

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAREN ROSE

POLİSİYE - GERİLİM

ÖZLEDİN Mİ? BENİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KaNeS

Bestseller Roman

Beni Özledin mi?

Karen ROSE

Özgün Adı: DID YOU MISS ME?

Birinci Basım: 2014

ISBN: 978-605-4478-92-7

Yayıncı Sertifika No: 16534

Editör: Erturan ELMAS

Gözden Geçirme: Ayşenur NAZLI

Kapak Tasarımı ve Dizgi: Gülçin KARAKAYA

KaNeS Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2014

© Karen Rose 2013

Baskı Cilt:

Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık

Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.

Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11

34200 Bağcılar İSTANBUL

Matbaa Sertifika No: 12266

Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe Yayın Hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla

Writers House LLC'den alınmıştır.

Yayınevinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

KaNeS YAYINLARI

Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi

No:30 /B

Kadıköy-İSTANBUL

Tel: +90 216-414 73 51 pbx

Fax : + 90 216 414 73 52

Web: <http://www.kanesyayinlari.com>

e-posta: info@kanesyayinlari.com

Meme kanseriyle savaşan dünya tatlısı arkadaşlarıma,
Kalplerinizi bana açıp hikâyelerinizi benimle paylaştığınız
için sonsuz teşekkürler.

İlhamımı sizin gücünüz ve kararlılığınızdan alıyorum.

Bana sunduğunuz itimat ve dostluktan ötürü
tüm samimiyetimle sizlere müteşekkir olduğumu
belirtmek isterim.

Bana desteklerinden ötürü
Claire Zion, Vicki Mellor ve Robin Rue'ya
teşekkürü bir borç bilirim.
Ve her zaman olduğu gibi,
Martin, seni seviyorum.

ÖVGÜLER

İnsanı son sürat sürükleyen bir aksiyon ve gerilim balonu.

Tess Gerritsen

İlk bölümden sona kadar... Yoğun, karmaşık ve unutulmaz.

James Patterson

Her saniyesinde aksiyon... Polisiye meraklıları yüksek adrenalini yüklü kurguya ve zorlu karakterlerin şaşırtıcı hikâyelerine bayılacak.

Publishers Weekly

Şüphesiz ki Rose, gerilimin en büyük ustalarından biri.

Romantic Times

Rose tüyler ürperten romantik polisiyenin ustası.

Alison Brennan

Gecenin bir yarısına kadar beni ayakta tutan yüksek gerilimli bir polisiye gezintisi.

Lisa Jackson

Rose okuyucuyu koltuğa perçinleyecek yüksek voltajlı bir gerilim sunuyor bizlere.

Lisa Gardner

Gergin, tüyler ürperten bu gerilime okuyucular baştan sona bayılacak.

Midwest Book Review

Rose'un iyi kurgulanmış eseri okuyucunun adeta nabzını hızlandıracak. Kitabın nasıl bittiğini anlamayacaksınız.

BookPage

Karen Rose heyecanın durmak bilmediği yüksek oktavlı polisiyeler yazıyor. Sakın kaçırmayın!

Karen Robards

GİRİŞ

Marston, West Virginia, 3 Aralık, Salı, gece 03.14

Soğuk, çok soğuk! Ford yerde iyice kıvrıldı, biraz olsun ısınmaya çalışıyordu. Hava ise oldukça soğuktu.

Soğuk! Zemin soğuk, sert ve kirliydi. Nefes almak neredeyse imkânsız.

Dışarıda rüzgâr esiyor, çarpan pencerelerden giren soğuk hava vücudunu sarıyordu. İçine işleyen bir soğuktu bu. Çok soğuk! Aniden ürperdiğini hissetti. Gözlerini açmak için kendini zorladı. Karanlık... *Göremiyorum, başım ağrıyor; Tanrım!* Ayağa kalkmaya çalıştı, gözlerini kapatan şeyden kurtulmaya çabalıyordu ama başaramadı. *Nerede? Ne oluy...*

Ani bir panikle neler olduğunu anımsadı. Gözleri bağlanmıştı. Ağzına tıklan şey konuşmasını engelliyordu. Hem ayakları hem de elleri bağlıydı. *Hayır!* Kurtulmak için olanca gücüyle savaştı fakat ip derisini kesmişti. Yere devrildi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kim... Onun görüntüsü bir anda zihnini bıçak gibi kesti. Olanlardan önce onunla birlikteydi. Üç aylık flört döneminden sonra nihayet Kim, onu arabasına kadar götürmesine izin vermişti. Çok mutluydu. Sonunda Kim'in de ona ihtiyacı olduğunu kabul etmesiyle rahatlamıştı çünkü onun Kim'e çok ihtiyacı vardı. Hayatı boyunca Kim'le uyuştğu kadar kimseyle uyuşamamıştı. İstekleri de birdi, ihtiyaçları da...

O sanki sadece benim için yaratılmıştı.

Özgürlüğüne düşkün biriydi. Bir bakıcıya, onu koruyacak bir erkeğe ihtiyacı olmadığını söyleyip dururdu. Ama bu kez farklıydı. *Onunla birlikte yürümemi istedi.* Çünkü burası şehrin en tekinsiz bölgesiydi. *Çünkü bana ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı ve ben her şeyi berbat ettim.*

Peki o neredeydi? *Tanrım*, lütfen burada olmasın! Elleri ve kolları bağlıydı, ağzına bir bez tıkıştırılmıştı. *Lütfen o iyi olsun!*

Tüm bunlar nasıl olmuştu? *Dar bir sokaktaydık*. Kim, arabasını sinemanın arka sokağına park ettiği için o sokaktan geçmek zorunda kalmışlardı. *O lanet olası yabancı film!* Kim'in ders için bir Fransız filmi izlemesi gerekiyordu. Şehrin ücra bir köşesinde garip bir sinema salonu... Böyle bir filmi ödev olarak verdiği için öğretmene kızgındı ve bunu öğretmene de söylemeyi düşünüyordu.

Kim onun, öğretmeniyle karşılaşmasını istememişti. Gürültüyü duyduklarında bunu tartışıyorlardı. Aniden bir acı hissetti. *Tanrım!* Kim'in koyu gözlerinde bir korku belirmişti. Çığlık çığlığaydı. Ford'un vücudundaki her hücre alev almıştı ve başında dayanılmaz bir ağrı hissediyordu. Her şey kararmadan önce son hatırladığı buydu.

Kim... Homurdanarak ileri doğru atıldı fakat omzundaki ağrı yeniden yere kapaklanmasına neden oldu. Bir süre yerde kıvrandı. *Kim nerede?*

Yerdeki tozu içine çekmemeye dikkat ederek derin bir nefes aldı. Sessizce bekleyerek etrafını dinlemeye başladı. Fakat hiçbir şey yoktu; ne bir fısıltı, ne bir gürültü... Hiçbir ses işitemiyordu.

Kim burada değil. Gözlerini kapadı, hızla çarpan kalbini kontrol altına almaya çalışıyordu. *Ne olur o burada olmasın!* Çünkü eğer buradaysa, nefes almıyor demektir. Eğer buradaysa yaralı olabilirdi, belki de ölüydü. *Hayır, hayır!* Hızlı hızlı kafasını salladı, ta ki hissettiği ağrı buna engel olana dek... *Kaçtı. Tanrım, ne olur kaçmış olsun!*

Kaçtı... İyi de neden? Kimden? Şimdi nerede? Duyduğu endişe boğazında düğümlendi, tıkanmıştı. *Sakin ol, düşün! Nasıl düşüneceğini biliyorsun.*

Düşünmek Ford Elkhart'ın en iyi yaptığı şeydi.

Gözlerini kapayıp kendini sakinleştirmeye, düşünmeye ve hatırlamaya çalıştı. *Hava soğuk!* Ama bu düşünce ona yardımcı olmadı. Aylardan aralıktı. Florida'nın kuzeyinde herhangi bir yerde olabilirdi. *Neden? Neden ben?* Ellerini bağlayan iplere tüm gücüyle bir kez daha asıldı, sonra derisinin yandığını hissettiğinde ise bir küfür savurdu. *Neden? Nedenini biliyordu.*

Para... Fidyeye... Öyle olmalıydı. Zengin ailelerin çocukları hep birer avdı. Annesiyle ya da babasıyla iletişim kurup kurmadıklarını merak ediyordu. Annesini aradıklarını tahmin ediyordu. *Babam beni kurtarmak için tek kuruş ödemez, diye acı bir*

düşünce geçti kafasından, sonra annesini hayal etti ve kalbinin sıkıştığını duyumsadı.

Anne!.. Böyle bir şeyi duysa dehşete düşer, korkudan aklını yitirirdi. Annesi sık sık bu tip davalarla ilgilendiğinden şu an ona neler yaptıklarını tahmin edebiliyor olmalıydı.

Bu davalarla fazlasıyla ilgilendi... *Hayır, olamaz! Kahretsin, hayır!* Olasılıkları düşünürken midesinde bir boşluk hissetti. Bu, o davaydı. *Aman tanrım!*

Görmek için can attığı o dava... Annesinin aylardır üzerinde çalıştığı, annesini yiyip bitiren o dava... Beş para etmez Millhouse'lar! Katil Reggie'ydi fakat Millhouse'ların diğer fertleri de muhtemelen en az onun kadar suçluydu, sadece henüz yakalanmamışlardı. *Annemden nefret ediyorlar.* Onu taciz ve tehdit ettiler. *Beni de tehdit ettiler.* Eğer bu işin arkasında Millhouse'lar varsa... *Boku yedim.*

Üzgünüm anne. Annesi, en azından dava kapanana kadar ona bir koruma tutmayı teklif etmişti. O ise etrafında birilerinin dolaşarak onu kollamasını, Kim'le ilişkisine burnunu sokmasını istemiyordu. Bir korumaya ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Of!.. Başının çaresine o kadar iyi bakmıştı ki şu anda bir Noel hindisi gibi paketlenmiş hâldeydi. Muhtemelen hindiyle aynı kaderi paylaşacaklardı. Güçlkle gözlerini kırpı, gözyaşlarından kurtulmak için kafasını salladı. *Kes şunu,* diye bağırdı kendisine. *Ağlamanın bir faydası yok.*

Buradan kurtulmaktan başka çaresi yoktu. *Kim'in bana ihtiyacı var. O yüzden derin bir nefes al ve iyice düşün.* Kendisini sakın olmaya zorladı. Annesinin bir arkadaşının sözlerini hatırlamaya çalıştı; savunma dersleri veren kadını, Paige'i... Kim'i onun derslerine götürmüştü, onu korumak için yanında olmadığı zamanlarda bile Kim'in güvende olmasını istiyordu.

Oradaydım, diyordu içindeki ses dalga geçercesine. *Onun tam yanında duruyordun. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.*

Boğazına gelip yerleşen yumrudan kurtulmaya çalıştı. *Lütfen o iyi olsun! Onun için her şeyi yaparım. Eğer ona bir şey olduyorsa... Birileri beni yakalamaya çalışırken...* O zaman kendini asla affedemezdi.

Eğer burada ölürsen hem kendini affetmek, hem de onu kurtarmak için bir şansın olmayacak. O yüzden mızımızlanmayı bırak ve düşün. Paige'in neler söylediğini hatırlamaya çalışıyordu fakat ders sırasında yaptığı tek şey Kim'in vücudunu kenardan hayranlıkla izlemektir. Kim, Paige'in gösterdiği kaçış

hareketlerini çalışırken o, odaya döndüklerinde Kim'le neler yapacaklarını hayal ediyordu.

Kim'in dersi dikkatli takip etmiş olması için dua etti çünkü kendisi derslere önem vermemiştir.

O hâlde şimdi dikkatini toplu. Onu buraya getiren kişi er ya da geç geri gelecekti, büyük ihtimalle öldürmek amacıyla... *Vurmaya hazır olmalısın. Bir şekilde kaçmaya da...*

Ford vücudunun ağrıyan yerlerini saptamaya çalıştı. Baş, kafatasının arkası müthiş acıyordu. *O ibne tam da oraya vurmuştu.* Sağ kolu da ağrıyordu ama ağrının şiddetine bakılırsa kırık değildi.

Bacakları... İplerin arasında bacaklarını oynatmaya çalıştı. İyi durumdaydılar. Bağlı oldukları için sertleşmişlerdi fakat sakat değillerdi. *Yani koşabilirsiniz. Fırsatı yakaladığınızda solunla vur ve tüm gücünle koşmaya başla.*

Nereye? Dışarıdan ses gelmiyordu, hiçbir şey duyamıyordu. Geri dönüşü sorun yaratabilirdi, görünüşe göre şehirden epey uzaktaydı. Hava buz gibiydi ve montu da yoktu. En azından ayakkabıları ayağındaydı. Geri dönmek için uzunca bir yol yürümesi gerekebilirdi. Ama yapabilirdi; geri dönecekti. Kim'i bulup hayatlarına devam edeceklerdi. Onu eve götürecek, annesi ve büyükannesiyle tanıştıracaktı. Bunu çoktan yapmış olmayı isterdi.

Ama önce buradan kurtulmalıydı. *Burası hangi cehennem olursa olsun!*

Ford hareketsizce bekledi. Birisi geliyordu. *Sakin kal, ayrıntılara dikkat et.*

Gıcırtyla açılan kapıdan içeriye buz gibi bir rüzgâr esti. Titriyordu, eğer ağzına bir bez tıktırılmamış olsa dişleri soğuktan birbirine vuracaktı.

Ayak seslerini duydu. Ağır ağır yaklaşıyordu. Bir adam... Bot, bot giyiyordu. Ayak sesleri kesildi. Adam Ford'un o kadar yakınında duruyordu ki Ford adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Uyanmışsın."

Sesi derinden ve sertti. Duyduğu ses bir gülüş müydü? Evet, gülüyordu. *Bu puşt bana gülüyor!* Ford içindeki öfkeyi güçlkle bastırdı. *Dikkatini toplu.*

Dizlerini büküp eğildiğini hissetti, sıcaklığı daha yakınında hissediyordu. Bir koku vardı; tıraş losyonu... *Bu koku tanıdık.* Bu kokuyu önceden de duymuştu, buna emindi. *Nerede?* Adam ellerini onun kafasının üzerinde gezdirirken gerilmişti, sonra

onu saçlarından çekip fırlatınca tıslayarak küfretti. *Savaş! Lanet olsun, savaş!* Ford vücudunu savurarak karşı koymaya çalışıyordu. Göğsüne yediği sert diz darbesiyle adamın kollarına yığıldı. Başı yana devrilmmişti, boynunu açıkta bırakıyordu.

“Geri döndüm.” diye fısıldadı adam. “Beni özledin mi?” Mitch Roberts iğneyi rehinenin boynundan çıkardı ve boğuk sesiyle ondan geriye saymaya başladı. Üç, iki, bir ve... *Her şey karardı.* Ford’u tutmayı bıraktı ve yere düşmesini seyretti. Kafasının zemine çarpmasıyla çıkan sestten büyük bir zevk duymuştu.

Elkhart’ın hareketsiz bedenine bakarak bir süre bekledi. Çocuk aşağı yukarı 90 kiloluk bir kas yığınıydı. İğnenin kapağını taktı ve şırıngayı cebine koydu. Normal şartlarda Ford Elkhart onu muhtemelen alaşağı ederdi ama biraz ketamin, fazlasıyla iş görmüştü.

“İşe koyulma vakti...” diye kendi kendine söylendi. Eğilip Ford’un bileklerini bağlayan ipi kesti, sonra cebinden başka bir ip çıkararak onu tekrar bağladı. Fakat bu kez biraz gevşek bağlamıştı. Gözlerindeki bağı da gevşetti; fakat çok az, yetecek kadar...

Bana kalırsa ince ve güzel bir dokunuş... Elindeki maket bıçağını gelişigüzel yere attı, yuvarlana yuvarlana gidip alçak bir rafın altında durana kadar onu izledi.

Çıkarken kapıyı kilitledi, aradaki boş alanı geçtikten sonra kabine girdi.

Wilson Beckett ocağın başında jambon kızartıyordu. Bu güzel koku Mitch’e son yemeğinin üzerinden uzun bir süre geçtiğini hatırlattı. Fakat yaşlı adamın ne kadar pasaklı olduğunu önceden bildiğinden, bu adamın elinden çıkan hiçbir şeyi yememeye kararlıydı.

Mitch ayaklarını yere vurup hızlı hızlı ellerini ovuşturuyordu. “Hâlâ uyanmadı.” dedi.

Beckett tavadan kafasını kaldırdı, yıpranmış yüzü bir anda kızgın bir hâl aldı. “Senin yapacağın işi!.. Ona ne kadar sert vurdu?”

İstedığimin onda biri kadar bile sert değil. “Belki biraz sert vurmuş olabilirim. Şimdi şehre dönmem gerekiyor. Sabah onu tekrar kontrol edersin. Uyanmamışsa beni ara. Uyanırsa da ona daha fazla vurma, tamam mı? Onu tek parça istiyorum, böylece annesiyle konuşabilir.”

“Fidye için aradın mı?”

“Evet!” *Hayır. Aramayacaktı da. Aramak planın bir parçası*

değil. Fakat yaşlı adamın fidye alınacağını düşünmesi kesinlikle planın bir parçasıydı.

Beş milyon doları paylaşacakları düşüncesi Wilson'ın gözlerinin parlamasına neden oldu. *Sanki öyle olacaktı gibi.* "Sence ödeyecekler mi?"

Mitch gülümsedi. "Ödeyeceklerine eminim."

BİRİNCİ BÖLÜM

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, sabah 09.55

Arabanın kaputu buz gibiydi. Özel FBI ajanı Joseph Carter, Ford Elkhart'ın Chevy Suburban'ından elini çekti ve soğuktan uyuşan parmaklarını esnetti. Deri eldivenlerini evde bırakmıştı ve giydiği lateks eldivenler ellerini dondurucu rüzgâra karşı korumuyordu. Ama en azından suç mahalli olabilecek bu yerde delillerin bozulmasını engelliyordu. Burası suç mahalli olabilirdi ama muhtemelen değildi. Ford'un patronu çocuğun başına korkunç bir şey geldiğine kendini inandırmıştı fakat yirmi yaşındaki üniversite öğrencisinin kız arkadaşıyla çılgınca sevişmek için eve gitmiş olması Joseph'e daha olası görünüyordu.

Buna karşın Ford'un patronu Joseph'in babasıydı. Bu yüzden Joseph sırf babasını rahatlatmak için yarım saatini ayırıp çocukla ilgilenilebileceğine kanaat getirmişti.

Joseph kendisini de ikna etmek durumundaydı. Ford ve kız arkadaşının sıcak yataklarında farklı pozisyonlar denemekte olduğuna neredeyse emin olsa bile bu küçük belirsizlik onu rahatsız etmeye devam edecekti. Çünkü tanıdığı Ford ağır başlı ve güvenilir biri idi, işe gelmeyecekse mutlaka haber verirdi.

Ford'un annesi gibi bir kadın üzülmeyi hak etmiyordu. Yalnız bir anneydi, oğlunu yetiştirirken bir yandan da hukuk eğitimini tamamlamıştı. Şimdi savcılık görevini yürütüyordu ve pek çok hayır işiyle ilgileniyordu. Gözü pek, atılgan ve çok zeki bir kadındı.

Ve elbette onun etkileyici bacakları... Joseph soğuk havada asılı kalan derin bir nefes verdi, Eyalet Savcı Yardımcısı Daphne Montgomery'i ilk görüşünün üzerinden dokuz aydan fazla bir süre geçmişti.

O bacakları unutamıyordu. Aslında onunla ilgili hiçbir şeyi unutamıyordu. Denemişti, pek çok kez denemişti. Ama artık onun kalbinin bir sahibi vardı. *Çünkü çok bekledim.*

Oğlunun başına bir şey gelip gelmediğini kontrol edebilirdi, onun için en azından bunu yapabilirdi. Gerçi bu, onun için yapabileceği tek şeydi. Çünkü çok beklemişti ve şimdi onun bacaklarını yakından gören başka bir adam vardı... Ve vücudunun geri kalanını...

Titreşen telefonunu cebinden çıkardı. O an aklını dağıtabilecek herhangi bir şeye minnet duyabilirdi. Arayanın babası olduğunu gördüğünde şaşırmadı. Şaşırtıcı olan, babasının yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için bu kadar beklemiş olmasıydı.

Güdümlü uydu sistemlerinden vücut protezlerine farklı alanlarda hizmet veren bir elektronik şirketinin CEO'su olan Jack Carter, "Çoklu görev" in tanımını yaratan kişiydi. "Beklemek" ise onun kitabında yoktu.

"Evet?" diye yokladı babası, "Onu buldun mu?"

"Suburban'ını buldum. Penn İstasyonu'ndan bir sokak ileride..."

"Tren istasyonunda ne işi vardı? Bir arkadaşının söylediğine göre Facebook'a kız arkadaşını Fransızca dersi için sinemaya götürdüğünü yazmış."

"Şehirde Fransız filmleri gösteren iki sinema var, biri de burada, istasyonun yanında. Suburban'ını bulana dek araştırdım, arabası saatlerdir buradaymış gibi görünüyor."

"Orası şehrin tehlikeli bölgelerinden biridir."

"Gündüzleri o kadar da kötü değil baba." O sırada evsiz bir adam sırtında çantasıyla ara sokaklardan geçiyordu. Joseph adamın gözden kayboluşunu izledi, muhtemelen hayatta sahip olduğu her şey o çantaya sığdırılmıştı. "Ama geceleri ürkütücü olabiliyor."

"Ford belki de bu yüzden onunla gitti. Hava karardığında Kim'in yalnız olmasını istemediği için..."

"Bu çıkarımı yaptığına göre Ford'dan yeni bir haber alamadın."

"Hayır alamadım ama az önce diğer stajyer Andrew aradı. Sabah Ford'un arabasıyla işe birlikte gelmek üzere sözleştiklerini söyledi. Andrew, Kim'in kaldığı yurdu da aramış ama Kim orada da yokmuş. Oda arkadaşının söylediğine göre dün gece yurda dönmemiş."

Bir CEO'nun bir stajyerle ilgili bu kadar çok şey bilmesi bazı insanlara garip gelebilir. Fakat bu insanlar onu tanısalar da büyük olasılıkla bu fikirlerinden vazgeçerlerdi. Carter Industries üretimde bir dünya devi olabilirdi ancak Jack Carter'ın için-

deki bilim adamı hâlâ yaşıyordu ve araştırma yapmak onun için nefes almak gibiydi. Stajyerler sürekli yeni fikirlerle geliyorlardı ve babası onların anlattıklarına büyük önem veriyordu. Bu yüzden babasının Ford Elkhart'ı tanıyor olması beklenmeyecek bir şey değildi.

Jack Carter çocuğun emniyetinden endişe ediyordu. Onun gibi bir insan için bu anlaşılabilirdi. Fakat arada bir de aile bağı vardı. Joseph'in evlatlık kardeşi Grayson, Daphne'nin patronu ve aynı zamanda arkadaşıydı. Bu bağ Daphne'yi ve oğlunu da aileden yapıyordu.

Ford'un araştırma alanında Jack Carter'la aynı hevese sahip olması aslında durumu özetliyordu. Jack dört çocuğunu da aynı şekilde seviyordu ama hiçbir aile işine gereken ilgiyi göstermemişti.

Joseph'in en büyük ablası Lisa eşiyle birlikte bir catering firması işletiyordu. Ortanca ablası Zoe bir polis psikoloğuydu. Bir de Holly vardı; ablası Lisa'yla birlikte çalışan, down sendromlu bir yetişkin olan Holly... Holly her geçen yıl daha özgürleşiyordu fakat bu özel durumu nedeniyle hiçbir zaman Carter Industries'in dizginlerini eline alamazdı.

Joseph, babasının en büyük hayal kırıklığıydı. Elektronik mühendisliğini bitirmesine karşın kablolar ve devreler hiçbir zaman ilgi alanı olmamıştı. Onun tek isteği FBI'a katılmaktı. Joseph'in aksine Ford bu konulara doğuştan bir ilgi besliyordu ve bu yüzden babası Ford'un üzerine titriyordu.

"Belki de bir otele gittiler." dedi Joseph, "Yirmi yaşındalar ve çocuğun parası da var. Belki de film onlara baş başa kaldıklarında denemeleri için yeni fikirler verdi."

"Sanmıyorum. Ford yeni robotik araçları kullanmak için listeye adını yazdırmıştı ve bu sabah sıra ondaydı, günlerdir sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var; hissedebiliyorum."

Joseph de bunu hissedebiliyordu, sırtındaki soğuk terler bunun habercisiydi. "Çocukların ailelerini arayan oldu mu? Belki de eve gittiler."

"Daphne'yi aradım ama çağrılar telesekretere düşüyor. Kim'in ailesinin telefon numaralarını bilmiyorum ama Andrew'un söylediğine göre Philadelphia'ya yakın bir yerde oturuyorlar."

"Kızın ailesinin bilgilerini üniversiteden öğrenirim. Ford'un annesi eyalet savcısının ofisinde çalışıyordu sanırım;

öyle değil mi?” diye sordu Joseph. Sanki onun nerede çalıştığını bilmiyordu.

Babası cevap vermeden önce bir anlığına duraksadı. “Evet Joseph.” Bu cevaptaki ses tonu, babasının Joseph’in sorusunda ki oyuna kanmadığını ima edercesine vurgulanmıştı. *Hiç başaramadım ki.*

“O zaman Grayson’ı arayacağım.” Joseph ile Daphne’nin tanışması, ağabeyinin baktığı bir dava sırasında olmuştu. “O, Daphne’ye ulaşacaktır.”

“Ben Grayson’ı çoktan aradım ve bir mesaj bıraktım. O da telesekretere düştüğüne göre şu anda duruşmada olmalılar. Günlerdir haberlerde bahsedilen şu büyük dava olmalı.”

“Millhouse davası...” dedi Joseph babasının sözünü tamamlayarak. Davayı o da takip ediyordu. Grayson’ın eski işine terfi ettiğinden beri Daphne’nin yalnız çıktığı ilk davaydı. Lise son sınıf öğrencisi Reggie Millhouse, orta yaşlı bir çifti öldürmekle suçlanıyordu. Çiftin Mercedes’i izbe bir yolun kenarında bozulmuş olarak bulunmuştu.

Ölen çiftin siyahi olması ve Reggie’nin beyazların üstünlüğünü savunan bir grupla bağlantısının ortaya çıkmasıyla bu dava, gündemi sürekli meşgul ediyordu.

“Haberler jürinin bir karara vardığını söylüyor.” dedi babası, “Bugün ortalık karışacak.”

Kanıtların çok güçlü olmaması ve iki tarafın da giderek gerilmesi babasının sözünü destekliyordu. Jürinin kararı ne yönde olursa olsun büyük bir tepki oluşacağı kesindi. Bugün güvenli olmayacağı kesin olan bir yer varsa, orası adliye binasının önüydü. Protestoların olması kaçınılmazdı.

Daphne’nin oğlu böyle önemli bir kararın arifesinde ortadan kaybolduysa...

“Sustun.” diye mırıldandı babası. “Aynı şeyleri mi düşünüyoruz?”

“Basit bir rastlantı da olabilir.” Joseph öyle olması için dua ediyordu. “Şimdi adliyeye gidiyorum, Daphne ve Grayson’ın duruşmadan çıkmasını bekleyeceğim.” Escalade’ine doğru yürümeye başladı, “Çocukların gerçekten kayıp olup olmadığını öğrenmeden fazla telaş yaratmayalım.”

“Bu akıllıca olur. Kim’in kullandığı arabanın plakasını ve araç kayıt bilgilerini öğrendim. Öğle yemeği için şirkette birkaç kez Ford’la buluşmuş, yani arabasının bilgileri güvenlikte kayıtlıydı. Tam adı Kimberly MacGregor ve on yıllık bir mavi Toyota Corolla kullanıyor.”

“Tamam. Eğer bir geli... bekle.” Joseph arkasına döndü, Ford’un SUV’siyle, birkaç dakika önce evsiz adamın geçtiği ara sokak arasına park etmiş beş arabaya baktı. Koşmaya başladı, sıranın sonundaki arabanın önünde ansızın durdu.

“Ne oluyor?” Babası bir yanıt bekliyordu. “Joseph?”

Joseph mavi Corolla’ya bakıyordu. Direksiyonun diğer tarafındaki yolcu kapısının kolunda koyu kahverengi bir leke vardı: Kurumuş kan... Kalbinin sıkıştığını hissetti. Kapının yanına çömeldiğinde iki leke daha gördü; el şeklinde, bir kadın eli büyüklüğünde...

“Elindeki plakayı bana oku.” Babası söyleneni yaptı ve plakalar uyuşuyordu. “Kızın arabasını buldum.” Şimdilik kan lekelerini babasından saklamaya karar verdi. “Seni tekrar araya-çağım, şu işi...” Ara sokaktan gelen çığlıkla konuşması kesildi. “O ses de neydi? Joseph, cevap ver...”

Joseph sokağın girişine doğru koştu. Evsiz adam ters yönde koşuyordu, elinde çantası yoktu. Sokağın yarısına geldiğinde Joseph aniden durdu.

Parlak kırmızı çorapların içinde iki ayak, düzleştirilmiş karton kutu yığını arasından dışarı uzanmış duruyordu. Joseph, gülünç bir şekilde, Dorothy’nin evinin altından sarkan cadının kırmızı ayakkabılarını hatırladı. Bir farkla... Bu ayaklar daha büyüktü. Erkek ayakları...

İçinde bir korkuyla kutu yığınının yaklaştı, sonra rahatlayarak derin bir nefes aldı. Daphne’nin oğlu değildi. Joseph yerde yatanın kim olduğunu bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa bu adamın ölü olduğuydu, boğazından başlayıp kulağında biten kesik sebebiyle ölmüş olması yüksek ihtimaldi.

Joseph güçlkle yutkundu. Kurbanın başını vücuduna bağlı tutan tek şey boynunun arkasındaki yaklaşık 5 santimlik bir et parçasıydı. Kariyeri boyunca kesik boğazlardan o da payına düşeni almıştı, ama bu... Bu neredeyse birinin boynunu vurmakla eşdeğerdi.

Evsiz adamın kaçtığına şüphe yok. Evsiz adamın çantası kurbanın birkaç adım ötesinde duruyordu. Bir çift spor ayakkabısı kaldırıma yuvarlanmıştı. Boyutuna bakılırsa kurbanın ayağına uyuyor görünüyordu.

Bu garip. Ölü bir adamın ayakkabılarını çalmak... Görünüşe bakılırsa evsiz adam ölünün üzerindeki kutuları kenara çekmeye başlamış fakat onun kafasını gördüğünde oradan koşarak uzaklaşmıştı.

Kurbanın gövdesinin yarısı çıplaktı. Otuzlu yaşların ortasında, siyahı bir erkekti. 1.80 boylarında, geniş omuzlu... Önü

açık, deri bir ceket giyiyordu. Ceketin altında, üzerinde üç büyük siyah harf olan gri bir sweatshirt vardı.

Ortadaki harf P'ydi, ceketin açıkta bıraktığı kısımdan görülebiliyordu. Soldaki harf M'ye benziyordu. Sağdakiyse D idi. Joseph sessizce iç çekti. *Siktir!* MPD. Metro Polis Departmanı... *Bu adam bir DC polisi.* Joseph kurbanın yanına eğildi. Sweatshirtün üzerinden dikkatlice göğüs kısmını yokladığında sert bir nesne hissetti. Zincirin üzerinde, bir kalkan şeklinde... *Bir DC polisi görev başındayken öldürüldü.*

"Allah kahretsin!" diye homurdandı Joseph. Ayağa kalktı, telefonda bir numarayı tuşluyordu. Bir polisin öldürülmesi yeterince büyük bir kayıptı. Kurbanın görev başındayken öldürülmesi her şeyi daha da kötü hâle getiriyordu. Kurbanın Joseph'le aynı yaşlarda olması... Bu kez tehlike çok yakındaydı.

"Özel Ajan Lamar, VCET"¹

Yönetici Özel Ajan Boaz Lamar, Şiddet Suçlarıyla Mücadele Timi'nin başındaydı, bu harekât ekibi Baltimore eyalet polisi ve FBI'ın polislerinden oluşuyordu. Bo ve Joseph'in tanışıklığı Büro'ya değin uzanıyordu. Joseph henüz yeni yemin etmiş bir polisen Bo onun eğitimlerinden biriydi.

Üç yıl önce Bo emekliliğe hazırlanırken Joseph'e de yerel terör biriminden VCET'e geçmesini teklif etmişti. Böylece Joseph de terfi etmiş olacak, Bo emekli olunca onun yerine geçecekti. Kişisel sebepleriyle Joseph bu teklifi reddetmişti ve her seferinde Bo bu konuyu tekrar gündeme getiriyordu.

Dokuz ay önce ise Joseph herkesi şaşırtarak, yine kendi kişisel sebepleriyle, Bo'nun bu teklifini kabul etti. Ailesi sebebini öğrenmek için onu sıkboğaz edince bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Patronları aynı soruyu sorduklarındaysa eve daha yakın olmak istediği için bu değişikliği yaptığını belirtiyordu. Aslında ikisi de yalan sayılmazdı. Fakat gerçek nedeni kendine saklamıştı.

Dokuz ay önce gerçekten iyi bir sebebi vardı. Altı ay süren belge işlemleri ve sonrasındaki bürokratik işlerin hallolmasıyla Joseph VCET'e geçiş yapmıştı. Ama uğruna tüm bunları yaptığı sebep artık geçerliliğini yitirmişti.

Çünkü çok beklemişti ve Daphne bir başkasını seçmişti.

Hayat bazen böyle adilikler yapıyor. Yerde yatan cesede baktı. Bu Bay Kırmızı Çorap her kimdiyse onun da kendisiyle aynı fikirde olduğuna emindi.

¹ *Şiddet Suçlarıyla Mücadele Timi (Violence Crimes Enforcement Unit)*

“Bo, benim Joseph. Burada CSU² ve ME³ ekiplerine ihtiyacım var. Elimde kesin bir cinayet ve kaçırılmış olması muhtemel iki kayıp insan var. Birinin adı Ford Elkhart, Millhouse davasıyla ilgilenen eyalet savcısının oğlu. Diğeri ise onun kız arkadaşı Kimberly MacGregor.” Joseph bunları Daphne’ye anlattığında gözlerinde oluşacak korkuyu düşünerek ürperdi. “Buradaki ceset bir DC metro polisine ait. Birisi kafasını neredeyse tamamen gövdesinden ayırmış.” Bo soluklandı. “Bana cesedin yüzünün fotoğrafını çekip gönder, MPD’yle⁴ iletişime geçip kimlik taraması başlatacağız. Sana 15 dakika içinde bir ekip gönderiyorum.”

3 Aralık, Salı, sabah 09.57

Olabileceklerin en iyisi... Mitch Robert’in müşterisi tam beklemesi gereken yerde onu bekliyordu. *İnsanların kendilerine söylenenleri yapmaları ne güzel!*

George Millhouse’un pek de sabırla beklediği söylenemezdi. İleri geri yürüyüp duruyor, beş saniyede bir saatine bakıyordu. Eğer buluştukları yer bu kadar ıssız olmasaydı, bu alışveriş başlamadan bitmiş olurdu. *Bunu önceden planladığım için şanslıyım.* George’un bu sıkıntılı hâlini kimse göremeyecekti.

Mitch, önceki gece sinema salonu çıkışında yaptığı gibi, kimseye fark ettirmeden ara sokağa girdi. *Önceki geceki gibi bir sürprizle karşılaşmazsam daha iyi olur.* Genel olarak beklenmedik şeylerden hoşlanmazdı, o geceki polis de onun için kötü bir sürpriz olmuştu.

Mitch kendi kendine sırıttı. Çünkü sonrasında polis de kötü bir sürprizle karşılaşmıştı. Aslında her şey gayet iyi gitti bile denebilirdi. Orijinal plandan bile daha iyi. “Merhaba George.”

George arkasını döndü, gözlerindeki rahatlık hissini öfkeli bir bağırma takip etti. “Doug! Nerelerdeydin? Bir saattir seni bekliyorum, geç kalacağım.”

Yasadışı silah işi yaparken gerçek ismini kullanmak yapılabilecek en büyük aptallık olurdu, bu yüzden Mitch aylar önce Millhouselara kendini tanıtırken “Doug” ismini kullanmıştı. Hapiste geçirdiği yıllarda bu isim bir lakap hâline gelmişti, bu

2-Olay Mahalli İnceleme (Crime Scene Unit)

3-Medikal İnceleme (Medical Examination)

4-Büyükşehir Polis Departmanı (Metropolitan Police Department)

yüzden Millhouselar bu lakabı her kullandığında öfkesi yeniden canlanıyordu, bu sayede Daphne Montgomery'den daha çok nefret eden biri olduğunu hatırlıyordu.

Mitch'in böyle hatırlatmalara ihtiyacı yoktu. Nefreti, vücudunun bir parçası hâline gelmişti, intikam isteği hiç dinmeyen acı bir susuzluk gibiydi o zamana dek. Sonunda her şey bir sona yaklaşıyordu ve gözü dönmüş George bu planın önemli bir parçasıydı.

Mitch yumuşak bir sesle konuştu. "Eğer sakinleşmezsen gideceğin tek yer parmaklıkların arkası olacak. Sanki cinayeti sen işlemiş gibi davranıyorsun George."

George gözlerini kıstı. "Eğer emanetimi getirmediyksen, pekâlâ ben de yapabilirim."

Eğer silahsız olsaydım şu an çok gergin olurdum. George iri kıyım bir orospu çocuğuydu, yine de abisi King Kong Reggie'den küçüktü. Mahkemede jüri de böyle düşünmüştü, George'un bu teslimat konusunda bu kadar gergin olması bu yüzden.

"Cık cık cık!.. Sana sakin olmanı daha kaç kez söyleyeceğim George?"

George dişlerini sıktı. "Bıçağı getirdin mi?"

"Elbette getirdim." *Birkaç küçük değişiklikle...* "Sen bandajı getirdin mi?"

George naylon alışveriş poşetini gösterdi: "Evet."

Mitch kaşlarını çatı. "Bunu takıyor muydun?"

"Evet... Duruşmanın her günü... Şimdi acele et. Mahkeme salonuna gitmem gerekiyor."

Mitch bilek bandajını çantadan alırken irkildi. Evet, George bu bilekliği gerçekten her gün takıyordu. Her gün... Bu süre içinde kolunu hiç yıkamamıştı. Bandaj kullanıma hazır.

"Bana bir iyilik yap ve bandajın içindeki plastik tabakayı çıkar. Şu bileğini destekleyen kısmını..." George söyleneni yaptı, plastik parçanın üzerine dikkatsizce parmak izlerini bırakarak onu yerinden çıkardı. *Tereyağından kıl çekercesine*, diye düşündü Mitch, bu esnada cebinden plastik tabakanın aynısından bir tane daha çıkarıyordu. George'un aksine o eldivenlerini takmıştı, polis bulup bulabileceği tek parmak izi George'un kiler olacaktı. "İşte bıçağın."

George'un yüzü karardı. "*Bu mu?* Bu plastik parçası mı? Bize söz verdiğin şey *bu mu?*"

"İzle. Bu tabaka kayarak ayrılıyor, gördüğün gibi iki katmanı var." Tabakaları ayırdı, fakat George etkilenmiş

görünmüyordu. *Geri zekâlı.* Bu en üstün kalite polimer üretti. “Bu plastik.” dedi George açıkça.

“Ama işe yaramaz bir alet de değil. Alttaki tabakanın uçları iyice keskinleşsin diye bilendi. Deriyi ve kasları kolayca kesebiliyor.” Tıpkı önceki akşam yaptığı gibi... *Aptal polis. Gizlice beni takip ediyordu.* “Eğer yeterince baskı uygularsan kemiği de kesecektir. Parçaları böyle birleştiriyorsun.” Mitch parçaları yerine taktı. “Bu kısmı keskin değil, bu yüzden sap olarak kullanacaksın.” Bu son cümlesini bir anaokulu çocuğuna anlatırcasına söylemişti.

George ona pis pis bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kanıtla.”

Bunu senin üstünde kanıtlamam gerekir aslında. Ama bu plana uymazdı. Mitch sokağı gözden geçirdi, o sırada gözüne bir bisiklet lastiği çaptı. Onu yerden aldı ve George’a fırlattı. George lastiği yakalamaya çalışırken çoktan parmak izleriyle doldurduğu bandajın plastik kısmını yere düşürmüştü.

“*N’apıyorsun salak?*” diye bağırды George. “Duruşmaya gitmem gerekiyor. Belki de televizyona çıkacağım ve sen takım elbisemi neredeyse berbat ediyordun.”

“Eğer lastiği sıkıca tutarsan onu kesmek için ne kadar güç uygulayacağımı görürsün.” Bıçak lastiği kolayca delip geçti ve George’un kuşkusunu, yerini açgözlü bir hoşnutluğa bıraktı.

“Onu bana ver.” George sırt çantasını açtı. “Ufak banknotlar, tam istediğin gibi...”

“Çok iyi.” Sırf onu sinirlendirmek için Mitch parayı saymaya başladı.

George homurdanıyordu. “Eğer karar açıklanırken orada olmazsam, seni çok mutsuz bir adama çevireceğime emin olabilirsiniz.”

“Mutsuz olmak istemiyorum.” Mitch bıçağı sapından ayırdı, tabakaları tekrar birleştirdi ve bandajın içine yerleştirdi. “Al bakalım.”

“Eğer bu şeyle yakalanırsam, daha da mutsuz olabilirsiniz.” Bunu söyledikten sonra George bandajı çantasına tıktırdı ve gözden kayboldu. Koşarken bandajı bileğine takıyordu.

Aslında yakalanırsan tahmin edemeyeceğin kadar mutlu olurum sik kafalı.

Mitch yalnız kalınca sırt çantasını boşalttı, tüm nakdi naylon alışveriş poşetine koydu. George’un düşürdüğü bandajın plastik parçasını dikkatle yerden alıp sırt çantasına yerleştirdi ve çantasını bir çöp konteynirinin arkasına fırlattı. Planı işliyordu.

Polisler onun George'a sattığı *silahı* öyle ya da böyle bulacaklardı. Ya George güvenlikten geçerken yakalanacak ya da Millhouseların çılgın B planı işe yarayacak ve bıçağı duruşma salonunda gerçekten kullanacaklardı.

İki koşulda da Baltimore Polis Departmanı'nın olay mahalli inceleme birimi CSU fazlasıyla heyecanlanacaktı çünkü George'un bıçağıyla sapının birleştirildiği oyukta öldürülen DC metro polisinin kanını bulacaklardı. George ve Millhouseların geri kalanları böylece oltaya gelmiş olacaktı.

Çok hoş! Yapılması gereken bir şey daha vardı ve sonra evine gidebilirdi. Cebinden Ford Elkhart'ın iPhone'unu çıkardı ve dün gece çıkardığı sim kartını tekrar telefona taktı. Telefonu açıp Ford'un mesajlarını kontrol etti. Birkaç yeni mesaj vardı, ikisi Ford'un patronu olduğu anlaşılan birinden gelmişti ve işe neden gelmediğini soruyordu.

Mitch, Ford'un bir işi olduğunu öğrendiğinde şaşırılmıştı, özellikle de çocuğun oldukça zengin olduğunu göz önüne aldığı. Bu bir masa başı işiydi ama çocuk haftada yirmi saat çalışıyordu. Derslerinin, sportif faaliyetlerinin ve kız arkadaşının üzerine bir de bu iş eklenince daima meşgul oluyor, annesine ayıracak pek zamanı kalmıyordu.

Annesi şu anda mahkemede jürinin kararının açıklanmasını bekliyordu. *Bu lanet karar hakkındaki şeyleri duymaktan yoruldum.* Ama Millhouselar bundan daha iyi bir zamanlamayla gelemezlerdi. Savcılığı hedef alan tüm bu aşağılayıcı konuşma, ona arkasına saklanabileceği büyük bir sahte hedef vermişti.

Montgomery'nin acı çekmesini istiyorum. Onun ölmesini istiyorum. Ama ben yakalanmayacağım. Hapishanelerin korkaklara göre olmadığını tecrübelerinden biliyordu. Polislerin tüm bu şeytani planın arkasında Millhouseların olduğunu düşünmesi daha iyiydi. *Kim senin benden şüphelenmemesi çok daha iyi.*

Daphne hariç tabii ki. *Silahı kafasına doğrultanın ben olduğunu bilmesini istiyorum. Tıpkı annemin kafasına silahı doğrulttuğu gibi...*

Ford'un telefonuna annesinden yeni bir mesaj gelmemişti. Eski mesajlarda ona nasıl olduğunu, okulun nasıl gittiğini soruyordu. Ford'un cevapları ise kısa ve netti, Mitch'in aklındaki plana tamamen uyuyordu.

Mesajında *"Bol şans anne!"* yazdıktan sonra sim kartı çıkarıp telefonu kapattı. Polisler Ford'u bulmak için yakında soka-

ğa dökülürlerdi. Telefon kayıtlarını incelediklerinde tam bu noktadan annesine bir mesaj gönderdiğini düşüneceklerdi. Ne yazık ki geldiklerinde tek bulabilecekleri George Millhouse'un sırt çantası ve George'un parmak izleriyle dolu plastik bir bandaj parçası olacaktı. *George'un tam şu an mahkemeye girerken kolunda olan bıçakla bire bir aynı şekle sahip.*

Her şey bir bütün hâline geldiğinde çok hoşuma gidiyor. Şimdi eve dönebilirdi. Önce kızları kontrol edecekti, önceki gece kan kaybından ölmediklerinden emin olmalıydı.

Sonra biraz uyumalıyım. Bunca saat araba kullandıktan sonra yorgun hissetmesi gerekirdi ama aksine dinç ve neşeliydi. Çok yaklaşmıştı, aylardır binbir zorlukla üzerinde çalıştığı plan meyvesini vermek üzereydi. Sanki aylarca domino taşlarını özenle dizmişti ve şimdi ilk taşı devirmek için temkinlice eserinin başında bekliyordu. Muhteşem bir gösteri olacaktı.

Böylece, yorgun hissetmediği hâlde kendini uyumaya zorladı. Hiçbir hareketi gözden kaçırmamak için iyice dinlenmeye ihtiyacı vardı.

3 Aralık, Salı, sabah 10.10

Eyalet Savcı Yardımcısı Daphne Montgomery dakikalardır tekrarladığı gibi, bu dakikada da onuncu kez duvardaki saate baktı. Jürinin salona gireceği kapı uzun süredir kapalıydı ve ağır ağır geçen her dakika salondaki gerginlik katlanarak artıyordu. *Neden bu kadar zamandır bekliyorlar?*

"Neden bu kadar zamandır bekliyorlar?" diye söylendi bir adam. Daphne yanına bir sandalye çeken patronuna bakmak için başını kaldırdı. "Parti başlamadan önce biraz moral desteği..." diye fısıldadı Grayson. "Benim için en zoru hep bu kısımlar oluyor. Jürinin kararını açıklamadan önceki birkaç dakika..."

"Onların Tahiti'ye filan kaçmadıklarını ve hâlâ o kapının arkasında olduklarını varsayarsak tabii." diye yanıtladı Daphne. Bu dava için böyle bir ihtimalin gerçekleşme yüzdesi hayli fazlaydı, türlü oyunlar daha jüri seçimi yapılmadan önce başlamıştı, yaklaşık otuz uzun gün kadar önce...

Grayson somurttu. "Ne biliyorsun?"

"Tek bildiğim jürinin sabah bizim de gördüğümüz protestocuları görmüş olduğu." Kalabalıktaki insan sayısı o sabah iki

kattan fazla artmıştı, yarattıkları etki ise bundan da fazlaydı. “Ve şu Millhouse grubu da avını bekleyen tilkiler gibi sırtıyor.”

Millhouse grubunda Bill ve Cindy -sanığın anne ve babası- ve yarım düzine makul akrabası vardı. “Makul” göreceli bir kavramdı tabii ki.

“Daha çok akbabalara benziyorlar.” dedi Grayson aşağılayıcı bir ifadeyle. “Kurbanın üzerinde daireler çizen akbabalara...”

Reggie sanık sandalyesinde kibirli bir gülümsemeyle otuyordu. *Beraat edeceğini umuyor.* On sekiz yaşındaki bu çocuk yol kenarında arabaları bozulan Afro-Amerikan bir çifti döverek öldürmüştü. Avukatı ise çiftin masum Reggie’yi yardıma çağırıp ona vurduğunu, Reggie’nin yaptığına ise bir meşru müdafaa olduğunu savunacak cüreti kendinde bulabilmişti.

Medya bu haberle şehrin çalkalanmasına neden olmuştu. Reggie’nin babası Bill, talk-showlara çıkarak ailesini sıradan bir aile olarak tanıtmaya çalışmıştı; çalışkan, orta sınıf, ihtiyaçlarını ancak karşılayan ve kirasını ancak ödeyen bir aile profili çizmişti, tıpkı diğer herkes gibi. Bill Millhouse destek ve para kazanmak için pek çok neden öne sürmüştü, bunlar Reggie’nin savunması için gerekliydi.

“*Bu ülke beyaz bir adamın kendini savunamayacağı kadar “siyaseten doğru”⁵ bir hâle mi geldi?*” sözü Bill ile özdeşleşmişti. Takipçileri bu söze coşkuyla katılıyor, bağış toplamak için açılan internet sayfasına yüklü miktarda para gönderiyorlardı. Afro-Amerikan toplumunun liderleri bu çağrıya kendi retorikleriyle cevap verdiler ve mücadele televizyondan kiliselere, kültür merkezlerine, barlara, güzellik salonlarına yayıldı. Ve tabii ki internetin o anonim sonsuzluğuna... Tıpkı sinsi ve korkutucu bir kanser gibi...

Ama mağlup edilebilir, diye düşündü Daphne kararlılık içinde. *Kazanabileceğimi biliyorum.*

Biliyordu çünkü daha önce kanseri yenmişti. Ve bu onu daha da güçlendirmişti. O zamanlardan geriye kalan şey “*Ben ölümün gözlerinin içine baktım. O yüzden bundan daha iyisini yapmalısın pislik herif!*” duygusu olmuştu. Kibirlenmişti bir nevi. Reggie’nin kibri ise bununla kıyaslandığında basit bir taklit gibi kalıyordu. *On dolarlık bir çakma Prada gibi.*

5-Politically correct.

Salonun öbür tarafında oturan Reggie'yle göz göze geldi. Reggie'nin yüzündeki gülümseme yerini yavaş yavaş gaddar bir ifadeye bırakıyordu. *Çevrimiçi hayran kulübünün bunları görmek için burada olmayışı ne kötü.* Reggie dava süreci boyunca, süt içip nezih bir yaşam süren, yanlış anlaşılmış Amerikan gençliğinin poster yüzü gibi davranmıştı. Onun bu masum davranışları televizyonda ve internette korkutucu büyüklükte bir destek bulmuştu.

Tabii sonra da karşında beni buldun orospu çocuğu!

"Bak tatlım," dedi yavaşça Grayson'a, "bu akbabalar istedikleri kadar üzerimde dönüp durabilirler. Ama ben bugün onlara yem olmayacağım."

"Biliyorum şekerim." diye cevapladı Grayson, onun ifadesini taklit ederek. Daphne kafasını kaldırıp ona baktığında gözlerindeki onaylayıcı bakışı görebiliyordu. Onun nasıl bir adam olduğunu bildiğinden, onun desteğini almak Daphne için çok şey ifade ediyordu. Yine de Grayson tedbiri elden bırakmamıştı. "Çelik yeleşini giydin mi?"

"Her gün giyiyorum, çünkü jüri ne karar verirse versin burada kıyamet kopacak."

"Jüri ne karar verirse versin..." diye karşılık verdi Grayson, "Sen harika bir iş çıkardın."

"Elimdeki kanıtlar güçlüydü." Dedektifler çok titiz çalışmıştı, Medikal İnceleme de oldukça kararlı bir çalışma yürütmüştü. Millhouseların tehditkâr bakışları ve onu sindirmeye çalışan davranışları arasında, Daphne oldukça sağlam bir dava sunumu yapmıştı. Daphne'nin kendine sakladığı şey ise Millhouseların bu tehditlerinin amacına ulaştığıydı.

"Sen kalmayı seçtin." dedi Grayson basitçe. "Çoğu savcı davayı bırakmayı seçerdi. Hatta bir kısmı bıraktı bile."

Ben de bırakmak üzereydim. Aldığı tehdit telefonlarının Millhouselardan geldiğinden şüphesi yoktu fakat polis bu yönde bir delil elde edememişti. Tehditler aylar önce, henüz jüri dahi seçilmemişken başlamıştı. Başlarda onu rahatsız etmekten öteye gitmeyen tehditler gitgide onu korkutan bir çehreye bürünüyordu.

Eve dönerken her akşam farklı yolları kullanmaya başlaması en yeni -ve şu an en yakın- iki arkadaşını da endişelendirmişti. Ortamın iyice gerilmesiyle bu iki PI⁶ dizginleri ellerine almışlar ve polisin yapabileceğinden daha iyi bir güvenlik sağlamışlardı.

Clay Maynard, Daphne'nin evini piyasadaki en üstün alarm sistemiyle donatmıştı. Paige Holden ona 'kendini koruma dersleri' vermiş ve büyükçe bir köpek getirmişti. Bir süreliğine ortam sakinleştiğinde Daphne kendini davaya ve o piçin yüzündeki kibirli gülümsemeyi silmeye adanmıştı.

Ama tehdit telefonları oğlunu hedef almaya başladığında Daphne davayı bırakma noktasına gelmişti. Ford'a bir korumayı kabul etmesi için yalvarmış, fakat kendi ayakları üzerinde durabileceğini düşünen yirmilik delikanlı bu teklifi kesinlikle kabul etmemiş ve annesinin öne sürdüğü sebeplere kulak asmamıştı. Bu yüzden Daphne, annelik içgüdüleriyle, her ihtimale karşın ona bir koruma tutmuştu. *Eğer bunu öğrenseydi çıldırırdı.* Fakat bunu öğrenseydi bile ondan özür dilemezdi. *Çünkü biraz olsun içim rahat uyuyabiliyorum.*

Uykudan daha önemli olan şey, ona işine yoğunlaşabilmek için gereken gücü vermesiydi.

Hayatı boyunca pek çok zorlukla karşılaşmıştı ve hiç vazgeçmemiş olmaktan gurur duyuyordu. Arada bir durup fırtınanın geçmesini beklemek zorunda kaldığı olmuştur ama çoğunlukla yoluna çıkan engellerin üstesinden gelmeyi bilmişti. Vazgeçmek hemen hemen hiç aklına gelmemişti. Fakat Mill-houseların, oğlunun saçının teline bile zarar verebileceklerini düşünmek onu ciddi bir duraksamaya sevk etmişti.

"O kadar kolay vazgeçmem." dedi kendi kendine, bunu mümkün kılan ekonomik güce sahip olduğu için minnettardı. Eğer Ford'u koruyabilecek parası olmasaydı, bu işten çoktan vazgeçebilirdi. Bunun yerine davanın üzerine üzerine gitti, on sekiz yaşındaki katilin aşağılayıcı tavırlarına bir kez olsun aldırmadan.

Şimdi ise kararı açıklamak için söz jürideydi. "Bayan Montgomery!"

Daphne sesin geldiği tarafa döndü. Bu, öldürülen çiftin kızı Sondra Turner'dı. Yirmi bir yaşlarında, yaşına göre oldukça ağırbaşlı biriydi. Erkek kardeşi DeShawn da yanındaki koltukta öne eğilmiş, gözleri kapalı oturuyordu. Sıkılı yumrukları dizlerinin üstündeydi.

"Neredeyse bitti çocuklar." diye mırıldandı Daphne. "Çok az kaldı."

Sondra ellerini kucağının üzerine bıraktı. "Bundan sonra ne olursa olsun, ailemiz için elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı bildiğimizi bilmenizi istiyorum, istiyoruz. Her şey için çok teşekkürler..."

“Rica ederim.” Ama Reggie suçlu bulunsa bile bu yeterli olmayacaktı. Sondra ve DeShawn, ailelerini çok acı bir şekilde kaybetmişlerdi. Hiçbir şey onları geri getirmeyecekti.

Yine de mahkûmiyet hiç yoktan iyiydi. Adaletin olmamasından daha iyi. *Öyle olduğunu biliyorum.*

Daphne mahkeme salonunda travmayı tekrar yaşayan bu çocuklara acıyarak baktı, hissettiklerini anlayabiliyordu. Fakat bu süreç esnasında birbirlerine bağlanmalarını da kıskanmıştı. Ondan ve ailesinden çok şey alıp götürən o adamla yüzleşme şansını hiç bulamamıştı. Çok gençti ve ayrıca çok korkmuştu. Ve en sonunda adam ölmüştü. Zaman, tüm ihtimalleri elinden almıştı.

“Çocuklar için bir önlem aldın mı?” diye fısıldadı Grayson önüne bakarak, arkalarında oturan Turnerların yüzünü görmelerini istememişti. Grayson, sorusunun *‘olası bir kargaşa hâlinde’* kısmını söylememişti.

“Evet.” dedi Daphne, arkada ayakta bekleyen JD Fitzpatrick ve Stevie Mazzetti’ye bakarak. Reggie’yi tutuklayan dedektifler bunlardı, mahkeme salonunda bir olay çıkması hâlinde Sondra ve DeShawn’ı koruyacaklarına dair Daphne’ye söz vermişlerdi. JD’yi ikna etmek kolay olmamıştı, çünkü olası bir arbede anında Daphne’yi yalnız bırakmak istememişti.

JD burada olmamalıydı, diye düşündü. *Evinde, Lucy’le birlikte olmalıydı.* JD’nin eşi hamileydi ve doğum her an gerçekleşebilirdi. Doğum izni almış olmasına rağmen önceki hafta tanık olarak ifade vermek için mahkemeye gelmişti. Turnerların otopsisini yapan kişi olarak Doktor Lucy Trask Fitzpatrick’in ifadesi çok değerliydi. Anlattığına göre orta yaşlı çift kendilerine vahşice saldıran kişiye karşı koymaya çalışmıştı fakat bu iri cüsseli ve güçlü kişiye direnememişlerdi. Reggie Millhouse gibi birine...

JD, Daphne’ye sert bir bakış attı ve dudaklarını oynatarak “Çelik yelek?” diye sordu.

Daphne başıyla onayladı ve sonra gözleri sağ tarafta açılmakta olan kapıya kaydı. Millhouseların büyük kardeşi içeri girdi, karakterine uymayan bir şekilde nefes nefeseydi. Koşarak geldiği belliydi, yüzü kıpkırmızıydı ve terlemişti. Anne ve babasının arasına oturmadan önce Daphne’ye soğuk bir bakış fırlattı.

“George nihayet gelebilmiş.” diye mırıldandı Grayson.

“Ne şanslısınız!” dedi Daphne alaycı bir ifadeyle. George daha önce taşkınlıkları yüzünden birkaç defa mahkeme salo-

nundan atılmıştı. Daphne, George'un kolunda bugün ne olduğunu görmeye pek hevesli değildi. Yüzü ileriye dönük şekilde tekrar koltuğuna oturdu. "En azından Marina burada değil."

"Belki de şu bebeği nihayet doğurdu." dedi Grayson.

Daphne "Ne şans!.." diye tekrar homurdandı. On altı yaşında KKK⁷ erkeklerine 'takılan' bir anne ve Reggie Millhouse gibi bir babası varken bu bebeğin hayata tutunabilmek için en küçük bir şansı dahi yoktu.

Kendisi de genç yaşta hamile kaldığı için Daphne genç annelere karşı bir empati duyuyordu fakat bunun Marina için geçerli olduğunu söylemek çok zordu. On beş yaşında hamile kaldığını öğrenmenin, korkunun, çaresizliğin ve hayallerin yıkılışının ne demek olduğunu Daphne tüm çıplaklığıyla hatırlıyordu. Ama o bebeği koruma güdüsü ve ona verebileceği en iyi yaşamı verme arzusu tüm bu endişeleri ikinci plana itmişti. Bu, hayatındaki en keskin dönemeçlerden biri olmuştu.

Marina ve Millhouse'lar bu hamileliği kamuoyunu manipüle etmek için kullanmayı tercih etmişlerdi. Marina'ya acıyan bir kesim bile vardı, Millhouse'ların onun davranışlarını kontrol ettiğini düşünüyorlardı ama Daphne onun gözlerindeki kurnaz parıltıyı görmüştü. Marina ne yaptığını biliyordu ve bundan zevk alıyordu. Daphne annesinin karnındaki o bebek ve onu bekleyen gelecek için endişeleniyordu. Reggie beraat ederse bebek bir Millhouse gibi yetiştirilecekti; ırkçı, şiddete meyilli ve aynı zamanda insanları kandırabilen sahte bir etkiye sahip biri olacaktı. Eğer Reggie tutuklanırsa, daha doğmadan Millhouse'lar tarafından "daha iyi bir Amerika umudunun sembolü" hâline getirilmiş olacaktı bu bebek... Daphne o zaman ne olacağını düşünürken ürperdi.

Marina ve onun histerik hıçkırıkları birkaç gündür duruşmaya gelmemişti. Medya bu güzel kızdan ve onun hamileliğinden faydalanarak kamuoyunu yanıltıyordu. Buna kanan insanların olması ise gerçekten inanılmazdı. Neyse ki jüridekiler bu insanlardan değildi.

Jüri odasının kapısı açıldığında Daphne derin bir soluk aldı. *Nihayet!..* Aklındaki diğer düşünceleri uzaklaştırarak jüri üyelerinin yüzlerini inceledi, birkaçının yüzü soluktu. Hepsi nemrut suratlıydı.

"Ben artık yerime dönüyorum." diye fısıldadı Grayson. "Eğer işler ters giderse bir kahramanlık yapmaya çalışma, kendini kollamaya bak. Anlaştık mı?"

⁷ Ku Klux Klübü (KKK) bir ırkçı örgüttür. www.kkk.org

“Tatlım, eğer işler ters giderse ben yerlerde sürünüyor olacağım. Garanti veriyorum.”

Mübaşir ciddiyetle içeri girdi. “Herkes ayağa kalksın.”

Söylenileni yaptılar, hâkimin oturmasıyla yerlerine geçtiler. Hâkim kararı okuması için jüri sözcüsünü çağırdığında Daphne nefesini tutmuş bekliyordu. Sözcü öne çıktı, karar tutanağını tutarken elleri titriyordu. Doğrudan kararı okumaya başladı.

“Bizler jüri üyeleri olarak, birinci derece cinayetle suçlanan sanık Reggie Millhouse’u suçlu buluyoruz.”

Evet... Sevinç çığlıkları ve bağışmalar arasında Daphne gözlerini kapamıştı.

“Hayır!”

Daphne, gürültünün geldiği yerden başını çevirdiğinde Cindy Millhouse’u gördü. Parmaklıkların arkasından oğluna sarılmış ağlıyordu. Sonra birden kapıya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

“Sürtük!” Pençeye benzeyen elleri, öfkeden kudurmuş yüzüyle Cindy öne atılmıştı, geliyordu...

Bana... Aman Tanrım, bana doğru geliyor!

3 Aralık, Salı, sabah 10.10

Joseph ölen polisin yüz fotoğraflarını Bo’ya yollarken bunun kimlik teşhisine pek yardımı olacağını düşünmüyordu. Sokağı aydınlatan azıcık gün ışığını da bina çatıları engellediğinden, fotoğraflar çok karanlık çıkmıştı. Gri gökyüzü her geçen saat kararıyordu ve hava tahmini daha fazla kar yağışı öngörüyordu. *Tam ihtiyacımız olan şey!*

Telefonunu cebine koymak üzereyken birkaç kısa mesaj aldı. *Lanet olsun!* Babasını tamamen unutmuştu. Hemen kısa bir cevap yolladı: *Bir dava üzerinde çalışıyorum. Kurban Ford değil. Uygun olduğumda ararım.*

El fenerini kurbanın yüzüne ve göğsüne doğrulttu. Olay Yeri İnceleme gelip vücudunun geri kalanını kaplayan kutuları kaldırmadan önce görebildiği bu kadardı. Başında ve yüzünde belirgin bir yaralanma göze çarpmıyordu. Sadece boğazını çevreleyen derin bir yarık vardı. Kurbanın kafasının ve boynunun altını kaplayan kan gölü donmuştu. Polis burada saatlerdir yatıyor olmalıydı. Büyük ihtimalle geçen geceden beri...

Neden buradaydın be, ölüm? Neden öldün?

Joseph kaşlarını çatı. Kan neden kurbanın başının yakınında bir göl oluşturmıştı? Doğruldu, fenerini kaldırıma ve çevredeki duvarlara çevirdi. Sıçrayan kan lekeleri aradı ama bulamadı.

Kan fışkırmamış, sızmıştı. Yani boğazı kesildiğinde Kırmızı Çoraplı çoktan ölmüştü. Adam iri yarıydı, kalın ve kaslı bir boynu vardı. Katil onu nasıl yere indirmişti? Ve öldükten sonra neden boğazı kesilmişti?

Joseph cesedin çevresini araştırırken cevabın bir parçasını buldu. Yaklaşık 2,5 cm çapındaki AFID tagleri, kurbanın yattığı yerden bir buçuk metre ileride yere saçılmıştı. Kartuş yerleştirildiğinde parlak renkli AFID tagleri şok tabancasından konfeti gibi fırlamıştı. Her bir tagin üzerinde kartuşla eşlenen seri numaraları vardı, böylece biri tabancayı kanunlara aykırı kullanacak olursa tespit edilebilecek ve izi sürülebilecekti.

Kırmızı Çoraplı'nın şok tabancası belli ki saldıranın cesaretini kırmamıştı. Yine de, bir şok tabancası şoku kurbanı öldüremezdi. Öyleyse şok tabancasının ateşlenmesinden bıçaklanmaya kadar geçen zamanda ne olmuştu?

Joseph bir araba kapısının kapandığını duyunca başını kaldırdı. Olay Yeri İnceleme hâlâ beş dakika uzaklıktaydı. Ama birisi suç mahalline geri dönüyor olabilirdi.

Silahını çeken Joseph, sokağın girişindeki çöp konteynirinin gölgesine geçti ve bekledi. Uzun süre beklemesine gerek kalmadı.

Bir adam sokağa süzüldü. Joseph kadar iri yapılıydı, deri ceketinin yukarı kalkık yakası yüzünü gizliyordu. Yine de adamla ilgili tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hareketleri bir asker gibiydi. Silahını yan tarafında tutuşu ise bir polis gibi. Yakın geçmişten bir hatıra canlandı, Joseph gözlerini kıstı. *İmkânsız. Bu gerçek olamaz.*

"Tuzak..." Adam fısıldadı. "Orada mısınız?" Duraksadı, başını uzatıp dinledi.

Bu hareket yüzünü görünür kılmıştı ve Joseph'in tahmini doğrulanmış oldu. Clay Maynard...

Joseph adamı tanıyordu. Kahrolası herifi hiç sevmez hatta ona karşı nefrete yakın duygular beslerdi. *Tabii ki ortaya çıkacaktı.* Daha önce bir defa özel dedektiflikle çalışmıştı. Daphne'yle tanıştığı gün... Clay Maynard da onunla aynı gün tanışmıştı. Ancak ilerleyen aylarda Daphne'nin güvendiği kişi Maynard olmuştu.

Joseph'in ülkenin dört bir yanına uçup yerel teröristlerin

izini sürdüğü, eve ve özellikle ona yakın olmak için VCET'e tayininin çıkmasını beklediği aylar...

Burada ne halt ediyor? Taşındığı yarı otomatik tabanca hayra alamet değildi.

Joseph her ne kadar adamın bir pisliğe bulaştığına inanmak istese de, gerçeğin farkındaydı. Daphne ile aynı yatağı paylaştığı için Clay Maynard'tan nefret edebilirdi ama adam Carter'in takımının saygısını kazanmıştı. Özellikle de Joseph'in kardeşi Grayson'ın...

Clay'in dedektiflik şirketindeki ortağı Grayson'ın nişanlısı Paige Holden'dı. Paige, Maynard'a hayatı pahasına güvenirdi. Daha da önemlisi Grayson, Maynard'a Paige'in hayatı pahasına güvenirdi.

Maynard ona doğru ilerledi. Birkaç adım sonra, Kırmızı Çoraplı'nın farkına varacaktı. Elinde silah olan bir adamı heyecanlandırmaması gerektiğinin farkında olan Joseph, olduğu yerde kalarak usulca:

"FBI, at silahını!" diye seslendi.

"Siktir," dedi Maynard, "rozetini göster."

Joseph rozetini yavaşça uzattı Maynard'a doğru. Maynard, inanmaz gözlerle ağzı yarı açık "Carter?" dedi şaşkınca.

"Evet, benim. Silah lütfen!"

Silahını temkinli bir şekilde Joseph'e verdi. "Ne işin var burada?"

Joseph, Maynard'ın silahını beline yerleştirdi. "Ben de aynı soruyu sana soracaktım."

"Taşıma iznim var." dedi Maynard, silahı gösterirken gözlerini kısarak.

"İşimiz bittiğinde geri alırsın. Şimdi şu soruma cevap ver, neden buradasın?"

"Birini arıyorum."

Aradığı adamın adı *Tuzak*'tı. "Bir dost mu peki?" diye sordu Joseph.

"Bir çalışanım." dedi Maynard tereddütle. "Ve evet, aynı zamanda bir dost."

Joseph kurbanın boğazındaki kesiği düşündü. Ona karşı pek iyi hisler beslemese de, Maynard'ın arkadaşını o hâlde görmesi fikri berbattı. "Polis miydi?"

Maynard'ın kısık gözlerinde endişe belirdi. "Nasıl bildin bunu?"

Bu haberi vermenin başka hiçbir iyi yolu yoktu. "O öldü Clay, üzgünüm."

Maynard'ın gözleri âdeta kapalıydı, omuzları sanki böyle bir şeyi bekliyormuş gibi bir kabulleniş içinde çöktü. "Nasıl?"

"Boğazı kesilmiş."

Aniden gözlerini açtı Maynard, inkâr ve keder arasında bir savaş başlamıştı içinde. "Sen neden buradasın?"

"Ben de bir çalışanı arıyorum." dedi Joseph. Ford Elkhart babasının bir çalışanıydı ama mevcut durumda bu bilgiye ihtiyaç yoktu. "Bu adam neden buradaydı? Ne yapıyordun senin için?"

"Nerede o?" derken Joseph'i kenara itip geçti Maynard.

Joseph kolundan yakaladı onu. "Hayır Clay, dur."

Maynard'ın gözleri hem tehditkâr bir ifade hem de acıyla parladı. "Bırak beni yoksa o lanet kolunu kırarım."

"Gerçekten çok kötü görünüyor, kimse eski bir dostunu o hâlde görmek istemez."

Clay'in dudakları titredi, inceldi. "Daha kötülerini gördüğüm eminim, bırak beni."

Joseph sıkıca tuttuğu kolu bıraktı ve cinayet mahallini tahrip etmediğinden emin olmak için peşinden gitti. Maynard muhtemelen çok daha kötülerini görmüştü, ancak kurban tanıdıkça her zaman farklı olurdu.

Maynard, Kırmızı Çoraplı'yı gördüğünde ansızın durdu. Kurbanın kafasını görmek için yürürken boğuk bir nefes aldı.

"Tanrım!" diye fısıldadı. "Tekrar olamaz." derken yavaşça dizlerinin üzerine devrildi. "Bir daha olamaz."

Bir daha olamaz mı? Ne demek bu şim... Siktir! Maynard'ın geçmişte yaşadıkları aniden şimşek gibi çaktı Joseph'in aklında. Daha önce de bir ortağını kaybetmişti, bedenini ruh hastası bir katil tarafından içi boşaltılmış ve çürümeye terk edilmiş olarak bulmuştu. Şimdi de önünde yatan ortağı kafası neredeyse koparılmış vaziyetteydi. *Eğer bunu az önce hatırlasaydım buraya girmemesi için her şeyi yapardım, asla bunu görmesine izin vermezdim.* Ama Joseph, Maynard'ı kontrol etmeye çalışmanın nafile bir çaba olduğunun da farkındaydı.

"Onu kesmişler." Kelimeler boğulurcasına bir fısıltıyla çıkıyordu Maynard'ın ağzından. "Kafasını kesmişler, Allah kahretsin, kahretsin!" Ayakları üzerinde geriye doğru sendeledi; şok geçirdiğini, bulantı ve derin bir acı hissettiğini yüzünden anlamak zor değildi.

Joseph onu bu manzaradan kurtarmak için kendisine çevirdi. "Kimdi o?"

“Isaac Zacharias, DCPD’de çavuştu. Phyllis’e ne diyeceğim şimdi ben?”

“Senin için ne yapıyordu?” dedi Joseph onu omzundan sarsarak. “*Clay*. Zacharias senin için ne yaparken öldü?”

Maynard derin bir nefes aldı ve kendini topladı. “Korumaydı.”

Demek korumaydı. O mide bulandıran his yine belirmişti. Daphne’nin oğlunu koruması için Maynard’a güvenmiş olması yapboza uyuyordu.

Maynard’ın yüzünde yeni bir endişe belirdi. “Tanrım; Ford, Daphne’nin oğlu...”

“Zacharias, Ford’u mu koruyordu?”

“Ford şu çalışan değil mi? Babanın yanında çalışan...”
Bunu sakince söylemiş olmasına karşın alnındaki damarları belirmişti. “O nerede peki?”

“Görünüşe bakılırsa kayıp.” Joseph’in sesi tatsızdı.

“Daphne biliyor mu?”

“Henüz değil. Ona ulaşmaya çalıştık. Telefona cevap vermedi.”

“Şu an mahkemede. Jüri Millhouse davasının kararını açıklayacak.”

“Buraya geleceğini nereden biliyordun?”

“Tuzak’ın arabasındaki veri takip cihazı sayesinde. Desteğe ihtiyaçları olursa diye tüm ekibime dağıtıyorum. Merkezdeki nöbetçi, Ford’un yerini bildirmediğini söyledi. Phyllis’i arayıp gece vardiyasından eve dönüp dönmediğini sordum. Dönmediğini öğrenince onu takip ettim.”

“Yani Zacharias ve Tuzak aynı kişi?”

“Isaac Zacharias... İki Zac... Akademide ona Tuzak⁸ lakabını takmıştık. Öylece kaldı.”

“DCPD’de beraber miydiniz?”

“Evet. Ben ayrıldım, o devam etti. İyi bir polisti, çok zekiydi. Böyle serserilerin ona yaklaşmasına izin bile vermezdi. Bu olayın nasıl gerçekleştiğini aklım almıyor.” Joseph’e döndü, ona şüpheyile bakıyordu. “Peki *sen* burayı nasıl buldun?”

“Ford bu sabah işe gitmemiş. Babam ilgilenmemi istedi. Ford’un SUV’sini sokağın öbür ucunda buldum. Muhtemelen gece boyunca ordaydı.”

Maynard’ın kuşku dolu bakışları yerini dehşete bırakmıştı, hâlsizdi. “Bu şey onu öldürecek.” dedi. “Böyle bir şeyin ola-

8-İki Zac, İngilizce *Two Zac*, *Tu-zak* şeklinde birleştirilerek bir lakap yaratılmış.

çağından çok korkuyordu.” Yerde yatan katledilmiş arkadaşına baktı. “Bunu ona nasıl söylerim? Hem de hamileyken...”

Joseph birden buz kesti. “Daphne *hamile* mi?”

Maynard kafasını salladı. “Hayır, Phyllis Zacharias hamile. Bebeğin birkaç haftası var. Tuzak bebeğin masrafları için bazı ek işler yapıyordu.”

Joseph el fenerini AFID taglerine⁹ doğru tuttu, biraz ötede birkaç tanesinin daha olduğunu fark etti. Zacharias’ın katili bir elden daha fazla ateş etmişti. “Şok tabancası...”

“Orospu çocuğu!” diye hırçın bir küfür savurdu Maynard, güçlkle yutkunarak. “Orospu çocuğu!” diye tekrarladı, bu kez fısıldamıştı. “Phyllis onu bu hâlde göremez. Görmemeli.”

“Kimlik tespiti için başkasını kullanırız.” dedi Joseph. “Fakat elimizde iki kayıp var ve bazı sorular sormam gerekiyor.”

“Bana sor lan o zaman.” diye çıkıştı Clay. “Phyllis’in tek bildiği Tuzak’ın benim için çalıştığı.”

“Tamam, seninle başlayalım. Zacharias tuhaf şeyler gördü mü? Şüpheli birilerini...”

“Hayır. Bunun çantada keklik bir iş olduğunu söylerdi, onun etrafında dolandığının bile farkında olmayan, kendi hâlinde bir çocuğu izliyordu.”

“Ford bir koruması olduğunu bilmiyor muydu?”

“Hayır. Daphne ona bir tane ayarlamak istedi ama dikbaşı çocuk kabul etmedi. Tehditler almaya başlayınca da...”

“Nasıl tehditler?” diye araya girdi Joseph. “Kimden?”

“Korkutucu tehditler... Biraz uyuması gerektiğini söyleyen tehditler... Şu yakışıklı çocuk senin oğlun değil mi gibi tehditler... Uğraştığı davadaki katilin ailesinden geldiğine eminim. Millhouse... Ona söylemeliyim.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın. Bu işi bize bırak.”

Maynard’ın gözlerinden alevler fışkırıyordu. “Bu benim meselem Carter. O benim çalışanım ve benim arkadaşım. Kahrolası benim sorumluluğum.”

“Biliyorum.” dedi Joseph sessizce. Kontrolünü kaybetmek üzere olan bir adamla uğraştığının farkındaydı. *Ben de böyle davranırdım.* Ve davrandı. “Emin ol ki söylediklerine saygı duyuyorum. Ama bu iş artık bende ve bana güvenmek zorundasın. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Dur bir dakika. Sen Homeland’densin; burası senin yetki alanın değil. Nasıl senin davan oluyor bu?”

9-Şok tabancası, bir katil için küçük silahlar.

Maynard'ın bu detayı bilmesi Joseph'i şaşırtmamıştı. Kardeşinin nişanlısının bu sağduyusuna az da olsa şaşırdığını ve bundan etkilendiğini itiraf etmeliydi. Paige, Joseph'in transferinden kendi ortağına bahsetmemişti. *Bunu bildiğim iyi oldu.*

"Artık VCET'deyim. FBI'nın yerel ekibi bir nevi..."

"VCET'nin ne olduğunu biliyorum." dedi Maynard çenesi kaskatı. "Bil diye söylüyorum; federallere güvendiğim kadar güveniyorum polislere. Yani hiç..."

"Bana bak, karşımda durmuş, kelepçelenmeden böyle konuşabiliyorsan kardeşim sana güvendiği içindir. Sırf bu yüzden sana nasıl olduğunu anlatacağım. Homeland'den önce yaptığım iş zaten *buydu*, kayıp insanları ve katilleri bulurdum. Bana inanmıyorsan, Grayson'a inanmak zorundasın."

Maynard cevap vermeyince Joseph başka bir yol denedi. "Clay, Isaac senin arkadaşın. Objektif olamıyorsun. Sen de biliyorsun bunu."

"Sen yerimde olsan bırakıp gider miydin yani?"

Hayır. Eğer biri sevdiğilerimden birini öldürecek olursa o orospu çocuğunu bulup kendi ellerimle gebertirdim. Yapmıştı da. Ve pişman değildi. O an, boynun kırılma sesini hatırladığı... Hayır, zevk aldığı o an, onu hep rüyalarında yakalıyordu. Her gün... Ve her gün müthiş bir yalnızlık...

Gözünü kırptırması Joseph'in dikkatini çekti ve inlemesini zor tuttu. Sokağın girişinde bir adam duruyordu. Bronz suratı, beyaz saçları ve keçi sakalıyla tam bir uyuşmazlık oluşturuyordu. Siyah deri trençkotu rüzgârda savruluyor, geniş çerçeveli güneş gözlükleri tüm gözlerini kaplıyordu. Eli, belindeki silahın üstünde, büyük bir şaşkınlıkla durumu inceliyordu.

Maynard, Joseph'in bakışlarını takip ederken kaskatı kesilmişti. "*Bu ne şimdi?*"

İbnenin teki! "Özel ajan Deacon Novak..." dedi Joseph, Maynard'a dönerek. "Bu işle benim ilgilenmeme izin verecek misin? Ford'un hayatı buna bağlı olabilir."

"Şimdilik..." dedi Maynard kayıtsızca.

"Yeterince iyi." Maynard'ın izni şimdilik işe yaradı. "Haydi işe koyulalım."

İKİNCİ BÖLÜM

3 Aralık, Salı, sabah 10.18

Daphne donakalmıştı. Cindy Millhouse bir engelli yarışçısı gibi ona doğru koşuyordu. Son anda Daphne ani bir refleksle kolunu kaldırdı, Cindy'nin ellerini savuşturmayı başarmıştı. *Saçlarım olmaz, saçlarıma dokunamazsın.*

Cindy'yi bileğinden yakaladı, keskin tırnaklarını suratından mümkün olduğunca uzakta tutmaya çalışıyordu. Savunma masasının olduğu tarafta bir gürültü koptu, tırnaklarını yaklaştırdırırken Cindy'nin gözlerinden zevk okunuyordu.

Sonra birisi Cindy'yi çekip yere doğru itti. Grayson yukarı doğru baktı, yüzü öfkeliydi. "İyi misin?" diye sordu Daphne'ye, bir yandan da çırpınıp duran Cindy'yi tutmaya çalışıyordu. Cindy, küçük bir kamyonu çekebilecek kadar güçlü bir adam için bile zapt edilmesi zor bir kadındı, âdeta vahşi bir kediye dönüşmüştü.

Daphne kafasıyla belirli belirsiz onayladı. Deminki gürültüyü yaratan, savunma masasının devrilmesiydi. Reggie'nin avukatı Edward Ellis yerde yatıyordu, ayağı masanın altına sıkışmıştı. Müvekkilinin mahkeme yetkililerini sıkıştırmasını afallamış bir şekilde izliyordu. Reggie kolunu Mahkeme Yetkilisi Welch'in boğazına dolamış, belindeki silahı almaya çalışıyordu. Daphne bir an Reggie'nin silahı alabileceğini aklından geçirdi fakat Welch'in geriye doğru attığı kafa Reggie'nin suratında patladı. Bu sırada diğer beş görevli de kapıya yönelmişlerdi. Dördü Reggie'yi yakalamak için koştu, diğeri de yardım etmek için Grayson'a doğru gitti.

Welch'in savunma masasına doğru gittiğini gördüğünde Daphne geri çekilmeye başlamıştı. Reggie diğer dört görevliyle

mücadele ediyordu. Welch yerde sürünerek gitmeye çalışırken arkasında kan izleri bırakıyordu.

Daphne dizleri üzerine çöküp emekleyerek onun yanına ilerledi. "Ne yapıyorsun? Çabuk geri dön."

Welch'in kolu kötü durumdaydı, epeyce kanıyordu. "Sustalı..." dedi yerdeki nesneyi göstererek.

Daphne görevlilerden saklanmak için devrilen masanın arkasında duruyordu. Buradan Welch'in işaret ettiği şeyi görebiliyordu. Parlamıyordu, metal değildi. Plastiğe benziyordu. Zararsız gibiydi. Fakat bu mümkün olamazdı, çünkü Reggie görevlilerle boğuşurken bu alete uzanmaya çalışıyordu.

"Geri çekil, ben onu getireceğim." Yüzükoyun sürünerek ilerledi, bu garip görünüşlü bıçağı parmaklarının arasına aldı, geri geri emekleyerek kavganın olduğu yerden uzaklaştı. Sürünürken bıçağı bir eliyle başının üzerinde tutuyordu. "Bıçağı varmış." diye bağırdı ve onu olay mahallinden uzakta bir yere bıraktı.

Görevliler gözleri alev saçan Reggie'yi yakalamıştı. İki silahlarını çektiler; biri Reggie'nin göğsüne, diğeri alnına dayadı. Üçüncüsü copu kafasına indirdi; bu, ellerini kelepçelemek için ona gereken zamanı kazandırmıştı.

Daphne hâkimin kürsüsü altında yatan Welch'in yanına döndü. Kolu hâlâ kanıyordu ama fışkırması durmuştu; bu iyiydi. Daphne'yi asıl endişelendiren Welch'in kalçasından süzülen kanlardı. "İki yerinden şişlenmişsin."

"Hassiktir!" Welch gülümsemeye çalıştı fakat yaptığı daha çok yüzünü eksitmekti. "Çok acıyor."

"Tahmin edebiliyorum." Mahkeme muhabiri salondan kaçarken kazağını sandalyesinin arkasında unutmuştu. Daphne kazağı kaptığı gibi Welch'in kalçasına bağladı, baskı uygularken bir yandan da salonun durumunu inceliyordu.

Cindy savcı masasının yanında kelepçelenirken bağırp çağırıyor, ortalığı birbirine katıyordu. Salonun diğer tarafında görevliler şok tabancası kullanmak zorunda kalmışlar ama sonunda Reggie'nin diğer kolunu kelepçelemeyi başarmışlar, ayak bileklerini de plastik bir iple bağlamışlardı. Cindy nefessiz kalmasına rağmen direnmeye devam ediyordu. Oğluna baktığında omuzları düştü, yüzü güçsüz bir öfkeyle doluydu.

Birden her şeyi anladı. *Seni sinsi sürtük! Bana saldırdığında çıkan kargaşada Reggie'nin kaçmasını planladın demek.*

Cindy gözlerindeki zehirle Daphne'ye baktı. Görevliler onu götürürken "Bunun hesabını vereceksin." diyerek yere

tükürdü. “Oğlumu bizden aldın. Tanrı şahidim olsun, aynı acıyı sana da tattıracağım.” Daphne’nin kalbi yerinden çıkacak gibi atmasına rağmen, Cindy salondan çıkarıldığı sırada soğukkanlılığını korumayı başarmıştı. Ford’un güvende olduğunu bildiği için sakin kalabilmişti. Her ne kadar o istemese de, onun arkasını iyi eğitilmiş bir koruma kolluyordu.

Ayrıca, böyle zamanlarda güçlü kalmayı zor yoldan öğrendiği için kendisini bırakmanın bir yararı olmadığını biliyordu. Welch’in yarasına baskı uygulamaya devam etmesi gerekti. Odaklanabileceği bir şey süresince ayakta kalabilirdi. Ancak ondan sonra, yalnız kalıp kendini koyuverceği özel bir yer bulurdu.

Dört görevli Reggie’yi sürükleyerek bekleme hücrelerine götürürken yeni gelen diğer görevliler etrafı temizleyip Reggie’nin avukatının devrilen masasını dışarı çıkardılar.

Mahkeme salonu boşaldığında bir EMT ekibi¹⁰ hızlıca içeri girdi ve Daphne rahat çalışabilmeleri için geri çekildi.

Grayson hafifçe ellerini tutana kadar vücudunun ne kadar kasıldığını anlamamıştı, kendini bir anda geri çekti.

“Özür dilerim.” dedi Grayson, “Seni korkutmak istemedim. Ellerin hep kan olmuş.” Dezenfektan mendillerle Daphne’nin ellerini temizlemeye başladı.

“O iyi olacak değil mi?” diye sordu, kendini rahatlatacak bir cevap duymak istiyordu.

“Öyle görünüyor. Şu gerginliğini attığında o bıçağı aldığın için güzel bir fırça yiyeceksin. O karmaşada öldürülebilirdin.” Temizlenmiş ellerini serbest bıraktı.

“Sen de aynı yapıydın.” dedi titreyerek.

Grayson omuz silkti. “Yine de o fırçayı yiyeceksin. Tekrar nefes almayı başardığımda...”

“Gel, aramıza katıl.” Daphne geldiğini hissettiği titremeyi bastırmaya çalıştı. Elini dikkatlice saçlarında gezdirdi ve derin bir oh çekti, rahatlamıştı. Bukleleri hâlâ düzgündü. *Cindy’nin pençelerini saçlarıma geçirmediği çok iyi oldu. Yoksa çok utanç verici olurdu.*

EMT ekibinden biri onlara yaklaştı. “Tedaviye ihtiyacı olanınız var mı?”

“Hayır.” dediler bir ağızdan.

“Bay Welch iyi olacak mı?” diye sordu Daphne sonra.

“Endişelenmeyin, iyi durumda. Dışarıda bir sedye hazır bekliyor. Savunma avukatı bir sonrakini beklemek durumunda ama o da neredeyse gelir.”

Grayson, Reggie’nin avukatının yanına çömeldi. “Ne durumdasın?”

“Kolum kırık.” dedi Ellis dişlerini sıkarak. “O piç kolumu koparmaya çalıştı. Ayak bileğim de kırıldı sanırım.”

Daphne, Edward Ellis’e merhamet duyamıyordu. Hiçbir meşru savunması olmadığı için insafsızca kurbanların adını lekelemeyi seçmişti. Söyleyecek pek iyi şeyleri olmadığı için sessiz kalmayı tercih etti.

Grayson da aynı şeyleri düşünmüş olmalıydı ki sessizliğe bürünmüştü.

Ellis düşmanca onlara baktı. “Bunu hak ettiğimi düşünüyorsunuz.”

“Hayır.” diye karşı çıktı Daphne hızlıca. “Yaralanmayı hak ettiğini düşünmüyorum ama böyle şoke olmaya hakkın olduğunu da düşünmüyorum. Savunma dairesinden değilsin. Bu katili savunmayı sen kendin seçtin.”

Ellis gözlerini kıstı. “Ağzımda gümüş bir kaşıkla doğmadım ve bir boşanma davasında hâkimin ağzındakilerden bir tanesini kapabilecek kadar şanslı da değildim. Sen onurlu yoldan gitmeyi tercih edebilirsin. Faturalarımı ödemem gerekiyor, bu yüzden de bana gelen davaları kabul ediyorum ve özür de dilemiyorum.”

Gümüş kaşıklar, diye düşündü; sinir katsayısı artıyordu. *Keşke bilebilseydi*. Ağzını kapalı tuttu, EMT ekiplerinin gelip Ellis’i götürmesine minnettardı. Daphne ve Grayson, Ellis’in ardından kapanan kapıya baktılar.

“Boşanma davamda o gümüş kaşık için neleri feda ettiğimi keşke bilebilseydi.” diye mırıldandı, rahatsızca omuzlarını silkti.

Söz konusu yalnızca kendisi olsaydı, eski kocasının milyon dolarları umurunda olmazdı. Ama söz konusu yalnızca kendisi değildi. Söz konusu Ford ve onun geleceğiydi. Bu yüzden çok savaştı ve böyle yaptığına memnundu. Boşanma sözleşmesi, kendi hayallerini gerçekleştirmesini mümkün kılmıştı: Bir hukuk diploması almak ve Turner ailesi gibi kurbanlar için ayağa kalkmak... “Eski kocan hakkında bildiğim az şeyden yola çıkarak şunu söyleyebilirim ki bence epey bir şey kazandın.” “Travis Elkhart’la on iki yıl yaşamak zor bir işti.” diye onayladı onu, sesini alçak tutarak. “Annesiyle yaşamak daha da zordu.

Annelerden söz açmışken...” Daphne masanın kenarına oturdu, konuyu değiştirmeye çalıştı. “Cindy Millhouse beni gerçekten korkutuyor. ‘Tanrı şahidim olsun, aynı hissi sana da tattıracağım.’” diyerek Cindy’nin sözlerini alıntılıdı, ardından titredti. “Ölü tanrılar üzerine yemin etmediği için herhâlde kendimi şanslı saymalıyım.”

“Mahkeme salonuna bıçak sokmak, eyalet savcısını tehdit etmek, tutuklamaya direnmek... Cindy’nin serbest bırakılacağından şüpheliyim.”

“Doğru, yine de Bill ve o en hafif cezayla paçayı kurtaracaklar. Bill’den bahsetmişken, burası savaş alanına dönmüşken o neredeydi? George’un polise karşı koymaya çalıştığını ve kelepçelendiğini gördüm. Peki Bill neredeydi?”

“Karar açıklanır açıklanmaz salonu terk etti, muhtemelen senden önce çıkıp başına hikâyenin kendi versiyonunu anlatmanın peşindeydi.

“Yani dışarıda bir yerlerde. Bu beni endişelendiriyor.” Endişelenmek hiçbir şeyi çözmezdi ve daha saklanamadan başına bir şey gelmesi olasıydı. “Bir açıklama yapacak mısın? Basın mahkeme binasının merdivenlerini aşındırıyordu.”

“Bir açıklama yapmak *istiyor* muyum? Tabii ki hayır ama mecburen yapacağız. Aslında, sen yapacaksın. Bu senin davandı ve sonunda turnayı gözünden vurdun. Tebrikler...”

“Teşekkür ederim.” dedi Daphne. “En azından bu gece uyuyabileceğim.”

“Onun da katkısıyla, ben de uyuyabileceğini düşünüyorum.” dedi Grayson yüzünde küçük bir sırıtışla.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Buzdolabında üzerinde adının yazdığı bir şişe şampanya var. Jüri seçimi başladığı gün Paige almıştı. Seninle çok gurur duyuyor.”

Nişanlısından her bahsettiğinde Grayson’ın yüzü mutlulukla yumuşuyordu. Onunla Paige’in böyle yakın olduğunu görmek Daphne’nin içini ısıtıyordu.

Paige onların hayatına dokuz ay önce girmişti. Kanlı bir cinayetin yanlış mahkûmu Ramon Muñoz için adalet mücadelesi veriyordu. Şimdi ise yalnızca Grayson’ın nişanlısı değil, Daphne’nin de en yakın arkadaşıydı. Paige ile birlikte Muñoz’u temize çıkarmak ve ona destek sağlamak için Women Serving Women¹¹ kurumunu kurmuşlardı. Bu iş hallolduktan sonraysa kurum işlevini yitirmişti. An itibarıyla WSW sadece Paige’in

verdiği karate derslerine ev sahipliği yapıyordu ama ikisinin büyük planları vardı.

Millhouse davasına atandığı gün Daphne, Paige'e davanın büyüklüğünden korktuğunu, onunla başa çıkamayacağından endişe ettiğini söylemişti. Paige şampanyayı işte o gün almıştı, duruşmalar başlamadan önce... Daphne boğazına oturan yumrudan kurtulmak için yutkundu. "Onunki çok ince bir davranıştı."

"Kolunla yaptığın müthiş savunma hareketini anlatınca bence daha da gururlanacak. Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

"Beni hep bu hareket üzerinde çalıştırıyordu. 'Kollarını kaldır.' diye onu taklit etti Daphne. 'Saçlarının topuzu bozulsun mu istiyorsun? O zaman o lanet ellerini yukarıda tut.'"

Grayson kıkırdadı. "Topuz yaptığın zamanları diyorsun. Seni iyi eğitmiş olmasına sevindim ama topuzunu özlemediğimi itiraf edeceğim."

Önceki baharda Grayson'ın eski işine terfi ettiğinde, Daphne kendisiyle özdeşleşen topuzundan vazgeçmişti. Önceden arka planda olan bir işi vardı; oturup notlar alır, evrakları düzenlerdi. Duruşmada şahitleri yerine oturtur, jüriye bakarak konuşmalarını sağlardı. Şimdiyse kendisi jüriye bakarak konuşuyordu, jürinin ilgisi saçlarında değil kanıtlarında olmalıydı. "Cindy'nin saçlarımı yolmaya yeltenmesi koruyucu içgüdülerimi harekete geçirdi herhâlde."

"O zaman bir daha saçlarına tek laf etmeyeyim bari." diye söz verdi Grayson. "Kameralara hazır mısın?"

"Hayır! Basının karşısına bar kavgasından çıkmış gibi geçemem. Bana toparlanmam için birkaç dakika ver." *Ve oğlumu aramam için...*

Ford'un sesini duymak midesinde köpüren korkuyu biraz olsun giderecekti. Ona bir koruması olduğunu söylemenin zamanı gelmişti. İsteyip istememesi hiçbir şeyi değiştirmezdi, Cindy ve eşrafı bir tehdit oluşturduğu sürece bir koruması olacaktı. Bu konu tartışmaya açık değildi.

Marston, West Virginia, 3 Aralık, Salı, sabah 10.20

Ford'un burnu sızlıyor, gözleri sulanıyordu. Çok soğuk. Son sınıftaki sık kafalı kimya öğrencileri yine camı açık bırakmış. *Götlerini si...*

Ansızın bilinci yerine geldi. Zemin sertti ve dondurucuydu. Burası yatakhane değildi ve kimya öğrencileri ortak mutfakta her zamanki deneylerini yapmıyorlardı.

Hâlâ bağlıyım. Gözlerim bağlı, ağzım tıkalı. Ama koku yeniydi. Burnundan derin bir nefes aldı ve kusmamak için kendini zor tuttu. Bir şey ölmüştü. Kim...

Olamaz. Beyni bunu anında reddetti. Ölen şey her neyse şu an çürümekteydi. Çoktan ölmüştü. Kim olamaz. Kafan patlamadan önce sakinleş.

Kafatasındaki zonklamaya yeni bir acı daha eklenmişti; kafa derisi yanıyordu. *Dün gece saçlarımdan çekmişti.* Bir miktar saç koparılmış görünüyordu.

Bu adam kimdi? Acıyı unutup adamın neler söylediğine odaklandı. Geri döndüm. Beni özledin mi? Bu aşağılayan, çatalı sesi hatırladığında Ford'un tüyleri ürperdi. *Onu tanıyor muyum?* Tanıdık bir şeyler vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Devam et. Adama sonra dönersin. Ondan önce ne olduğunu düşün. Ara sokak... Kim'in çılgınlıklarını duymuştu. Karnına bir ağrı saplandı.

Şu an ona ne yaptıklarını düşünme. Ama düşünüyordu. Gazetelerde okuduğu tüm hastalıklı haberler beynini istila etmişti. *Lütfen iyi ol, lütfen!*

Odaklan. Kim'in arabasına doğru yürüyorlardı ve bir ses işitmişlerdi. Keskin bir patlama sesi... Silah gibi ama o kadar gürültülü değil. Ve sonra Ford'un vücudundaki tüm hücreler yanmaya başlamıştı.

Hassiktir! Orosu çocuğu bana şok tabancasıyla ateş etti. Sonra kafama vurdu. Sonra da bayılttı. Birden "Beni özledin mi?" sözünden sonraki iğneyi hatırladı. Orosu çocuğu onu iki defa bayıltmıştı. Bu herif geri dönüp şırıngayı üçlemeden önce bir plan yapmak zorundaydı.

Ford poposunun üzerine doğrulup oturduğu yerden daireler çize çize ilerledi. Göz bağının altından sızan bir ışık vardı. *Bir pencere...*

Vücudunu çevirip sonunda dizlerinin üzerine kalkmayı becerdi. Yerdeki sıcaklığı takip ederek emekliyordu, güneşin içeri süzüldüğü pencere de aynı doğrultuydaydı. Devam etmeden önce güneşi iyice hissetmek ve biraz ısınmak için çenesini kaldırıp birkaç saniye öylece bekledi. Tekrar soğuğu hissettiğinde bir önceki noktadan sadece birkaç adım ötedeydi. *Lanet olsun! Pencere küçük ve yüksekte.*

Duvara toslayana kadar sürünerek ilerledi. Yanağında soğuğu hissetti. Duvarın yüzeyi pürüzlüydü. *Betonarme... Bu iyi değil işte.* Beton duvarı delip kaçmak çok zordu.

Başının arkasındaki acıya aldırış etmeden şakağını duvara sürttü, gözündeki bağı düşürene kadar büyük gayret sarf etti. Görebiliyordu. *Sonunda!..*

Aşağı yukarı altı metre karelik bir garajın içindeydi. Garaj kapısı odun yığınının arkasındaydı. Üzerindeki paslı zincirlere bakılırsa yıllardır kullanılmadığı söylenebilirdi. Zincirlerden ağır asma kilitler sarkıyordu. *Buradan çıkış yok.*

Ford kafasını kaldırdı. *Lanet olsun!* Pencere yerden bir buçuk metre kadar yukarıdaydı ve bir cücenin kaçabilmesi için bile fazla küçüktü. Kafasını çevirip arkasına baktı, gözlerini istemsizce kısmıştı. *Bu kokuya neden olan şeyi görmek istemiyorum.* Kendini bakmamaya zorladı ve aldığı nefesle birlikte ürperdi. *Kim değil, insan değil.* Belki bir kedi ya da bir köpek. Belki *ama insan değil.*

Cesedin solunda bir kapı gözüne ilişti. Sürünmeye başladı, sonra durdu. Cesedin arka tarafında kemikler vardı. Bu hayvanı kim buraya bıraktıysa bu işi daha önce de yapmıştı. Birçok defa...

Geri döndüm. Beni özledin mi? Ford güçlükle yutkundu. Nasıl bir psikopat ucubenin eline düşmüştü? İnsanları şok tabancasıyla *vuran*, diye düşündü korkarak. *Ve sonra onları kaçıran tiplerden...*

Kim de onun elinde. Eğer kaçmayı başaramadıysa... Lütfen kaçabilmiş olsun!

Kapıya ilerledi, omzunu dayayıp ittirmeye zorladı. Kapı kımıldamamıştı bile. Yorulmuştu, sırtını kapıya dayadı ve kayarak yere oturdu. Ümitsiz vaka...

Kes şunu. Gözlerini kapadı. *Kendine gel. Şu iplerden kurtulmalısın. Hareket edemediğin sürece buradan kurtulamayacaksın. Keskin bir şey bul. Herhangi bir şey...*

Gözlerini açtı. *Merhaba.* Plastik rafların altında bir maket bıçağı vardı. Hâlâ keskin olmasını umuyordu.

Sürünerek odanın öbür ucuna gitti, leşin yanından geçerken yavaşlamıştı. Bu leş neden buradaydı? Dün gece yoktu. *Böylesine ağır bir kokuyu kesin hatırlardım.* Bakmaya çalıştı. Bir kediydi. En azından bir zamanlar... Ama civarında hiç kan yoktu. Üstü tozla kaplıydı. Kedi gömülmüş, sonra gömüldüğü yerden çıkarılmıştı. *Bu gerçekten mide bulandırıcı.*

Kedinin tasmasına metal bir isimlik takılmıştı. Tasma eski duruyordu ama isimlik yeniydi. Parlıyordu. Çiçek desenleriyle “Fluffy” adı işlenmişti. *Bu da nesi?*

Bunu sonra düşünürsün. O maket bıçağına ihtiyacı vardı.

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, sabah 10.20

Özel Ajan Deacon Novak geniş çerçeveli güneş gözlüklerini çıkarıp Clay Maynard’a şöyle bir baktıktan sonra sokağın sahibiymişçesine yürümeye başladı; bu onun tarzıydı.

Joseph adamın yürüyüş tarzından hoşlanmasa da Bo Lamar, Deacon’ın yetenekli biri olduğuna emindi. Joseph, Bo’nun böyle artistik tavırları gerçekten yetenekten sayıp saymadığını merak ediyordu.

Deacon olay mahallini inceledikten sonra geri dönüp cese-de eğildi ve onu incelemeye koyuldu. “Acaba tam olarak kim bu adam?” diye sordu omzunun üzerinden arkasına bakıp.

“İsmi Isaac Zacharias.” dedi Joseph. “DC polisi, ek iş olarak özel korumalık yapıyordu Bay Maynard için, Eyalet Savcısı Bayan Montgomery’nin oğlunu koruyordu ki kendisi şu anda kayıp.”

AFID tagleri Deacon’ın gözüne çarptı. “Şok tabancası...” Ayağa kalkarken gözlerini Maynard’a çevirdi. Onun bakışlarına ilk kez maruz kalan diğer herkes gibi Maynard da bir adım geri çekildi.

Joseph, Deacon’ın bu gücünün farkında olduğundan şüphelendi ve bunu kendi lehine kullanmaktan çekinmiyordu. Kurban otuz yaşlarındaydı ama saçları beyazlamıştı, görünüşe bakılırsa uzun zamandır böyleydi.

Görenleri asıl etkileyen şey ise gözleriydi. İki gözü de iki renkteydi. Bir yarısı parlak mavi, diğer yarısı çikolata kahvesiydi; sanki farklı iki göz alınıp ortadan kesilmiş ve diğer renkli tarafa tekrar birleştirilmişti.

Lens olduğu çok belli, diye düşündü Joseph. *Kimsekin göz rengi böyle olamaz.*

Deacon kaşlarını kaldırıp Clay’e baktı. “Pek korumaya benzemiyor, yanılıyor muyum?”

Maynard derin bir soluk alıp verdi. Vücudu sinirden titriyordu ama yumruklarını iki yanda sıkıp kendisini tuttu ve alçak sesle homurdandı. “O iyi bir adamdı. Bir aile babası... Aynı zamanda iyi bir polis. Bunu hak etmiyor. Senin gibi biri-

ni hak etmiyor.” Kızgınlıkla Joseph’e baktı. “‘Şimdilik’ resmî olarak bitti.”

“Maynard bir polisti.” diye söylendi Joseph. “Maynard onun arkadaşıydı. Biraz saygı göster Deacon.”

Deacon tuhaf gözlerini kırıştırdı. “Başın sağ olsun.” dedi sessizce.

Maynard kafasını sallamakla yetindi. “Canın cehennem!”

“Öyle planlıyorum zaten.” diye sakince yanıtladı Deacon. “Anlat o zaman, Eyalet Savcısı Montgomery seni nereden buldu? İnternetteki ilanlarda adını falan mı gördü?”

Maynard dişlerini gıcırdattı. “Kendisi benim arkadaşım.” *Ve sevgilin*, diye düşündü Joseph; içindeki acı kıskançlık çağlamıştı. Sonra böyle hissettiği için kendinden utandı. Ölü bir adam ve kayıp iki üniversite öğrencisi vardı. Daphne Montgomery’nin kiminle yattığı önemli değildi. Ama oğlunu ve onun kız arkadaşını canlı olarak eve getirmek çok önemliydi. Maynard’a “Zacharias senin için çalışmaya nasıl başladı?” diye sordu Joseph.

“Onu birkaç yıl önce işe aldım. Birlikte çalışıyorduk.” Maynard tekrar yerde yatan cesede baktı, gözlerindeki acı çok belirgindi. “Beraber devriye geziyorduk.”

Sikeyim! Aynı zamanda ortağımı. Joseph’in kızgınlığı giderek yok oldu. Maynard Joseph’in göz koyduğu kadını almış olabilirdi ama böyle acılı bir anında saldırılacak bir adam da değildi.

“Yani bu seninle yaptığı ilk işi değildi.” dedi Deacon.

“Hayır.” Maynard güçlkle yutkundu. “Eşinin hamile olduğu günlerde benimle çalışırdı. Paraya ihtiyaçları vardı. Bebek bezi, mama, okul masrafları... Phyllis şu anda delirmiş olmalı. Birinin ona ve Daphne’ye haber vermesi gerek.”

“Basının kulağına gitmeden önce...” diyerek onayladı Joseph. “Deacon, burada kal ve Olay Yeri İnceleme’yle bağlantıya geç. Birkaç adamını da civarda yaşayan insanları sorgulamaya gönder. Dün gece saat on birde kimlerin evlerinde olduğunu, neler duyup neler gördüklerini öğrenmek istiyorum.”

“On bir derken?” diye sordu Deacon. “Neden on bir?”

“Çünkü Ford ve Kim’in gittiği film saat on birde bitiyordu.” Joseph telefonunda yeni mesaj olup olmadığını kontrol etti. “Bo bir arama bildirisi çıkartmış, olur da eşkâllerini göstermeniz gerekirse diye ikisinin fotoğraflarını da eklemiş.” Kimberly’nin fotoğrafını açtı, Asyalı olması onu şaşırtmıştı. “MacGregor soyadından bir Asyalı çıkmasını beklemiyordum.”

“Evlatlıktı.” dedi Maynard sessizce. “Facebook’ta Philadelphia’daki evlatlık Çinliler için kurulan bir hesapla arkadaş olmuş. Yüklediği fotoğraflara bakılırsa ailesi Kafkasyalı. Pamela adında 14 yaşında bir kız kardeşi var, o da Çinli.”

“İşte bu yüzden Facebook kullanmıyorum.” dedi Deacon.

Joseph omuz silkti. “Bence işimizi kolaylaştırıyor. Sosyal ağlar varken arama iznine kimin ihtiyacı var ki? Bildirimleri yapmadan önce sorusu olan var mı?”

“Birkaç sorum var. Ben...” Deacon’ın soracağı şey her ne idiyse, kapı çarpma sesleri işitildikten sonra Olay Yeri İnceleme ekibinin gelmesiyle arada kaynadı. “Burada kalın Bay Maynard.” dedi Deacon. “Size soracak başka sorularım da var.”

“O benimle birlikte.” dedi Joseph. “Zacharias’ın eşinin onunla kalacak birine ihtiyacı var. O hamile. Durumu daha da berbat hâle getirmek istemiyoruz.”

Deacon tartışma çıkarmaya hazırdı ama Joseph’in bakışlarından sonra ağzını açmadı. “Tamam.” Deacon omuzlarını silkti. “İrtibatı koparmayalım.”

Joseph sokağın girişini göstererek, “Beni SUV’min yanında bekleyebilir misin?” diye sordu Maynard’a. “Buradan ayrılmadan önce Ajan Novak ile üzerinden geçmemiz gereken bir iki şey var.”

“Her neyse, bir an önce bitirip kurtulalım.” Maynard omuzları çökmüş hâlde arabaya doğru ilerledi.

Joseph uzaktan kendisini inceleyen Deacon’a sert bir bakış fırlattı. “Ne?”

“Anlamaya çalışıyorum.” dedi Deacon. “Buraya geldiğimde Maynard’ı ortadan ikiye ayırmak ister gibi bir hâlin vardı, şimdiyse Bay Anlayışlı tavırlarına girmediğim için bana bağırıp çağırıyorsun.”

Joseph gözlerini kırıştırdı, afallamıştı “Hiç de öyle bir hâlim yoktu.”

Deacon gözlerini garip bir şekilde büyüüttü. “Saklayabildiğini sanıyordun. Ha ha, bu çok iyi. Flaş haber Carter, beceremedin. Söyle bakalım bu çocuk *sana* ne yaptı?”

“Hiçbir şey.” Deacon gülümsemesini bastırmak için dudaklarını ısırırken Joseph konuşmadan duyduğu rahatsızlığı dışa vurmamaya çabalıyordu. “Maynard kardeşimin nişanlısıyla çalışıyor. Ağabeyim ona güvenir, tabii ki ben de. Zacharias’ı Maynard öldürmedi.”

“Belki öyle, belki de değil. Yine de olumlu düşünmekten yanayım. Söyle ne yaptı bu çocuk *sana*?”

Joseph ondan geriye doğru saydı. O esnada beyaz önlüklü, ellili yaşlarda, iki elinde de birer alet çantası taşıyan ve sırtı bu ağırlıkla öne eğilmiş bir kadının yanlarına gelmesine gerçekten minnettardı. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaki Dr. Fiona Brodie eşyalarını taşıırken oldukça kırılğan görünüyordu fakat Joseph eşya taşıırken ona hiç bulaşmaması gerektiğini çok önceden öğrenmişti. Brodie adli tıp uzmanı olarak otuz yıl Büro'da¹² çalışmıştı. Joseph onu akademide kan sıçrama örneklerini incelediği derslerinden tanıyordu. Brodie'nin yılların eskitemediği görüntüsü ona annesini hatırlatıyordu. Dr. Brodie emekli olmadan önce yeni şeyler denemek istediği için VCET'e katılmıştı. *Bu olay onun bu isteğini tatmin eder herhâlde*, diye düşündü Joseph acımasızca. "Dr. Brodie, sizi gördüğüme sevindim."

Doktor cesedin yanına gelince durdu, sert bakışlarına karşın yüzü ekşimişti. "Ona kim dokundu? Kutuları kim kaldırdı?" Omzunun üzerinden arkasına baktı, hayal kırıklığına uğramıştı. "*Birileri* delilleri riske atmış."

Joseph kendini savunmak zorunda hissetti. "Cesedi evsiz bir adam buldu." dedi çantayı göstererek. "Kurbanın ayakkabılarını çalmıştı ve giysilerini de alacaktı."

"Oh, özür dilerim! Polislerin olay mahallinin içine ettiğini çok gördüm. Benim için ilk olmayacaktı." Ona bir şey ima edercesine baktı. "Ama *senin* içine ettiğin ilk olay mahalli olacaktı. Senin yapmadığına sevindim." Kaşlarını kaldırdı, öfkesi geçmişti. "Bo bana soruşturmayı senin yürüttüğünü söyledi."

Pekâlâ, ne biliyorsun? Bo ona böyle bir şey söylememişti ama doğru olduğunu umuyordu. "Evet hanımefendi."

Brodie onu kovarcasına gözlerini cesede çevirdi. "O zaman ayakaltında dolaşmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Evet, var. Kurbanın eşine ve kaçırılan üniversite öğrencilerinin ailelerine haber vermem gerekiyor. En azından bir saatimi alır."

Brodie iç geçirdi. "Geri döndüğünde cesedin üzerindeki-leri çıkarmış olurum."

"Teşekkürler..." Deacon'la konuşmak için arkasını döndüğünde onu sokağın ortasına çömelmiş, asfaltı incelerken buldu. "Bu nedir?"

"Kan." dedi Deacon. El fenerini oraya tuttu. "Ve şu da saça benziyor. Ford'un saçları ne renk?"

"Sarı." *Daphne'ninkiler gibi.*

“Millhouse davasıyla başlayalım. Şimdilik en belirgin bağlantı bu ve Millhouseların Montgomery’yi tehdit ettiğinden şüpheleniliyor. Millhouseların evi ve işyerleri için bir arama izni çıkarttıracağım ama savcının onayı için gereken delillere sahip olup olmadığımızdan emin değilim.”

“Tehditleri kanıtlayabilirsek olur. Montgomery’de bir kaydı var mı?”

“Hiçbir fikrim yok ama Maynard’ın bilme ihtimali yüksek. Ford Elkhart’ın geçmişini de incelememiz gerek, en küçük detaylara bile bakmalıyız, belki de bu davadan başka bir sebep vardır.”

“Çocuğun temiz olmadığına dair bir işaret var mı?”

“Hayır, yok. Ama bunu yapan her kimse, başka bir nedenle çocuğu susturmak istemiş olabileceği ihtimalini göz ardı edemeyiz. Ya da kızı... Hatta belki de Maynard’ı.”

Deacon kaşlarını çatı. “Bunu onun yapmadığını söylemiştin.”

“Onun yaptığını düşünmüyorum. Ama bu, başka birinin onunla bir hesabı olmadığı anlamına gelmiyor. Bir katilin önce düşmanının en yakınındakileri vurması ilk kez olmuyor.”

“Brodie şu işle uğraşırken ben de telefon kayıtlarını ve finansal bilgilerini isteyeceğim.” dedi Deacon. “Eyalet Savcısı Montgomery’nin evini kontrol eden oldu mu? Çocuk eve dönmüş olabilir mi? Belki de katil onu bayıltıp kaçtı, çocuk da kendine gelince taksiye atlayıp eve döndü.”

“İhtimal dâhilinde. Ama pek mümkün görünmüyor, çünkü o zaman Zacharias’ın cesedini görmüş olurdu. Ford’un böyle bir şeyi görmezden gelebileceğini sanmıyorum ama yine de kontrol edeceğim. Telefon görüşmelerini yaptıktan sonra sana döneceğim. Yine burada buluşuruz.”

“Peki kız arkadaşı?” diye sordu Deacon. “Kimberly MacGregor?”

“Ailesi Philadelphia’ya yakın oturuyor. Oradaki amirliğe haber ver. Ailesine birini göndersinler, sonra da standart prosedürleri uygulasinlar.”

“Telefonlarını dinle, tüm gelen aramaları takip et. Belki de kızla ilgilidir, ne olur ne olmaz.” Deacon notepadinden kafasını kaldırdı. “Ama kızla ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?” “Evet, biliyorum. Görüşürüz Novak.” Joseph, Escalade’ine doğru hızlı adımlarla yürüdü. Clay arabanın kapısına dayanmış bekliyordu, hasta gibi bir hâli vardı. “İyileşecek misin?”

“Evet, hadi işimize bakalım.”

Joseph SUV'sini çalıştırdı. "Zacharias'ın evi nerede?"

Emniyet kemerini takarken Maynard'ın elleri titriyordu. "Silver Spring'de."

Kırk beş dakikalık mesafe. "Tamam. Önce Bayan Montgomery'nin evine uğrayalım." Ev şehrin kuzeyinde, Roland Park'ta lüks bir mahalledeydi, aşağı yukarı yirmi dakika uzaktaydı. "Ford ve kız arkadaşının orada olmadığından emin olmak istiyorum."

Maynard'ın bakışları pencereden dışarıya kilitlenmişti, sokağa bakıyordu. Ve ölü arkadaşına... "Onun evine nasıl girmeyi planlıyorsun?" diye sordu monoton bir ses tonuyla.

"Kardeşim, annesi ve halasıyla birlikte yaşadığını söylemişti."

"Artık değil. Hafta sonları arada bir uğruyorlar ama Simone, Roland Park'ta bir eve taşındı, mağazasına da yakın. Şimdi oradadır. Maggie de onun yanında olmalı. Maggie Daphne'nin halası değil bu arada. Eski bir aile dostu. Çiftlikte yaşıyor."

Joseph, Bayan Montgomery'nin kıyafet mağazasını biliyordu. Aslında oradan annesi için alışveriş bile yapmıştı. Maynard bütün detayları biliyordu. *Kes şunu Carter!* "Anahtarları almak için mağazaya uğrayabiliriz."

Maynard hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Oraya gitmemize gerek yok. Bende anahtar var."

Joseph zar zor yutkundu. *Tabii ki sende anahtar var.* "O zaman gidelim."

"Ford evde değil, Simone'un banliyödeki evinde de değil. Bu sabah Daphne'yi gördüğümde oğlunu ihmal ettiği için kendisini suçlu hissettiğini söyledi. Onu iki haftadır görmemiş. Ben buradaki diğer evde olduğunu düşünmüştüm ama yok."

Joseph gözlerini kırptı. "Daphne'nin kaç evi var?"

"Bir sürü; güvende olmak için..." diye mırıldandı Maynard. "Şehirdeki evi epey sade. Onu bir yatırım olarak almıştı ama kiracısı evden ayrıldı. Şimdi işten geç çıkıp eve dönemeyeceği akşamlar orada kalıyor. Ford yatakhane çok gürültülü olduğunda ders çalışmak için ara sıra geliyor. Ev Inner Harbor'ın¹³ yanında."

Oha! Bu yerler ucuz değildi. O bölgede Joseph'in de yatırım için aldığı birkaç evi vardı. Onunki gerçekten çok sadeydi; ailesinin evine yakındı ve kafasını sokabileceği bir yerdi. "Limandaki o daireler 'sade' diyebileceğim evler değil. Aylık kirası birkaç bin doları buluyor."

Maynard ona dönüp baktı. “Güvenlik açısından demiştim. Apartmanın güvenliği oldukça iyi, Daphne oradayken fazla endişelenmiyorum.” “Öh. O zaman Ford’un apartmana giriş çıkışlarının kaydı vardır. Ford şu anda orada değilse bile arayıp Kim’le birlikte oraya gidip gitmediklerini öğrenebilirim.”

“Gitmemişler. Sen Novak’la konuşurken güvenliği aradım. Daire en son geçen hafta kullanılmış. Tüm gece çalıştıktan sonra Daphne kendini oraya atmış.”

Bunu sana güvenlik mi söyledi yoksa orada onunla mı birlikteydin? Bu soru Joseph’in dilinin ucunda gezinip duruyordu. Sonra onu kendine saklamayı seçti.

“Kendi evi, annesinin dairesi ve limandaki daireden başka mülkü var mı?”

“Hunt Valley’de seksen dönümlük bir çiftliği var. Maggie atlarla birlikte orada yaşıyor, hayvanlara da o bakıyor. Güvenlik açısından çiftlik en kötüsü. Çok fazla giriş ve ek bina var.”

“Dört ayrı ev... Roland Park’taki evde mi yaşıyor?”

“Evet. 1880’lerde Viktorya döneminde yapılmış. Millhouses tehditlere başlamadan önce herhangi bir güvenlik sistemi yoktu. Ben kurdum. Gelen ve giden herkes bilgim dâhilinde.”

“Nasıl?”

“Sistem telefonuma mesaj gönderiyor.”

Joseph elinde olmadan etkilenmişti. Maynard, Daphne’ye iyi bakıyordu. Bu iyi bir şeydi, değil mi? *Evet*, diye düşündü hüznle. Öyle. Sonra yeniden yola odaklandı. Hunt Valley, Daphne’nin evinin kuzeybatısında, yarım saat mesafedeydi. “Ford çiftliğe gitmiş olabilir mi?”

“Muhtemelen hayır. Hele de arabasız... Yatakhaneyi aradın mı?”

“Oda arkadaşı dün gece geri dönmediğini söyledi.” dedi Joseph. “Daphne’nin tüm adreslerini patronuma yazmanı istiyorum.” Telefonundan Bo’yu aradı. “Benim, Joseph. Çocuğun yatakhanesine ve Bayan Montgomery’nin tüm adreslerine ekipleri gönder. Onun güvenlik yöneticisi sana adresleri gönderiyor. Biz bu işle uğraşırken tüm delillerin muhafaza edilmesini istiyorum.”

“Bir kaçırılma olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Bo.

“Öyle görünüyor.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3 Aralık, Salı, sabah 10.45

Ellerini lavabonun iki yanına koydu. Daphne kadınlar tuvaletinin boş olduğuna memnundu, en azından dışarı boşalttığı minik kahvaltısını temizlerken kimse onu görmemişti. Ve muhtemelen çünkü akşam yemeğini...

Yüzünü ekşiterek ağzını çalkaladı. *Şu anda bir dış fırçası için neler vermezdim.* Ağzına birkaç draje attı, damağını yakan nane tadı ona yeniden insan olduğunu hissettirdi.

Bu adrenalin boşalması tuvalet kapısına bir buçuk metre kala şiddetli bir titreme ve mide bulantısıyla gelmişti. Hâlâ titriyordu ama o kusma hissi geçmişti.

Kemoterapi ve meditasyon sırasında mide bulantısını kontrol etmeyi öğrenmişti ama bu sefer hazırlıksız yakalanmıştı. Önlem almak için zamanı olmamıştı. Odaklanmak için... Yalnızca... *Öğk!*

Berbat görünüyorum. Cindy ile boğuşurken peruğu yerinde durmuştu, sonrasında Cindy'nin bedduası onu biraz kaydırmıştı. Pürüzsüz Fransız bukleleri alnının önünden dökülüyordu, gerçek saçıysa karmakarışık hâldeydi, tüm düzeltme çabalarını reddediyordu.

Yedi yıl önceki kemoterapiden beri saçları hâlâ eski pürüzsüz ve ipeksi hâline dönmemişti. Bir zamanlar çok gür ve güzellerdi ve istediği şekle girebiliyorlardı. Büyük olasılıkla bir daha eskisi gibi olmayacaktı. *Meraklanma*, demişti ona herkes, saçları dökülmeye başladığında. *Yeniden çıkacak!* Ve çıkmıştı da, sorun tam olarak buydu. Saçları yeniden çıkmaya başladığında kuaför salonları için yürüyen bir reklam panosu gibi dolaşmıştı. *Saçlarınızı evde kendiniz yapmayın, yaksa, sıra size gelebilir!* Zaman-

la saçlarının sertliği azalmıştı ama yine de eskisi gibi değildi. Artık aynaya baktığında ağlamıyordu fakat saçları onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Buklelerinin ne tarafa gideceğini artık kestiremez olmuştu. Saçlarını resmî dairelerde kabul edilebilir hâle getirmek için sabahki hazırlık rutinine fazladan dakikalar eklemek zorunda kalmıştı. Kemoterapi boyunca zorunlu olarak kullandığı peruklar şimdi zaman kazandıran, aklını kaybetmesini önleyen bir kolaylık hâlini almıştı.

Bir de takındığı maskeler... İnsanların görmek istediği Daphne'yi seçebiliyor olması hoşuna gidiyordu. Kontrolün elinde olmadığı yıllardan sonra şimdi dizginleri elinde tutmayı seviyordu. İçinde panik ataklarla savaşıyor olsa da dışarıya kendine güvenen ve güçlü bir imaj vermek zorundaydı.

Ataklar eskiye göre epey azalmıştı. Hâlâ bir yenisinin ne zaman geleceğini kestirmek güçtü. Her yerde görülebilen pembe kurdeleler tetikliyordu bu atakları bazen, ona kanserin geri gelebileceğini hatırlatıyordu. Yeraltı otoparkları da benzer bir etki yapıyordu, kapalı alan fobisini ve çocukluk travmalarını canlandırıyor, başı dönmeye başlıyordu.

Panik atağın geldiğini hissettiğinde görünüşüne odaklanmaya çalışıp bir yandan da içindeki korkuyla boğuşuyordu. Genelde görüntüsünü koruyabiliyordu.

O cümleyi duyana kadar... Tekdüze bir sesle söylenen o dört kelime hâlâ onu içeride un ufak edebiliyordu, böylelikle dış görünüşe de bozuluyordu. Biri o sözleri söylemeye başladığında onu engellemek için zihnini eğitmişti. *Sana bir şey...*

Dur. Daphne hiddetle aynada kendisine baktı, zihnini güvenli bölgeye çekmeye çalışıyordu. *Saçlarını düzelt Daphne, görünüşünü düzelt.* Bunun bir destek olduğunu biliyordu. Görünüşünü düzeltmek yere sağlam basmasını sağlıyordu, kimseye de bir zararı yoktu, bu yüzden bu dört elle sarıldığı bir destektir.

Peruğunu tekrar yerleştirdi, başına düzgünce oturttu. Sonra kendi saçlarını peruğun hizasına kadar çekti, kendi saçlarıyla peruk iyice karışmıştı, renkleri de doğal görünüyordu. Keskin gözlü bir kuaförden başka kimse onun peruk taktığını söyleyemezdi.

Ya da kafasından peruğu çıkarmaya çalışan bazı kaşarlar-dan başka... Kaşarlarını çattı. Eğer Cindy Millhouse saçlarına dokunsaydı onu öldürürdü. *Garanti veriyorum.*

Kontrolü biraz da olsa ele aldıktan sonra Daphne makajını tazeledi, bir yandan da her kusuru yakalayan televizyon

kameralarına sövüyordu. Bir an arka kapıdan kaçıp gitmeyi düşündü ama bu Cindy'nin kazanması demek olurdu.

Rimelin kapağını çıkardı. *Bugün olmaz tatlım.* Elleri hâlâ titriyordu, cebindeki telefonu birden titreşince ödü patladı. Rimeli bıraktı, somurtarak telefonuna baktı. Yüzlerce sesli mesaj bırakılmıştı.

Muhabirler... Telefon numarasını değiştirmekle uğraşmaktan vazgeçmişti. Muhabirler peşini bırakmıyordu. Sesli mesajları görmezden gelip gelen kutusuna baktı ve gülümsemedi. Daphne jüriyi beklerken Ford bir mesaj yazmıştı: *"Bol şans anne!"* Ne düşünceli çocuktu.

Mesaj yazabilecek kadar sakinleşti. *Tşk. Beni daha sonra ara. Seni seviyorum.*

Paige'den çok mesaj vardı. İlk üçü, kurumlarının yeni projesi için -terk edilmiş bir okulun, kemoterapi gören yirmi bekâr anneye hizmet verecek bir tesise dönüştürülmesi- anlaştıkları müteahhitte yaptığı toplantının detaylarını anlatıyordu. Bu, uzun zamandan beri Daphne'nin hayaliydi, kendisi 12 yaşında bir oğulla kocasından boşandıktan hemen sonra kansere yakalandığından beri...

Daphne'ye ve Ford'a, Daphne'nin annesi bakmıştı. Bir desteği olmayan bekâr anneler o kadar şanslı değildi. O zaman bunu değiştireceğine kendine söz vermişti. Verdiği söz, Paige ve diğer pek çok insanın yardımıyla bugün gerçek olmuştu.

Paige'in diğer mesajları gitgide daha endişeli hâle gelmişti. Haberleri gördüğünü, mahkeme salonundaki dramdan haberi olduğunu söylüyordu. Kimse bilgilendirme yapmıyordu ve Grayson'a da ulaşamamıştı. *Zavallı çocuk,* diye düşündü Daphne. *Deliye dönmüş olmalı.*

Grayson ve ben iyiyiz, yazdı. En kısa zamanda seni aramasını söyleyeceğim.

Beklendiği gibi annesinden bir yığın mesaj vardı, çoğu da son on dakika içinde gelmişti. Daphne annesini tanıyordu; şu an mağazada televizyon açıldı ve müşterileriyle birlikte haberleri izliyordu. Daphne'nin annesi de yalnız bir kadındı, geçimini sağlamak için otellerde hizmetli olarak çalışıyordu. Daphne'nin küçüklüğünden beri annesinin hayali bir kıyafet mağazası açmaktı. Şimdi bir mağazası vardı, bu onun en büyük keyfi ve gurur kaynağıydı.

Daphne ve annesi West Virginia'dan bu yana uzun bir yol katetmişlerdi. Adaletin ne anlama geldiğini ve adalet çiğnendi-

ğinde kurbanlara ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğinden beri Daphne'nin hedefi savcılık olmuştu.

Bunu bir düşün Daphne. Yapabildiğin iyilikleri düşün. O gülleri kokla. Bugün adaleti yerine getirmenin büyük heyecanını yaşıyordu ve bu, ona kendini güçlü hissettiriyordu. *Kendimi güçlü hissediyorum.*

Annesinin onun sesine ihtiyacı olduğunu bildiğinden, tıpkı kendisinin Ford'un sesini duymaya ihtiyacı olduğu gibi ilk önce onu aradı. *Sonra da Ford'u ararım.*

"Anne, benim." dedi Daphne, annesi telefonu açınca. "İyi-yim."

"Daphne! Çok endişelendim."

Daphne suratını ekşitti. "Anne, ağlıyor musun?"

"Tabii ki hayır." diye çıkıştı annesi alınmış bir ses tonuyla.

Elbette ağlıyordu. Ama Simone Montgomery ağladığını asla kabullenmezdi, insanların ortasında gözyaşlarına boğulduğu nadir anlarda bile. Özellikle o anlarda... "Tabii ki ağlamıyordun." dedi Daphne özür dileyerek. "Ne aptalım!"

"Haberlerde birinin bıçaklandığı söyleniyor." Bunu annesinin en yakın arkadaşı Maggie söylemişti. *Ve benim akıl hocam, öğretmenim, sırdaşım, kurtarıcım.* "Sen de yaralandın mı?"

"Ben iyiyim Maggie. Biraz gerginim ama geçer, merak etme."

"Elbette geçer." dedi Maggie malumu ilan edercesine, sonra sesi yumuşadı. "Ahırın ışığını senin için açık bırakayım mı?"

Daphne bir an atların huzurlu kişnemesini ve saman bal-yalarının o tatlı kokusunu hayal etti. West Virginia'da küçük bir kızken, üzgün olduğu zamanlarda Maggie'nin atlarını tımar etmek için ahıra giderdi. En büyük korkularını ve en gizli sırlarını atların kulaklarına fısıldardı. Atlar onu dinlerdi ve söylediklerini kimseye anlatmazlardı. Eleştirip korkutmazlardı. Pek çok panik atağı atları tımarlarken atlatmıştı.

Hastalandığında, annesi onunla ilgilenmek için Baltimore'a taşınmıştı. Kısa bir zaman sonra Maggie de atlarıyla birlikte onların yanına gelmişti. Şimdi Maggie'nin Daphne'nin evine yakın yeni bir ahır vardı, Daphne fırsat buldukça oraya gidi-yordu. Her zaman ata binmese de onları fırçalamayı hiç aksat-mıyordu.

Son yıllarda ahırın sessizliğine kaçmak kolay olmuyordu, bu yüzden Daphne zihnen oraya gitmeyi öğrenmişti. Bu kendi

geliştirdiği bir meditasyondur; hastane odalarında, hukuk derslerinde ve son zamanlarda ofisteki çalışma temposu arttıkça hep bu yöntemi kullanıyordu.

Şimdi de işe yarıyordu, roket gibi atan nabızı normal seviyeye inmişti. Bugün ahıra bedenen gidecekti. *Bu dinlenmeyi hak ettim.*

“Biraz geç kalabilirim Maggie,” dedi Daphne, “ama geleceğim.”

“Sevindim. Reese onu sürmeme izin veriyor. Aslında senin yolunu gözlüyor.”

Reese, Daphne’nin atıydı, bu kırsığı Maggie birkaç yıl önce kurtarmıştı. Artık iyileşmişti ve sakin gezintileri seviyordu. “Bu dava kapandığına göre ona ayıracak daha fazla vaktim var.” *Ve kendime de...* Yeni bir dava gelene ve programı tekrar yoğunlaşana dek biraz kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

“Kararı haberlerde öğrendik.” dedi annesi. “Seninle çok gurur duyuyoruz.” Annesinin sesi biraz çatallanmıştı, Daphne de gözlerinin buğulanmasına engel olamadı.

“Teşekkür ederim anne. Şimdi kameraların karşısına geçip bu işi tamamlamam gerek ve böyle konuşmaya devam ederse-
niz rimelim her yere akacak. O yüzden gitmeliyim, sizi seviyorum, öptüm.”

Telefonunu çantasına atıp rimeline uzandı, yeniden sakinleşmişti. Tuvaletin kapısı gürültüyle açıldığında ilk katı sürmüştü.

“Daphne?” diye fısıldadı bir erkek sesi olanca gücüyle. Daphne’nin yanaklarını ateş basmıştı. “Grayson? Lütfen kızlar tuvaletinde olmadığını söyle.”

“Tamam, çıkıyorum. Zaten tam girmemiştim. Bir ayağım dışarıdaydı. İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Neden olmayayım ki?” diye sordu.

“Eee, şey; kusmadın mı?”

“Duydun mu?”

“Duymamak imkânsızdı.”

“Tanrım!” diye inledi Daphne. “Bugün gittikçe daha da kötüleşiyor.”

“Daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, benden başka duyan olmadı. Tüm kat boşaltıldı.”

Az da olsa yardımı olmuştu. “Ben de burada neden yalnız olduğumu merak ediyordum. Neredeyse hazırım.” Rujunu sürdü ve bu şartlar altında olabilecek en asil yürüyüşüyle dışarı çıktı. Grayson onun paltosunu taşıyordu.

“Bluzundaki Welch’in kanını gizlemek istersin diye düşündüm.” dedi.

“Teşekkürler...” Daphne paltosunu giydi. “Paige bana bir şeyler yazmış. Onu aramalısın.”

Grayson ona telefonunu gösterdi, ekranı parçalanmıştı. “Cindy’nin botu... Telefonum çalışmıyor. Ofislerden birinden Paige’i aradım. Annemi de aradım, o yüzden hiç dırdır etme.”

Daphne genelde annesini aramadığı için onun başının etini yerdi, kendisini kadıncağızın yerine koyuyordu. Telefonuna baktı, suratı asılmıştı. “Ford beni aramayı denemedi bile.”

“Bu iyiliğine karşılık senin yerine onu ben azarlayacağım.”

“Boş ver, buna gerek yok. Oldukça uslu bir çocuktur.” Bir proje üstünde çalışmaya başladığında geri kalan her şeyi boş veriyor olsa da... “Büyük olasılıkla yine laboratuvardaki o deneylerinden birine dalmıştır ve saatin farkında değildir.” Ford’u aradı, fırsat bulduğunda onu geri araması için bir sesli mesaj bıraktı.

Grayson asansörün düğmesine bastı. “Haberlere çıkan bir davadan sonra bile aramadığına göre gerçekten büyük bir deneyle uğraşıyor olsa iyi olur.”

“Arayacaktır, eninde sonunda mutlaka arar.” dedi özlemlili bir gülümsemeyle.

“Benim annem bu kadar bağışlayıcı olmazdı.” dedi Grayson.

Ford’un bugünlerde dersleri ve deneyleriyle bu kadar meşgul olması aslında Daphne’yi heyecanlandırıyordu, çünkü Ford’un bunları yapmak için kendine izin vermediği yıllar olmuştu. Ayak işlerini yaptığı ya da yemekleri hazırladığı ya da annesi çek yazamayacak kadar hasta olduğunda ve faturaları yatırdığı zamanlarda... Annesinin hiç istemediği bir şeydi bu, Ford çok erken yaşta olgunlaşmak durumunda kalmıştı. Annesi onun güvenli ve rahat bir çocukluk yaşamasını istemişti. Bir annesinin ve bir babasının olmasını istemişti. Bunun nasıl bir duygu olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Babası onları terk ettiğinde sekiz yaşındaydı fakat bundan önceki yılları mutlu geçmişti.

Sekiz yaşından sonra o kadar mutlu değildi. Babası veda etmeksizin onları terk etmişti. Onu suçlamıyordu. *Harap olmuştu. İftiraya uğramıştı. Üzgünüm baba, çok üzgünüm. Her nerdeysen...* Başını kaldırdı, hikâyeyi hatırlamaya dayanabildiği kısımlara geri sardı. Ama sekiz yaşından önce... *Mutluyduk.*

Daphne oğlunun istikrarlı bir çocukluk geçirmesini iste-

mişti ama işler öyle gelişmemişti. Eski kocası zengin ve seçkindi, terbiyeli ve eğitimliydi. Travis Elkhart aynı zamanda tek oğluna kendinden hiçbir şey vermeyen, bencil, soğuk adamın tekiydi.

Ya da bana... Daphne şaşırtıcı bir tek gecelik ilişkiden sonra, on beş yaşında hamile kalmıştı ve bir anda çok değerli bir şeye sahip olmuştu; bir sonraki Elkhart varisine...

Ve sonra Elkhart ailesinin bir parçası hâline gelmişti. Travis'in annesi onun hamileliğini öğrenir öğrenmez, Daphne onların dünyasının içine çekilmişti, istese de istemese de.

O günden sonra Daphne kendi hayatı üzerinde çok az kontrolü olduğunu acıyla fark etmişti. Travis'in annesi bu işe bir ad koymak niyetindeydi, oğlunu âşık olmadığı bir "taşralıy-la" evlendirmeye zorlayıp sonra da bu taşralıyı Elkhart ismine leke sürmeyecek birine dönüştürmeyi tasarlıyordu.

Daphne onların dünyasına ait olmadığına da farkındaydı. Dışarıdan içeri bakan bir yabancıydı, Elkhart ailesine onu bağlayan tek şey Ford'du. Bundan yakınmıyordu. Nasıl yakınbilirdi ki? Eğitimi vardı, kendi odası vardı. Yiyeceği, giysileri...

Her şeyi vardı, fakat oğlu hariç hiçbir şey ona ait değildi. Orada birkaç arkadaş edinmişti, annesi ve Maggie de vardı ama onlar West Virginia'daydı. Bunun ayda olmalarından farkı yoktu.

Yine de Daphne orada bir mahkûm değildi. Kayınvalidesinin izin verdiği ve yanında bir koruma -koruma, refakatçinin Elkhart dilindeki adıydı- olduğu sürece Elkhart malikânesinden çıkmakta özgürdü. İsteddiği zaman evden tek başına -Ford'u orada bırakmak şartıyla- ayrılabilirdi. Bu onun yapmayacağı bir şeydi.

On iki yıl boyunca buna katlandı. Sadakatsiz bir koca ve despot bir kayınvalidenin eşlik ettiği evliliğinde her gün yalnızdı. Ford için olmasaydı buna katlanır mıydı emin değildi. Günlerini yaşamaya değer kılan şey Ford'du, onunla ilgilenip günbegün büyümesini izliyordu.

Şimdi neredeyse yetişkin bir adamdı. *Artık annesine ihtiyacı yok. Onun özgürleştiğini görmekten heyecan duysam da gitgide her zamanki yalnızlığıma dönüyorum ve gelecekte bir umut gözükmüyor.*

Umutlar... Bugünlerde aklı sıklıkla oraya gidiyordu ve nedenini anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Yuvası boş-

tu ve önündeki yıllarda daha da boş kalacak gibi görünüyordu. Geceler alabildiğine sessizdi, televizyonun mırıltısı ve köpeğinin havlaması evini bir mezarlıktan ayıran yegâne şeylerdi.

Gündüzleri daha da kötüydü. Grayson'la çalışmak demek, sevdiği kadınla telefon konuşmalarını duymazdan gelmek demekti. "*Seni seviyorum.*"ları ve "*Eve gelirken bir kutu süt al.*"ları bir araya geldiğinde bir yaşam ediyordu.

Güzel bir hayat... Daphne'nin hep istediği tarz bir hayat...

Paig'e imreniyorum. Daphne arkadaşından bir gram mutluluğu bile esirgeyecek biri değildi ama Grayson'ın adını her söylediğinde koyu siyah gözlerindeki neşeyi görmek gerekirdi. *O parıltı benim tek kişilik masama aksediyor.*

Hiç taliplisi yok değildi. Onunla olmak isteyenler vardı ama çoğu bağlanmak niyetinde değildi. *İlgilenmiyorum.* Gelecek kurabileceği bir adam istiyordu. Zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta bir koruyucu... *Hayal kurmaya devam et sen.*

Boşandıktan sonra onunla aynı arzuları paylaşan birkaç kişi olmuştu. İyi adamlardı ama bir şeyler eksikti. Belki de bir kıvılcım... *Kıvılcım istiyorum. Bunu hak ediyorum.* Bir kıvılcım bulduğunu düşünmüştü aylar evvel. O, gözbebeklerini büyütmüş, kalp atışlarını hızlandırmıştı. Hâlâ da öyleydi, onu her gördüğünde. Kaderin bir cilvesi; onunla sık sık karşılaşmaya başlamıştı. Patronunun kardeşi ve en yakın arkadaşının gelecekteki kayınbiraderiydi, kaçamayacağı kadar yakınındaydı.

İlk önce bunun bir lütuf olduğunu düşünmüştü. Onu bağış toplanan etkinliklerde görüyordu, smokinin içindeki o görüntüsü -uzun, koyu ve tehlikeli- nefesini kesmişti. Son üç ay Paige'in karate kursunun daimi üyesi olmuştu, en küçük kız kardeşi Holly'yi izlemeye geliyordu. Duyduğu kıvanç gözlerinden okunuyordu, her baktığında Daphne'nin gözlerini buğulandıran o kıvanç... Daphne onu her zaman fark ediyordu.

Ama o, Daphne'nin hiç farkında değil gibiydi. *Onu çekici bulduğum kadar beni çekici bulmuyor.* Çünkü karate kursunda ona yaklaştığı her an, o mesafesini koruyordu. *Sanki vebalıymışım gibi.*

Aslında onu fazla toy buluyor olması çok daha olasıydı. *Taşralı.* Eski kocası sık sık -onu aşağılayarak- bu kelimeyi kullanırdı. "Taşralı" lafının, sosyete dilinde "beyaz zenci" demenin bir başka yolu olduğunu evliliğinin ilk zamanlarında öğrenmişti.

Tüm bu cilalayıp parlatmaların onu gerçek bir Elkhart yapmayacağını, onların soyluluğuna, incelikli tavırlarına alışamayacağını geçen yıllarla birlikte öğrenmişti. O “taşralı” mezarına gömülecekti. Bu yüzden evliliği bittiğinde taşralılığına sığındı.

Yeniden kendimim. Beni ya sev ya da terk et. Topuz saç, canlı renkler ve şuh sesi onun en belirgin özellikleriydi. Mahkemeye geldiğinde görünüşünü bir derece yumuşatıyordu ama içinde... *Ben benim ve değişmeyeceğim.* Kalbimi yerinden çıkaracak bir adam için bile... Özellikle onun için... *Beni ya sev ya da terk et. Çünkü ben böyleyim.*

Joseph Carter’dan daha fazlasını bekliyordu. Çok şirin, cömert, dürüst ve cana yakın bir ailesi vardı. Tüm zenginliklerine karşın aklı başındaydı. Ve o da öyleydi ailesinin yanındayken. *Benimleyken... Eh, burada söyleyecek pek bir şey yok.* Onu görmezden geliyordu. *Sanki ben yokmuşum gibi.*

Bu canını yakıyordu. *Evet, acıtıyor, çok acıtıyor.* Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

Ön kapıdaydı, patlayan flaşlardan ve sorularını haykıran muhabirlerden birkaç saniye uzakta. Gergin elini saçlarına götürdü, paltosunun en üstteki düğmesini ilikledi. Şimdi hepsi ilikliydi ve yerindeydi, Welch’in kanını hiç göstermiyordu.

“İyi görünüyorsun,” diye mırıldandı Grayson, “ama suratın düşük. Bugün sen kazandın. Millhouseların bunu senden ve Turnerlardan almasına izin verme. Sonunda ruhları huzura kavuşacak.”

Grayson, Daphne’nin ne düşündüğü konusunda yanılmıştı ama söyledikleri doğruydı. Daphne bencilliğinden utanmıştı. *Bunun seninle ilgisi yok.*

“Teşekkür ederim.” dedi. “Perspektifimin biraz düzeltilmesine ihtiyacım vardı.”

Kapı açıldı ve bağırışlar hemen başladı. Mikrofonlar ve kameralar...

“Gösteri zamanı.” diye fısıldadı Grayson kulağına. “Bu senin başarın, şimdi de onları yere sermelisin.” Grayson kenara çekildi, Daphne basının kameralarıyla baş başa kalmıştı.

3 Aralık, Salı, sabah 11.00

Clay, Joseph Carter’ın Escalade’inin yolcu koltuğunda oturmuş pencereden dışarı bakarken arkadaşını düşünmemeye

çalışıyordu. Sokağın kenarında uzanmış, gırtlığı kesilmiş. Gece boyunca tek başına...

Ama o görüntü aklına kazınmıştı, tıpkı geceleri onu uyutmayan diğer görüntüler gibi. Çoğu gece uykuları kaçırıyordu. *Tuzak, çok üzgünüm dostum!*

Bir ısırap dalgası göğsünü sıkıştırdı. *Düşünme, Carter'i dinle.* Carter telefonda patronuyla görüşüyordu. *Dinle ve öğren. Böylece bunu yapanın kim olduğunu bulabilirsin.*

"Keskin gözlere sahip olabilir." diyordu Carter patronuna gönülsüzce. *Novak denen sik kafalı hakkında konuşuyor. Pek korumaya benzemiyormuş; nah benzemiyor!* "Sokağın asfaltında Ford Elkhart'a ait olduğunu sandığımız bir saç teli ve kan örneği buldu. Fakat matador karşısındaki boğa ne kadar anlayışlıysa bu adam da anca o kadar anlayışlı."

Clay gerilmişti. Ford'un saçını ve kan örneğini bulmuş olmaları kötü haberdı ama yine de bir gelişmeydi. Clay'i kendi arabası yerine Carter'ın süslü SUV'sinde tutan şey işte bu gelişmelerdi. Burada olmak zorunda değildi. Carter onunla gelmesini istemişti, böylece "yalnız takılmamış" olacaktı ama federal polisin burada ya da başka bir yerde kendi üzerinde bir yetkisi yoktu. *Burada olmak istediğim için buradayım.* Tek başına olsa öğrenemeyeceği şeyleri burada Carter telefonda anlatırken duyabiliyordu.

Joseph, Tuzak'ın katilinin o öldükten sonra boğazını kestiğini patronuna söylediğinde arabaya bineli henüz beş dakika bile olmamıştı. Clay kanın fışkırmamış olduğunu fark etmemişti. Carter'ın da gözleri keskindi. Ve haklıydı da. Şu anda objektif davranamıyorum.

Katil, Tuzak öldükten sonra boğazını kesmişti. Buna ihtiyacı yoktu. Çıkartı yoktu. Bu sadece, bedelini aynen ödemesi gereken safi kötülüktü.

Ödeteceğim, diye yemin etti. Ama önce Ford ve Kimberly'yi bulacaktı. *Onları bulacağım. Bulmak zorundayım.*

Başka bir alternatifi aklının ucundan bile geçiremezdi. Onları kaçıranın neler yapabileceğini kendi gözleriyle görmüştü. Ne kadar çabalasa da o görüntüyü bir an olsun aklından çıkaramıyordu: Tuzak, sokağın ortasında yatıyor, kafası neredeyse çöplerle kaplanmış... *O çocuklar, ona bunları yapan canavarın elinde. Onları kurtaracağım.*

Ya sonra? Bilmiyordu. Tek bildiği bu adamla görülecek bir hesabı olduğuydu.

Kucağına düşen şey Clay'i yerinden sıçrattı. Bir mendil kutusu... Elini ıslanmış yanağına götürdü. Ağlıyordu ve bunu fark etmemişti bile.

Mendil kutusunu koltukların arasındaki konsolun üzerine bıraktı ve elleriyle yüzünü sildi. Carter patronuyla görüşmesini bitirmişti. Biteli ne kadar oldu? Birkaç blok ilerlemişlerdi, şehir merkezinden uzağa gidiyorlardı. Phyllis'in onlardan gelecek haberi beklediği yere...

"Aman Tanrım!" diye iç geçirdi Clay. Ona kocasının eve bir daha hiç gelmeyeceğini söylemesi gerekiyordu. Daphne'ye oğlunun kayıp olduğunu anlatmak zorundaydı. Ford'un güvenle olacağına ona söz vermişti. *Başaramadım.*

Uzun süren sessizliği Carter'ın aldığı derin nefes bozdu. "Dikkat et Clay."

Fed'in¹⁴ ifadesini görmek için yüzünü hızlıca ona çevirdi. "Neye dikkat edeyim?"

Carter gözlerini yoldan ayırmamıştı, parmağıyla direksiyonun üzerinde ritim tutuyordu. Kelimelerini dikkatlice seçiyor gibiydi. "İntikam duyguna..." dedi en sonunda. "Eğer onu bizden önce bulacak olursan..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." diye yalan söyledi Clay.

"Aov! Pekâlâ. Patronuma Novak'a girişmemen için seni olay mahallinden uzaklaştırdığımı söyledim ki bu doğru ama o, polisleri bilir. Ve eski polisleri de... Ortağının vahşete uğradığını görmenin insanı nasıl tahrik ettiğini de... Sana göz kulak olmamı söyledi. Ve eğer bir delilik yapmaya kalktığını öğrenir-se, sen ne olduğunu anlamadan eline kelepçeyi takacaktır."

Önce beni yakalaması gerekecek. "Anladım."

"İyi." Birkaç blok geçtikten sonra Carter tekrar konuştu. "Tabii ki şüpheli sana saldıracak olursa kendini savunma yetkin var." Ve sonra Carter ona döndü, bir anlığına göz göze geldiler. O anda aynı şeyi düşündüler. Ve gerçeğin kendisi...

Fed'in kendisine söylemeye çalıştığı şeyi anladı. Carter daha önce öldürmüştü. İntikam için... Soğukkanlılıkla değil ama kendini savunması çift taraflı olmuştu. Ve bundan hiç pişman değildi. Fed gözünde değer kazanmıştı. Clay başıyla onayladı. "Anladım."

"İyi." Carter aralarındaki konsola uzanıp çikolatalı kekke dolu bir kutu çıkardı. "Bunları kayınbiraderim yaptı." dedi, sanki az öne birini öldürmek hakkında konuşmuyorlarmış gibi.

¹⁴ Carter bir federal polis. Kısaltma olarak Fed kullanılmış

Büyük bir iştahla yemeye başladı. “Çekinme, al. Çok lezzetliler.”

Clay yiyecek durumunda değildi. Yine de bu jest hoşuna gitmişti. “Bu, catering işi yapan kayınbiraderin Brian mı?”

“Evet o, zaten başka yok. Onu tanıyor musun?”

“Bir kez onun mekânında yemiştım, Paige ve Grayson’ın Munoz davasıyla ilgilendiği dönemde... Sonrasında da birkaç kez karşılaştık. Daphne’nin kadın merkezi için bağış topladığı tüm organizasyonların cateringini yapıyor. Hazırladığı menüler bile smokin giymeye değer.”

Carter’in lokması boğazında kalmıştı. Güçlkle yutkundu, sonra lokmasını çiğnemeye devam etti, daha çok kendini meşgul etmek için. “Brian o konuda iyidir, iyi niyetli etkinliklere yemek bağışlar.” dedi. Clay’in yüzü buruşmuştu. Söylediklerinin Fed’i rahatsız ettiğini görmek için özel dedektife gerek yoktu. “Hayır organizasyonlarıyla bir sıkıntın mı var Carter?”

“Hayır. Arada bir ben de katılıyorum. Bayan Montgomery’ninkiler genelde iyi oluyor.” Fakat Carter çenesini öylesine sıkmıştı ki yanağındaki damarlar kabarmıştı.

Carter’in hayır organizasyonlarıyla bir derdi yoksa o zaman Daphne’yle bir sorunu vardı. Ve kimsenin Daphne’yle bir alıp veremediği olamazdı. Hapse tıktığı serseriler hariç... Bir de eski kocası hariç; dallama herif. Geri kalan herkes onu...

Oh. Beyninde bir şimşek çaktı ve Clay omzundaki yükün hafıflediğini fark etti. En azından bugün güzel bir şeyler olabiliirdi.

Trafik ışıklarında durduğunda Carter telefonundan birinin numarasını tuşluyordu. Renk vermemeye çalıştığı yüz ifadesinden belliydi. “Grayson hâlâ açmıyor.” Ona mesaj bırakırken sesi değişti. “Gray, beni ara. Acil...” Yeşil yandı ve gaza bastı, direksiyonda ritim tuttuğu işaret parmağı hariç gayet sakın görünüyordu. “Jürinin lanet bir kararı açıklaması ne kadar sürebilir ki?”

“O benim değil Carter.” dedi Clay sessizce ve Fed’in parmağının aniden durduğunu gördü. “Sorduğun için söylemiyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Biz arkadaşız. Hepsi bu.”

Carter derin bir nefes aldı ve onu bırakmadan önce bir süre bekledi. “Anlıyorum.” Hâlâ yola bakıyordu. “Sorduğumdan değil.”

“Şu an hayatında biri yok. Yine sorduğundan değil.”

“Hayır, sormadım.”

"Ama seni uyarmalıyım..." Clay, Carter'ın kendisine bakmasını bekledi. Sonunda Fed ona döndü, çok kısa bir bakış attı ama bu Clay'in düşündüğünden emin olması için yeterliydi.

"Ne hakkında?" diye sordu Carter mesafesini koruyarak.

"Daphne kalbi kırık ve kötü durumda. Tanıdığım en yumuşak kalpli insanlardan biri. Eğer biri onu tekrar incitecek olursa, onun bana saldırmasını beklemem."

"Anladım." diye başını salladı Carter ciddiyle.

"İyi." Carter yanlarından geçtikleri evlere baktı, günlük sevabını yapmıştı. Omuzlarından kalkmış olan ağırlık, bir intikam hissiyle aniden geri gelmişti. Clay gözlerini kapayıp Phyllis'in yüzünü gözünün önüne getirdi. Onu koltuğa oturturken gözlerinde oluşacak korkuyu kafasında canlandırdı; çünkü hissedecekti. "Polis eşleri hep hisseder."

"Biliyorum. İşin bu kısmından nefret ediyorum. İnsanlar hep 'Sen sadece elçisin, onların yüreğine ateş düşüren kişi değilsin.' derler ama öyle hissettirdiğine eminim."

Clay dönüp ona baktı. "O zaman burada ne işin var?" Carter'ın kaşları çatıldı. "Bildirimi yapması için Novak'ı mı gönderseydim?"

"Haklısın, adam puştun teki; kusura bakma."

"Önemli değil. Ama keskin bir zekâsı var. Ve şu CSU'nun başındaki kız, Brodie... O en iyisi. Yıllardır Büro'nun laboratuvarlarında çalışıyor."

"Süreklilik yetenek demek değildir."

"Hayır, değil. Ama onun bulduğu deliller olmasa yakalayamayacağımız yirmi tane katil biliyorum ve bu sadece benim bildiğim kısmı. Eğer arkadaşını öldüren adam o sokakta bir kırpık bile düşürdüyse Brodie onu bulacaktır."

Fed'in söyleyip söyleyebileceği en makul şey buydu. "Teşekkürler..."

"Ford'u Millhouseların kaçırdığını varsayarak birkaç soru sormam gerekiyor. Patronum, çocuğu evlerinde saklıyor olmaları ihtimalini göz önüne alarak bir arama izni çıkarttırmaya çalışıyor. Daphne'nin ve asistanının Millhouselarca tehdit edildiğine dair bir delilim olursa savcıdan gereken imzayı almam kolaylaşır."

"O deliller tüm polislerde var. Daphne her notu, her telefon görüşmesini kaydediyordu."

"Daphne telefon görüşmelerini mi kaydediyordu?"

"Savcılıktan bunun iznini almıştı."

"O hâlde arama iznini çıkarttırmak zor olmayacak."

“Bana da öyle geliyor. Başka ne sorun var?”

“Bana şirketinden bahset. PI işi yaptığını biliyorum ama özel güvenlik kısmını bilmiyordum. Çalışanlarının sayısına, senin uzmanlık alanlarına ve seni indirmek isteyecek kişilerin adlarına ihtiyacım var.”

Clay acı acı güldü. “Kim beni indirmek istesin ki? Bu açık bir soru. Ne kadar zamanımız var?”

“Sana boş sorular sormama yetecek kadar değil.”

Fed bir kez daha haklıydı. “Özel güvenlik ve şirket güvenliği sağlıyorum, velayet kavgaları, aldatan eşler, kaybolan parasının peşine düşen işverenler gibi şeyleri soruşturuyorum. Bazen koruma için çağırıyoruz ve genellikle bunlar işlerini ve evlerini güvence altına almak isteyen işadamları oluyor. Ara sıra malum tehlike bölgelerine giden müşterilerle birlikte uluslararası seyahat ediyoruz. Neden sordun?”

“Birincisi, *benim* bilmem gerektiği için. Daphne ve kardeşim sana güveniyor ve bu, işin yüzde doksanı demek. Ama *ben* seni tanımıyorum ve kariyerimiz boyunca hepimiz öyle ya da böyle sahtekârlar tarafından kandırılıyor.”

“Doğru.” Fed’in de bu rutin sorulardan hoşlanmadığı beliydi. “İkincisi?”

“Muhtemelen adamlarına tamamen güveniyorsun ama bize ihanet edebilirler. Senin işini kimlerin bildiğini öğrenmek istiyorum.”

Clay son ortağını düşündü, Paige’den bir öncekini. Nicki işleri bok etmişti ve en büyük bedeli ödemişti. Ne yazık ki iyi insanları yaylım ateşin altında bırakmıştı.

“Birkaç tane tam zamanlı çalışanım var. Paige, elbette. Ofis asistanım Alyssa, çocukluğundan beri tanırım. Güvenlik kısmında Alec Vaughn, iletişim ağıyla kafayı bozmuş biri. Alec’i on iki yaşından beri tanırım, vaftiz babası en yakın arkadaşım. Alec sağlam çocuktur.”

“Başka kimse var mı?”

“Hepsi bu. Yardıma ihtiyacım olunca yeni insanlarla anlaşıyorum. Çoğunlukla eski tanıdıklarla... DC ekibinde beraber çalıştığım insanlar...” *Tuzak gibi*. “Bazıları da orduda beraber çalıştıklarım.”

“Denizciler mi?”

“Barış ekiplerinden olmadıklarına eminim. Alyssa’dan senin için bir liste çıkarmasını isteyeceğim.”

"Bu harika olur. Buna cevap vermem lazım." dedi Carter telefonu çalınca. "Elinde ne var Bo?" Bir dakika sonra ifadesi değişmişti. "Aman tanrım! Saldırı mı?"

Clay koltuğunda dikleşti. "Ne?" diye sordu bir açıklama bekleyerek. Carter onu görmezden geldi, ani hareketlerle en sol şeride geçti. Bir düğmeye bastı ve önündeki ekranda mavi ışıklar yanıp sönmeye başladı. "Beş dakikaya orada olacağımı-zı söyle." Telefonu kapattı, güç bela yavaşlayarak ilk ışıklardan sert bir U dönüşü yaptı. "Sıkı tutun." dedi Clay'e sert bir tonla.

"Nereye gidiyoruz? Ne oldu?"

"Patronum, Bayan Zacharias'a bildirim yapmak üzere başka birini gönderiyor. Biz mahkeme binasına gidiyoruz. Jüri sanığı suçlu bulmuş ve ortalık birbirine girmiş. Sanığın annesi ona bir bıçak vermiş ve o da bir güvenlik memurunu şişlemiş. Şükürler olsun ki ölümcül değilmiş."

"Daphne?" diye sordu Clay, yüreği ağzında.

"Sanığın annesi ona saldırmış. Yaralı değil. Annesinin saldıristı ilgiyi başka tarafa çekmek içinmiş. Millhouse kaçmaya çalışmış."

"Daphne, Ford'a olanları biliyor mu?"

"Henüz değil. Önce Millhouse ve annesini etkisiz hâle ettirmişler, sonra da yaralı hastaneye nakledilmiş. Patronum, Ford hakkında Baltimore Polis Departmanı ile konuştuğunu söylüyor. Onlar da haberi adalet merkezinde görevli polislere aktarıyorlar. Daphne ile Grayson basına konuşmak üzereler."

"Güvenlik kontrolünden geçmemiş bir kalabalığın önünde duruyorlar." Clay işlerin ters gitmesi olasılığını hesaplıyordu ve Carter'ın yüz ifadesine bakılırsa o da aynı durumdaydı. "İyi de Millhouse'lar Ford'u neden şimdi alsınlar ki? Jüri kararını verdi. Daphne artık istese bile onların taleplerini yerine getiremez."

"Bilmiyorum. Ama onu almak istiyorlarsa önce beni geçmek zorundalar. Bekle bir dakika."

3 Aralık, Salı, sabah 11.00

Mitch evine giden yoldaydı. *Benim evime*. Orası her zaman *evdi*. Ama geçen yıla kadar *onun* değildi. İlk kez bir şeyler *ona ait* olmuştu.

Büyük ve eski bir evdi; 1915'te, o zamanlar 200 dönümlük bir mandıraya annesinin dedesi tarafından inşa edilmiş-

ti. Douglaslar hep orada yaşamışlardı. Kimliğindeki soyadı Roberts olmasına karşın Mitch bir Douglas'tı. *Ve şimdi orası bana ait.*

Betty Douglas, annesinin halası, Douglas soyadını taşıyan son kişiydi. Büyük hala Betty burada doğmuştu. Bebekken yetim kalan annesi de burada büyümüşü. Kendi başının çaresine bakacak yaşa gelene kadar Betty hala ona bir yuva vermişti. Annesi elinde bebeğiyle dul kaldığında Betty onları tekrar evine almıştı.

Bu ev Mitch'in büyümesi için güzel bir yer olmuştu. O zamanlarda birkaç inekleri vardı. Bunlar yaşlı ineklerdi, yine de onları severdi. Annesi yeniden evlenmişti ve Virginia'ya taşınmışlardı. İki yeni bebek doğurmuştu annesi fakat bu sürede çiftlikteki sürü dağılmıştı.

İkinci kocası onu aldattığında, annesi Mitch'in en küçük kardeşi olan Cole ile birlikte bu eve geri dönmüşü. Yaralarını sarıp kendini yeniden bulmak için buraya dönmüşü.

Annesi eve döndüğünde Mitch on sekiz yaşındaydı, orduya yeni katılmışı. Mitch'in ortanca kardeşi Mutt ise babasıyla kalmıştı. Lise arkadaşlarından kopamamıştı ve annesine bakmak için babasının mesleğini öğrenmeye çalışıyordu.

Cole henüz üç yaşındaydı, annesini avutmak için çok küçüktü.

Annesine destek olan yine Betty hala olmuştu ve Mitch yaşlı halasının elinden geleni yaptığını biliyordu. Nihayetinde annesi için bir teselli yoktu. Buraya, evine geleli iki yıl olmuştu ki annesi evi yeniden terk etti.

Bir daha dönmemek üzere... Hayatına son vermişti. Üzerinden sekiz yıl geçmişti ve aklına geldiği zaman hâlâ Mitch'in göğsünü sıkıştırıyordu.

Mitch derin bir nefes aldı, sonra bir daha... Soluk alış veriş normale dönene kadar devam etti.

Köprünün altından çok sular akmıştı. Acısı azalmış, Cole'un sorumluluğunu alarak hayatına devam etmişti.

Fakat bazı hatalar yapmıştı. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Bedelini ödedikleri, pahalıya ödedikleri... Ve işler altından kalkamayacağı hâle geldiğinde annesinin ayak izlerini takip etmişti. Cole'u buraya geri getirmişti. *Eve döndüm.*

Değişen şeyler olmuştu elbette. Betty hala faturalarını ödemek için arazinin bir kısmını satmak zorunda kalmıştı ama hâlâ yirmi dönüm toprakları vardı. Ve doyasıya yalnızlık... Irak'ta ordudayken kırk kadar adamla devasa bir çadırı paylaş-

tıktan sonra yalnızlığın kıymetini daha iyi anlamıştı. Sonrasında küçük bir odayı uyuşturucu satıcısı bir mahkûmla üç yıl boyunca paylaşınca yalnızlık en büyük özlemi olmuştu.

Betty bunu anlayabiliyordu, bu yüzden kendi isteğiyle evi tamamen Mitch'e bırakmıştı. Kardeşleri Mutt ve Cole'a değil. *Yalnızca bana. Benim.*

Kamyonetini garajdaki eski Jeep'inin yanına çekip motoru durdurdu. Kamyonetten inip boynunu esnetti yüzünü ekşiterek. Daha otuzunda bile değildi. *Bu kadar yaşlı hissetmek için çok gencim.*

Ama intikamın canlandırıcı bir yan etkisi vardı. Sırtının ağrısından ölecek gibiydi. Boynu kaskatı kesilmiş olabilirdi ama kalbi hızlı ve güçlü atıyordu, akli hâlâ zehir gibiydi. Bir ağrı kesici alıp biraz kestirse şu ağrılar da geçecekti.

Önce yapması gereken bir şey vardı. Garajın karşı duvarındaki rafları hızla çekti, tamamının kolayca menteşelerinden ayrıldığını görünce gülümsedi. İnşa edileli altmış yıl olmasına karşın, bu sahte duvar hâlâ bir serçe parmağın kuvvetiyle yerinden oynatılabiliyordu.

Mitch'in büyük dedesi Myron Douglas işinin ehli bir zanaatkârdı.

Bu garaj araziye sonradan eklenmişti, büyük dedesi tarafından 1950'lerde yapılmıştı. Betty hala ve arkadaşlarına bir nükleer saldırı durumunda sıralarının altına saklanmaları gerektiği öğretildiği zamanlarda... Bir adamın ailesini bombalardan korumak için bir sığınak inşa ettiği ama komşularının bilmesini istemediği zamanlarda... Çünkü sığınakta yeterince yer ve yeterince hava yoktu.

Böylece büyük dedesi sığınağı yapmış, üzerine de bir garaj kondurmuştu, kapıyı bir kitaplığın arkasına gizlemiş, kızlarına da ağızlarını açmamaları için yemin ettirmişti.

Betty, 16 yaşına geldiğinde Mitch'e sığıntan bahsetmiş ve oraya girebilmesi için yapması gerekenleri öğretmişti. Bu Mitch'in doğum günü hediyesiydi, artık evin erkeği olduğunun göstergesiydi.

Ortanca kardeşi Mutt'ın bu sığıntan haberi yoktu ve bu Mitch'e iyi hissettiriyordu. Cole burayı biliyordu ama Mitch onun buraya geleceğinden endişelenmiyordu. Cole'un buraya ilk ve son gelişi korkunç bir tecrübeydi. Küçük kardeşi giriş kombinasyonunu hatırlasa bile yakın zamanda buraya gelmeyeceği kesindi.

Mitch kapı sürgüsünün üzerindeki kilidin kadrancasını çevirdi ve giriş borusuna tırmandı, merdivenden inip içeri girdi. Yaklaşık elli metre karelik bir alandı; bir masa, bir sandalye ve 1957'den kalma üç portatif yatak vardı. Duvarlardaki rafların üzerleri konserve yiyeceklerle doluydu. Garajda olduğu gibi raflardan ikisi portatif, tünellere giden kapıları örtüyorlardı.

Tünellerden biri evden yaklaşık kırk beş metre öteye çıkıyordu. Diğeriyse bir bodruma, ev ilk inşa edildiğinde kiler olarak kullanılan bu yere çıkması özellikle planlanmıştı. Büyük dedesi bu bodruma ulaşımı yine başka bir kitap rafıyla gizlemişti.

Eğer bir fikir işe yarayırsa onun arkasında mutlaka büyük dedesi vardı. Genel olarak bakıldığında hiç de fena bir uygulama olmamıştı.

Sığınak Betty'nin bıraktığı gibi duruyordu, yani bir bakıma annesinin bıraktığı gibi.

Kan ve beyin parçaları hariç elbette. Etrafı Mitch temizlemişti ve bu pek keyifli olmamıştı. Buraya her gelişinde onu hatırlıyordu. Odanın hapishanedeki hücrelerinden çok da büyük olmadığı göz önüne alındığında, bu o kadar da sık olmuyordu. Her seferinde öfkesi tazeleniyordu.

Annesi bu odada intihar etmişti. Annesinin silahı hâlâ ondaydı, soruşturmadan sonra polis ona iade etmişti. Silahı küçük kardeşinin bulamayacağı bir yere saklamıştı. Cole'un o zamanlara dair yeterince kötü anısı vardı, çünkü beş yaşındayken annesini burada ölü bulan o olmuştu.

Mitch o sırada yirmi bir yaşındaydı, Irak'ta görevdeydi. Annesinin cenazesi için eve dönmesi bir haftasını almıştı. Annesinin arkasında bıraktığı pisliğin aynen durduğu, hatta kokuştuğu bir hafta... Polisler silahı, medikal inceleme ekipleri cesedi almıştı ama kimse etrafı temizlememişti.

Betty hala da dâhil. Temizliği yapmak için bir şirket ayarlayabileceğini düşünememişti, şoktaydı. Olmasaydı bile kimseye ödeyecek parası yoktu. Kendi başına da temizleyemezdi, merdiveni tırmanmak için çok yaşlıydı. Cole'a şifre kombinasyonlarını bu yüzden vermişti, annesi dört gündür ortalarında yoktu ve annesinin sığınaktaki alkol krizleri hiç bu kadar uzun sürmemişti. Böylece temizliği yapmak Mitch'e düşmüş ve o günün hatıralarını aklından tamamen silmek mümkün olmamıştı. Uzun, çok uzun bir süre boyunca Mitch annesinden nefret etmişti; alkolik olduğu için, kolay yolu seçtiği için, cansız bedenini küçük oğlu bulsun diye öylece bıraktığı için...

Temizliğini bana bıraktığın için... Annesinin kalbini kırıp onu intihara sürüklediği ve Cole'u oğlu olarak görmediği için üvey babasından da nefret etmişti. *Yıllarca* annesini aldattıktan sonra, kocası *annesini* kendisini aldatmakla itham etmişti.

Bu doğru değildi. Mitch annesinin böyle bir şey yapmış olamayacağını biliyordu. Doğru olsaydı bile Cole henüz bir çocuktı, annesinin ölesiye sevdiği bu adamın onlara karşı böyle acımasız davranmasını hak etmemişti.

Mitch kendini toplayıp yoluna devam etmişti. Buna mecburdu, ona ihtiyacı olan küçük bir çocuk vardı. Ordudaki son birkaç ayını tamamlayıp eve dönmüş, Cole'u terapiye almış, ona hem annelik hem babalık etmeye çalışmıştı.

Ve sıkıntılı geçen yıllar boyunca Mitch çoğu şeyi zor yoldan öğrenmişti.

Örneğin annesine karşı duyduğu şeyin nefret değil, aslında üzüntü olduğunu fark etmişti ve zamanla iyileşiyordu. Annesini kaybetmenin üzüntüsü giderek azalmıştı, öfke yumuşayarak önce kızgınlığa, sonra da kendisini istemeyen bir adama âşık olan bir kadına duyulan hüznümlü umutsuzluğa dönüşmüştü.

İnsanların bazen görüldüğü kadar kötü olmadığını öğrenmişti; göründüklerinden daha kötülerdi. Bu üvey babası için kesinlikle geçerliydi.

Irak'tan evine döndüğünde Mitch'in ekonomik durumu berbatı. Çaresizlik içinde üvey babasından gelen geçici iş teklifini kabul etmek durumunda kaldı. İlk hata...

İkinci hataysa ailesinin yaptığı gerçek işin çok çalışmakla ilgisi olmadığını öğrenmesiydi. Parmağını sallayarak *Uyuşturucular kötüdür Mitch*, derdi Betty hala. *Sadece hayır de*. Keşke öyle yapmış olsaydı.

Çünkü üçüncü hatası en büyüğüydü. Kolay yoldan köşeyi dönmenin cezbedici büyüüne kapılan Mitch üvey babasının bu uyuşturucu imparatorluğunda ona da bir yer ayıracağına inanmıştı. Bu geçici işin sadece iş dünyasına atılan ilk adım olduğunu sanıyordu. İçeri adımını attığı anda işleri eline geçirmenin bir yolunu bulup o piçi dışarıda bırakabilecekti.

Üçüncü hatasının muazzam salaklığını hatırlayacak bolca zamanı olmuştu. Üç yıl, tam olarak söylemek gerekirse, uyuşturucu tedarik etmek suçundan içeri tıkmıştı.

Dağıtımlardan biri ters gitmiş ve Mitch yakalanmıştı. Başlarda endişelenmiyordu. Çalışanlar -hatta aile bağı olmayanlar bile- şirketin yasal desteği altındaydı. Mitch içinse hiçbir avukat gönderilmemişti. Sadece devletin atadığı bir avukat... *Ve ben...*

Annesinin kanını ve beyin parçalarını temizlediği gün Mitch'in kafasında intikam ateşi yanmaya başlamıştı. Jüri, satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan onu suçlu bulduğunu açıklarken planı şekilleniyordu. Hapis günlerinde planı iyiden iyiye ete kemiğe bürünmüştü. Final maçı, üvey babasının kıvranarak acı çekmesiydi. Neyse ki hapishanede bağlantıları olan bir yığın adam vardı. Daha hapisten çıkmadan kendisine yasadışı ama kazancı bol bir iş ayarlanmıştı. Çıktığında önce eve gelmişti, bu eski eve. Burayı seviyordu.

Gördüğü manzara onun duygularını pekiştirmekten başka işe yaramamıştı. Betty bir çocuğa doğru dürüst bakabilmek için fazla yaşlanmıştı ve Cole zayıflamış, aç ve kirliydi. Mitch, halasına bakması için komşulardan birini ayarlamış ve çocuğu alarak Florida'ya yerleşmişti. Burada intikam planının ilk kısmını uygulayacaktı. İlk birikimlerini yapacaktı.

Fakat işler yine ters gitmişti ve hapse tekrar girmek için kanundan kaçmak zorunda kalmıştı. Bir kez daha eve dönmüştü. Bu sefer kendi evine... *Benim*. Çünkü eve geldikten bir hafta sonra Betty hala uykusunda huzur içinde ölmüştü.

Komodinin çekmecesinde halasının vasiyetini bulmuştu, Tanrı onu kutsasın, evi ona bırakmıştı. Fakat Betty'nin kâğıt yığınları arasında annesinin günlüğünü bulup okumasıyla her şey değişmişti. Yani, neredeyse her şey...

Cole'u hâlâ seviyor ve üvey babasından hâlâ nefret ediyordu. Bunda bir değişiklik yoktu.

Artık annesinin katlandığı acıları anlayabiliyordu. Mitch yıllardır üvey babasının her gece başkasıyla düzüşen bir playboy olduğunu düşünmüştü. Ama annesinin günlüğünde okudukları tam aksini söylüyordu. Üvey babası tüm bu yıllar boyunca tek bir kadına bağlanmıştı, evli olan bir kadına... Mitch'in annesini, onun varlığını hiç önemsemeyen o kadın için terk ediyordu. Annesine gülüp geçen, bir oyunmuş gibi düşünen o kadın için...

Mitch artık o kadının ismini biliyordu.

Eski masanın başına oturup çekmecedен deri kaplı defteri çıkardı. Dikkatle masaya koyup ezbere bildiği o sayfayı açtı. Sekiz yıl önce bir sonbahar akşamı annesinin kaleminden dökülmüş satırları okudu.

"Bu gece onu takip ettim. Evet yaptım. Bebeği araba koltuğuna oturttum ve onu takip ettim. Winchester'daki Motel 6'ya gittiler.

Motel 6? Cidden mi? Çok rahatlamıştım. Basit bir orospu, diye düşündüm. Başka birine âşık falan değil. Sonra onun arabası geldi. Bir Bentley... Motel 6'nın otoparkında bir Bentley... Ağlamıyor olsaydım eminim kahkahalarla gülerdim.

Çünkü arabadan çıkan Daphne Elkhart'tı. Onu kollarına aldı. Oracıkta, otoparkın ortasında...

Onun gibi bir kadınla nasıl başa çıkabilirim? Alımlı, zengin... Onunla yarışamam. Ama savaşımadan vazgeçemem. Ona bir şans daha vereceğim. O kadınla buluşup benim erkekimi bırakmasını söyleyeceğim. Col'ü da yanımda götürüleceğim. Onun bir çocuğu olduğunu, bir yuvayı yıktığını görecek. Geri adım atmazsa kocasına söyleyeceğim. O icabına bakacaktır. Eğer Travis yapmazsa annesi yapacaktır. Bu şey beni öldürse bile sesimi duyuracağım."

Mitch günlüğü kapatıp çekmeceye koydu. Bu yazı intiharından iki gece önce yazılmıştı. Sonraki gece kaleme alınmış bir yazı daha vardı. Annesi Daphne'yle konuşmuş ve onun kocasını rahat bırakmasını söylemişti. Ve Daphne kadına gülmüştü.

Medikal İnceleme intiharın bu tarihten sonraki gün, gündüz saatlerinde gerçekleştiğini saptamıştı. Annesini günden güne eriten kişinin kim olduğunu bilmek üvey babasından daha da nefret etmesine yol açmıştı. O ve Daphne aynı kaderi hak ediyorlardı. Bu yüzden ikisini de tek seferde avlamak üzere bir yol çizmeye karar vermişti. İkisini birbirlerine karşı kullanabilirse çok daha iyi olacaktı.

Mitch aylardır bunu kurguluyordu. Üvey babasının ve Daphne'nin sonunu... Olay Millhouselara yıkılınca kimse ondan şüphelenmeyecekti. Nihayet dün gece bir şeyler olmaya başlamıştı. İlerleyen günlerde hesap tamamen görülecekti.

Sığınakta değişiklik yaptığı tek yere doğru ilerledi. Bir duvarla iki ayrı oda yapıp duvarları da fazladan yalıtımla kaplamıştı. Yerin bir metre altında otuz santimlik beton duvarların ortasındaydı ama bugünlerde polislerin gelişmiş ekipmanları vardı. Arama yapan birinin bir ısı izi bulma riskini almak istememişti. İkisini de yakaladığında Daphne ve üvey babasını bu odaya tıkacaktı. Şu anda odalardan birini bir başkası işgal ediyordu.

Kilidi açtığında Kimberly MacGregor nefret dolu koyu gözleriyle ona bakıyordu. Onu bağlamış ve ağzına bir bez tıkıştırılmıştı, bu yüzden konuşamıyordu; en azından ağzıyla... Söyleyemediği her şey gözlerinden fışkırıyordu. Ondan nefret ediyordu. Buna alışkındı.

Portatif yatağın üstünde oturuyordu, sırtını duvara vermişti, üstündeki battaniyeye rağmen titriyordu.

“Merhaba Kimberly. Hâlâ yaşadığından emin olmak istedim.” Ağzındaki bezi çıkardı, sonra geri çekildi. Arabasına kaçmaması için önceki gece onu kalçasından bıçaklamak zorunda kalmıştı ama diğer ayağıyla birkaç iyi tekme savurmasına engel olamamıştı. “Konuş bakalım.” dedi.

“Kız kardeşim nerede?”

“Şimdilik güvende... Öfkem yatışmadan önce yakalayabileceğim kadar yakınımda. O yüzden beni kızdırma, Kim.”

Kim’in gözleri ateş püskürüyordu ama sesini alçalttı. “Ford’la sadece *konusacağını* söylemiştin, sadece *konusacağını*!”

“Öyle olacağına inanmak istedin çünkü ihanetini haklı çıkarmanı kolaylaştıracaktı.”

Kim güçlkle yutkundu. “Yaşıyor mu?”

“Son baktığımda hayattaydı.” Dikkatlice kızı inceledi. “O polis kimdi?”

“Bilmiyorum.” Bunu söylerken gözlerini kaçırmıştı.

Yalan söylüyor. “Dün gece o polise neler yaptığımı gördün. Kardeşinin aynı sonu paylaşmasını istemiyorsan ne soruyorsam söyleyeceksin. Kimdi o?”

“Adını bilmiyorum ama bence polis değildi. Bir koruma olabilir.”

“Ford bir koruma mı tuttu?”

“Hayır, annesi... Onun için endişeleniyordu. Ford’un korumadan haberi yoktu.”

“Ama senin vardı değil mi?” diye sordu ipeksi bir tonda. “Ve bana söylemedin.”

“Ben de bilmiyordum,” diye ısrar etti, “orada birden belirip sen onu şok tabancasıyla vurana kadar... Ford’a haber vermeden annesi tutmuş olmalı.”

“Beni ele verdin.” dedi sessizce. Eğer bir saniye gecikse, eğer bu kadar hazırlıklı olmasa her şey çok farklı sonlanabilirdi.

“İsteyerek yapmadım. Şaşırmıştım. Bak, Ford’u getirmemi söylediğin anda onu ara sokağa getirdim.”

“Bunu kardeşini aldığım için yaptın. Çok kararsızdın ve neredeyse planımı berbat ediyordun. Şaşkınlık ve hayal kırıklığına uğradım. Korkak biri olduğunu düşünmemiştim.” Kim’in yüzünü inceliyordu. “Ya da belki bu korku değil. Belki de Ford Elkhart’a karşı bir şeyler hissediyorsun?”

Kimin yanakları kıpkırmızı kesildi. “Hayır hayır, öyle değil. Sadece... Hoş bir çocuk; ona zarar gelmesini istemedim.”

“Ford’un yaralanmasını Pamela’ya tercih ederdin sanıyorum. Yakalanmadığım için şanslısın. Yakalansaydım kardeşini nereye sakladığımı kimse bilemeyecekti ve muhtemelen orada havasızlıktan ölürdü. Bu çok kötü olurdu.”

Kim başını kaldırıp gözlerinde korkuyla ona baktı. *Bahsettiğim şey tam olarak bu.*

“Dediğini yaptım. Pamela’yı bırak gitsin. Ufacık bir çocuk o daha. Yanlış hiçbir şey yapmadı.”

Bezi yeniden ağzına tıktırdı. “Yaş ya da masumiyet ne zaman önemli oldu ki? Teknik olarak, Ford da yanlış bir şey yapmadı; sana güvenmek hariç tabii. Eğer uslu olursan daha sonra kardeşini görmene izin vereceğim. Eğer yine yanlış bir şey yapacak olursan onun bağırsaklarını deşerim ve bunu sana izletirim.”

Kapıyı kilitledi ve yakında Daphne Montgomery’ye ev sahipliği yapacak diğer boş odayı kontrol etti. Oğlu aptal bir at yarışı gösterisini kazanıp haberlere çıkana kadar onun Daphne Elkhart olduğunu fark etmemişti. Daphne yeni evini beğenmeyecekti. Yer altında olmayı sevmiyordu. *Onu suçladığımı söyleyemem.* Duvara bir CD oynatıcı monte etmişti. CD genel olarak gürültüden ibaretti ama bir ses sık sık araya girip “Geri döndüm! Beni özledin mi?” diyecekti.

Üvey babasının titizlikle sakladığı kayıtlar sayesinde Mitch bu sözlerin Daphne’ye ne ifade ettiğini çok iyi biliyordu. Onun hikâyesini ilk okuduğunda bu alıkonulup korkutulmuş zavallı taşra kızı için üzüldü gibi olmuştu. Sonra annesinin kanını ve beynini temizlediği bu küçük odayı hatırlamıştı. Küçük kardeşinin kâbuslarını hatırlamıştı ve Mitch’in acıma duygusu sanki hiç var olmamışçasına buharlaşıp kaybolmuştu.

Daphne zor bir çocukluk geçirmişti. *Eee, yani? Ben de zor bir çocukluk geçirdim. Cole da...* Mitch duruşmaya çıktığında hâkim onun acıklı hikâyesini umursamamıştı. Daphne’nin jürisi ve hâkimi olarak, Mitch de onu umursamıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Marston, West Virginia, 3 Aralık, Salı, 11.05

Ford'un elleri ipten kurtulmuştu, nefes nefeseydi. *Tanrı'ya şükür!* Lanet maket bıçağı o kadar kunttu ki... Bileklerini sonsuza kadar bıçağa sürmesi gerekeceğini düşünmüştü ama sonunda başarmıştı. Maket bıçağını kütüklerin arasından aldı. Ayağındaki ipleri kesti, kan dolaşımını hızlandırmak için ayaklarını ovuşturdu, sonra elini saçlarına götürdü, derisinin yandığı yerde saçsız bir bölgenin olması onu şaşırtmamıştı. *Hasiktir, bu ne?* Korkarak elini acıyan bölgeye yaklaştırdı. En azından kanaması durmuştu.

Yardım çağır. Fakat telefonu tabii ki alınmıştı.

Tak tak...

Ford hareketsiz bekledi. Bu ses kafasının üstündeki pencereyi zangırdatacak kadar yakından gelmişti. Ayağa kalktı, içeri girenin onu göremeyeceği tarafa geçti.

Yaşlı bir adamdı, odunları kesiyordu. Baltasını kaldırışına bakılırsa fiziği iyi durumdaydı. Altmış beş yaşlarındaydı, belki de yetmiş...

Kırdığı odunları toplayıp evine taşıdı, evi verandalı bir kabinden ibaretti, bir de sallanan sandalyesi vardı. Kendisinin kaçırılmasıyla bu adamın bir ilgisi olup olmadığını düşünürken yaşlı adam omzunda tüfeğiyle tekrar belirdi.

Buraya doğru geliyor. O kapıdan geçmesi gerek. Onu aşağı almak için tek şansın olacak. Beceremezsen, öldün. Bu yüzden içine sığınma Ford.

Ford kulübeye bir göz gezdirdi, bir silah arıyordu. Maket bıçağı iş görebilirdi ama o zaman adama çok yaklaşması gerekirdi ve adamın silahı vardı. Daha uzak mesafeden saldırayla-
ceği bir şeye ihtiyacı vardı. *Şu köşedeki kütükler...* Birini denedi,

sonra bir diğerini, ta ki en uzununu bulana kadar... Bir beyzbol sopasından bile küçüktü ama işe yaramak zorundaydı.

Kapının yanında beklerken paslı menteşelerin gıcirtısını duydu. *Bekle, doğru zamanı bekle...* Ford kütüğü savurdu ve adamı tam kafasından vurdu. Adam sendeleyip dizlerinin üstüne düştü. *Karı gibi bakma. Bitir işini.*

Ford kütüğü kaldırıp tekrar vurdu. Adam öne düştü, silahı elinden kayıyordu. Kendini zorlayıp ellerinin üzerine kalkmaya çalıştı, silahına uzanmaya yeltendi. Ford kafasına üçüncü kez vurdu. Bu sefer adam kalkamamıştı.

Ford nefes nefeseydi, yaşlı adama bakıyordu. *Aman tanrım, onu öldürdüm!*

Yani? Hasta ruhlu ibnenin tekiydi, o seni öldürecekti.

Hayır, bekle, nefes alıyor. Onu öldürmedim. Şimdi ne yapmalıyım? Koş. Ford silahı kapıldığı gibi kapıdan fırladı, dışarıdaki soğuk hava nefesini kesmişti. *Bir palto lazım; palton olmazsa bu soğukta donarsın.* Kulübenin etrafında dolandı, kabine doğru koşmaya başladı. Kabinin önünde park etmiş eski bir kamyonet vardı. *Anahtarlar... Hay sikeyim, adamın anahtarlarını almalıydım.*

Koşarak kabine girdi. Duvarda bir telefon vardı. Eski tip çevirmeli modellerden. "Yok artık!" diye mırıldandı. Hâlâ çalışıyor muydu? Ahizeyi kaldırdı ama ses yoktu. Hat kesilmişti. Yavaşça etrafında dönerek kamyonetin anahtarlarını aramaya başladı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki ondan başka bir ses duyamıyordu. *Anahtarlar yok. Bu iyi değil.* Bir an saçma bir şekilde, lisedeki serseri çocuklara takılmadığına pişman oldu. *Belki düz kontak yaparak motoru çalıştırmayı öğrenirdim.*

Anneannem bilirdi. Anneanesi böyle durumlarda faydalı olabilecek pek çok şeyi yapmayı bilirdi. *Keşke o dağcılık gezilerinde olan bitene daha çok dikkat etseydim.* Anneanesi ona hayatta kalma tekniklerini öğretmeye çalışmış fakat o, söylenenlere kulak asmayacak kadar Game Boy'una bağımlıydı.

Çekmeceleri karıştırmaya başladı; anahtar, bıçak, herhangi bir şey arıyordu. *Merhaba! Kutularca mermi... İşe yarayabilir.* Kutulardan birini açıp baktı ve yüzü asıldı. Boştu, bütün kutular boştu.

Ayaklarının altındaki zeminin titrediğini hissettiğinde sırtı ön kapıya dönüktü. Adamı görmek için arkasını döndü, kapıdan içeri sendeleyerek girmişti ve baltasını iki eliyle kavramıştı. Göz göze geldiklerinden bir saniye sonra Ford adamın tüfeği-

nin elinde olduğunu hatırladı. Göz temasını kesmeden tüfeği omzuna yerleştirdi.

İyi ki anneannemin hedef vurma derslerini iyi dinlemişim. Bu sayede arkadaşları arasında ünlü olmuştu, Xbox'ta *Medal of Honor*¹⁵ oynarken yaşayan bir efsaneye dönüşmüştü.

"Kız nerede?" diye sordu Ford sessizce.

Yaşlı adam tereddüt etti, sonra kafasını salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ama gözlerinde huzursuz olduğunu belli eden bir ifade vardı.

Yalancı. "Dün gece benimle olan kız... Ona ne yaptın?"

Huzursuzluğu yapmacık bir şaşkınlığa dönmeden önce bir anlığına rahatlamış göründü. "Kız falan yoktu. Sadece sen..."

"Bir kız vardı. O nerede?"

"Sen kafayı yemişsin." dedi yaşlı adam. İleri doğru bir deneme adımı attı, sonra bir adım daha.

Ford bir adım geriye çekildi, sonra kendini durdurdu. "Daha fazla yaklaşma. Gerekirse seni öldürürüm."

"Hayır öldüremezsin." Adam üçüncü adımını da attı, kendine güveni gelmişti. "Bana tü..."

Adam tüfeğin namlusundan sadece bir metre uzaktaydı. *Yap şunu. Ateş et, şimdi!..* Ford silahın geri tepmesine ve kulak çınlatan patlamaya hazırlandı ve tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı. Geri tepme yoktu, patlama yoktu. Ford horozu kaldırdı, tekrar ateş etti. Hiçbir şey olmamıştı.

İçinde mermi yok. Ford kendisinin mi yoksa yaşlı adamın mı daha çok şaşırdığından emin değildi. Yaşlı adam çabuk toparlandı, baltasını kaldırıp tıpkı dışarıdaki kütüklere yaptığı gibi Ford'a savurdu.

Ford kenara kaçtı ve yaşlı adam onu ıskaladığında tüfeğin kabzasını adamın sırtına geçirdi. Adam sendeleyip dengesini kaybedince tüfeğin namlusundan tutup silahı kafasının arkasına yapıştırdı. Yaşlı adam yere düştü ve Ford da onunla birlikte eğildi, dizini herifin böbreğine bastırıyordu. *Umarım canın yanıyordur ibne herif!*

Baltayı adamın elinden söküp aldı ve baltayı beyazlamış sakallarının altından çenesine bastırdı. "Kız ne-re-de?"

"Bil-mi-yo-rum."

"Biliyorsun. Lanet bir şok tabancasıyla beni sırtımdan vurdun. Kız oradaydı. Ona ne yaptın?"

"Sana hiçbir şeyle ateş etmedim ben. Bir günlüğüne sana bakmak için geldim; hepsi bu..."

¹⁵ Bir savaş oyunu.

Ford kaşlarını çatdı. *Geri döndüm. Beni özledin mi?* Daha önce onunla konuşan adam bu değildi. Sesi farklıydı. "Diğer herif kim?"

"Bilmiyorum."

Ford baltanın bıçak kısmını adamın etine daha sert bastırdı, kan gelene kadar. "Sınırları zorlama istersen dostum. Öbür adam kim?"

Adam önce tereddüt etti, sonra inat etmekten vazgeçmişçesine omuzlarını sarkıttı, fakat Ford bu numarayı yememişti. "Archie Leach."

Bu isim çok tanıdıktı. "Neden beni kaçırdı?"

"Para için... Annen de baban da Tanrı'dan daha zenginler."

"Senin adın ne?"

"Marion Morrison." dedi adam ağır ağır. Ford bu ismi biliyordu. Kan beynine sıçradı. *Götveren!* Morrison, John Wayne'nin gerçek adıydı. Archie Leach'in gerçekte kim olduğunu kim bilebilirdi ki? "Archie nerede şimdi?"

"Fidyeyi almak için şehre indi."

"Seninle *paylaşacağı* fidyeyi mi?" diyerek abartılı bir şekilde iğneledi Ford.

Marion sakinleşmişti. Bu kez olabildiğince sakindi. Cevap vermedi.

Ford acı acı güldü. "Artık birinin senin silahını boşalttığını biliyorsun. Şuradaki bin yıllık telefonun önceden çalışıyor muydu?"

Yaşlı adamın suratındaki afallamaya bakılırsa çalışıyordu.

"Ne güzel, artık çalışmıyor." dedi Ford düz bir sesle. "Yani ortağın seni yalnız bıraktı, kendini savunacak mermilerini alarak ve yardım çağırabileceğin telefonunu keserek... Fidyeye toplamaya gidiyor ve seni burada kimsesiz ve çaresiz bırakıyor. Ve şu tüfeği benden alsan bile fark etmez, çünkü cephaneni de götürmüş." Yaşlı adamın nefes alıp veriş hızlanınca ekledi. "Evet, çekmecelerdeki bütün kutular boş. Sen şimdi John Wayne falan olduğunu mu sanıyorsun? Sen bu işteki kerizsin."

"Eğer o lanet baltayı kullanmayı düşünüyorsan, bunu şimdi yap çocuk. Seni dinlemekten sıkılmaya başlıyorum."

Ford hiddetle adama baktı, ne yapacağını bilmiyordu. Büyük ihtimalle bu yaşlı piçi öldüremezdi, en azından durduk yere... *Zaten cephanem de yok. Yaşlı adam da bunu biliyor artık. Afêrin sana Elkhart.*

Ford adamın sırtındaki gevşemeyi fark edene kadar yaşlı kurt Ford'un elinden kurtulmuş, yuvarlanarak baltadan kaç-

miş ve sapına iki eliyle yapışmıştı. Tutsağı altmış beşlik biri için güçlü bile olsa Ford yirmi yaşındaydı ve öfkeden gözü dönmüştü. Adamı tuttuğu gibi fırlatıp baltayı geri aldı. Onu bir beyzbol sopasıymış gibi kavradı, home run'a¹⁶ çıkacakmışçasına sapını John Wayne'nin kafasına geçirdi.

Yaşlı adam bayılmıştı ama hâlâ nefes alıyordu. Onu bu hâlde tutmak iyi bir fikir olabilirdi. Kim'in nerede olduğunu bilme ihtimali vardı. Diğer herifi ise kesin tanıyordu.

Öteki herif geri gelmeden yardım çağırmam lazım.

Dayan Kim, biraz daha dayan.

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 11.10

Mitch merdiveni tekrar tırmandı, kapıyı kilitleyip rafları yerlerine itti. Yorgun bir hâlde mutfığa geçti ve aniden durup boğuk bir sesle küfretti.

Ortanca kardeşi Mutt, masada oturmuş mısır gevreği yiyordu. Televizyon açıldı ve kardeşi memnuniyetsiz bir ifadeyle izliyordu. *Ne işi var bunun burada?* Mitch orada olduğunu belli etmek için kapıyı sertçe kapattı. Mutt aniden dönünce tabaktaki sütün bir kısmı yere döküldü.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Mutt. Mutt'ın gerçek ismi Matthew'dü ama ailedeki tek meşru çocuk ortanca kardeşi olduğu için onu hep Mutt olarak bellemişti. Mitch ve Cole birer piçtiller, en azından üvey babaları öyle söylüyordu. *Eh, kişi kendinden bilir işi.*

"Bir teslimat yaptım. Programımda gözüküyordum." diye cevapladı Mitch. Üvey babasının mallarını bu işe dâhil etmek planının önemli bir parçasıydı. Kuryelik yapmak ona gereken girişi iznini ve fırsatları veriyordu.

Lojistik menajeri ve muhasebecisi olan Mutt, Mitch'in yardımlarından memnundu, özellikle de teslimat tehlikeli olduğu zaman; böylece Mutt listesindeki kuryelerden lütuf dilenmek zorunda kalmıyordu.

Ayrıca Mutt, ağabeyine diğer kuryelere ödediğinin yarısını ödüyor, kalan yarısını da cebe atıyordu. Mitch'in bunu bildiğinden haberi yoktu. Bu, Mitch'i çileden çıkarıyordu ama diline hâkim oluyordu. Üstelik bu tavrı aralarındaki bağlayıcı ilişkiyi de aradan çıkarmasını sağlıyordu. Çok yakında Mutt'ın babası için işler kötü gitmeye başlayacaktı. Eğer Mutt bu çapraz ateşe yakalanırsa... *Eh, bunun için çok ağlamam herhâlde.*

16-Beyzbolda en yüksek puanı kazandıran koşu, sayı turu olarak da bilinir.

“Senin teslimatın *Richmond'daydı*. Saatler önce dönmüş olmalıydın.”

“Yasal bir iş buldum.” diye yalan söyledi Mitch sakince. “Son dakikada çıktı. Kadının sıcak hava pompası bozulmuştu ve bir bebeği vardı. Yol üzerindeydi, tamir edip geldim. Her neyse, sen niye buradasın?” Mutt babasının şehirdeki o gösterişli evlerinden birinde yaşıyordu. Burada hiç yaşamamıştı. Buraya gelmesi, üvey kardeşleriyle bu gecekonduda takılması babasının hoşuna gitmiyordu.

Mutt ciddileşti. “Çünkü okuldan aradılar. Sana ulaşmaya çalışmışlar ama telefonuna ulaşamıyormuş, bu yüzden beni aradılar, acil durumda ulaşılacak kişi olarak benim numaramı vermişsin.”

Mitch kekeledi. “Niye? Ne olmuş?”

“Cole bugün okula gitmemiş. Son on günün dokuzunda derslere girmemiş. Evi aramışlar ve eve yazı göndermişler. Cole okuldan atılmak üzereymiş. Size bir şey olup olmadığına bakmak için geldim, besin zehirlenmesi ya da başka bir şey olduysa diye.”

Atılmak üzere miymiş? Siktir! “Sonra? Onu buldun mu?”

“Evet. Bodrumdaydı. Onu odasına yolladım.”

Gelen rahatlamayla birlikte Mitch'in omuzları düştü ama çok sinirlenmişti. En küçük kardeşi son zamanlarda giderek sorun olmaya başlamıştı, okulu asmak için her fırsatı kullanıyordu. *İyi olduğuna sevindim, çünkü onu öldüreceğim.*

Elbette böyle bir şeyi yapamazdı. Küçük kardeşinin tüm haklarını elinden alacaktı. Pek fazla olmayan haklarını...

“Okuldan beni hiç aramadılar.” Mitch cep telefonlarına bakmak için ceplerini yokladı. Dört telefonu vardı, ikisini -ki bunlar acil durumda atabileceği telefonlardı- Millhouselar ve Beckett'la konuşmak için kullanıyordu, diğerini ise teslimatlar hakkında Mutt'a bilgi vermek için. Dördüncüsü ise Cole'a ve onun okuluna verdiği numaraydı. Doğru telefonu buldu ve ekranına baktı. “Şarjı bitmiş.” Sonra birden Mutt'ın söylediği şeyin farkına vardı. “Cole bodrumda mıydı? Niye?”

Mitch bazı önemli eşyalarını bodrumda saklıyordu. Örneğin nakit, silah... Ve dün gece itibarıyla Pamela MacGregor, çıkarları için kullanacağı Kim'in kız kardeşi...

Mutt köşedeki televizyonu gösterdi. “Hey, şunu gördün mü?”

Mitch kafasını kaldırıp baktı ve Mutt'ın tam da onun görmek istediği şeyi izlediğini gördü. “Neler oluyor?” diye sordu

Mitch, Mutt'ın bodrum ve Cole hakkında sorduğu soruyu kurnazlıkla savuşturduğunu fark ederek.

Daha sonra o soruya geri dönecekti.

"Millhouse davasındaki jüri kararı..." dedi Mutt. "Şehir merkezinde bir buluşmam var ve sokaklarda eylem olmadığından emin olmak istedim."

"Eylem mi var ki?"

"Henüz yok. Jüri o küçük piçi suçlu bulmuş. Ama esas hikâye sonrasında olmuş. Katil bir polisi bıçaklamış ve annesi de savcıya saldırmış. Bu kargaşa sırasında Millhouse veledi kaçmaya çalışmış."

Yani Millhouseların B planı gerçekten işe yaradı mı? *Aman Tanrım!* "Kaçabilmiş mi?"

"Yok," dedi Mutt, "ama anladığım kadarıyla insanlar kıl payı kurtulmuş. Çocuk psikopatın teki. En az iki kişinin bölgedeki hastanelere götürüldüğü söyleniyor."

Kalbi bir kez daha tekledi, durdu ve tekrar atmaya başladı. "Peki ya savcı?"

"Henüz belli değil. Birkaç dakikaya bir basın toplantısı olacakmış."

Eğer Daphne kötü yaralandıysa yakaladığım bütün Millhouseları öldüreceğim.

Kendine biraz mısır gevreği koyup Mutt'ın yanına oturdu ve kardeşinin dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Bu nedir?" diye sordu, cevabı bildiği hâlde.

"Muhasebe defterleriyle uğraşıyorum." dedi Mutt. "Eve dönmeni beklerken biraz iş yapayım dedim."

"Eh, şu an evdeyim." dedi Mitch uysalca. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Mutt gözlerini devirdi. "Sanki bundan anlıyormuşsun gibi... Sen kendi hesap defterini bile düzenleyemezsin."

Mitch'in kendi hesap defterini düzenleyemediği; işte bu doğru değildi. Kişisel muhasebe işlerini yapıyordu, sadece bunu insanlara söylemiyordu. Rakiplerinin onun aptal olduğunu düşünmesi, bu tip işlere aklının ermediğini düşünmesi kuşkusuz avantajıydı. Böylece etrafındayken dikkatsiz ve rahat davranabiliyorlardı. Birkaç gelir tablosunu görse, bir sayfa dolusu şifreye göz atsa kime ne zarar verebilirdi ki?

Mitch omuz silkti. "Suçlu bulunmuş."

"Bir muhasebeciye ihtiyacın var Mitch." dedi Mutt ciddi-

leşerek. “Cole’u ararken mahzendeki nakit zulanı buldum. O kadar parayı öylece ortada bırakamazsın. Birileri gelip parayı çalabilir.”

Mitch gözlerini kıstı. “Dur bir dakika. İçeri nasıl girdin? Sana hiç anahtar vermedim ki.”

“Arka kapı kilitli değildi. Ben de girdim.”

Mitch dişlerini sıktı. *Cole*. “Lanet olsun şu çocuğa! Araban nerede?”

“Arka tarafa park ettim. Cole kötü durumdaysa burada olduğumu bilmesini istemedim. Bu arada o para konusunda ciddiym Mitch. Florida’daki son işinden biraz para kaldırdığını biliyordum ama onları böylece etrafa saçtığından haberim yoktu. O plastik saklama kaplarında nereden baksan iki yüz, üç yüz bin dolar yatıyor.”

Doğrusunu söylemek gerekirse o kaplarda Mutt’ın söylediğinin üç katı vardı. Pamela’yı sakladığı bodrumda duruyordu çoğu. Bu parayı, Miami’de çalıştığı “ağrı kliniği”ni federaller basmadan önce römorka yüklemeyi başarmıştı. Hap bağımlılarının uğraması gereken bir eyalet varsa o da Florida’ydı. Satıcılar ve bağımlılar, doktorların rüşvet karşılığı dağıttığı reçete ilaçlarını ucuza almak için Midwest’ten buraya akıyorlardı. Kazanılacak çok para vardı ve Mitch’e çok para lazımdı.

Hapisten tahliye edildiğinde esas planı, üvey babasına tezgâh kurup kendisine üç yıl kaybettiren suçtan –satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmak- onu içeri attırmaktı. Kabaca, mümkün olduğunca çok para toplayıp bu parayla alabildiği kadar eroin alacak, bunu üvey babasının üzerine yerleştirip kendi ismini vermeden onu ihbar edecekti. Böylece polisler onun mekânına baskın düzenleyecek, hesap defterlerine, muhasebe kayıtlarına el koyacak ve imparatorluğunu çökertecekti. Basit ama zarif bir plan...

Hücre arkadaşının amcası için çalıştığı sırada Miami’de yaşıyordu ve federaller “ağrı merkezleri”ne baskın yapıp kirli doktorları gözaltına almaya başlayınca dek bu planına sadık kalmıştı. Mitch sadece paranın üstündeki köpüğü -dönen paralar o kadar çoktu ki kimse bunu fark etmiyordu- alıyordu. İki yılın sonunda epey para toparlamıştı, onları vakumlayıp plastik tüplere koyuyor, tüpleri de ufak tuğlaların arasına yerleştirip Miami’deki garajında depoluyordu. Baskınlar başladığı sırada kendine bir römork kiralamıştı, paraları ona yükledi, itiraz edip duran Cole’u kamyonetin yan koltuğuna oturttu, römör-

ku kamyonetin arkasına takıp Betty halaya doğru yola çıktılar. Eve doğru...

İlk fark ettiği şey üvey babasının işinde bazı değişiklikler olduğuydu. Uyuşturucu işi ana gelir kaynağı olmaktan çıkmıştı. Üvey babasının yeni işi -silah kaçakçılığı- çok daha iyiydi, Mitch'i fazlasıyla memnun etmişti. Çok kârlı ve fazlasıyla tehlikeli bir iş. Ve Mitch'in kafasındaki plana çok uygundu. Üstüne üstlük kilerde sakladığı paradan tek kuruş harcamasına gerek kalmamıştı. Artık Mutt'ın da bildiği paradan...

Neyse, *en azından bir kısmı...* Mutt paranın tamamını bulacak kadar şanlı olamamıştı.

"Elimde tüpler dolusu parayla öylece bankaya gidemem." dedi Mitch onu tersleyerek. "Onları yavaş yavaş yatırıyorum, bankanın radarına yakalanmadan."

Mutt ona göz kırptı. "Bir seferde on bin mi yatırıyorsun?"

"Bu sihirli sayı, öyle değil mi? Daha fazlasını koyarsan IRS'e¹⁷ bildirmek zorundalar sanırım?"

Mutt kelimeleri birbirine doladı, ne dediği zar zor anlaşıyordu. "Şey, evet, eğer yasal sınırlarda kalmak istiyorsan sınır o, ama... Tanrım! Tek seferde on bin dolar, *hem de aynı bankaya mı?* İş sözleşmesi, gelir gider tablosu olmadan mı? Mitch, bu..." *Aptalca*, demek istemişti kardeşi açıkça. "Çok verimsiz bir yöntem." dedi onun yerine. "Paranın dikkat çekmemesi ve kilerdeki plastik tüplerde yatmayıp sana bir şeyler kazandırması için bir şeyler ayarlayabilirim."

Babasının hayrına yapmayacak herbâlde, diye düşündü Mitch. "Kaç paraya?"

Mutt omuz silkti. "İşlettiğim miktarın üçte birine."

Seni ahlaksız orospu çocuğu! Üçte biri mi? Onda biri bile soygun olur. Mitch sadece gülümsedi. "Düşündüğümünden bile iyi bir teklif." Evraklarıyla Mutt'ın uğraşmasına izin verecek ve yatırımlarını da kendi üzerine alacaktı. Ve Mutt'ın ilgilenmediği bir anda Mitch onun muhasebe kayıtlarına girip parayı kendi hesabına aktaracaktı. *Hiç endişelenme.*

Kardeşinin tüm şifreleri iPhone'undaki bir dosyada sakladığını bilmek işine yarayacaktı. Mutt'ın ekran kilidini biliyor olmaksızın çok daha iyiydi. Mitch bu şifreyi tamamen eski yöntemlerle öğrenmişti. Mutt'ı sarhoş etmiş, telefonuna giriş kodunu yazarken omzunun üzerinden izlemişti. Bu yüzden parasını geri almak pek zor olmayacaktı, yakın zamanda eline bir fırsat geçeceğinden emindi. Sadece birkaç gün içinde Mutt

ve babası, federaller ve polislerin toplamından daha tehlikeli bir grup insanın arasında olacaktı.

Mitch hapisteyken üvey babası, Fyodor Antonov adlı bir Rus'la ortak işe girmişti. Antonov, doğu kıyısında¹⁸ hızla kök salmaya başlayan Rus suç ailelerinden birinin başıydı.

Mutt'ın babası uyuşturucu işini büyütüyordu fakat doğu kıyısındaki bu "büyük adamlar"a sokulmadan ancak bir noktaya kadar gidebilirdi. O sınıra gerekenden fazla yaklaşıncı Antonov'un adamları tarafından pataklandı.

Üvey babasına iki seçenek sunmuşlardı: Ya Ruslarla çalışacak ya da imparatorluğundan vazgeçecekti. O ilkinin seçmişti. Şimdi, Ukrayna'dan gönderilen tüfek yığınlarını Baltimore Limanı'ndan alıp onları güneye, muhtemelen bir Meksika karteline naklediyordu.

Mutt nakliye yapan sürücülerden sorumluydu ve "fakir ağabeyi"ne bir seçenek sunmuştu. Mutt'ın kuryeliğini yapmak, üvey babasını yok etmek için ona esas planından daha iyi bir fırsat sunmuştu. Bu yeni planı basit bir uyuşturucu dağıtımı suçundan çok daha iyiydi. Mitch gelen tüfeklerin bir kısmını aylardır aşırıyordu. Dağıtımdaki eksikleri faturalarla eşleştirmek için Mutt'ın bilgisayarını hacklemiş, tüm raporlara da üvey babasının taklit imzasını atmıştı.

Mutt, onun aptal olduğuna emin olduğundan, bir kere bile ondan şüphelenmemişti. Mutt'ın babası onun kuryelerden biri olduğunu bilmediğinden o da endişelenmiyordu. Her şey mükemmeldi.

Polisler, planın bir parçası olarak yakında tüfekleri bulacaktı. AK47'yi görür görmez Rus işi olduğunu düşüneceklerdi. Ruslar da aptal değildi. Soruşturmadan haberleri olur olmaz dönüp stokları kontrol edeceklerdi. Üvey babasının hesap defterleri denetlenecek ve tutarsızlıklar fark edilecekti. Antonov, Mitch'in üvey babasının hırsız olduğunu düşünecekti.

Mitch'in hapiste edindiği tecrübelerle göre Ruslar hırsızlara karşı merhametli davranmazlardı. Eğer üvey babasını öldürmezlerse, yaşlı adam öldürmüş olmalarını dileyecekti.

Mutt Dizüstü bilgisayarını topladı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Sanırım aşağıdaki kilere gidip konuştuğumuz meblağın ne kadar olduğuna bir bakacağım."

Mitch ona yalnızca gülümsedi. Mutt paranın tatlı kokusu-

¹⁸ East Coast. Boston ile Washington arasındaki sahil bölgesi, Atlantik Okyanusu'nun yanındadır.

na kendini kaptırıp başka hiçbir şeyle ilgilenmeyecekti, Pamela MacGregor gibi. "Yardımanın için teşekkürler."

Mutt sırtıttı. "Kardeşler bunun için vardır, değil mi?"

Bunu önümüzdeki hafta sor. O zaman harika bir cevabım olacak.

3 Aralık, Salı, 11.10

Soğuk rüzgâr iyi gelmişti. Daphne temiz havadan derin bir nefes çekti ve gözleriyle kalabalığı taradı. Bütün muhabirler oradaydı. 5 metre ötede solunda Dedektif Stevie Mazetti ve JD Fitzpatrick, yarım düzine polisle birlikte dikkatle ona bakıyordu. Görünüşe bakılırsa mahkemede olanlardan sonra polisler işlerini şansa bırakmıyorlardı, Daphne buna minnettardı.

Yine de hâlâ gergindi, içinde kötü bir şey olacağına dair bir his vardı. O an için bu histen sıyrılıp soğukkanlı duruşunu takındı.

"Bayanlar ve baylar, hepinizin Bay Millhouse'un jüri tarafından suçlu bulunduğu haberi olduğunu sanıyorum. Sonuçtan oldukça memnunuz ve bunun gerekli mesajı verdiği inaniyoruz. Masumları öldürmenin cezasız kalmasına izin vermeyeceğiz ve hukuktan üstün olduğunu düşünenlere adaletin gücünü göstereceğiz." Kendini gülümsemeye zorladı. "Hepimiz için uzun bir sabah oldu. Şimdi izin verirsiniz..."

"Bayan Montgomery!" Bu Phin Radcliffe'ti, muhabirlerin en azılısı. "Reggie Millhouse'un annesinin ona bir bıçak sağladığı doğru mu?"

Radcliffe bir şekilde en ön sırada olmayı başarıyordu, her seferinde. *Şeytana uy*, diye düşündü Daphne karanlık tarafını bastıramayıp.

"Ortada bir bıçak vardı ama bıçağı kimin kime verdiği konusunda kesin bir fikrim yok. Polis tehlikeyi savuşturmak için elinden geldiğince hızlı hareket etti ama yaralanmalar oldu." Basının, adalet sarayına girip çıkan acil müdahale ekiplerini kameraya aldığını biliyordu. "Yaralıların ailelerine gerekli bildirimler yapıldı dek sizleri sağduyulu davranmaya davet ediyorum."

Başka bir muhabir öne atıldı. "Reggie'nin annesinin size saldırdığı doğru mu?"

"Yorum yapmayacağım." dedi Daphne, gülümsemesi silinmişti.

"Bayan Montgomery!" Genç bir kadın aralardan sıyrılarak ön tarafa geldi, kalabalığın öbür ucundaydı.

Daphne onun bakışlarında telaşlı bir hava sezdi. Stevie Mazetti telefondaydı ve yüz ifadesi giderek durgunlaşıyordu. Bir anlığına Daphne'yle göz göze geldi. Ters giden bir şeyler vardı.

"Bayan Montgomery!" Genç kadın kızgın ve suçlayıcı bir tonda sesini yükseltmişti. "Size bir sorum var."

Daphne gözlerini Stevie'den ayırıp genç kadına çevirdi, gözlerini kısmasını gerektirecek kadar uzaktaydı.

Kadın gülümsedi ve Daphne'nin kafasında bir şimşek çaktı, kadını hatırlamıştı ama artık çok geçti. Bakışları Marina Craig'in elindeki silaha doğru indi. Reggie'nin on altı yaşındaki hamile kız arkadaşı, yüzünde bunu daha önce pek çok kez yaptığını gösteren bir ifadeyle belinde tuttuğu silahı ona doğrultmuştu.

"Aptalca bir şey ya..." Silah patladı ve Daphne nefesinin kesildiğini hissetti. Arkaya savruldu, sırt üstü merdivenlere düştü. Acı göğsünün ortasından başının arkasına doğru yayılıyordu. Nefes almaya çalıştı ama akciğerleri çalışmıyordu.

Ayağa kalk. Kaç. Daphne gözlerini açmaya çalıştı, etrafındaki gürültüden kendini korumaya çalışıyordu. Silah sesleri, çığlıklar... *İnsanlara ateş ediyor. Lanet olsun!*

Dirseklerinin üzerine kalktı ve gözlerini hızlı hızlı kırparak etrafa baktı. İnsanlar kaçışıyordu. Yerde yatan hareketsiz insanlar vardı. İnsanlara ateş ediyor. Biri şunu durdursun.

Daphne, Stevie'nin kendisine doğru koştuğunu gördü, hareketleri ağır çekimde gibiydi. Sonra silah tekrar patladı. Stevie vurulmuştu, elleriyle onun bacağına tutuyordu. Kan vardı, çok fazla kan... JD neredeydi? Grayson? *Sakin ölme!*

Daphne yana devrildi, ciğerleri tekrar çalışmaya başlamıştı. *Çelik yelek*, Daphne hatırlamıştı. Giyerken söylenip durduğu o çelik yelek... Durmadan gözlerini açıp kapıyordu. *Aman Tanrım!* Hemen yanında Radcliffe'in kameramanı yatıyordu, beyaz gömleği artık kızıldı.

Korku tıkanmasına yol açmıştı. *Şimdi olmaz.* Delirmişçesine etrafına bakarken kameramanın çantasını gördü. Yeterince açıldı. İşe yaramak zorundaydı. Daha ileri yuvarlanıp parmaklaıyla çantaya uzanmaya çalıştı, ta ki elleri çantanın askısına ulaşana kadar...

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Marina. "Onu hemen yere bırak; şimdi!..."

Daphne öylece kaldı, sonra kızın kendisiyle konuşmadığını fark etti. Gözlerini yukarı kaldırdı ve o anda kalbinin durduğunu hissetti. *Grayson*. Bir buçuk metre ötedeydi, elindeki silahı Marina'ya doğrultmuştu. Marina'nın silahının lazeri ise Grayson'ın alnının ortasında duruyordu.

Daphne, Grayson'ın arkasına baktı. Midesinden gelen ekşi tadı yutkunmak zorunda kaldı. Grayson ölen bir polisin silahını almıştı. Marina kaç kişiyi öldürdü? JD neredeydi?

"Silahı bırakmanı söyledim." dedi Marina öfkeyle. "Yoksa seni vururum."

"Hayır!" dedi Grayson. Rengi solmuştu ama elleri titremiyordu.

"Sen tetiği çekene kadar seni çoktan vurmuş olurum." diye bağırdı Marina.

Bu işe bir son verme zamanı geldi. Şimdi. Daphne çantanın sapını tuttu, enerjisini toplayıp çantayı olanca gücüyle fırlattı.

Çanta yerde sekerek iki metre kadar gitmişti. Ama bu yeterliydi. Marina ürkmüştü, etrafında dönerken tetiği çekip etrafı kurşun yağmuruna tuttu.

Bana döndü. Kaçacak bir delik yok. Saklanacak bir yer yok.

Ve sonra her şey birdenbire oldu. Daphne'nin solunda silah sesleri karanlık gölgeler gibi etrafta uçuşuyordu. Bir adam, bir adam vurulmuştu.

Adamın bedeni Daphne'nin üzerine bir kalkan gibi düştü, ciğerleri yine sıkışmıştı. Daphne vücudunda adamın sarsılışlarını hissetti birkaç kez. Marina ona ateş ediyordu.

Hayır. Daphne haykırmaya çalıştı ama ciğerlerinde hiç hava yoktu. Tek yapabildiği, adam hafifçe dönüp silahı eli titremeden Marina'ya doğrulturken korku dolu gözlerle olan bite-ni izlemektir. Adam yüzünde keskin bir kararlılıkla tetiği çekti. Son bir el silah sesi duyuldu ve Marina yere düştü.

Ve sonra her şey sustu. Silah sesi yoktu, yalnızca ağır nefes alış verişlerin sesi duyuluyordu. Feryatlar, ağlayanlar... 911'i aramaları için bağırarak bir ses...

Daphne sersemlemiş hâlde yukarı baktı. Adam üzerine kapanmış, dirseklerinin üzerine kalkmıştı. Uzun boylu, karanlık ve tehlikeliydi. Ve tanıdığı biriydi. Daphne rüyada olup olmadığını anlamak için gözlerini kırıştırdı.

"Joseph?" dedi güçlkle.

3 Aralık, Salı, 11.15

Joseph afallamış bir hâlde dizlerinin üzerinde doğruldu, arkaya doğru baktı. Silahlı kadın ölmüştü ama Joseph tetiği hiç çekmemişti. Sağına baktı. Stevie tek dirseğinin üzerine uzanmış bir hâlde yatıyordu; kolu ileri uzanmıştı, silahı kanlı elinden kayıyordu. Ateş eden oydu. Yere devrildi ve Maynard bir anda yanında bitti.

Joseph silahını beline taktı. Aşağı bakıp Daphne'yi gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. Vurulmuştu. *Kurşun delikleri...* Paltosunda kurşun delikleri vardı. Hızla paltonun düğmelerini açtı ve kalbi bu kez durdu. *Bluzunun her yeri kan olmuş.*

Bu görüntü onu başka bir güne, başka bir zamana götürdü. Başka bir kadına... *Aynı kan. Çok fazla kanama var. Durduramıyorum.*

"Joseph?" Bu ses onu kendine getirdi. Daphne ona bakıyordu, mavi gözleri şaşkınlık ve kuşkuyla açılmıştı. Hızlı ve kesik soluklar alarak o da Daphne'ye baktı.

Başka bir gün, dedi kendi kendine. *Başka bir kadın, başka bir son...* Daphne ölmeyecekti. Buna asla izin veremezdi.

"İyi olacaksın." dedi ona, sesini sakın tutmayı başarmıştı. Fakat Daphne'nin kanaması devam ediyordu ve bunu durdurmak zorundaydı. Donuk bir suratla bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Daphne'nin gözleri şok içinde kocaman açılmıştı, Joseph'in ellerini ittirdi.

"Yaralı değilim." diye ısrar etti, kulak tırmalayan kızgın bir sesle.

En az üç kurşunla isabet almıştı, belki de daha fazla. Joseph birkaç kişinin telefonla 911'e haber verdiğini duyabiliyordu. Omzunun üstünden arkaya bakıp küfretti. Lanet olası EMT nerede kalmıştı?

"Vurulmuşsun, kanaman var." Joseph her zaman sakindi, kolay kolay sarsılmazdı. Ama şu an değil. Onunlayken değil, böyle bir durumda değil. Parmaklarını esnetip tekrar düğmeleri açmaya koyuldu, Daphne durması için bileklerini tuttuğunda gözleri öfkeden parlıyordu.

"Benim kanım değil." dedi, sesi rahatsızdı. "Önceden buluştı."

Grayson yanlarına çöktü. "Millhouse'un yaraladığı polise ilk yardım yaptı." dedi. "Bu onun kanı, kendisinin değil. Çelik yelek giyiyordu. Beni duyuyor musun Joseph? Ona bir çelik yelek giydirmiştim."

Joseph bir anlığına kardeşine baktı, üzerinden büyük bir yük kalkmıştı, o rahatlamayla omuzları düştü. Her şey yerine oturmuştu. *Çelik yelek... Tanrım! Kalp atışlarını yavaşlatmaya uğraştı, sonra bluzdaki kanın yayılmadığını fark etti. Islak bile değildi. "Kan kurumuş."*

"Çünkü bana ait değil." dedi Daphne, hâlâ sinirliydi. "Ve bana bunu sen yaptırtmadın Grayson. Aptal değilim. Çelik yelege ben giydim. Kendi isteğimle..."

Grayson onu duymazdan gelip Joseph'in gözlerine baktı, sonra sırtını inceledi, gördüğü şey benzini attırmıştı. "Kurşun delikleri var ama kan yok. İyi misin?"

"Gayet iyiyim. Bende de yelek var. Evden onsuz çıkmam." Joseph acıyı hissetmiyordu bile. Henüz. Ama adrenalinin etkisi geçtiğinde birden vuracaktı. Çelik yelek üzerinde olsa bile vurulmak çok can yakıyordu. Yine de diğer seçenekten daha iyiydi.

Durumu incelemek için etrafına baktı. Gördüğü manzara savaştığı muharebe alanlarından farksızdı. Ölü birini gördü; bir polis... Yarım düzineden fazla yaralı vardı. Kalabalık dağılmış, sadece güvenlik ekipleri ve birkaç muhabir kalmıştı. Polisler yaralıları kontrol edip ilkyardım yapıyorlardı. İki polis bir kameramanın yanına eğilmiş kanamasını durdurmaya çalışıyorlardı. Yardıma ihtiyacı olan herkesle ilgilenen birileri var gibi görünüyordu.

Joseph yeniden Grayson'a döndüğünde kardeşinin hâlâ ona baktığını gördü. "Burada ne işin var Joseph? Seni gördüğümle sevinmediğimden değil, ama... Neler oluyor?"

Joseph yerde yatan Daphne'ye baktı, o da kendisine bakıyordu. Bakışlarından acı çektiği anlaşılabilirdi. Daphne kafasının arkasını yokluyordu, kurşunun etkisiyle yere yığılıp başını taşa çarptığında darbe alan yeri...

"Başına bir şey olmuş mu bir bakayım." dedi Joseph ama Grayson kolunu yakalamıştı.

"Lanet olsun Joseph!" dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Beni görmezden gelmeye kalkma."

Joseph etrafına bakındı, sonra Grayson'ın kulağına eğildi. "Onu buradan çıkarmalıyım. Oğlu kaçırıldı. İşler çığırından çıkmadan önce ona haber vermek için buraya geliyordum."

Grayson yavaşça geri çekildi, şoktaydı. "Ne?"

"Söylediğimi duydun. Muhabirleri uzak tut. Henüz arama emri çıkarıp çıkarmadıklarını bilmiyorum, çünkü hikâye biraz uzun gibi görünüyor. Yakında birileri noktaları birleştirip olayı

açığa çıkaracaktır. Bunlar gerçekleşmeden onu buradan çıkarmam lazım. Bunu kendisinin öğrenmesine izin veremem.”

Grayson gözle görülür biçimde kendisini topladı. “Burada bekle. Sana EMT’den birilerini göndereceğim, elimden geldiğince çabuk.”

“Onu yalnız bırakmayacağım.” diye söz verdi Joseph. Sonra cebinden lateks eldivenleri çıkarıp kardeşine uzattı. “Bu tip durumlarda nelerle karşılaşacağını asla bilemezsin.”

Grayson koşarak uzaklaştı ve Joseph yeniden dizlerinin üzerine çöktü, Daphne’yi kameralardan koruyacak şekilde üzerine eğildi.

“Benimle kalmana gerek yok.” diye geveledi Daphne. “Daha kötü durumda olan başkaları var.”

“Başkaları bir katilin hedefinde değiller. Burada kalıyorum.” Artık kanamasının olmadığını bilinciyle öfkesi yeniden kabarmıştı. “O çantayı kıza atarak ne yapmaya çalışıyordun? Seni vurabilirdi.”

Maynard ve Joseph oraya geldiklerinde Daphne henüz soruları almaya başlamıştı. Ve sonra kurşunlar havada uçuşmaya başladı. Muhabirler ve protestocuların oluşturduğu kalabalığın arasından geçmeye çalışıldığı sırada Daphne göğsünden vurulan bir adamın yanında yere düşmüş, bir kamera çantasını kavramak üzereydi. Joseph mahkeme binasına doğru süratle koşmuştu.

“Onu durdurmaya çalışıyordum.” dedi Daphne boğuk bir sesle. “Birilerinin yapması gerekiyordu. Teşekkür ederim, sanırım hayatımı kurtardın.”

“Eğer bir saniye gecikmiş olsaydım...” Sırtından soğuk terler boşandı. “Ölmüş olurdun.”

“Kaç kişiyi öldürdü?” Sesi biraz yatışmıştı ama hâlâ titriyordu.

“Bir... Yarım düzine kadar da yaralı var.”

“Tanrım.” diye fısıldadı, inanamıyordu. Sonra hafızasını tazeledi “Stevie!” Doğrulamaya çalıştı ama Joseph onu yavaşça engelledi. “Stevie vuruldu.”

“Kalçasından...” dedi Joseph. “Özel dedektifin onunla ilgileniyor.”

Maynard, Stevie Mazzetti’nin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü, kalçasına basınç uyguluyordu. Paltosunu katlayıp Stevie’nin başının altına yastık yapmıştı. Gömleğini çıkarıp sökmüş, şeritlere ayırmıştı. Donuyor olmalıydı ama soğuğu bile hissediyor görünmüyordu.

Maynard, Joseph'e Daphne'nin onun olmadığını, yalnızca arkadaş olduklarını söylemişti. Stevie'yi tedavi ederken Maynard'ın yüzündeki acı ifadeye bakılırsa gerçeği söylüyordu. Joseph ona inandı. *Eğer dışarıdan onun görüldüğü gibi görünüyorsam... Kafama bir neon işareti taksam daha iyi.*

"O iyi mi?" Daphne yeniden doğrulmaya çalıştı, sonra yere düştü, Joseph ona uzanana kadar kafasını merdivene çarpmıştı. Hafifçe inledi, elini kafasının arkasına götürdü. Elini çektiğinde kana bulanmış olduğunu gördü. Bu sefer kan ıslaktı. Eline baktı ama onu gördüğü pek söylenemezdi. "Sanırım kafamı çarptım." Gözlerini kapadı, yüzünü ekşiterek. "Çok iyi hissetmiyorum. Biraz geri çekilmek isteyebilirsin. Gerçekten."

"Eğer kusacak gibiyisen kendini tutma. Daha önce görmediğim bir şey değil." Joseph ne kadar yaralandığına bakmak için eliyle Daphne'nin başının arkasını yokluyordu. Daphne'nin gözleri kocaman açıldı.

Alarma geçmiş hâlde tekrar onun bileğini tuttu. "Hayır!" diye yalvardı çaresizce. "Yapma!"

"İyi olduğundan emin olmalıyım." dedi Joseph yavaşça. "Sana zarar vermeyeceğim Daphne ama kontrol etmeliyim. Sarsıntı geçirmiş olabilirsin. Karşı koymaya çalışma."

Daphne başını yana çevirdi ve yeniden gözlerini kapattı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu, hele soluk teniyle kıyaslanınca... "Sadece elini çabuk tut. Lütfen!"

Sesinin tonundan hoşlanmamıştı, elini kafasının arkasına götürdü. Kaşları giderek daha da çatıldı çünkü eli bir şeyin altına girmişti. Bir peruğun... *Peruk takıyor. Niye?* Bir an ne söylemesi gerektiğini düşündü, sonra ne söylerse söylesin onun daha çok utanacağını düşünüp susmaya karar verdi. Daha sonra soracaktı. "Gözlerini aç. Gözbebeklerini kontrol edeceğim."

Gözlerini açtı, direkt ona bakıyordu. "Sanırım merak ediyors..."

Parmaklarını dudaklarının üzerine götürüp onu susturdu. "Gözbebeklerin daha normal görünüyor ve sesin daha ayık çıkıyor. Başını kötü yarmışsın." dedi renk vermeden ve onun güçlkle yutkunuşunu izledi. "Muhtemelen başını merdivenin köşesine çarptın ve kafadaki küçük yarıklar bile hayvan gibi kanar genelde. Dikişe gerek olduğunu sanmıyorum ama yine de bir doktora görünmen gerek."

Onun yüzündeki utangaç ifadeyi silmek istiyordu. Peruğu takmasının sebebi her ne olursa olsun, bu onun dünyadaki en güzel, en hayranlık uyandırıcı kadın olduğu gerçeğini değiştir-

miyordu. Bir gün bunu ona söyleyecekti. Çünkü şu an kesinlikle uygun bir zaman değildi.

“Stevie, Maynard’a söylenip duruyor.” dedi dikkati başka yöne çekmek için, “Yani sınırim durumu iyi.” Daphne gözleriyle ona teşekkür ediyordu. *Ya ne yapacağımı sanmıştı? Peruğu kafasından çıkarıp sonra da herkes görsün diye havada sallayacağımı mı?* Ama o yaralıydı, bu yüzden bu rahatsızlığını dışa vurmadı. “Maynard ona turnike uyguluyor. Bu çocuk ilkyardıma cidden biliyor. İlkyardım çantası olmadan yapılabilecek her şeyi yapıyor.”

“Clay silah yaralanmalarını bilir.” dedi Daphne. “Somali’de iki sefer çalışmıştı.”

“Bana orduda çalıştığını söylemişti.” Bu özel dedektif tahminlerinden de yukarıdaydı. Maynard artık rakibi olmadığına göre, Joseph ona karşı tüm sevecenliğiyle yakınlık duyabilirdi.

Ve artık Daphne’nin ölmeyeceğini bildiğine göre yeniden nefes alabilirdi. Ve bir dakika içinde onu yok edeceğim. Oğlunun kayıp olduğunu, korumasının da katledildiğini ona söylemem gerek.

Giderek şiddetlenen siren sesleri kulağını tırmalamıştı. “EMT’ler geliyor.” dedi omzunun üzerinden sokağa bakarak. “JD onları karşılıyor.” Onu dikizleyen gözlerden uzaklaştırıp bu ambulanslardan birine yerleştirecek ve onunla orada konuşacaktı.

Daphne kaşlarını çatı. “Vurulduğunda Stevie’nin yanında değildi. Nereye gitti?”

Joseph kaldırırda yüzükoyun yatan, elleri arkadan kelepçelenmiş adamı gösterdi. “Biz geldiğimizde JD onu tutukluyordu.”

“Yardım edin.”

Joseph Daphne’yi kaldırdı, tekrar kötü hissetmesi ihtimalini düşünerek elini sırtına koydu.

Daphne şaşkınlıkla nefes aldı. “Reggie’nin babası bu.”

“Adamda kızın da kullandığı Glock silahlardan ve bir de saldırı tüfeği vardı. JD’nin bunu görmüş olması büyük şans, çünkü biz kızı durdurduğumuzda o muhtemelen ateş etmeye devam ediyordu. Hepimiz ölmüş olabilirdik.”

“Karardan sonra neden salonu hemen terk ettiğini şimdi anlıyorum. Bunu planlamışlardı.”

Joseph o sokakta ölen polisi, Ford’u ve Kimberly’yi düşündü. *Bunu ve daha fazlasını planladılar.* “Seni buradan çıkarmalıyım.” dedi. “Bize başka sürprizler hazırlamış olabilirler.”

Onu kolundan tuttu ama o hareket etmiyordu. Gözleri sonuna kadar açılmış, olay yerini inceliyordu, onun için en kötü haberi henüz almadığının farkında değildi.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı ölen saldırganın cesedini gördüğünde.

O son birkaç saniyede çok fazla ateş edilmişti. Çok kan dökülmüştü. Daphne'nin başını çevireceğini umuyordu ama o orada çakılıp kalmıştı. Joseph'in şaşkınlığı geçene kadar o dizlerinin üzerine çöküp merdivenlere oturmuştu.

Ellerini omuzlarına koydu. "Ağlama. O öldü. Yapabileceğin bir şey yok."

"Peki ya bebeğe ne olacak?" Daphne onun koluna sarıldı. "Bebek kurtarılabilir."

Bebek? Joseph ölü saldırganı görmek için hışımla arkasına döndü. "Hamile miydi?"

"Fark etmedin mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Doğumun eli kulağındaydı."

"Elindeki modifiye edilmiş Glock'u fark etmekle meşguldüm." Öleli beş dakikadan fazla olmuştu. Eğer bebek bir mucize eseri kurşunlardan kurtulduysa bile şu anda yüksek ihtimalle ölmüştü ya da beyninden hasar geçirmişti. Daphne'nin yalvaran bakışları olmasaydı bunu ona da söyleyecekti.

"Fazla zamanımız yok." dedi onun yerine. "Bir, en fazla iki dakikamız var." Lateks eldivenlerini takıp saldırganı sırtüstü çevirdi. Ve içini çekti. "Hasiktir! O daha çocuk."

"On altı yaşında. Bebeğin babası Reggie Millhouse."

Joseph hızla kızın paltosunun düğmelerini açtı. "Adı neydi?"

"Marina Craig." dedi Daphne. İyice eğildi, yüzü ekşimişti. "Ulu tanrım! Ona kaç el ateş ettin?"

"Ben mi? Hiç... Diğerleri altı kez ateş ettiler. Sen o kamera çantasını fırlattıktan sonra dikkati dağıldı ve kimseyi doğru dürüst hedef almadı. İşte o zaman açık hedef hâline geldi." Çakısıyla kızın gömleğini keserek açtı. Ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. "Hasiktir, bu ne be?"

"Bebek ölmüş mü?" diye sordu Daphne onun omzunun üzerinden. "Ne olur hayır de!"

"Hayır." Kızın taktığı plastik tabakayı kaldırdı, onu dokuz aylık hamile gibi göstertmek için dizayn edildiği anlaşılıyordu.

Daphne'nin ağzı bir karış açılmıştı. "Hamile rolü mü yapıyordun?"

Plastiğin altında, kızın göbeği yumuşak ve topluydu. "Sanırım hamileydi ve de yakın zamanda... Ama bugün değil."

"Ama neden?" diye sordu, afallamıştı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Böylece insanlar onu bir tehdit olarak görmeyeceklerdi ve onu öldürmek için ateş etmeyeceklerdi. Ki pek çok polis ateş etmedi. Gövdesinde hiç kurşun izi yok, yalnızca bacaklarında ve kollarında."

"Ve kafasında. Oraya kim ateş etti?"

"Stevie..." dedi Joseph, onun dehşete düşeceği anı bekleyerek.

Onun yerine Daphne'nin dudakları ciddileşti, bakışları sertleşti. "İyi. Çok kişiyi kurtardı."

EMT ekipleri her yerdeydi fakat Joseph tüm yaralıları taşıyacak kadar ambulans olmadığını şimdi fark ediyordu. Onu acil servise kendisi götürecekti. "Yürüyebilecek durumda mısınız?"

"Evet." dedi meydan okurcasına, kendini ikna etmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

Onu yavaşça kaldırdı. "Haydi, şu başına bir baktıralım." Daphne ona yaslanmış, başını göğsüne koymuştu.

"Bana bir saniye ver. Etrafımdaki her şey dönüyor ve... Tanrım! Bu kadar insanın önünde istifra etmeyi gerçekten istemiyorum."

Joseph koruyucu bir şekilde kolunu ona sardı, diğer elini de silahının üzerine yerleştirdi. Ne olur ne olmaz.

"Hey Carter, dur bir saniye."

Joseph omzunun üstünden arkasını kontrol etti, gelenin JD Fitzpatrick olduğunu görünce rahatladı. Joseph, Stevie Mazetti'yi yıllardır tanıyordu, babasının arkadaş ortamlarında sık sık bulunan biriydi. JD de bu ortama bundan bir yıl önce hızlı bir giriş yapmıştı. JD hakikaten iyi bir polisti.

"Onu acil servise götürüyorum." dedi Joseph.

"İyi." JD'yle göz göze geldiler ve Joseph onun durum hakkında bilgilendirildiğini anladı, Ford'un kayıp olduğunu öğrenmişti. "İfadeni almak için acil servise gelirim."

Joseph, Daphne'ye baktı. Gözlerini sıkı sıkı kapamıştı ve sanki hayatı ona bağlıymışçasına onun paltosuna tutunmuştu. Joseph JD ile fısıltıyla konuştu, söylediklerini Daphne'nin duymasını istemiyordu. "Annesini aldırmaq için birini gönder. Onu Daphne'nin evine götürsün. Bir de koruma ayarla. Seni sonra arayacağım."

"Tamamdır." diye fısıltıyla yanıtladı JD, sonra ses tonunu yükselterek. "Sen orada iyi misin Daph? Biraz hasta görünüyorsun."

"Öyleyim." diye mırıldandı. "Siz ikiniz kafamın üzerinde ne konuşuyorsunuz?"

"Joseph annenle konuşmamı ve senin iyi olduğunu ona bildirmemi istedi."

"Oh, bu çok ince bir davranış! Peki Ford? Çok endişelenmiştir. Benim için Tasha'yı yürüyüşe çıkarmasını söyler misin?"

"Tabii ki..." dedi JD hafifçe ama yüzü gerilmişti.

"Tasha kim?" diye sordu Joseph.

"Benim köpeğim." dedi Daphne paltosuna yaslanarak.

"Koruyucu köpeklerden..." JD dudaklarını oynatmıştı. "Dev gibi..."

Bu da demek oluyordu ki evi aramak üzere giden ajanlar hazırlıklı olmalıydı.

"Bill Millhouse'u tutuklamışsın." dedi Daphne, başı hâlâ paltoya gömülüydü. "Ne oldu?"

"Herkesten önce mahkemeden ayrıldı ve niyetinin iyi olmadığını anlamıştım. Turnerların çocuklarını dışarı çıkardık ve Bill'in sinsice etrafta dolaştığını gördüm. Onu takip ettim, saklandığı yeri gördüm. Arabasının bagajında on tane daha tüfek vardı. Büyük bir şey planlamıştı."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Daphne. "Bu delilik."

"Onu acil servise götürmeliyim." dedi Joseph, etrafta uçuşan kurşunların durmasıyla onlara doğru ilerleyen muhabirleri göstererek. "Seni haberdar edeceğim."

3 Aralık, Salı, 11.40

Şu salak küçük orospu! Mitch şoke olmuş hâlde inançsızlıkla televizyona bakıyordu. Marina Craig'in bir joker olduğunu biliyordu ama... Bu kız kafayı yemişti.

Neyse ki kız ölmüştü. Neredeyse her şeyi berbat edecekti, çok yaklaşmıştı. *Öldüğüne sevindim. Eğer Montgomery'i öldürseydin seni kendi ellerimle öldürürdüm. Ve çok daha fazla acı çekmen için elimden geleni ardıma koymazdım.*

Ekrandaki görüntü çok kaliteli değildi. Videoyu çeken kişi çok uzaktan çekim yapmıştı, mahkeme binasının merdivenlerinin karşısındaki sokaktan... En azından şimdi görüntü sabitti, kamerayı tripoda oturtmuştu. Öncesinde görüntü net değildi, kameraman açıkça titriyordu.

Kalabalık kaçırmış, basın ve protestocular da korunmak için yere eğilmişlerdi. Montgomery'i ilk vuruşundan sonra -ve *çelik yelek* için tanrıya şükürler olsun- Marina polislere ateş etmeye başlamıştı.

Arkasındaki kapı gıcırdadı ve bu uyarıdan sonraki bir saniye içinde Cole yanındaki koltuğa zıplayıp ekranı sallamayı başarmıştı. "Ne izliyorsun?"

Kaşlarını çatarak Cole'a baktı ama gözlerini ekrandan tamamen ayırmamıştı. Daphne Montgomery henüz çıkmamıştı. Onun yanına eğilen bir adam vardı, ona ilkyardım yapıyor-muş gibi duruyordu. *Daphne'nin kalktığını görmem gerek.* "Bir gün zıplarken şu koltuğu kıracaksın."

"Ve gözlerimi devirirsem kör olacağım." dedi Cole. "Hangi film bu?"

"Bu film değil." dedi Mitch kuru kuru. "Haberler..."

"Harbi mi? Bunlar gerçek hayattan mı? Ben sandım ki..." Cole daha iyi görmek için gözlerini kısarak öne eğildi.

Montgomery ayağa kalkmıştı, bu yüzden televizyonu kapattı. "Görmek gereken bir şey değil."

Cole ona ters ters baktı. "On üç buçuk yaşımdayım. Ne olduğunu kavrayabiliyorum."

"Ah, buna eminim. Sen neden okulda değilsin?"

Cole omuz silkti. Somurttu, cevap vermedi.

Mitch giderek sinirleniyordu. "Son on günün dokuzunda okula gitmemişsin. Sosyal hizmet görevlisi olup çıkacaksın çocuk. Ve bu hoşuma gitmiyor. Bu tipler hep insanların işlerine burunlarını sokarlar." *Ve soktukları zaman, görmelerini istemediğim pislikleri bulurlar.* "Kavga dövüşten kendini ayıramadığın için vaktinin yarısını cezalı geçiriyor olman yeterince kötü değil mi? Diğer yarısını da mı harcayacaksın? Ben öyle düşünmüyorum."

Cole dişlerini sıktı, isyan etmeye hazır bir ifade takınmıştı. "Ben gidip kavgaya falan karışmıyorum."

"Kavga gelip seni mi buluyor yani?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Daha fazla tartışmayacağım. Ya okula git ya da tanrım bana yardım etsin, seni sürükleyerek götüreceğim."

Cole ayağa kalktı. Ona tepeden bakıyordu. *Oha! Ne zaman benden uzun oldu bu?*

"Ben kavga falan aramıyorum." dedi Cole dişlerinin arasından. "Ama kavga gelip beni bulursa da ondan kaçmam."

"Okuluna git. Şimdi çıkarsan son iki derse yetişebilirsin."

Cole'un gözlerinde öfke şimşekleri çaktı ama sonra kapıya yöneldi. Mitch'in meraklı sosyal hizmet çalışanları hakkında söylediği bir iki cümleyle ayrıldılar. "Eğer yeterince çabalarsan Noel tatiline kadar belaya bulaşmadan durabilirsin belki."

"Eğer beladan uzak durmamı isteseydin belki de beni tannının unuttuğu bu sikik yere geri getirmezdin. Florida'dayken her şey iyiydi. *Gerçekten iyi.*" Odadan çıkarken kapıyı öyle sert çarpmıştı ki bütün ev sallandı.

Mitch ön kapıya bakakaldı. Arkasında bodruma açılan kapının sesini duydu, sonra da kapının kapandığını.

"Çocuğun haklı olduğu bir taraf var." dedi Mutt yumuşak bir tonla. "Bir gece yarısı çocuğu paketleyip römork kamyonuna sürükledin ve arkadaşlarına hoşça kal demesine bile izin vermedin. Sen onun yaşında olsaydın bu kadar olgun davranamazdın."

Uykumda kendimi öldürürdüm. "Yani?"

"Çocuk aptal değil. Yanlış giden bir şeylerin olduğunu o zamandan beri biliyordu. Şu an da biliyor." Mutt kaşlarını kaldırmıştı. "Bu sabah neredeyse zulanın yerini keşfediyordu."

Mitch dişlerini sıktı. "Siktir!"

"Bu seni şaşırtıyor mu? Plastik tüpleri parayla doldurup kilere saklamışsın. Şeytanın aklına gelmeyecek, güvenli saklama yerlerinden biri değil orası."

Mitch'in bodrumda daha güvenli bir saklama yeri vardı -tünele bağlanan küçük oda- ama oraya şimdiye kadar yalnızca üvey babasının teslimatlarından aşırıldığı silahları depolamıştı. Şimdi silahlar gitmiş, önceki gece Kimberly'i işbirliğine zorlamak için kaçırılan Pamela MacGregor'a yer açılmıştı.

"Cole'un bodrumda ne işi vardı peki?" diye sordu, daha önce de bunu sormaya çalıştığını hatırlayarak.

"Senden saklanıyordu. Okulu astığını senin öğrenmeni istemedi. Ya da sigara içtiğini..."

Mitch'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Sigara içmeye hangi ara başladı?"

Mutt gülmeye başladı. "Kilerinde çeyrek milyon dolar saklıyorsun ve endişelendiğin şey Cole'un *sigarası* mı? Hadi ama Mitch, buradaki ironiyi görmelisin."

Hayır, gerçekten görmüyorum. Kendini kıkırdamaya zorladı. "Sanırım görüyorum." Mutt'ın elindeki çantaya bakarak konuyu değiştirdi. "Hesaplarım üzerinde çalışmaya başlıyorsun herhâlde?"

"Toplantımdan sonra... Sana makbuzu e-mail atarım."

O “makbuz”a Mutt’in nasıl bir rakam yazacağını merak ediyordum. Mitch kilerde kaç parası olduğunu kuruşuna kadar biliyordu, bu yüzden kardeşinin ondan ne kadar çaldığını tamı tamına bilecekti. Yüzündeki gülümsemeyi sağlayan şeyse parasını geri almak için Mutt’in kıymetli muhasebe programına sızmayı çok iyi bilmesiydi. “Tamamdır, unutma ama.”

Mitch kardeşinin arkasından kapıyı kapayıp kilitledikten sonra söylenmeye başladı. *Mutt o kadar aptal olduğumu mu düşünüyor? Gerçekten ne yaptığını bilmediğimi mi düşünüyor? Ya da bunu ona söyleyemeyecek kadar zayıf olduğumu mu?* Büyük ihtimalle cevap hepsiydi.

Ben aptal değilim. Ondan bin kat daha zekiyim. Ve her şeyi kendim başardım, öyle havalı kolej diplomaları ya da babamın parasıyla değil. Mitch süratle odasına çıktı. Eğer aptal olsaydım bunu nasıl yapacağımı biliyor olmazdım.

Yatağına oturup cep telefonundan Beckett’in garajındaki webcamı açtı. Kulübe boştu ve Mitch istemeden de olsa etkilenmişti. Ford tahmin ettiğinden de kısa sürede kaçmıştı.

Şimdi de haklı olup olmadığımı görelim. Ford’un kaçarken Beckett’ı sağ bırakacağını öngörmüştü. Çünkü Ford çok kıbardı. Bu, çocuk için çok kötüydü tabii. Ford Elkhart bir gün iyi yerlere gelmek için gereken akla ve vücuda sahipti ama cebinde taşıdığı o duygusal kalbi onu vajinalar seviyesine düşürüyordu. *Git Kimberly’ye sor.*

Kız Ford’u aklıyla büyülemiş, vücuduyla baştan çıkarmıştı ama kulaktan kulağa gezen fısıltıya göre bu yeteneği annesinin erkek arkadaşının elinde çektiği acılardan ileri geliyordu. Bu istismarlar onun ruhunu taşılaştırmıştı.

Kim’in hakkındaki bu hikâyeler elbette tamamen uydurmaydı. Ailesiyle birlikte Philadelphia’nın zengin banliyölerinden birinde yaşıyordu. Annesinin erkek arkadaşı, istismar ya da başka zırvalar gerçek dışıydı.

Kim’e ailesiyle ilgili söylediği yalanlar bir risk oluşturmuştu. Ford kızın geçmişini kontrol edebilirdi. Eğer bunu yapsaydı kızın Ford’un annesiyle gerçek ilişkisi ortaya çıkardı ve zaten bir kez yalan söylemiş olduğu için Ford onun söylediği başka bir şeye inanmazdı.

Mitch insanları biliyordu ve davranışlarını tahmin etmekte gerçekten başarılıydı. Ford kızın geçmişine bakmamıştı çünkü ona inanmak istemişti. Kim’in hikâyeleri çocuğun içindeki şövalye ruhunu ortaya çıkarmış, kızı gittiği hiçbir yerde yalnız bırakmayacağını garanti altına almıştı. O ara sokakta bile...

Mitch telefonundan kabindeki kameraya geçiş yaptı ve sırtıttı. İyi miyim neyim? Beckett -canlı, bağlı, ağzı tıkalı ve anadan üryan- yerdeydi.

Mitch bir kahkaha attı. *Hadi bakalım, Ford.* Yaşlı adamın kıyafetlerini almak küstahçaydı -ve sağlam bir mide gerektiriyordu- çünkü yaşlı adam yıllardır yıkanmamışçasına pis kokuyordu.

Artık uyuyabilirim. Ama çok uzun süre değil. Eğer Ford akşamüzerine kadar bulunmazsa Mitch geri dönüp çocuğa yardım etmek zorunda kalacaktı. Mesajını annesine götürmeden Ford'un ölmesine izin veremezdi.

Geri döndüm. Beni özledin mi?

3 Aralık, Salı, 11.47

Cole eski evin duvarına yaslanıp üstünü başını düzeltti, nefesini tutmuştu. Endişelenmemiş olmalıydı. Matt, Mercedes'ine yürürken ona dönüp bakmamıştı.

Herif Mercedes'e biniyor. Bu adil değildi. Matt parayı almıştı ve bunu Mitch'le beraber her şeyi tırnaklarıyla kazıyarak yapmışlardı. Cole aptal değildi. Mitch'in bir uyuşturucu satıcısı olduğunu biliyordu. Ve Matt'in de, tek farkı onun takım elbise giyerek ve kravat takarak bunu yapmasıydı.

Cole, Mitch'in şu an fırarda olduğunu biliyordu, sebebi de Miami'de sığıp batırdığı hap merkezi işiydi. Mitch, onu bir veda bile edemeden arkadaşlarını terk etmeye zorlamıştı ve Cole'un bir yarısı bu yüzden Mitch'ten nefret ediyordu.

Keşke bu yasadışı işlere hiç bulaşmamış olsaydı. Mitch bu işlere bir kez girmişti ve Cole kendini "Eğer Mitch kötü biri olacaksa en azından o işi iyi yapsın." diye düşünürken bulmuştu. Böylece her an kanundan kaçmak zorunda kalmazlardı.

Bir tek yerde kalabilirlerdi. Güzel bir evleri olabilirdi. Güzel bir hayat... *Matt'inki gibi.* Mitch kötü olma işinde berbattı ve fırardaydılar, Mitch'in yuva dediği bu bok çukurunda saklanıyorlardı. Cole bu eve "cehennem" diyordu.

Mitch bu cehennem deliğini seviyordu ve Cole'un neden burada olduğu konusunda en ufak fikri yoktu.

Buradan nefret ediyorum. Önceden burada yaşamak zorunda olduğumda da nefret ediyordum. Annesinin halası çok yaşlıydı. Betty onunla ilgilenmeye çalışmıştı ama o kendine bile bakacak hâlde değildi. *Her şeyi ben yapmak zorundaydım.* Ve o

zamanlar daha küçücük bir çocuktur. Mitch hapse girdiğinde sekizindeydi. Matt'ın babası yüzünden...

Onun oğlu olmadığını kim söylüyor. Bunun önemsiz olması gerekirdi. Ama önemliydi. Önemliydi çünkü her şey Matt'indi. *Ve ben burada yaşayıp oyunu devam ettirmek zorundayım.* Mitch her şeyin normal görünmesini istiyordu, insanların o siyah kamyonetinin içinde gerçekten sıradan bir iş yaptığını düşünmesini istiyordu. *Okula gitmemi ve arkadaşlarımla olmasını istiyor.*

Kesinlikle, mesela bizim çocukları bu Cehennem Otel'i ne takılmaya çağırabilirim. Sanki kilerde çeyrek milyon nakit para ve bodrumda bir yığın silah yokmuş gibi, tabii bunun da bir sır olması gerekiyor sözde.

Mitch onun bilmediğini düşünüyordu. Mitch onun aptal olduğunu düşünüyordu. Bazen Cole insanların öyle düşünmesine izin veriyordu çünkü o zaman insanlar fazla beklenti içine girmiyorlardı.

Bazen işe de yarıyordu. Bazen de yaramıyordu. Son zamanlarda fark etmiyordu. Geçen yıl okulda birkaç çocuk onu rahatsız etmişti, yemeğini çalıp etrafta onunla dalga geçmişlerdi. Yazın büyümüştü ve işlerin daha iyi gideceğini düşünüyordu ki bir süreliğine gitmişti. Okuldaki baş sik kafalı, Mitch'in bir zamanlar hapis yattığını öğrenene kadar.

Sözlü sataşmalar yeniden başlamıştı. Ve bu sefer daha kişiseldi. *Mitch'e göt veren demeleri kötüydü. Mitch'in onu becerdiğini söylemeleri ise çok daha kötü.*

Beni duvara yaslayıp... Cole ürperdi. Onu merdiven boşluğunda sıkıştırmışlardı. *Eğer merdiven görevlisi o sırada gelmemiş olsaydı... Tanrım, çok şanslıydım.* Sonraki sefer o kadar şanslı olmayabilirdi. Okuldaki çocuklar ona aynen böyle söylemişlerdi. Kimsenin bakmadığı bir anı bekleyeceklerdi.

Ve Mitch ne bok aramaya okula gitmediğini söylüyor? Cole ne yapacağını bilmiyordu. Polislere gidip anlatabileceği bir şey değildi. Hele kilerde çeyrek milyon nakit ve bodrumdaki gizli odada tüm o silahlar dururken...

Eh, o odada artık bir silah eksikti. Cole cebini yokladı, orada üç gündür sakladığı sert çelik onu rahatlatıyordu. *Bana bir kez daha dokunmayı denesinler bakalım, diye düşündü öfkeyle. Pişman olacaklar.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Marston, West Virginia, 3 Aralık, Salı, 11.50

Ford kamyonetin anahtarlarını adamın pantolonunun cebinde bulmuştu. Pantolonu sıyırıp çıkarmak, adamın üzerinde ceplerini karıştırırken kendisine gelmesinden daha güvenliydi. Pantolonu çıkardıktan sonra aklına parlak bir fikir gelmişti, eğer adamın kıyafetleri olmazsa bu soğuk ve karlı havada onu takip edemezdi. Bu yüzden onu donuna kadar soymuştu. Ve bu iş çok eğlenceli değil miydi? *Cevabı kesinlikle evet olan bir soru.*

Adamı bağlamak ise çok daha zevkliydi. Ford sağlam bir parça halat bulup adamı *sıkıca* bağlamıştı. O düğümlerden kurulmasına imkân yoktu.

Sonra Ford etrafı incelemiş, kabinin içinde Kim'i nereye götürmüş olabileceklerine dair bir ipucu aramıştı. Hiçbir şey bulamamış ve o hasta herifin geri geleceğinden endişelenmeye başlamıştı. *Geri döndüm. Beni özledin mi?*

Ford ürperdi, ellerini sıkıştıran küçük eldivenlerin içindeki parmaklarıyla kamyonetin direksiyonunu tuttu. Yaşlı adamın paltosunu giymişti ve adamın iplerden kurtulup onu takip etmesi ihtimaline karşılık kabinde bulabildiği tüm giysileri alıp kamyonetin arkasına fırlatmıştı.

Sonra adamın silahlarını toplamış, taşıması kolay yiyeceklerden bir kısmını yanına almıştı. Boş tüfek yanındaki koltukta duruyordu. Hâlâ boştu çünkü hiç cephane bulamamıştı. Çekmecelerde bulduğu tüm bıçakları da yanında götürmüştü, son eylemi ise bıçaklardan birini yaşlı adamın parmakları arasına yerleştirmek olmuştu.

Böylece polisler kimle dans ettiklerini göreceklerdi. En azından bu ikiliden birini... Polisler işin içine girdiğinde yaşlı adamın şu hasta ruhlı herifi satacağını tahmin ediyordu.

Kıçımın Marion Morrison'ı!..

Kamyonetin anahtarını çevirirken nefesini tuttu ve motorun çalışmasıyla nefesini bıraktı. *Teşekkür ederim Tanrım.* Yaklaşık iki kilometrelik asfaltlanmamış bir tali yolu geçtikten sonra anayola çıktı. Sağa mı sola mı? *Doğu...* Eninde sonunda okyanusa ulaşacaktı.

Çok fazla batıda olabileceği aklına gelmemiştir. Kayalıklar kil doluydu ve bu kumtaşları *sadece Appalachia'da görebileceğin şeyler oğlum.* Hemen sonra bu duyduğunun büyükannesinin sesi olduğunu fark etti. *Sanırım o dağ yürüyüşlerinde tahmin ettiğimden daha çok şey öğrenmişim. Appalachia'dayım.*

Önceki gece sinemadan çıktığından beri ilk kez Ford'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. Aradan sadece bir gece geçtiğini varsayıyordu. Başının ağrısının geçme hızına bakılırsa bu mantıklı bir tahmindir. Ayrıca bir geceden fazla geçmiş olsaydı şimdikinden çok daha aç olurdu. Şu anda bile kurt gibi açtı. Bulabildiği tek şey biraz biftek artığı ve konserve fasulyeydi, bunları da açlığa dayanamayacağı duruma gelene kadar saklamaya karar vermişti.

Açlığı düşünme. Karşına bir ev ya da bir araba çıkana kadar sürmeye devam et. Ya da yol kenarında bir telefon kulübesi... Herhangi bir şey... Sadece devam et.

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 12.00

Joseph'in Escalade'inin kliması sonuna kadar açık olmasına rağmen Daphne onun paltosunun içinde hâlâ titriyordu.

Yeni bir paltoya ihtiyacı olacaktı çünkü kendisinininkine kameraman Mike'in kanı bulaştığı için dedektifin biri onu kanıt olarak götürmüştü. *Paltom delil oldu.* Ve bluzu da olacaktı, acil servise gider gitmez. Görevli Welch'in kanına bulanmıştı.

"Neredeyse unuttuyordum." diye mırıldandı.

"Neyi?" diye sordu Joseph. Sert bir ifadeyle yola bakıyordu. İşaret parmağıyla direksiyonda ritim tutuyor olmasaydı pekâlâ bir heykel olabilirdi.

"Mahkeme salonu fiyaskosu hakkında... Reggie ve annesi, görevli Welch, ben... Bağlantım kopmuş gibi. Sanki rüyadayım. Ama olmadığımı biliyorum."

"Hayır, değilsin."

Dudağını ısırdı. “Telefonumu paltomun cebinde unuttum.”

“JD onu sana getirir.”

“Eğer cebimden düşmediyse. Grayson’inki mahkemedeki kargaşayı atlatamadı. Reggie’nin annesi ekranını ezmiş.”

“Demek beni bu yüzden geri aramadı.” diye söylendi Joseph kendi kendine.

“*Senin* telefonunu kullanabilir miyim?” O teklif etmediği hâlde sormuştu bunu Daphne.

Telefonunu Daphne’ye verdi. “Mesajlarıma ve arama geçmişime bakma yeter.”

“Bakmam. Sadece annemi aramam gerekiyor. Önceden de endişeliydi. Şimdiye kadar kafayı yemiştir.” Daphne numarayla çevirdi, annesinin mağazasının ismi ekranda belirdiğinde hoşnutsuzlukla Joseph’e baktı. “Joseph, annemin mağazasının numarası neden sende kayıtlı?” diye sordu annesinin telefonu çalarken.”

Joseph cevap veremedi mağazanın telesekreteri devreye girdi ve Daphne’nin annesinin sesi mağazanın çalışma saatlerini söylüyordu. “Anne...” dedi telefon bipleliğinde. “Anne, benim. Telefonu aç. Anne? Pekâlâ, şimdi de sen beni endişelendiriyorsun. Beni ara ki iyi olduğundan emin olayım.” Telefonu kapattı, yüzü iyice asılmıştı. “Annen mağazada olmalı.” Joseph ona baktı, ifadesi kayıtsız ve kuvvetliydi. “Annen iyi. JD’nin gönderdiği devriye polisi raporu bildirdi. Durumu iyi.”

“Rapor verdiklerini nereden biliyorsun?”

“JD birkaç dakika önce mesaj attı.”

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. *Tamam, yolunda gitmeyen pek çok şey var.* Joseph garip davranıyordu, normal Joseph’ten bile garip. “Ama annem orada olmalı. Mağazayı hiç erken kapatmaz.”

“Muhtemelen yüzlerce kişiden telefon aldı, bu yüzden de aramaları engelliyordur. Annenin iyi olduğunu teyit ettirdim. Onun için kaygılanma.”

“Öyle olsun.” Hâlâ yolunda gitmeyen bir şey vardı ama Daphne ne olduğunu bilmiyordu. “Annemin mağazası neden telefonunda kayıtlı?”

“Çünkü Paige, Grayson’ın annesine sizin merkezdeki bağış toplama günlerinde takması için bir şapka almıştı.”

Daphne’nin bir süre düşünmesi gerekti. Şapkalar? “Ah, geçen yaz şu hipodromdaki...” Tüm hanımlar o gün şapka takmışlardı, Derby Day’de. “Ne korkunç bir gündü. O kadar

çok büyük şapkayı hiç bir arada görmemiştim. Derin kâselere benzeyen o şeylerle birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Birinin şapkasındaki iğne diğerine batmıştı. Çok kötüydü.” *Ve sen orada değildin*, diye düşündü ona bakarak. Onun katıldığı her bağış etkinliğini ezbere biliyordu. *Çünkü o kadar acınası bir durumdayım işte.*

Başını kaldırdığında onun yüzünü görmenin getirdiği şoku hâlâ atlatamamıştı. Orada öleceğinden neredeyse emindi. Ama Joseph onu kurtarmıştı. *Ki bu iyi bir şeydi.* O zaman onu böylesine rahatsız eden şey neydi? “Annemin mağaza telefonunun neden sende kayıtlı olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Daphne bazı detayları gözden kaçırıyordu. Bu o detay değildi ama bir yerden başlamalıydı.

“Annem Grayson’ın annesinin şapkasını beğenmiş, doğum gününde hediye almam için Paige beni annenin mağazasına götürmüştü.” Joseph bunları bir polis raporundan okurcasına katı ve resmî söylemişti. Düz ve fazla kibar. “Annen çok yardımcı olmuştu ve annem de hediyesini beğenmişti.”

“Anlıyorum. Güzelmiş. Ford’u da bir arayayım. Onun da endişelendiğinden eminim.”

Direksiyona vurup duran parmağı birden durmuştu ve Daphne aldığı nefesin akciğerlerinde tıkanıldığını hissetti. *Ford.* Ford’la ilgili bir sorun vardı.

Bir dakika. Joseph onlar mahkemedeysen Grayson’ı aramaya çalıştığını söylemişti. *Niye?* Ve sonra Daphne onu huzursuz eden şeyin farkına vardı. Dehşete düşmüştü, kendini konuşmaya zorladı, “Joseph, bugün mahkeme binasına neden geldin? Üstelik Clay’le beraber? Neden?”

“Geldik bile.” Acil servisin önüne park etti ama kapıya kadar gitmemişti. Bunun yerine kanun adamlarına ayrılan yere park etti, yalnızca Grayson’ın ağabeyi olduğunu vurgulamak için yapmamıştı bunu. Kendisi FBI’dı.

Aman Tanrım! Korku, boğazında yükselip nefesini tıkamıştı. *O FBI’dan.* “Söyle bana.” diye yalvardı Daphne içindeki histeri krizini bastırmaya çalışarak. “Lanet olsun Joseph, orada ne işin vardı?”

Onunla göz göze gelmek için döndü. Ve Daphne anlamıştı. Çok hızlı soluk alıp veriyordu. *Olamaz. Olmasına izin veremem.* Onu itip elleriyle kulaklarını kapadı. “Hayır.”

Joseph ona doğru eğilip ellerini kulaklarından çekti, gözlemindeki bakışları keskinleşmişti. “Daphne, beni dinle. Ford’un koruması bu sabah ölü bulundu. Öldürülmüş olarak...”

“Olamaz, bir yanlışlık olmalı. Onu kim bulduysa bir hata yapmış.”

“Ben buldum. Hata yok.”

“Isaac bir polis, böyle bir şeyin olmasına izin vermez. O değildir, Isaac değildir.”

“Clay de oradaydı. Kimlik teşhisini o yaptı.”

Clay oradaydı. Beraber gelmişlerdi. *Bana söylemek için...* Taşlar yerine oturuyordu. *Hayır, oturmuyordu.*

Yılları hızla geri sardı ve *oraya* gitti. O kabin ve yanındaki kulübe... Yerin altına inen o merdivenler karanlıktı. *Çok üşümüştüm. Bu tekrar yaşanıyor olamaz.* “Bunu duyamam.” dedi şiddetli bir fısıltıyla.

“Buna mecbursun. Daphne, Isaac Zacharias bu sabah, Ford ve Kimberly’nin dün akşam gittiği sinemanın yakınlarında öldürüldü. Ford’un ve Kim’in arabaları hâlâ olay yerindeydi. Bugün olmaları gereken yerlerde değillerdi.”

“Yani?” *Nefes alamıyorum. Gitmiş, kaçırılmış. Yanılıyor.* “Bu onların kayıp olduğu anlamına gelmez.”

Joseph, onun üç kalp atışı süresince gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında Daphne pişmanlığı görmüştü. “Isaac’in cesedinin yanındaki yerde kan izleri ve sarı saç telleri bulduk. Ford’un saç renginde. Ayrıca Kimberly’nin arabasının kapı kolunda kan izleri vardı. Bunun bir kaçırılma olduğunu düşünüyoruz. Olaylar patlak verdiğinde sana söylemek için gelmiştim.”

İçinde büyüyen hıçkırığı daha fazla tutamadı. “Joseph.”

“Biliyorum.” dedi sessizce. “Çok üzgünüm.”

Sonra Cindy Millhouse’un yüzü Daphne’nin gözlerinde canlandı, yüzünü nefret bürümüştü. “Cindy ‘Bunun nasıl hissettirdiğini göreceksin.’ dedi. Ford’u o aldı. Oğlumu o kaçırdı.”

“Oğlunu bulacağız.” diye söz verdi Joseph, sert bir tonda.

“Bir dosya hazırlamıştım. Bütün dava notlarım, kimlik bilgileri, araştırmalar... Reggie’nin davasıyla ilgili topladığım tüm bilgiler çalışma masamdaydı. Beni oraya götür. O dosyayı alacağım.”

“Grayson onu almaya gitti. Acil servise gitmeni ve başına baktırmanı istiyorum.”

“Yapamam. Oğlumu bulmak zorundayım.” Kapı kolunu yakaladığı gibi açıp dışarı fırladı ama Joseph çoktan arabanın etrafında dolanıp diğer tarafta onu yakalamıştı.

Onu omuzlarından yakalayıp sıkıca tuttu. “Daphne, böyle acı içindeyken oğluna yardım edemezsin. Dikkatli olman gerekiyor. Düşünebilecek kadar sağlıklı olman gerekiyor.”

“Bırak beni. Anlamıyorsun. Gitmem gerek, onu bulmam gerek.” Öfkeyle kendini geri attı, tökezlemişti. “Bırak gideyim. Beni durduramazsın, beni anlamıyorsun.” *Ben de o küçük karanlık odadaydım. Oradaydım.* “Anlamıyorsun.”

Joseph onu kendine çekip kımıldamasına izin vermedi. Bir eliyle okşayıp diğeriyle sırtını sıvazlıyordu. “Üzgünüm.” deyip duruyordu. “Çok üzgünüm.”

“Joseph.” Bu ıstıraplı hıçkırık göğsünden kopmuştu. “Oğlumu kaçırdılar.” Kendini koyuvermişti, sürekli ağlıyordu. Ona yaslanıp dizlerinin üzerine çöktü. Kaldırımı çarpmadan önce Joseph kollarından yakalayıp küçük bir çocukmuşçasına onu kaldırdı.

“Biliyorum canım.” diye fısıldadı. “Ve seni anlıyorum. Sandığından daha iyi anlıyorum.”

3 Aralık, Salı, 12.40

Joseph, Daphne’yi yerleştirdikleri acil servis odasının önüne doğru koştu. Onu kendisi taşımış, tekerlekli sandalyeyle yaklaşan hemşireyi haşlamıştı. Sonra kendini sakinleşmeye zorlamak zorunda kalmış, adamın Daphne’yi otomatik kapılardan geçirerek götürmesine izin vermişti.

Telefonu çaldı, arayan Bo’ydu. Joseph daha büyük bir ekip istemek için patronunu -güvenlik ve soruşturma için-aramıştı. Ford ve Kim’i bulmak zorundaydılar. Daphne’yi ve ailesini korumak zorundaydılar. *Ailesi... Ah hayır!*

Esas hedef Daphne’ydi ama Grayson onun hemen yanındaydı çalışıyordu. *Şimdi Grayson’ın ailesi -benim ailem- de tehdit altında.* Annesi, babası, kardeşleri, kuzenleri, yeğenleri...

Kardeşi Lisa’nın on iki yaşından küçük dört çocuğu vardı. Ve sonra diğer kardeşi Holly, başka türlü bir kırılganlığa sahip. Üstün işlevli, reşit bir down sendromlu olan Holly pek çok yönden özgürdü ve ulaşılabilirdi. Joseph’in koruyucu içgüdüleri alevlenmişti. *Millhouselar aileme dokunamayacaklar.* Eğer VCET personeli ailesini koruyamayacak kadar zayıfsa kendi güvenliğini kendisi sağlayacaktı. *Daphne’nin yaptığı gibi.*

“Benim, Carter. Durum nedir?” diye sordu Joseph. “Hector ve Kate’i Bayan Montgomery’ye güvenlik sağlamaları için görevlendirdim. Yirmi dakikaya orada olacaklar. Evinin civarında iki ajan bekliyor. Bölgede güvenliği sağlayıp kaçırırlarsa telefon gelme ihtimaline karşılık telefon sistemlerini kura-

caklar. Annesi ve halası da şu anda eve götürülüyorlar. Böylece onlara daha etkin bir koruma sağlayabiliriz.”

Joseph hatırı sayılır ölçüde rahatlamıştı. Dedektif Hector Rivera ve Özel Ajan Kate Coppola VCET mensubuydular. Bo Lamar tarafından özel timde yer almaları için özenle seçilmişlerdi. Hector, Baltimore Polis Departmanı'ndandı, son zamanlarda Vice için çalışıyordu. Kate FBI SWAT ekibinde çalışmıştı. Bu olayda Joseph'in ilk tercihleri olmuşlardı.

“Güzel. Grayson'ın ailesini de korumamız gerekecek. Grayson, Cindy Millhouse'un Daphne'ye saldırmasını engelleyerek onların planlarını bozdu. Görevlilerin ilgisini başka yöne çekip Reggie'nin kaçmasını sağlayacaklardı.”

“Bunu hiç düşünmemiştim. Özellikle kız kardeşini... Geçen baharda zor bir dönem geçirmişti.”

Geçen bahar Holly bir katilin rehinesi olmuş, Grayson'ı tehdit etmek için kullanılmıştı. *Belki de kanun adamları hiç aile kurmasa daha iyi. Bizlerin geleceği karanlık.*

“Holly şimdi daha iyi ama onu bir kez daha tehlikeye atacak olursam kendimi affetmem.” Holly'nin en azından bir koruma köpeği vardı. Peppermint, Patty Holly'nin yanından hiç ayrılmazdı ve bu kırk kiloluk Rottweiler gerçekten de caydırıcıydı. Ailesinin daha güvende hissetmesini sağlıyordu. *Lanet olsun, köpeği unuttum!* “Daphne'nin de bir koruma köpeği var. Eğer düşündüğüm yerden alınmışsa iyi eğitilmiştir ama ölümcül olabilir.”

“Öğrendiğim çok iyi oldu. Oradaki ajanları kızın annesi içeri girene kadar bekleteceğim. Annesinin köpeği kontrol edebileceğini umuyorum.”

“Tekrar söylüyorum, eğer düşündüğüm yerden alınmışsa aile dostu bir köpektir. Millhouseların mülkleri için gereken arama izinlerinde ne durumdayız?”

“İmzalandı. Baltimore Polis Departmanı cinayet bürosundan iki kişi Millhouse rezidansındalar. Bizden iki adamı da işle ilgilenmeleri için oraya gönderdim.”

“Bu iyi haber. Yeni bir şey öğrenirsen hemen beni ara tamam mı?”

“Elbette. Şimdi sana bir soru sormam gerek Joseph. Dürüst olmanı istiyorum. Bu soruşturmayı yürütebileceğini düşünüyor musun? Çocuğu aramaya gittin çünkü babanla bir bağlantısı vardı. Saldırının videosunu gören herkes Bayan Montgomery'i senin koruduğunu gördü. İkinizin arasında açıklamak istediğin kişisel bir bağlantı var mı?”

“Babam istediği için çocuğu aramaya gittiğim doğru.” Gerçi bunu azılı düşmanlarından biri istese bile yapardı. Ford, Daphne’nin her şeyiydi. “Ama Bayan Montgomery’nin durumundaki kişi kim olsa korurdum.”

“Biliyorum Joseph çünkü seni tanıyorum. Yine de biraz aşırı olduğunu kabul etmelisin.”

“Saldırganın silahını Bayan Montgomery’nin yüzüne doğrulttuğunu gördüm ve harekete geçtim. Ve hayır, açıklamak zorunda olduğum bir durum yok.” *En azından şimdilik...*

“Pekâlâ. Bir sonraki adımın nedir?”

“Ara sokaktaki olay mahalline geri dönüyorum. Önceliğimiz Ford ve Kimberly’i bulmak. Millhouseların onları evlerinin bodrumlarına sakladığından şüpheleniyorum. Ve bunu bize sıradan bir şeymiş gibi söylemelerinden... İşbirliğini sağlamak için toplayabildiğimiz kadar bilgi toplamalıyız.”

“Katılıyorum. İletişimde kalalım. Ve Bayan Montgomery’ye oğlunu geri getirmek için tüm imkânlarımızı seferber ettiğimizi ilet.”

“Teşekkür ederim, iletacağım.” Joseph telefonu kapattı ve dinledi. Daphne perdenin arkasında giderek sessizleşmişti. Onu rahat bırakmak istiyordu ama endişelenmekten aklı çıkacak gibiydi, en kötüsünü hayal etmekten kendini alamıyordu. Ve bir peruk takıyor olması da aklını kurcalayıp duruyordu. Neden? Neyi vardı? Hasta mıydı? Kanseri mi olmuştu? Ya da daha kötüsü? Bu stres onu ne hâle getirmişti!

Perdeyi birkaç santim araladığında beyaz önlüklü sarışın bir genç kadın oraya doğru yaklaşıyordu. Yüzü tanıdıktı. İsimliğinde “Dr. Charlotte Burke” yazıyordu.

“Bir dakika izin verir misiniz?” dedi yumuşak bir sesle, perdenin köşesine yaklaşarak. Burke ona baktı, yüzünü inceliyordu. “Ben Daphne’nin talep ettiği doktorum.”

“O zaman onu tanıyorsunuz?”

“Evet, kadın merkezinden... Yönetim kurulundayım.”

Onu nerede gördüğünü şimdi hatırlamıştı. Bir bağış etkinliğindeydi ve bu doktor, Daphne’nin yanında ayakta duruyordu. Daphne’nin o gün giydiği elbisenin rengi, Joseph’in hayatında gördüğü en derin maviydi. Aslında bugün giydiği takım elbiseyle aynı renkti. *Belki de en sevdiği renktir. Benim en sevdiğim rengin bu olduğu kesin.* Daphne o gece bir tanrıça gibi görünüyordu. Burke’ü hayal meyal hatırlıyordu. “Burada daha farklı görünüyorsunuz.”

Burke ona bakarak gülümsedi. "Bunu çok sık duyuyorum. Siz iyi misiniz Ajan Carter?"

"İyiym." Derin bir nefes aldı. "Kafasını çarptı. Bana çok derin bir yaraymış gibi gelmedi ama birkaç kaburgası kırılmış olabilir, kurşunların etkisinden. Bir çelik yelek takmıştı..." Doktorun tüm bunları zaten bildiğini görebiliyordu. "Boş boş konuşuyorum. Kusura bakmayın."

"Daphne'ye çok iyi bakacağım. Merak etmeyin."

Güçlkle yutkundu. "Bilmeniz gereken bir şey var... Hasta olabilir. Kafasına bir..." Fısıldamak için kulağına eğildi. "Perek takıyor. Onu utandırmak istemedim ama neden taktığından emin değilim. İlaç kullanıyorsa, kemoterapi... Kontrol etmek için bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Burke başıyla onayladı, gri gözleri sakın görünüyordu. "Teşekkürler. Şimdi izin verirsiniz..."

"Bekleyin. Oğlu kaçırıldı. Onu uyutacak bir şeyler vermenizi söylemeyi çok isterdim ama onun ayık olmasına ihtiyacım var."

"Anlaşıldı. Şimdi geçmeme izin verin Ajan Carter. Onunla ilgilenmeliyim." Onu kenara iterek geçti ve Joseph orada tek başına, çaresizlik içinde, pek de utanmadan onları dinledi.

"Merhaba tatlım." dedi Burke sessizce. "Senin için ne yapabilirim?"

"Beni buradan çıkar. Yalvarırım. Buradan çıkmam lazım, oğlumu bulmalıyım."

"Dışarıda bizi dinleyen o ajan kafanı çarptığını söyledi. Dikiş lazım mı bir bakayım. Sonra seni buradan çıkaracağım."

"Ajan Carter." Bu erkek sesi arkasından gelmişti, Joseph arkasını döndüğünde asansörün yanında, sedyenin üzerinde yatan Stevie Mazetti'yi ve yanındaki erkek hemşireyi gördü. Pantolonunun bir bacağı kesip baldırını sıkıca bandajlamışlardı.

"Stevie." Joseph onun yanına koştu, elini tuttu. "İyi misin?"

"Sadece çok sinirliyim." Kadının gözleri açık kalmak için savaş veriyordu. Rengi solmuştu. "Ameliyat olacağım."

"Kahretsin! Kurşun nereye gelmiş?" Olay yerinde bacağı gayzerden fışkıracasına kanıyordu.

"Atardamara... Lanet olsun. Bundan hiç hoşlanmadım."

"Maynard da hoşlanmadı." dedi Joseph özel dedektifin yüzünü gözünün önüne getirerek.

Çenesini sıktı. "Onun Allah belasını versin!"

“Yani demek istediğin... Sen ve Maynard...”

Gözlerini açık kalmaya zorladı ve Joseph’in yüzüne baktı. “O konuya girme Carter, girme.”

“Tamam.” Bir adım geri çekilmek istedi. Kadının gözleri vahşileşmişti, acıdan ya da ona verdikleri bir şeydendi, tam kestiremiyordu. “Şimdi biraz uyumalısın.”

“Bekle, hemen gitme. Sana bir mesajım var Clay’den. Sana söylememi istedi, bir yere gidecekmiş... Birinin evine... Two gibi bir şey. Bildirim için...”

“Anladım.” Asansörün kapısı açıldı, hemşire ona sert bir bakış atmıştı. “Joseph.” Onu kolundan yakaladı. “Eğer ölürsem...”

Onun korktuğunu görmek Joseph’i şaşırtmıştı. “Ölmeyeceksin Stevie.”

“Herkes bir gün ölür. Ve ameliyatlara ben pek iyi anlaşıyoruz. Yani eğer ölürsem... Cordy’e onu sevdiğimi söyle. *Bana söz ver.*”

Bunları Stevie’nin küçük kızına söylemek zorunda kalma düşüncesi Joseph’in boğazını düğümlemişti. “Kes şunu, hemen şimdi. Ölmeyeceksin.”

“Ve JD... Ona de ki, eğer bebeğinin ismini Stevie koymaya kalkarsa onun rüyalarına girip uykularını kaçırayım.”

“Ameliyata girmesi gerek.” dedi hemşire. “Artık gitmelisiniz.”

“Bekleyin.” diye hırıldadı Stevie. “Daha bitirmedim. Clay’e de ki... Keşke hazır olsaydım. Yani ben... isterdim... bilirsin.” Gözleri titreyerek kapandı. “Eğer ölmezsem kimseye bir şey söylemeyeceksin.”

“Söz veriyorum.” Bir adım geri çekildi, asansörün onu alıp götürmesini izledi. Stevie iyi bir polisti. Cordelia’ya hamileken kocasını ve beş yaşındaki oğlunu serseri kurşunlara kurban vermiş, yalnız bir anneydi. Kalbini yeniden riske atmaya hazır değildi.

Joseph bu hissi biliyordu. Hem Stevie hem de Maynard’ın iyiliği için bu ızdırabından çabuk kurtulmasını umuyordu, en azından kendi açısından daha çabuk... Kalbi kırılalı on sene olmuştu ve yeniden atmaya ancak dokuz ay önce başlamıştı. Bu, Daphne’yi ilk gördüğü zamandı.

“Ajan Carter?” Dr. Burke perdenin yanından eğilmişti. “Buraya gelebilir misiniz lütfen?”

O, sorusunu bitirene kadar çoktan perdenin yanına gelmişti. “O iyi mi?”

“Dikiş gerek yokmuş. Eve ya da onu güvende tutabileceğiniz herhangi bir yere gidebilir.”

“Ve o... Hasta değil mi? Yapmam gereken bir şey yok mu?”

Burke elindeki kâğıdı kontrol etti. “Diğer hastalarla ilgilenmem gerekiyor. Eve gidebilir.”

Beni ilgilendirmeyen bir şey olduğunu tahmin etmek güç değil. Joseph perdeyi açtığı anda Daphne’yi kafasında boneyle yatağın kenarında beklerken buldu. Başı öne eğilmişti, omuzları ağırlaşmıştı.

“Daphne?” Göz göze geldiklerinde kalbi sıkıştı. Çocukları kaçırılmış ebeveynlerin gözlerinde bu bakışı pek çok kez görmüştü. Bu acı, çocuklarına o anda neler yaptıklarını düşünmenin dayanılmazlığıydı. Onları tekrar göremeyeceklerinden duydukları korku... Çocuklarını geri alınca hayatlarının nasıl olacağından duyulan korku... Joseph, ebeveynlerin bakışlarını kâbuslarında görüyordu.

Eşi veya sevgilisi kaçırılan yetişkinler başka bir ifade takınıyordu, acının boyutu aynı kalmakla beraber. Hayatlarının vazgeçilmez bir parçasının kendilerinden koparıldığını, bunun asla geri getirilemeyeceğini söyleyen bir bakıştı bu. Aynaya baktığında gördüğü bakıştı.

“Git!” diye hiddetle fısıldadı Daphne. “Burada tek bir saniye bile durma.”

“Seni böyle korumasız bırakmayacağım.”

“Bekleme odasında bir düzine polis var, yaralanan polisleri bekliyorlar. Hepsinin silahları var. Ben güvendeyim. Oğlum...” Sesi çatallandı. “Oğlum dışarıda bir yerlerde Joseph. O yüzden burada bana bakıcılık yaparak bir saniyeni daha boşa harcama.”

“Pekâlâ. Patronum Özel Ajan Bo Lamar federal ajanları senin evine gönderdi, şu anda yoldalar. Eve gelen tüm aramaları takip edecekler. Bir güvenlik timi eve kadar sana eşlik edecek. Bill Millhouse’u gözaltına aldık. Onu ve karısını bizzat ben sorgulayacağım.”

“Oğullarından biri daha gözaltında: George. Bugün mahkemeye sonradan geldi. Nefes nefeseydi. Her zamankinden daha sabırsız görünüyordu. Ve sonra bir şekilde Cindy mahkeme salonunun ortasında elinde bıçakla dikiliyordu. Arada bir bağlantı olmalı.”

“Bunu kontrol edeceğim.”

“Kimberly’nin de kayıp olduğunu söyledin. Ford’un eve getirmedeği kız arkadaşındı o.”

Kaşlarını çattı, şaşırmıştı. “Onu tanımıyor musun?”

“Hayır, onun hakkında bilgim vardı. Ford bana anlatmıştı. Benimle tanışmaktan çekindiğini söylemişti. Annesinin eski erkek arkadaşıyla ilgili kötü bir tecrübe yüzündenmiş. Ford onu bu konuda fazla zorlamıyordu. Ara sıra bana onunla ilgili şeyler anlatırdı.”

“Bu yüzden mi bir koruma istemiyordu? Kıza biraz boşluk yaratmak istediği için mi?”

“Öyle sanıyorum. Kızın ailesine haber verdin mi?”
 “Philadelphia ofisindeki ajanlardan biri evlerine gitmiş olmalı. Bir şeyler öğrenir öğrenmez seni haberdar etmek için evine geleceğim.” Joseph ondan ayrılmaktan nefret ediyordu ama gitmek zorunda olduğunun farkındaydı. “Dikkatli ol.”

Donuk bir ifadeyle başını salladı. “Sen de...”

Marston, West Virginia, 3 Aralık, Salı, 13.00

Ford yaşlı adamdan çaldığı lanet kamyonetin direksiyonunu öfkeyle yumrukladı. “Benzini bitti.” *Elbette bitecekti.*

Bir eve ya da başka bir araca rastlamadan kilometrelerdir ilerliyordu. Paslanmış bir West Virginia tabelasını geçmişti, en azından nerede olduğunu biliyordu. Aynı zamanda, nerede *olduğu* konusunda en ufak bir fikri yoktu. En yakın şehir seksen kilometre uzakta olabilirdi.

Bekleyebilir ya da yürümeye başlayabilirdi. Güneşin batmasına birkaç saat kalmıştı. Güneş battıktan sonra etraf tehlikeli derecede soğuyacaktı. *Parmaklarımı kangren yapacak kadar dondurucu soğuk.* Akıllıca değildi. *O zaman yürümeye başla.*

Kabinden aldığı çantayı omuzladı, sonra durdu ve dönüp kamyonete baktı. Eğer bir parça kâğıt ve bir kalem bulabilirse bir şekilde buradan geçen birileri için not bırakabilirdi. En azından onu nerede arayacağını bilen birisi olurdu.

Torpedo gözünü açtı, boştu. Ruhsat yoktu. Kimlik tespiti yapabileceği bir şey yoktu. *Plakayı ezberlemem gerek. En azından polisler nereden başlayacaklarını öğrenirler.* Yolcu koltuğunun altında bir şey hissetti ve küçük, altın rengi bir çantayı oradan çekip çıkardı, kızların bileklerine geçirdikleri sapları olan çantalardandı. Kim’in de böyle iki tane çantası vardı ama bu onunkilere benzemiyordu.

Ford fermuarı açıp içindekileri koltuğa boşalttı. Tüyleri diken diken olmuştu. İlk önce kimliği aldı. Koyu renk uzun saçları olan, genç ve güzel bir kızdı: Heather Lipton. Kuzey

West Virginia'da, Wheeling kentindeki bir lisenin kimlik kartıydı. Heather lise son sınıftaydı, mezuniyetine altı ay kalmıştı.

Oh! Sonunda bir şeyler anlamaya başlamıştı. Yaşlı adamdan kızın nerede olduğunu ona söylemesini istemişti. Adam gözlerini kırıştırmıştı, sanki bulabileceği en iyi yalanı uydurmaya çalışıyordu. *Ben Kim'den bahsediyordum.* Ama içinden bir ses adamın öyle yapmadığını söylüyordu.

Heather oralarda bir yerlerde miydi? Bir yarısı geri dönüp kızı kurtarması gerektiğini söylüyordu. Ama kendisinin yardıma ihtiyacı vardı ve geçtiği yollar boyunca kimseye rastlamamıştı. *Eğer buradan ileri gidebilirim ona daha iyi yardım edebilirim. Ve eğer hâlâ hayattaysa...*

Aşırı tepki gösteriyor olma ihtimali vardı, belki de yaşlı adam kızın çantasını çalmıştı ve kız şu anda evinde ve güvendedeydi. Fakat Ford pek öyle düşünmüyordu.

Kızın çantasında hiç kullanılmamış gözüken kırmızı bir ruj, beş dolarlık bir banknot, katlanmış bir kâğıt ve 27 Ağustos tarihli kullanılmamış bir konser bileti vardı.

Ford bilete baktı. Ünlü bir gruptu ve konserlerine bilet bulmak inanılmaz zordu. Tüm biletleri haftalar öncesinden tükeniyordu. Eğer Heather bu konseri kaçırdıysa, ortada ciddi bir sorun vardı. Kâğıt parçasını açtığında her şey netleşmişti.

Kâğıt Mountain Jack's Towing'den¹⁹ alınmış bir faturaydı ve konserin olduğu gün kesilmişti. Kâğıdın üzerindeki çiziktirmelere göre: *Alındı, 2004 model Honda Civic, kahverengi.*

Arabası bozulmuştu, diye düşündü Ford. Heather yazın en önemli konserine gitmek için muhtemelen otostop çekmeye karar vermiş olmalıydı. Konsere yetişememişti.

Ne yapmalıydı? *Planına sadık kal. Yardım çağır.* Bir anlığına tereddüt etti. Aklındaki plan onu yok edecekti. Ya rujun üzerinde DNA kalıntıları varsa?

Eğer burada ölür kalırsa rujun da önemi kalmayacaktı, bu yüzden rujun kapağını açtı ve rüzgârlığa büyük harflerle YARDIM yazdı. Altına da ismini ve tarihi yazdı. Ve annesinin telefon numarasını... Son olarak kamyonun kaputuna da gittiği yönü belirten büyük bir ok çizdi.

Bendeki bu şansla beni ancak şu yaşlı adam bulur. Ya da "Beni özledin mi?" diyen herif... Yine de en azından silahlanmıştı. Çantasında birkaç bıçak vardı. Ve birkaç dilim biftek ve iki kutu konserve fasulye... Yaşlı adamın dolaplarında bulabildiklerinin en iyisi. Biftek dilimlerinden birini alıp çiğneyerek yol-

19-Araba çekmeliyolda kalan araçlara yardım eden bir şirket.

da ilerlemeye başladı. Geri kalan yiyeceğini idareli kullanması gerekiyordu. Ne zaman bulunacağını kim bilirdi.

Dilerim mümkün olduğunca kısa zamanda olur, Tanrım. Hava iyice soğuyor.

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 13.05

Joseph sinema salona geri döndüğünde ara sokağın polislerce çekilmiş şeritlerle dolu olduğunu gördü. Hesaplanarak şeritlerle ayrılmış bölümler, olay yeri inceleme ekibinin burayı kademe kademe kaydetmesini ve incelemesini kolaylaştırıyordu.

Çöplerle dolu olan bir ara sokakta delilleri kataloglamak çok zaman alabilirdi.

O kadar zamanımız yok. Millhouseların evinde ve hırdavatçı dükkânında yapılan araştırmalardan Kim ve Ford'la ilgili bir şey çıkmamıştı. Bu Joseph'i şaşırtmamıştı, Millhouseların çocukları kolayca bulabilecekleri bir yere saklayacaklarını beklemiyordu. Fazla ipucu elde edememişlerdi henüz. Bu olay mahalli, işin anahtarıydı.

Olay yeri inceleme ekipleri Isaac Zacharias'ın cesedini temizlemişlerdi. Kurbanı saplanmış iki şok tabancası elektrotu bulmuşlardı, biri karnının altında diğeri kalçasının üstündeydi. Joseph Kırmızı Çoraplı'nın önünde durdu, cesedi inceliyordu. Başka bir yara gözüküyordu. Eğer boğazı öldükten sonra kesildiyse, o zaman adam nasıl ölmüştü?

"Ucuz atlattığını duydum." dedi Dr. Brodie, çöp konteynırının arkasından belirerek.

"Ben iyiyim ama çoğunluk değil."

"Kimin yaptığını bulacaksın." dedi kısaca.

"Kimin yaptığını biliyorum. Stevie Mazetti bunu yapanı öldürdü."

"O kişi bu ölümle bağlantılı mıydı?"

"Bunun yakın bir varsayım olduğunu düşünüyorum. Tam olarak nasıl oldu, bundan emin değilim."

Brodie duvarlara ve asfalta UV ışını yansıtarak cesedin etrafında dolaştı. "Eksik olan şey ne?" diye sordu ve Joseph kendini yeniden akademide onun dersine girmiş gibi hissetti.

"Sıçrama yok." dedi Joseph. "Boğazı kesildiğinde ölmüş-tü ya da ölmek üzereydi. Şok tabancası onu öldürmüş olamaz, yani başka bir şey öldürdü."

“Ölmüş ya da ölmek üzereyse neden boğazını kessin ki? Enerjisini boşa harcamış gibi görünüyor.”

Acil servisten bu yana Joseph aynı şeyi düşünüp duruyordu. “Bana öyle geliyor ki katili, Zacharias’ın konuşmaması için öldüğünden emin olmak istedi.”

“Ya da katil, boğaz kesmekten hoşlanan hasta ruhlu orospu çocuğunun tekiydi.”

“O da olabilir.” Yerdeki AFID taglerini gösterdi, her şok tabancası kartuşundan sonra bu tagler boşalırdı. “Bu taglere bakılırsa adam en az iki ya da üç el ateş etmiş.”

“Aslında dört kez...” Brodie UV ışığını olay yerinin üzerinde gezdirdi, yuvarlak diskleri gösteriyordu. “Dört farklı set seri numarası buldum. Birinci ve ikinci set sıralı, üçüncü ve dördüncü setler de sıralı ama ilk ikisiyle alakası yok.”

“İki farklı kartuş kutusu, iki ayrı şok tabancası mı?”

“Öyle gibi duruyor.” dedi Brodie. “Sokağın girişinde küçük bir kan gölü var, Kimberly’nin Toyotası’nın üç metre uzağında... Bazı parmak izleri oradan öteye doğru gidiyor.”

“Kızın arabasının kapı kolunda da bitiyor.” dedi Joseph. “Sabah ilk geldiğimde kapının kolundaki kanı görmüştüm.”

“Parmak izlerini Ajan Novak buldu.” dedi Brodie ona. “Keskin bir gözü var.”

Joseph etrafına bakındı. “Ajan Novak nerede?”

“Telefon kayıtlarıyla ilgilenmek için ofise gitti. Uygun olduğunda geri geleceğini söyledi.”

“Tamam, peki Ford’un SUV’si?”

“Dışında kan yok. Dışında parmak izi, içinde kan lekesi olup olmadığını kontrol ettirmek için onu laboratuvara çektim. Bir de şu uzaktaki duvarın karşısında bir set şok tabancası elektrodu buldum.” Joseph irkildi. “Bir atışı ıskalamış.”

“Ben de aynı kaniya vardım.”

“Tüm bunları bir araya getirelim.” diye kendi kendine mırıldandı Joseph. “Dört seri numarası, iki farklı kartuş kutusundan... Dört ayrı şok tabancasından ateşlenmiş olabilir, ya da X2’yse²⁰ iki.”

“Yedek atış özelliğiyle beraber...”

“İki X2 akla yatıyor, özellikle saldırgan tek kişiye.” Brodie’ye dönüp baktı. “Birden fazla saldırgan olduğunu gösteren bir kanıt buldunuz mu?”

20-Bir çeşit şok tabancası silahı. Tek seferde iki ayrı tag fırlatabilen, çift namlulu bir model.

“Hayır ama yalnız olduğunu gösteren bir şey de yok. Bir ve iki saldırgan için ayrı senaryolar var. Tek saldırganla başlayıp ve yapılması gereken varsayımları listeleyeceğiz.”

“Tamam. İki şok tabancasıyla ateş etmek yetenek ve koordinasyon gerektirir fakat bir kişinin dört ayrı şok tabancasıyla hızlıca ateş etmesi biraz hokkabazlık gerektirdiğinden pek mantıklı gelmiyor. Tek saldırgandan bahsediyorsak iki X2 olduğunu kabul ediyoruz.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Ford ve Kim sinemadan çıktılar, bu yolda yürüdüler. Ford’un Zacharias’tan haberi yoktu, bu yüzden Zacharias’ın biraz mesafeli durduğunu varsayıyorum, karanlıkta bekliyordu.”

“Eğer Ford’un ondan haberi yoksa, belki saldırganın da bilgisi yoktu.”

“Muhtemelen, hatta büyük ihtimalle...” Joseph senaryoyu kafasında canlandırdı. “Dört kartuş ateşlendi, ikisi Zacharias’ı vurdu. Biri karavana... Kimberly arabaya kadar kaçabildi. Sokağın ortasındaki sarı saç teli ve kan muhtemelen Ford’un, yani orada yere düştü.”

“Hâlâ seninleyim.” dedi Brodie.

“Yani, ben saldırganım. Önce Ford’u hedef alıyorum, çünkü o iri yapılı ve ilk önce ondan kurtulmak istiyorum.” Sol elini kaldırdı, işaret parmağını bir silah gibi doğrulttu. “Bang, Ford düşüyor. Bang, aynı şok tabancası çünkü ikisi yan yana ama ıskalıyorum. Kimberly kaçıyor. Ve sonra Zacharias orada, gölgelerin içinden çıkıp geliyor. Onu hesaba katmamışım.” Doksan derece döndü, sağ elini kaldırıp işaret parmağını uzattı. “Bang, bang; ikinci şok tabancasıyla ateş ediyorum ve Zacharias düşüyor.”

“Belki. Sıralamayı değiştirme hakkımı saklı tutuyorum. Ama Kim’in kaçtığı konusunda hemfikiriz.”

“Kapı kolunda kanlı bir parmak izi bırakıyor ama üç metre ötede yaralanmıştı, hâlâ aynı sokakta. Ne kadar kan buldunuz?”

“Yere düşse kaybedeceğinden daha fazla. Kim bıçaklandı, dövüldü ya da vuruldu.”

“Siktir! Neden sıralamanın farklı olduğunu düşünüyorsun?”

“Tepki süresi... Hâlâ tek saldırgandan bahsediyoruz. Silahla ateş etmediyse, sokağın sonunda onu yakalamak için koşması ve onu bıçaklamış olması gerekiyor.”

“Belki de silahı vardı.”

"O zaman neden hepsini vurmazsın ki?"

"Doğru. Ve sonra kurbanın boğazını kesmek için bir bıçak kullandı."

Brodie omuz silkti. "Şok tabancasıyla hangi sırayla ateş edildiği çok da önemli olmayabilir." "Ama bu seni huzursuz ediyor ve buna saygı göstermeyi uzun zaman önce öğrendim." dedi Joseph.

"Seni huzursuz eden nedir Joseph?"

"İki tane X2 ve kartuşu vardı. Bu silahlar yasal olarak yalnızca polislere ve orduya satılıyor. Saldırgan her kimdiyse ya polisti ya bunu bir polisten çalmıştı ya da karaborsadan almıştı ama AFID taglerini toplamak için uğraşmamış bile. Sanki umurunda değilmiş gibi."

"Belki de acelesi vardı." dedi Brodie.

"Ama çoktan öldürdüğü bir adamın boğazını kesmek için zaman harcamış. Neden? Ve Zacharias nasıl öldü? Eğer bir kalp sorunu yoksa şok tabancası onu öldürmüş olamaz."

"Öyle olsa bile kalbinden büyük bir sorunu olması gerekir." dedi. "İki çift elektrot ve kesilmiş bir boğazdan başka travma göremiyorum ben."

O iki elektrot hâlâ Zacharias'ın kalçasında ve karnında sıkışmış duruyordu. Joseph eğildi, kurbanın dizlerini inceledi. "Pantolonu kirli. Sürünmüş. Şok tabancasıyla vurulduktan sonra bile ilerlemeye devam etmiş."

"Yani katil ona şok tabancasıyla tekrar ateş etmiş." dedi Brodie yavaşça. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Joseph ona doğru döndü. "Yere düştükten sonra yenisinden ayağa kalkmadı çünkü Ford ve Kimberly gitmişti. Onu durduramadı. Ayağa kalkmasını engelleyen neydi?"

"Ölmesi mi?" diye sordu Brodie, sorusunda kinayeli bir dokunuş vardı.

"Katilin eşek şansı!.." Joseph aynı kinayeyle cevap verdi. "İki şok tabancası vuruşu Zacharias'ı o kadar uzun süre yerde tutmamalıydı. Birkaç dakika yerde kaldıktan sonra en azından savaşılabilmeliydi. Mücadele ettiğine dair hiç işaret yok. Alıkonulduğunu gösteren aşınma ya da ip izleri yok. Yere düştü ve yerde kaldı, katilin Ford'u ve Kimberly'i kaçış aracına bindirecek kadar bir süre."

"Zacharias, yere düşmesiyle boğazının kesilmesi arasındaki bir noktada öldü." dedi Brodie.

"Kesinlikle. Şok tabancasının onu öldürme ihtimali binde birden az. Belki de milyonda bir. Tam da Zacharias'ın katili..."

“O zaman bundan sonra piyango biletlerimi bu herife aldırırım.” dedi Brodie.

“Kesinlikle...” dedi Joseph tekrar. “Ve tabii Ford, esas hedef. İri yarı bir çocuk ve Kim’i korumaya çalışmış olmalı. Bilinci açıkken onu götüren kişi ben olmak istemezdim, onu kelepçelemiş olsam bile... Özellikle de gizli bir iş yapıyorsam...”

Hayatı için savaşıyor sağlıklı, genç bir adam aşırı bir direniş gösterirdi. Eğer sevgilisinin hayatını korumaya çalışıyorsa, bir kargo treni kadar durdurulamaz olurdu. Uyuşturulmadığı müddetçe... O zaman yeni doğmuş bir bebek gibi çaresiz kalabilirdi.

Joseph bunu ilk elden biliyordu. İpler canını yakmıştı. Direnmeye çalıştığı darbeler daha da çok acıtmıştı. Ama o çaresizlik... En katıksız acıyı çektiren o olmuştu. Hâlâ oydu.

Boğazını temizledi. “Eğer Ford Elkhart’ı ben kaçırıyor olsaydım, onun iyice sakinleştirilmiş olmasını isterdim. Hazırlıklı gelirdim.”

Brodie ona uzun süre baktı ve Joseph onun kendi geçmiş hakkında ne kadar şey bildiğini merak etti. Onu tanıdığı yıllar boyunca Brodie bundan hiç bahsetmemişti. Şimdi soru sormuyor oluşu onun saygınlığındandı.

“Zacharias’ın uyuşturulduğunu düşünelim.” dedi Brodie. “Belki de katili ona aşırı doz verdi. Belki de boğazı kesilmeden önce ölmesi bu yüzdendi.”

Joseph ayağa kalktı, daha da endişelenmişti. “Sakinleştiriciden aşırı doz alarak ölmek şok tabancası yüzünden kalp krizi geçirmekten daha olası.”

Brodie kaşlarını çatıp onun da aklından geçen şeyi söyledi. “Zacharias öldü. Peki ya Ford?”

“Hangi amaçla kaçırıldığına bağlı. Mecbur kalana kadar başımı belaya sokmayacağım.”

“Ajan Carter? Dr. Brodie?” Ses sokağın girişinden gelmişti, ME teknisyeni Ruby Gomez onların dikkatini çekmek için elini sallıyordu. “Cesedi alacağım, işiniz bitti mi?”

Brodie kadına yol açtı. “Gel Ruby, onunla işimiz bitti.” Joseph’e baktı. “Ford’un annesine ne söyleyeceksin?”

Joseph bunları Daphne’yle paylaşmanın düşüncesiyle korkuyla sindi “Mümkün olduğunca kısa ve öz anlatacağım. Zacharias’ın nasıl öldüğünü ya da boğazının kesildiğini bilmesine gerek yok.”

Brodie iç çekti. “Tamamdır.”

ALTINCI BÖLÜM

3 Aralık, Salı, 13.20

Joseph rahat çalışması için ME teknisyenini yalnız bıraktı. Ruby'nin tekerlekli sedyeyi sokağın içine almış olmasını görmek onu memnun etmişti. Ruby hem kanıtların korunmasına dikkat eden hem de kurbanı merhamet gösteren, işinde yetenekli bir kadındı. Maynard'ın arkadaşının cesediyle güzelce ilgilenirken onların Ford ve kız arkadaşını bulma ihtimallerini de artırıyordu.

"Oldukça heyecanlı bir sabah geçirdiniz Ajan Carter." dedi Ruby ceset çantasını hazırlarken. "En sevdiğim FBI ajanının hâlâ tek parça olduğunu gördüğüme sevindim."

Ruby'nin bu flörtöz hâli bir davetten çok konuşma tarzıyla ilgiliydi. Nefes alır gibi flört edebiliyordu. "Çelik yelege seviyorum." diye cevap verdi Joseph gülümseyerek.

"Kesinlikle... Şunu söylemeliyim, o kurşunlar havada uçuşurken nefesimi tuttum. Ve Daphne'yi kurtarmak için havada süzüldüğünüz o an..." Ruby hayran hayran bakıyordu. "Çok seksiydi. Hele ağır çekimde... Ve tabii Daphne de benim en sevdiğim savcı, yani o yüzden her şey iyi. Ona bir şey olmasını hiç istemezdim." Joseph'e göz kırptı. "Onun muffinleri için ölmeye değer."

Joseph'in yüzü asıldı. Mahkemenin önündeki olay yerinden kaç televizyon kanalı yayın yapıyordu? Çünkü yayın yaptıkları her seferinde onun soruşturmasını riske atıyorlardı. *Tüm kameraları toplamalıydı.* Ama video çekmek bir suç değildi. *Lanet olsun!*

"Onu nerede gördün?"

"Muffinleri mi? Otopsiye her gelişinde bize bir kutu getirir."

"Muffinleri değil." dedi Joseph, rahatsız olmuştu. "Atlayışımı hangi kanal gösterdi?"

"Hepsi. Ama ben televizyonda görmedim." Ruby başını kaldırıp ona baktı, gözlerini kırptıyordu. "İnternette izledim."

Joseph bu sefer söylenmeye başladı. "Ben şimdi internette miyim?"

"Bütün polislerin arasında yalnızca siz, Ajan Carter; gerçek bir sansasyon yarattınız."

"Ama ben internette olmak istemiyorum." dedi Joseph, şekeri elinden alınmış çocuklar gibiydi.

Ruby tek kaşını kaldırdı. "Çok daha kötüsü olabilirdi, *efendim*, sanırım farkında değilsiniz."

"Haklısın." diye mırıldandı, tokat yemiş gibiydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dikkatini yeniden cesede verdi, bیلardo masasında topların pozisyonunu incelercesine ona farklı açılardan bakıyordu. Üzüntüden dudaklarını büktü. "*Dios*.²¹ Seni nasıl yerinden oynatacağız?" Sonra birden ayağa kalktı ve sokağa baktı, onlara doğru koşan adamı gözleriyle takip ederken vücudu da dönmüştü. "Ah, evet. Bu, iş görür."

Adamın yüzünde şaşırmış bir ifade vardı, bir olay mahalinden çok bir fotoğraf stüdyosuna ait olan bir ifade... Ruby ve Brodie duruşlarını dikleştirdiler, yapmacık olmayan bir minnetle bakıyorlardı. Joseph rahatsızlık duyduğunu belirten bir şekilde gözlerini kırmıştı. Böyle güzel bir yüzü olan biri muhabir olmalıydı. Bu da buradan ayrılması gerektiği anlamına geliyordu.

Joseph adamın önüne geçti, açısını kapatıyordu. "Basına izin vermiyoruz. Buradan ayrılmanız gerekiyor."

"Ama Ajan Carter..." Ruby cümlesine başlayamadan Joseph sert bir bakışla onun sözünü kesti.

"Basını almıyoruz Bayan Gomez."

"Ben basından değilim. Dr. Quertermaine, yeni ME'yim²². İşte kimliğim."

Joseph yasal gözüken kimliği inceledi. "Eski ME'ye ne oldu?"

Ruby ona bakıp gözlerini kırptı, inanamıyordu. "Lucy Fitzpatrick'i mi diyorsunuz, karnı davul gibi olduğu için doğum iznine ayrılan kadını mı? En azından altı ay işten uzak kalacak ve departmanımızın başı da geçenlerde istifa etti. Yeni patron Neil..."

²¹ *İspanyolca: Tanrım*

²² *Medical Examination (Medikal İnceleme)*

Joseph biraz gülünç durumda kaldığını fark ederek adama kimliğini geri verdi. “Özür dilerim doktor. Muhabirler beni deli ediyor. Ben Ajan Carter ve bu da Dr Brodie. VCET’le birlikteyiz.”

Quartermaine’nin kaşları hafifçe havaya kalktı. “VCET?”

“Şiddet Suçlarıyla Mücadele Timi”²³ diye mırıldandı ona Ruby.

“Ah, tamam! Bu kısaltma Lucy Fitzpatrick’in okumam için bıraktığı listede vardı. FBI ve Baltimore Polis Departmanı’yla bağlantılı bir tim...” Başıyla onaylayarak Joseph’e döndü. “Merak etmeyin. Muhabirlerden ben de nefret ediyorum. Pekâlâ, buradaki durum nedir?”

Joseph adamın geçmesi için geride bekledi. “Kurban bir polis. Polisti.” “O zaman onunla iyi ilgileneceğiz.” Ruby’nin ona verdiği eldivenleri taktı. “Bana heyecanlı olacağını söylemişsiniz Bayan Gomez. İlk günden böyle olacağını hiç düşünmemiştim.”

“İlk günün mü?” Brodie ona yakın davranmıştı. “Sağlam bir başlangıç olacak.”

“Son günüm olmasından iyidir.” Aklı başında biri olduğunu belirten bir cevap vermişti Quartermaine. “Bu adamın ki gibi...” Cesedin yanına eğildi, kaşlarını çatmıştı. “Kurban boğazı kesilmeden önce ölmüş.”

“Biliyoruz.” dedi Joseph. “Sadece neden olduğunu kestiremiyoruz.” Joseph’in telefonu çalmaya başladı. “Affedersiniz, bunu cevaplamalıyım.” Arayan Deacon Novak’tı. Gruptan uzaklaşarak telefonu açtı. “Elinde ne var?”

“Çok şey...” dedi Deacon. “Ama sana en iyi dördünü söyleyeceğim. Kimberly MacGregor’un annesi ve babası dün akşamdan beri ona ulaşmaya çalışıyorlarmış. Görünüşe bakılırsa Kimberly’nin on dört yaşındaki kız kardeşi Pamela da kayıp. Philadelphia Polis Departmanı dün gece saat onda bir kayıp ilanı²⁴ çıkartmış.”

Joseph böyle bir şeyi gerçekten hesaba katmamıştı. “Yani bu olay *kızla* mı ilgili?”

“Belki. İkinci bilgi; Kimberly’nin sabıka kaydı var. Ağır suç, hırsızlık... Evlerde temizlik yapıyormuş ve elmas bir yüzük çalmış. Tahmin et davasına kim bakıyormuş?”

Joseph’in kalbi sıkışıyordu. “Daphne olmasın.”

“Oymuş.” dedi Deacon. “Kızı hatırlamadı mı?”

23-Violent Crimes Enforcement Team.

24-AMBER: America’s Missing: Broadcasting Emergency Response

“Daphne muhtemelen hatırlamıştır. Kimberly, Ford’un onu annesiyle tanıştırtmasını istememiş. Ford annesine ondan bahsetmiş ama çok soru sormamasını rica etmiş.”

“Hımm. Ford’un korumasının kızı soruşturmuş olması gerekmez mi?”

“Maynard’ın şirketinden birileri kesinlikle araştırmış olmalı, sonuçta Ford’un koruması onların sorumluluğundaydı. Maynard’ın, Kim’in sabıka kaydından bahsetmemiş olması, özellikle Daphne’yle yakınlığını düşünürsek, bana bundan haberi olmadığı izlenimini veriyor.”

“Daha önceki ‘Pek korumaya benzemiyor.’ sözümün yüzde yüz arkasındayım.”

Joseph iç geçirdi. “Aslında seninle aynı fikri paylaşır gibiyim. Maynard’ın ekibi araştırmaya mı üşendi, yoksa birisi araştırıp sonra mı sızıp batırdı, bilmiyorum. Ama bu bilgiye sahip olmalıydılar.” *Ne kadar yazık!* “Üçüncüsü nedir?”

“Ford ve Kimberly’nin telefon kayıtlarını aldık. Kim’e dün akşam yedide bir mesaj gelmiş.”

Joseph notlarını gözden geçirdi. “Ford’un Facebook’ta paylaştığı yazıya bakarsak, bundan on beş dakika sonra Ford’a filminden bahsetmiş.”

“Facebook sayfasına nasıl girdin? Ben şifresini doğru tahmin edemedim.”

“Girmedim. Babamın şirketindeki stajyerlerden biri Ford’la Facebook’tan arkadaşmış. Ford sabah onu almaya gelmeyince bu yazıyı babama göstermiş. Kim’in ona filmle ilgili daha çok bilgi vermesini istemiş çünkü çocuklarla televizyondaki hokey maçını izleme planını yakmak zorunda kalmış.”

+++

“Kimberly’nin telefonundaki mesajda yüksek boyutlu bir ek dosya var.”

“Bir fotoğraf...” diye mırıldandı Joseph. “Kaçırılan kardeşinin olabilir mi?”

“Ben de öyle tahmin ediyorum.”

“Hasiktir, kız Ford’a tuzak kurdu. Dört numara ne?”

“Ford’un telefon kayıtlarına göre bu sabah onda annesine bir mesaj göndermiş.”

Joseph irkildi. “*Bu* sabah? Emin misin? Ne lan bu?”

“Eminim. İki telefonda da başka bir aktivite gözüküyor; ne Ford’da ne Kimberly’de... İki telefon da kapalı, çağrılara yanıt vermiyorlar.”

Joseph'in boynu gerildi. "Son mesajın nereden atıldığını saptayabildiniz mi?"

"Evet. Şu an oradayım. Mahkeme salonundan birkaç blok ötede bir ara sokak. Benden başka kimse yok. Adresi sana mesaj attım."

"Neden ilk olarak bunu söylemedin?" dedi Joseph, kızmıştı. "Benim sıralamama göre olaylar böyle daha akla uygun gidiyor. Seni beklemeli miyim?"

"Hayır!" diye haykırdı Joseph, sonra bir nefes aldı, sesini sakinleştirdi. "Hayır. Aramaya başla."

"Güzel, çünkü ben de öyle yapmıştım. Bir sırt çantasından başka bir şey bulamadım. Kimlik yok."

"Oraya mümkün olduğu kadar erken geleceğim." Joseph telefonu kapattı ve diğerlerinin yanına gitti. "Kayıp biri daha var; Kimberly'nin kız kardeşi. Dr. Brodie, Kimberly'nin bu kaçırılmayı önceden bildiğini varsayan şok tabancalı bir senaryoya ihtiyacım var."

Brodie'nin yüzü düştü. "Bana Kim'in çocuğa tuzak kurduğunu söyleme."

"Kayıp kız kardeşi için..." diye mırıldandı Ruby.

"Muhtemelen..." dedi Joseph. "Büyük ihtimalle... Dr. Brodie, kurbanın vücudundaki uyuşturucuların analizini en kısa zamanda tamamlarsanız gerçekten çok memnun olurum."

"Zacharias'ın uyuşturucu kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, saldırganın onu bu şekilde yerde tuttuğunu düşünüyorum." Joseph. Novak'ın yanına gitmeliydi ama olay mahalli zihnini sürekli meşgul ediyordu, önce bunu kafasında netleştirmesi gerekiyordu. "Önce Ford'u vurmayı düşündü ama şok tabancası onu otuz saniyeliğine yere düşürüp saf dışı bırakırdı."

Polisin kullandığı şok tabancaları, sivillerinki kadar uzun süreli etkili olmuyordu. Polis şüpheliyi kelepçeleyecek kadar zamana ihtiyaç duyuyordu. Sivillerse kaçabilecek kadar...

"Ateş etme yeteneğine bakılırsa saldırganın bu silahı kullanmayı bildiğini varsayıyorum." dedi Brodie.

"Katılıyorum. Hızlı hareket edebilen Ford'u indirebilecek bir şeye ihtiyacı vardı; şok tabancasının etkisi geçmeden önce ve onu taşıırken etkisi sürecektir bir şeye..."

"O kadar hızlı etki edip, etkisi o kadar uzun süren pek fazla şey yok." dedi Quartermaine. "Bir kokteyl olmak zorunda, ilk ilacın etkisi geçmeden ikincisinin devreye girmesi gerek."

"Bu mantıklı duruyor." dedi Joseph. "Zacharias'ın beklenmedik bir sürpriz olduğunu düşünelim. Saldırganımız Ford'u şok tabancasıyla vuruyor, sonra afallıyor. Zacharias'a iki el ateş ediyor çünkü Zacharias ona doğru gelmeye devam ediyor." Karavana gitmiş elektrotların düştüğü yere baktı. "Böylece kız boşta kalıyor."

"Ve koşturmayla çoktan başlamış durumda." dedi Brodie. "Beni rahatsız eden şey de bu elektrotların nereye düştüğü. Kız Ford'un düştüğü yerden birkaç metre ötedeysen saldırgan onu hedef almış. Kız iyi koşturmuş."

"Çünkü kız olabileceklerini biliyordu." dedi Ruby.

Brodie "Kesinlikle..." diye mırıldandı. "Saldırgan muhtemelen onu bıçaklıyor. Kanaması olsa da arabasına doğru ilerleyip kapı kolunu yakalıyor. Saldırgan onu bıçakladıktan sonra onu orada yalnız bırakmak zorundaydı."

"Çünkü Ford ve Zacharias sadece geçici olarak yerdeydi." dedi Joseph. "Hesaba katmadığı doksan kiloluk, sinirli bir polisle karşılaşınca planını değiştiriyor. Bu herif iş üstünde hızlı düşünüyor. Kızı ve Ford'u devirip buradan götürmeyi planlamıştı."

"Polisin kokteyli kız veremez." dedi Quartermaine. "Kız çok küçük. Yolda kızın BOLO²⁵ detaylarını dinledim; Asyalı, kadın, 1.55 boylarında, elli kilo ağırlığında. Polisin neredeyse yarısı kadar. Kızın dozu polisi yerde tutamazdı. Polise Ford'un kokteyli vermek zorundaydı."

"Ve Ford da kızın dozunu aldı." dedi Joseph yavaşça. "Bu onu yavaşlatıyor ama yeterli değil, bu yüzden saldırgan onu saçından tutup kafasını asfalta vuruyor."

"Kan ve sarı saç teli de buradan." dedi Brodie.

"Peki polis neden öldü?" diye sordu Ruby. "Saldırgan, Ford'u öldürmeye mi niyetliydi? Ve zaten ölmüş olan polisin boğazını neden kesti?"

"İyi sorular..." dedi Joseph. "Ve Ford'la Kimberly'i bu sokaktan nasıl çıkardı? Aracını nereye park etmişti? Onları yuvarlayarak mı götürdü? Bir çekici, el arabası, tekerlekli sandalye?" Doktora selam vererek ayrıldı. "Baltimore'a hoş geldiniz Dr. Quartermaine. Bir şey bulur bulmaz beni arayın. Numaram Dr. Brodie'de var. Ajan Novak'la buluşmam gerekiyor."

²⁵ Be on the Lookout (aranıyor ilanı, farklı polis departmanları arasında iletişimde kullanılır.)

3 Aralık, Salı, 13.20

“Başına dikkat et Daphne.” Bir hemşire Daphne’yi tekerlekli sandalyeden sivil bir FBI arabasının arka koltuğuna aktarıırken Dedektif Hector Rivera onun başında beklemişti. Siyah bir arabaydı elbette. Daphne tekerlekli sandalyeye karşı çıkmıştı, “formalite” böyleydi ve sonunda teslim olmuştu, daha fazla tartışmak için çok yorgundu.

Süslü bir dedektif olan Hector, Baltimore Polis Departmanı’nda çalışıyordu. Bugün sinekkaydı tıraş olmuştu ama kirli sakalı varken Daphne’nin gördüğü en inandırıcı uyuşturucu bağımlısı oluyordu. Özel güvenliği olarak onun tanıdık yüzünü görünce rahatlamıştı

Özel güvenliğim var. Önceden Paige ve Clay ona özel güvenliği “ne olur ne olmaz” diye sağlıyorlardı, Millhouselerin tehdit oluşturduğu zamanlarda... O zaman pek gerçekçi gözükmemişti. Ama şimdi ciddiydiler. Bu sefer gerçekti. *Oğlum onların elinde.*

Uysalca Hector’ın arabasının arka koltuğuna geçti. Arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı. Aklını yitirmemeye çalışıyordu. *Ford.*

“Daphne, bekle!”

Grayson’ın sesini tanıdı, ileri yönelip kapıdan dışarı eğildi. Grayson hastane otoparkından bu tarafa doğru koşuyordu.

Hector derhal onun görüşünü kapattı, onu arabaya geri itti. “Bunu *yapma.*”

“Ama o yalnızca Grayson.” dedi Daphne sessizce.

“ ‘Yalnızca Grayson’ pusuya yatmış bir tetikçinin beklediği boşluğu yaratabilir.” Donuk bir ifadeyle başını salladı. “Üzgünüm, düşünmemiştim.”

Açık kapının önüne eğildi, ona sempatiyle baktı. “Sana bağışlamak istememişim Daphne. Oğlun eve gelene kadar seni hayatta tutmak benim görevim.”

Geri çekildi ve Grayson onun açtığı yere eğildi, avucu yukarı bakacak şekilde elini kaldırdı. “Sana bunu getirdim.”

“Telefonum.” Onu aldı, telefonunu eline almasıyla bir nebze olsun kontrolün ona geçtiğini hissetmişti. “Teşekkür ederim.”

“JD onu paltonun cebinde buldu. Bunlar da benden...” Ona kalın bir dosya verdi. “Senin Millhouse dosyanın bir kopyası. Orijinali VCET’de. Eğer seni meşgul edecek bir şey

arıyorsan dosyadaki bağlantıları araştırmaya başlayabilirsin. Belki sadece senin fark edebileceğin bir şeyler vardır.”

“Her şey için teşekkür ederim.” dedi sessizce.

“Benim sana teşekkür etmem gerek. Marina’ya o kamera çantasını fırlatarak hayatını riske attın. Eğer yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeterli.”

“Buradan nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Yakalama emri çıkarttırmaya, sonra da sorguya... Bill’e ilk yumruğu ben vurmak istiyorum.”

Midesinden öfke kabarcıkları yükseliyordu. “Sonra da ona oğlumu nereye götürdüklerini söylet.”

“Eğer bu öğrenilebilecek bir şeyse, bunu öğreneceğim.” diye ona söz verdi. “Paige gelip seninle kalacak. Lütfen!” dedi onun karşı çıkmaya hazırlandığını görünce. “İyi olduğunu bilmem gerekiyor. Clay şu anda seni koruyamaz. Dağılmış durumda. Onun yükünü bir süreliğine Paige taşıyabilir.”

Zavallı Clay! Daphne onu düşünecek zaman bulamamıştı. Bir meslektaşını ve arkadaşını kaybetmişti. Ve Ford’un kaçırılmasından kendini sorumlu tutuyordu.

Tutmamalı mıydı? Daphne kendisinin de bu olaydan Clay’i sorumlu tuttuğunu fark edince rahatsız oldu. Onu tekrar görmeden önce kafasında bu sorunu halletmeliydi. “Paige’in evde olması hem benim hem de annem için iyi olacak. Ve eğer ağabeyini görürsen benim adıma ona teşekkür et.”

“Gitmemiz gerek. Hector tekerleğin arkasından kapıya yöneldi. Ön koltukta oturan kadını gösterdi, üzerindeki standart siyah FBI montunun üzerine giydiği ağır SWAT tipi kurşungeçirmez yeleğe karşın etkileyici ve seksi gözükken kızıl saçlı bir kadındı. “Tüfek yolcu²⁶, Özel Ajan Kate Coppola... Iowa’dan...”

Daphne irkildi. “‘Tüfek yolcu’ böyle bir günde kullanacağım ifadelerden biri olmazdı.”

“Evet ama benim işim bu hanımefendi.” dedi Coppola. Ona doğru uzandı ve etkileyici bir av tüfeği görüntüsü çizdi.

“En azından şimdi kötü adamlarla aynı güçteyiz.” diye mıldandı Daphne.

“Eğer bir saldırı olursa...” dedi Hector. “Savunmayı Ajan Coppola üstleniyor. Ben onu koruyorum. Sen de yere sığın-yorsun. Bu araba kurşungeçirmez değil ama kurşunlara dayanıklı. Çelik yelek taktın mı?”

‘o Riding Shotgun. Yolcu koltuğunda oturup sürücüyü koruyan kişilerin lakabı.

“Yeni bir tane... Eski yeleğimi Olay Yeri İnceleme aldı.” *Çünkü Marina’nın kurşunlarıyla delik deşik olmuştu.* Ford’un verdiği dehşetten bir anlığına sıyrılınca ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu düşünüp titredii. Sonra bu düşünce kafasından gitti ve oğlu için duyduğu korkuyla kalbi çarpmaya başladı. Gözlerini kapadı, arama yapması gerektiğini biliyordu. Çok ürkütücüydü. *Travis.* Ford’un babasının öğrenmesi gerekiyordu.

Travis’in numarasını ezberden yazarken elleri titriyordu. Telefonunda kayıtlı değildi. Telefonunu onun ismiyle kirletmek istememişti. Telefon çalmaya başlayınca midesi altüst oldu. Bir korkak gibi telefonu kimsenin açmamasını diledi.

“Elkhart rezidansı...” *Lanet olsun!* Genizden gelen bu ses Remington’a aitti, uşak bir ailenin neslini uşak olarak devam ettirmekten gurur duyan bir uşak... Remington’ın kafasında bir uşak olmak Daphne gibi bir dağ kızı olmaktan yeğdi, Daphne ne kadar cilalanırsa cilalansın...

“Remington, benim, Daphne. Lütfen beni Bay Elkhart’a bağla.”

“Daphne? Üzgünüm ama isminizi çıkaramadım.”

Daphne öfkeden patlamak üzereydi. “Lanet olsun, senin oyunlarına girecek havada *değilim.*” Boşanmadan beri Remington onu hatırlamamanın komik olduğunu düşünüyordu. “Ford hakkında Travis’le konuşmalıyım.”

“Şu anda burada değil.” dedi Remington küçümseyerek.

“O zaman her neredeyse oraya bağla. Konuşmak için aramadım. Bu...” Dikkatle nefes alıp verdi, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Bu bir ölüm kalım meselesi.”

“Bir saniye.” Bir dakikalık sessizlikten sonra telefona cevap verildi.

“Ben Nadine. Ölüm kalım meselesi olan şey nedir Elizabeth?”

Tanrım, hayır. Bugün değil, lütfen! Travis’in annesi ondan nefret ediyordu. Ve bu hisleri karşılıklıydı. *Ama bu seninle ilgili değil Daphne.* Ya da Elizabeth, Travis’le evlendiğinden beri Nadine’in kullanmakta ısrar ettiğii ortanca adı. *Bu Ford’la ilgili.* Ve Nadine kendine özgü vahşii tavrıyla tek torununu seviyordu.

“Ford kaçırıldı.”

Nadine’in soluğu duyulmayacak gibi değildi. “Ne? Ne şimdi bu?”

"Söylediğim gibi işte. Ford kaçırıldı. Travis'le konuşmam gerek."

"O burada değil. Sabah mahkemedeydi. Aman Tanrım!"

Daphne arkadan Remington'ın sesini duyabiliyordu. "Madam? Madam, iyi hissetmiyor musunuz?" Yaşlı kadının kalbi hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Daphne ondan nefret ediyordu ama onun bir kalp krizi geçirmesini istemezdi. "İyi misiniz?"

"Hayır." diye fısıldadı. "İyi değilim. Elizabeth, sen ne yapıyorsun?"

"Detaylı bilgim yok." dedi onun suçlamasını duymazdan gelerek. "Sizi haberdar edeceğim."

"Telefonu yüzüme kapamaya *kalkma* Elizabeth. Senden fide talebinde bulundular mı?"

"Öyle bir talepten haberim yok."

"FBI'ya haber verdin mi?"

Onlar bana haber verdiler. "Onlar da işin içindeler."

"Bu olay ne zaman oldu?" Nadine'in sesi inceliyordu. Bir iki dakika içinde histerik davranmaya başlayacaktı. Bu kez Daphne onu suçlayamazdı.

"Dün gece sinemaya gitmiş ve yurduna geri dönmemiş."

"Bunun olmasına nasıl izin verdin Elizabeth?" dedi cırtlak bir sesle.

Daphne dilini ısırды. Bu soruya verilecek onlarca farklı yanıt vardı. Fakat çoğu bir işe yaramazdı. "Bu mesajımı Travis'e iletirseniz çok sevinirim. Dedğim gibi, sizi haberdar edeceğim. Eğer bir şey öğrenirseniz lütfen beni arayın. Numaram sizde var."

Yumruğunun içinde kıracakmışçasına sıkıldığı telefonuna bakıp aramayı sonlandırdı. Sonunda bu işi halletmişti. En azından Travis'le konuşmak zorunda kalmamıştı. O anda onunla baş edebilecek gücünün olduğunu sanmıyordu.

Telefonu çalmaya başlayınca güç bela nefes alabildi. Arayan kişi ekranda *gizli numara* olarak gözüküyordu.

Kalbi önce durdu, sonra çılgıncasına atmaya başladı. *Bu, Ford'u kaçıran kişi. Oğlum onun elinde.* "Gizli bir numara arıyorsun."

Coppola, Daphne'yle göz göze gelmek için arkasına döndü. "Bo Lamar'a mesaj atıyorum. Arayanı mümkün olduğunca hatta tutmaya çalış. Yerini tespit etmeye çalışacağız."

"Konuşmayı kaydedebilirim. Edeyim mi?"

“Bunun yer tespitine engel olup olmayacağını öğrenene kadar sen telefonda kal.”

“Tamam.” Daphne derin bir nefes aldı ve telefonu açtı. “Merhaba?”

“Neler oluyor orada Daphne?”

Son beş dakika içinde ikinci kez yerinden sıçradı, Coppola’nın bakışına kafasını sallayarak olumsuz yanıt veremeye çalışıyordu. “Sadece ex’immiş.” dedi sessizce.

İlk ismini “bir Elkhart için fazla bayağı” bulduğu için, Travis’in annesi ona Elizabeth ismiyle hitap ediyordu. Evlendikleri zaman Travis annesinin isteklerine boyun eğmiş, o da Elizabeth’i kullanmaya başlamıştı. Yani ona hitap etmeye mecbur kaldığı zamanlarda. Onu ilk günden itibaren neredeyse yok saymıştı. Boşanma evrakları imzalandıktan sonra ona yeniden Daphne demeye karar vermişti, bunu öyle bir ses tonuyla yapıyordu ki sanki onu aşağılıyordu. Onun soyadını taşıdığı ve oğlunu büyüttüğü on iki yıl boyunca ona hep böyle davranmıştı.

“Sadece ex’in mi?” dedi Travis buz gibi bir sesle.

“Evet Travis. Sadece ex’im. Ajan Lamar telefonlarını dinlemeye almak için seninle iletişime geçecek. O zamana dek telefonlarına bakmanı tavsiye ederim, onların benim yerime seni araması ihtimaline karşı.”

“‘Onlar’ derken oğlumu kaçırانları kastediyorsun herhâlde. Öyle değil mi?”

“Daphne parmak uçlarını zonklayan şakaklarına bastırdı. “Evet, ‘onlar’ onlar oluyor.”

“Bunun olmasına nasıl izin verdin?” dedi, sesinden öfke okunabiliyordu.

Daphne bir kez daha dilini ısırdı. “Ford yirmi yaşında. Özgür. Bunun olmasına ‘izin’ vermedim.” *Millhouseların beni cezalandırmak için onu kaçırmış olması dışında.*

Bunları Travis’e söylemeliydi ama bir şekilde kendini topalayıp kelimeleri bir araya getiremiyordu.

“Üniversiteyi gettolarda okumanın sonucu bu işte. Eğer Princeton’a gitmiş olsaydı...”

Daphne onun böyle atıp tutmasına karşı koymadı. Tartışmak işe yaramıyordu. Travis haklı olduğunu düşündüğü zamanlarda... Yani her zaman... Travis nefes almak için duraksadığında söze girdi. “Gitmeliyim. Bir daha aradığımda lütfen ulaşılabilir ol.” Telefonu kapattı ve koltuğa yaslandı. “Bu eğlenceliydi.”

Hector'ın suratı buruşmuştu. "Saygısızlık etmek istemem ama... Wow! Ben de kendi ex'imın kötü olduğunu düşünürdüm."

"Eh! Evet. Malikâneye de telefon dinleme sistemi kurmanız gerek bence. Ne olur ne olmaz." *Belki de benim yüzümden değildir. Ki öyle. Benim hatam, hepsi benim hatam.*

"Malikâne?" diye sordu Hector dikkatlice.

"River Oaks, Kuzey Virginia'da, Loudoun kentinde. Buranın bir saat kadar batısında."

"At şehri." dedi Hector "Bir çiftlik mi?"

Daphne acı acı güldü. "Hayır. Bu çok kaba olurdu. Bu bir malikâne. Aileye ait. Ahırları ve uşakları var. Ama toprakları pek "ekonomik yatırım" sınıfında sayılmaz."

"Tamam." dedi Hector yavaşça. "Üst tabakadan bir aile mi?"

"En üst kesimden... İşbirliği yapacaklardır, çünkü eski kocamın kafası oldukça politik çalışır. Polisleri sinirlendirmek istemez. Annesi gereken kolaylığı gösterecektir."

Hector'ın kafası iyice karışmış görünüyordu. "Ama Ford onun da oğlu."

"Evet, öyle. Ama arada bir fark var. Boşanırken seçimi Ford'a bıraktılar."

"O seni seçti." Hector iç geçirdi. "Bir çocuğun yapabileceği en zor seçimlerden biri."

"Bayan Montgomery!" Kate Coppola öğle trafiğinde yollarından geçen arabaları dikkatle izliyordu. "Neden telefon konuşmalarını kaydediyorsunuz?"

"Millhouselardan gelen ölüm tehditleri yüzünden. Önce bunun iznini çıkarttım. Onlara hiçbir saldırı şansı tanımak istemiyordum." Kelime seçiminden ürkmüştü. "Lanet olsun!"

"Bu tehditlerden telefonunuzda kayıtlı olan var mı?" diye sordu Coppola.

"Evet. Polise de bu kayıtları verdim." Daphne telefonunun ekranını kaydırırken birden donakaldı. "Bir saniye... Bu sabah Ford'dan bir mesaj aldım."

"Ne zaman?" diye sordu Hector.

"Mahkemedeyken..." Elleri titremesine karşın mesajı bulmayı başardı. "İşte burada. Saat 10.04'te yazmış. 'Bol şans anne' " Daphne bakışlarını kaldırdı, içi umut dolmuştu. "Oğlum iyi. Bana mesaj atmış. Tüm bunlar bir yanlış anlaşılma."

Coppola pek de umutlu olmayan bir tavırla telefonundan bir numara çevirdi. "Ajan Carter'ı arayacağım. Bu bilgiye

ihtiyacı olacak.” Sinir Daphne’nin boğazını yakıyordu. “Bana mesaj attı, lanet olsun! Nereden yazdığını bulabiliriz. Onu bulabiliriz.”

“Joseph, benim Kate... Hayır hayır, Bayan Montgomery’ye bir şey olmadı. Oğlunun bu sabah ona mesaj atmış olduğunu hatırladı, saat...” Sesi dinledi, sonra omzunun üzerinden dik-katle arkasına baktı. “Evet, o saatte.”

Çiğerlerindeki tüm hava boşalmıştı. *Olamaz*. Daphne kendi sesini duyana kadar bunu bağırarak söylediğini fark etmemişti. Ağzını kapamak için elini yukarı kaldırdı, diğer iniltilerini bastırmak için ama acının keskin sesleri kaçmayı başardılar.

Bu benim, diye düşündü. *Bu ses benim için geliyor*. Bu sesi son duyduğunda... *Doktorun odasıydım*. Doktor kötü haberleri vereli çok az olmuştu, *teşhis* diyordu, *kemoterapi* diyordu, *metastaz* diyordu ama onun tek duyduğu boğazını yırtan keskin acının sesiydi. *Oraya tekrar dönmeyi, burada olmaya tercih ederim. Elimde olsa hiç düşünmeden oraya dönerdim. Eğer Ford’u geri getirecekse tüm bunları tekrar yaşamaya razıyım*.

Bu tip pazarlıkların faydası yoktu. Bunu biliyordu. Güçlülükle de olsa ciğerleri çalışmaya başlamıştı. Her nefes canını yakıyordu. *Yaksın*.

Ford, neredesin? Neredesin?

Kate göz ucuyla Daphne’ye baktı. “Direkt eve gidiyoruz.” Telefonu kapattı “Mesajdan zaten haberleri varmış. Ford’un telefon kayıtlarını almışlar.”

Kate’in söylemediği başka şeyler vardı. “Nereden mesaj atmış?”

“Mahkeme binasının birkaç blok aşağısında bir ara sokaktan...”

“Joseph şimdi orada mı?”

Kate tereddüt etti. “Evet.”

“O zaman beni oraya götürün.” Dikiz aynasından Hector’la göz göze geldi. “Şimdi!..”

“Daphne!” diye konuşmaya başladı Hector.

“*Şimdi!*” Daphne’nin bağırmasıyla iki ajan da yerlerinden sıçradılar. Sesini alçalttı.

“Yoksa bu arabadan inip bir taksiye atlayacağım. Ya da gerekirse otostop yaparım. Kararınız nedir?”

3 Aralık, Salı, 13.35

Joseph arabasından inip Deacon'ın arabasını park ettiği sokağa doğru koştu. Deacon etrafta gözüküyordu. "Novak!" diye seslendi.

"Çöp konteynırının arkasındayım." diye yanıt verdi Deacon. Birkaç saniye sonra omuz askısından sırtına taktığı sallanıp duran bir sırt çantasıyla belirdi. "Tüm bulabildiğim bu."

"O zaman bir bakalım." dedi Joseph.

Deacon çantanın bölmelerinin fermuarlarını açtı ve içini hafifçe kokladı. Sonra öksürmeye başladı. "Birisi öğle yemeğini bu çantanın içinde taşıyormuş. Bu kişi her kimse epey sarımsak yemiş." Hızlı hızlı gözlerini kırparak Joseph'e baktı. "Göğsündeki kılları dalgalandıracak kadar..."

Joseph bu keskin kokuyu eliyle dağıttı, sonra durup Deacon'ın o garip gözlerindeki ıslaklığı silmesini izledi. "Lens takmıyorsun değil mi?"

Deacon neşelenmiş görünüyordu. "Hayır. Bu koku yüzünden oldu."

"Kırpiklerin de beyaz. Neden?"

Deacon omuz silkti. "Saçlarım da beyaz. Hatta göğüs kıllarım bile."

Joseph bunun onu rahatsız ettiğini fark etti. "Üzgünüm Deacon." dedi. "Senin laftan anlamaz biri olduğunu düşünmüştüm, yanılmışım." "Yaşlanıyorum." diye itiraf etti Deacon.

"Gözlerin hâlâ çalışıyor ama değil mi?" diye sordu Joseph. "Bilmem gereken bir görme sorunun, kör noktan falan var mı? Silahlı çatışma anında seni zor durumda bırakabilecek bir şey?"

"Hayır. Aslına bakarsan en güvendiğim özelliğim görüşüm." Deacon'ın garip gözleri düşünceli bir şekilde parladı. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Buna endişelenmek demezdim." diye kaçamak bir cevap verdi Joseph.

Deacon sırtıttı. "Benim için endişeleniyorsun. Beni beğeniyorsun, beni gerçekten beğeniyorsun."

Joseph homurdanarak gülmeye başladı. "İbnenin tekisin Novak!"

"Biliyorum. Hayatımı renklendiriyor. Soruna dönecek olursak, bir görme problemim yok. Tamamen kozmetikle alakalı. Keskin görüşümün renkle bir ilgisi yok. Babamın gözleri

çok iyi görürdü, anne tarafım muhabbet açmak için genelde bundan bahsederdi.”

“Bana sorarsan bu çok iyi bir silah.” diye mırıldandı Joseph. “İnsanları savunmasız yakalıyor. Zaten biliyorsundur.”

“Elbette.” Deacon sırt çantasını açtı. “Bakalım elimizde ne var?”

Joseph el fenerini çantanın içine doğrulttu. Elini soktu ve dışarı plastik bir nesne çıkardı. “Bu ne böyle?”

“Ayakkabı çekeceğine benziyor.” dedi Deacon.

“Biraz...” Joseph çantayı iyice açtı. “Ve bir dolarlık bir banknot... Hepsi bu.”

Sokakta bir araba kulak tırmalayan bir gürültüyle durdu. Kapılar çarparak kapandı ve kendi arasında konuşan sesler onlara doğru yaklaşmaya başladı. Joseph elinde sırt çantasıyla kalakaldı. Deacon yanında ayağa kalkmıştı, eli silahındaydı.

“O nerede?” diye sordu bir kadın sesi ve Joseph iç geçirdi.

“Eyalet Savcısı Montgomery’le tanışmış mıydın?” diye sordu Deacon’a.

“Hayır ama içimden bir ses tanışmak üzere olduğumu söylüyor.”

“Öyle.” Joseph yürümeye başladı, Daphne ara sokağa girerken karşılaştılar.

Onu görünce Daphne daha hızlı yürümeye başladı ve Joseph kısa bir an onu izledi. Sonra onun kırmızı gözlerini gördü, ağladığını biliyordu ve içindeki arzuyu kontrol altına almak zorunda kaldı. “Joseph, bana mesaj atmış. Buradan... Ford bana yazmış.”

“Onun telefonunu tutan biri sana mesaj attı.” dedi nazikçe.

“Ama niye?” diye sordu Daphne ağlamaklı. “Neden böyle bir risk alsın?”

“Bilmiyorum. Şu ana kadar bulabildiğimiz tek şey bu sırt çantası. Bu çantayı daha önce görmüş müydün?”

“Hayır. İçinde ne var?”

Joseph içindeki plastik parçayı çıkardı ve Daphne’nin geri sıçramasını seyretti. “Ne? Nedir o?”

“Reggie’nin Görevli Welch’i bıçaklamak için kullandığı bıçakla aynı renk.” dedi. “Şekli de benziyor. Ama bu bir bıçak değil.”

Deacon onu Joseph’ten alıp kokladı. Yüzünü ekşitti. “Ekşi kokuyor. Yıkanmamış insan derisi gibi. Ama bu bir bıçak değil. Keskin bir şey bile değil.”

Daphne yavaşça arkasını döndü ve diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

“Daphne.” Joseph onu omuzlarından tuttu ve kendine bakmasını sağladı. Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Harap olmuş görünüyordu. “Ah, tatlım!” diye fısıldadı. “Sen sanmıştın ki...”

Gözlerini kırpıttı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Ne kadar aptal görünüyorum!”

“Hayır, hayır. Aptalca değil, asla değil. Sen bir annesin, oğlunu çok seven bir anne.”

Başını onun göğsüne koydu, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken omuzları titriyordu. “Oğlum nerede Joseph? O nerede? Ona ne yapıyorlar?”

Joseph sırt çantasını Deacon’a verdi ve kollarını onun omuzlarına sardı. “Gel hadi. Seni eve götürelim.”

Başını kaldırıp gözlerindeki dayanılmaz acıyla ona baktı. “Ben ne yapabilirim?”

“Şimdilik oğlunun hayatta olduğuna inan, çünkü nefes alabilmenin tek yolu bu.”

Ona boş boş baktı. Sonra bakışları değişti, Joseph’in onu anladığını fark etmişti ve Joseph de bunu biliyordu. “İnanıyorum.” dedi sakince. “İşte benim kızım. Hadi, eve gitmelisin. Yakalamam gereken kötü adamlar var.”

Daphne kendini toplayıp uzaklaştı, ara sokağın köşesinde ona bakmak için durup arkasını döndü. “Teşekkür ederim Joseph.”

Kalbi göğüs kafesine sıkışmıştı. “Sadece işimi yapıyorum.” Joseph onun gidişini izledi, sonra Deacon’a döndü. Deacon tüm olan bitene tanıklık etmişti. “Ne?”

“Yok bir şey.” dedi Deacon. “Reggie’nin mahkeme salonunda kullandığı bıçak kimde?”

“Dışarıda saldırı başladığında Baltimore Polis Ekipleri içindeki bıçaklı saldırıyı inceliyorlardı. Tüm delilleri laboratuvarlarına götürdüler, olay yerlerinde güvenlik sağlandıktan sonra kimin ne yaptığını öğreneceğiz. O bıçağı Daphne’nin incelemesini isterdim.”

“Bu hikâyede çok fazla oyuncu var.” diye düşündü Joseph. Herkesin aynı anda, aynı bilgiyi duyması gerekiyordu. Toplanılardan nefret ediyordu ama bir toplantı düzenlemek zorundaydı.

Deacon plastik tabakayı inceliyordu. “Bunun üzerinden parmak izi alabileceğimize bahse girerim.”

“Onu incelemeye götür, sonra da benden mesaj bekle. Baltimore Polis Departmanı ile bir görüşme ayarlayacağım.” Ve bu iş bittikten sonra o ve Grayson, Millhouse’larla biraz konuşacaklardı.

3 Aralık, Salı, 14.10

İnanıyorum. İnanıyorum. Hector ve Ajan Coppola onu evine götürürken Daphne kafasında durmadan bu cümleyi tekrarlıyordu: *İnanıyorum.*

Kapıyı açtığında Ford’un ön verandada onu beklediğini hayal etti. Tek parça ve hayatta. *Bana gülümsüyor.* Ve nefes almaya devam etti, tıpkı Joseph’in ona söylediği gibi.

Joseph... Ondan neyi veya kimi çaldılar merak ediyorum. Bu düşünce aklını meşgul eden diğer şeylerin arasına sızmıştı. Joseph onu, tahmin ettiğinden daha iyi anladığını söylemişti. Daphne artık onun gerçeği söylemiş olduğunu biliyordu.

Onun kaybettiği kişinin bir kadın olduğunu düşünmek basit bir tahmindir. Daphne insanların içini okumada iyi sayılırdı. Ne yazık ki işte tanıştığı pek çok kişi onları tamamlayan birilerini yitirmişti. Eşlerini ve sevgililerini kaybedenlerin bakışları ebeveynlerini ve kardeşlerini kaybedenlerin bakışlarından farklıydı. Katıksız bir yalnızlık... Senden bir parça koparılıp götürüldüğü için bir daha asla aynı insan olamayacağını bilmek... Joseph o ara sokakta bir anlığına bu bakışa bürünmüştü. *Ama bir süreliğine de inanmıştı. İnanmış olmalıydı. Hâlâ nefes alıyordu.*

Araba durdu. “Geldik Daphne.” dedi Hector.

Bütün o sevgi dolu, tamamen uydurulmuş pozitif enerjinin arasından bir dehşet dalgası yeniden vurdu. *Lütfen oğlumu incitmiyor olmasınlar!*

Coppola koltuğunun arkasına uzandı, onu hafifçe omzundan sarstı. “Evdesin.”

İlk görüşte aşık olduğu Elegant Viktoryan evine doğru bakarak “Biliyorum.” diye fısıldadı. İnanılmayacak kadar aynı gözüküyordu. Ama kendi evi gibi hissettirmiyordu. Büyük bir güçle kafasında kurduğu görüntüyü yeniden canlandırdı. Kapıyı açıp Ford’u ön verandada beklerken görüyordu. *Bana gülümsüyor. İnanıyorum. Bu beni öldürse de inanıyorum.*

“Bekle.” Daphne kapıyı açmak için uzanırken Hector birden kapıları kilitleti. “Bu iş bitene kadar hiçbir yere koruma-

sız gitmiyorsun. Eğer açık alanda yürüyeceksen biz sana eşlik ediyoruz. Şimdi garaja girip eve oradan geçeceğiz. Garaj kapısı kapanana kadar içeride bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?”

Daphne başıyla onayladı. “Anlaşıldı.”

Hector’ın ifadesi yumuşamıştı. “Oğlun için endişelendiğini biliyorum ama sabahki olayda hedefte sen vardın. Benim önceliğim senin güvenliğini sağlamak. Bu şekilde Ajan Carter da senin oğlunu bulmaya odaklanabilir.” Telefonundan bir numara çevirdi. “Biz geldik. Garajı açabilirsiniz.”

Kapı yukarı kayarak açıldı ve içeri girdiler, garaj kapısı kapanırken Hector motoru durdurdu. Daphne kendisine söylendiği gibi kıpırdamadan duruyordu, tanıdık bir ses duyana kadar. “Daphne! Daphne! Bekleyin!”

Daphne gözlerini açıp kapayınca kadar Coppola önce araçtan inmiş, sonra omzunda tüfeğiyle garajın yan kapısından dışarı fırlamıştı.

Hector arka koltuğa uzanıp Daphne’nin kafasını yere bastırılmış, diğer eliyle arka camdan silahını doğrultmuştu ve tüm bunları tek harekette yapmıştı. Daphne istemsizce etkilenmişti. Hector’ın bastırışına karşı koymaya çalışıyordu.

“Hector, Hector kalkmama izin ver. Bu adamı tanıyorum. Tehlikeli değil.”

Hector uyguladığı baskıyı azalttı. “Kim o?”

“İsmi Hal Lynch, bir arkadaşım.”

“Erkek arkadaşın mı?” diye sordu Hector.

“Ah hayır, hayır! Sadece eski bir arkadaşım. Eski kocamın güvenliğinin başındaydı. Evliliğimizin büyük bir kısmında bana korumalık yapmıştı. Şimdi emekli oldu.” Daphne garaj kapısından gelen gürültüyü duyduğunda irkildi.

“*Bırakın gideyim.*” Hal susturulmuştu ama öfkeyle savurduğu çığlıklar duyulabiliyordu. “*Daphne!*”

“İyi olduğumdan emin olmak istiyor. Eski korumaların alışkanlıkları kolay değişmiyor.”

Hector, Coppola’nın kullandığı kapıdan dışarı çıktı. Bir dakika sonra Hal elleri arkadan kelepçeli olarak garaja girdi. Hector ve Coppola onu arkasından takip edip kapıyı kapattılar.

Hector orta bir boya sahipti, vücudu yapılıydı ve biraz karga burunluydu; sanki gençliğinde dünya boks şampiyonuyla tauntlar süren maçlar yapmıştı. Şu anda da FBI ajanlarıyla her an kapışabilecek bir görüntüsü vardı. O sakın duruşu gitmiş, etkileyici gülüşünün yerini korkuyla dolu sert bakışlar almıştı.

Daphne arabadan indi ve Hal'in gergin yüz ifadesinin kaybolduğunu gördü. "Kelepçeleri çıkarabilir miyiz?"

Coppola kelepçelerin kilidini açtı.

Hal bileklerini ovuşturuyordu. "Özel korumaların sanırım?" diye sordu gözlerini iki ajanın üzerinde gezdirerek. Başını bir kez eğerek onları onayladığını ima etti. "Sağlam bir ekip."

"Üzgünüm Hal!" dedi Daphne, sesi beklenmedik biçimde çatallanarak. "Kötü bir gün geçiriyoruz."

Hal kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldıktan sonra onu bıraktı, yüzünü görebilmek için eliyle çenesini yukarı kaldırdı. Elleri limon yağı kokuyordu. *Teknesinden çıkıp doğrudan buraya gelmiş olmalı.* Yani eninde sonunda bir tekneye dönüşecek o şeyden... O teknenin üzerinde yıllardır çalışıyordu, boşanmadan çok önce başlamıştı. Daphne ne zaman limon yağı kokusu duysa aklına Hal gelirdi.

"İyi olduğundan emin olmalıydım." dedi huysuz bir tonda. "Saldırıyı televizyonda canlı yayında izledim. Ödüm patladı."

"Ben iyiyim." Ellerini sıkı sıkı tutarak onu temin etti. Hal onun en eski arkadaşıydı. Elkhartlar'ın garip ve görkemli dünyasına çekildikten sonra gördüğü ilk gülen yüz onunkiydi. Ford doğduğunda onun yanında olan birkaç kişiden biriydi, henüz birkaç dakikalık bir bebekken onu kollarına almıştı. Onun ve Ford'un hayatındaki dönüm noktalarında hep yanlarında olmuştu. Şimdi ona kötü haberleri vermek zorunda olmaktan nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldı. "Hal, Ford kayıp. Kaçırıldı."

Hal güçlkle yutkundu. "Biliyorum, annen aradı. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Şimdilik hayır. FBI her şeyle ilgileniyor."

"İpucu elde edebildiler mi?"

"Pek sayılmaz." Gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kapadı. İnanıyorum.

"Senin için Travis'i aramamı ister misin?"

Gözlerini açtı, yüzü alev alev yanıyordu. "Hayır, onu zaten aradım."

Hal'in yüzü karardı. "Seni suçladı, değil mi? Orospu çocuğu!"

"Alışkın olmadığım şey değildi."

Hal dikkatlice onun yüzünü inceledi. "Başının ağrıdığı bakışlarından anlaşıyor. Uyuyup dinlenmelisin. Sonra tekrar konuşuruz."

“Deneyeceğim.” Kaşlarını çattı. “Gözlerindeki nefreti görebiliyorum. Travis’ten uzak duracağına söz ver.”

Hal gülümsedi ama bu nemrut bir gülümsemeydi. “Ona vurmayacağıma söz veriyorum.”

“Hal, lütfen! İşleri daha da zorlaştırma. Elkhartlarla daha fazla uğraşmak istemiyorum. Ve Nadine’in ne kadar kötü kalpli olduğunu biliyorsun.”

“Onun bir kalbi mi vardı?” diye sordu soğuk bir edayla. “Endişelenme, sorun çıkarmayacağım, söz veriyorum.” Onu alnından öptü. “Biraz uyu artık. Bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

“Tamam, ararım. Teşekkür ederim.” Kapı kapanınca Daphne’nin omuzları çöktü. “Aptalca bir şey yapma yeter.” diye mırıldandı.

“Eski kocanla pek ilgilenmiyormuş gibi geldi bana.” dedi Ajan Coppola.

“Hayır. Travis’in güvenliğinin başı olarak işleri sıkı tutmak zorundaydı ve patronu olduğu için Travis’e saygı duysa da insan olarak onu pek sevmiyordu. Eskiden ilişkileri en azından dostaneydi. Birkaç yıl önce aralarında bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama etkisi en az beş yıl sürdü. Tek istediğim Hal’in ona tekrar vurması.”

“Patronuna mı vurdu?” diye sordu Hector şaşkınlıkla.

“Daha sonraları, Travis’le ben boşanırken... Sanırım ona vurmadan önce emekli olmuştu. Ya da vururken...” Gözlerini zorla açıyordu, eliyle alnını ovaladı. “Sanırım biraz uzanacağım. Gerçekten başım ağrıyor.” Evin kapısının önüne geldiğinde durakladı. “Büyük bir köpeğim var. İçeri önce ben gireceğim.”

“Köpek kontrol altında.” dedi Hector. “Annen onu senin odana aldı. Gidelim.”

Annesi oturma odasında yanında Maggie’yle oturuyordu, ışıklar yarı açıktı. Annesinin yüzü kül gibiydi, onu görünce ayaklandı “Bebeğim!” diye fısıldadı.

Bebeğim. Daphne olduğu yerde donup kaldı, kalbi hızla çarpıyor, ciğerleri sıkıştıyordu ve bir anlığına sekiz yaşına geri döndü. Annesi o gün de karanlıkta oturuyordu, yüzü genç ve pürüzsüzdü ama rengi solmuştu. Oturma odasındaki kanepe o zamanlar pahalı deriden değil ucuz kumaştandı. Maggie orada değildi. Annesiyle henüz tanışmamışlardı.

O zamanlar annesinin yanında babası otururdu. *Babacığım.* Babasının güzel yüzü kıpkırmızıydı, gözleri ağlamaktan şişmişti. *Çok üzgünüm babacığım!*

Vivien teyze sallanan sandalyede oturmuş; umursamaz, kör bir ritimle sallanıyordu. Şerifin konuşmasını beklerken bir arada durmuşlar, çaresiz bir umut ve korkuyla beklemişlerdi. Şerif iri kıyım bir adamdı. Onlara gözlerini dikmişti, sonra arkasına bakmak için dönmüş ve şaşırılmıştı.

Daphne bir topaç gibi kıvrılmış, şerifin ayaklarının arkasına saklanmıştı. Bir ağaçmış gibi... Şerifin bacakları ağaçlar kadar uzundu. "N'apıyorsun çocuğum? Evindesin." diye ona bağırılmış, sonra onu yerden kaldırmıştı. Küçük Daphne çığlıklar atıp koluna yapışınca da kaşlarını çatmıştı.

Tam bir kaostu. Annesi ve babası mutluluk gözyaşları içinde ona sarılmışlardı. Vivien teyze histerik haykırışlarla bir cevap bekliyordu. "Kelly nerede? O nerede? Kızım nerede?"

Hâlâ orada, o yerde. Kediler ve adamlarla birlikte.

Geri döndüm. Beni özledin mi?

Hayır, yapma. Bunu düşünme, bunu asla düşünme. Hatırlama.

"Daphne, buraya dön."

Daphne kesik bir nefes aldı, ciğerleri yeniden dolmuştu. Sırtında bir acı vardı. *Biri bana vurdu.* Gözlerini kırptı ve bulanık görüntünün arasında yüzünde cesaretlendirici bir gülümsemeyle Maggie belirdi. Gözlerinde korku vardı. Ellerini buruşturan annesine şöyle bir baktı, sonra kendini odada annesinin en yaşlı ablasını ararken buldu. Ama Vivien teyze gitmişti. Beş yıl önce ölmüştü.

Peki babası? *Babacığım, çok üzgünüm! Her neredeyse umarım beni bağışlayabilirsin. Çok üzgünüm.* Maggie onu mutfığa götürürken kederinin altında ezilmişti. Daphne, Hector ve Coppola'nın onun arkasından şaşkın şaşkın birbirlerine baktıklarının farkındaydı. Yemek odasında iki ajanın daha olduğunu gördü; bilgisayarlarını kurmuşlar, gelen aramaları denetliyorlardı. Şimdilik onları görmezden geldi.

Mutfığın girişinde durdu. Koyu saçlarına ak düşmüş uzun boylu bir adam ocağın yanında duruyordu, ısıtıcıya²⁷ az önce su koymuştu. "Scott..." diye fısıldadı, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Sen de gelmişsin."

Yüzünde derin bir kederle kollarını açtı. Daphne ona sarıldı, Scott hafifçe sırtını okşadı. Giysilerindeki çiftlik kokusunu içine çekti, kalp atışlarının yavaşladığını hissediyordu. Hal'in elleri her zaman limon yağı kokardı. Scott'ın kiler ise eyer sabunu... İki koku da onu yatıştırıyordu.

İkisi de onun hayatında önemli rol oynamıştı, yalnız olduğu zamanlarda ona arkadaşlık etmişlerdi. Yürüdüğü yol boyunca ikisi de kendi hayatlarından fedakârlıklar yapmışlardı.

Bugün ona destek olmak için ikisinin de gelmesinde şaşılacak bir yan yoktu.

“Elbette geldim.” dedi Scott. “Gelmeyeceğimi gerçekten düşündün mü?”

Daphne onun sesindeki alınganlığı fark etmişti. Gözlerine bakmak için geriye yaslandı. “Evde olduğunu bilmediğim için öyle söyledim. Florida’daki at şovuna gittiğini düşünmüştüm.”

“Dün gece döndüm. Çocuklarımdan ikisi mavi kurdele kazandılar.” Scott’ın çocukları onun binicilik öğrencileriydi. Şehirdeki en iyi binicilik antrenörlerinden biriydi, atın üzerine oturabildiği ilk günden bu yana Ford’un antrenörlüğünü yapmıştı, onu kendi oğlu gibi severdi. Travis’in yerine getirmeyi bile denemediği babalık görevlerini, Hal ve Scott birlikte üstlenmişlerdi.

Scott gülümsemeye çalıştı ama gözleri ona itaat etmiyordu. “Sana ve Maggie’ye bir hediye getirdim. Kendini iyi hissettiğinde onunla tanışmalısın.”

Daphne dudaklarının hâlâ gülümseyebildiğini fark etti. “Bir kurtarma vakası daha mı?” diye sordu ve Scott başıyla onayladı.

“Onu bir ağaca bağlanmış hâlde buldum. Şimdilik bir kemik torbasından fazlası değil ama yürekli bir at. Maggie ona bir isim koymadan yetişmek için acele etmelisin.” dedi ona sataşarak.

“Kendimi hazır hisseder hissetmez geleceğim.” Güçlülkle yutkundu. “Ford’u bulduktan sonra...”

Scott başını öne eğdi, böylece onunla baş başa vermişlerdi ve arkalarında onları dinleyen meraklı kulaklara malzeme vermemek için sesini alçalttı. “Eğer bana ihtiyacın olursa yirmi dakika uzağındayım. Eğer atını fırçalamak istersen Reese’i sana getiririm.”

Daphne’nin kalbi sıkışmıştı. “Komşularımanın buraya bir at getirmem konusunda söyleyecek şeyleri olduğuna bahse girerim.”

“Siktir et onları!” dedi soğukkanlılıkla. “Sen iste, senin için bütün çiftliği buraya getiririm.”

Daphne sesini bulmaya çalıştı. “Teşekkür ederim.” dedi boğuk bir sesle.

"Ford için endişelenme." dedi onun teşekkürünü duymazdan gelerek. "Akıllı ve güçlü bir çocuktur. Onu iyi yetiştirdik." Scott onu masaya götürüp bir sandalyeye oturttu, ceketini çıkarıp omuzlarına sardı. Daphne yüzünü bu sıcak cekete gömdü.

Çiftliği bana getirdi.

"Çay yapıyorum." dedi Scott. "İsteyen var mı?"

"Ben biraz alırım." dedi Daphne'nin annesi, onun yanındaki sandalyeye otururken. "Çayı nasıl içtiğimi hatırlıyorsun, değil mi Scott?"

"Elbette Simone. Bir ölçü çay ve dört ölçü içki; artık hangisinin alkol oranı daha yüksekse ondan..."

"İşte benim adamım!" dedi annesi. Gözlerini kızından ayırmamıştı. Daphne oturma odasında neler olduğunu anlatması gerektiğini biliyordu.

"Üzgünüm anne. İçeride... Şey için... Düşünmüyordum."

"Özür dileyecek bir şey yok bebeğim. Hatırlıyordun. Ben de öyle..."

"O gece bana 'bebeğim' demiştin."

"Öyle mi?" Annesinin dudakları büküldü, ifadesi melan-kolikleşti. "Bunu hatırlamıyordum."

"Tüm bunları yeniden yaşayınca bugün nasıl hissettiğini hiç düşünmedim." dedi Daphne. *Ve aslında düşünmeliydim. Tanrım.* "Çok zor bir gün oldu." "Biliyorum bebeğim, biliyorum." Annesi iç geçirdi. "Çin'deki bütün çayları da getirselersenin bu olayı yaşamayı istemezdim."

Hector masaya oturup elini Daphne'nin annesine uzattı. "Hanımefendi, ben dedektif Rivera. Ekiplerle birlikte torununuzun kaçırılması üzerinde çalışıyoruz."

"Ben Simone Montgomery ve Daphne'nin arkasındaki hanımefendi de Maggie VanDorn; aile dostumuz. Ve ocağın yanındaki de Scott Cooper."

"Scott'ın Hunt Valley'de, benimkinin yanında bir çiftliği var." dedi Daphne. "Maggie'ye atların bakımında yardımcı oluyor ve on beş yıldan fazladır Ford'un antrenörü."

"Antrenör derken?" diye sordu Hector.

"Atlama..." dedi Daphne. "Atların üzerinde. Ford hem şehirde hem de ulusal seviyede yarışıyor. Bugüne kadar hep Scott'la çalıştı."

Ve çalışmaya devam edecek. Daphne hafifçe çenesini kaldırdı. Bunun gerçekleşeceğine inanıyorum.

Hector kibar bir reveransla onları selamladı, sonra gözlerini Daphne'ye çevirdi. "Pekâlâ, oturma odasında ne oldu?"

Daphne'nin yanakları kızardı, utanmıştı. "Otuz yıl kadar önce, ben sekiz yaşımıdayken bir kuzenim kaybolmuştu." Bir an tereddüt etti, sonra Maggie'nin elinin sırtını sıvazladığını hissetti. Aklından geçen kelimeleri dudaklarından çıkarmaya zorladı ama ne o gün ne de takip eden günlerde bunu yapmayı başaramadığını şiddetle hatırladı.

O korkunç gün eve döndüğünde hiç konuşmamıştı. Aylarca süren bir suskunluk... Sesini kaybetmiş değildi. *Kelimelerini* kaybetmişti. Uçup gitmişlerdi. Beynindeki konuşmadan sorumlu bölgeyle ağzının bağlantısını sağlayan şey her ne idiyse kopmuştu.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da babası ona yalvarsın, ondan rica etsin, onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışsın, hatta korkutsun... Kafasını kaldırıp babasına bakmaktan daha fazlasını yapamıyordu, çaresizdi. *Üzgünüm babacığım. Sana bunlar olsun istemedim. Anneme, bana...*

Artık sekiz yaşında değildi fakat korkusu hiç geçmemişti. Şimdi, otuz beşinde, kelimelerin yavaşladığını, uzaklaştığını hissetmeye başlıyordu. *Olmaz. Tekrar olmaz.* Konsantrasyonunu topladı, Scott'ın ceketinin kokusunu içine çekti. Kelimeleri özgür bıraktı.

"Ben de..." dedi nefes verirken. "Ben de kaybolmuştum." Tüm bakışların üzerinde olduğunun farkındaydı, güçlkle yutkunuyordu. "Şerifin beni eve getirdiği geceyi hatırladım. Herkes oturmuş bekliyordu, aynı bu geceki gibi. Herkesin hayatını etkileyen bir andı."

Hector dikkatle onu izliyordu. "Ona ne oldu? Kuzenine?"

"Bulundu daha sonra."

Hector kaşlarını kaldırdı. "Yaşıyor muydu?"

"Hayır." Daphne yutkundu, ağzı bir zımpara gibi kurumuştu. Scott ona bir fincan çay koydu ve Daphne minnetle çaydan bir yudum aldı. Hector bekliyordu, kafasını kaldırmıştı ve Daphne iç geçirdi. "Kuzenimin cesedi Ohio'da bir ormanlık alanda bulundu, benim eve dönüşümden bir hafta kadar sonra. On yedi yaşındaydı."

"Peki saldırgan?"

"Hiç yakalanmadı. Sadece... Kötü adamların paçayı sıyırdığı anlardan biriydi."

“Üzgünüm.” dedi Hector acısını paylaştığını belirten bir ifadeyle ama gözleri keskindi. Tetikteydi.

“Uzun zaman önceydi.” dedi Daphne.

“Dündü.” diye mırıldandı annesi. “Ford’un nerede olduğuna dair bir haber var mı?”

“Yok.” dedi Daphne. “Ama onu iyi insanlar arıyor.” Omuzlarını dikleştirdi. “Ve biz de onun iyi olduğuna inanacağız.”

“Elbette.” dedi annesi. “Yapabileceğimiz tek şey bu. Bu ve beklemek...” Daphne’yle göz göze geldi, çelik gibi kararlı, mavi gözleri vardı. “Zor zamanlar gördük ve hepsini atlattık. Ford senin oğlun. O da atlatacak ve sana, evine dönecek.”

“İnanıyorum.” diye mırıldandı Daphne. *Ve her nefesimi tek tek almaya devam edeceğim.*

YEDİNCİ BÖLÜM

3 Aralık, Salı, 14.20

Joseph'in, VCET ile Baltimore Polis Departmanı arasındaki bilgilendirme ve strateji belirleme toplantısı on dakika içinde başlayacaktı. Otoparktan konferans salonuna doğru yürürken telefonundaki e-mailleri kontrol etti. Bir mesaj göze çarpıyordu, konu kısmı tamamen büyük harflerle yazılmıştı: BENİ HEMEN OKU.

Babasından gelmişti. *Lanet olsun!* Onu geri aramasını istiyordu. *Endişelenmiş olmalı.* Bütün ailesi endişelenmiş olmalıydı. Normalde tehlikeli görevlerden sonra ailesini haberdar etmek gibi bir alışkanlığı yoktu ama tehlikeli görevleri daha önce hiç televizyonlara çıkmamıştı. Ruby'nin sözleri alay edencesine aklına geldi. *Ben bir internet fenomeniyim. Tanrım!*

Asansörü beklerken e-maili okudu. *Joseph, lütfen anneni ara. Kurşunlar havada uçuşmaya başladığı sırada televizyonda haberleri canlı izliyorlarmış. Sesini duymaya ihtiyacı var. Bir de, görünüşe bakılırsa evimizde misafirlerimiz var, geleceklerini söylememiştin.*

Joseph irkildi. Bo'ya ailesine göz kulak olması için birkaç adam göndermesini söylemişti ama ailesine bundan bahsetmeyi unutmuştu.

Evi aradı ve annesi ilk çalışta telefonu açtı. "Merhaba anne."

"Joseph." Annesi ismini aceleyle söylemişti. Nefesini tutuyordu.

"Ben iyiyim." dedi yumuşak bir tonda. "Endişelenmeni istemedim."

"Endişelenmemiştim." dedi annesi kızgın bir sesle.

"Hayır, endişelenmişti!" bir kadın sesi söze karıştı. Bu Judy'ydi, Grayson'ın annesi; paralel hattaydı. Joseph ve Grayson'ın kan bağı yoktu ama Grayson ve Judy onlarla yaşamaya başladığından beri Joseph onu kardeşi olarak görmüştü. Yaklaşık otuz yıl önceydi.

"İyi misin oğlum?" diye sordu babası, paralel hatlardan bir diğerini açmıştı. "Bunu canlı izledik."

"İyiyim." diye onları rahatlatmaya çalıştı Joseph. "Şanslıyım. Çok daha kötü olabilirdi."

"Ben buna şans demezdim Joseph." dedi Judy. "Bu yetenekti ve ben seninle gurur duydum, yani kalp atışlarım normale dönünce. Grayson ve o... Katil silahlarını birbirlerine doğrulttuklarında kalbim durmuştu."

"Grayson'ı kurtardın." dedi annesi kıvançla. "Sonra da Daphne'yi."

"Aslında, Grayson'ı Daphne kurtardı." dedi Joseph. "Saldırığa bir kameramanın çantasını fırlatıp onun dikkatini dağıttı."

"Onu hiç görmedik." dedi annesi.

"Kötü kamera açısı yüzünden olmalı. Daphne saldırganın dikkatini dağıttı, sonra Stevie onu öldüren kurşunu sıktı."

"Gerçekten mi?" Babasının ses tonu hem şaşkın hem rahattı. "Sen vurmuşsun gibi gözükte."

"Yine kötü kamera açısı... Eğer ben vurmuş olsaydım beni idari izne çıkarırlardı."

"Evet, bu mantıklı." dedi annesi, Joseph'i gülümseterek.

"İyi olduğun için mutluyuz oğlum." dedi babası minnetle. "O kötü kamera açısı bize hayatımızın korkusunu yaşattı. O kız seni sırtından vurmuş gibi gözükte."

"Vurdu zaten. Üzerimde çelik yelek vardı, şükürler olsun ki olması gerektiği gibi işe yaradı."

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandı annesi güçsüzce.

"Ama iyiyim anne." diye onu tekrar teselli etmeye çalıştı Joseph. "Sadece biraz yaralandım."

"Ah, yüce Tanrım!" dedi annesi yine.

"Sadece nefes al hayatım." dedi babası. "Ford nasıl?"

"Ve Daphne?" diye ekledi Judy. Grayson'la çalışmaya başladığından beri tüm ailesinin Daphne'den haberi vardı. O ve Ford aileden sayılırdı. "Dayanabiliyor mu?"

"Haberlerde Ford'un kayıp olduğunu söylediler." dedi annesi. "Babanın zaten bundan haberi varmış." diye ekledi homurdanarak. Babası büyük bir ustalıkla konuyu değiştirerek

annesinin panik atağını geçiştirmeyi başardı. Joseph konuyu değiştirme yeteneğini, anne ve babasının yıllardır süren tartışmalarını izleyerek kazanmıştı.

“Daha fazla bilgiye ulaşana kadar babamdan hiçbir şey söylememesini rica etmiştim. Çok fazla şey bilmiyoruz ve gerçek olan bu.”

“Yardım edebilir miyiz?” diye sordu babası.

Joseph neye ihtiyacı olduğunu düşündü. Ford ve Kimberly’nin ilişkisinin zaman çizelgesi kritikti. “Aslında evet. Ford’un dizüstü bilgisayarı incelemede.” Yurttaki nöbetçi bekçi tarafından el konulmuştu. “Sistemine giriş yapamıyoruz. Şu stajyer arkadaşından eğer biliyorsa Ford’un şifresini bize vermesini ya da Facebook’a girip Ford’un sayfasının ekran görüntülerini alıp bize göndermesini isteyebilir misin?”

“Facebook sayfaları hâlâ önümde açık.” dedi babası. “Ne kadar geri gitmemi istiyorsun?”

“Kimberly’le tanıştıkları gün ve birkaç hafta ilerisine...”

Telefonun diğer ucuna sessizlik çökmüştü. “Neden?” diye sordu annesi.

“Bir zaman çizelgesine ihtiyacım var.” Ve sonra babasının hilesini kullanarak lafı değiştirdi. “Yani şimdi korumalarınız var öyle mi? Umarım halının üstündeki tozları falan takip etmiyorlardır.”

“Babanın konu değiştirmeleri daha düzgün oluyor.” dedi annesi soğuk bir tonda. “Evet, şu anda korumalarımız var. Geleceklerini bilsek daha iyi olurdu tabii ama senin biraz meşgul olduğunu biliyoruz. Bizim için endişelenme Joseph, biz de senin için endişelenmemeye çalışacağız. Ford’u bulmaya odaklan.”

“Pekâlâ, şimdi gitmem gerekiyor. Beş dakika içinde bir toplantım var ve bunu ben düzenliyorum, bu yüzden geç kalamam. İyi olduğumu bilmenizi istedim.”

“Dikkatli ol Joseph.” dedi annesi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Asansöre bindi ve gideceği katın düğmesine bastı. Kapılar kapanmak üzereyken bir çift el aradan sızıp kapıları geri itti. Joseph bir anlık refleksle silahına davrandı, sonra asık suratıyla asansöre binenin Deacon olduğunu görünce rahatladı. “Bu da neydi Deacon?”

“Lanet olası asansörü bekletmen için sana bağırduğımı duymadın mı?”

“Hayır, üzgünüm.” dedi Joseph, ikna edicilikten uzak bir sesle.

"Hayır değilsin." dedi Deacon.

"Haklısın." Joseph. Deacon'ın elindeki hazır sandviçe baktı. "Başka var mı?"

"Hayır, üzgünüm." dedi Deacon, Joseph'in sesiyle alay ederek.

Joseph kıkırdadı, kendisi de buna şaşırmıştı. "Hayır değilsin." Deacon'ın peşinden konferans salonuna giderken Joseph'in telefonu gelen bir mesajla titredi. Judy'den gelmişti.

Daphne'nin nasıl olduğundan hiç bahsetmedin. Onun için endişeleniyorum.

Ben de, diye düşündü. Yürürken mesaja cevap yazdı. Dayanıyor. Onu araman iyi olabilir.

Joseph tereddüt etti, sonra yeni bir mesaj yazdı. *İnan.* Daphne'nin numarasını ezberden girdi, bu numarayı dokuz aydır ezberde biliyor olmaktan biraz utanmıştı. Daphne'yi gördükten kısa bir zaman sonra telefonunu öğrenmek için Grayson'ın telefon kayıtlarını dikizlemişti. Joseph mesajı gönderdi ve omuzlarını dikleştirdi. İşbaşı yapma vaktiydi.

3 Aralık, Salı, 14.25

Ah, kızım. Daphne makyaj masasında oturmuş, ciddi bir irkilmeyele aynadaki görüntüsünü inceliyordu. Kullanılıp atılmış kızlar gibi görünüyorsun.

En sonunda yatak odasına gelebilmişti. Yalnız kalabilmişti nihayet. Ailesini seviyordu, gerçek anlamda seviyordu. Ama bazen etrafında dolanıp duruyorlardı. *Umarım ben de Ford'a karşı böyle değilimdir.*

Sözcükleri onu sert çarpmıştı. *Sürekli onun etrafında dolaşıp durmalıydım. O zaman şu an yanımda olurdu.*

O şekilde düşünemezsin, diye kendini azarladı telefonunu şarja takarken. Sonra onu makyaj masasının üzerine koydu, iyice ortaya yerleştirmişti, böylece telefon çaldığı anda ekranı görebilecekti.

Lütfen çal, lütfen!

Daphne yaşamı boyunca köpeklerden uzak yaşamıştı, hiç bir zaman bir köpeği olsun istememişti. Fakat Giant Schnauzer²⁸ eve geldikten bir hafta sonra, onsuz bir hayatı düşünemez olmuştu. Tasha onun ne zaman üzgün ya da stresli olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu. Ve Ford yurda taşındıktan sonra, 28- *Almanya kökenli, büyük bir köpek cinsi. Çoğunlukla siyah tüylü olurlar.*

onun sallanan kuyruğu Daphne'nin uzun iş günlerinden sonra eve dönmesi için bir bahane olmuştu ki bu uzun zamandır kaybettiği bir histi.

Bugüne kadar... "O da eve geliyor kızım. Gelmek zorunda." Tasha ağızlığını Daphne'nin ayağının üzerine koydu ve iç geçirdi. Onun derdini paylaşıyordu. Yatak odasının kapısının hafifçe vurulması köpeğin hırlamasına neden oldu. "Ben *iyiyim* anne." dedi sakince.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Daphne aynada usulca sallanan uzun siyah saçları gördü. "İyi olduğunu biliyorum." dedi Paige yavaşça. "Ama ben değilim."

Daphne'nin gözleri yaşlarla dolunca aynadaki yansıma birden bulanıklaştı. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordu. "İçeri gel öyleyse." dedi alçak sesle.

"Peabody de gelsin mi? Tasha'yla oynamak istiyor."

Daphne gözleri nemli gülümsedi. "Yatağın üzerine çıkmadığı sürece gelebilir."

"Yatağın üzerine zıplamaması gerektiğini biliyor." Paige arkasından kapıyı kapattı. Rottweiler hantal adımlarla içeri girdi, oynamaya hazırdı ama Tasha olduğu yerde duruyordu, bildiği tek şekilde Daphne'yi teselli etmeye çalışıyordu. "Ayrıca bu pembe tasması onda kompleks yaratıyor."

Daphne gülmeye çalıştı ama bu çabası hiçkırık olarak kendini gösterdi. İlk gözyaşı döküldükten sonra duramadı, hiçkırıklar göğsünü yırtıyordu. *Onun hep etrafında olmalıydım. Neden olmadım?*

Paige arkasında durmuş, konuşmadan omuzlarına masaj yapıyordu. Ağlamasına izin vermişti. Sonunda gözyaşları durdu ve Daphne şişmiş gözlerini kapattı. "Başım zonkluyor."

"Şaşırmadım. Eğer peruğunu çıkarırsan başına masaj yapabilirim ve basınç noktası terapisiyle seni baş ağrısından kurtarabilirim."

Daphne ani bir hareketle kafasını kaldırdı, aynada Paige'in bilgili gözleriyle karşılaştı. "Ne zamandan beri?" Gözlerini kaçırdı, utanmıştı. "Her neyse, boş ver."

"Geçen nisan seninle tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Çimen yeşili bir ceket ve bir mini etek giyyordun, altında da on santimlik topuklu ayakkabıların vardı, rengi uysun diye boyatmıştın. Ve kocaman saçların... Ama *kocaman*."

Daphne şişmiş gözlerini kıstı. "Yani?"

"Benim zengin sponsorum ve Grayson seni reddedince kılık değiştirip gitmeyi teklif etmiştin."

Daphne ona sert sert baktı. "Bana 'çok akılda kalıcı' olduğumu söylemişti." Ama Joseph öyle düşünmemişti. O da Daphne'yle aynı gün tanışmış sonrasında onu hiç aramamıştı. Bir defa bile... "Yani?"

"Yani... Grayson'ın evinden ayrıldın ve yarım saat sonra geri geldiğinde, tanınmaz hâldeydin. Saçların parlak Fransız stiliydi. Benim daha sonra denemek için aylarca düşüneceğim bir elbise giyiyordun."

"McQueen'i diyorsun." dedi Daphne. "Onu alabileceğini sana söylemişim, hem de o gün. İstersen bütün gardırobumu alabilirsin."

Aynada Paige'in gözleri büyümüştü. "Bu dediğini unutma ama önce, hikâyeyi geçtiğimiz ağustosa saralım. Sen ve Maggie, doğum günü için anneni Vegas'a götürdünüz."

Paige onun omuzlarının arasına masaj yapmaya başladı ve Daphne'nin göz kapakları ağırlaştı. "Eğer bunu Grayson'a da yapıyorsan, böbürlenip durduğun o seks için nasıl uyanık kalabiliyor?"

"Onun *neresine* masaj yaptığımı hiç söylemedim. Programa sadık kal kızım."

"Vegas, annemin doğum günü..."

"Sen gittiğinde senin evine göz kulak oldum, postalarını aldım. DVD'lerini izledim, jakuzinde takıldım ve senin kıyafetlerini denedim."

Daphne iç geçirdi, bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordu. "Odama mı girdin?"

"Evet. Bütün o plastik kafaların bana baktığını gördüğümde biraz ürktüğümü kabul etmeliyim." Aynada Daphne'yle göz göze geldiler, yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. "Aylardır merak ederdim, onunla tanıştığım o gün Daphne nasıl oldu da o kadar hızlı değişti diye. Sorun giysiler değildi. Ama saçların? Sırf o topuzundaki saç spreyinden kurtulman bile üç şişe şampuan gerektiriyordu. Grayson'ın evine bir saat içinde geri dönmüş olmanın hiçbir yolu yoktu. Perukları gördüğümde taşlar yerine oturdu."

"Sebebini öğrenmek istemedin mi?"

"Elbette istedim. Hâlâ istiyorum çünkü meraklı biriyim. Kanser tedavisi görmenle ilgili bir şey olduğunu sanıyorum. Ve hazır hissettiğinde sebebini bana açıklayacağını düşünüyorum."

Omzunu kaldırdı. “Ya da kendini koruma dersinde peruğunu ‘yanlışlıkla’ düşürebilirim.”

Daphne hıçkırıklarının arasında gülümsedi. Söylemek üzere olduğu şey her ne idiye telefonunun titreşmesiyle aklından uçup gitti. Mesaj Joseph’tendi. Tek kelime. *Inan.*

Daphne hızla soluk alıp verdi. “Oh!..” *Teşekkür ederim Joseph. Buna ihtiyacım vardı.*

Paige mesaja bakmak için öne eğildi. “Hah, Joseph kardeşimiz sonunda bir adım atmaya karar vermiş.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ah, hadi.” Paige’in siyah gözleri büyümüştü. “Sen ciddi-sin. Hiç fark etmedin mi?”

“Belli ki hayır.” dedi katı bir ifadeyle. “Neyi fark etmemiş-im?”

“Joseph tam dokuz aydır seni izliyor Daphne.”

“Hayır izlemiyor.” Daphne gelen mesaja baktı. “Sadece işini yapıyor.”

“*Her neyse...* Demek istediğim, Peabody’nin, Joseph Carter’ın departman değiştirmesiyle bir ilgisi yok.” Paige geri çekildi, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Onun Homeland Security’den VCET’e neden geçtiğini biliyorsun, değil mi?”

Daphne Paige’le aynada göz göze geldi “Çünkü?..”

“Seni şaşkın! Evet.” Paige kafasını çevirdi. “O peruğu yatakta da takıyor musun?”

Daphne yanaklarının kızardığını hissetti. “Hayır.” Gözle-rini kapattı. “Ah Tanrım! Bunu aklıma soktuğun için teşekkür-ler.” Bir anlığına da olsa oğlu için duyduğu endişe aklından gitmişti. Arkadaşı bu konuda akıllıca davranmıştı. “Çok ciddi-yim. Teşekkür ederim.”

“Hizmetlerimize bu da dâhil. Gel hadi. Diğerleri aşağıda seni görmek için bekliyorlar.”

Daphne’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Diğerleri mi? Kim-ler burada?”

“Clay, Alyssa ve Alec...” Kararlı bakışlarla Daphne’nin gözlerine baktı. “Ofise giderken uğradılar. Ama Clay’in önce seni görmesi lazımmış.” Tereddüt etti. “Eğer ona sinirliysen odanda uykuya daldığını söyleyebilirim. Seni görmek için can atıyor.”

“Birkaç dakika sonra aşağıda olacağımı söyle. Biraz kendi-me gelip canlanmam gerek.”

Paige köpekleri alıp çıktı ve Daphne telefonunu eline alıp gözlerini Joseph'in mesajına daktı.

O kadın kendisinden çalındığında Joseph'in ne yaptığını merak ediyorum, o kadın her kimdiyse. Evinde oturup ağlamadığından emindi. Ben de ağlamayacağım. Millhouse dosyasının tamamı elimde. Ve dosya gelir gider tabloları, arkadaşları, komşuları, tanıdıkları, iş ortaklarının listeleriyle doluydu.

Aynada kendini sert bakışlarla süzdü. "İnanmaktan daha fazlasını yapacağım Joseph Carter. Oğlumu bulacağım."

3 Aralık, Salı, 14.30

Joseph konferans salonuna girdiğinde Bo gözleriyle masanın başında duran boş sandalyeyi işaret etti. Joseph'in sağında Bo, solunda Baltimore Polis Departmanı Cinayet Bürosu'ndan Teğmen Hyatt oturuyordu. Hyatt huysuz bir adamdı, olmadık yerde sorun çıkarmaya meyilliydi ama Grayson onu severdi ve bu çok şey ifade ediyordu.

Masadaki diğer insanlar sırasıyla Brodie ve onun BPD'deki meslektaşısı Drew Peterson; hazır sandviçini iştahla kemiren Deacon ve Bill Millhouse'u tutuklamaya çalışırken gözü sağlam morarmış olan JD Fitzpatrick'ti.

JD onu sert bir ifadeyle selamladı. "Geçici olarak senin ekibinde görevlendirildim."

"Seni aramızda görmek güzel. Soruşturmaya bir an önce geri dönebilmemiz için bu toplantıyı mümkün olduğunca kısa tutacağım. Dedektif Hector Rivera'ya bağlanacağız, kendisi Bayan Montgomery'i koruyan ekibin başında ve Eyalet Savcısı Grayson Smith de hoparlörde olacak." dedi Joseph, bir yandan da numarayı çeviriyordu. "Yeni bir şey bulacak olursa Medikal İnceleme de bize haber verecek."

Hector hoparlörden yanıt verdi. "Ben Rivera, Eyalet Savcısı Montgomery'nin evindeyim."

"Ben Grayson Smith." dedi Grayson diğer hoparlörden. "Ofisimden arıyorum, Millhouse'lar aleyhine suçlamalar hazırlıyorum."

Masanın etrafındaki gözler kısıldı, gerginlik hissedilir biçimde artıyordu.

"O zaman işe koyulalım." dedi Joseph. "Böylece onlara hak ettikleri hızlandırılmış yargılama yolunu açabiliriz. Başlamadan önce arkadaşlarımızın sağlık durumlarıyla ilgili birkaç güncellemem var. Görevli Welch ameliyattan çıkmış

ve durumu iyiymiş. Kameraman da ameliyattan çıkmış ama durumu ciddiyetini koruyor. Dedektif Mazetti hakkında yeni bir bilgi yok, bu yüzden hâlâ ameliyatta olduğunu varsayıyorum. Ailesinden gelen son sesli mesaja göre kalçasındaki atardamarda ciddi hasar varmış ve tedavi edilmesi zaman alacakmış.”

Eğer tedavi edebilirlerse, diye eklemişti Stevie’nin annesi ağlamaklı bir sesle. Joseph bu detayı kendine saklamaya karar verdi. “Ve bugün kaybettiğimiz arkadaşlarımızı anmak için bir dakikalık sessizlik rica ediyorum. BPD’den polis memuru Winn ve MPD’den Çavuş Zacharias için...”

Bir dakikalığına oda sessizliğe büründü. “Pekâlâ!” dedi Joseph ciddileşerek. “Dr Brodie, sizinle başlayalım. Lütfen olay mahalli hakkındaki raporunuzu verin.”

Brodie, Joseph’in olası senaryo analizini de ekleyerek, olay yerinin detaylarını aktardı. “Şok tabancasının AFID taglerinin seri numaralarını araştırdım.” dedi. “Pennsylvania’da bir eyalet polisi geçtiğimiz yıl iki şok tabancası ve on adet kartuşun kendisinden çalındığını rapor etmiş. Bu ekipman ona departmanı tarafından tahsis edilmiş ve eyalet polisi bunları evindeki kasada saklıyormuş. Hırsızlar onun hizmet silahını, birkaç parça antikayı ve iki yarı otomatik tabancasını da çalmışlar.” Brodie’nin gözleri parladı. “Ve tahmin edin bu tabancalar nerede bulundu?”

JD öne eğildi. “Diğer on tüfeğiyle birlikte Bill Millhouse’un bagajında.”

Brodie’nin gülümsemesi keskindi. “Çok iyi dedektif! Bill ve Marina’nın diğer silahlarını balistik incelemeye gönderdik. Şimdilik bir şey çıkmadı.”

“Artık Bill Millhouse’u Zacharias’ın öldürülmesine ve Ford Elkhart’ın kaçırılmasına bağlayabiliriz.” dedi Joseph. “Bill’in o ara sokağa gitmiş olduğunu kanıtlayamasak bile, silahları ve şok tabancası kartuşlarını her kim sağladıysa onun sayesinde bir bağlantımız var. Reggie’nin mahkeme salonunda kullandığı bıçaktan haber var mı? Ona bakmaya fırsatı bulan oldu mu?”

“Ben...” dedi Drew Peterson. “Buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmedim.” Bıçağın fotoğraflarını masanın üzerine attı. “Eğik bir bıçak; bir orağa benziyor. İkiye ayrılabilen bir şey, parçalar üst üste konunca birbirine tam oturuyor. Hector ve Grayson, size fotoğrafları mail atacağım.”

“Teşekkürler...” dedi Grayson. “Onu mahkeme salonuna nasıl soktuklarını bilmek istiyorum.”

Joseph fotoğrafları inceledi. Daphne sırt çantasında bul-

dukuları plastik parçanın renginin bıçakla aynı olduğunu söylemişti. Ayrıca iki yarısı da aynı şekle sahipti, parçaları üst üste konunca anlaşılıyordu. Deacon'ın da bu bağlantıyı fark ettiğini gördü. "Onlara ne bulduğunu göster." dedi Deacon'a.

Deacon delil poşetinin içindeki plastik tabakayı masanın üzerine koydu. Ford'un telefon sinyallerinin bizi götürdüğü ara sokakta, bir sırt çantasının içinde bunu bulduk. Spor ayakkabısı gibi kokuyor."

"Şuna bir bakayım." dedi Peterson. "Yüzeyinde parmak izleri var."

"İşimiz bittiğinde onu incelemeye gönderecektim." dedi Deacon.

Peterson telefonuna bir şeyler yazdı. "Bir teknisyene buraya gelip bunu almasını söylüyorum. Parmak izlerini bulmaya öncelik vereceğiz."

"O ara sokağa sizi Ford'un cep telefonu kayıtlarının mı götürdüğünü söylemiştin?" diye sordu Grayson.

"Evet. Daphne Montgomery bu sabah on sularında Ford'un telefonundan bir mesaj almış." dedi Joseph. "Mesajın gerçek olduğunu, Ford tarafından yazıldığını ve oğlunun güvende olduğunu düşünmüş. Bunun doğru olmadığını öğrenince çok üzüldü."

Masadan yükselen uğultuyu bir anlık derin sessizlik takip etti.

Deacon söze girdi. "Bayan Montgomery'nin oğlunu şimdi kaçırmak niye? Demek istediğim, ödeşme fikrini anlayabiliyorum ama onlar çocuğu suçlu kararı açıklanmadan önce almışlardı. Jürinin hâlâ aksi yönde karar verme ihtimali vardı. Eğer başarısız olsalardı ya da Ford'un kayıp olduğu bu sabahki duruşmadan önce açıklansaydı, Reggie için işler daha da kötü olurdu. Onların yerinde ben olsaydım jüri üyelerinden birinin çocuğunu kaçıırdım. Sadece söylüyorum." dedi herkes ona bakarken. "Ford'u kaçıımanın hiçbir amacı yokken..."

"Masumları vurmanın da yok." dedi Hyatt sakince. "Mill-houseların üstün dehası gibi bir durumla karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum."

"Bilmiyorum." dedi Joseph. "Zacharias'ın katilinin bir planı vardı. Zacharias'ı görünce şaşırmıştı ama koşullara adapte oldu. Onun aptal olduğunu düşünmüyorum. Marina? Aptal ya da intihara meyilli. Bill Millhouse bu sabah bir bagaj dolusu silahla çıkageldi. Onun da bir planı vardı: Reggie'yi kaçıırmak, eğer kaçııramazsa da öldürebildiği kadar insanı öldürmek..."

Hyatt'ın yüzü öfkeyle parladı. "Millhouse ailesinin B planı; Dünyayı yakmak."

"Tüm bunları göz önünde bulundurarak," dedi Joseph, "Deacon'ın haklı olduğu bir konu var. Millhouse'un bugün mahkeme salonundaki davranışlarının amacını görebiliyoruz. Ama neden Ford'u da aldılar? Bu çok iyi bir soru. Zihnimizi açık tutmamız gerek."

"İyi." diye söylendi Hyatt. "Bu işin altında öyle büyük tasarılar falan aramayın yeter."

Joseph başıyla onayladı. "Bunu not aldım. Başka ne biliyoruz?"

"Kimberly MacGregor, Ford'u tuzağa düşürmüş olabilir." dedi Deacon, masadaki şaşkınlığı fark ederek. "Hırsızlıktan sabıka kaydı var. Davasıyla Bayan Montgomery ilgilenmiş. Ve dün kız kardeşinin kaybolduğu haberi geldi. Philly'denmiş."²⁹

Bu cümle masada bir bağırış sağanağına yol açtı. "Bu, işleri değiştirir." dedi Hyatt.

"Ve Deacon'ın kaçırılmanın zamanlamasıyla ilgili sorusunu da daha önemli hâle getirir." diye ekledi Bo.

Deacon tatmin olmuş görünüyordu ama akıllıca davranarak hiçbir şey söylemedi.

Aklına gelen bir durum Joseph'in kaşlarını çatmasına yol açtı. "Dr. Brodie, Pennsylvania'daki eyalet polisinin hırsızlık raporunda bir adres var mı?"

Brodie telefonunu kontrol etti. "E-mailde diyor ki..." Bakışlarını yukarı kaldırdı. "Broomall, PA."³⁰

Deacon'ın parmakları telefonunun ekranının üzerinde uçuşuyordu. "Google, buranın Philly'nin hemen dışında olduğunu söylüyor."

"Tesadüf değil." dedi JD. "Kim ve Ford kaç aydır çıkıyorlardı?"

Joseph tekrar telefonuna baktı ve gülümsedi. Babası bir şeyler bulmuştu. Gelen e-mail kısıydı. *Benden istediğin ekran görüntüleri ekte. Ford, Kim'le eylülün başında, bir ev partisinde tanışmış. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Sevgiler, baban.*

"Eylülde bir ev partisinde tanışmışlar." dedi Joseph. "Daphne kızı biliyordu ama onunla hiç tanışmamıştı. Ford'un Facebook paylaşımları elimde. Bunlara bir göz atacağız ve yurttaki arkadaşlarına soracağız, bize başka ayrıntılar verebilecek kimse var mı, bir bakacağız. Kim'in yurt odasını baştan sona

²⁹ Philadelphia'nın kısaltması.

³⁰ Pennsylvania'nın kısaltması.

bir arayalım. Onunla ilgili her şeyi bilmemiz gerekiyor. Ford, Kimberly ve kız kardeşini saklayabilecekleri muhtemel yerler hakkında konuşalım. Ben Ford'un Millhouseların elinde olduğunu düşünüyorum ama esas mülklerinde değil. Başka nereye saklamış olabilirler?"

"Eğer onları çoktan öldürmedilerse..." dedi Brodie sessizce. "Acımasız ve keyiflerince davranan tipler olduklarını bize gösterdiler. İntikam almak istiyorlar ve fidye talebinde bulunmadılar. Neden onları öldürmesinler?"

Neden gerçekten? "O zaman acele etsek iyi olur." dedi Joseph, "Millhouseların birincil adresleri ve iş yerlerindeki aramalardan sonuç çıkmadı. JD, Millhouseların ve akrabalarının sahip olduğu diğer mülkleri araştırabilir misin?"

JD başını salladı. "Bilgisayarlarını aldık mı?"

"Evet ama ne yazık ki şifreliler... Bilgi işlemdekiler şifreyi kırıp sisteme girmeye çalışıyorlar, onlarla bir konuş. Deacon, silahlarının çalındığını rapor eden eyalet polisini ara. Kimberly'i tanıyıp tanımadığını öğren. Ve onun hırsızlıktan hüküm giydiğini hatırlat. Mücevher çalmıştı, değil mi? Onu nasıl çaldığını öğren."

"Tutuklama raporunda bir temizlik şirketi için çalıştığı yazıyordu." dedi Deacon. "Ama iş geçmişi hakkında daha fazla bilgi alacağım. Philly'ye gitmem gerekebilir."

"Bir plan yap. Eğer gelebilirim ben de seninle geleceğim. MacGregor'ın ailesiyle konuşmak istiyorum. Bo, Philly'deki saha ofisiyle koordinasyon sağlayabilir misin? Tanıkları bizim sorgulamamız gerekecek. Ve kız kardeşin kaçırılma soruşturmasına bizim de dâhil edilmemiz gerekiyor."

"Olmuş bil."

"JD, yurt işi de sende. Ford'un oda arkadaşıyla konuş ve Kim'inkiyle de. Onlarla ilgili her şeyi bilmek istiyorum, özellikle Kimberly'le ilgili... Kiminle, nerelerde takılır bilmek istiyorum. Eğer Ford'u tuzağa o düşürmüşse kaçırın kişiyi de tanıyor, bu yüzden onun Millhouse ya da ailesiyle olan *bütün* bağlantılarını ortaya çıkar. Ve eğer küçük MacGregor'la ilgili bir şey öğrenirsen direkt beni ara."

"Tamam. Eğer daha çok eşelemem gerekiyorsa Novak'la birlikte Philly'ye gidebilirim."

"Hayır, gezme işini geri kalanımız halledebilir. Sen evine yakın kalıyorsun. Karının doğumunun iyice yaklaştığını duyduğum." Joseph tek kaşını kaldırdı. "Ruby Gomez karının göbeğinin 'davul gibi' olduğunu söyledi."

"Bu, Lucy'nin çok hoşuna gidecek." dedi JD soğuk bir edayla. "Şehirden ayrılmadığım için teşekkür ederim. Lucy de böyle düşünecektir."

"Problem yok. Isaac Zacharias'a gelecek olursak... Ölüm sebebini öğrenmek için yeni ME'yi³¹ beklememiz gerekiyor, sebebini boğazındaki kesik olmadığını bildiğimize göre... Quartermaine, Zacharias'ın uyuşturulduğunu düşünüyor. Muhtemelen bir karışımdı; onu çabucak etkisiz hâle getirecek, Ford ve Kimberly kaçırılırken de onu yerde tutacak bir karışım. 'Zacharias'ı beklemediği için, katil ona Ford'un dozunu vermiş.' diyor."

"Bu da doksan kiloluk bir polisi öldürmek için yeterliydi." Bo yüzünü ekşitti. "Ford'u da mı öldürmeye çalışıyordu?"

"Bu fikir, ölüm sebebini uyuşturucu karışımı olduğunu varsayıyor." dedi Joseph. "Ama bu iyi bir soru. Eğer baştan beri Ford'u öldürmeyi amaçladıysa, o zaman neden öldürmedi?"

"Henüz öldürmediğini varsayarsak..." dedi Brodie ciddi bir ifadeyle.

"Aksi yönde bir bilgi gelene kadar ben de öyle yapıyorum." diye yanıt verdi Joseph kesin bir dille. "Olay yerinde hiç silah bulunmadı ama bir bıçağın kullanıldığını biliyoruz; kesin olarak Zacharias için ve belki Kim için. Teğmen Hyatt, silahını atmış olma ihtimaline karşılık olay mahallindeki lağımları araştırabilir miyiz?"

Hyatt parlak kel kafasıyla onayladı. "Olmuş bil."

Joseph Brodie'nin BPD'deki meslektaşına döndü. "Drew, Millhouse'un bagajında bulunan tüm silahlar sende, değil mi? Aralarında hiç bıçak var mı?"

"Aşağı yukarı on beş bıçak, ayrıca on tüfek ve iki tabanca... ME otopsi fotoğraflarını verdikten sonra bıçakların yaraya uyup uymadığına bakarız."

Brodie, Reggie'nin mahkeme salonunda kullandığı bıçağın fotoğrafını eline aldı. "Quartermaine en doğrusunu söyleyecektir ama Zacharias'ın boğazı tırtıklı olmayan ve bu derinlikte bir bıçakla kesilmiş gibi duruyor. Bu, o bıçak olabilir." dedi.

"Ben de bunu düşünüyordum." diye itiraf etti Joseph. "Sadece, her şey çok... Çok düzenli görünüyor. Bıçakla ilgili ne bulabileceğine bir bakalım. Parmak izlerini düşünecek olursak, bıçağın George, Reggie ve Cindy'nin eline değmiş olduğundan neredeyse eminiz."

31 Medikal inceleme yapan kişi, doktor.

“Ve Daphne...” diye ekledi Grayson. “Reggie bıçağı yere düşürmüştü ve görevliler Reggie’yi tutmaya çalışırken bıçağı o aldı. Daphne de olayın içine girmiş bulundu.”

Joseph’in gözünde canlanan görüntü göğsünü gururla kabartırken bir yandan da midesinin ağrımaya yol açmıştı. “Bu kadın gerçekten çok gözü kara biri.” diye söylendi.

“Bıçağın her santimetrekaresini kontrol edeceğiz.” diye söz verdi Peterson.

“Güzel.” Joseph keşfedemedikleri bütün açılırla düşünerek tekrar elini masaya vurdu. “Kim bir mesaj aldı, muhtemelen kız kardeşinin kaçırılması hakkında, dün akşam saat yedide. Eğer Ford’u Kim tuzağa düşürdüyse, saat on birde onu olması gereken yere getirmişti çünkü film o saatte bitti.”

“Bu da, kız kardeşini kaçırarak kişiye onu saklayıp ara sokaklara dönmesi için dört saat kazandırdı.” dedi Deacon. “Philly buradan arabayla iki saat, yani kızı sakladığı yer şehirden iki saatten daha uzak mesafede olamaz.”

“Kızı yanında tutmadyısa...” dedi JD. “Onu alıp doğrudan bir yere saklamamış olabilir.”

“Olabilir.” dedi Deacon düşünceli bir şekilde. “Büyük bir araca ihtiyacı olmuş olmalı. Kim ve kız küçük olabilir ama Ford iri bir çocuk. Onları o ara sokaktan nasıl çıkardı? Bir kamyonetin içinde mi? Ya da gerçekten büyük bagajı olan bir arabayla mı? Bill Millhouse’un arabası yeterince büyük mü?”

“Millhouse’un arabasını inceledik.” dedi Brodie. “İlk incelememizde hiç kan izi bulunmadı ve sokaktan ayrılırken hem Kim’in hem de Ford’un kanaması vardı.”

“Ayrıca bagajı fazla küçük.” diye ekledi Peterson. “O kalabalıktaki herkesi öldürmeye yetecek kadar tüfek taşıyor olsaydı bile, sırf Ford’u o bagaja tıkmak için epey bir baskı uygulaması gerekirdi.”

“Çok daha kötüsü olabilirdi,” dedi Bo sessizce, “eğer JD, Bill Millhouse’un etrafta gezinip durduğunu fark etmeseydi.”

“Ve eğer Stevie, Marina’yı vurmamış olsaydı...” diye ekledi JD sert bir tavırla.

Joseph bu genç katili aklına getirdi. “Daphne, Marina’nın öldüğünü gördüğünde karnındaki bebek için endişelenmişti. Marina dava boyunca hamileydi ama onun cesedini kontrol ettiğimde bir plastik göbek taktığını gördüm.”

“Son duruşmayı kaçırmıştı.” dedi JD. “Biz doğum yaptığını düşünmüştük.”

“Belki de hiç hamile olmamıştı.” dedi Deacon.

"Quartermaine net bir cevap verebilir. Sanki yeni doğum yapmış gibi görünüyordu. Bunun bir canlı doğum olduğunu varsayarsak bebek şu an dışarılarda bir yerde olmalı. Marina öldü ve Millhouse'lar da hapisteyken o bebekle kim ilgilenecek? Ve nerede?"

"Belki de 'nerede' sorusunun cevabı Ford'la Kim'i sakladıkları yerdir." dedi Deacon.

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi Josph. "Bebeğin nerede olduğunu bulmalıyız. Millhouse'ların evinde olmadığını biliyoruz."

"Dedektiflerimden bir ekibi bu konuya yönlendireceğim." dedi Hyatt. "Hastaneleri kontrol ettireceğim, nerede doğduğunu bulacağız."

"Teşekkür ederim." dedi Joseph. "Başka sözü olan var mı?"

"Ben..." dedi Hector. "Bana bir tesadüften çok daha fazlasıymış gibi görünen bir şey var. Ford bu ailede kaçırılan ilk kişi değil. Otuz yıl önce Daphne ve kuzeni de kaçırılmış. Daphne sekiz, kuzeni on yedi yaşındayken... Kuzenin cesedi bir hafta sonra başka bir eyalette bulunmuş."

Joseph irkildi, sırtından soğuk terler boşanmıştı. "Bu bir tesadüf için çok fazla. Daphne bundan neden daha önce bahsetmedi?"

"Benim izlenimim bu olayı çok derinlerine gömdüğün yönünde. Evine ilk girdiğimde Daphne büyük bir dejavu yaşadı. Gerçekten bayılacağını düşündüm. Ona ne olduğunu sorduğumda, şerifin onu eve getirdiği gün herkesin bugünkü gibi toplanmış olduğunu söyledi. Ve o günün 'kötü adamların paçayı sıyırdığı' zamanlardan biri olduğunu... O ve Simone olay hakkında konuşmuş olmak için konuştular, pek bir şeyden bahsetmeden; anlıyorsun ya. Çok ürkütücüydü."

Farklı yerlerden gelen bu bilgiler Joseph'i yumruk yemişçesine sersemletmişti, başı dönüyordu.

İlk hissettiği önüne geçilemez bir öfkeydi. *Daphne kaçırılmış*. Bu düşünce onu hasta etmişti. Eve dönüşünde bu olayı hatırlayıp böylesine şiddetli bir tepki vermiş olması onu daha da hasta ediyordu. *Birisi onun canını yakmış. Aman tanrım! Sadece sekiz yaşındayken...*

İçindeki adam bir şeye *vurmak* istedi. Birine... *Allah kahretsin!*

Ama içindeki polis sakın kalmasını sağladı. Daphne kaçırılmıştı ve ondan sonra bir de oğlu mu kaçırıldı? Bu iki olayın birbirinden bağımsız tesadüfler olma olasılığı neydi? Muhteme-

len yıldırım çarpma ihtimalinden düşük. Bu iki olay bir şekilde bağlantılıydı. Bunu hissedebiliyordu. Ama nasıl? Ve neden?

En son içindeki kurban sadece gözlerini kırttı. Daphne de mi kaçırılmıştı? *Gerçekten mi? Sadece... Vay canına!* Daphne'nin o kişi olduğunu onunla tanıştığı an anlamıştı. Onu bir mık-natis gibi çekmişti. Sebebi bu muydu? Joseph bunu hissetmiş miydi?

Gürültüyle boğazını temizledi. "Bunu inceleyeceğiz Hector. Sen Kate'le birlikte Daphne ve annesiyle konuşmaya devam et. Başka neler bulabileceğinize bir bakın. Daha fazla veriye ihtiyacımız var."

"Tamamdır." dedi Hector. "Ayrıca iki ziyaretçisi oldu, ikisi de eski arkadaşları. Biri eski kocasının güvenlik şefi ve Daphne'nin koruması, ismi Hal Lynch. Diğeri de Scott Cooper. Daphne'nin atlarıyla ilgileniyor, aynı zamanda oğlunun antrenörü. Ford atlama yarışlarına katılıyormuş. İkisi de yıllardır Ford için baba figürleri olmuşlar."

Ford'un geçmişine bir erkek gözünden bakmaları gerekirse diye Joseph isimleri not aldı. Bu adamlara en başından güvenmemişti ama içindeki erkek konuşuyordu. "Eğer baba figürleri olan bu adamlar ziyarete gittilerse, Ford'un babası nerede? Onunla iletişime geçildi mi?"

"Şey..." Hector tereddüt etti. "Ford'un babasının ismi Travis Elkhart. Kendisi bir hâkim. Ailesi oldukça varlıklı. Yani çok çok zengin. Elkhart ve annesi, Ford'un kaçırılmasında Daphne'yi suçlamakta gecikmediler. Şu ana kadar bu evi arayıp onunla konuşmak için bir girişimde bulunmadılar."

Joseph içindeki dişlerini gıcırdatma arzusuyla savaştıkça zorunda kaldı. Daphne'yi suçluyorlardı. *Sanki başından yeterince şey geçmemiş gibi.* "Gelen aramaları kontrol etmesi için evlerine bir teknisyen göndereceğiz. Bu olay belki gerçekten parayla ilgilidir ve bir fidye talebinde bulunabilirler, ne olur ne olmaz. Eğer ekleyecek bir şeyiniz yoksa toplantı bitmiştir. Millhouselarla bir randevum var."

3 Aralık, Salı, 15.05

Daphne odasından çıkarken derin bir nefes aldı. *Annem tarçınlı kurabiye yapıyor.* Annesi üzgün olduğunda daima bir şeyler pişirirdi. Seslere bakılırsa herkes mutfakta toplanmıştı.

İki ajan haricinde geri kalan herkes yemek odasında fidye

talebi için bir telefon bekliyordu ve iki polis evin içinde geziyordu.

Clay evin ön penceresinde durmuş gri gökyüzüne bakıyordu, yakışıklı yüzü tamamen ifadesizdi. Daphne normal zamanlarda onun için çok endişelenirdi.

Bugün onun için normalden daha fazla endişelenecekti. Çünkü o zaman Ford'un dışarıda bir yerlerde bu havada ne yaptığını düşünmekten kendini kurtarabiliyordu. Hava raporları bu gecenin çok soğuk olacağını söylemişti. *Ölesiye üşüyecek. Ve... Ben bunu düşünmüyorum. Ben Clay için endişeleniyorum.*

"Onca geçen günün arasında bugünün özellikle berbat olduğunu söylemem gerekecek." dedi. "Destansı bir şekilde..."

"Sana katıldığımı söylemeliyim." dedi Clay aynı şekilde, ona bakmadan.

Clay'in siyah tişörtünün kolundan çekti. "Öğle yemeğinden sonra ekibe mi katılacaksın?"

Tişörtünün göğsünde büyük harflerle yazan BPD yazısına baktı, sonra omuz silkti. "Bunu JD'nin arabasından aldım. Benimkini yırtmıştım."

"Stevie'ye bandaj ve turnike yaparken gördüm. O ameliyattan çıktı mı?"

"Hayır." Şakaklarındaki damarlardan biri attı. "Ve olması gerekenden çok daha uzun sürdü."

Daphne koluna dokunmayı denedi. Clay irkilmişti ama kolunu geri çekmedi, Daphne de hafifçe kolunu okşadı. "Eğer kötü bir şey olsaydı haberimiz olurdu. Muhtemelen onun hayatını kurtardın. Ona yardım etmemiş olsaydın kan kaybından ölebilirdi."

Clay bir süre sessiz kaldı. "Kızın ismi Kimberly MacGregor."

"Ford'un kız arkadaşı mı? Biliyorum. Bana ondan bahsetmişti." Alnını ovuşturdu. Baş ağrısı daha da artmıştı. *Paige'in o basıncı dokunuşunu yapmasına izin vermediydim.*

"Sana yeterince şey anlattığını düşünmüyorum."

"Clay, bulmacalarla uğraşacak gücüm yok. Söylemen gereken şey her neyse söyle." "Kızın bir sabıka kaydı var Daphne. Apır hırsızlık... Davasına sen bakmışsın." Daphne bir an soluk alamadı. "Ne?" "Evini temizlediği bir kadından elmas bir yüzük çalmış. Onunla iki yıllık şartlı tahliye ve beş yüz saat toplum hizmeti için anlaşmışsın. Ford'un bunu bilmediğini varsayıyorum. Ford sabıkahılarla takılacak biri değil."

“Hayır, değil.” Midesinden yukarı doğru soğuk bir öfke kabarıyordu. “Bunu tam olarak ne zaman öğrendin?” “Bu akşamüstü... Onun geçmişini inceledim.” “Yani daha önceden incelemediğini mi söylüyorsun?” Söylediği her kelimedede sesi biraz daha yükseliyordu. Bilinçli olarak sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. “Zacharias, Ford’u *iki haftadır* takip ediyordu ve sen Ford’un görüştüğü kızın geçmişini araştırmamış mıydın?”

“Bana onun mazisini iyi bildiğini söylemişti.”

Daphne sakın kalmaya çalıştı. Clay’in, çalışanlarının ona söylediği her şeyi kontrol edemeyeceğini ve etmeyeceğini biliyordu. *Ve belki bunun bir anlamı yoktur.* “Yani kızın sabıka kaydı var. Ben de erkek arkadaşımın savcı annesiyle tanışmayı istemeyebilirdim.”

“Kız kardeşi de dün gece kaybolmuş. Pamela, on dört yaşında.” Daphne ağzını açtı ama ağzından hiçbir sözcük çıkmadı. *Nefes al.* “Ve?” Clay omuzlarını dikleştirdi. “Kimberly’nin Fransızca öğretmenini film izleme ödevi falan vermemiş.” *Nefes al.* “O kız *benim oğlumu tuzaga mı düşürdü?*” “Bana öyle geliyor, evet.” *Aman Tanrım, aman Tanrım!*

“Bu her şeyi değiştirir.” dedi sessizce.

“Ben üzgün...”

“Bana üzgün olduğunu söylemeye *kalkma.*” dedi Daphne, öfkeden sesi titriyordu. “Eğer *o çok güvendiğin çalışanın işini* doğru yapsa tüm bunlar engellenebilirdi. Olanlardan senin arkadaşın sorumlu.”

Clay ona döndü, siyah gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Hayır, bu olanlardan arkadaşımı öldüren herif sorumlu.” Daphne bir adım geri çekildi. “Şu anda seninle konuşamam.” “Çocuklar?” diye seslendi Paige arkalarından. Daphne onun farkına varmamıştı bile. “Joseph biliyor mu?” “Ona bir mesaj ve bir e-mail gönderdim ve sesli mesaj bıraktım.” dedi Clay kısaca. “Bunlardan birini gördüyse biliyordur.”

“Pekâlâ. Dedektif Rivera’ya bunu anlatmanı istiyorum. Ve sonra buradan ayrılmanı...” “Daphne...” Paige elini Daphne’nin omzuna koydu. “Şimdi olmaz Paige.” Daphne ikisinden de uzaklaştı.

“Şimdi olmaz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

3 Aralık, Salı, 15.15

Clay, yüreği ağzında, Daphne'nin uzaklaşmasını izledi. "Bu epey iyi gitti."

Paige şaşkınlıkla ona baktı. "Demin olan şey neydi Clay?" Clay ona anlattı ve Paige gözlerini yumdu. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Tuzak'ın aklı neredeydi?"

"Bilmiyorum. Yorgun olduğunun farkındaydım. En başından bu iş için başka birini bulmalıyım. Kimberly'nin geçmişi hakkında verdiği raporda temiz olduğu yazıyordu. Ona inandım. Bana daha önce hiç yalan söylemedi." *İşte bunu biliyorum.*

"Phyllis'in haberi var mı?"

"Hayır. Dün cesedini yıkarken pantolonunun cebinden çıkanları bana verdiler. Yapılacaklar listesi vardı. 'Phyllis'in arabasını servise götür, süt al. KM'nin geçmişini araştır.' Ve on kadar madde daha... Geçmişini araştır maddesi hariç hepsinin üstünü çizmişti. Sanırım bunu her seferinde erteliyordu. Ve yapmadan geçiştirdi."

Paige gözlerini kısmıştı. "Onun için bir mazeret üretmeye çalışmıyorsun değil mi?"

Clay ona buz gibi bir bakış savurdu. "Hayır. Bana neden yalan söylediğini dahi anlamaya çalışmıyorum, çünkü artık nedeninin bir önemi yok. Geçmişini kontrol etmemiş olması yeterince kötü. Kasıtlı olarak yanlış rapor vermiş demektir. Beni, Kim'in Ford için bir tehdit olmadığına inandırdı. Ve şimdi Tuzak öldü, Ford ise kaçırıldı." Paige şiddetle iç geçirdi. "Tanrım, bu nasıl bir kâbus? Bunu Rivera'ya anlatalım. Bilmesi gerekiyor." "Ben zaten Carter'la konuştum, bu yüz-

den Rivera'nın da bildiğini düşünüyorum." "Sen Carter'la mı konuştun? Bizzat? Sadece mesajla falan değil?" "Bizzat, telefon-da konuştum. Carter da önceden biliyormuş." "O zaman Carter, Daphne'ye de söylememiş." "Hayır ama Tuzak, Carter'ın sorumluluğunda değildi. O bendeydi." Paige elini ensesine götürdü, rahatladığının bir işaretiydi. "Hadi, gidip federalle-re itiraf edelim. Joseph'in söylemeye zamanı olmamış olabilir, ne olur ne olmaz." "Benimle birlikte gitmek zorunda değilsin." "Sen benim ortağımısın." dedi Paige basitçe. "Ya Ford ölürse?" diye sordu, kelimeler ağzından güçlkle çıkmıştı. "Ben o konuya hiç girmiyorum. Sen de girmemelisin." Paige onunla birlikte birkaç adım yürüdü, sonra kafasını kaldırıp ona baktı, kaş-ları çatılmıştı. "Joseph'in bunu önceden bildiğini Daphne'ye söylemedin. Neden?" "Çünkü Joseph, Daphne'ye fena hâlde vurgun. İşleri onun adına berbat etmek istemedim." "Seni duygusal ahmak, Clay Maynard!" dedi Paige yumuşak bir sesle. "Haklılık payın var." diye mırıldandı Clay.

Simone, elinde kırmızı peçetelerle sarılmış hasır bir sepetle yemek odasına girdiğinde Clay, Rivera'ya bildiği her şeyi anlat-mayı bitirmişti. "Tarçınlı kurabiyeler..." dedi yüzünde donuk bir ifadeyle ve Clay, Simone'un onun anlattıklarını duyduğunu biliyordu, yani kızına ve torununa sahip çıkamadığını. "Daph-ne alman için ısrar etti, bu yüzden hayır demeyi aklından bile geçirme."

Genç asistanları Alec ve Alyssa, Simone'un arkasında sıraya girmiş, Clay'den gelecek direktifleri bekliyorlardı. "Çalışma vakti..." dedi Clay çünkü yapacak daha iyi bir işi yoktu.

3 Aralık, Salı, 15.30

Paige mutfak masasında onun karşısındaki sandalyeye oturduğunda Daphne gözlerini kaldırdı, sonra önündeki kâğıt yığınına okumaya devam etti. "Gittiler mi?"

"Evet."

"Orada sana bağırdığım için üzgünüm." dedi Daphne. "Benim hatamdı."

"Önemli değil. Bana şu beyaz Chanel ceketini verirsen ödeşiriz."

"Senindir." Daphne iç geçirdi. "Bak, Clay'in böyle olmasını istemediğini biliyorum."

"Ama Ford senin oğlun. Başka nasıl tepki verecektin ki?"

İnsanlara sevdiklerini koruma sözü verdiğimizde büyük bir sorumluluk alıyoruz. Tuzak, Clay'e yalan söyledi. Clay bunu değiştiremez ama Ford'u bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Yapacağını biliyorum." Daphne burnunu çekti. "Ve üzgünüm ama onu suçlamıyorum." Önündeki kâğıt yığınının dönüp onları düzenledi. "Bu benim Millhouse davasıyla ilgili dosyam. Grayson bana bir kopya çıkarmış. Orijinalleri federallerde."

Paige onun yanına oturmak için masanın etrafından dolaştı, gözleri açılmıştı. "Vay canına! Burada her şey var. Keşke Clay'de de bir kopyası olsaydı. Bu ona epey zaman kazandırır-
dı."

"Var zaten." dedi Daphne.

Paige'in gözleri iyice açıldı. "Nasıl? Ne zaman? Ah! Tarçınlı kurabiyeler... Neden gizli kapaklı hallettiniz?"

"Coppola... Belgelerin üzerinde gizli olduğu yazılı ve o, kuralları harfiyen uygulayan tipte bir kız."

"Onları Clay'e vermen başını derde sokabilir mi peki?"

"Muhtemelen. Eğer Ford'u bulmasına yardım ederse buna değecektir. Eğer bulamazsa zaten fark etmez." Omuzlarını dikleştirip kâğıtların bir bölümünü Paige'e uzattı. "Clay'de de bir kopya olsun istedim ki bana yardım edebilsin."

"Edeceğini biliyorsun." Paige kâğıtların kendine ait kısmını düzenlemeye başladı "Reggie, Bill, Cindy, George... Huh! Bütün ailenin finansal bilgilerine ulaşmışsın. Nasıl?"

"Reggie'nin başka otomobil sürücülerini de soyup değerli eşyalarını okuttuğuna dair bir ipucumuz vardı. Ondan mücevher aldığını söyleyen iki rehinciyle konuştum. Reggie sadece lise son sınıf öğrencisi, yani yetişkin birileri ona yardım etmiş olmalı. Bir hâkimi de buna ikna ettim. Böylece tüm ailenin son üç yıla ait vergi ve banka kayıtlarını açıklaması için bir mahkeme kararı çıkarttım."

"Ve?"

"Bill ve Cindy'nin hesapları normaldi ama Reggie'ninki değil. Rehinciden aldığı fişlerle banka yatırımlarını karşıladım. Başka insanları da soymuştu, bu yüzden mahkemede yaptığı 'kendimi korudum' savunması boşa çıktı. Rehincilerin tanıklığı davanın dönüm noktası oldu."

"Sürekli parayı takip etmemizin bir sebebi var." dedi Paige hızlıca, konuşurken bir yandan da kâğıtları düzenliyordu. "Okumaya başlamamı ister misin? Yoksa senin kâğıtlarını mı düzenleyeyim?"

"Sen düzenle, ben okuyayım. Büyük çaplı nakit işlemleri yapan kişileri arıyoruz; maaş, yatırım, kişisel çekler... Sonra bu kişilerin sahip olma ihtimali olan işleri ve mülkleri saptayabiliriz. Ford'u bir yere saklamış olmak zorundalar ve Bill de yalnızca kendi etrafından birine güvenecektir."

"Ne tip işleri araştırıyorum?" diye sordu Paige.

"Bill'in Reggie için oluşturduğu savunma fonuyla bağlantılı herhangi bir şeyle başla. Hayli yüksek bir meblağ nakit para bağışlandı. Bill paranın artışı kesmemek için fona elini sürmeyeceğini söylerken farkında olmadan bir şey ima ediyordu. Birileri bu parayı yönetiyor. Parayı takip etmek bizi Bill'in en güvendiği yakınlarına ulaştırır."

"Akrabalar en güvenilen kişiler değil midir? Amcalar, kuzenler ve halalar..."

"Olmayabilir. Bill Millhouse, Reggie'nin tutuklanmasını kendi hedeflerini yükseltmek için bir platform olarak kullandı. Tutuklamayla dava arasında geçen sürede, ülkenin frenleri patlamış bir kamyonun içinde son hızla cehenneme gittiğini, bu kadar 'siyaseten doğru' oluşumuzun bizi zayıflattığını söyleyerek tutkulu bir takipçi kitlesi edindi."

"Biliyorum. Talk-showdan talk-showa gezerken onu izlemiştim. Televizyona her çıktığında söyledikleri çok sıradan görünüyordu."

"Çok akıllı bir adam. Kendini rahatsız edici boyutlarda büyük bir kitle için ilgi çekici hâle getirip 'sıradan insanları ülkelerini geri almaya' çağırdı. Öz değerlere ve basit bir yaşam tarzına dönüştürme vaazları verdi."

Paige banka bildirimlerinden birine bakarken donakaldı. "Hayli para kaldırdılar derken şaka yapmıyormuşsun. Tanrım!"

"O paranın bir kısmı Reggie'nin savunma fonu için tahsis edilmişti. Geri kalanıysa 'ülkelerini geri alma'ya. Bagajında onca silah olmasına o kadar şaşırmamıştım. Bill dava başladığından beri askerî söylemlere yakın konuşmalar yapıyordu. Onun gerçek hedefinin bu olduğunu düşünüyorum."

"Sağ kolunun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiç kimse değilmiş gibime geliyor. 'Sadece bilinmesi gerekenleri söyleyen' biri."

"Karısı ve çocuklarına karşı bile mi?"

"Bill para konusunda Cindy'e güvenmiyor. Cindy çok para harcıyor."

"Peki ya oğulları? Herhangi biri sağ kolu olamaz mı?"

"Hapiste olmasaydı Reggie olabilirdi. Bill, George'dan

hoşlanmıyor. Onu kullanıyor ama ona güvenmiyor. Çünkü Bill hiç kimseye güvenmiyor.”

“Yani ırkçı olmanın da ötesinde, paranoyak orospu çocuğunun teki!..”

“Paranoyak? Evet... Orospu çocuğu? Kesinlikle... Ama bundan fazlası var. Daha en başında, dava başlamadan çok önce, Bill ‘neden’in sonuca giden bir yöntem olduğunu düşünmüştü ve eğer insanlar bağış yapacak kadar aptallarsa, o zaman ceplerinin boşaltılmasını da hak ediyorlardı. Dava ilerledikçe Bill kendi retorikine gittikçe daha çok inanmaya başlamış görünüyordu. Rol yapmaktan vazgeçmiş ve orduları zafere götüren vahşiliğin sesi olmuştu.”

“Bugün mahkeme binasına getirdiği silahlarla da doruğa ulaştı.”

“Aynen öyle. Bill en başından beri paranoyak bir orospu çocuğuydu ve muhtemelen bu paranoyaklığı onu parmaklıkların dışında tuttu.”

“Şimdiye kadar...”

“Kesinlikle... Çünkü şimdi *deli* orospu çocuğu seviyesine terfi etti.”

3 Aralık, Salı, 15.45

“O Bill Millhouse deli orospu çocuğunun teki!” dedi Joseph az önce sözü geçen O.Ç’yi sorgulayacağı odaya doğru yürürken. Bill masadan birkaç adım ötede oturuyordu, elleri ve ayakları kelepçelenmişti. Kelepçeler sandalyeye zincirliydi, zincirler de zemine sabitlenmişti. Bill’in arkasında silahlı iki polis vardı. İkisi de işini şansa bırakmıyordu.

Bill Millhouse uzun boylu, iri kıyım bir adamdı ve bu gençleri oğullarına da geçmişti. Yüzü yaralıydı, sol gözü kapanacak kadar şişmiş, üst dudağı neredeyse ikiye ayrılmıştı. İleri bakıyordu, kimsenin varlığından haberdar değildi.

Joseph, Daphne’nin dosyasındaki Millhouse’la ilgili bilgileri okumuş, mahkeme kayıtlarındaki ifadelerine bakmış ve Bill’in talk-showlardaki konuşmalarından bazılarını gözden geçirmişti. Joseph’in sorgu planı oldukça basitti. Onu mahkeme salonuna getirdiği silahlar ve bunun nedeni hakkında konuşturacaktı. Buradan da onu ara sokaktaki şok tabancalarına yönlendirecek, en son da konuyu Ford’a getirecekti.

Bir sandalye aldı ve hesaplanmış bir uzaklıkta Bill’in karşı-

sına yerleştirdi. "Deli bir orospu çocuğu!.." Sandalyeye oturdu, dışarıdan bakıldığında sıradan bir tavır içindeydi. "İşte herkes böyle söylüyor. Medyayı diyorum yani. Onları suçladığımdan falan değil. Oğlunu hapisten kaçırmaya çalışmak delice gözüküyor. Demek istediğim, artık kim böyle şeyler yapıyor ki? Görünüşe bakılırsa, sen yapıyorsun. Eski moda yöntemleri bir denemişsin en azından."

Millhouse geri çekilmedi. Lanet olası tek bir kelime bile etmedi.

Tamam, o zaman senin istediğin gibi de oynayabiliriz. "Sen eski moda yöntemleri denedin. Senin ekibin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Millhouse kılını bile kıpırdatmadı.

İşte şimdi konuşuyoruz. Talk-show kasetlerini ve 'ülkeyi geri alma' retorliğini izlerken Bill'in bagajındaki silahları dikkatlice aklından geçirmişti. Bill'in tüm o silahları kullanabilmesinin imkânı yoktu. Joseph'in tahminlerine göre Bill daha büyük bir parti planlamıştı ama silahları takipçilerine vermeden JD tarafından yakalanmıştı.

"Onlara gereken fırsatı vermediğini söylemiyorum. On avcı tüfeğiyle ciddi hasar yaratabilirdin. Bana sorarsan onlar bir avuç korkak. Senin onlara en çok ihtiyacın olduğu anda kaştılar."

Cevap yoktu.

Onu sinirlendiren şey ekibi değil. Ya da belki Bill'in savaşmaya hazır bekleyen takipçileri yoktu. Bill'in mahkeme salonu için bir planı kesinlikle vardı.

"Ama o tüfekleri kullanabilseydin bir şeyleri değiştirebileceğini sanmıyorum, çünkü karın ve oğlun duruşma sırasındaki görevlerini tamamlamayı başaramadılar. Yine de Reggie senin içeri soktuğun bıçakla bir görevliyi yaraladı."

Millhouse'un gözleri ileri bakmaya devam ediyordu ama dudakları bir çekil almıştı: apaçık bir '*siktir git.*'

Sen de siktir git! Ama Joseph sevimli yüz ifadesini korumaya devam etti. "Ama Reggie de başaramadı. En büyük yaranın modifiye bir Glock'la küçük bir kız tarafından verilmiş olması da gerçekten büyüleyici."

Yine bir kıpırtı...

"Tabii ki o kız öldü. Tek zayıatın o."

Yanağındaki kıpırtı birden yok oldu.

İşte bu. "Marina'ya toplam yedi kurşun isabet etti. Altısı el ve ayaklardan... O hamilelik plastiğini takma fikri kimden

çıkıyorsa... Tebrikler, işe yaradı. Hemen hemen... Ama yedinci kurşun, tam gözlerinin arasına..."

Millhouse'un göğsü, aldığı derin nefeslerle kalkıp iniyordu.

"Onu kimin öldürdüğünü merak ediyorsundur belki. Hamile bir kızı tam gözlerinin arasından vurabilecek kadar büyük bir orospu çocukluğunu kim yapabilir? Beyninin tam ortasına o kurşunu kim sıkabilir? Omuzlarının üstünden kafasını kim uçurabilir?"

Millhouse'un göğsü bir körük gibi şişmişti. Biraz daha fazlası onu iyice köşeye sıkıştırıracaktı. Ama Millhouse'u Stevie'ye karşı kıskırtmak boşa bir çaba olurdu. Stevie, Bill ona saldırın diye ortaya konacak bir hedef değildi. *Ama ben öyleyim.* Joseph, şanını ödünç aldığı takdirde Stevie'nin bozulmayacağını düşündü.

Kollarını sonuna kadar açtı. "Senin cesur askerini öldüren o orospu çocuğu *benim.*"

Millhouse o zaman kafasını çevirdi, gözleri öylesine nefretle doluydu ki eğer kafasına doğrultulmuş iki tüfek ve elleri kelepçelenmiş olmasa Joseph gergin hissedebilirdi.

Joseph gülümsedi. "Evet, o bendim. Ve böyle yaptığuma memnunum. Tetiği çekmeden önce kızın bakışlarında gördüğüm sadece korkuydu Bill. Ateş etmemem için yalvardı ama ben ateş ettim. Yine aynı şey olsa bir an durmam, yine ateş ederim. Tam gözlerinin arasına..."

Millhouse yerinden sıçramadan önce verdiği tek belirti kaslarının gerilmesi idi. Joseph bunu beklediği için geri çekilmedi, sandalyesinde bekleyip Millhouse yere devrilirken kollarını gevşekçe bağladı. Kafası Joseph'in parmak uçlarından birkaç santim öteye düşmüştü.

Millhouse'un kafası henüz yere çarpmadan arkasındaki polisler tüfeklerini kafasına doğrultmuşlardı. Millhouse güçlükle nefes alarak yerde kaldı, yanağı sert zemine yapışmıştı, vücudu uzanmış, ayakları sandalyeye bağlı olduğu için garip şekillerde kalmıştı. *Bunun için teşekkürler Tanrım.*

"Mühendislik diplomam en olmadık zamanlarda işime yarıyor." dedi Joseph yumuşak bir sesle. "Mesela havada bana doğru uçan bir bedeninin tam olarak nereye düşebileceğini kestirebilmem gibi... Beni hayal kırıklığına uğrattın Bill. Tahmin edilebilirsin. Ama senin küçük kızın Marina tahmin edilemezdi. Ateş etmesi acaba planlı bir eylem miydi? Nasıl bir amaca ulaşabilirdi ki? Bunu gerçekten çok merak ediyorum."

Duraksadı. "Ve bir sonuca vardım. Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

Millhouse ona tükürdü, balgam ancak Joseph'in ayakkabısının köşesine geldi.

Bu gerçekten iğrenç! Ama Joseph geri çekilmedi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." dedi cebinden bir mendil çıkararak. Millhouse'un ulaşabileceği alandan uzak kalmaya dikkat ederek ayakkabısını temizledi ve kirli mendili masanın üzerine attı.

"Olsun. Ben yine de sana anlatmayı planlamıştım. Bence onların duruşma esnasında çuvalayabileceklerini sen de düşünüyordun. Senin gibi zeki bir adamın her zaman bir B planı vardı. Bu odaya ilk girdiğimde B planının dışarıda bir kaos yaratmak olduğunu düşünmüştüm, tıpkı ailenin içeride yaratmaya çalıştığı gibi... Tabii seninki daha büyük ölçekliydi. Bir ekibin olduğunu düşündüm; işçi arılar olur ya... Senin Dedektif Fitzpatrick tarafından alındığını görünce onların dağıldıklarını ve tüm planının küçük bir kızın etrafa ateş açmasına dönüştüğünü düşündüm. Ama şimdi B planının basitçe Daphne Montgomery'yi öldürmek olduğunu düşünüyorum, ailende açtığı yaranın bir bedeli olarak. Reggie'nin şanssız hapsinin intikamı... Marina da bunu başaramadı elbette. Nasıl gidiyorum?"

"Cehenneme git!" diye böğürdü Millhouse.

Joseph onu görmezden geldi. "Öylece etrafta dolaştın, çünkü Marina Montgomery'yi vurduktan sonra araya girip onu oradan kaçıracaktın. Sen planladığın gibi yapmayıp ortalıkta gözükmeyince de Marina ipleri kendi eline almayı tercih etti."

Millhouse'un ifadesi değişmiş, yumuşamıştı.

Gurur, diye düşündü Joseph. *Sevgi? Şefkat? Aşk?*

"Anlayamadığım bir şey var. Daphne Montgomery'nin oğlunu kaçırmaktaki amaç neydi?"

Millhouse, Joseph'e bakmak için kafasını kaldırdı, gözlerini kısmıştı. Sonra Millhouse tek kelime etmeden geri uzandı ve Joseph ikisinden birinin bir şeyleri gözden kaçırdığını hissetti.

Joseph bir dakikalığına sessizce oturup bekledi. En sonunda Millhouse tekrar kafasını kaldırdı, kısa bir bakış attı ve sonra yerdeki pozisyonuna geri göndü, kaşları çatıktı.

Millhouse, Ford'u bilmiyor. Joseph beynini zorladı, senaryosuna uyan bir teori yaratmaya çalışıyordu. *Eğer Millhouse yapmadıysa kim yaptı? Ve niye?*

Beyninden olasılıklar geçerken Bill'in bagajındaki on tüfe-

ğe yeniden döndü. İşçi arılar olmalıydı. Takipçileri olmalıydı. Ya takipçileri Bill'in planının işe yaramayacağını anladıysa?

Ya kendi planlarını yapmışlarsa? Önceden planlanmış bir karşı atak örneğin.

Ve eğer yapmadılarsa bile, Bill'i yaptıklarına inandırırsa ne olurdu? Amacı, konuşmayı Ford'a yönlendirmekti, şu ana kadar pek ilerleyemeseler de. Ya Ford'u takipçileri aldıysa? Nedeni konusunda Joseph'in hiçbir fikri yoktu. Belki Bill bilebilirdi.

"Hep düşündüm ki," dedi Joseph yavaşça, "bir lider için en zor şey güvenoyu alamamaktır. Bir siyasi lider için bu, karanlığa gömülmek demek. Vekillik yoksa güç de yok. Ana caddede heykelin yok. Ama senin gibi bir askerî lider için, bu tam bir anarşi. Ordularının mahkemenin önünde seni takip etmemiş olmasını hazmetmek zor olsa gerek. Ama senin başarabileceğinden bu kadar şüphe duyup -önceden- kendi B planlarını hazırlamış olmaları? Sen daha kendini kanıtlayamadan senden şüphelenmeleri? Aşağılayıcı ve çileden çıkartıcı. Senin yerinde olsaydım öfkeden deliye dönerdim."

"Sen, ben değilsin." dedi Millhouse dişlerini gıcırdatarak.

"Doğru. Ben üzerimde Armani'yle bu sandalyede oturuyorum. Sen üzerinde çirkin turuncu bir eşofmanla yerde uzanıyorsun. Sen Sakın Fazla Eğilme Otel'i'nde uzun bir tatille baş başasın, ben ise evime gidip yumuşak ve sıcak yatağıma yatacağım. Sırf bu sebeplerden bile senin yerinde olmadığım için mutluyum. Ama aramızdaki en büyük fark şu, benim insanların bana inanıyor ve seninkiler sana inanmıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." diye mırıldandı Millhouse.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Ve bu seni deli ediyor çünkü bilmek istiyorsun. Ama bana sormak istemiyorsun." Joseph'in telefonu arka arkaya üç kez titredi. Mesajlar birkaç saniye arayla Grayson, Daphne ve Hector Rivera'dan gelmişti. Hepsi de yeni bir gelişme olduğunu, sorguyu askıya almasını söylüyordu. "Seninle sonra görüşeceğiz Bill. Cindy ve George'a selamlarını göndermemi ister misin?"

Bill'in dişlerini gıcırdattığını bilmek için arkasına dönüp bakmasına gerek yoktu. Onu duyabiliyordu. Polislere Bill'i sandalyesine oturtmasını söyledi, sonra da ne olduğunu öğrenmek için odadan çıktı.

3 Aralık, Salı, 16.10

Alyssa onları ofise geri götürürken kutsanmışçasına sessizdi, Clay'i kendi dertleriyle baş başa bırakmıştı. Clay yolcu koltuğundan yukarı bakıyordu, endişeliydi. Daha çok kar yağacaktı. *Ford dışarıda bir yerlerde.*

Clay hiçbir zaman katı bir patron olmamıştı, evrak olsun diye evrak isteyen biri değildi. Kendi sorumluluğunu bilen insanlarla çalışmıştı. Nicki hariç. Ve şimdi Tuzak... *Ya bu işten çıkmalıyım ya da çalışanlarının tepesine binen patron rolü oynamalıyım.*

İkisi de kulağa hoş gelmiyordu. *Tanrım. Ya Ford da ölürse? Daphne nasıl ayakta kalacak? Ben?*

Alec Vaughn arka koltukta sabırsızlandığını belirten sesler çıkarıyordu "Şu tarçınlı kurabiyelerin kokusu beni deli ediyor. Eğer isteyen yoksa sepeti bana verin."

Clay sepeti arkaya uzattı. Öfkesine rağmen yiyeceği alması konusunda ısrar etmesi tam Daphne'lik bir hareketti. Öfkelenmekte kesinlikle hakkıydı. Yine de acıtıyordu. Son dokuz ayda iyi arkadaş olmuşlardı. Hiç kimseye anlatmadığı sırlarını Daphne biliyordu. *Beni asla affetmeyecek. Affetse bile bana bir daha güvenmeyecek.*

"İyi, Clay?" dedi Alec ağzı tıka basa dolu.

Clay arkasına dönmedi. "Ne var?"

"Bu tarçınlı kurabiyeler truva atıymış."

Clay en yeni elemanına bakmak için arkasını döndü. Alec bebekliğinden beri sağırdı, iç kulağına yerleştirilen bir implantasyon ve yıllar süren tedavi sayesinde düzgünce konuşabiliyordu. Ama arada Clay'in onu anlamadığı zamanlar olabiliyordu. Şu anki gibi... "Ne dedin?"

"Bu tarçınlı kurabiyeler Truva atıymış." diye tekrar etti Alec yavaşça.

"Nasıl yani Truva atıymış?"

Alec elini peçetenin altına sokup bir zarf çıkardı. "Bir ton ağırlığında. Bu da demek oluyor ki tüm bu ağırlık tarçınlı güzelliğe ait değil."

Zarfı Clay'e verdi ve Clay içindikileri kucağına döktü. En üstte küçük, mühürlü bir zarf vardı, Daphne'nin mükemmel el yazısıyla ona ithaf edilmişti. Ne okuyacağını pek bilmeden mektubu açtı.

“Sevgili Clay, sen de bir baba olarak şu an yaşadığım süreci az çok hissedebildiğini biliyorum. Benim hissettiklerini hiçbir zaman hissetmek zorunda kalmaman için Tanrı’ya dua ediyorum. Dayanmak zorunda olduğum en kötü şey bu. Böyle olmasını istemezdin, biliyorum. Ama bu, olmuş olanı değiştirmez ve ikimiz de bununla yaşamak zorundayız, sonucu ne olursa olsun. Lütfen bil ki hâlâ yardımına ihtiyacım var ve uzmanlığına değer veriyorum. Millhouse dava dosyamın bir kopyasını ekliyorum. Umarım içinde oğlumu bulmamda bana yardım etmekte kullanabileceğin bir şeyler bulabilirsin. Sen her zaman arkadaşısın. Sevgilerle, Daphne.”

Sen her zaman arkadaşısın. Bu Clay’in hak ettiğinden ve Daphne’nin yerinde olsaydı kendine verebileceğinden çok daha fazlasıydı. Clay notu katlayıp cebine koydu.

“Alyssa, beni üniversitede bırakman gerekiyor. Siz ikiniz ofise dönün ve bu kâğıtları gözden geçirmeye başlayın. Ben işlerimi bitirince arabamı almak için bir taksiye atlayıp olay mahalline gideceğim”

“Bu kâğıtlar ne peki?” diye sordu Alec.

“Daphne’nin Millhouse dosyası. Tüm finansal kayıtlarını incelediklerini bir noktada bana söylemişti. Dün geceki herife nasıl ödeme yaptıklarını bilmek istiyorum. Muhtemelen bu dosyada olmayacaktır, çünkü finansal kayıtlar haftalar öncesinde alınmıştı ama banka hesap numaralarını bulabilirsiniz. Banka işlemlerini görmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın.”

“Yani biz bir para takibi yapıyoruz.” dedi Alyssa. “Bulduğumuz zaman ne yapacağız?”

“Bana gönderin. Ben de sizin isimlerinizi bu işe bulaştırmadan Carter’a ileteceğim.” Clay poposunu kaldırıp kotunun arka cebini iyice karıştırdı ve olay yerine ait bir avuç AFID tagi çıkardı. “Ayrıca, bunların nereden geldiğini bulmam gerekiyor.”

Alyssa yüzünü ekşitti. “Onlar nedir?”

“AFID tagleri.” dedi Alec, Clay bunu bilmesinden etkilenmişti. “Bir çok tabancasınsan ateşlenmiş. Onları bana ver, senin için araştırırım.”

“Sağol evlat.” Clay’in telefonu titreşti. Paige arıyordu. “Merhaba.”

“Sana da merhaba. Tarçınlı kurabiyeleri beğendin mi? Tadı güzel miydi?”

“Evet, Daphne’ye teşekkür ettiğimi söyle.”

“Söylerim. Seni bunun için aramadım ama. Grayson, Stevie’nin az önce ameliyattan çıktığını söyledi. Durumu stabil olana kadar yoğun bakımda tutacaklarmış ama doktorun söylediğine göre ameliyat iyi geçmiş.”

“Oh Tanrım!” Clay nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Doktor ayrıca olay anında ilk müdahaleyi yapan kişinin kızın hayatını kurtardığını da söylemiş. Stevie’nin ailesi seninle tanışmak istiyor.”

Clay’in başı az önceki rahatlama nedeniyle hâlâ dönme-ye devam ediyordu. “Stevie’nin bunu isteyeceğinden pek emin değilim.”

“Stevie’ye sorduklarını zannetmiyorum.” dedi Paige sakin-çe. “Onlarla tanıştım Clay. Gerçekten çok iyi insanlar. Kızları-nın hayatını kurtaran adama teşekkür etmek istiyorlar.”

“Sen olsan gider miydin?”

“Stevie’ye bunca zamandır beslediğin karşılıksız duygu-larını düşünecek olursam... Kesinlikle evet. Sen ve Joseph; ah Tanrım! Tamamen aynısınız. Şimdi gitmem gerekiyor. Joseph kardeşle konferansım var, yaklaşık... Siktir, iki dakika önce baş-lamış. Geç kaldım. Görüşürüz. Ve bol şans...”

Paige telefonu kapadı, Clay telefonunun ekranına bakakal-mıştı. Alyssa çıkışa yönelmek için tek hamlede üç şerit birden değiştirip Clay’i kapıya doğru savurana dek... “N’oluyoruz?”

“Hastane çıkışı...” dedi Alyssa. “İlk olarak oraya gitmek istediğini sanıyordum.”

Clay kaşlarını çatarak ona baktı. “Paige’in son söyledikle-rini duyabildin mi?”

“Hayır. Sen dua edercesine ‘Teşekkür ederim.’ dedin ve bize Ford’un bulunduğunu falan da söylemedin. Stevie’den bahsetmeniz de bir ipucuydu. Ayrıca yanakların kızarıyor. Bu çok tatlı.”

“Yanaklarım falan kızarmıyor.” diye gürledi Clay. Tabii yüzü yangın yeriymişçesine sıcaktı, bu yüzden yüksek ihtimalle yanakları kızarmıştı.

“Seni Lou’yu öperken yakaladığımda da böyle kızarırdın.” dedi Alyssa onu kışkırtarak. “Ablam...” dedi Alec’i bilgilendir-mek için. “Clay ve o bir ara nişanlıydılar.”

“Hey, bekle!” dedi Alec. “Wight’s Landing’deki Şerif Lou Moore’u mu diyorsun?”

“Evet. Ablamı tanıyor musun?”

“Onunla bir sefer karşılaşmıştım.” dedi Alec. “Onu epey-dir, yani o yazdan beri görmedim.”

Altı yıl önce, Alec'in kaçırıldığı yaz... *Siktir!* "Bunu tamamen unutmuştum." diye itiraf etti Clay. "Seni benim bulmuş olduğumu düşünürsek, bu garip." On iki yaşında, bağlanmış, uyuşturulmuş Alec, kötü niyetli ve dengesiz bir kadın tarafından kaçırılıp pis bir otel odasındaki yatağın altına itelenmişti. "Sanırım artık seni o kaçırılmış ufaklık olarak görmüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." dedi Alec. "Ben de kendimi öyle görmüyorum."

"Tamamen atatabildin mi peki? PTSD³² ya da başka bir şey yok mu?"

"Eğer bayılıp bayılmayacağımı soruyorsan, hayır." Alec'in gözleri kaydı ve Clay o günkü kaçırılan çocuğu bakışlarında tekrar gördü. "Bu benim için kolay bir şey mi? Değil. Daphne'yi gördüğümde annemin o gün ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüm. Ama ben şanslıydım. Beni kaçırın o sürtüğün daha büyük bir planı vardı, bu yüzden bana zarar vermedi. Sorun çıkarmayayım diye ilaç verdi o kadar. Umarım Millhouseların da Ford'la ilgili 'daha büyük bir planı' vardır. Bu, onu bulmamız için bize zaman kazandırır. Eğer plan yoksa..." Clay omuz silkti. "Hepimiz için zor olacak."

"O zaman büyük bir plan olmasını umalım." dedi Clay, sesi soğuktu.

Alyssa arabayı hastane otoparkına çekti. "Dikkatli ol. Bize ihtiyacın olursa ara."

"Ararım." Clay kendini toplayıp içeri girmeye hazır olmak için hastane kapısının önünde tam bir dakika boyunca bekledi. Stevie'yle bir ilişkiye başlamayı birkaç kez denemişti. Ama hâlâ oğlunun ve kocasının acısını taşıyan biri olarak Stevie hiç hazır olmamıştı. *Belki ölümün bu kadar yakınından geçmek ona zamanın ne kadar değerli olduğunu hatırlatır.*

Belki de hatırlatmaz. Her iki hâlde de onun ailesiyle tanışacak ve sanki kızlarına köpek gibi âşık değilmişçesine davranıp gülümseyecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

3 Aralık, Salı, 16.15

Joseph, biraz kendine gelmesi için Bill Millhouse'u sorgu odasında bırakmış; Daphne, Paige ve Rivera'yla düzenlenecek konferans için Bo ve Grayson'ın yanına gitmişti.

Bu, ilk andan itibaren Daphne'nin toplantısı olmuştu. Olgun bir tavırla konuşmayı açmıştı. "Burada benden daha fazla kaybedecek şeyi olan kimse yok. Ama Millhouseları benden iyi tanıyan kimse de yok. Bu yüzden oğlumu bulmanızda size yardım etmeme izin verin."

Peşinden Millhouselara ilgili hazırlanmış inanılmaz bir değerlendirme yapmış, Ford ve kız arkadaşı konusunda en çok güvенеbilecekleri yakınlarını ve onları saklayabilecekleri mülkleri sıralamıştı.

Tanrım, bu kız gerçekten zekiydi. Bacakları sütun gibi olmasaydı bile Joseph onun beynini de çok seksi bulabilirdi.

"Eğer özetleyecek olursam..." dedi Joseph. "Zayıf halkamız George. Hapse girmemiş olsaydı varisin o olacağı açık. Bill para basıyor, kendini binlerce takipçisine sıradan insanın koruyucusu bir 'vatansever' olarak tanıtıp küçük bir ordu kurmaya çalışıyor."

"Bizi ilgilendiren şey para." dedi Daphne. "Ve o parayla ne yapıtı..."

Joseph hafızasını taradı. "Talk-showlardan birinde tüm paranın Reggie'nin savunma fonuna aktarıldığını söylüyordu."

"Avukatlarla ilgili şöyle ilginç bir şey var." dedi Daphne alacı bir ifadeyle. "Biz hiçbir dava hakkında konuşamayız ama

eşlerimizin böyle bir zorunluluğu yoktur. Parası ödenmemiş bir savunma avukatının karısı pek konuşkan olabiliyor. Özellikle de müvekkili kocasının kolunu kırıp ödenmesi gereken bir hastane faturası bıraktığında...”

“Ayak bileğini de kırmış.” diye ekledi Paige. “Üç yerden... Reggie masayı Ellis’in üstüne devirdiği için ayak bileğinden ameliyat olması gerekecek.”

“Millhouselar Ellis’in parasını ödemedi mi?” diye sordu Grayson.

“Hayır.” dedi Daphne. “Ödemesi gerekenin üçte birini ancak ödediler.”

“Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Grayson kaşlarını indirip.

“Çünkü sordum.” dedi Paige sakince, “Ellis’in karısı Shannon bir sonraki kişisel savunma dersimde yer olup olmadığını sormak için aradığında...”

Grayson arkasına yaslandı, şaşırmıştı. “O seni mi aradı?”

“Okulumu aramış. Ben de cep telefonuma yönlendirmelerini söyledim.”

“Shannon Ellis bugün mahkeme salonundaydı.” dedi Daphne. “Cindy’nin bana saldırdığını ve onu durdurduğumu gördü, sonra Millhouse kuzenlerden biri ona sertçe vurdu ve bu yüzden hastaneye götürülmek zorunda kaldı.”

“Anlamadığım bir şey var.” dedi Bo. “Ellis’in karısı neden sana geldi Paige? Seni nereden biliyordu? Daphne’ye kişisel savunma dersleri verdiğini bildiğine değinmiyorum bile.”

“Bunun için muhabir Phin Radcliffe’e teşekkür edebiliriz.” dedi Paige. “Shannon, Phil’in benim okulumla ilgili hazırladığı televizyon haberlerinden birini görmüş. Onun sayesinde merkezimiz basında iyi yer buldu. Beni bir internet fenomenine çevirdikten sonra en azından böyle özür dilemiş oldu.” dedi Paige somurtarak, sonra sesi ıslıladı. “Senin şimdiki hâlin gibi Joseph.”

Bu pek aynı şey sayılmaz, diye düşündü Joseph. Paige bir silahlı saldırı sırasında kurbanı kurtarmaya çalışırken görülmüş, video anında internete yüklenmiş ve ülkedeki tüm haber bültenlerinde gösterilmişti. *Tamam, sanırım ikisi de tamamen aynı şey.* Elbette bu Paige ve Grayson’ın ilişkisinin başlangıcı olmuştu ve şimdi nişanlılardı. *Belki de bir internet fenomeni olmak bir şeylerin habercisidir.*

“Shannon Ellis’e dönecek olursak...” dedi Joseph.

“Shannon korkmuştu.” dedi Daphne. “Sonuçta o, kaç-

maya çalışırken bir görevliyi bıçaklayan bir canavarın avukatının karısı. O canavarın sevgilisi de bir polisi öldürdü, sonra bir dedektifi ve bir sivili yaraladı. Shannon iki saat boyunca acil serviste oturdu ve tedavisi çabucak yapılmasına rağmen bir tek polis bile onun ifadesini almaya gelmedi. O hariç herkesin ifadesini aldılar.”

“Bu yüzden de bize geldi.” dedi Paige. “Üç çocuğu var ve Millhouseların davayı kaybettiği için Ellis’i suçlayıp intikam almak istemelerinden korkuyor. Bana verdiği her bilginin Daphne’ye ulaştığını fark ettiğini düşünüyorum, böylece Daphne’nin de onun için polislerle bir şeyler ayarlayabileceğini düşünmüştür. Eğer Millhouselar sorunu çıkaracak olursa ve gecenin ortasında 911’i araması gerekirse polisler gerçekten gelecektir.”

“Bunun için endişelenmesi gerekmezdi.” dedi Bo kaşlarını çatarak.

“Haklısın.” dedi Paige. “Ama polisler Millhouseları ve onlara yardım etmiş olan herkesi suçlayacaktır. Savunma avukatları polislerin kara listesinde en üst sırada.”

“Shannon kocasının Reggie davasını almasını istemedi.” dedi Daphne. “Almaması için yalvardı. Ama paraya ihtiyaçları vardı.”

“Paraya geri döndük.” dedi Joseph. “Eğer Bill, Reggie’nin avukatına hiç para ödemediyse, Reggie’nin savunması için bağışlanan parayla ne yaptı?”

“Bizim bilmek istediğimiz de buydu.” dedi Daphne. “Bill’in dört ay önce yeni bir ‘kâr amacı gütmeyen kuruluş’ kurmak için bir başvuru yaptığını biliyordum. Tüm bağışların gittiği yer orası. Bu, işin iyi tarafı. Bu kuruluşun yönetim kurulu üyelerinden biri, Richard Odum, bankalar tarafından el konulmuş evlerden birkaç tanesini yakın zamanda satın aldı. Ama kendi adına, kuruluşun adına değil.”

“Odum’ın kendi sıhhi tesisat şirketi var.” diye açıkladı Paige. “Fakir biri değil ama üç adet mülk satın alacak gücünün olmaması gerekir. Size bu evlerin adreslerini ve yönetim kurulu üyelerinin listesini gönderdik.”

Joseph, Grayson’a baktı. “Odum’ın aldığı evler için arama izni çıkarttırabilir miyiz?”

“Er ya da geç evet. Ama Millhouse’un yönetim kurulunda olup mülk satın almış olması tek başına yeterli olmaz. Evi kendi kaynaklarıyla almadığını kanıtlamam gerek ve bunun için de banka hesaplarını araştırma izni gerekiyor. Eğer Millhouselar-

dan birine kuruluşun fonundan para aldığını kabul ettirebilirseniz, bu izni size beş dakikada çıkartırım.”

Joseph de Grayson’ın bunu söylemesini bekliyordu. Arkasına yaslandı, düşünceliydi. “Şu Richard Odum... Bugün röportaj falan veriyor muydu?”

“Evet.” dedi Daphne. “Paige, Shannon Ellis’le konuşurken Hector’la birlikte kontrol ettik. Ortada büyük miktarda para var ve şimdi Millhouseların tamamı hapiste olduğuna göre güç dengeleri değişecek. Koşullar kuruluş içinde bir darbeye müsait. Gücü eline geçirebilecek kadar şey bilen biri Bill Millhouse’un Ford’u nerede sakladığını da biliyor olabilir.”

Joseph bir kez daha Daphne’nin bu hızlı çıkarımlarından etkilenmişti. Ama yapbozun bir parçasını gözden kaçırıyordu. “Bill Millhouse’un Ford’un kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğundan pek emin değilim.” dedi, telefonun öbür tarafından tepkinin gelmesi gecikmemişti. “Beni dinleyin. Reggie’nin görevliyi bıçakladığından bahsettiğimde Bill belirli belirsiz sırtıttı. Marina’dan bahsettiğimde yüzündeki sırıtış büyüdü. Ona Zacharias ve Ford’un kaçırılmasından bahsedip yüzündeki sırıtışın büyümesi için bir fırsat verdim ama tepki vermedi. Neden bahsettiğimi bilmiyordu. Onun ekibinden başka birinin Ford’u kaçırmış olabileceğinden kuşkulaniyorum.”

“Richard Odum örneğin...” dedi Bo, düşünceliydi.

“Olasılıklar dâhilinde.” dedi Grayson. “Arama izni için hâlâ daha fazlasına ihtiyacımız var.”

Joseph yine şaşırmamıştı. “Millhouselardan birinin, Richard Odum’ın harcamalarıyla savunma fonu arasında bir bağlantı olduğunu söylemesi lazım. Sen kiminle başlardın Daphne?”

“Cindy...” dedi. “İçlerinde en oynak olanı o. Ama Bill’e ihanet etmesi için onu yeterince çileden çıkarmanız gerekiyor. Bill’in dava boyunca Marina’ya nasıl davrandığını gördüm; sanki kız elmas parçasıydı. Cindy kızla bu kadar ilgilenmiyordu. Eğer Cindy korkutulmuş hissettiyse, bilmiyorum, belki de Marina’nın bebeğinin babasının Reggie değil Bill olduğuna inanıyordu... Bu onun fitilini ateşlerdi. Özellikle Bill’in planı için kendi özgürlüğünden vazgeçmişken...”

Bo onayladı. “Eğer Cindy işe yaramazsa Reggie’yi deneyebiliriz. Babasının onun malından faydalaniyor olduğunu düşünmek onu Cindy’den daha çok delirtebilir.”

“Ben arama izinlerini hazırlayacağım.” dedi Grayson. “Millhouseları Richard Odum ve savunma fonu hakkında

konuşturamazsanız da, hâkimlerden birini itiraf olmadan ayarlamaya çalışacağım.”

“Plan plandır.” dedi Joseph. “Seni arayacağım, eğer...”

“Bekle.” diye araya girdi Daphne. “Ben de orada olmak istiyorum. Sorgu sırası...”

“Hayır.” diye kesti Joseph. “Güvende olduğun yerde kalıyorsun.”

Grayson irkilmmişti ve Bo gözlerini çatıya dikmiş, inanamadığını gösteren bir ifadeyle kafasını sallıyordu. Telefonun diğer tarafındaki sessizlik o kadar uzun sürmüştü ki Grayson hoparlörün sesini açmak zorunda kaldı. “Merhaba? Hâlâ orada mısınız çocuklar?”

“Evet, buradayız.” dedi Paige. “Telefonun sesini kapattım. Joseph’in küçük karar beyannamesinden sonra Daphne’nin gerçek duygularını duymak isteyeceğinizi pek sanmıyorum. Daphne oraya geliyor Joseph. Hoşuna gitse de gitmese de...”

“Daphne burada güvende değil.” diye homurdandı Joseph.

“Sen onun koruyucusu değilsin.” dedi Hector yumuşak bir sesle. “Kate ve ben ona eşlik edeceğiz.”

Grayson, Joseph’e onu anladığını gösteren bir bakış fırlattı. “Paige, sen de mi onunla geleceksin?”

“Elbette. Yirmi dakika sonra görüşürüz.”

Paige telefonu kapadı ve bağlantı kesildi.

“Siktir!” diye mırıldandı Joseph.

“Millhouseları hiç kimse onun kadar iyi tanımıyor.” dedi Grayson sakince. “Kate ve Hector’ın işlerinde iyi olduğunu düşünüyor musun?”

“Evet. Daphne’nin başına bir şey gelmesini istemiyorum, hepsi bu.” dedi Joseph.

“Hiçbirimiz istemiyoruz.” dedi Bo. “Ama o, şu anda sahip olduğumuz en iyi kaynaklardan biri, bu yüzden ondan yararlanacağız. Bill’in Ford’un kaçırılmasıyla ilgisi olmadığı hakkındaki teorinle açıkçası daha çok ilgileniyorum. Eğer Bill’in Ford ve Zacharias’tan haberi yoksa neden bagajındaki silahlarla çalınan şok tabancaları aynı Pennsylvania’lı eyalet polisine ait?”

Joseph omuz silkti. “Eğer takipçilerinden biri Bill’i devirmek istiyorsa, silahların ve şok tabancalarının nereden geldiğini de biliyordur. Lanet olsun, bu takipçi silahları eyalet polisinden çalan kişi bile olabilir.” Telefonu titreşti, yeni bir e-mail vardı. “Brodie’den gelmiş. Drew Peterson’la birlikte Reggie’nin mahkeme salonunda kullandığı bıçağı incelemişler. Kan grupları Zacharias ve Welch’le uyuyor.”

Joseph'in telefonu tekrar titreşti. "Deacon'la ara sokakta bulduğumuz plastik parçanın üzerinde bir parmak izi eşleşmesi bulduklarını söylüyor Peterson. George... George'un fotoğraflarına bakmışlar. Mahkemeye her gün bileğinde bandajla gelmiş. Tutuklandığındaysa onu takmıyormuş. Olay Yeri İnceleme Ekipleri mahkeme salonunda o bandajı arıyor." Kafasını kaldırdı. "Bıçağı içeriye George sokmuş. Dün gece Zacharias'ın üstünde kullanan kişi de o olabilir."

"George?" Bo kafasını salladı. "O kadar da parlak olmayan o çocuk mu? Dün gece o ara sokaktaki herifin planlı biri olduğunu, hızlı düşünen biri olduğunu sen kendin söylemiştin. Eğer Ford'u kaçıran ve cinayeti işleyen oysa Bill'in de işin içinde olması gerekirdi."

"Bana öyle gelmiyor." dedi Joseph. "Bill neden bahsettiğini bilmiyordu. Ama bıçağı içeri sokan George olduğuna göre onunla başlayacağım. Eğer istediğimi alamazsam Cindy'e geçeceğim. Zaten o arada da Daphne gelmiş olur."

3 Aralık, Salı, 17.00

"Bir parça brownie al. Ruhuna iyi gelir."

Daphne, Paige'in avucunun içinde duran brownieye baktı, sonra da Ajan Kate Coppola'nın Formula 1'de yarışmışçasına geride bıraktığı araçları izlemek için arkasına döndü. "İstemiyorum, teşekkür ederim. Yiyebilecek durumda değilim."

"En azından çikolatasını *kokla*." dedi Paige. "Seni sakinleştirir."

"Belki sakinleşmek istemiyordumdur."

"Ama *ben* istiyorum. Daphne, beni deli ediyorsun." Daphne'nin sallayıp durduğu dizini zorla bastırdı. "Yakında kendi çenenin tekmeleyeceksin."

"O haklı." dedi Coppola. "Bu kadar üzülerek kendine iyilik yapmıyorsun."

"Üzgün değilim. Joseph'e kızgınlım ve bu, üzüntümün önüne geçiyor."

Hector onlara bakmak için ön koltuktan arkaya döndü. "Garip bir şekilde bu akla yatıyor."

"Teşekkürler... 'Olduğun yerde kalıyorsun.' " diye Joseph'i taklit etti Daphne. "Ben köpek değilim, nerede durup nereye gideceğimi bana söyleyemez."

“Belki de sana ölü taklidi yapmayı öğretmesini tercih ederdin.” dedi Paige, sesinde bir ima vardı.

Daphne kucagında birleştirdiği ellerine baktı. “Ford benim oğlum, Paige.”

“Bunu biliyorum. Ve eve gelip seni ölü bulduğunda da çok sevinecektir.”

“Bu komik değildi.”

Paige dişlerini sıktı. “Komik olduğu için söylemedim zaten.”

Paige benden daha sinirli. Bana sinirli. Bu adaletsiz ve düpedüz kaba. “Joseph Carter’ın benim ne yapacağıma karar vermesine izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Paige ona hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir bakış attı. “‘Ne yapacağıma karar vermesi’ ifadesinin ‘benim patronum değilsin’ demenin biraz makyajlanmış hâli olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Joseph’in bugün senin hayatını hâlihazırda bir kez kurtardığını da hatırlaman gerektiğini düşünüyorum. Ve gerekirse bunu yine hiç düşünmeden yapacağını da biliyorum. Ama gereksiz yere ondan bunu istemek bana çok adil gözük müyor.”

Daphne iç geçirdi. “Şimdi de bana çocukça davranıyor muşum gibi hissettirdin.”

“Çünkü öyle yapıyorsun. Bak Daphne, Joseph’e kızgınlığın şu anda yaşadığın duygu selinin önüne geçiyor, biliyorum. Sen güvende olduğun sürece Joseph ona kızgın olmanı sorun etmeyecektir. Biriktirdiğin bu öfke aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramayacak. Ve etrafındakilerin de dikkatini dağıtacak. Ya şu an biri sana ateş etse, reflekslerin yavaşlamış durumda. Ve benimkiler de...”

“Benim reflekslerim yerinde.” dedi Coppola kibirli bir ifadeyle ve Paige homurtuyla karışık bir kahkahayla ona cevap verdi.

“Onun refleksleri yerindeymiş, yani bu iyi, çünkü şu an hız limitini epey aşıyor.” Paige sakinleşti. “Joseph’e kızgın ol. Duygusuz biri ve uçlarda yaşayıp konuşuyor. Ama bilincini kaybetme yoksa kendini öldürteceksin. Ve bu, Ford’u geri getirmeyecek.”

Hector konuşmalarının başından beri onları izliyordu. “Bu akla daha yatkın.”

“Teşekkür ederim.” dedi Paige ona.

Daphne iyice çocuk gibi hissetmeye başlamıştı. “Evde kalmış olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Paige hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır ama bugün birinin seni öldürmeye çalıştığı yere geri dönüyoruz. Güvenlik açısından ideal bir yer değil. Oraya vardığımızda aklını başına toplamış olursan iyi olur. Dizlerini sallamak yok, insanlara saldırmak yok, ağlama krizlerine girmek yok."

Daphne çenesini kaldırdı. "Ben zaten insanlara saldırmıyorum."

"Ama ağlama krizlerini inkâr etmiyorsun." dedi Coppola. "Bilinsin diye söylüyorum."

"Bu konuda sessiz kalma hakkımı kullanıyorum. Pekâlâ Paige. Dediklerini dikkate alıyorum. Baltimore Polis Departmanı'na ulaşana kadar kafamı toplayacağım. Ve şu brownieyi de alayım. Teşekkür ederim."

Paige kolunu Daphne'nin omzuna attı. "Rica ederim."

Daphne browniesini tırtıklarken bir yandan da Joseph'in kahramanlıklarını düşünüyordu, havada uçup bir kalkan gibi Marina'nın kurşunlarının önüne geçmesi... Bir anda orada belirmişti, hayatın kendisinden daha büyüktü. Ve Daphne'yle ilgilenmişti. *Saçımla bile...* Korkmuştu ama kendisi için değil. *Benim için korkmuştu.* "Duygusuz biri değil."

Paige omuzlarını sıktı. "Ama uçlarda yaşadığı doğru. Bu onun yaşam tarzı, hepsi bu. İnsanlarla ilgilenmeye ihtiyaç duyuyor. Sanırım bir seferinde... Bekle, çalan benim telefonum." Uzun süre ona söylenenleri dinledi, yüzüne derin bir dinginlik yerleşmişti. "Pekâlâ, teşekkürler..." Telefonu kapadı, ön koltukta oturan iki ajanı gözleriyle süzdü. "Clay, Stevie'nin ailesiyle görüşmüş." dedi Daphne'ye, aynı anda bir mesaj yazıyordu. "Doktorlar Stevie'nin tamamen iyileşmesinden umutluymuş."

"Bu harika!" dedi Daphne. Sonra telefonu titreşti ve kendini koltuğun öbür tarafından Paige'in ona gönderdiği mesajı okurken buldu.

Arayan Clay'di. Z olay yerinde kullanılan şok tabancası. AFD tagleri Philly civarında oturan polisten çalınan silahlarla çleşiyor. KMacG ailesinden 20 dk uzakta. C PA'ya gidiyor.

Bu bir ilerleme, diye düşündü Daphne, o zaman neden böyle gizli kapaklı konuşuyoruz? Beklemeye karar verdi, çünkü Paige hâlâ bir şeyler yazıyordu.

"Yoğun bakım ziyaret saatlerini araştırıyorum." diye yalan söyledi Paige. "Stevie'nin en geç hangi saate kadar ziyaretçi kabul edebileceğini bileneğiniz var mı?"

“Kahvaltı ve akşam yemeği saatlerinde kapatıyorlar.” dedi Hector.

“Teşekkürler...” dedi Paige. “Çiçek gönderemiyoruz sanırım.”

Hector kafasını salladı. “Yoğun bakımdan çıkana kadar hayır.”

Paige telefonunu kenara koydu. “Umarım yarına kadar çıkmış olur. Stevie kabul edebilecek duruma gelir gelmez Grayson ona çiçek göndermemi isteyecektir.”

Daphne ikinci mesajı okudu. *Şok tabancası-Philly bağlantısını nereden bulduğunu söyleme. C’nin başı belaya girer. Bu mesajı sil.*

Daphne Jim Phelps³³ gibi hissederek mesaj kendi kendini yok etmeden önce onu sildi.

“Daphne’yi sorgu odasına nasıl sokmayı düşünüyoruz?” diye Hector’a sordu Paige.

Hector koltuğundan arkaya döndü, kaşlarını kaldırmıştı. “Sorgu ekibine nasıl katılacağımızı gösteren açıklamaları bir mikrofili koltuğunuzun altındaki gizli mektuba koydum. Çabuk olmanız iyi edersiniz, yoksa film kendini yok edecek.”

Paige gerçekten etkilendiğini belirten bir ifadeyle baktı. “Bu mesaj şeysi işe yaramıştı, pek çok kez.”

“Biliyorum.” dedi Hector. “Aynı tekniği ben de sık sık kullanıyorum. Gizli olan şey nedir?”

“Yakalandık.” diye mırıldandı Paige. “Ah, bak, geldik bile!”

Hector, Paige ve Daphne’ye sert bir bakış fırlattı. “Ben ciddiğim.”

“Gerçekten,” dedi Paige, “zaten bilip de bize söylemediğin şeyler hepsi.”

“Hı hı!” diye homurdandı Hector. “Geleceğimizi önceden bildirmiştik ve iki polis memuru girişte bizi bekliyor. Ne olursa olsun bizim çemberimizde kalacaksınız. Hâlâ çelik yelekleriniz üstünüzde mi?”

“Kesinlikle...” dedi Daphne, kanıtlamak için boğazlı kazığının aşağı çekip Hector’a göstererek. “Hadi gidelim. Joseph’in Cindy Millhouse’u kıvrandırışını izlemek istiyorum.”

Ve bu işi bitirdiği zaman benden sakladığı şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

33-“Görevimiz Tehlike” dizisinden bir karakter.

3 Aralık, Salı, 17.15

George Millhouse bir katile benzemiyordu. Bill'in oğlunun tutulduğu sorgu odasına girdikten sonra Joseph'in ilk düşüncesi bu olmuştu. Cüssesine rağmen alışveriş merkezinde kaybolmuş, güvenliğin yanında annesinin gelip onu almasını bekleyen kaybolmuş bir çocuğa benziyordu. *Onun pek de akıllı olmadığını düşünmelerinin sebebi bu olabilir.*

Joseph masanın en ucundaki sandalyeye oturup George'un ona bakmasını bekledi. Doksan saniyelik bir sessizlikten sonra George sonunda kafasını kaldırdı. Siyah gözleri vardı ve burnu bir ara epey kanamıştı. Kan tişörtünün kollarına kadar akmıştı. Elleri arkadan kelepçeli olduğundan burnunu silmek için muhtemelen omuzlarını kullanmak zorunda kalmıştı. Öte yandan ayakları serbestti.

Reggie bol kaslı biri olmasına rağmen George onun gibi değildi. Ama iri yarı bir çocuktuk, aşağı yukarı 120 kilo çekerti.

Joseph genç adamın fiziğine bakarak onu hafife almamıştı. Lisedeyken futbol takımındaydı ve gördüğü en sert hücum darbelerinden bazıları defansın içinden silindir gibi geçerek onları deviren büyük çocuklar tarafından yapıyordu. Bu tipler genellikle ağır hareket ederlerdi ama nadiren de olsa hızlı olabiliyorlardı.

"Sen hızlı biri misindir George?" diye sordu Joseph göz göze geldiklerinde.

George gözlerini kırptı; kafası karışmıştı, acı çekiyordu ve korkmuştu. Yüzündeki kir ve kan izlerinin arasından gözyaşları akmıştı. "Sanmıyorum. Bilmiyorum. Neden?"

Joseph omuz silkti. "Baban üzerime atlamaya çalışmıştı. Senden de aynısını beklemeli miyim emin olmak istedim."

"Neden? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Sanırım onun damarına bastım. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Polis misin?"

"İsmim Özel Ajan Carter. FBI'danım."

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Beni bırakıp gidebilirsin."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Joseph, "ama bunu zaten bildiğini düşünüyorum. Herkesin söylediği kadar aptal olduğunu düşünmüyorum." Bu, Joseph'e kısık gözlerle atılan bir

bakış kazandırmıştı. George'un şişmiş gözlerini kısabileceği kadar kısıtıldığı bir bakış...

"Bilmek istediklerini söylemem için beni aşağılayıp duracaksan..."

"Evet evet, bana hiçbir şey anlatmayacaksın. Ve ben de neden olduğunu merak etmek zorunda kalacağım. Sadakat olabilir. Gurur olabilir. Korku olabilir."

"Sadakat..." dedi George sessizce homurdanarak. "Senin anlayabileceğini sanmıyorum."

"Dürüst olmam gerekirse, haklısın. Bunu anlamıyorum. Reggie bütün gün parmağını bile oynatmazken ailen bütün kirli işleri sana yığıyor."

George başını hayır anlamında salladı. "Sadece zırvalıyorsun. Reggie hapiste."

"Sen de..." diye belirtti Joseph içtenlikle. "Çünkü ailen pis işleri sana verdi. Başardığın iş gerçekten imkânsız. Duruşma salonuna bir bıçak soktun ve yakalanmadın."

Ah, işte seni yakaladım. George'un çenesindeki hafif öne kalkış gururun parıltısıydı.

"Hayır sokmadım." dedi George. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Joseph gülümsedi. "Ama silahı *hatırlıyorsun* değil mi? Reggie'nin elindeki hani? Bir görevliyi bıçaklarken kullandığı?"

"Evet." dedi George küçümseyen bir tavırla. "Onu gördüm. Bu, onu içeri benim soktuğum anlamına gelmez."

"Bıçağın üzeri parmak izlerinle dolu; bilgin olsun."

George'un ağzı birden kapandı.

"Bu arada, bıçağı nasıl soktuğunu biliyoruz. Oldukça ustaca. Bileğinde bir bandaja ihtiyacın varmış gibi davran, içindeki destekleri son anda değiştir. Güvenlik kontrolünden vals yaparcasına geç. Erkekler tuvaletine gir, bıçağın parçalarını birleştir, duruşma salonuna geç; tam da karar açıklanırken. Bıçağı Cindy'e ver, o da Reggie'ye versin. Ve o da sıçıp batırsın. Tüm çabaların, aldığın tüm o risk ve 'altın çocuk' kardeşin her şeyi berbat etsin. İşte buradasın. Gücenmiş olduğunu hissediyorum."

George öbür tarafa baktı.

"İşin en zor kısmı seninkiydi." diye devam etti Joseph.

"Bıçağı almak zorundaydın. Eğer becerebildiysen tebrikler... Hapiste senin için atölyelerden birinde bir yer ayarlayabilirler." Joseph abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Tabii ölüm hücrelerindeki mahkûmlara iş vermediklerini hesaba katmazsak."

George'un bakışları yavaş çekimde tekrar Joseph'e döndü, önce sersemlemiş görünüyordu, sonra ona inanmadığını gösteren bakışlar attı. "Ben kimseyi öldürmedim."

Joseph tekrar omuz silkti. "Reggie öldürdü."

Gözlerinde korku vardı. Korku ve suçluluk... "O görevli?.."

"Öldü." diye yalan söyledi Joseph sertçe.

George o kadar aptal değildi. Ve çocuğun biraz olsun vicdanı varmış gibi görünüyordu. *Bunu kullanabilirim.*

"Reggie'ye bıçağı sen getirdin. Bu yüzden o görevliyi bıçaklayanla sen aynı suçu paylaşıyorsunuz."

George'un reaksiyonu Bill'in kinin tam aksineydi. Sevinç ifadesi yoktu. Kendini beğenmiş bir neşe yoktu. Yalnızca soğukkanlı bir korku vardı. "Ama ben kimseyi öldürmedim." diye çaresizce üsteledi. "Öldürmedim."

Joseph, Isaac Zacharias'ı düşündü ve George'a acı çektirmek istedi. Yine de hiçbir şey söylemedi. George kafasından ihtimalleri geçirirken onu seyretmekle yetindi.

"Ben kimseyi *öldürmedim*. Bıçağı içeri soktum diye beni idam edemezler."

Joseph, George'un itiraf etmiş olduğu şeyin farkında olup olmadığını merak etti. "Gördün mü, kirli işlerden bahsederken kastettiğim buydu George. Reggie yol kenarındaki o çifti öldürdüğü için hapse giriyor. Jüri tarafından suçlu bulunuyor. Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Bir kez öldürdükten sonra sonrakiler bir şeyi değiştirir mi ki?" Bir anlığına duraksadı, söylediklerinin etkisini göstermesini bekledi. "Öte yandan sen, yol kenarındaki o çifti öldürmedin. Ama bak, burada oturuyorsun. Çünkü sana kirli işleri yıktılar. 'Bıçağı bana getir George. Duruşma salonunda kargaşa çıkar George. Kardeşinin kaçmasına yardım et George.'"

George sessizce oturdu, devasa göğsü kalkıp iniyordu.

"Haklı olabilirsin George." dedi Joseph sakince. "Görevliye dokunmadığını düşünürsek jüri sana idam cezası vermeyebilir. Ama seni temin ederim ki o DC polisinin öldürülmesinden dolayı sana idam cezası vereceklerdir."

George'un şişmiş gözleri açıldı ve çenesi yere düştü. "Ne?

Hayır, hayır, imkânı yok! Ben kimseyi öldürmedim. Ben gerçekten bir polisi öldürmedim.”

Joseph cebinden Zacharias'ın cesedinin bir fotoğrafını çıkarıp masanın üzerinden George'a itti.

George'un rengi atmıştı. “Kafasını kesmişler. Aman Tanrım! Onu tanımıyorum, yemin ederim tanımıyorum.”

“Buna inanıyorum.” dedi Joseph. “Onun orada olduğunu bilmiyordun. O ara sokakta seni şaşırttı. Onu daha önce görmediğine gerçekten inanıyorum.”

“Ne? Bu herif o ara sokakta falan değildi. Olsaydı *bunu* fark ederdim.”

“Ne zaman o sokaktaydın George?” diye sordu Joseph ipeksi bir sesle.

George ağzından çok fazla şey kaçırıldığını fark etmişti.

“Olay Yeri İnceleme Ekipleri Reggie'nin mahkemede kullandığı bıçakta ölen polisin kan izlerini buldu. O polis dün gece öldürüldü. Bu sabah elinde tutmuş olduğun bıçakla...”

“Yalan söylüyorsun.” dedi George, vücudu titremeye başlamıştı. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum. Polisin cesedini bu sabah buldum. Karar okunmadan çok önce... Bıçağı mahkemeye sen soktun. Dün gece o bıçak sendeydi. Polis Memuru Zacharias'ı sen öldürdün. Onun boğazını kesen sendin.”

“Hayır, ben yapmadım. Bıçak dün gece bende *değildi!* Onu bu sabah aldım. *Yemin ederim.* Daha önce o bıçağı hiç görmemiştim ve keşke hiç görmemiş olsaydım.” Gözlerinden dökülen yaşlar yanağındaki kir tabakasında yeni şeritler açıyordu. “Aman Tanrım!” George'un titremesi giderek artıyordu. “Göt veren *orospu çocuğu!*”

“Onun boğazını sen kestin George. Ve sonra da yapman gereken pis işi yaptın. Görüyor musun, polis memuru Zacharias'ı dün gecedен evvel hiç görmediğini söylediğinde sana inanıyorum. O sokağa esas işini yapmak için gittiğinde onun orada olacağını düşünmemiştin. O polisi öldürdün ve sonra o iki üniversite öğrencisini kaçırdın.”

George güçlkle ayaklandı. “Hayır, ben yapmadım. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Kaçırarak mı? Bu çılgınlık; sen delinin tekisin!”

“Yerine otur George.” diye bağırdı Joseph.

George oturdu, dizleri öylesine titriyordu ki neredeyse sandalyeyi ıskalayacaktı. “Bana inanmak zorundasın.”

Joseph zamanın oldukça farkındaydı. Arama izni çıkarttı-rabilmek için Richard Odum'u parayla ilişkilendiren bir şeyler bulup bunu Grayson'a iletmek zorundaydı. "Neden zorunday-mışım?"

"Çünkü ben yapmadım!" diye haykırdı George.

"Gerçek katil yaptı." dedi Joseph ruhsuz bir ifadeyle. "Daha önce bunu söyleyeni hiç duymamıştım. Ama diyelim ki sana inanıyorum. Aslında inanmıyorum ama diyelim ki inan-dım. Bıçağı nereden aldın?"

"Doug'dan. Bana o sattı. Hiç kimsenin ortaya çıkaramaya-cağını garanti etti." "Pekâlâ. Doug kim?" "Onun soyadını bil-miyorum." "Elbette bilmiyorsun. Sadece bana zaman kaybet-tiriyorsun." "Hayır! Babamın bir arkadaşı. Bıçağı bize o sattı." "Peki ya şok tabancaları?" George irkildi. "Ne? Ben sadece bir bıçak aldım. Şok tabancası falan almadım." "Peki şu tüfekler?" George ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı. "Bilmiyorum." "Doug size onları satmadı mı?" George yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Bilmiyorum." Joseph ayaklarını uzattı, rahat bir pozisyona geçti.

"Marina öldü."

George geri sıçradı. "Yalan söylüyorsun." Joseph sessizlik içinde onu incelemeye devam edince gözlerine korku dolu bir kabullenmişlik yerleşti. "Ne zaman? Nasıl?"

"Mahkeme çıkışında kalabalığa ateş açtı. Bir polis onu tam kafasından vurdu." Başparmağı ve işaret parmağıyla bir silah oluşturdu. "Bam!.. Bir kaya gibi devrildi."

George gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, aman Tanrım!"

"Bunu söyleyip duruyorsun." dedi Joseph uysallıkla.

George başını salladı. "Kes sesini!" diye fısıldadı. "Ah Tan-rı! Sadece kes sesini." Joseph ona bir dakika verdi. Sonra geli-şigüzel bir şekilde en çok ilgilendiği ismi ortaya attı. "Richard Odum..."

George'un gözleri sonuna kadar açılmıştı, gözlerindeki nefret apaçıktı. Sonra yüzündeki ifadeyi yumuşak bir kızgınlığa dönüştürmeye çabaladı. "Ne olmuş ona?"

O kadar da aptal değilmiş. "Sen söyle. Sana inanmam için bu kadar istekli olan sensin."

George zoraki bir omuz silkme hareketi yaptı. "Babamın arkadaşı. Yönetim kurulunda. Bildiklerimin hepsi bu kadar."

"Bunları internetten öğrenmişim, bu yüzden bana pek de yardımcı olmadın. Eyalet savcısının camın öbür tarafında oldu-

ğunu bilmen gerek. Hakkındaki suçlamalar çoktan imzalandı. Birinci dereceden cinayet ve iki kişinin kaçırılması... Ve mahkemedeki tiyatroyla sonrasında olanları katmadım bile.”

“Marina...” dedi George boğuk bir sesle. Gözlerinde hakiki bir keder vardı. Sanki âşığını kaybetmişçesine... Joseph, Bill’in Marina’yla gizli bir ilişkisi olduğunu söyleyerek Cindy’yi konuşturmayı düşünmüştü. Bunun George’da işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

“İlginç. Çok genç bir kız olmasına rağmen Marina siz Millhouse erkeklerinden büyük bir duygusal etkileşim almış.”

George gözlerini kıstı, nefes alıp vermesi sessizleşmişti. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, Reggie onunla yatıyordu. Senin içinde ona karşı yanan bir şeyler olduğu çok açık. Ve baban... Yani, onun *yangını* Marina’yla *had safhaya* gelmişti, ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım.” Joseph, George’un ne diyeceğini merak ettiği için kasten kaba konuşuyordu.

“Hayır, ne dediğini *anlamıyorum*.” diye tısladı, kudurmuştu.

“Ah, ama ben anladığımı düşünüyorum. Babacığın Reggie’nin malının üstünde geziniyordu. Marina’nın birkaç gün önce doğurduğu o bebek? Babacığından...”

George tekrar ayaklandı. “Hayır!” diye kükredi. “Yalan söylüyorsun.”

“Beş saniye içinde yerine oturman yararına olur, yoksa seni hücreye tıktıracağım.”

George hırçinlikle sandalyeyi tekmeledi. Sandalye odanın öbür ucuna kadar kayıp duvara tosladı. “Bebek ondan değil. O bebek *benim*.”

Vay canına! Bunu gerçekten beklemiyordum. Joseph kayıtsız ifadesini koruyarak sakince sandalyeyi alıp George’a uzattı. “Yerine otur. *Şimdi!..*”

Bir boğa gibi öfkeli, gözleri nefretle kızaran George söylenileni yaptı.

Joseph artık George’a yakın duruyordu. “O zaman büyük bir sorunun var, *babacık*. Taşıyıcı annen gitti. Artık toprağın altında papatyalara gübre oluyor. Sevgili yaşlı baban hapiste, tıpkı annen ve kardeşin gibi. *Senin* çocuğunla ilgilenecek kimse yok.”

George kafasını çevirdi, uyuşmuş bir hâlde kafasını salladı. “Kızım iyi olacaktır.”

Evet, evet, evet... Sadece biraz daha... “Eğer böylesine küçük bir bebeğe iyi bakılmazsa bebek ölebilir. Hâlâ bebeğin senden olduğuna emin değilim gerçi. Baban, Marina’nın ölüm haberine çok kötü tepki verdi. Bana saldırmaya kalktı ve daha bir sürü şey... Yüz ifadesinde bir şey vardı, kanımın çekilmesine neden olan bir şey George. Bununla yüzleş. Babacığının taşıyıcı annenle gizli bir cinsel hayatı vardı.”

“Orospu çocuğu!” diye homurdandı George. “Göt veren orospu çocuğu!”

İlginç. O bıçağın polisi öldürdüğünü öğrendiğinde de ıpıtap aynı şeyleri söylemişti.

“Yılın babası ödülünü kazanamayacak, burası kesin. Ve tabii, senin için de aynı şey geçerli. O yaştaki bir bebeğin birkaç saatte bir beslenmesi gerek. Sen kefaletle serbest kalana kadar *eğer* kalabilirsen- o bebek ölmüş olacak.”

George dayak yemişçesine bakışlar atıyordu. “Hayır, birileri onunla ilgilenecektir.”

“Kim ilgilenecek George? Ailenden kimse yok. Hepsi seninle birlikte tutuklandı.”

“Bir arkadaş... Bir arkadaşım kızımı bulacaktır.”

“Sen böyle düşünmeye devam et. Senin gibi arkadaşlarla...” İçgüdüğü Joseph’e durmasını söyledi. “Pekâlâ. Şimdilik bebeği bir kenara bırakalım. Sana bütün pis işleri yığın sevgili babana geri dönelim. Yani bir eyalet savcısının oğlunu kaçırmak, bir polisi öldürmek, içeriye bıçak sokmak, onun mini devrimini desteklemek...”

George’un çenesi bir kez daha düştü. “Eyalet savcısının *oğlu* mu?”

“Bundan bahsetmedim mi? Dün gece kaçırdığın üniversite öğrencileri Eyalet Savcısı Montgomery’nin oğlu ve onun kız arkadaşıydı.” George sandalyesine gömüldü, sanki bir tek sözcüğü daha duymaya gücü yokmuş gibiydi. “*Şimdi* durumun ciddiyetini anlıyor musun? Batıyorsun George. Polisleri öldürmek, adam kaçırmak... Bunları değiştiremezsin. Ama o bebeğe babalık *yapabilirsin*. Bana bebeğin nerede olduğunu söyle. Onunla ilgilenilmesini sağlayacağım.”

Joseph’in oturuş şekli, Goerge’dan yanıt olarak soğukkanlı bir sessizlik beklediğini gösteriyordu ama aslında nefesini tutmuş bekliyordu. *Bana Odum’u ver. Bana bebeğin yerini ver. Bana herhangi bir şey ver.*

"Bebegi başkasına vereceksin." diye mırıldandı George. "Yabancılar..."

"Buna ben karar veremem. Tek istediğim bebeğin ölmesi. Bugün iki kişiyi kaybettik. Marina'yı da sayarsak üç... Senin bebeğini de gömmek istemiyorum."

George gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Onu görebilir miyim?"

"Bunun için elimden geleni yaparım."

"Ben kimseyi öldürmedim." Bu çaresiz bir fısıltıydı.

"O zaman öldürmeye kendi kızınla başlama."

George'un iç geçirışinden acı çektiği anlaşılıyordu. "Richard Odum... Bir evi var, yani birkaç evi... Evlerden biri Timonium'da. Diğerlerinden daha güzel. Ben, şey..." George'un sesi kesilmişti. "Kızım için orada bir oda ayarlamıştım. Sarıya boyamıştım, ona bir bebek yatağı almıştım."

İşte istediğin ipucu Grayson. Richard Odum, paketlenmiş, servise hazır. Artık bana şu lanet olası arama iznini ver. "Kızının ismi ne evlat?" diye sordu Joseph sessizce.

"Melinda Anne..." George gözlerini açtı ve Joseph bu gözlerde bol ızdırap ve belki biraz da gerçeklik gördü. "Ben kimseyi öldürmedim. Yemin ederim. Sadece bu sabah Doug'dan bıçağı aldım."

"Bıçağı almak için nereye gittin? Ve ne zaman?"

"Mahkeme binasının yanında bir ara sokakta onunla buluştum. Neredeyse mahkemeye yetişemiyordum."

"Dün gece neredeydin George?"

"Plana göre dün gece saat 22.30'da Doug'la buluşup bıçağı almam gerekiyordu. Gece yarısına kadar bekledim, sonra ona nerede olduğunu sormak için bir mesaj attım ama cevap yazmadı. Buluşmaya hiç gelmedi, ben de oradan ayrıldım."

"Bu ne zaman oldu?"

"Saat bir sularında. Bana onunla ertesi sabah dokuzda buluşmamı söyleyen mesajı attığında neredeyse eve dönmüştüm. Ertesi sabah dokuzda oradaydım ama yine geç kalmıştı. Neredeyse oradan ayrılacaktım ama mahkemeye bıçak olmadan gelirim babamın öfkeleneyeceğini biliyordum. Bu yüzden o gelene kadar bekledim."

"Ve kimse seni görmedi mi? İki seferde de?"

"Hayır, hiç kimse..." dedi asık bir suratla.

Daphne'ye o ara sokaktan gönderilen mesaj Joseph'in dilinin ucundaydı ama sonra bunu sormamaya karar verdi. George bu mesajı gönderdiğini kolaylıkla reddedebilirdi, ayrıca savunmaya böyle bir mesajın varlığından bahsetmek onların mahke-

me jürisini olay akışı konusunda yanıltmasına olanak sağlayabilirdi.

“Neden?” diye sordu Joseph. “Reggie’ye kurtarmak için neden tüm bu işlere bulaştınız?”

“Çünkü plan böyleydi. Sıradaki kişi Reggie’ydi.”

“Ne için George?”

“Her şey için...” Bu cümleyi dogmalarla uyutulmuş insanların yaptığı gibi söylemişti. “Babam öldüğünde aileyi o yönetecek.” Sonra ifadesi birden sertleşti. “Ve bu umarım mümkün olduğunca çabuk gerçekleşir.”

“Bu konuda aynı fikirdeyiz. Bana Doug’dan bahset. Neye benziyor?”

“Sıradan biri. Kahverengi, kısa saçlı; kahverengi gözlü.” Omuz silkti. “Sıradan...”

“Boyu? Kilosu? Dövmeleri?”

“1.80’e yakın. Aşağı yukarı seksen kilo. Hiç dövme görmedim.”

“Sıradan...” diye mırıldandı Joseph. “Babanın arkadaşı mıydı?”

“Evet. . Doug’ın babası Birinci Körfez Savaşı’nda babamla birlikte savaşmış. Ordudan arkadaşlar.”

“Sana bıçaktan başka bir şey sattı mı?”

George gözlerini kırıştırdı, en iyi cevabı bulmaya çalışıyor gibiydi. “Hayır.”

Bu evet demekti. Ama George kontrolü yeniden ele almış görünüyordu ve az önceki kayıplarını en az hasarla nasıl atlatabileceğini düşünüyordu. Joseph şok tabancaları ve silahlara daha sonra dönmeye karar verdi, George’un gardının düştüğü bir anı bekleyecekti. “Pekâlâ. Reggie neden Marina’nın bebeğinin kendisinden olduğunu söyledi?”

Joseph onun gözlerinde yeniden küçük bir gurur parıltısı gördü. “Çünkü öyle olduğunu sanıyordu. Ama Marina da bebek de benimdi. Reggie’yi öyle olduğuna inandırdı, yoksa hapisten çıktığında öfkeli olacaktı. Marina daha küçük.” Bir saniyelikliğine gözlerini kapattı. “Tü. Marina küçüktü. Eğer Reggie kızsaydı Marina’nın canını yakacaktı.”

“O zaman neden Reggie’ye kaçması için yardım etmeye çalıştın?”

Gözlerine yorgun bir şaşkınlık çöktü. “Çünkü plan buydu.” Çenesi göğsüne düştü, sanki kafasını daha fazla yukarıda tutamıyordu. “Bir avukata ihtiyacım var değil mi?”

Paranın satın alabileceği en iyi avukata ihtiyacın var. “Evet George. Bence var.”

Joseph gözlem odasına geri döndü, uzun bir uykuya ihtiyacı olduğunu hissediyordu ama bir anda kendine geldi. “Daphne...”

Daphne camın önünde durmuş, sandalyesinde sessizce ağlayan George’u izliyordu. Joseph bu genç adam için kendini biraz suçlu hissetmişti ama Zacharias’ın ailesini düşününce bu acıma duygusunun buharlaştığını fark etti.

“İyi sorgulamaydı.” dedi Daphne, sesi mesafeliydi. Ona bakmamıştı, gözleri George’un üzerindeydi. Ama Joseph bir şeylerin geldiğini hissediyordu.

Daphne’nin solunda Paige duruyordu. Odanın tamamını görebilecek şekilde yerleşmişti, Daphne’yi burada bile -BPD merkezinde- korumaya hazır bekliyordu. Daphne’nin polis korumasındayken iki sefer saldırıya uğramış olduğu düşünüldüğünde, bu oldukça sağduyulu bir yaklaşımdı.

Paige’le göz göze geldiğinde Joseph içgüdülerinde haklı olduğunu anladı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Son aylarda Paige’le iyi bir dostluk geliştirmişlerdi, karşılıklı bir saygı içindeydiler ama şu anda Paige’in gözlerinde tedbirli bir güvensizlik vardı. Ve Joseph’in bunu görmesine izin vermesi de anlamlıydı. İyi bir şey mi kötü mü; Joseph bundan emin değildi.

Hector Rivera ve Kate Coppola üç metre ötede omuz omuza bekliyorlardı. Daha çok ne olacağını görmek için orada bekliyorlarmış gibi bir havadaydılar.

Joseph durumun aleyhine olduğunu bile bile Daphne’nin yanına gitti. Onu takım elbisesi ve gece elbiseleri olmadan nadiren görüyordu. Şimdiyse hafif, açık renkli bir kot giymiş, paçalarını da ikisi de aynı ölçüde eskimiş tırmanış botlarının içine sokmuştu. Kazağı tahmin ettiğinden farklı olarak kaşmir ya da angora değildi, muhtemelen Walmart’tan almış olduğu sık yıkanmış akrilik bir kumaştandı.

Giyinişinden, mecbur kalırsa oğlunun arama çalışmalarına katılmak için dışarı çıkacağı belliydi.

Saçlarını da değiştirmişti. *Gerçek anlamda değiştirmiş*, diye düşündü Joseph, kaç farklı duruma uygun peruğu olduğunu merak ediyordu. Saçları salıktı, boynunun hizasından bir tokayla saçlarının yüzüne düşmesini engellemişti. Bu hâliyle bir üniversite öğrencisinin annesinden çok öğrencisinin kendisi gibi görünüyordu. Çok genç, savunmasız ve kırılğan...

Ona dokunmayı deliler gibi istiyordu, şeytana uymamak için ellerini cebinden çıkarmamıştı. "Sensiz başladığımız için üzgünüm. Grayson, Richard Odum'la bir bağlantı bulmamı istedi."

"Biliyorum, bana söyledi. Şu anda arama iznini imzalıyor ve Ajan Lamar da araştırma ekiplerini organize ediyor."

Ekipleri hazırlayan Bo'ysa, bu Joesph'in birkaç dakika daha orada kalabileceği anlamına geliyordu. Güç toplamak ve Daphne'nin yanında olabilmek için birazcık daha... "Bu iyi." Başını eğip kendi ayakkabılarına bakmamak için kendini zor tutmuştu, bir kıza ilk çıkma teklifini eden küçük bir çocuk gibi tuhaf hissediyordu.

Paige ona acıyarak baktı, sonra gözlerini devirdi, daha öncekinden daha da aptal hissetmesini sağlamıştı. "Bu iyi işti Joseph, George'u Odum hakkında konuşturdun."

"Teşekkür ederim. Timonium'daki evle işe başlamalıyız. Eğer bebek oradaysa Ford da orada olabilir."

Daphne güçlkle yutkundu. "Umarım."

Ona dokunmak isteğini daha fazla bastıramadı, elini cebinden çıkarıp hafifçe omzunu sıktı. "Dayan." dedi fısıltıyla. "Sadece biraz daha dayan."

Ve sonra kendi kendine düşünüp durduğu şeyi uygulamaya koydu, elini onun omzunda kaydırdı ve parmaklarını onun parmaklarına bıraktı. Ona tutunuyordu.

Daphne gözlerini camdan ayırmadı ama eli Joseph'in elini çaresiz bir güçle tuttu, bu çaresiz tavır Joseph'in kalbini tekrar parça parça etmişti. "İçimde bir parça George için her zaman üzülmüştür." diye mırıldandı. "Şu an ne düşündüğümü bilmiyorum. Bir parçam hâlâ onun için üzüleniyor. Sanırım bu, ondan daha deli olduğum anlamına geliyor."

Bu söyledikleri Joseph'in onu daha da çok arzulamasına neden olmuştu. Boğazını temizledi. "Sanırım o, seçimini yaptı Daphne. Ve onun sandıkları kadar aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Belki aptal değildir. Belki de sadece yalnızdır." Joseph'e doğru döndü, mavi gözleri onun gözlerini arıyordu. "Ford'u onların aldığını mı düşünüyorsun? Bill ya da George?" Joseph, Daphne'nin soruyu sorma tarzından, artık onun da hiçbir şeyden emin olamadığını anlamıştı.

"Şu anda cevabım 'hayır'dan yana. Doug'ın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Daphne hâlâ ona bakıyordu, gözlerini araştırıyordu. “Bana anlatmadığın bir şey var mı?”

Paige, Joseph’e bir bakış fırlattı, kaşlarını kaldırmıştı. *Bunu berbat etme dostum*, der gibiydi.

Bu da onlara anlatmadığı bir şeyi öğrenmiş oldukları anlamına geliyordu. Olaya Daphne’nin kişisel güvenliklerinin de dâhil olmuş olması, durumu olduğundan daha zor bir hâle getiriyordu. Grayson’a acıdı, nişanlısının neler bulup çıkarabileceğini her zaman göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Hayır, acımıyorum. Grayson, insanların uğrunda hayatlarını harcadıkları şeyi bulmuştu. Onun için yaratılmış kadını... O mavi gözlerindeki soru dolu bakışlarla Joseph’e bakan kadının, belki, yalnızca belki o kadın olduğu düşüncesi... Joseph daha fazla soru değil bir cevap istiyordu. Güvenebilmek istiyordu. Ve diğer şeyleri...

“Evet, var ama sana güvenmediğim için değil. Zacharias’ın öldürüldüğü olay yeriyle ilgili bazı detayları bilmesen daha iyi.”

“Mesela?”

Mesela Zacharias’ın kafası vücudundan neredeyse tamamen ayrılmıştı ve bu adam senin oğluna da aynı şeyi yapabilecek biri. Ama bunu Daphne’ye hiçbir koşulda söylemeyecekti. Bu, Daphne’nin ona asla güvenmemesine mal olacak olsa bile...

“Mesela Zacharias, Kimberly’nin Philly’deki ailesinden elli kilometre ötede yaşayan bir polisten çalınmış bir şok tabancasıyla vurulmuş.” Joseph bunların Daphne’yi şaşırtmadığını görebiliyordu. “Kimberly’nin hırsızlıktan sabıka kaydı var. Davasına sen bakmışsın. Ve dün gece kız kardeşinin kayıp olduğu rapor edilmiş. Bilmediğin bir şey söylediğimde beni uyar.”

Daphne’nin gözlerine güven yayılmıştı. “Neden bana şok tabancası ve Kimberly’den bahsetmedin?”

“Çünkü şok tabancası Zacharias’ın üzerinde kullanılmışsa, Ford’un üzerinde de kullanılmış demektir ve bu pek hoş bir tecrübe değil. Kim bağlantısı mı?” Omuz silkti. “Bunun hakkında pek düşünmemiştim. Daha çok Bill’in bagajındaki silahların Philly’den çalınanlarla aynı olmasına kafam takılmıştı. Telefon konuşmamızdan sonra bir de şunu öğrendim, Görevli Welch’i yaralayan bıçağın üzerindeki kan, Zacharias’ın kanıyla uyuşuyormuş.”

“Bekle.” diye hızla araya girdi Paige. “*Bill* Millhouse’un sahip olduğu silahlar Tuzak’ın öldürüldüğü ara sokakta bulunan şok tabancalarıyla bağlantılı ve *George* Millhouse’un bıçağı

"Tuzak'ı öldürmek için kullanılmış ve biz hâlâ Ford'u almadıklarımızı mı düşünüyoruz? Bu resimde yanlış olan ne var?"

"Hayır demeye eğilimli olduğumu söylemiştim." dedi Joseph, rahatsız olmuştu. "Ama kesin kararımı vermedim. Richard Odum'un Bill Millhouse'un bağış parasıyla aldığı tüm evleri kontrol ediyorum. Ford'u ve şu bebeği arıyoruz, her kimin bebeğiyse. Kimberly'nin altını araştırıyoruz, Millhouselarla bir bağlantısı olup olmadığına, varsa nasıl olduğuna bakıyoruz. Millhouseların Ford'u kaçırdığını varsayarak ilerliyorum, tamam mı?"

Paige onun bu ani hiddeti karşısında sessizce yanıt verdi. "Tamam."

Daphne onun elini sıktı, hâlâ el ele olduklarını hatırlatıncasına. "Ama?"

"Ama zamanlaması beni rahatsız ediyor. Kimberly'nin işin içine dâhil olması beni rahatsız ediyor. O ara sokaktan atılan mesaj beni rahatsız ediyor."

Daphne irkildi. "Az önce, Ford'u aramamızı geciktirmek için bu mesajı attıklarını fark ettim. Zaman kazanmak için... Seni bu mesajla ilgili rahatsız eden ne?"

"Bilmiyorum." dedi dürüstçe. "Ama neden zaman kazanmak istesinler ki? Mahkemedeki şiddeti önceden planlamışlardı; içerideki ya da dışarıdaki... Her iki türlü de fazlasıyla gürültü çıkaracakları belliydi. O zaman neden Ford'u kaçırdıklarını saklamaya çalışsınlar ki?" Joseph'in cebinde telefonu titreşti. Arayan Bo'ydu. "Başlamaya hazır mısın?"

"Senin aramanı bekliyordum."

"İki dakikaya oradayım." Joseph telefonu kapadı ve Daphne'nin elini sıktı. Daphne konuşmak için ağzını açtığı anda "Hayır." diyerek araya girdi. "Bana sinirlenmek zorunda kalacaksın ama benimle gelemezsin."

"Acele et' diyecektim." dedi Daphne.

Daphne'nin elini bıraktı ve koşarak koridorları geçti.

ONUNCU BÖLÜM

3 Aralık, Salı, 17.50

“Ve dikkatli ol.” diye mırıldandı Daphne. Ellerini birleştirdi, Joseph’in dokunmadığı elini, sıkı sıkı tuttuğu diğer eliyle ısıtıyordu. *Acele et, lütfen acele et, lütfen onu bul!*

Paige kolunu Daphne’nin omzuna doladı, onu bir sandalyeye oturttu. “Nefes al tatlım.”

Daphne sandalyeye otururken dizlerinin bağı çözüldü. Ellerini dudaklarına bastırdı, boğazında yükselip onu tıkanmaya zorlayan panikle mücadele etmeye çalışıyordu. Derin derin nefes aldı... Ve Joseph’in eline bulaşan tıraş losyonunu kokladı.

Onun kokusu Daphne’yi sakinleştirmişti. Aç gözlülükle tüm ağzını ve burnunu eliyle kapamıştı, kafasında zonklayan kalp atışları sakinleşene kadar elini kokladı. Panik gitmişti. Şimdilik...

Ellerini kucağına bırakıp kafasını kaldırdı. Hector ve Coppola önünde duruyorlardı. “Buradan şu Timonium adresine gitmek ne kadar sürer?”

“Çok sürmez.” dedi Hector. “Yarım saat...”

“Yarım saat...” diye tekrar etti Daphne. “O zaman meşgul olacak bir şeyler bulsak iyi olur.”

“Ne yapalım?” diye sordu Coppola.

“Doug denen herifin kim olduğunu araştırabiliriz.”

“Ford’u orada bulabileceklerini pek düşünmüyorsun.” dedi Paige yumuşak bir sesle.

“Evet, düşünmüyorum. George gerçeği söylüyormuş gibi geliyor.” Coppola’ya bakmak için soluna eğildi. George hâlâ sorgu odasında, sandalyesinde oturuyordu. Ağlamayı kesmiş-

ti, her şeyini kaybettiğini bilen bir adamın yüz ifadesiyle oturuyordu artık. "Marina'nın bebeğini Timonium evinde bulacaklarını düşünüyorum, tabii Bill'in adamlarından biri bebeği kaçırmadıysa. Ama Ford orada değil." Omuzlarını dikleştirdi. "Yukarıdaki toplantı odalarından birine gidelim. Burada kendimi veremiyorum."

Çünkü karanlıktı ve Daphne yer altındaydı. Normal bir zamanda sorgu odasının birinci katta, penceresiz bir oda olduğu konusunda kendine yalan söyleyebilirdi ama bugün mantık duvarları zayıftı ve paniğin gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordu.

BPD'nin cinayet büro katına ulaştıklarında Teğmen Hyatt'la karşılaştılar. Teğmen, Daphne'nin şaşkın bakışları arasında ona kaslı kollarıyla sıkıca sarıldı, neredeyse Daphne'nin ayaklarını yerden kesiyordu. Sonra onu bıraktı, bakışları sertti.

"Ne isterseniz Bayan Montgomery, gerçekten *ne isterseniz*; söylemeniz yeter."

"Teşekkür ederim. Daphne adamdan hoşlanmıyor değildi ama ona her zaman güvenmiyordu. Rol kesmeyi seviyordu ve adi herifin teki olduğu anlar da vardı. Ama bugün gözlerinde dürüst bir acıma vardı ve bu Daphne'yi bir şekilde rahatlatmıştı. "Yeni ipuçları bulmak için buraya geldik. Toplantı odasını kullanabilir miyiz?"

"Elbette... Binbaşının şu anda odasını kullanmadığını biliyorum ve orası oldukça rahattır. Benimle gelin." Uzun adımlarla önlerinden yürümeye başladı. "Sizi görmek güzel Bayan Holden." diye selamladı Paige'i omzunun üzerinden.

Paige dudaklarını bükrü. "Sizi görmek de öyle Teğmen."

Daphne, Hyatt ve Paige'in dokuz ay önceki Muñoz davasında birlikte çalışırken kötü bir başlangıç yaptıklarını hatırladı. Ama Hyatt'ın dedektiflerine bir katili yakalaması için yardım edince Paige onun güvenini ve saygısını kazanmıştı ve belki biraz da ilgisini çekmişti. Daphne, Hyatt'ın görüldüğünden daha yumuşak bir kalbi olduğundan hep şüphelenmişti. Az önceki sarılışı bunu onaylıyordu.

Hyatt onları toplantı odasına götürdü ve içeriği gösterdi. "Şu kapının arkasında tuvalet var ve dolapta da atıştırmalık şeyler... Sizi rahatsız etmemelerini söyleyeceğim."

Hyatt çıkarken kapıyı kapattıktan sonra Hector hafif sesle bir ıslık çaldı. "Gerçek Hyatt nereye gittiyse orada kalmasını söyleyebilir miyiz?"

"O kadar da kötü biri değil." dedi Paige yiyeceklerin olduğu dolabı karıştırırken. "Çok havlar ama ısırmaz."

Daphne beyaz tahtanın yanına oturdu. "İçinizden biri yazmanımız olmak ister mi? Bu tahta kalemlerinin kokusu beni kötü yapıyor ve başım yeterince ağrıyor zaten."

"Karalamayı ben yaparım." dedi Coppola. "Bu kalemlerin aromasını seviyorum. Özellikle de kırmızı olanların."

"Yemek yemediğin için başın ağrıyor." dedi Paige, masanın üzerine birkaç kutu ve konserve bırakarak. "Hemen hemen tüm besin gruplarından yiyeceğe sahibiz. Çerezler, krakerler, gofretler ve krem peynir... Ya da peynir tarzı bir şey... Ye, Daphne."

Daphne gözlerini kıstı. "Krem peynirin gerçek peynirle alakası bile yok." Ama Paige'in dırdırını kesmek için krem peynirden biraz aldı. "Doug'la ilgili ne biliyoruz?"

Hector arkasına yaslandı, rahat bir pozisyona geçti. "George'un söylediklerinden yola çıkarak öyle birinin var olduğunu biliyoruz." dedi ve Coppola tahtaya bunu not aldı.

"Avrupalı bir görünüşü var ve her şeyi ortalama." diye ekledi Coppola. "Boy, kilo, renk..."

"George ona mesaj attığını söylemişti." dedi Daphne. "Telefon numarasını alabiliriz."

"Güzel." dedi Paige. "Herkesin acil durumlarda feda etmek için fazladan telefon taşıdığına bahse girerim ama George tutuklandığında muhtemelen telefonu üzerindeydi. Arama ve mesaj kayıtlarına bakabiliriz."

"Olay Yeri İnceleme'ye telefonla bağlanalım." dedi Daphne. "Bunu bilmeleri gerek, bizim talep etmeyi unuttuğumuz bir delil falan bulmuş olabilirler." Olay Yeri İnceleme laboratuvarını aradı.

"Laboratuvarla görüşüyorsunuz. Ben Peterson."

"Merhaba Drew. Benim, Daphne Montgomery."

"Daphne." Sesi yumuşadı. "Nasılsın?"

"Meşgul olmaya çalışıyorum. Cinayet büroda Rivera, Coppola ve Paige Holden'la birlikteyim." Ona esrarengiz Doug'dan bahsetti. "George Millhouse'un cep telefonunu buldunuz mu?"

"Onu incelemeye aldım. Umarım şifreli değildir. Sizi dinlerken bir yandan da üzerinde çalışabilirim. Laboratuvar bu akşam kalabalık, o yüzden sizi sessize alacağım."

Hat sessizleşti ve Coppola tahtayı gösterdi. "Başka?"

"O bir silah satıcısı." dedi Hector. "Şok tabancaları, bıçaklar, yarı otomatik tabancalar, tüfekler..."

Daphne başıyla onayladı. "Doug'ın bıçağı George'a bu

sabah sattığını göz önüne alırsak, önceki gece silah Doug'ın elinde olabilir. Zacharias'ı o öldürmüş olabilir.”

Z'nin katili olabilir, yazdı Coppola. “Eğer durum buysa,” dedi, “akıllı adammış. Hızlı plan yapıp çabuk adapte olabilen biri.”

“Evet, Tuzak'ın ara sokakta birden ortaya çıkması küçük çaplı bir şok etkisi yaratmış olmalı.” dedi Paige. “Eğer Doug, Tuzak'ı öldürüp Ford'u kaçırdıysa oldukça yapılı biri olmalı ya da birisi ona yardım etmiş. Ford iri bir çocuk. Doug onu kaldırıp arabaya koymak zorundaydı.” Paige bunları söylerken Daphne'nin gergin bakışlarını takip edebiliyordu.

“Ben iyiyim Paige. Kendimi bırakmayacağım. Ben... Duygularımı bir kenara bırakıyorum.” Ve bu onu delirmekten alıkoyan yegâne şeydi. “Doug, Philly'deki polisten çalınan silahlarla bağlantılı, çünkü şok tabancalarını kullandı. Aynı hırsızlıkta çalınan yarı otomatik tabancalar Bill'in bagajında ortaya çıktı. Ya silahları kendi çaldı ya da kimin çaldığını biliyor.”

“İki elini de kullanabiliyor.” dedi Hector. “İki şok tabancası arka arkaya ateşlemiş, muhtemelen iki elinde de birer tane vardı.”

“Ama muhtemelen sağlam.” diye ekledi Coppola. “Kimberly'i hedef aldığı atışı ıskaladı. İlk saldırıdan sonra Kimberly biraz uzaklaşmıştı ve atışı boşa gitti. Bu onun sol eline denk düşüyor olmalı.”

“Uyuşturucularla da arası iyi.” dedi Hector. “Joseph, Zacharias'ın Ford için hazırlanan kokteyllerle uyuşturulduğuna inanıyor, yani katil Ford ve Kim için ayrı dozlar hazırlamış. Bunları cüsselerine göre ayarlamak görüldüğünden daha zor bir iş. Sağlık diploması ya da bu konularda bilgiye ulaşabileceği bir şey olmalı.”

Oğlumu uyuşturdu. Daphne bu noktada takılı kalmıştı, Hector'ın bundan sonra söylediklerini algılayamıyordu. Öfke, içinde yükseliyordu, dişlerini sıktı. Paige, onun yumruk yaptığı elini hafifçe okşadı.

“Sakin ol kızım. Doug'la yüzleşme şansın olacak ama önce onu yakalamamız gerek.”

“Haklısın, özür dilerim.” Daphne yumruğunu gevşetmeye zorladı. “George, Doug'ın babasının orduda görev aldığını söyledi, Desert Storm'da, Bill Millhouse'la birlikte. Bill'in askerî kayıtları dosyamda var.” Çantasından dosyayı çıkarıp araştırmaya koyuldu. “Bill Basra Körfezi'nde, Birinci Piyade

Birliği'nde görev almış, rütbesi çavuş. Yani orada onunla birlikte olup, Doug adında bir oğlu olan kişiyi bulmamız gerekiyor."

Hector olumsuz anlamda kafasını salladı. "Olasılığı var ama Doug'ın babası onu evraklarında varisi olarak göstermediyse onu bulmamız biraz zaman alabilir. Ne zaman orduya işimiz düşse bürokratik engellere takılıyoruz. Hyatt'ın talep etmesi belki etkili olabilir. Ordudaydı çünkü."

"Yardım etmeyi teklif etti." dedi Daphne. "Burada işimiz bittiğinde onunla konuşacağım."

Tahtaya yazılanları okurken herkese bir sessizlik hâkimdi. Daphne duvardaki saate bakmamaya çalışıyordu. Attığı milyonlarca küçük bakış canına tak etmişti. Sadece yirmi iki dakika olmuştu. Joseph yakında oraya ulaşmış olurdu; kuzeye, Timonium'a, bağırان sirenlerle gittiklerini varsayarsak. Eve sessizce yaklaşacaklardı ama yolculuk süresince sirenler onlara epey zaman kazandırıyordu.

"Hey Daphne!" Drew Peterson kendi tarafını sessiz moddan çıkarınca telefonda bir cızırtı oldu. "George'un telefonunu hallettim. Şanslıydım; şifreli değildi. İstedığınız arama ya da mesaj kaydı var mı?"

Evet. "İkisi de lütfen!.. Kaçırılma saat on birde oldu. Belki sonrası?"

"Dün akşam saat altıya ne dersiniz?" diye sordu Hector. "Kim'e saat yedide büyük eklentili bir mesaj atıldı. Biz bu eklentinin kaçırılan kız kardeşi olduğunu düşünüyoruz. Bu olaydan öncesinden başlamak istiyoruz."

"İşte burada." dedi Drew. "Dün gece saat altıyla on arasındayken George on tane mesaj göndermiş. Dokuzu aynı numaraya; Marina'ya... Hemen hepsi 'Küçük kızım nasıl?' tarzı mesajlar. Marina'nın cevapları da 'Kızımız iyi, çok tatlı, kızımız uyuyor.' şeklinde. Bir mesajda sarı duvarlı bir odada uyuyan bir bebeğin resmini de atmış."

"Onuncu mesaj ne?" diye sordu Daphne.

"Bill'e gönderilmiş. Telefonunda bu şekilde kayıtlı. 'Bill' olarak, 'Baba' değil. Bill ilk mesajı 21.55'te göndermiş 'Aldın mı?' George'un cevabı 'D'nin saat 22.30'da gelmiş olması gerekiyordu.' Bill'in yanıtı 'Eğer beceremezsen eve gelme.' George cevap yazmıyor. Saat 10'dan gece yarısına kadar Marina'ya sekiz mesaj daha var, bebeği soruyor. Dördüne cevap yazmış, önceki mesajlarda yazdıklarının aynılarını."

"Neredeyse onun için *ben* üzüleceğim." dedi Paige.

"Ben üzülmezdim." dedi Drew sert bir tonla. "Gece yarısı"

sı Doug'a gönderilmiş bir mesaj var. 'Seni bekliyorum. Neredesin?' Cevap yok. Saat 00.30'da Bill'den mesaj geliyor 'Aldın mı?' George hemen cevap veriyor 'D gelmedi.' Saat 01.30'da üç mesaj göndermiş, Bill, Cindy ve Marina'ya; hepsine birer tane. 'Beni içeri alın. Çok soğuk.' Kimse cevap vermemiş."

Hector irkildi. "Onu evin dışında mı bırakmışlar? Bill söylediğini yapmış."

"Bana da öyle geliyor. Saat 4'e kadar bir şey yok. Bu mesaj Doug'dan. 'Üzgünüm, işim çıktı. Sabah 9'da benimle buluş. Aynı yer.' George daha erken buluşup buluşamayacaklarını sormuş ama Doug'dan cevap gelmemiş. Saat 09.30 ve 09.57 arasında George altı tane mesaj gönderiyor. Dördü Doug'a, nerede olduğunu soruyor. Farklı kalıplar kullanmış. Biri Cindy'e gönderilmiş, beklediğini söylüyor. Bir mesaj da Bill'e, aynı şekilde. Sonra 10.01'de Cindy'e mesaj gönderiyor: 'Nihayet aldım. Geliyorum.'"

Daphne cep telefonunu kontrol etti. "Ford'un telefonundan gelen mesaj 10.04'te gönderilmiş."

"George 10.03'te bir mesaj gönderiyor. 'Balt ve Caly'deyim. Koşuyorum.'"

"Ford'un telefonundan gelen mesajı o göndermiş olamaz." dedi Daphne. "Çünkü ters yönde koşuyor olması gerekirdi. Ya da 'Baltimore ve Calvert'te olduğu konusunda Cindy'e yalan söyledi."

"Mahkeme binasının etrafındaki güvenlik kameralarını kontrol edebilirim," dedi Drew, "saat 10.04'te nerede olduğunu görmek için. Başka bir şey?"

"Şimdilik yok. Teşekkürler Drew." Daphne telefonu kapattı, saate baktı, sonra gözlerini kapatıp yeni gelen panik dalgasını savuşturmaya çalıştı. "Joseph, Odum'ın Timonium'daki evine iyice yaklaşmış olmalı."

3 Aralık, Salı, 18.30

"Giriyoruz!" Bo telsize bağırarak komut verdi. "Şimdi!"

Üç ekip, koordine şekilde, Richard Odum'a ait üç evin kapılarından içeriye girdiler. Joseph'in ekibi yanında tüm mahalleyi yok edebilecek kadar cephane taşıyan SWT ekiple birlikte Timonium'daki eve girmişti. Direnişle karşılaşacaklarını tahmin ettiklerinden ateş ettiler.

Fakat bunun yerine baskın bir sessizlikle karşı karşıyadı-

lar. Önceden yaptıkları anlaşmaya göre Joseph ve Bo üst katı, SWAT ekibi de alt kat ve bodrumu alacaklardı.

Joseph o sesi -yeni doğmuş bir bebeğin ağlamasını- duyduğunda merdivenlerden yukarı çıkmaya henüz başlamıştı. Üst kata fırladı, dört tane kapalı kapıyla karşılaşmıştı. Joseph ilk kapının kulpunu tuttu fakat tecrübesi devreye girince bir anda durdu. *Ya bu bir tuzaksa?*

Bo son basamağı çıkarken Joseph geri çekildi, Bo nefes nefeseydi. "Ne oldu?"

Joseph kulağını sırayla tüm kapılara koydu. Ağlama sesi tüm kapıların arkasından duyuluyordu. "Bu aynı bebeğin sesi, sürekli baştan oynatılıyor. Bomba teşhis köpeklerinin buraya gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu Joseph, tek tek kapıları koklayarak.

"Bir kaç dakika... Köpeğin işini mi üstlendin?" diye sordu Bo.

"Hayır. Taze boya olmasını umut ediyorum." Son kapıda bu kokuyu almıştı. "Bebek odası burası. George yeni boyadığını söylemişti." Joseph kulağını kapıya yaslayıp dinledi. "Burada gerçek bir ağlama var, boğuk geliyor ama duyabiliyorum." Tırabzanlardan aşağı sarkıp kapıda bekleyen polise döndü. "Çevredeki evleri boşaltın ve köpekler geldiğinde sahiplerine acele etmelerini söyleyin."

Sonra tekrar kapılara döndü, bağırarak Ford'un ismini söyledi ve dinledi, bebek ağlamasının kaydedilen kısmını duymamaya çalışıyordu. Gelen tek yanıt dördüncü kapıdandı. Bu sessiz ağlayış biraz artmış, sonra tamamen kesilmişti.

"Lanet olsun Bo, bebek boğuluyor!"

"Bunu bilmiyorsun." dedi Bo onu yatıştırarak. "Ve güvenli olduğundan emin olana kadar bu kapıyı açmıyorsun."

SWAT ekibinden biri koşarak üst kata çıktı. "Ford ve Kim'in isimlerini bağırdık ama bir cevap alamadık. Aşağıda bir bodrum var. Orada da odalar olabilir."

"Bomba imha ekipleri geldiğinde..." dedi Bo sakince.

Üç yıl gibi geçen üç dakikadan sonra Joseph bağırmaları duydu. "Nihayet!.."

"Herkes dışarı!" İri yarı bir polis bir köpekle birlikte üst kata geldi. "Ben Innis. Bu Rascal, arkamdaki çocuk da Poehler."

Poehler koca bir çantayla gelmişti. İki poliste de kurşungeçirmez kalkanlar vardı.

Joseph dördüncü kapıyı gösterdi. "Orada birkaç günlük bir bebek var."

“Dikkatli olacağız.” diye söz verdi Innis. “Şimdi dışarı çıkın ve işimizi yapalım.”

Bo ve Joseph evden çıkıp kaldırımında beklemeye başladılar. Joseph, Daphne’yi telefon başında beklerken hayal etti ve onu düş kırıklığına uğratacağı düşüncesi içini kemirmeye başladı. “Burada öylece durup bekleyemem.” diye mırıldandı. “Bir şeyler gören olmuşsa diye etrafta oturanlara birkaç soru soracağım.”

Uzağa gitmesine gerek kalmamıştı. Evlerinden çıkarılan komşular iki ev öteye götürülmüşler, ön bahçeden olanları izliyorlardı. İkisi erkek dördü kadın altı kişilerdi, yaşları otuzla seksen arasında değişiyordu. Altmış yaşındaki bir kadın her hâliyle bir yöneticiye benziyordu. Açık bir şekilde bu grubun temsilcisi bu kadındı.

“Merhaba!” dedi Joseph kimliğini göstererek. “Ben Özel Ajan Carter, FBI’dan... Size bu evle ilgili bazı sorular sormak istiyorum. İsimlerinizi öğrenebilir miyim, lütfen?”

“İsmim Arwen Jacobsen.” dedi yönetici kadın ve diğerlerini tanıttı; iki öğretmen, bir emekli hemşire, bir otobüs şoförü ve bir papaz... “Birilerinin bu ev için bir şeyler yapacağını umuyorduk ama aramaya korkuyorduk.”

“Neden?”

“Bir ailenin buraya taşınacağını düşünmüştük. Ama aksine burası bir işyeri oldu. Burası iş için uygun bir yer değil. Burası güzel bir mahalle.”

“Mahalleydi.” dedi papaz ters ters.

“Ne tarz bir iş?” diye sordu Joseph.

“Uyuşturucu olduğunu düşünüyoruz.” dedi Arwen. Arkadan gelen sesler bunu onaylıyordu. “Haftada iki üç kez siyah bir kamyonet gelir, garaja park eder, yükünü boşaltır ve birkaç saat içinde giderdi.”

“Yük boşalttığını nereden biliyorsunuz?”

“Buradan ayrılırken kamyonetin yerden yüksekliği birkaç santim artardı.” dedi Arwen.

Joseph etkilenmişti. “Çoğu insan bunu fark etmezdi.”

“Biz ettik, çünkü bakıyorduk.” dedi emekli hemşire. “Bunun esas sebebi de burada yaşayan insanların kuşkulu tavırlarıydı. Gerçekte kim olduklarını yaklaşık bir ay önce anladık. () haberlerde çıkan berbat Millhouse ailesi... Biliyorsunuz, en büyük oğulları yol kenarında şu iki insanı öldürmüştü. En başta sadece annesi ve öbür çocuk geliyordu. Sonra o hamile kız da buraya taşındı.”

"Yalnızca bir çocuktı." dedi öğretmenlerden birisi üzgünce.

"Bugün mahkeme salonunda kalabalığa ateş açacak kadar büyüktü." dedi diğer öğretmen. "Kulağa acımasız geliyor biliyorum ama o polisin kızı vurmasına sevindim."

Ben de... "Bana bebekle ilgili başka şeyler anlatın."

"Onu," dedi emekli hemşire, "evde doğurdu."

Arwen titredi. "Hiç ilaç almadan... Çığlıklarını duvarlardan duyabiliyordunuz. Korkunçtu."

"O kadar da kötü değildi." dedi hemşire gözlerini devirerek. "Daha kötülerini duymuştum."

"Canlı canlı derisi yüzölüyormuş gibi bağıırıyordu." diye ısrar etti Arwen.

"Ona eşlik eden biri oldu mu?" diye sordu Joseph.

"Bayan Odum..." dedi birinci öğretmen. "Mesleği ebeliktir."

Hemşire ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun Bea?"

"Sordum. Yanındaki evde oturuyorum." diye açıkladı Bea, Joseph'e. "Üst kattaki pencerelerimiz yalnızca birkaç metre uzaklıkta. Kız *gerçekten* derisi yüzölüyormuşçasına bağıırıyordu. Pencereden dışarı bakıyordum ve Bayan Odum sigara içmek için ön verandaya çıktı. Ona kendim pişirdiğim bir somun ekmek götürdüm, nasıl geçindiklerini ve yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Pek çok doğuma katıldığını, yardım çağırması gereken zamanı bildiğini söyledi. Çığlıklar üç gün önce gece yarısı civarında kesildi. Bayan Odum'ın ayrılmasını bekledim ama ayrılmadı. Sonraki gün işe gittim ve bebeğin kız mı erkek mi olduğunu öğrenemedim."

"İçeri girip çıkan başka birini gördünüz mü?"

"Bay Odum..." dedi diğer öğretmen. İsmi Angie'ydi. "Bu akşamüzeri saat üç gibi siyah kamyonetle buraya geldi. Ben okuldan dönüyordum ve aracımın onun tam arkasındaydım. Yanında biri vardı. Başka bir adam..."

Joseph soru sormaya devam ediyordu. "Onu daha önce görmüş müydünüz?"

"Evet, bugünden önce iki kez daha görmüştüm." Angie rahatsız görünüyordu. "Bunu size söylemek zorundayım, çünkü bu adamla ilgileniyor görünüyorsunuz ama... Ben bir sapık ya da röntgenci falan değilim."

Joseph şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neden öyle düşünüyüm ki?"

“Ben fen bilgisi öğretmeniyim ve kuşlar benim tutkum. Onları izlemek için dürbünlerim var.” Komşularına dönüp baktı. “Dürbünlerimi *sizin* evlerinizi izlemek için hiç kullanmadım.”

Joseph bir enerji dalgasının cildine yayıldığını hissediyordu. “Ama onları bu ev üzerinde kullandınız.”

“Evet. O evin içinde neler döndüğünü bilmek istedim. Kuzenlerim ve yeğenlerim beni ziyaret etmek için buraya gelirler.” dedi savunma yaparcasına. “Sokağın karşısında uyuşturu-cu satıcılarının olmasını istemedim. Ya meth³⁴ yapıyorlardıysa? Hepimizi havaya uçurabilirlerdi.”

“Anlaşılabilir bir endişe... Peki ne gördünüz?”

“Bodrumda Bay Odum ve iki adam vardı. Yürüyorlardı, duvarları gösteriyorlardı. Sonraki gün pencere siyah bir kâğıtla kaplanmıştı. Onları sadece o gün birlikte gördüm.”

“Odum’ın yanındaki adamlar kimlerdi?”

“Biri Millhouseların babası Bill’di. Gördüğüm diğer adamın boyu daha kısaydı. Adamın boyu Bill’in omzuna geliyordu. Yani bir yetmiş beş belki? Kahverengi, kısa saçlı. Dürüst olmak gerekirse sıradan bir adama benziyordu. Eğer o adamı Odum’ın bodrumunda değil de sokakta görmüş olsaydım, tekrar gördüğümde dönüp ikinci defa bakmazdım.”

“İkinci defa? Bu ne zaman oldu?”

“İki hafta önce. Hafta sonları akşamları kuzenimin eczanesinde³⁵ raflara ilaç diziyorum.” Omuz silktili. “Öğretmenlerin maaşlarını kestikleri için... Her neyse, sıradan herif içeri girdi. Önce benim için geldiğini zannettim, çünkü pencereden onları gözetliyordum ama beni görmezden geldi. Doğrudan kırtasiye reyonuna gitti ve iki paket Japon yapıştırıcısı aldı.”

Joseph irkildi. “Japon yapıştırıcısı mı? Emin misin?”

“Kesinlikle... Ödemeyi yapana kadar kadın hijyen ürünleri reyonunun arkasında bekleyip onu izledim. Adam bu reyona hiç girmedi. Kuzenim kasada çalışıyordu ve ondan kimliğini göstermesini istedi. Japon yapıştırıcısı ve bali için kimlik soruyorlar, çünkü bazı gençler bunları çekiyormuş.”

Joseph duruşunu iyice dikleştirdi. “Kuzeniniz onun adını hatırlıyor mudur acaba?”

“Hayır, çünkü adam kimliğini vermedi. İlk önce buna

³⁴ Bağımlılık yapıcı, uyarıcı ve halüsinasyon özelliği olan sentetik bir maddedir.

³⁵ Drugstore. Amerika’da eczane ağırlıklı süpermarketler. İlaçların yanı sıra diğer ürünler de satılır.

inanamamıştı. Dedi ki, ‘Yirmi dokuz yaşımdayım. Neden bana kimlik soruyorsunuz?’ Kuzenim ona yetmiş yaşında da olsa kimlik sorması gerektiğini, prosedürlerin böyle olduğunu söyledi. Adam kimliğini gösterecekmiş gibi cüzdanını açtı, sonra yanında olmadığını söyledi. Kimliğini unutmasının ne kadar büyük bir şanssızlık olduğundan falan bahsetti. Sonra kuzenimi ikna etmek için yapıştırıcının, erkek kardeşinin fen projesi için gerektiğini, roket modelleri yaptıklarını söyledi. Projenin ertesi güne bitmesi gerekiyordu, yapıştırıcıyı alıp kimliğini yarın getirse olmaz mıydı? Carol ise oldukça sakindi çünkü başı derde girebilirdi, özellikle de adam kimlik kartı ihlallerini araştıran bir sivil polisse.”

“Peki adam ne yaptı?”

“Sinirle çıkıp gitti. Keşke ismini almış olsaydık.”

Joseph kadını öpmek istedi. Daha önce de işgüzar komşulardan yardım görmüştü ama bu kadar organize olanını ilk kez görüyordu. “Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim. Polis ekibimize robot resim için yardımcı olmak ister misiniz? Onun yüzünü görmüşsünüz.”

“Elbette ama yapabileceğim daha iyi bir şey var. Carol’ın eczanesinde güvenlik kameraları var. Kayıtları hâlâ sakladığını umuyorum. Gidip onun bilgisini alayım.”

Odum evinin camları dışardaki ani bir patlamayla sarsıldığında kadın gitmek için arkasını dönmüştü.

“Yere yatın! Herkes yere yatsın!” Joseph herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra eve doğru koştu. Ford içeride olabiliyordu. Bebek ise kesinlikle içerideydi.

Philadelphia, Pennsylvania, 3 Aralık, Salı, 18.50

“İlk nereye gitmek istediğine karar verdin mi?” diye sordu Alec. “Çalıntı şok tabancalarını sormak için MacGregorlar’ın ya da Eyalet Polisi Gargano’nun evine gidebiliriz. Çünkü neredeyse geldik.”

Alec, soruşturduğu AFID taglerinin sonuçlarını bildirmek için aradığında Philly’ye onun arabasıyla gitmeyi teklif etmişti ama arabayı kendisi kullanmak şartıyla. “Sarsılmış durumdasın.” demişti çocuk ve Clay onun haklı olduğunu biliyordu.

Artık objektif olamıyorum. Doğru bakış açısı için çocuğu etrafında tutmak akıllıca olabilirdi.

Clay ellerini yanaklarına götürüp seçenekleri gözden geçirdi: Gargano, hırsızlığa uğrayan kişi ya da MacGregorlar, kızları Ford'u tuzağa düşüren aile... "Herhangi bir yere gitmeden önce bir tıraş olmam lazım."

"Bir duş da fena olmazdı." dedi Alec. "Ve üstümüzü değiştirmen... Eğer bir polis seni durduracak olursa pantolonundaki kan lekeleriyle ilgili soruları cevaplamak zorunda kalacaksın."

Pantolonu siyahıtı, bu yüzden Stevie'nin kurumuş kanını pek belli etmiyordu. "Hâlâ JD'nin tişörtünü giyiyor olmak beni bundan daha çok endişelendiriyor." Kocaman BPD yazısıyla birlikte. "Bir polisin kıyafetini giyiyorken başka bir polisin beni durdurması hiç iyi bir fikir değil."

"Tişörtü tersten giy. Ceketini çıkarmadığın sürece kimse dikiş izlerini görmez."

"Fena fikir değil." diye mırıldandı Clay.

"Benim için mucize gibi bir şey. Özellikle de çamaşır yıkama gününün arifesinde."

Clay öğrendiğini belirten bakışla çocuğa baktı. "Biriken çamaşırlarını yıkamaktansa tişörtlerini tersten giyip gezecek kadar tembel misin?"

"Ah, tabii sen benim yaşımdayken Martha Stewart'tın³⁶ zaten."

"Ben senin yaşımdayken acemi birliğindeydim." dedi imalı bir sesle. "Üniformalarımda en ufak leke bile yoktu. Pantolonlarımdaki ütü izleri Ginsu bıçağından daha keskin olurdu."

"Ginsu bıçağı nedir?"

Clay gözlerini devirdi. "Unut gitsin."

Alec kıkırdadı. "Ginsu'nun ne olduğunu biliyorum. Sadece seninle uğraşıyordum. Temiz kıyafetim kalmadığında tersten giyme numarası çok işe yarıyor, özellikle de götüm gibi kokmayan tek tişörtümde de ketçap lekesi olduğunda. Bilirsin. Acil durumlarda..."

"Ve sen de neden bir kız arkadaşın olmadığını merak ediyorsun."

Alec bu söz üzerine kaşlarını çatı. "Ben de sizin camdan evinize taş atmasını iyi bilirim Bay Kazanova. Ah, bir saniye, sizin de bir sevgiliniz yoktu."

³⁶-Gündüz kuşağında kadın programları yapan Amerikalı bir sunucu.

“Keşke Alyssa’yı yanıma alsaydım diye düşünmeye başlıyorum.”

“O kadar mı kötüyüm?” diye sordu Alec; sesindeki neşe gitmişti. “Tamam, tamam. Sevgilisizlik yorumum için özür dilerim.”

Clay başını çevirdi, camdan dışarı bakıyordu. “Eeh, adil bir laftı. Doğruydun da.”

Alec ciddileşti. “O nasıl? Dedektif Mazzetti?”

Bekleme odasında biraz konuştuktan sonra Clay kızın ailesiyle birkaç dakika yalnız görüşmek istemişti. Stevie’yle yalnızca arkadaş oldukları iddiasına ailesinin inanmadığını biliyordu. Hatta aralarında bir şeyler olduğunu düşünmekten memnun olmuş görünüyorlardı. Clay o bir anlık umudu hissetmişti... Onu görene dek...

“Hâlâ bilinci kapalı.” Ve kırılğan. Stevie’yi daha önce hiç kırılğan görmemişti. Onu sinirli ve korkmuş hâlde görmüştü. Hatta dokuz ay önce ağladığını bile görmüştü. Stevie en eski arkadaşlarından birinin ihanetiyle henüz yüzleşmişti ve kalbi kırılmıştı. Clay’in onu tutmasını istemişti, onun kollarında kalmak istemişti. Stevie, istediği şeyi yapmasına izin vermemişti.

Ne olursa olsun ona sarılmalıydım. Ama Clay ona zaman vermişti, Stevie’nin ona kendi isteğiyle geleceğini umarak. Geçen aylar, bunun gerçekleşmeyeceğini açıkça ortaya koymuştu.

Stevie her şeyden önce Cordelia’nın annesiydi. Sonra polisti. Ölümün en son sırada geldiği bir kadındı ve bu da Clay’e olan ilgisinin de son sırada olduğu anlamına geliyordu. Clay bunu biliyordu, anlıyordu. Bu pek hoşuna gitmese de... Ama bu, onu nasıl gördüğünü değiştirmiyordu; güçlü, kendine güvenen, zeki... *Lanet olasıca güzel bir kadın, gördüğüm ilk andan beri arzuladığım.*

Ama bugün o kırılğandı.

“İyi olacak, değil mi?”

“Doktorlar ailesine bunun yüksek ihtimal olduğunu söylemişler.” Ama Clay buna inanmıyordu. Hatırlamak dahi istemeyeceği kadar çok savaş yarası görmüştü. Ölümün kapısındaki adamların yüzünde bile Stevie’ninkinden çok renk vardı. Çok fazla kan kaybetmişti.

Neredeyse ona dokunmaktan korkmuştu, o hastane yatağında yatarken, çok soluktu. Başka bir şansı olmayabileceğini düşünmekten daha çok korkmuştu. Böylece önce yüzüne dokunmuş, yanaklarını okşamıştı. Alnını ve sonra dudaklarını öpmüştü.

En sonunda da yüzüne bir gülümseme yerleştirip bekleme odasına gitmiş, kızın ailesine yalan söylemişti. Stevie'nin bu işin üstesinden gelebileceğine inandığını söylemişti.

“Üzgünüm.” diye fısıldadı Alec.

Belki de Alec onu duymamıştı. “Doktorların iyimser olduğunu söyledim.”

“Ama sen buna inanmıyorsun ve onu önemsiyorsun.” Alec ona üzüntüyle baktı. “Kızlarla konuşmakta berbat olabilirim ama insanları okumakta iyiyimdir. Artık tişörtünü ters çevirmelisin. Eyalet Polisi Gargano'nun evine neredeyse geldik. Meşgul görünüyordun, bu yüzden senin yerine seçimi ben yaptım. Durup bir tıraş bıçağı almak istiyorsan söylemenin tam zamanı.”

Konuşmak için kendine güvenmeyerek omuz silktili, deri ceketini çıkardı, tişörtünü kafasından geçirerek ters çevirip yeniden giydi, bir yandan da gizlice gözlerini siliyordu. Ceketinin altından dikiş izlerini fark etmezlerse pantolonundaki kan lekelerine de dikkat etmeyecekleri sonucuna vardı.

“Sadece şu işi bitirmek istiyorum.” dedi Clay ve sonra Gargano'yla konuşmasına odaklandı. Gargano, çalınan eşyaları çok kötü bir günün çekirdeğini oluşturan adamdı.

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 18.50

Joseph patinaj yaparak Richard Odum'ın evinin ön kapısına geldi. Bo oraya ilk önce gelmişti ve başını kapı aralığından uzatmış yukarı bakıyordu.

“Rapor verin!”

“Biz iyiyiz.” Innis merdivenin başında gözüktü. “Artık yukarıya gelebilirsiniz. Bebek odasının kapısını açmış olsaydınız size ne olacağını görmenizi istiyorum.”

Joseph Bo'yu takip ederek üst kata çıktı ve jetonu biraz peç düşü. “*Ananı sikeyim!*” Bebek odasının tam karşısındaki duvarda fırın büyüklüğünde bir delik vardı.

“Burada bir tüfek tuzağı vardı.” dedi Innis. “Basit kurulum. Kapı kolundan tavandaki çengele asılı gergin bir ip ve oradan da tüfeğin tetiğine... Tüfek tam kapıya doğrultulmuştu. Eğer bu odaya girmiş olsaydın midenin alabildiği kadar kurşunu verdin.”

“Bunu görebiliyorum.” dedi Joseph. “Peki bebek?”

Innis'in ortağı Pochler elinde pembe battaniyeli bir sepetle

belirdi “İyi görünüyor. Sepetin içini pembe bir battaniyeyle sarmışlar.”

“Ağlama sesini boğuklaştırmak için...” dedi Bo.

“Ve belki de kurşunlar yüzünden tavandan dökülecek parçalardan korumak için.” Poehler bebeği Joseph’e verdi. “Al bakalım.” Sırıtiyordu. “Bebeğin altının değişmesi gerek.”

“Sorun değil. Daha önce de yapmıştım.” Joseph bebeğin yüzüne baktı. Çok küçük ve çok güzeldi. “Ne kadar küçük olduklarını gerçekten unutabiliyorsun.”

“Çocuğunuz var mı Ajan Carter?” diye sordu Innis, şaşırıyordu.

“Hayır.” Bu cevap onu üzgün hissettirmişti. “Ama en küçük kız kardeşime yardım etmek için hepimiz didinmiştik.” Başını kaldırıp Innis’e baktı. “Diğer kapılar ve bodruma ne oldu?”

“Rascal bu katta hiç patlayıcı saptamadı.” Innis bu Belçika Malinois’inin kulaklarını okşadı. “Bu kattaki diğer kapıları kalkanlarımızı kullanarak açacağız, olası saldırıların şiddetini azaltması için. Sonra Rascal’ı bodruma indireceğiz. Sadece biraz zaman alacak.”

“Senin bulduklarını diğer ekiplere de haber verdim.” dedi Bo. “Burada Rascal’la birlikte işinizi bitirdiğinizde sizi diğer adreslere yönlendireceğim.”

“Uzun bir gece olacak.” dedi Poehler sıkıntıyla. “Bir randevum vardı.”

Keşke benim de tek kaygım bu olsaydı. Joseph telefonun başında beklerken Daphne’yi düşündü. *Oğlunu bulamadım.* “Daphne’yi arayıp ona burada olduğumuzu haber vermeliyim.”

“Ona her taşın altına bakacağımızı söyle.” dedi Bo ama yüzünde hiç umut yoktu.

Joseph dışarı çıktığında kaşlarını çatı. Dr. Brodie bir CSU aracının içinde oraya gelmişti ama aynı şekilde basın da peşinden takip etmişti ve şimdi sokakta canlı yayın araçları sıralanıyordu. Onların etrafındaki polisler olay yerini çevreleyen şeritler çekiyorlardı ama yeterince mesafe bırakmıyorlardı. Kollarındaki sepeti gören muhabirler şeridin önüne yığılmışlardı.

“Nasıl öğrendiler?” dedi Joseph soğukça.

Bo kapı ağzından somurttu. “Her zaman nasıl öğreniyorlar? Komşulardan biri aramış olabilir ya da bizi buraya kadar takip etmiş olabilirler.”

“Lanet olsun!” Joseph basının bebeği fotoğraflamasını önlemek için arkasını döndü. Dr. Brodie bu sırada elinde eşya kutularıyla yolun karşısına geçiyordu.

“Bu misafirimiz kim?”

“Melinda...” dedi Joseph, bebeği ona gösterecek kadar öne uzatarak.

Brodie çantalarını yere bırakıp bebeğe uzandı, sonra refleks olarak geri çekilen Joseph’e bakıp sırttı, bebeği onun vücuduna doğru itirdi. “Pekâlâ, bu bebeği ne yapacaksın?”

Joseph bebeğe bakarak iç geçirdi “Sosyal hizmet görevlilerini arayacağım sanırım.”

“Burası buz gibi.” dedi Bo. “Ama bebek evin içinde bekleyemez. İçeride başka bir bubi tuzağı olabilir.”

“Komşulardan biri emekli hemşire.” Joseph bir polis memurunu yanına çağırdı, bebeği dikkatlice onun kollarına bırakıp çimenlikte bekleyen hemşireyi işaret etti.

Joseph’in onu gösterdiğini gören hemşire koşarak geldi, bir yandan da kendi paltosunu çıkarıyordu. “Küçük bir kız mı Ajan Carter?” diye sordu.

“İsmi Melinda. Sosyal hizmetten birisi gelene kadar polis memurumuz bebeği sizin evinizde bekletebilir mi?”

“Elbette.” Bebeği paltosuna sardı. “Benimle gelin memur bey.”

Joseph, Brodie ve Bo’ya arkasını döndü. “Bir ipucu bulunmuş olabiliriz.” Onlara fen öğretmeni, Japon yapıştırıcısı ve eczanedeki güvenlik kamerasından bahsetti.

Bo’nun yüzü aydınlandı. “Yani Doug diye biri gerçekten var. İyi iş çıkardın.”

“Yarım saatten kısa bir sürede onun yüzünü öğrenebiliriz.” dedi Brodie. “Bu işi başlatıyorum.”

“Teşekkürler...” Joseph gülümsemedi. Daphne’yi aramalıydı. Bunu yeterince ertelemişti.

“Ajan Carter, Ajan Lamar...” Innis kapı ağzından sesleniyordu. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. “Bunu görmeniz gerek. Siz de Dr. Brodie... Ekipmanınıza ihtiyacınız olacak.”

Joseph’in içini korku sarmıştı. Bir kez daha Innis’i takip etti, bu sefer merdivenlerden aşağıya, bodrum katındaki bir odaya iniyorlardı. “Bu, yan komşunun birkaç hafta önce onları gördüğü oda.” dedi Joseph. “Duvarlar siyah kâğıtlarla kaplı, tam da söylediği gibi.”

Arkasını dönüp duvarı gördüğünde kolları iki yanına düştü, midesi ağzından çıkacak gibi oldu. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Aman Tanrım!"

Saniyeler geçerken onlar duvardaki yazıya bakıyorlardı, büyük harflerle yazılmamış, adeta boyanmıştı. Kanla...

Joseph yüksek sesle yazıyı okudu, sesi kalın ve boğuktu. Yazılar tanındıktı. Daphne'nin yakın zamanda bu sözleri tekrarladığını hatırladı. "Bunun nasıl hissettirdiğini artık biliyorsun."

Çok fazla kan. Tüm zemine yayılmıştı ve koyulaşmaya başlamıştı. Garaja açılan kapıya doğru geniş bir kırmızı çizgi oluşmuştu, sanki birisi kan içinde yerde sürüklenmişti.

Zemindeki kan gölünün içinde birkaç parça kıyafet duruyordu. Joseph yavaşça eğildi, bulabileceği şeyler onu korkutuyordu. Brodie ona metal bir çubuk verdi, Joseph çubukla giysileri yukarı kaldırırken Brodie de teker teker fotoğraflarını çekiyordu.

En üstte çizgili bir rugby tişörtü vardı, üzerindeki kan eşit olarak yayılmamıştı. Alt kısmı kandan dolayı ıslaktı, bu durum kıyafet yığınının içindeki duruş pozisyonuna da uyuyordu. Yakası gevşememişti, hâlâ parlıyordu ve kana bulaşmamış olmasına rağmen ıslaktı. Kanın değmediği kısımda Ford'un üniversitesinin ismi yazıyordu, tişörtün arkasına işlenmişti.

"Ah Tanrım!" diye fısıldadı Joseph, midesi altüst olmuştu. O sokakta yatan, boğazı kesilmiş İsaac Zacharias'ı düşündü. Fakat sokaktakinin aksine önlerindeki duvara kanlar sıçramıştı. "Boğazı kesilmiş olmalı. Ve bu esnada hâlâ hayattaydı."

Brodie kabaca boğazını temizledi. "Öyle görünüyor. Ayrıca karşı koyduğunu da görebiliyoruz." Tişörtün yakasını gösterdi, düzinelerce kısa sarı saç teli gelişigüzel dağılmıştı.

"Saçları boğuşma esnasında kopmuş." dedi, sonra kıyafet yığınının yanındaki pantolonun arka cebinden bir cüzdan çıkardı. Cüzdanı açtığında Ford'un fotoğrafı, ehliyetinden onlara bakıyordu.

Joseph'in tutunduğu son dal da kırılmıştı.

Brodie cüzdanı delil poşetine koyduktan sonra bir maşa yardımıyla pantolonu kaldırdı. Kıyafet yığınının en altında kana bulanmış altın bir saat vardı. Brodie dikkatle saati aldı, kaldırıp ışığa tuttu. "Bu bir Rolex. Arkasında 'Elkhart' yazıyor."

Joseph boğazına kadar yükselen o acı tadı güçlkle yuttu. Çok geç kaldık.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Philadelphia, Pennsylvania, 3 Aralık, Salı, 19.15

Pennsylvania Eyalet Polisi Jim Gargano, bir çıkmaz sokak-
nın sonunda büyük bir evde yaşıyordu. Oturma odasındaki ve
üst kattaki iki yatak odasındaki ışıklar açıldı.

“Geldik.” dedi Clay.

Alec arabayı kaldırımın kenarında durdurdu. “Evin giri-
şinde hiç polis arabası yok.”

“Gargano’nun evine götürebileceği bir polis arabası kul-
lanması yasaklandı.” dedi Clay. Alyssa’nın soruşturma üzerine
gönderdiği e-maili tekrar okudu. “Silahlarının olmadığını fark
eder etmez hırsızlığı rapor etmiş. Polis departmanı onu kural-
ları ihlal etmekten suçlu bulmuş. Silahları kasaya kilitlediği
konusunda ısrar etmiş fakat departman kasanın neden çalışma-
dığı konusunda geçerli bir neden bulamamış.”

“Yani adam boku yemiş.”

“Temelde öyle. Hırsız; şok tabancalarını, hizmet silahını ve
bir çuval antikayı almış, sonra arabanın anahtarlarını bulmuş
ve Gargano’nun arabasının bagajındaki polis ve SWAT ünifor-
malarıyla birlikte sıvışmış. Gargano sigorta şirketiyle görüşmüş
ve bir anlaşmaya varmış ama departman bunu şüpheli bulmuş.
Onu hiçbir zaman sigortayı kötüye kullanmakla suçlamamışlar
ama öyle davranmışlar. İki hafta maaş kesintisi ve uzaklaştırma,
sonra maaşında kalıcı bir indirim ve rütbe kaybıyla cezalandır-
ılmış.”

“Bu berbat!” dedi Alec, yüzünü ekşiterek. “Ben olsam isti-
fa ederdim.”

“Muhtemelen o da istemiştir ama emekliliğine bir yıl kal-
mış ve emekli maaşını istiyor.” E-mailini kapattı ve mesajlarını
kontrol etti.

“Paige’den yeni bir şey var mı?” diye sordu Alec.

“Ev baskınlarıyla ilgili henüz bir şey yok.” Paige, Joseph Carter’den öğrendiği güncel bilgileri ona gönderiyordu. Tuzak’ın boğazını keserken kullanılan bıçağın, Reggie’nin mahkemedeki görevinin üzerinde kullandığı bıçakla aynı olduğunu artık Clay de biliyordu. George bıçağı satan Doug adında bir herifi aradıklarını biliyordu. Ve en son olarak, dua etmeyi biliyordu, çünkü Carter ve SWAT ekibi Timonium’da Ford’u sakladıklarını düşündükleri eve girmiş olmalıydılar. “Benimle geliyor musun?”

Alec’in gözleri açıldı. “Ben mi? Sadece sürücü olduğumu sanıyordum.”

“Fikrimi değiştirdim.” dedi Clay. Bu çocuk diğer insanların fark edemediği şeyleri görebiliyordu. “Eşyalarını al ve beni takip et. Ve ağzına sinek kaçmadan önce şu çeneni kapat.”

Clay’in çaldığı kapıyı Gargano açtı. Açar açmaz yüzüne kapattı.

“Fena değildi.” diye mırıldandı Alec.

Clay tekrar kapıyı çaldı. Ve sonra üçüncü kez... Kapı tekrar açıldı ama bu sefer Gargano silahlıydı. Parmağı, elinde tuttuğu Glock’un tetiğindeydi. Diğer elinde bir telefon tutuyordu ve parmağını klavyesinin üzerine yerleştirmişti. “Siktirip gidin buradan!”

“Ben polis değilim.” dedi Clay. “Ve bir şey de satmıyorum.”

Gargano’nun bakışları soğuktu. “O zaman bir muhabirsin ve onlardan daha da çok nefret ederim.”

“Muhabir değilim.” diye bağırdı Clay kapı yüzüne tekrar kapanırken. “Lanet olsun!”

Alec telefonunu çıkardı, hızlı bir araştırma yapıp birkaç tuşa bastı. Sonra telefonunu özel bir kabloyla kulağındaki implantasyona bağladı ve beklemeye başladı.

“Telesekreter çıkıyor.” dedi Clay’e. Birkaç saniye sonra konuşmaya başladı, “Merhabalar efendim. Şu anda kapı girişinizde bekliyorum. Bir arkadaşımız öldü ve vücudunda sizin X2 kartuşlarınızdan iki adet bulundu. Eğer bu gerçekten eski tip telesekreterlerden biriye ve beni duyabiliyorsanız lütfen telefonu açın. Eğer sesli mesajsa, umarım sonraki birkaç dakika içinde dinlersiniz.”

Kapı açıldı. Gargano hâlâ silahlıydı ama öfkesinin büyük kısmı gitmişti. “Siz hangi cehennemden çıktınız, kimsiniz?”

“Benim adı Clay Maynard. Özel dedektifim. Bu iş arkadaşım Alec Vaughn. Baltimore’danız.”

“Bu kadarını ben de anlamıştım. Gerçekten geç kaldınız. Diğer adam iki saat önce gitti.”

“İki saat önce burada olan adamın kim olduğunu söylemenizde bir sakınca var mı acaba?”

“Hayır, yok. Ölen arkadaşınızın içinde benim kartuşlarımla bulunduğunu söylediniz. Nasıl?”

“Biz de tam olarak bunu açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Ben bir güvenlik şirketi işletiyorum. Kurban benim sözleşmeli çalışanlarımdan biriydi, geç saatlerde korumalık yapan serbest bir polis.” Clay adamın tepkilerini ölçtü ve daha etkileyici bir şeyler ortaya koyması gerektiğine karar verdi. “Doğumu yaklaştıran dördüncü çocuğu için biraz para biriktirmeye çalışıyordu.”

Gargano kuşkulandı görünüyordu. “Ne hikâye ama!”

“Gerçek bir hikâye. Baltimore mahkemesindeki silah şenliğinden haberiniz var mı?”

Gargano’nun gözlerinde bir hareketlenme oldu. “Sen orada mıydın?”

“Evet. Tam saldırı başladığında oraya varmıştım.”

“Neden oradaydın?”

“Sana bazı bilgiler verdim. Senden küçük bir miktar istiyorum.”

“Neden bunu yapacaktım?”

“Çünkü kartuşlarından ikisi ölü arkadaşımın cesedinin içinde.”

Gargano ve Clay’in bakışları birbirine kilitlenmişti. En sonunda Gargano gözlerini kırptı. “Bir federaldi.”

Clay iç geçirdi. “Beyaz saçlı, korkunç gözlü?”

Gargano suratını buruşturdu. “Aynen öyle, evet. Onunla ne ilgisi var peki?”

“Kişisel anlamda, bilmiyorum. Profesyonel anlamda, aynı şeyi araştırıyoruz. Kaçırılan iki üniversite öğrencisi... Onları geri istiyoruz. Onlar da ölmeden önce...”

Gargano yukarı baktı ve Clay üst kattaki ışıklardan birinin onun kendi çocuğuna ait olduğunu tahmin etti. “Ne bilmek istiyorsun?”

Yanı başında Alec’in dişleri birbirine vuruyordu. “Burası çok soğuk. İçeri gelebilir miyiz?”

“Silahlı mısın?”

“Evet ama aslında hayır.” Clay şüpheyle Alec’e baktı. “Bana taşımadığını söyle.”

“Tamam, taşımıyorum.” dedi Alec. “Gerçekten taşımıyorum.”

“Kimliğini göreyim.” dedi Gargano, Clay kimliğini çıkarıp gösterdikten sonra başıyla onayladı. “Ellerini görebileceğim bir yere koy. Artık hiç kimseye zerre kadar güvenmiyorum.”

“Bunu anlayabiliyorum.” Clay iyice eskimiş bir koltuğa oturdu ve ellerini dizlerin üzerine bıraktı. Alec yanına oturdu, odayı inceliyordu, meraklı olduğu çok açıktı.

Bu çocuğa biraz nezaket öğretmem gerekecek.

“Pekâlâ...” dedi Clay, Gargano da yerine oturduktan sonra. “Sanırım günün sorusu, senin şok tabancası kartuşlarının Baltimore’daki bir ara sokağa nasıl geldiği. Polisin adı Isaac Zacharias’tı. Ford Elkhart adında bir genç adam için güvenlik hizmeti sağlıyordu. Ford en son Baltimore’da, bir sinema çıkışı kız arkadaşını arabasına götürürken görülmüş. Bir ara sokaktan geçmişler ve kaçırılan kişi onları orada bekliyormuş. Zacharias’ın orada olduğundan habersizmiş tabii.”

“Zacharias şok tabancasıyla mı vuruldu?”

“Evet ve sonra uyuşturulmuş. Katili metal olmayan bir bıçakla boğazını kesmiş.”

“Bıçak benim değil, bunu kesin olarak söyleyebilirim. Ben bıçak taşımam.”

“Peki Doug adında herhangi birini tanıyor musun?”

“Hayır.” Gargano’nun gözlerinde onu tanıdığını gösteren en ufak bir belirti bile yoktu.

“Kimberly?”

“Hayır.” Ama kaşlarını çatmıştı. “Federal polis bana Kimberly’i sormuştu ama Doug’dan bahsetmedi.”

“Doug’u o aşamada henüz öğrenmemiş olabilir. Tekrar gelecektir. Ona ne anlattın?”

“Polis raporlarında okuyabileceğinden daha fazlasını değil. Çünkü daha fazlası zaten yok.” dedi Gargano, kızgınlığı sesinin tonunu sertleştirmişti.

“Olması gerek.” dedi Clay. “Sadece biz henüz bulamadık. Novak sana neden Kimberly hakkında soru sorduğunu söyledi mi?”

“Tek söylediği Elkhart’la birlikte kaçırıldığıydı.”

“Kızın bir hırsızlık sabıkası var. Temizlik yaptığı bir evden bir yüzük çalmış.”

“Novak, evime bir temizlik elemanı alıp almadığımı sordu. Ona güldüm. Artık ucu ucuna geçiniyoruz, bir kızımı üniversitede okutup diğeri için de para biriktiriyorum.”

“Ve sonra senin maaşında kesintiye gidiyorlar.” dedi Clay ve Gargano’nun gözlerinde parlayan öfkeyi izledi.

“Evet, öyle, bunların hepsi orospu çocuğu!” dedi acı bir tonda. “Gerçekten iyi bir polistim. On dokuz yıldır tek bir lekem bile yoktu. Ve sonra benim aleyhime döndüler.”

“Babacığım!” Bu endişeli küçük ses üst kattan gelmişti. “İyi misin?”

Gargano gülümseyerek yukarı bakmadan önce silahını koltuğun yastıklarının arasına sakladı. “Odana dön MeiMei.” dedi tatlı ve sevecen bir sesle. “Babacık iyi.”

Clay kulak kesilmişti. MeiMei? Bu Çince ‘küçük kardeş’ anlamına gelen bir sevgi sözcüğüydü.

“Bu adamlar kim?” diye ısrar etti küçük kız, birkaç basamak daha aşağı inerek. Dokuz yaşlarındaydı ve siyah saçlıydı. Çinliydi.

Clay bir aile fotoğrafı bulmak için odayı hızla taradı ama hiç fotoğraf göremedi. Bayan Gargano mu Asyalıydı, yoksa kız mı evlatlıktı? Gargano az önce kızını üniversitede okuttuğunu söylemişti. O da mı evlatlıktı? Kimberly MacGregor gibi...

Yanında, Alec oturuşunu dikleştirmişti. Aynı bağlantıyı o da kurmuştu. *Akıllı çocuk.*

“Sadece ziyarete gelmişler tatlım. Yukarı çık ve ödevini bitir. Annen birazdan işten döner ve ödevini bitmiş görmek ister.” Küçük kız kendisine söyleneni yaptı ve Gargano’nun silahı tekrar ortaya çıktı. Parmağını hâlâ tetiğin üzerinde tutuyordu.

Clay bunu neredeyse fark etmemişti. Başında bin tilki dolaşıyordu. “Kızına ‘MeiMei’ diye seslendin.”

“Evet, ne olmuş?”

“Yani Çinli. Evlatlık, değil mi?”

“Evet. Altı aylıkken onu evlat edindik.” Gözlerini kısmıştı. “Neden?”

“Büyük kızın...” diye zorladı Clay. “Üniversitede olan... O da Çinli mi?”

Gargano’nun yüzü karardı. “Bu da ne böyle?” Ayağa kalktı. “Gitmeniz gerekiyor.”

“Özür dilerim. Bekle.” Clay avuçları dışarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. “Kimberly MacGregor da Çinli, ailesi tarafından evlat edinilmiş. Dünyanın belirli yerlerinden evlat edinmiş aileler için oluşturulan gruplar yok mu? Kızınla Kimberly’nin yerel bir buluşmada tanışmış olması mümkün mü?”

Bu Gargano'yu daha da sinirlendirmişti. "Kendi kızımın benden çaldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, pek değil. Ama ya kızın Kimberly'i tanıyorduydu, ona güvenip içeri davet ettiyse, istemeden ona erişim sağlamışsa? Kimberly'nin daha önce hırsızlık yapmış olduğunu biliyoruz. Belki senden de bir şeyler çaldı?"

Gargano'nun yüzündeki ifade öfkeden şüpheye dönüşmüştü. "Bilmiyorum."

"Onunla konuşabilir miyiz, büyük kızınla? Lütfen, bu önemli bir konu."

"Evet, elbette. Kızım yurttaki kalıyor."

"Baltimore'da mı?" diye sordu Clay.

"Hayır, neden?"

"Kimberly'nin okulu o tarafta."

"Benim kızım okula oraya gitmedi. Burada, şehirde ama kampusta yaşıyor. Philly'deki Drexel Üniversitesi'nde birinci sınıfta. Arabası yok, bu yüzden biz ona gitmek zorundayız. Eğer kızımın Kimberly'nin bu bağlantısı kanıtlanırsa, rütbemi indirme kararına itiraz edebilirim."

"Ben kayıp üniversite öğrencilerini bulduktan sonra..."

"Elbette, özür dilerim." Gargano silahını kılıfına koyup merdivenlere doğru gitti. "Jessica, evden çıkmamız gerekiyor tatlım. Paltonu ve ödevlerinin bir kısmını yanına al."

"Clay!" dedi Alec aceleyle. "Bak."

Clay ayağa kalkıp omzunun üzerinden arkasına baktı. Alec yemek odasından bir sandalye alıp üstüne çıkmış, tavanındaki ısıtma sisteminin mazgallarının arasına bakıyordu. "Neyin peşindesin Alec?"

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı Gargano. "Ahırda mı büyüdün? Çabuk aşağıya in!"

"Bir dakika içinde." dedi Alec cebinden bir çakı çıkararak. "Buna değecek."

"Silahsız olduğunu söylemiştin." dedi Gargano suçlayıcı bir ifadeyle.

"Bu sadece bir tornavida seti." Alec çakıyı görmesi için Gargano'ya doğru tuttu. "Silahını sakladığın kasa şu duvarın karşısında mıydı?" diye sordu, büyük bir gömme kitaplığı göstererek. Kitaplığın ortasındaki büyük dikdörtgen alan boştu, raflar etrafına yerleştirilmişti.

"Evet. Hırsızlıktan sonra onu attım. Neden?"

Alec havalandırma mazgallarını söktü ve sırtıttı. "Tam da bu boşluğun içinde. Bir kamera..."

“Benim ısıtma sistemimde mi? Bir hırsız neden benim ısıtma sistemimin içine bir kamera bıraksın ki?”

“Kasanın şifresini tuşlayışını izlemek için...” dedi Alec. “Bunu daha önce duymuştum ama genellikle kasalarda değerli mallar olduğunda kullanılıyordu, gizli anlaşmalar ya da elmaslar falan... Bunu kim yaptıysa başını belaya sokmuş. Sende istedikleri şeyin olabileceğini biliyorlardı.”

“Ama neden ben?” diye sordu Gargano, sersemlemişti.

“Kimberly’ye soracağız; eğer onu bulursak...” dedi Clay. “Şimdilik, bu pek çok şeyi açıklıyor.”

“Evet.” dedi Gargano, gözlerinde yeni bir umut belirmişti. Merdivende ayak sesleri duyuldu ve Gargano kızını büyük bir gülümsemeyle karşılayıp onu mutluluktan ciyaklatarak havada döndürdü. “Haydi biraz gezelim *MeiMei*. Ablanla konuşmamız gerek.”

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 19.30

Daphne’nin botlarının yürürken çıkardığı ses haricinde toplantı odası sessizdi. Paige koridorda *kata*³⁷ yapıyordu, onun stres atma yöntemlerinden biriydi.

Daphne onu izlemek için durdu, odayı arşınlamayı bırakmıştı. *Biraz baleyı andırıyor*, diye düşündü Daphne, *kıvrak, akıcı ve güçlü*.

Ve sonra Daphne koridorun öbür ucunda Grayson’ı gördü. Yoğun bakışlarla Paige’i izliyordu. Paige onun kendisini izlediğini gördü ve uçan tekme atarak yanına geldi, zarafetle yere eğildi ve kendini onun kollarına bıraktı.

Daphne arkasını döndü, boğazı birden nefes alamayacak kadar daralmıştı. *Ben de bunu istiyorum. Birinin bana her şeyiymişim gibi bakmasını istiyorum. Çok fazla bir şey istiyorum sayılmaz. Değil mi?*

Toplantı odasının kapısını kapatıp pencereye doğru yürüdü. Başını soğuk cama yaslayıp kendini kaybetmemeye çalışıyordu. Ama aklına yerleştirdiği duvarlar yıkılmıştı ve tek düşünebildiği şey Ford’du.

Neredesin? Hâlâ hayatta mısın? Sana zarar veriyorlar mı? Lütfen canını yakmasınlar! Gözlerini açıp yağmaya başlayan kata baktı. Lütfen üşüme!

37 Yürüyerek ve kendi etrafında dönerek çeşitli yönlere, ortalama 20 ila 70 saniye tekniğin uygulandığı, Karate vuruş ve bloklarını çok tekrar yaparak kasırsız hale getirmek amacı ile yapılan bir çalışmadır.

Kapı açıldı ve Grayson'la Paige içeri girdiler. Daphne pencereden ikisinin de somurttuğunu görebiliyordu. Kanı birden candan daha soğuk oldu, Daphne onlara dönüp baktı. Ağzını açtı ama kelimeler dökülmüyordu.

Zemin sallanmaya başlamıştı. Birisi koşuyordu. Sallanma yavaşladı ve Grayson kapının ağzından çekildi. Joseph ona doğru geliyordu. Bakışları soluktu.

Hector ve Coppola dışarı çıkıyordu, Grayson onları acele ettirdi. Daphne bir adım geri çekildi ve cama tosladı, soğukluk tüm bedenine yayılıyordu. "Hayır!.."

Bu anı yaşamıyorum. Uyan, lanet olsun! Uyan, çünkü bu gerçek değil.

"Daphne." Joseph'in sesi pürüzlüydü. *Gerçek.*

Daphne'nin koşmaya mecali yoktu, Joseph'in yüzüne baktı. Joseph ona yaklaşıp onu kollarına almıştı. "Hayır." diye fısıldadı.

"Odum'un evinde bir suç mahalli bulduk. Ford'un saatini bulduk. Başka kişisel eşyaları da vardı." Derin bir nefes aldı. "Hâlâ yaşıyor olabilir. Ama kan bulduk. Çok fazla kan... Sanırım yüzleşmemiz gereken şey başının dertte olabileceği."

Daphne bakışlarını kaçırmak istedi. Kaçmak istedi. Kulaklarını kapamak ve duymamak... Ama vücudu hareket etmiyordu. Kısılı kalmış hâlde Joseph'e baktı. "O nerede? Oğlum nerede?"

"Bilmiyorum. Biz..." Tereddüt etti, güçlkle yutkunmuştu. "Bir cesede rastlamadık."

Daphne onun kollarından kurtuldu ve tuvalete koştu.

Philadelphia, Pennsylvania, 3 Aralık, Salı, 19.55

"Babacığım!" Gargano ve elini sıkı sıkı tuttuğu Jessica içeri girdiğinde Laurel Gargano oturduğu kafedeki masadan sıçramıştı. Clay onun tam arkasındaydı. Alec arabasını park edecek bir yer arıyordu, çünkü sokaktaki son boş yere Gargano yaşlı Toyota'sını park etmişti.

Laurel'in yüzü korkudan gerilmişti. "Ne oldu? Annem mi?"

"Hayır." dedi Gargano. "Annen iyi. Sadece seninle konuşmam gerekiyor."

Laurel elini kalbine bastırdı. "Beni korkuttun. Mesajında acil olduğu yazıyordu." Babasına gücümüş bir bakış attı. "Bu adam kim?"

Gargano kızının elini tuttu. “Baltimore’dan bir özel dedektif. Sana birkaç soru soracak. Bu önemli, hayatım. Gerçekten önemli. Bu adam bize yardım edebilir.”

“Peki baba.” dedi, hâlâ temkinliydi. Masaya dönerlerken babasının önden gitmesine izin verdi, yan gözle Clay’e bakıyordu. Oturdukları zaman “Bu neyle ilgili?” diye sordu.

“Kimberly MacGregor adında bir kız tanıyor musun?” diye sordu babası.

“Evet, onu Çin okulundan tanıyorum. Onu sen de tanıyorsun baba. Babası veteriner. Evlat edinen aileler pikniğinde onunla tanışmıştın.” Babasının hâlâ hatırlamadığını görünce düşünceli düşünceli kaşlarını kaldırdı. “Ah, biliyorum! Sen onun babasıyla girdiğin bahsi kaybetmiştin, hani şu anneme söylememem gereken bahis...”

“Ne bahsiydi bu?” diye sordu Clay.

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Gargano.

“Lightning’in³⁸ kupayı asla kazanamayacağına bahse girmiştin.

Gargano kaşlarını çattı. “Ne?”

Laurel sakince iç geçirdi. “Yıllık buluşmayı Stanley Kupası’nın yedinci maçına denk getirdikleri için çok kızmıştın ama MacGregorlar’ın evine gittiğimizde bütün babalar televizyon odasında maçı izlerken benim içeri gelip seninle birlikte izlememe izin vermiştin. Kimberly’nin babasıyla Tampa’nın kazanamayacağına yüz dolarına bahse girmiştin.”

“Tatlım, bu 2004’teydi. Daha güncel bir şeyden bahsedebilirdin.”

Laurel omuz silkti. “Sen 2004’te SWAT’a girdikten sonra sosyal aktivitelere gitmeyi bıraktık.”

Gargano uzaklara baktı. “Bunun için üzgünüm bebeğim.”

“Sorun değil.” Laurel elini onun elinin üstüne koydu. “Zaten ben de gitmeyi pek sevmezdim. Annem istediği için gelirdim.”

Gargano onu alnından öptü, sonra Clay’e baktı. “Onlar varlıklı bir aile. Güzel bir evleri var, şehrin güzel kısmında. Kocaman bir erkek-mağarası³⁹ vardı; üç ayrı bira musluğu...”

“Sen de bu yüzden onunla yüz dolara bahse girmiştin zaten.” dedi Laurel şefkatle. “Ve bu yüzden anneme söylememe

³⁸-Tampa Bay Lightning. Amerika’da bir buz hokeyi takımı.

³⁹-Man-cave. Evin genelde erkeklerin misafir ağırlamak için kullandığı bölümü, bira içmek, televizyon izlemek vs.

izin vermemiştin.” Kaşlarını yine kaldırdı, bu kez endişelenmişti. “Bu, Kim’in kardeşi Pamela’yla mı ilgili? Dün gece kaybolan kızla?”

“Muhtemelen...” dedi Clay. “Dün gecedен beri kayıp ıla-nıyla aranıyor.”

“Bilmiyorum. Bugün görevde değildim.” Gargano ilgisini tekrar Laurel’e yöneltti. “Kimberly bizim evimize hiç gelmiş miydi?”

“Evet.” dedi Laurel, temkinli tavrı geri gelmişti. “Neden?”

“Ne zaman, Laurel?” diye sordu Clay sessizce.

“Geçen kış, Noel’den önce... Doğum günüm için kızların gece bizde kaldığı bir partiydi. Annem Çin okulundaki tüm kızları davet etmişti. Kim’in gelmesine biraz şaşırmıştım. Onunla gerçek anlamda pek yakın değildik ve benden iki yaş büyüktü. Ara tatilde üniversiteden evine dönmüştü. Çocuklarla parti yapmaktansa yapacak daha iyi işleri olduğunu düşünmüştüm. Neden?”

“Gece nerede kaldınız?” diye sordu Clay.

“Bodrumda; orada bir oyun odamız var.” diye açıkladı Laurel.

“Kimberly o gece herhangi bir saatte partiden ayrılmış olabilir mi?”

“Hatırlamıyorum ama olabilir. On kızdık ve alt katta sadece tek banyo vardı.” Laura babasına baktı. “Baba? Burada neler oluyor?”

“Kimberly’nin bir hırsızlığa karışmış olma ihtimali var.” dedi Gargano. “Bay Maynard’ın iş arkadaşı tavandaki ısıtmada bir kamera buldu. Onu oraya her kim koyduysa kasanın şifresini girerken beni izlemiş olabilir.”

Laurel olumsuz anlamda kafasını sallıyordu. “Kimberly böyle bir şey yapmaz.”

“Daha önce hırsızlıktan yakalandı.” dedi Clay yavaşça. “Maryland’de.”

“Neden çalsın ki?” diye sordu Gargano. “Babası çok zengin.”

Laurel tekrar kafasını salladı. “Artık değil. Ekonomik kriz sırasında babasının işleri kötüye gitti. Kimberly’nin bir BMW’si vardı ama ailesinin onu sattığını duydum. Partiye geldiğinde onu erkek arkadaşı arabayla bırakmıştı.”

Clay kendisine nefes alması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. “Onu gördün mü?”

"Hayır. Kullandığı arabayı bile hatırlamıyorum. Üzgünüm."

"Üzülme." Clay onu teselli etti. "İyi iş çıkarıyorsun. Tüm bu soruları soruyorum çünkü babandan çalınan şok tabancaları dün gece senin yaşlarındaki bir genci kaçırmak için kullanıldı. Kimberly'nin yeni erkek arkadaşı... Onu bulmaya çalışıyoruz."

Kolundaki minik el onun aşağı bakmasına neden olmuştu. Gargano'nun küçük kızı kafasını kaldırmış, zeki gözleriyle ona bakıyordu. "Sende onun bir resmi var mı?" diye sordu Jessica.

"Evet." Clay cep telefonunu karıştırdı ve onun geçmişini araştırırken gelen bir fotoğrafını buldu. Fotoğrafı Jessica'ya gösterirken telefonu çaldı ve arayanın kimliği fotoğrafı arka plana gönderdi. Arayan Paige'di. Onu bir saniye sonra geri arayacaktı. Çağrıyı reddetti, sonra küçük kıza fotoğrafı gösterdi. "Onu hatırlıyor musun?"

Jessica telefonu aldı ve fotoğrafa baktı. Sonra kafasıyla onayladı. "Kızlar hepsini bitirmeden önce pastadan biraz almak için aşağı inmiştim. Kitaplığın önünde durmuştu, cep telefonuyla konuşuyordu ve sanki fotoğrafı çekiliyormuş gibi gülümsüyordu. Yukarı bakıyordu, anlatabiliyor muyum? Hani kendi fotoğrafını çekerken yaparsın ya." Kaşlarını çattı. "Ama telefonla konuşuyordu. Hem telefonla konuşup hem de kendi resmini nasıl çekebiliyordu ki?"

"Sonra ne oldu tatlım?" diye sordu Gargano.

"Hiçbir şey... Beni gördüğünde hemen telefonu kapatıp partiye geri döndü." Alt dudağını bükmüştü, Clay'in telefonunu geri verirken gözleri yaşlarla doluydu. "Üzgünüm babacığım. Eğer daha önceden hatırlasaydım polisler sana bu kadar kötü davranmazdı."

Gargano onu kaldırıp kucasına oturttu. "Önemli değil, *MeiMei*. Hiçbiri senin hatan değil." Onu saçlarından öptü. "Şimdi hatırladın ve önemli olan da bu."

"Kesinlikle..." dedi Clay. "Laurel, partin hangi gündü?"

Laurel telefonundaki takvimi kontrol etti, bir yıl geri gitmişti. "20 Aralık."

"Harika! Peki Jessica, sonra..." Telefonu titredti. Yine Paige arıyordu. *Yeni gelişmeler olmalı*. Carter çoktan Timonium evine gitmiş olmalıydı. *Lütfen, lütfen haberler iyi olsun!* "Bunu açmam gerek." dedi Gargano'ya ve telefonu yanıtladı. "Paige?"

"Bir daha telefonumu reddetmeye kalkma." diye gürledi. Aşlıyordu. *Ah hayır*.

Omuzlarına bir korku çöktü. "Ne oldu?"

"Joseph burada. Ah, Tanrım, Clay!" O kadar derinden hıçkırıyordu ki kelimeleri birbirine giriyordu.

"Sakin ol. Dediklerini anlayamıyorum." Ama anlamıştı. Sadece kabullenemiyordu. Çok geç kaldım.

Arkadan Grayson'ın sesi geliyordu. "Telefonu bana ver hayatım." Uzun bir duraklama... "Benim, Grayson... Joseph bir suç mahalli buldu. Ceset yok ama çok fazla kan ve birinin garaja sürüklendiğini gösteren izler var. Duvarda Daphne'ye bir mesaj varmış, kanla yazılmış." Sesi kesildi ve boğazını temizledi. " 'Bunun nasıl hissettirdiğini artık biliyorsun.' "

Hava Clay'in ciğerlerinden dışarı çıktı. "Çok geç kaldık." dedi uyuşmuş hâlde.

"Joseph şimdi Daphne'yle birlikte içerde. Sen neredesin?"

"Philadelphia'da. Eyalet Polisi Gargano'yla birlikteyim." Clay nefes aldı, düşünmeye çalışıyordu. "Kim ve Gargano'dan çalınan silahlar arasındaki bağlantıyı buldum. 20 Aralık gecesine ait cep telefonu kayıtlarını kontrol et." Jessica'ya baktı. "Onu ne zaman görmüştün tatlım?"

"Gece yarısından sonra. Belki bir ya da iki gibi?"

"Gece yarısıyla saat üç arasında yaptığı telefon kayıtlarına bak. Gargano'nun ısıtma sisteminde bir kamera var. Belki sizin aradığınız Doug denen herife buradan ulaşabiliriz."

"Tamam. Kayıtları şimdi kontrol edeceğim. Teşekkürler..."

Boğazı o kadar sıkışmıştı ki nefes alamıyordu. "Daphne? Boş ver. Tabii ki iyi değil. Ona de ki... Ona ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bu senin suçun değil Clay." dedi Grayson net bir şekilde. "Novak oralarda bir yerlerde. Ona seninle buluşması için nereyi söyleyeyim, böylece kamerayı kontrol edebilir."

"Bir kafedeyim." Clay ona adresi verdi. "Onu burada bekleyeceğim. Sonra da mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim." Telefonu kenara koydu ve gözlerini kapattı, boğazını yakan gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Kolundaki minik el tekrar Jessica'ya bakmasına neden oldu.

"Üzgünüm." diye fısıldadı, minik yüzü üzüntüyle buruşmuştu.

"Teşekkür ederim canım. Sana minnettarım."

Gargano yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Eve gidip o garip federal polisi mi beklemeliyim?"

"En iyisi bu olur sanırım."

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 19.55

Ağlamamıştı. Tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti. Joseph tuvaletin zeminine oturmuş, Daphne onun kucığına kıvrılmıştı. Onun gömleğini sıkıca tutmuştu, ellerindeki bu güç onun uyuyakalmadığının tek işaretiydi.

Joseph hiçbir şey söylemeden onun sırtını okşuyordu. Ne söyleyebilirdi? Çok geç kalmışlardı. Tüm yapabildiği, tuvaletin önünde diz çökmüş kasılırken çaresizce onu izleyip sırtını sıvazlamaktı. Sonra onun yüzünü yıkamış ve onu kollarına almıştı.

Yanağını onun başının üzerine bırakmıştı ve yorgun nefesler alıp veriyordu. Bir ses onun yukarı bakmasını sağladı. Paige ve Grayson kapı ağzında duruyorlardı. Paige'in gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı. Çok ağlamıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını Daphne'ye sardı.

"Hâlâ hayatta olabilir." diye fısıldadı Paige duygu yüklü bir ifadeyle.

Ama Joseph bunu kendi kendine söylemiş olmasına rağmen doğru olduğuna inanmıyordu. Eğer o bodrumdan sürüklendiğinde yaşıyor olsa bile fazla dayanmış olamazdı. Bodrumdaki odada buldukları o kan gölünü düşününce bunun ihtimali yoktu.

Çok fazla kan... Brodie'ye yardım ederken kendini otomatik pilota almıştı. Bütün kıyafetleri teker teker incelerken renginin tamamen solduğunun farkına bile varmamıştı.

Ayağa kalktığı anda dengesini yitirmişti, neredeyse çocuğun kan gölünün içine düşüyordu. Çabucak kendini toparlamıştı, tüm gün bir şey yemediği için başının döndüğü bahanesini uydurmuştu ama Brodie'yi kandıramamıştı. Brodie biraz hava alması için onu dışarı yollamıştı.

Joseph Timonium evinden çıktığı anı düşünerek dişlerini sıkı. Muhabirler yeniden olay yerini belirten şeritlerin yanına gelmişlerdi, içgüdüleri –ve kendi solgunluğu- onlara içeride bir şey olduğunu söylüyordu. Sorular sorarak bağırmaya başlamışlardı. Sonra içlerinden biri kumar oynamış ve doğru soruyu sormuştu.

Eyalet Savcısı Montgomery oğlunun öldüğünü biliyor mu?

Muhabirin yalnızca olta attığını fark etmesi Joseph'in birkaç saniyesini almıştı ama avcının tüm ihtiyacı olan da buydu. Bu gelişmeyi ilk veren kişi olmak için koşarak kameralarının önüne geçtiler.

Ve Joseph'in onları teker teker öldürmekten başka, muhabirleri durdurabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama Daphne'nin bunu haberlerde duymamasını sağlayabilirdi.

Ekip araçlarından birine el koyup mağarasından fırlamış bir yarasa gibi şehre dönmüştü, sirenleri çalıyordu, kafasındaki tek düşünce Daphne'nin bunu televizyonlardan öğrenmemesiydi. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Yoldayken Grayson'ı aramış, Daphne'yi televizyon, bilgisayar, telefon ve haberleri ona Joseph'ten önce verebilecek herkesten uzak tutmasını söylemişti. Ama şimdi Daphne öğrenmişti ve Joseph bundan sonra yapacağı konusunda en ufak ipucuna bile sahip değildi.

"Annem," dedi Daphne alçak sesle, "annem biliyor mu?"

"Grayson ve ben senin yerine ona söyleyecektik." dedi Paige.

"Teşekkür ederim ama olmaz." Daphne, Joseph'in gömleğini bıraktı ve onun göğsünden uzaklaşarak arkadaşına döndü. "Annemin bunu benden duyması gerekir. Ama benimle gelecek olursanız size minnettar olurum. Birazdan dışarıda görüşürüz. Joseph'le bana bir dakika verin."

Yalnız kaldıklarında Daphne ayağa kalktı, sonra elini ona uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti. "Yapacak işlerim var. Anneme söylemem gerek. Sen de hâlâ o bebeği bulmak zorundasın."

"Onu buldum." dedi. "Biraz su kaybetmiş ama onun haricinde iyi. Sosyal hizmetlere teslim ettim."

"İyi, buna sevindim." Daphne tuvaletten çıktı ve notlarla dolu beyaz tahtayı işaret etti. "Doug'la ilgili bildiğimiz her şeyi sıraladık."

Coppola'nın notlarını okudu. "Bunlar iyi bilgiler. İşe yarayacaktır."

"İyi." Daphne başını öne eğdi. "Teşekkür ederim, Joseph. Bugün benim için yaptığın her şey için... Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Keşke işler yolunda gitseydi." dedi. "Eğer sana yardımcı olacaksa, nasıl hissettiğini biliyorum. Hiç olmazsa biraz... Ama söz konusu çocuğun olunca daha farklı sanırım."

"O kadın kimdi? Senin kaybettiğin?"

"Karım."

Daphne yavaşça başını kaldırdı, afallamıştı. "Evli miydiniz?"

"Birkaç günlük... Uzun zaman önceydi."

Gözlerini kırptırdı. “Balayında mıydınız?”

“Evet.”

“Bunu yapanları yakaladın mı?”

“Evet.”

“Hâlâ hayattalar mı?”

Yavaşça kafasını salladı. “Hayır.” dedi soğukça.

Daphne’nin dudakları titremişti ve katı bir tavırla onları düzeltti. “İyi. Şimdi benim... Benim gitmem gerekiyor.” Ama hareket etmedi. Olduğu yerde öylece kalmıştı, kaybolmuştu. “Joseph.”

Joseph kollarını tekrar ona doladı. “Buradayım.”

Daphne onun beline sarıldı, onu sıkıca tutarken duvardaki saatin saniye kolu ilerlemeye devam ediyordu, yanağı onun yanağına yapışmıştı. Kapıda ayak sesleri duyulup kapı gıcirtıyla açılıncaya kadar öylece kaldılar.

“Ajan Carter, benim, Fiona Brodie... İkinizle de konuşmam gerek.”

“Şimdi mi?” diye sordu Joseph.

“Evet, şimdi.” Brodie kapıyı açtı. “Bu bir şeyleri değiştirecek.”

Joseph, Daphne’nin yutkunduğunu hissetti. “Tamam.” Daphne onu bıraktı, sonra bir sandalyenin altından çantasını kaptı. “Bana bir dakika verin.” Tuvalete doğru gözden kayboldu ve kapıyı kapattı. Saniyeler sonra sular akmaya başlamıştı.

Brodie, Daphne’nin oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturdu. Ve hiçbir şey söylemedi.

“Bu da ne şimdi?” diye sordu.

Brodie’nin ona bakışında serzeniş vardı. “Ekip arabasından beni aradığında, bunu Daphne’ye söylemen için hazır olmadığımı belirtmiştim. Seni arayana kadar bekleyeceğine söz verdin ama beklemedin. Şimdi Daphne’yle konuşmak için buradayım.”

“Buraya geldiğimde kapının önüne kamp kurmuş on beş muhabir vardı.”

“Bu sana böyle bir hak ver...”

“Fiona!” Joseph onun ilk ismini nadiren kullanırdı ve Brodie sessizliğe büründü. “İki muhabiri asansörden dışarı atmak zorunda kaldım. Girişteki masaya imza atmışlar, hepsi de farklı bir kata gittiklerini belirtmişler ama niyetleri buraya çıkmaktı. Biri diğerine, yapımcısının Daphne’nin haberleri öğrendiği andaki yüzünü görmek istediğini söylüyordu. Böylece reyting-

leri tavan yapacakmış. Senin önden buyurmanı bekleyemedim.”

Brodie iç geçirdi. “Anlıyorum. Bunu yanlış yollardan öğrenmesini istemedin. Ama...”

Su sesi kesildi ve Daphne içeri girdi, tırmanış botlarını bağcıklarından tutmuştu. Üzerindeki kalın kazağını daha hafifiyle değiştirmiş, ayağına da mokasen ayakkabılarını giymişti. *Dışarıdaki aramalara katılacak şekilde giyinmeye artık gerek yok.* Ruj sürmüştü. Onun silahlanma şekli bu, diye kuşkulandı Joseph.

Daphne sandalyeye oturdu, hafif bir diş macunu ve şeftali kokusu yayılıyordu, ikincisinin sebebi sürdüğü el kremiydi. Joseph bunu biliyordu, çünkü akşamüzeri sorgu odasında onun elini tuttuktan sonra kendi elleri de şeftali kokmuştu.

Omuzlarını dikleştirdi. “Evet Dr. Brodie. Sizi dinliyorum.”

Hunt Valley, Maryland, 3 Aralık, Salı, 20.00

Mitch bir adım geriye çekildi, el fenerinin ışığında yaptığı çalışmaya bakarak irkildi. Odum’ın bodrumunda daha iyi bir iş çıkarmıştı ama böyle karanlık bir havada harfleri düzgün yazabilmek daha zordu. Mesajının gün ışığında nasıl gözükeceğini merak etti, söyledikleri gibi insan kanı hayvan kanından daha farklı bir renkte kuruyorsa...

Yazmak istediği esas mesaj bu değildi. Bu, Ford kendini ‘buldurabildikten’ sonra gelmeliydi.

Beni özledin mi?

An itibarıyla Ford hâlâ kayıptı. Bu çocuğun nesi vardı? Şimdiye kadar en yakın kente varmış olmalıydı. Fakat Wilson Beckett’in kabininin seksen kilometre yarıçapındaki alandaki polis telsizlerinden hiçbir rapor gelmemişti.

Geri dönüp Ford’a yardım etmek zorunda kalma olasılığının olduğunu biliyordu ama gerçekten de Ford’un bu basit otuz kilometrelik yolculukla başa çıkabileceğini düşünmüştü. El fenerini söndürdü ve eşyalarını kamyonete yükledi.

Dağ yollarının açık olduğunu umuyordu. Kuşluk vaktinden önce evde olması gerekliydi. Çok teşekkür ederim Cole. Cole’un okuldaki rehberlik öğretmeninden gelen mesajla uyanmıştı, Cole’un davranış bozukluklarını onun ‘koruyucusu’ Betty Douglas’la konuşmak istiyordu.

Mitch rehberlik öğretmeninin, soğuk havanın Betty’nin sağlığına zarar verdiği, bu yüzden onun evde kalması gerektiği

masalına inanmaya devam edeceğini umuyordu. Yoksa Betty'i oynaması için başka bir yaşlı kadın tutması gerekecekti. Bunu Florida'da yapması gerekiyordu, çünkü şartlı tahliye edilmişti ve Maryland'i izinsiz terk ettiğini bilmesini istemiyordu.

Baltimore'a ilk döndüklerinde bunu tekrar yapmak zorunda kalmıştı çünkü Betty vefat etmişti. Mitch o zaman radarın dışına çıkmak istememişti, bu yüzden onu sessizce arka bahçeye gömmüş, kimseye bunu fark ettirmemişti. Betty'nin vasiyetini okumuştı. Evin kendine ait olduğunu bilmesi yeterliydi. Evin yeni sahibi olarak isminin görünmesine ihtiyaç duymamıştı ya da bunu istememişti. Ve elbette Betty'nin hesabına her ay yatmaya devam eden sosyal güvenlik ödemelerinden de şikâyetçi değildi. Çok fazla bir para olmamasına karşın dolapları dolu tutmaya yetiyordu. Çünkü Cole okulda başını belaya sokmadığı zamanlarda ayı gibi yemek yiyordu. Mitch kaşlarını çatı.

Eğer mümkün olursa gün doğmadan önce Daphne'nin çiftliğine geri dönmek istiyordu. Yalnızca, çiftlikte yarattığı sanatı bulan kişinin tepkisini görmek için... Bunu görenin Daphne'nin kendisi olmasını istiyordu ama Federaller onu gözetim altında tutuyorlardı. Onun çıkıp da buraya kadar gelmesine izin vermezlerdi.

Ama bu sorun değildi. Bütün bunlar -çiftlik, bodrum-hepsi ısınma turlarıydı. Virajlardan önceki son düzlüktü. Rollercoaster'ın inişe geçmeden önceki yükseğe tırmanışıydı. Ford yaşıyor mu? Öldü mü? Kısa bir zaman sonra Daphne oğlunun aslında ölmediğini anlayacaktı ama sonra Ford o sihirli sözcükleri söyleyecek ve Daphne'nin dünyası tersine dönecekti.

Beni özledin mi?

Bu üç küçük sözcük Daphne Montgomery'nin kendi kâbuslarını uyandırmaya yarayacak anahtarlardı. *Ve şunu düşünmeye... Eğer hapse girmemiş olsaydım, bütün bunları bil-meyecektim.*

Mitch bu hapishane tecrübesi için üvey babasına teşekkür etmeliydi ama aynı zamanda eski hücre arkadaşı Deli Earl'e de birkaç teşekkür borçlu olduğunu düşünüyordu. Earl, hapishane müdürünün havalandırma sistemine kameralar saklayıp mahkûmları gözetlediğine ikna olmuştu.

Mitch haftalar boyunca Earl'e hapishane müdürünün havalandırmalara kamera saklamaya *ihtiyacı* olmadığını anlatmayı denemişti çünkü hücrenin açıkça görülebilen her köşesinde zaten kameralar vardı. Ama Deli Earl fikrinden vazgeçmiyordu, çünkü deliydi.

Daha sonra, hapishane yönetimindeki iyi insanlar Mitch'i "ısıtma, havalandırma ve klimalandırma eğitimi"ne dâhil edince, Deli Earl'i hatırlamıştı ve onun fikrinin uygulanabilir olup olmadığını merak etmişti. İlk başta düşünceleri oldukça arzu doluydu. Aylar süren zorunlu cinsel oruçtan sonra biraz iş üstünde göt ve meme görmek istiyordu. Ama sonra çok sınırlı düşündüğünü fark etti. İnsanların evlerini gözetlemek ticari anlamda da kazançlı olabilirdi.

Ve olmuştu da.

Mitch bunu ilk kez Miami'de kiraladığı küçük bir evde denemişti. Orada yaşadığı aylarda farklı kamera modelleriyle -bazıları diğerlerinden daha iyi sonuç veriyordu- ve bunları tavan havalandırmalarına yerleştirmek üzere denemeler yapmıştı. Çok yakın olursa kamera görülebiliyordu. Çok uzak olursa havalandırma mazgalları görüntünün önüne geçebiliyordu. Kamera yerleştirme işini beş saniyenin altına indirene kadar sürekli montaj üzerinde çalıştı.

Maryland'e döndüğünde bunu gerçekten uygulamak için hazır olduğuna karar verdi.

İlk hedefi üvey babasıydı elbette. Bu piç onu hapse yollayan kişi olduğu için ilk hedefi inanılmaz şiirsel bir durum oluşturunuyordu. Ayrıca, üvey babası kamerayı bulsa bile kime gidecekti ki? Polise mi?

Kamerayı yerleştirmek fazlasıyla basit olmuştu. Aynı gece Mutt'ı içirip sarhoş etmiş ve abisinin şifre dosyasının kodunu almış, ayrıca evinin anahtarlarını çalıp kendisine de anahtar yaptırmıştı. Güvenlik alarminin kodunu bulmak da pek zor olmamıştı. Mutt alarmı kapatma kodunu da, banka şifreleri ve bütün diğer şifrelerini de olduğu gibi, aynı iPhone uygulamasında saklıyordu.

Mitch'in tüm yapması gereken Mutt ve babasının bir hafta sonu aptal bir fuara gitmesini beklemektir, böylece ona kamerayı yerleştirecek zamanı veriyorlardı. Üvey babasının o lanet kasayı açacağı anı beklemek işin zor kısmıydı. Her gün bu adamın kasayı açmasını umut ediyordu. Bunu gerçekleştirmek için üç hafta beklemesi gerekti.

Ama buna fazlasıyla değmişti. Mitch birkaç belge, belki biraz bono ve biraz nakit bulacağını düşünmüştü. Ve öyle olmuştu. Ama bundan çok daha iyisi üzerinde *DE* yazan manila kâğıdından yapılmış zarftı.

Baş harfleri sanki yüzüne yüzüne bağıyordu; annesinin günlüğünü henüz birkaç hafta önce bulmuştu. Annesinin kalbini kıran kadının kimliğini yeni öğrenmişti. *DE*.

Daphne Elkhart. Mitch oracıkta, kasanın tam önünde dururken mektubun içine bakmak için yanıp tutuşmuştu. Ama kendini kontrol etmiş, eve gidene kadar beklemişti. Bulduğu şey ise bir altın madeniydi, Daphne'nin hayatının bütün detaylarını içeren bir saklı hazineydi.

Gerçekten korkunçtu. Üvey babasının saplantısı tüm ayrıntılarda kendini belli ediyordu. *Her ayrıntıda...* Mitch artık Daphne Montgomery'le ilgili bilinebilecek her şeyi öğrenmişti; doğum gününü, sosyal güvenlik numarasını, iç çamaşırı bedenini... Kayıt onun boşandığı tarihlerde sona eriyordu ama bu sorun değildi. En önemli parça - yer altındaki alanlarda peşini bırakmayan çocukluk travması ve o üç küçük kelime- hepsi oradaydı.

Biraz eski model marifetler, biraz üçkâğıtçılık ve Google'ın yardımıyla, Mitch mektupta okuduklarını Wilson Beckett ve onun West Virginia ormanlarındaki kabinini bulmak için kullanmıştı. Ve sonrasında gelen her şeyde...

Ve Mitch araştırmasını yapmış olduğu için Beckett'in güvenini kazanmak çok kolay olmuştu. *Merhaba, ben Robert Jones... Sanırım siz büyükbabamı tanıyorsunuz. Vietnam'da aynı alayda hizmet vermişsiniz.* Beckett'in orduda görev alması büyük bir olay değildi. Onun yaşındaki çoğu erkek bunu yapmıştı, biraz yeteneği olan. Mitch'in tüm yapması gereken Beckett'la beraber orduda hizmet vermiş insanların bir listesini bulup en yaygın soyadlı kişilerden, ölmüş olanlarından birini seçmektir.

Sonra hünerlerini ortaya dökmüştü. *Büyükbabam ikinizin eve dönüp hiçbir şey yapmadan yalnızca balık tutmak üzerine kurduğunuz hayallerden söz ederdi. Sizi hep bulmak istediğini ve o balıkları yakalamak istediğini anlatırdı. Onu geçtiğimiz yıl kaybettik. Sizinle, eski anıların hatırına, balığa gitmeyi teklif etsem kabul eder miydiniz?* Bu balık tutma işi bir günle başlayıp sonrasında da devam etmişti. Birkaç ay süren balıkçılık ve sonrasında bir şişe Jack Daniels'la Beckett oltaya gelmişti.

Paraya mı ihtiyacın var? Şu çocuğu biliyorum, babası zengin bir bâkim. Ben onu kaçıracağım ve sen de onu saklayacaksın. Tüm yapman gereken bu.

Mitch, Beckett'in kötü biri olduğunu en başından beri biliyordu. Üvey babasının saplantı dosyasında okumuştur.

Beckett'in bu kadar kolay kanması, oltaya gelmesi, yemi kapması ve kancaya yakalanması Mitch'i şaşırtmamıştı. Mitch'e kalan şey yalnızca oltanın makarasını sarmaktı. Beckett'in kafasında Ford'un kaçmış olması korkunç bir şeydi; kayıp bir fideye ve yakalanma korkusu...

Mitch, Ford'un kendi yüzünü görmemesine dikkat etmişti ama Beckett'in yüzünü görmüştü. Ford artık, nihayetinde, kendini buldurmayı başaracaktı. Anneciği ne kadar mutlu olacaktı! Sonra Ford annesine ne duyduğunu anlatacaktı.

Beni özledin mi?

Daphne sırrının açığa çıktığını öğrenecekti. Ford onları kapalı tutulduğu yere götürecekti. Sonra gösteri başlayacaktı. Mitch gösteri alanını özenle hazırlamıştı.

Bu yüzden Daphne'nin bodrumdaki ve çiftlikteki sanatına yönelik tepkisini kaçırıyor oluşu çok sorun değildi çünkü Daphne'yi tam istediği yere getirdiği zaman, gösteriyi en ön sıradan izleyecekti.

3 Aralık, Salı, 20.05

Joseph, Daphne'nin sandalyesinin arkasında duruyordu, ellerini omuzlarına bırakmıştı.

Brodie, Daphne'ye odaklanmıştı. "Bunu daha önce görüp görmediğinizi öğrenmek istedim." Odum'un bodrumunda buldukları saati Daphne'nin önündeki masaya koydu. Delil poşetinin içindeki saat hâlâ kanla kaplıydı.

Daphne geri sıçradığında, Joseph eski profesörünü sarsma isteğini kontrol etmek zorunda kaldı.

"Otur Joseph." dedi Brodie yumuşak bir sesle ama bunun altında keskin bir emir yatıyordu. Daphne'nin yanındaki sandalyeyi alıp oturdu ve Brodie'nin tekrar Daphne'ye dönmeden önce gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi, ifadesi yumuşuyordu. "Bunu daha önce gördün mü?"

"Evet." dedi Daphne zayıfça. "Ford'un saati... Büyükanne Elkhart ona on sekizinci doğum gününde hediye etmişti. Bir aile geleneği... Elkhart erkekleri Rolex takar." Dudakları kısıldı. "Bu şeyden nefret eder."

"Neden nefret eder?" diye sordu Brodie.

"Babasının ailesiyle çok da iyi bir ilişkisi yok."

"Söyle bana, Ford bu saati ne sıklıkla takar?"

Daphne'nin Ford'dan bahsederken geniş zaman kullandığını fark etti Joseph. Bu tip durumlarda alışılmış bir şeydi. Ama

Brodie de aynısını yapıyordu ve bu pek sık olmazdı. Daphne'nin cevabını beklerken suçluluk duygusu midesine yayılıyordu.

Timonium evinin önünde doğru şeyi yapmak için acele ederken bir anlık hatasını katlamıştı. Niyeti saftı ama mantığı tamamen bulutlanmıştı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. *Berbat ettim. Büyük başarı...*

Daphne hâlâ kaşlarını çatmış, saate bakıyordu. "Hayır, nadiren saat takar ve taktığında da bu saati takmaz. O zaman neden dün gece bu saat kolundaydı?" Başını kaldırıp Joseph'e baktı. "Ve bunu her kim yaptıysa neden bunu arkada bıraktı. Bu saat on beş bin dolar eder. Neden bunu almadılar?"

Lanet olsun, iyi sorulardı. *Bu soruları kendime sormuş olmam gerekirdi.* Brodie'yle göz göze geldi, gözleriyle özürlerini iletliyordu, kabul edildiğini gördü. "Söyle ona Fiona." diye mırıldandı.

"Bana ne söyleyecek?" diye sordu Daphne.

"Daphne, Odum'ın bodrumunda iki farklı kan buldum. İkisi de kaçırılmanın yaşandığı sokaktaki kan örneklerine uymuyor."

Daphne zorlukla nefes aldı. "Ne? Bunun Ford'un kanı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Onun kan grubunu biliyor musun?" diye sordu Brodie.

"Evet, elbette. Sıfır negatif, benimki gibi."

"İlk sokakta bulduğum kan sıfır negatifti ama duvardaki kan B ve Odum'ın bodrumunun zeminindeki kan da A grubu. Ölüme yol açacak kadar B grubu kan yoktu. Ama A grubu kandan fazlasıyla vardı."

Daphne gözlerini kapadı. "Ah Tanrım! Bu Ford değil." Avucunun içini göğüslerinin arasına bastırdı. "Başım dönüyor."

Joseph, Rolex'in olduğu delil poşetini aldı. Saatin arkasına ince ve uzun harflerle "Elkhart" adı kazınmıştı. "Peki ya bu? Gerçek mi?"

"Gerçek." dedi Brodie. "Bunu yapan kişi oraya geri gelmeyi planlamış Daphne. Özellikle de odada bulduğumuz diğer şeyleri düşününce..."

Daphne, Joseph'e baktı. "Ne?"

"Silahlar..." dedi Joseph. "Komşuları, Millhouseların o evde uyuşturucu ticareti yaptıklarını sanıyorlardı ama gerçek işleri silahlardı. Kasa kasa tüfekler vardı, tıpkı Bill Millhouse'un bağajında bu sabah bulduğumuz gibi."

"Ticaretini mi yapıyorlar?"

"Ya öyle ya da kocaman bir orduyu silahlandırıyorlar."

dedi. "Eğer on beş bin dolarlık bir Rolexleri olsaydı onu satıp daha fazla silah alırlardı."

Daphne saati onun elinden aldı. "Neden? Neden Ford'u Odum'ın bodrumunda öldürdüklerine inanmamız için bunca şeyle uğraşsınlar? Bu tiyatro niye? İlk yapacağınız şeyin kan testi yapmak olduğunu biliyor olmalıydılar. Kanın Ford'un olmadığını öğrenecektik."

Lanet olsun! Joseph kendi kışını tekmelemek istiyordu çünkü Daphne haklıydı. *Onların istedikleri gibi oynadım.* Beyaz tahtaya doğru yürüdü ve George'un telefonundaki mesaj geçmişini inceledi. "O sokaktan Ford'un telefonunu kullanarak seni arayan George değildi."

"O olamayacağı sonucuna ulaşmıştık. Arayan Doug olmalı." dedi Daphne.

"Ford'un telefonundan gelen mesajı okuduğunda umutlanmıştın, sanki tüm bu olanlar bir yanlış anlaşılmaymış gibi."

"Evet. Ve Ford'dan gelmediğini öğrendiğimde yıkılmıştım."

"Ve az önce?"

"Az önce harap olmuş hâldeydim ve şimdi yeniden umudum var." Sandalyesinde arkaya yaslandı. "Benimle oyun oynadıklarını mı söylüyorsun?"

"Evet." dedi kısaca. *Ve ben de onlara yardım ettim.* "Doug, Timonium evinde görülmüş." *Ve o siyah teslimat kamyonu bugün oradaymış.* Daphne'ye bakmak için döndü. "O bugün oradaydı. Bütün bunları kurgulamak ve bizi yanıltmak için..." Ve sonra bir yapboz parçası aklında yerine oturdu. "O evi bulmamızı istedi, o suç mahallini; tıpkı o sokakta sırt çantasını bulmamızı istediği gibi."

Daphne gözlerini kıstı. "Ford'un telefonundan attığı mesajla bizi oraya sürükledi."

"Başka hangi sebeple sana o anda, oradan mesaj atsın ki? Mesajın gönderildiği yeri tespit edeceğimizi biliyor olmalıydı. George'un parmak izleriyle dolu o plastik tabakayı bulmamızı istedi."

"Doğru bir bağlantı." dedi Brodie, "George'dan bıçağa, bıçaktan Zacharias'ın ölümüne ve Ford'un kaçırılmasına..."

Daphne kaşlarını çatı. "Ama Doug, George'un ondan bahsedeceğini düşünmemiş midir?"

"Bence Doug onun icabına baktığına inanmıştı." dedi Brodie. "Joseph, ya o komşu kadın şu Doug denen adamı dür-

bünüyle pencereden görmediyse? O zaman ne düşünüyor olurdun?”

“George’un yalan söylediğini...” dedi Joseph. “Ve arkasında bıraktığı bubi tuzağını düşünecek olursak, beni o eve bebeğini kontrol etmek için göndermiş olduğu için delirirdim.”

Daphne bir ona, bir Brodie’ye baktı. “Hangi bubi tuzağı?”

“Bebek odasının kapısına düzenek kurulmuş.” dedi Joseph. “Eğer aklımdan geçirdiğim şekilde o odaya dalmış olsaydım...”

“Ölmüş olurdun.” Brodie, Daphne’ye döndü. “Patlayan silah bütün duvarı aşağı indirdi.”

Daphne’nin yüzüne gelen tüm renk yeniden çekilmişti. “Joseph, Ben... Ah, yüce Tanrım! Bu benim yüzümden oldu. Benimle alay ediyor. Ölmüş olabilirdin.”

“Bunu aklına bile getirme.” dedi sertçe. “Dikkatliydim ve ölmedim. Ama George’un beni tuzağa düşürdüğünü düşünmeye başlıyorum.”

“George’un bize söylediklerini dikkate almamalıydık.” dedi Daphne. “Doug diye birinin var olduğunu da... Zacharias’ın öldürülmesi ve Ford’un kaçırılmasıyla Millhouseları suçlayabildik.” Konuştukça titremesi artıyordu. “Doug’ın peşine hiç düşmemeliydik. Millhouselardan gelen ipuçlarını takip edip Ford’u aramalıydık ama tüm bunlar bizi Ford’dan uzaklaştırıyor. Ah Tanrım!”

“Ama Doug’ın var olduğunu gerçekten biliyoruz.” diye onu rahatlatı Joseph. “Hedefimizden uzaklaşmıyoruz.”

“Haklısın.” diye mırıldandı Daphne, kontrolünü yeniden kazandığı görülebiliyordu. “Bunu kişisel hâle Doug getirdi. Daha önce onun hakkında dava açmış mıydım merak ediyorum.”

Gerçekten de inanılmaz bir kadın, diye düşündü Joseph, onun baskı altında düşünme yetisine hayran kalarak. “Bu ayırt edici bir olasılık. Bir tanık yirmi dokuz yaşında olduğunu söylediğini belirtti. Belki dava dosyalarını karıştırıp suçladığın ya da davasına baktığın kişilerden yaşına ve sıradan görünüşüne uyan birilerini bulabilirsin. Birkaç saat içinde senin için bir fotoğraf getirebileceğimi umuyorum.”

“Dosyalarımı derhal bakmaya başlıyorum. Ama ilk önce şunu merak ediyorum, o kan Ford’a ait değilse, *bulduğunuz* kimin kanıydı Dr. Brodie?”

“Bilmiyorum. Örnekleri PCR analizine⁴⁰ gönderdim, böylece DNA profilleri yarına kadar elimizde olur. Bebeğin DNA örneğini de incelettiriyorum, böylece babasının kim olduğunu anlayacağız.”

“Bodrumdaki suç mahalli ne kadar eskiydi?”

“Birkaç saatlik, belki... Zemine yayılan kan kenarlardan pıhtılaşmaya başlamıştı. Duvardaki kan zaten kurumuştur ama çok ince bir katman hâlindeydi.”

Daphne saati inceledi. “Eski kocamın kan grubu B negatif. Ve Rolex’ini her gün takar. Ford’un durumunu haber vermek için bir saat önce onu aradım ama telefonu açmadı. Özel bir şey olduğunu düşünmedim çünkü beni nadiren ilk seferde cevaplar. B negatif nadir bulunan bir kan grubu. Kan B negatif miydi?”

“Evet, aslında öyleydi.”

“Evinin kontrol ettirmek için birilerini göndereceğiz.” dedi Joseph.

“Belki bu Travis’le ilgilidir.” dedi Daphne. “Kariyeri boyunca insanları kızdırdı. Eğer Millhouse’lar bir piyonsa, belki de Ford’u alan kişiler Travis’e ulaşmaya çalışıyordur.”

Brodie kafasını kaldırdı. “Eski kocan ne iş yapıyor?”

“Loudoun County Yerel Mahkemesi’nde hâkim. Yüzünü buruşturuyorsun Joseph. Neden?”

“Çünkü duvara yazılmış bir mesaj vardı: ‘Bunun nasıl hissettirdiğini artık biliyorsun.’”

Daphne derin bir soluk verdi. “Cindy’nin bana söylediği şey. Ama o hapishanede. Eğer bu birkaç saat önce yazılmışsa Doug’a geri dönüyoruz. Peki ya Kimberly? Onun kan grubu ne?”

“Hâlâ onun medikal kayıtlarını bekliyorum.” dedi Brodie, “Ama o sokakta arabasının yanında bulduğum kan örneği 0 pozitif. Bodrumdaki de onun kanı değildi.”

“Richard Odum’ın nerede olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Daphne. “Bugün mahkemede miydi? Bill Millhouse’un soğukta ayakları üşüyen takipçilerinden biridir belki?”

“Timonium’a giderken Odum için bir BOLO çıkarttım ama henüz geri dönüş olmadı.” dedi Joseph.

“Aslında oldu.” dedi Brodie. “Ben Timonium bodrumunda kan tiplerini belirlerken Bo diğer SWAT ekiplerinden

⁴⁰ Bir çeşit kan analizi

duymuş. Odum, Reggie'nin savunma fonuyla aldığı evlerden birinde ölü bulunmuş. Boğazı kesilmiş. Timonium bodrumundaki kan onun olabilir ama test sonuçlarını alana kadar kesin bir şey söyleyemem."

"Ve karısı?" diye sordu Joseph.

"Cesedi kocasının yanında bulunmuş." diye yanıtladı Brodie.

Doug yarım kalmış işlerini tamamlıyor, diye düşündü Joseph ama bu düşüncesini kendisine sakladı. Bir noktada Ford da yarım kalmış bir iş hâline gelecekti. Bu gerçekleşmeden önce onu bulmaları gerekiyordu. Ve Daphne bunu fark etmeden önce Joseph konuyu değiştirmek istedi.

"Ekibim birazdan bir toplantı için alt katta toplanacak."

Daphne'nin bakışları meydan okumaya başlamıştı. "Ve ben burada mı kalmalıyım?"

"Bize katılmanı bekliyoruz. Gezegendeki en cahil adam olmayabilirim ama ders alabilirim."

Meydan okuma, yerini minnettarlığa bıraktı. "Evet, size katılmak istiyorum. Teşekkür ederim."

Brodie saati çantaya koydu. "Çok da kötü olmayan haberleri gidip Eyalet Savcısı Smith ve nişanlısına aktaracağım. Sizinle ekip odasında buluşuruz Ajan Carter."

Yalnız kaldıklarında bir süre ikisi de bir şey söylemedi.

Joseph iç geçirdi. "Üzgünüm Daphne. Delillerin tamamını beklemedim. Sana söylemek için aceleyle buraya geldim ve sana cehennemi yaşattım."

"Neden bana söylemek için aceleyle buraya geldin?"

"Basın... Muhabirlerden biri beni evden çıkarken gördü ve Ford'un öldüğünü tahmin etti. Üç kanal Ford'un öldüğü söylentilerini ben daha yolun yarısındaiken vermeye başlamıştı. Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

Daphne onu izliyordu, yüzü birden anlaşılmaz bir ifadeye büründü. "Bu, durumun aciliyetini belirtiyor sanıyorum." dedi yumuşak bir sesle. "Ama beni arayabilirdin."

"Ah hayır, arayamazdım." diye ağzından kaçırdı Joseph, Daphne'nin gözleri büyürken onun yüzünü ateş basıyordu. Geri adım atıp gururunu kurtarmaya çalıştı. "Daphne, sen gerçekten çok güçlü bir kadınsın. Ama güçlü bir kadın bile olsan böyle bir haberi telefonda öğrenmemelisin. Yüz yüze olması gerekliydi."

"Grayson buradaydı."

"Lanet olsun!" dedi Joseph. "Karşındakinin Grayson olmasını istemedim. *Ben* olmasını istedim."

Daphne'nin yüzü bir anda değişti, anlaşılamaz ifadesinin yerini açıklama bekleyen talepkâr bir ifade aldı. Joseph onun gözlerinde, gururunu bir kenara bırakıp ona hak ettiği dürüstlüğü vermesi için onu cesaretlendiren derin bir arzu gördü.

"Ben olmasını istedim çünkü ben bencil piçin tekiyim." dedi sessizce. "Haberini öğrendikten sonra birine ihtiyacın olduğunda, o kişinin ben olmasını istedim. Bana ihtiyacın olmasını istedim."

"Oldu." diye fısıldadı Daphne. "Ve bu iş bitmeden önce yine sana ihtiyacım olacak."

Ve sonra? "Ne zaman istersen..." diyebildi Joseph.

Ve sonra onu şaşkına çeviren bir hareketle Daphne kendini onun kollarına bırakıp kollarını beline doladı. "Güçlü olmak zorunda olmamaya ihtiyacım var. Bir süreliğine... Lütfen!"

Kollarını ona daha sıkı sardı. *Nihayet...* O, kollarındaydı; başı döndüğü ya da hasta olduğu için değil. *Ben olduğum için... O bana geldi.* Ellerini onun sırtında gezdirdi, ona dokunmayı öğreniyordu. "İstediğin kadar benimle kalabilirsin."

"Joseph?"

Onun ismini söyleyişine bayılıyordu. "Evet?"

"Eğer bugün kendini öldürtseydin, sana gerçekten çok kızardım."

Joseph gülümsedi. "Seni kızdırmayı kesinlikle istemezdim."

"Ben ciddiylim." Yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Daphne *ciddiydi*, mavi gözleri endişeyle kararmıştı. "Oğlumu geri istiyorum. Ama bunu yapmak için kendini öldürmeni de istemiyorum. Lütfen!.. Bana söz ver."

Joseph başparmağını onun dudaklarının üzerine koydu. Sadece bir kez... "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Daphne ona bakmaya devam etti, yüzünde Joseph'in ne olduğunu tahmin edemediği bir şey arıyordu. Tek bildiği Daphne'nin hayatında gördüğü en güzel şey olduğuydu. Yumuşak ve savunmasız... Ama altında çelik bir iradeye sahipti.

Ve Joseph ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onu istiyordu. Yanağını avucunun içine alıp aralarındaki mesafeyi azalttı.

Dudakları dudaklarına değerken gözlerini kapatışını izledi. Elini beline koyup onu iyice kendine çekti. Ve biraz daha derine batmak için kendini bıraktı.

Bu onu kendine getiren sade bir öpücüktü. Ve başını kaldırdığında bir öpücüğün bundan sonra asla yeterli olmayacağını biliyordu.

Daphne gözlerini açtı ve Joseph bakışlarında pişmanlık görmedi. Yalnızca aralarında oluşan şeyin sessiz kabullenişi ve güveni... Kalbini yerinden çıkartan şey bu güvendi. *Bana güveniyor. Bana ihtiyacı var.*

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye fısıldadı Daphne.

“Doug’ı bulup bizi Ford’a götürmesini sağlıyoruz.” Ve sonra... Biraz daha... *Bu kadının daha fazlasına ihtiyacım var.*

ON İKİNCİ BÖLÜM

Philaelpphia, Pennsylvania, 3 Aralık, Salı, 20.05

“Etkilendiğimi söylemeliyim.” dedi Alec, Philly Polis Departmanı Merkezi’ne doğru ilerlerken. “Ve gerçekten rahatladım. Bu işe düşündüğümünden daha iyi bağlanmışsın.”

“Yerel polislerle başımızı derde sokmamalıyız.” diye mırıldandı Clay. “Novak da ayrı bir hikâye.”

Novak, Clay’in Gargano’ya “müdahale etmesinden” oldukça rahatsız olmuştu ve onu Philly PD Merkezi’nde toplanti yapmaya çağırmıştı.

“Bizim altı derece teorisine⁴¹ uyduğumuzu söylüyorlar. Şimdiye kadar buna hiç inanmamıştım.” dedi Alec, masaya doğru yürürlerken üniformalı polislerin onlara sert bakışları karşısında gerilerek.

Muhtemelen uyuşturucu satıcısı gibi görüldüğüm için... Clay’in üstü kirliydi, tıraş olmamıştı ve pantolonunda hâlâ Stevie’nin kan lekesi vardı. “Bu işte yeterince zaman geçirirsen herkes herkesle bağlantılıdır evlat. Sen az önce avantajlı bir başlangıç yaptın.”

Clay, Philly PD’deki işleri yoluna koymak için eski bir arkadaşına ulaşmıştı ama Novak ve yerel federallerle baş başa görüşecekti. Carter, Baltimore’daki karışıklığı düzeltmekle meşguldü.

Ve bu, bu topluca *sikişin* en asil parçası olmuştu. Ford ölmüştü. Daphne harap olmuştu. *Ben çok geç kalmıştım.*

“Af’edersiniz.” Adam asansörden şimdi çıkmıştı ve onlara doğru yürüyordu. Otuzdan fazla göstermiyordu, kumrala

41-Six degrees of separation, ortak tanıdıklardan yola çıkarak dünyadaki herhangi birisiyle aranızda altı kişi olduğu teorisi

çalan sarı saçları asker usulü kısa kesilmişti. “Özel dedektif sen misin?”

Clay başıyla adamı onayladı. “Ben Maynard.” dedi.

“Dedektif Wiznewski, benimle gelin lütfen.”

“Bu Alec Vaughn, ortağım. Sorun olmayacaksa benimle kalmasını istiyorum.”

Wiznewski omuz silkti ve asansör düğmesine bastı. “Her neyse... Sizi doğrudan teğmene götürmem söylendi. Chick'i nereden tanıyorsun? Akraba mısınız? Çünkü milyonlarca ablası, ağabeyi, kardeşi ve kuzenleri var.”

“Bir arkadaşımın arkadaşı. Ciccotell'inin ablası Chicago cinayet bürosundan biriyle evli.”

“Onunla tanışmıştım. İyi çocuktur. Reagan'dı değil mi?”

“Evet.” dedi Clay. “Aidan Reagan... Aidan'ın ağabeyi de cinayet bürosundan. Eski ortağım ve ben altı yıl önce Chicago'da bir kaçırılma olayında ağabeyiyle çalışmıştık.” Clay, Alec'le bu olay sayesinde tanışmıştı. *Her zaman çok geç kalmayız.* “Eski ortağım Chicago'da kalmaya karar verdi ve şimdi oradaki yerel polislerle arası sıkı.”

Asansör kapıları açıldı ve Wiznewski onları içeri yönlendirdi. “Neden orada kaldı?”

“Ethan evlendi.” dedi Clay. “Şirketimden ayrıldı.”

“Yeni eşi mi ayrılmaya zorladı?” Wiznewski'nin dedikodusu seven bir adam olduğu açıktı.

“Dana böyle bir şey yapmaz.” diye usulca araya girdi Alec.

“Dana onu ayrılmaya zorlamadı.” dedi Clay ciddi bir ifadeyle. “Ethan sakın bir hayat yaşayıp bir aile kurmaya karar verdi. Ve vaftiz oğlu da Chicago'ya taşınmıştı. Çocuğa yakın olmak istedi.”

Alec hafifçe gülümsedi. Vaftiz oğlu kendisiydi. “Çünkü harika bir çocuktur.”

“Ve çok mütevazıydı.” dedi Clay soğuk bir edayla ama Clay'in göz ucuyla bakışında sorgulama vardı, sanki adam bunu merak etmişçesine.

O eski günleri düşünmek iki ucu keskin bir bıçak gibiydi. Eski arkadaş için mutluydu, çünkü Ethan'ın dileği tamamen gerçek olmuştu. Dana üçüncü çocuklarını yeni doğurmuştu. Çocuklarının ve başlarından geçen onca olayın arasında evleri oldukça heyecan vericiydi ve kendisi epey mutluydu.

Ama Clay eski arkadaşına imreniyordu da, çünkü Ethan'ın mutlu yuvasını düşünürken kendisi için de bir yuva hayal edi-

yordu ve bu da aklına Stevie'yi getiriyordu, her zaman olduğu gibi.

Asansör kapıları açıldı. "Chick'in ofisi ileride." dedi Wiznewski.

Bir adam ofisin kapısının çerçevesine yaslanmış, onları yaklaşırken dikkatle inceliyordu. Uzun ve zayıf bir adamdı, siyah saçları şakaklarındaki beyazlarla ayrılıyordu.

Bu Vito Ciccotelli olmalı, diye düşündü Clay. Alec onun yanındaydı ama Ciccotelli'nin karşısında durduklarında duruşu değişti. Çocuk korkusuzca duruyordu, omuzlarını muhalif bir tavır içinde olmadığını gösterecek kadar dikleştirmişti.

Beni korumaya çalışıyor, Clay bunu fark etti ve inanılmaz etkilendi.

"Teğmen Ciccotelli?" diye sordu Clay ve adam başıyla onayladı.

"Sen Maynard'sın." Elini uzattı ve Clay adamın elini sıktı. "Hakkında bazı hikâyeler duymuştum. Tanışmamızın bu koşullar altında olmasını istemezdim."

"Teşekkür ederim." Clay, Alec'i gösterdi. "Alec Vaughn, Chicago'dan..."

Ciccotelli'nin siyah kaşları yukarı fırladı. "Gerçekten mi? Seninle ilgili hikâyeler de duydum ama hepsinde on iki yaşındaydın."

"On iki aksiyon dolu bir yaştı." dedi Alec hafifçe. "O zamandan beri daha sakın bir hayat sürdürüm."

Ciccotelli, Alec'in elini sıktı. "Sakin yıllarının sonuna gelmiş görünüyorsun evlat." Onları ofisine davet etti. "Gelin, oturun."

Ciccotelli'nin ofisi düzenliydi, masasında bir tek kâğıt çöpü bile yoktu, kitaplar raflara özenle yerleştirilmişti. Ofis kapısına yapıştırılmış, bir çocuğun elinden çıktığı belli olan bir resim haricinde renksiz bir oda olduğu söylenebilirdi. Bir yetişkin, bütün çekmecelerin sağ alt köşelerine "Anna" yazmıştı.

Ve elbette masasının üzerinde bir fotoğraf vardı; ışıldayan gülümsemesiyle bir sarışın... Bir motosikletin üzerine oturmuş, kaskını koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

"Eşin mi?" diye sordu Clay.

"Olsa iyi olur." dedi Ciccotelli. "Eğer Sophie beni masanın üzerinde başka bir kadının fotoğrafıyla yakalarsa, o çerçeveyi... Neyse, keskin objeleri kullanmak konusunda yetenekli olduğunu söyleyelim yeter. Buna ek olarak, Sophie sekiz aylık

hamile ve çok huysuz durumda, onu dengede tutan benim." Saate baktı. "Diğerleri de yakında dönmüş olurlar."

"Diğerleri kimler?" diye sordu Clay.

"Bu olayda görevlendirdiğim dedektifler, artı Ajan Novak."

"Sen mi görevlendirdin? Sen cinayet bürosundansın."

"Rozetimde de böyle yazıyor."

Hayır, olamaz. Clay'in vücudunu korku sardı. "Ama Pamela MacGregor bir kayıp olayıydı. Onu buldunuz mu?" *Lütfen her şey için çok geç olmasın.*

"Hayır, onu bulmadık. Ama onun kayboluşuyla dün akşamüstü gerçekleşen bir cinayet arasında bir bağlantı kurmayı başardık."

Clay gözlerini kapadı. "Kim?"

"Elmarie Stodart, Güney Afrikalı bir bebek bakıcısı... Sorumluluğundaki iki kişiyi -bir bebek ve beş yaşında bir çocuk- Noel Baba'yı görmek için alışveriş merkezine götürmüştü. Büyük çocuğun ifadesinden çıkarabildiğimiz kadarıyla Elmarie, bebeğin bir oyuncağını otoparkta yere düşürdüğünü görmüş ve çocukları araca kilitleyip oyuncağı almaya gitmiş. Pamela'nın bir araca bindirilmeye zorlandığını fark edip yardım etmeye çalıştığını ve bu sırada bıçaklandığını düşünüyoruz. Elmarie bulunduğu anda kan kaybından ölmüştü."

"Peki çocuklar?" diye sordu Clay, sorunun cevabını duymaktan korkarak.

"Bebek uyuyakalmış ama beş yaşındaki çocuk her şeyi görmüş. Kızcağız hâlâ şokta."

"Güvenlik kameraları?" diye sordu Alec.

"Kameralar araçların arasını çekmiyor. Elmarie'nin katili onu iki aracın arasında bıçaklayıp cesedini araçlardan birinin altına itmiş. Bütün bunların hiçbirini kaydedilemedi. Katilin siyah bir araçla gittiğini biliyoruz. Plakasını kontrol ettik, başka bir arabadan çalınmış. Plakayı öğrenir öğrenmez merkeze bildirdik ama adamın plakayı çoktan değiştirdiğini düşünüyoruz."

Clay ellerini yüzüne götürdü. "Çocuk, katilin dış görünüşü hakkında bir şey söyleyebildi mi?"

"Hayır. Sürekli ağlayıp durdu, kendini kaybetmişti. Çizim uzmanımız bu gece tekrar deneyecek. Şu anda elimizde hiçbir şey yok. Dedektiflerim bu yüzden sizinle konuşmak istiyor. Kimberly MacGregor'ın Doug'la bağlantısını kurmak elde ettiğimiz ilk gerçek ipucuydu."

“Baltimore’dan Ajan Carter’la iletişime geçmelisiniz. Numarası bende var.”

“Onunla önceden konuştum. Ve siyah araçtan zaten haberi vardı. 20.15’te onlarla bir konferans yapacağız. Öncesinde, özel dedektiflerinizin bulduğu herhangi bir bilgiyi öğrenmekten memnun olurum.”

“Bunu toplantıya katılıp orada söylemek isterim.” dedi Clay açıkça.

Ciccotelli durgunlaştı. “Peki ya toplantıya katılmanızı reddedersem?”

“Bildiğim her şeyi yine de sana anlatırım. Bu Doug denen adamın durdurulmasını istiyorum.”

Ciccotelli birkaç saniyeliğine hiçbir şey söylemedi. Sonra kaşlarını kaldırdı. “Ücretsiz danışman olarak toplantıya katılmak konusunda ne hissediyorsun?”

Bu, Clay’in beklediğinin çok ötesinde bir davetti. “Memnun olurum. Teşekkürler...”

Kapı çalındı ve Wiznewski başını içeri soktu. “Maynard, sana bir telefon var. Ortağın yarım saattir cep telefonundan sana ulaşmaya çalışıyormuş.”

Kalbi sıkışarak Ciccotelli’nin uzattığı ahizeyi aldı, bir yandan da cep telefonunu kontrol ediyordu. “Telefon çekmior-muş.” dedi Paige’e. “Seni engellemiyordum.”

“Clay, o bodrumdaki Ford değilmiş. Kim olduğunu bilmiyoruz ama Ford’un kan grubundan değil. Çok geç kalmadık.” Sonra aniden kendine geldi. “En azından şimdilik...”

Bu rahatlama onu sersemletmişti. *Teşekkür ederim.* “Stevie’den haber var mı?”

Sesi üzgünce yumuşadı. “Değişiklik yok.”

Clay boğazını temizledi. “Peki Tuzak? Medical inceleme-deki adamdan bir şeyler çıktı mı?”

“Joseph’in 20.15 toplantısına katılacak diye biliyorum. Zehir incelemesi sonuçlarının ön raporunu alması gerektiğini söylüyor.”

“Carter’a Kim’in babasının veteriner olduğunu söyle. Tuzak’ın zehir raporundaki uyuşturucuların içinde veterinerin ecza dolabında bulunabilecek bir şey olup olmadığını ME’ye sor. MacGregor atları tedavi ediyormuş. Bu ilaçlar güçlü şeyler olmalı ve belki Kim’in de bunlara erişimi vardır.”

“İyi iş Clay.” dedi Paige. “Joseph’e ileteceğim. Dinle, sen sormadın ama bu aramayı Daphne yapmak istedi. Seni araya-madı çünkü Doug’la ilgili bir davası olup olmadığını görmek

için duruşma kayıtlarını incelemeye ofisine gitti. Seni bulana kadar bunu incelemeye devam etmemi istedi.”

Belini hafif bir sıcaklık sardı. “Teşekkürler... Sormak istedim ama çekindim. Ona de ki... De ki, Ford’un nerede olduğunu bulana kadar durmayacağım. Seninle sonra konuşuruz.” Clay ahizeyi Ciccotelli’ye verdi. “Bir tesellimiz var. Bodrumdaki kan Ford Elkhart’a ait değilmiş.”

“Teşekkürler Tanrım!” dedi Alec. “Kiminmiş?”

“Çok iyi soru evlat.”

“Çok iyi gözlem, MacGregor’ın veteriner olduğu hakkında...” dedi Ciccotelli. “Tuzak kim?” Clay cevaplamaya başlamıştı ama Ciccotelli elini kaldırdı. “Bekle. Şunu imzala.” Deminden beri bilgisayarda yazmakta olduğu yazının çıktısını alıp Clay’in önüne uzattı.

Clay kendini gülmekten alıkoyamadı. “‘Ücretsiz danışman’ olduğumu söyleyen bir kontrat, fazla resmî.”

“Her şeyi yazılı hâle getirmeyi zor yoldan öğrendim Bay Maynard. İlk danışmanım şuradaki Sophie’ydi. Ciccotelli onun fotoğrafını gösterdi, gözlerinin içi gülüyordu. “Onunla yazılı bir anlaşma yapmamıştım ve işin sonunda onunla evlendik.”

Clay kontratı imzalarken gülümsedi, sonra kendine gelmek için derin bir nefes çekti. “Tuzak’ın ismi Isaac Zacharias. Şimdiye kadar olanların hepsi bu.”

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 20.15

Joseph, Bo Lamar ve diğer yüksek rütbeli polislerle yaptığı bilgilendirme buluşmasından sonra Philly PD’yle yapılacak konuşmayı bekleyen ekibinin yanına konferans salonuna gitti.

“Herkes hazır mı?” diye sordu masanın başındaki sandalyeye otururken. Hızlı bir sayım yaptı. Grayson ve JD oradaydı, Kate ve Hector da aynı şekilde. Olay Yeri İnceleme Ekibi’ni Brodie temsil ediyordu ve Quartermaine geç kalacağını mesajla bildirmişti.

Daphne masanın sonunda kendi hâlinde oturuyordu. Joseph onunla göz göze gelip üzerindeki gerginliği görene dek... Tüm bunları ondan uzaklaştırabilmiş olmayı diledi. İki sıradan insan olup, Tanrı’ya şükür, ortak bir ilgi alanı bulmaya çalışacak boş zamanları olmasını diledi. Ama onlar sıradan iki insan değildi.

Oğlu hâlâ kayıptı. *Ve o bulunana kadar içim rahat etmeyecek.*

Joseph, Philly Polis Departmanı'nı ararken tüm konuşmalar kesilmişti. Telefon çalmaya başladığında herkes tamamen sessizleşti.

"Ben Ciccotelli." Adamın düzgün bir konuşması vardı. "Ajan Carter?"

"Evet." dedi Joseph. "Burada kimlerle birlikte olduğumu söyleyeceğim, sonrasında siz de ekibinizi tanıtabilirsiniz." Rütbelerini ve görevlerini sayarak ekibini tanıttı. "Medikal İnceleme'deki adamımız da yakında burada olacak. Bizden bir kişinin orada olması lazım. Özel Ajan Novak sizinle birlikte mi?"

"Kendisi bizimle." dedi Ciccotelli. "Ayrıca özel dedektif Clay Maynard da burada, özel danışmanımız rolünü oynuyor."

"Alabileceğimiz her türlü yardım için memnun oluruz." dedi Joseph, Clay'in arkadaşları ve ailesi dolayısıyla Ciccotelliler'le bağlantısı olduğunu hatırlayana kadar kısa süreli bir şaşkınlık geçirdi.

Joseph aileyle danışmanlık yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Grayson ara ara onu kendi davalarına dâhil ediyordu ve ikisi de kız kardeşleri Zoe'yle birlikte danışmanlık yapıyorlardı. Bir polis psikoloğu olarak onun bakış açısı, Joseph'in şüphelileri anlamasına ve yakalamasına yardımcı olmuştu. Doug hakkında konuşmak için onu aramayı zihnine not etti. Çünkü alabildiğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var.

"Elimizden geldiği kadar her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarız." dedi Ciccotelli. "Sizin iki elemanınıza ek olarak IT'den Yelton ve Olay Yeri İnceleme'den McFain de benimle birlikte."

Kapı açıldı ve Quartermaine içeri girdi, Daphne'nin yanındaki koltuğa oturdu.

"Ve şimdi aramıza Dr. Neil Quartermaine da katıldı. Yeni ME'miz. Ekibimi bebek bakıcısının ölümü hakkında bilgilendirdim." dedi Joseph. "Elmarie Stodart, çizim uzmanınızın beş yaşındaki tanıkla konuşma şansı oldu mu?"

"Henüz olmadı." dedi Ciccotelli. "Ama küçük kızın aklından o resmi çıkarabilecek biri varsa, o bizim adamımızdır."

"Bunu doğru şekilde yapmayı biliyor, değil mi?" diye sordu Daphne. "Fazla zorlarsanız daha da kötüye gidebilir. Çocuğa kalıcı zararlar verebilirsiniz." Bunu kişisel tecrübelerinden biliyordu.

"Bunu biliyor. Çocuklarla arası iyidir. Söz konusu kendi kızım olsa yine ona güvenirdim."

"Umarım başarılı olur." dedi Joseph, rahatsız olmuş görü-

nüyordu. “Bölgedeki bir eczanedeki videoda Doug’ın yüzünü bulduğumuzu düşünmüştük ama kasetler iki haftada bir yenileniyormuş. Bir günle kaçırdık. Onu gören tanıklardan biriyle çizim uzmanımız için bir buluşma ayarladık. Robot resimleri karşılaştırırız ama bir fotoğraf çok iyi olabilirdi.”

“Peki bahsettiğiniz şu ev?” diye sordu Ciccotelli. “Orada hiç iz var mı?”

“Tonlarca...” dedi Joseph. “Ama henüz hiçbiri veri tabanımızla uyuşmadı. Oradaki araştırmalarımız hâlâ sürüyor. Alışveriş merkezindeki kayıtlardan haber var mı? Herhangi bir yüz fotoğrafı?”

“Hayır. Pamela otoparkta bir seksen boylarında, seksen kilo civarında bir adamla yürüyormuş ama kapüşon adamın suratını gizliyor. Bakıcı aracından çıktığı sırada onlar da iki arabanın arasına yürüyorlarmış. Hem Elmarie hem de Pamela kayıtlarda tekrar gözüküyor. Siyah bir araç parktan çıkıyor, görünüşe göre bir kadın kullanıyormuş.”

“Ama aslında kapüşonlu adam peruk takıyordu.” dedi Novak onlara. “Kayıtları iyice inceledim. Bu adamın yapısı bir kadın için fazla iri.”

“Pamela alışveriş merkezine nasıl geldi?” diye sordu JD. “Yanında birileri var mıydı?”

“Ailesine bir arkadaşının evine gittiğini söylemiş,” dedi Wiznewski. “Telefon kayıtlarını inceledik ve 443 555 23 20 numaralı telefondan bir mesaj almış. Kontrollü hat...”

“Bay Maynard bize Kimberly’nin Laurel Gargano’nun partisinde yaptığı telefon konuşmasından bahsetti.” dedi Ciccotelli. “Kimberly’nin eski telefon kayıtlarını talep ettik.”

“Kayıtlar bizde var.” dedi JD, başparmağını çıktının üzerinde gezdirerek. “Kimberly’nin sabıka kaydını öğrendiğimizde istemiştik. Ve... Evet!.. 23 20’li numara, Kimberly’nin Laurel Gargano’nun doğum günü partisinde aradığı numarayla aynı.

“Yani Doug’a bir adım daha yaklaştık.” dedi Joseph. “Şu kontrollü telefonlar takip edilebiliyor ama yerini saptayabilmemiz için Doug’ı birkaç telefon görüşmesi yapmaya zorlamalıyız.”

“Richard Odum’dan ne haber?” diye sordu Hector. “Bill Millhouse’un sağ koluydu. Odum, Doug’ı birkaç telefon görüşmesi yapmaya ikna edebilir.”

Joseph başını salladı. “O öldü. Bir SWAT ekibi Reggie Millhouse’un savunma fonuyla aldığı evlerden birinde cesedini buldu. Boğazı kesilmişti. Karısı da aynı şekilde.”

“Oraya gönderdiğim CSU ekibi kan gruplarını belirlemiş.” dedi Brodie. Bodrumda Ford’un saatiyle birlikte bulduğumuz örnekler Odum’ın grubuyla uyuyor. Ne yazık ki Doug’ın cep telefonundan arayacak kadar güvendiği başka birine ihtiyacımız var.”

“Onu başka türlü de takip edebiliriz.” dedi Ciccotelli. “IT’den Yelton, Gargano’nun evinin tavanına yerleştirilen webcam’in görüntülerini kendi serverına aktarma üzerinde çalışıyor, görüntüleri indirmiş olmalı.”

“Bu ne kadar sürer?” diye sordu Joseph.

“Bu, kafasını ne kadar çalıştırdığına bağlı.” dedi Yelton. “Bir saat, bir gün ya da hiçbir zaman... Webcam artık ana servere bağlı değil. Pili bitmiş. Bir dakika içinde tekrar bağlanıp hâlâ aktarım yapıp yapamadığını göreceğiz. Sonucu size haber vereceğiz.”

“Güzel.” dedi Joseph. “Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı Teğmen?”

“Dr. MacGregor’un ilaçlarının bulunduğu odayı arama izni olmaksızın aramamıza izin vereceğini düşünmüştük, yani iki kızının da kayıp olduğunu göz önüne alınca... Ama oraya gittiğimizde avukatı da oradaydı ve babaya izin vermemesi yönünde tavsiyede bulundu.” Cicoletti’nin çok rahatsız olduğu sesinden belliydi. “Eğer Kim herhangi bir ilaç çalmışsa, Kim’in Zacharias’ın ölümünde suç ortağı olmakla suçlanabileceğini söyledi. Biz de Dr. MacGregor’un ilaç kabini için bir arama izni çıkarttırmaya çalışıyoruz.”

“Dr. Quartermaine?” dedi Joseph. “Kaçırılanlardan birinin babasının veteriner olduğuyla ilgili mesajımı aldınız mı?”

“Aldım.” dedi Quartermaine. “Geç kaldım çünkü Zacharias’ın zehir analizinin sonuçlarını bekliyordum. Kısaca söylemem gerekirse, hâkimden arama izni imzası alamamanız için hiçbir neden yok. Kurbanın kanında yüksek miktarda fentanil ve ketamine rastlandı, ikisi de bir veterinerin ecza deposunda bulunabilen şeyler; özellikle büyük hayvanlarla ilgiliniyorsa... Otopsi raporuyla birlikte zehir analizi sonuçlarını ofisinize fakslamaktan mutluluk duyarım Teğmen Ciccotelli.”

“Mükemmel!” dedi Ciccotelli hoşnutlukla. “Teşekkür ederim.”

“Zacharias’ın ölüm sebebi neydi?” diye sordu Joseph.

“Resmî ölüm nedeni boğulma.” dedi Quartermaine.

“Ne?” Clay afallamıştı. “Boğularak mı öldürülmüş?”

“Evet ama elle değil, kimyasallarla... Söylediğim gibi, şok

tabancasıyla vurulduktan sonra fentanil ve ketamin kokteyli verilmiş. Şok tabancası onu en fazla otuz saniye etkisiz bırakmış olabilir. Fentanil hızlı etki eden bir tip narkoz; otuz saniyede etkiliyor ama etkisi o kadar uzun sürmüyor. Fentanilin etkisi geçmeden ketamin devreye giriyor ve etkisi verilen doza bağlı olarak otuz ila doksan dakika devam ediyor, İki kez şok tabancasıyla vurulmuş, sonra damarına fentanil enjekte edilmiş. Ketaminse doğrudan kas dokusuna verilmiş.” Bu son cümleyi yüzünü buruşturarak söylemişti.

“Nasıl boğulmuş oluyor bu durumda?” diye sordu Clay hoparlörden.

“Laringospazm... Ketaminin bir yan etkisi. Ses telleri kasılır ve tamamen kapanır, bu da soluk borusunu tıkar. Anestezi için ketamin kullanılan ameliyatlarda da görülür ama pek sık olmaz. Hastanın yanında doktorlar olduğu için başının yeri değiştirilerek soluk borusu açılır. Ama bu kurban için aynı şeyler geçerli değildi çünkü ona yardım edecek kimse yoktu. Bu tip vakaların üçte ikisinden fazlasında ketamin kaslara enjekte edilir, kurbanın başına gelen de bu. Tam anlamıyla boka batmış bir durum, her şey tümüyle ters gitmiş. Kurban yedi ila on dakika arasında ölmüş.” Quartermaine duraklayıp Daphne’ye baktı. “Hanımefendi, iyi misiniz?”

Daphne’nin yüzü tebeşir gibi beyazdı ve bu akşam ikinci kez Joseph kendi kışını tekmelemek istiyordu. Aynı ilaçların kendi oğluna da verildiğini bildiği hâlde onun öylece orada oturmasına izin ver, Zacharias’a neler olduğunu dinlet. (Quartermaine’in aklı neredeydi acaba?)

Bilmiyordu, Joseph farkına vardı. Quartermaine tanıştırmaya faslından sonra içeri girmişti. Kaçırılan çocuğun annesiyle konuştuğunu bilmiyordu.

Açıklamak için konuşmaya başlamak üzereyken Daphne zoraki bir gülümseme takındı.

“Ben iyiyim. Tanışma faslından sonra geldiniz ve bu oldukça özel bir durum. Ben Daphne Montgomery, eyalet savcısı... Ford Elkhart benim oğlum.”

Quartermaine ağzı açık kalakaldı. “Aman Tanrım! Çok üzgünüm.”

“Önemli değil.” dedi Daphne, yüz ifadesi onların gözleminin önünde değişmişti. Sesi birkaç ton düşmüş ve yumuşanmıştı. Duruşu değişti, vücudu daha zen hâline geldi. “Nereden bilebilirdiniz?”

Dokuz ay önce Grayson’ın evinde tanıştığı sakın, soğuk-

kanlı ve özgüvenli kadına dönüşmüştü. Onun Daphne'si cesur ve davetkârdı. Ama bu kadın öyle değildi. Grayson'a göz attı, onun da Daphne'ye baktığını gördü. Queartermaine hariç masadaki herkes bunu fark etmişti.

Hector Rivera bir not karalayıp Joseph'e uzattı. *Eski kocasına Ford'un kayıp olduğunu söylerken ve kuzeninin kaçırılmasından bahsederken de bu ses tonuyla konuşmuştu. Bunu yaptığının farkında mı?*

Lanet olası iyi bir soru, diye düşündü Joseph. Sonra beyninde birden bir şimşek çaktı. *Seks yaparken de böyle değişecek mi?* Sandalyesinde oturuşunu değiştirdi, penisi sertleşmişti. *Tanrı aşkına,* diye düşündü kendinden iğrenerek. Şimdi olmaz. Güçlülükle beynindeki o görüntüyü uzaklaştırdı ve yeniden odaklandı.

"Yine de üzgünüm." diyordu Quartermaine, Daphne'ye. "Aynı şeyin Ford'un başına gelip gelmediğini merak ediyorsunuz. Ve cevap; hayır."

Kaşlarını zarafetle kaldırdı. "Kesin olarak mı hayır? Yoksa sizin fikrinize göre mi hayır?"

Quartermaine tereddüt etti, biraz bocalamıştı. "İkisi de... Bakın Madam Montgomery..."

"Madam değil," diye araya girdi Daphne, "evli değilim."

Quartermaine derin bir nefes aldı. "Tamam, Bayan Montgomery. Birincisi, Ford adamla mücadele etti. Onun sokakta bulduğumuz kanı sadece sağlam bir yumruk yediğini gösterir, daha fazlasını değil. Zacharias'la aynı durumda olsaydı adama karşı koyamamış olurdu."

Daphne başıyla onayladı. "Teşekkürler Dr. Quartermaine."

"Neil," dedi, hâlâ bocalıyordu; "lütfen!"

"Sen de bana Daphne dersen..." dedi. Az önce nasıl değiştiğinden hiç söz etmemişti ama yanakları kızarmıştı ve Joseph onun bunu fark ettiğini biliyordu.

Hoparlördeki telefon cızırdadı. "Affedersiniz, ben Clay Maynard. Zacharias görev dışında benim için çalışıyordu."

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Quartermaine, "Benim burada ne işim var?" der gibi bakıyordu. "Özür dilerim Bay Maynard. Kurbanla tanışıklığınız olduğunu bilmiyordum."

“Mühim değil.” dedi Clay düz bir sesle. “Başa çıkabilirim. Yalnızca çelik yelek giyip giymediğini öğrenmek istedim.”

“Hayır. Rozeti boynundaki zincire asılıydı ama kazağının altında yelek yoktu. Tabanca kılıfı da boştu, cesedin üzerinde ve etrafında hiç silah bulunmadı. Üzgünüm.”

“Mühim değil.” diye tekrarladı Clay. “Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Buna minnettarız.”

Joseph ilgisini Brodie’ye yöneltti. “Ford ve Kimberly’nin o sokaktan nasıl çıktığını çözebildiniz mi?”

“Çözdük.” dedi Brodie. “Teknisyenler oradaki çöpleri ortadan kaldırdıktan sonra sokağa tekrar gittim. Sokaktaki çöpler ortalığa dağılmıştı ve izlerin üzerini kapatıyordu ama teknisyenler sokağın sonundaki kaldırımda ve Ford’un yere düştüğünü düşündüğümüz bölgede de hidrolik sıvıyla karışmış benzin buldular.”

“Hidrolik kaldırma çalan bir el arabası kullandı.” dedi Joseph. “Ve el arabasının bakıma ihtiyacı vardı.”

“Aynı benzin-hidrolik sıvı karışımını Odum’ın bütün evlerinin garajlarında da bulduk.” diye ekledi Brodie. “Silahları da bu yöntemle boşalttığına bahse girerim. Üç evi de kesinlikle ziyaret etmiş.”

Joseph somurttu. “Ama Ford’u bu evlerden birinde saklamıyor. JD, araştırmalarında Millhouselara ait başka mülklere rastladın mı?”

“Hayır. Bugün araştırdığımız ev ve işyerlerinin tamamı kiralık. Hyatt’ın çalışanlarından birine Maryland ve Pennsylvania’da, içinde “Doug” geçen bütün mülkleri arattım, hem isim hem de soyadı olarak... Doug isminin varyasyonlarını da araştırdım, örneğin “Douglas” ve “McDougal” gibi... Binlerce sonuç bulduk. Bu akşam içlerinden eleme yapmaya başlayacağım.”

“Güzel. Eğer fiziksel araştırma için desteğe ihtiyacınız olursa haberim olsun.” Notlarını gözden geçirdi. “Daphne, Doug’la ilgili bir davan olup olmadığını görmek için eski dosyalarını inceliyordun. Durum nedir?”

“Tüm davalarımı bir veritabanında tutuyorum ve toplanıdan önce inceleme fırsatım oldu. İlk bir buçuk yılmda eyalet savcısının ofisinde Grayson’ın asistanıyım. Daha çok Kimberly MacGregor’ın davasına benzer davalara bakıyordum. Beş yüzden fazla hafif suç ve D sınıfı hırsızlık dosyasına⁴² baktım.

⁴²-Hırsızlık davalarındaki en hafif sınıf. Çoğunlukla 2-7 yıl arası hapisle cezalandırılır.

Savcılığa terfi ettiğimden beri tamamladığım dava sayısı yüzden az. Reggie Millhouse davası zamanımın çoğunu aldı.”

“Bir isme denk geldin mi?”

“Henüz değil. Doug adında, soyadında ya da JD’nin bahsettiği varyasyonlarda birinin davasına bakmadığımı biliyorum ama bu davalıların aile üyelerinden biri olmadığı anlamına gelmiyor. Asistanlık yaptığım zamanlarda baktığım davaları araştıran bir ordu dolusu memur var. Tüm davalıların fotoğraflarını da kontrol ediyorlar, yirmi beş - otuz beş yaş aralığındaki kahverengi saçlı ve boyu bir yetmiş - bir seksen beş arasındakileri ayıklıyorlar. Yarın sabah erken saatlerde bitirmiş olurlar diye düşünüyorum. Yardım etmeyi teklif ettim ama orada bulunmam bir dolu güvenlik önlemi alınmasını gerektirecekti. “Kaşlarını çattı. “Doug yakalanana kadar kendi ofisimde yasaklıyım.”

Hayatı üzerindeki tehdit geçene kadar Daphne’nin ofisine ya da mahkeme salonuna gitmeyecek olması Joseph’i içten içe sevindirmişti. Ama onu meşgul eden önemli şeylerden birini kaybettiğini biliyordu; oğlunu düşünmesini engelleyip oyalanabileceği bir şeyi...

Ona sessiz bir sempatiyle baktı. “Eğer bir fotoğraf bulurlarsa onu görgü tanımıza, yani Timonium’daki şu öğretmene mümkün olduğunca çabuk ulaştıracamız.” JD’ye döndü. “Kimberly’le ilgili ne buldun?”

“Bize gönderdiğin Ford’a ait Facebook postlarından, Kim ve Ford’un eylülde bir partide tanıştıklarını ve Ford’un arkadaşlarına Kim’le bugüne kadar tanıştığı tüm kızlardan daha çok ortak yönü olduğunu söylediğini biliyoruz.” JD masanın üzerine bir delil zarfı koydu. “Bunu Kimberly’nin yurt odasında buldum. Ford’un sevdiği tüm şeylerin listesi ve Kimberly’nin onlar hakkında daha çok şey öğrenmek için hazırladığı yapılacaklar listesi... Elle yazılmış. Kimberly pek çok araştırma yapmış.”

Joseph bu söylenene irkilerek karşılık verdi. Listeye bakmak bile başlı başına acı vericiydi. “Kimberly çıkarıcı bir genç kadın. Onu böyle tanımlayan başkası oldu mu?”

“Konuştuklarımız arasında hayır.” dedi JD. “Onun eğlence, zeki, esprilere gülen biri olduğunu söylediler. Onlara kurabiyeler yapmış. Ford arkadaşlarıyla dışarı çıktığı zaman yakınmamış. İdeal bir kız arkadaşmış.”

“Joseph, benim Deacon! Bu gece MacGregor’larla biraz konuşma fırsatım oldu. Çok güzel bir evde yaşıyorlar ve anne

babası lüks arabalara biniyorlar. Kimberly'nin neden hırsızlık yaptığıyla başlamak istedim. Ailesi iki yıl önce zor bir dönemden geçtiklerini ve Kim'in harçlığında indirim yapmak zorunda kaldıklarını söyledi. Kimberly'nin BMW'sini depoya koymuşlar, böylece sigortasından ve kampüsteki otopark ücretinden tasarruf ediyorlarmış. Kimberly bunu pek hoş karşılamamış. Okula başladıktan bir ay sonra yeni bir dizüstü bilgisayar istemiş ve ailesi bunun için bir iş bulması gerektiğini söylemiş. Hemen sonrasında da elmas bir yüzük çalmaktan tutuklandığı haberi gelmiş."

"Söylediklerinle dosyamda yazılanlar birbirini destekliyor." dedi Daphne. "Yüzüğü bir dizüstü bilgisayarla takas etmek için bir rehinciye götürdüğünde yakalanmış. Onu hafif hırsızlıkla suçlayabilirdim ama bana ve ailesine karşı çok saygısızdı. Ailesi ona pahalı bir avukat tutup kefaletini ödedi fakat Kimberly onlara çok kötü davrandı."

"Tabii bu süslü avukatın ücretini ve kefaleti karşılayabilmek için BMW'sini sattılar." dedi Deacon. "Ve Bayan MacGregor'ın söylediğine göre Kim bu olayı herkese küfürler ederek anlatıyormuş. MacGregor'lar bu tecrübenin Kim'e bir ders olacağını umuyorlardı. Ford'un kaçırılmasında parmağı olduğunu öğrendiklerinde şoke oldular. Bana sürekli ne kadar üzgün olduklarını söyleyip duruyorlardı."

Daphne doğru sözcükleri seçmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Hımm, onlara teşekkür ettiğimizi ve kızlarını bulmak için çalıştığımızı söyle."

Joseph onun tereddüdünü anlıyordu. "Ford sağ salim eve döndükten sonra onların özürlerini kabul etmemiz çok daha kolay olacak."

Daphne minnetle ona gülümsedi. "Kesinlikle..."

Joseph bir süre gözlerini ondan alamadı, sonra gözlerini notlarına çevirdi. "Teğmen Ciccotelli, otoparktaki adamın bir fotoğrafını bize gönderebilir misiniz?"

"Elbette. Peruklu ve kapüşonlu hâlinin birkaç görüntüsünü videodan ayrı ayrı hazırlayacağız." dedi Ciccotelli.

"Teşekkürler... Amacımız Doug'ı bulmak; bu adam her kimse... Özetlersek; JD mülkleri araştırıyor, Ajan Coppola ve Dedektif Rivera, Daphne'nin ailesi için birincil güvenlik olmaya devam ediyor. Ciccotelli'nin çizim uzmanı Doug'ın yüzünü gören beş yaşındaki tanık üzerinde çalışıyor ve IT de Doug'ın, Garzano'nun evinde kullandığı webcame bağlanmayı deniyor.

Deacon, eğer sana orada ihtiyaçları yoksa seni burada istiyorum.”

“Sanırım burada işler yolunda gidiyor.” dedi Deacon. “Bu gece eve doğru yola çıkarım.”

“İyi. Başka sözü olan?”

“Ben...” dedi JD. “Ajan Lamar nerede?”

“ATF’yle⁴³ birlikte Odum’ın evinde bulunan silahların kaynağı üzerinde çalışıyor. Uygun olduğunda bizi bilgilendirecek. Herkes plandan memnun mu?”

Herkes başıyla onaylıyordu ve birden telefonlar masanın üzerinde titremeye başladı. Bir grup mesajı gönderilmişti, kayda değer bir çığlık ve alkış sesine neden oldu. Joseph kendini ağlarken buldu, JD’ye gözyaşlarını gizlemeye bile çalışmamıştı.

Joseph hoparlöre eğildi. “Hey, Maynard! Mesaj sana da geldi mi?”

“Evet.” Clay boğazını temizledi. “Stevie uyanmış. Mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim.”

Joseph masaya dönüp Daphne’ye baktı, gözlerini kapatmış, dudaklarını sessizce oynatıyordu. “Dua ediyor.” diye düşündü. Ya şükranlarını sunuyor ya da Tanrı’ya aynı merhameti göstermesi için yalvarıyordu.

Ya da her ikisi...

“Toplantımız bitmiştir, dağılabilirsiniz.”

West Virginia, 3 Aralık, Salı, 20.30

Ford yaşlı adamın biftek dilimlerinden birkaç ısırık aldı ve bir avuç kar’ı ağzına götürüp dudakları kabinden aldığı kirli eldivene değmeden geri kalanını yere bıraktı. En azından su kaybetmeyecekti.

Önce ölesiye donacaktı. Hiç yıldız yoktu, yalnızca beyaz bir örtü ve yağan kar... Etrafında hiç ışık yoktu. Yaşadığı en karanlık geceydi.

Ford rüzgâra karşı omuzlarını öne eğdi. *Bir ayağım diğerinin önüne...* Yürümeye devam etmeliydi ya da sonu ölüm olacaktı. Gerçekten ölebileceği ihtimalini ilk kez göz önünde bulunduruyordu.

Ölmek istemiyorum. Bu yüzden hareket et. Ayaklarını oynat. Bir ayağım diğerinin önüne...

⁴³-Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu. *Alcohol, Tobacco and Firearms*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 21.15

“Eve mi, Stevie’yi görmeye hastaneye mi?” diye sordu Joseph; Daphne, Escalade’inin ön koltuğuna binerken.

“Eve...” dedi Daphne. “Stevie’nin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

“Senin de dinlenmen gerek.” dedi Joseph arkalarındaki arabaya el sallayarak. Rivera ve Coppola, Escalade’in arkalarında yerini almış Daphne’ye evine kadar eşlik ediyorlardı. “Kayıp çocukların anne babaları kendilerine dikkat etmeleri gerektiğini unuturlar. Eğer durup dinlenirlerse çocuklarına ihanet ediyormuş gibi hissederler.”

Daphne ona bakmak için koltuğunda yan döndü. Bu sessizlikte nihayet düşünebiliyordu. Ve düşünmek istemiyordu. Bu yüzden konuştu. “Karın kaybolduğunda sen durup dinlenmiş miydin?”

Joseph gözlerinde şaşkınlıkla ona baktı. Sonra omuz silkti ve bakışlarını yola çevirdi, yağan kar yolu kayganlaştırıyordu. “Hayır.”

“Bana ondan bahseder misin?”

Havada bulut oluşturan derin bir nefes verdi. “Daphne, ben bunun doğru...”

“Özür dilerim. Sadece hava soğuk ve kar yağıyor ve benim oğlum dışarıda bir yerlerde. Ve eğer başka bir şey düşünebilirim belki o zaman aklımı kaybetmem. Ama bir daha onunla ilgili soru sormayacağım. Seni üzmem istemiyorum. Hobilerini sorsam mesela... Spor örneğin... Korkarım ben spor konusunda çok iyi değilim.” *Ve şu anda saçmalıyorum.*

"Soru sorarak beni üzmüyorsun. Sadece, kadınların bir erkeğin hayatındaki trajik aşkının hikâyesini dinlemekten hoşlanmayacağını düşündüm." Bunu dramatik bir havada söylemişti, kendiyle dalga geçercesine.

Daphne gülümsemedi. "Onu sevmiştin. O senin hayatının bir parçasıydı, kısa bir süreliğine de olsa. Onun kaçırılmasıyla ilgili ayrıntıları bilmeme gerek yok. Sanırım bilmek istediğim senin ona nasıl âşık olduğun."

Göz ucuyla tekrar ona baktı. "Sen Ford'un babasına âşık olmadın."

"Hayır olmadım. Garsonluk yapıp kurs parasını çıkarmak için iş başvurusunda on sekiz yaşında olduğu yalanını söyleyen on beş yaşında bir kızdım. Travis çok daha büyüktü ve gösterişliydi. Büyük bir şehirde bir avukattı, benim çaresizce olmak istediğim kişiydi."

"Hangisi; avukat olmak mı, şehirde yaşamak mı?"

"İkisi de... Onunla konuşmaya başladım. Tek istediğim avukat olmakla ilgili sorular sormaktı. O ise kendimi ona sunduğumu düşündü. Bilirsin."

Çenesini iyice sıkılmıştı. "Tahmin edebiliyorum."

"Sonra hatırladığım ilk şey vardiyamın bittiği ve onun Greenbrier'daki otel odasındaki şarap ve güllerdi."

Kaşları iyice kalkmıştı. "Beş yıldızlı Golf Resort Otel mi? Orada mı çalıştın?"

"Hayır, orada çalışacak kadar şanslı değildim ama yakınlarındaki bir restoranda şehrin herhangi bir yerinde kazanabileceğimden çok daha fazla bahşiş aldım. Müşterilerimi izleyerek zengin insanların nasıl yaşadığını öğrendiğimi düşündüm. Öncesinde hiçbir fikrim yoktu."

"Aklını başından almış olmalı." dedi kısık sesle.

"Taşradan gelen bir kızın hayalini kurabileceğinden bile fazlasıydı. Gözlerim kamaştı. Sonra sarhoş oldum. Ne olduğunu anladığımda, olan çoktan olmuştu."

Joseph'in çenesi adeta perçinlenmişti. "Ya sonra?"

"Uyandım. Travis çoktan gitmişti. Güvenliğinin başı, Hal beni eve götürmek için bekliyordu. Akşamdan kalmaydım. Daha önce hiç şampanya içmemiştim. Daha önceden yapmadığım *pek çok* şey vardı. Bir ay sonra hâlâ her sabah kusuyordum."

“İlk seferindi.”

“Joseph, eğer çeneni böyle sıkmaya devam edersen dişlerini kıracaksın.” dedi Daphne soğuk bir tavırla. “Bu olanlar uzun zaman önceydi.”

Rahatlamak için gözle görülür bir çaba sarf etmişti. “Sonra Ford’u doğurdun.”

“Evet. Greenbrier’in dünyadaki en havalı yer olduğunu düşünmüştüm ama müjdeli haberi Travis’e iletmeye giderken bir kez daha şoka uğradım. Konuşamıyordum. Zili çalmadan gitmek için arkamı döndüğümde ön kapılar açıldı ve Hal dışarı çıktı. Saklanmaya çalıştım ama beni görmüştü ve kim olduğumu hatırladı. Bana bir kez baktı, rengim solmuştu ve o korkmuştu, hâlimi anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu.”

“Ne yaptın?”

“Beni mutfığa oturttu, süt ve kurabiye verdi. Ve sonra beni Nadine’e, Travis’in annesine götürdü. Korkmak böyle bir şey... Sanki Cindirella’nın üvey annesi ve İngiltere kraliçesi aynı bedeninin içine girmişlerdi.” Daphne hatırlarken yüzünü buruşturdu. “Bana bir bakış attı ve yüzü benimki gibi bembeyaz oldu. Ben aşağıda mutfakta otururken Hal ona kim olduğumu ve Greenbrier’da Travis’le aramızda geçenleri anlattı. Çenemi tutup yüzümü yukarı, ışığa doğru kaldırdı. Sonra dedi ki, ‘Adın ne çocuğum?’ Ona ismimin Daphne Elizabeth olduğunu söyledim. ‘Elizabeth uygun bir isim.’ Sanırım beni delirten şey bu oldu, çünkü geri çekilip ‘Neye uygun?’ dedim. Bana ‘Torunun annesinin ismi için...’ dedi.”

“Demek ki bebeği istiyordu?”

“Ah, evet! Travis’in o zamanki eşi kısırmış.”

“O zamanki eşi?”

“Ben üç numaralı karısıydım. Daha iyisini bilebilmek için çok küçük ve çok aptaldım. O zamanda daha iyi bir seçim yapacağımdan değil. Yani demek istediğim, hamileydim, on beş yaşındaydım ve bir kilise faresinden daha fakirdim. Elkhart’lar bebeğime benim asla veremeyeceğim bir hayatı sunabilirlerdi. Ve en başta evli olduğunu bilmiyordum.”

“Travis o zamanki eşinden öylece ayrıldı mı? Pat diye...”

“Aşağı yukarı... Travis’in kimle evli olduğunu umursadığını sanmıyorum. İki numaralı eşinden ayrılması birkaç ay sürdü. Nadine bu zamanı iyi değerlendirdi. Beni DC’deki aile evine tıktı. Ben daha ‘gösterişli’ biri olana kadar sosyete tarafından görülmemi istemedi.”

“Ve daha az hamile?”

"Kesinlikle... Ford doğduktan sonra birkaç ay daha o evde kaldım."

"Annen bunun hakkında ne düşünüyordu?"

"Nadine tarafından biraz ezilmişti. O ilk gün, hamile olarak kapıda belirmediğim gün Nadine limuzinini çağırdı, beni anneme götürceğini söyledi. Nadine izlerken anneme hamile olduğumu söylemem gerekiyordu. Zavallı annem!.. Yıkılmıştı. Nadine anneme Elkhart'lara taşınacağımı ve eşyalarımı toplamamı söyledi. Sanki sahibimizmiş gibi."

"Annen ne yaptı?"

"Hayır.' dedi. Sonra Nadine, Elkhart'ların benim ve bebeğim için yapabileceği şeyleri sıraladı. Çoğunlukla eğitim meseleleri ve maddi konular... Annem biraz yumuşadı ama Nadine'in sözlerinin yazılı olması ve bunları annemin avukatının gözden geçirmesi koşuluyla... Ben şoka uğramıştım, annemin bir avukatı olduğunu bile bilmiyordum. Daha sonra gerçeği öğrendim, tamamen blöf yapıyormuş. Ama bir kontrat istemesi Nadine'in saygısını kazanmasını sağlamıştı. Annemin ileri görüşlülüğü sayesinde üniversiteye gidip, Ford henüz küçücük bir çocukken diplomamı aldım. Ayrıca bebeği doğurur doğurmaz Travis'in boşanmasının da önüne geçti, evlilik ancak benim onayım la ya da sadakatsiz olduğumun kanıtlanmasıyla bozulabilirdi."

"On beş yaşında olduğunu öğrenince Travis ne söyledi?"

"On sekiz yaşında olduğumu düşündüğüne yemin etti ve bu adil sayılırdı. Alkol servisi olan bir restoranda iş bulabilmek için yalan söylemiştim. Yüklü bahşişler..."

"Adaletsiz olmayı istemeyiz." dedi soğukça. "Evlenmen yasal mıydı peki?"

"Eğer hamileysen ve ailenin onayı varsa Maryland'de yasal."

"Senin için köklü bir değişim olmuş olmalı."

"Başlangıçta çok zordu. Annemi özlüyordum, haftalar boyunca sabahları mide bulantım oldu ve Nadine tam bir angarya uzmanıydı. Bir akademik eğitimcim ve 'Nasıl Elkhart olunur' derslerim vardı. Nasıl oturulur, ayağa kalkılır, yenilir, giyinilir? Tipik bir Eliza Doolittle'dım. Ama Nadine kendince Ford ve benim için en doğrusunu yapmaya çalışıyordu."

"Travis'in annesinin bunları kabul ettiğine şaşırdığımı söylemem gerek. Ailem vasıtasıyla pek çok zengin kadın tanıdım. Durumu kabullenmeyi geçiyorum, çoğu, oğlunun parasız, eğitimsiz bir garsonla evlendiğini görmektense ölmeyi tercih ederdi."

"Ben bunu hep merak etmiştim. Nadine'e birkaç defa sordum. Bana her zaman onun gerekliliklerine uyduğumu söylerdi. Bunu dürtmeye devam ettim ve bir gün hizmetçi kadınlardan biri bana Nadine'in on beş yaşında bir bot kazasında ölen kızının fotoğrafını gösterdi. Benzerlik dikkat çekiciydi. Kızına benzediğim için beni istediğini o zaman anladım."

Joseph korkuyla sinmişti. "Travis de bunu biliyor olmalı. Ve seninle yattığını düşünürsek... Özür dilerim, sadece bu biraz... Üç kız kardeşim var ve böyle bir şeyi hayal edemiyorum."

"Bir süre ben de bundan endişelenmiştim, ta ki Travis'in 'gerekliliklerinin' annesininkinden daha az olduğunu fark edene dek... Travis'in benimle öyle bir şeyi düşünmüş olmasının bile çok rahatsız edici olduğundan Hal'e bir kez bahsetmiştim. Ve Hal bana, o gece Travis'in odasında benden önce iki kadınla daha buluştuğunu söylemişti. Travis'in 'Napolitan' aşamasında olduğu aşikârdı. Bilirsin, sarışın, esmer, kızıl... Aslında bu bana daha iyi hissettirmişti."

"Peki Travis'le en sonunda ne oldu?"

"Yaşlandım. Yirmi yedi yaşındaydım. Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"Ama etmedin."

"Hayır. Bir gün ofisine davetsiz girene kadar... Sonra onun geldiğini gördüm. Ve sekreterinin de..." Abartılı bir ürperti geçirdi. "Gözlerim çamaşır suyuyla yıkanmış gibi bir anda açıldı."

Joseph uzun uzun ve derinden güldü ve Daphne tamamen suskunlaştı. Ciddi, katı ve odaklanmışken Joseph çekici ve seksiydi. Hatta tehlikeli. Ama gülerken çok güzeldi. Daphne böyle olduğunu her zaman biliyordu.

Joseph başını çevirdi, aniden ciddileşmişti ve Daphne bu kayıp yüzünden iç geçirmek istedi. "Ne?" diye sordu Joseph. "Ne oldu?"

"Güldüğün zaman hoşuma gidiyor." dedi sadece. "İyi hissettiriyor."

Joseph kolunu ortadaki konsola uzatıp avucunu dışarı bakacak şekilde yerleştirerek sessizce bekledi. Daphne parmaklarını onunkilerin arasında kaydırды, Joseph sıkıca elini tuttuğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Daphne kenetlenmiş ellerini yanağına götürüp tenini eline değdirdiğinde Joseph'in nefes alıp vermesini duyulabiliyordu. Dudaklarını parmakları-

na bastırdıktan sonra ellerini yeniden konsolun üzerine bıraktı. “Teşekkür ederim.” diye fısıldadı.

“Ne için?” diye sordu, sesi pürüzlü ve kulak tırmalayıcıydı.

“Bu berbat günü atlatmama yardım ettiğin için...” Gözleri dolmuştu ve gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırptırdı. Joseph cevap vermedi, yalnızca onun yaptığı gibi elini dudaklarına götürdü. Parmaklarını öptü. Onun yaptığı gibi...

Ama elini yüzüne götürdüğünde, yumuşak bir battaniyeymiş gibi onun avucuna burnunu sürttü, gözlerini yoldan ayırmadan başını oynatıyordu.

“Mis kokuyorsun.” diye mırıldandı Joseph. Daphne kendi ellerinde onun kokusunu duyduğunu ve onu nasıl sakinleştirdiğini hatırladı.

“Sen de öyle...”

Onun elini tekrar öptü, sonra kenetlenmiş ellerini konsolun üzerine bıraktı ama elini çekmesine izin vermedi. Dakikalar geçti, ikisi sıcak kollarında öylece durdular.

Ama dışarıyı soğuk. Ford dışarıda bir yerlerde. Bu düşünce gevşemiş savunma duvarlarının arasına sızmıştı ve Daphne bunu engellemek için konuşmaya başlamak üzereydi.

Joseph ondan önce konuşmaya başlamasaydı.

“İsmi Jo Carter’dı.” dedi.

“Jo Carter?” Bu, Daphne’yi gülümsetmişti. “Gerçekten mi?”

Joseph gülümsedi. “Tanışmamızın hikâyesi şu: İsmi Joella Priscilla Carter’dı. ‘Jo Carter, USS *Theodore Roosevelt*’ adına gelmiş bir paket vardı. Gençken pek çok insan beni Joe diye çağırırdı, bu yüzden bunun bir yazım hatası olduğunu düşünmüştüm. Paketi açana kadar... En yakın arkadaşın tarafından gönderilmiş bir bakım paketi, içinde kadın eşyaları vardı. Girls Scout kurabiyeleri güzeldi ama geri kalanı...” Yüzündeki ifade komikti. “Makyaj malzemeleri, iç çamaşırları ve hijyen ürünleri... Ve... Şey... Diğer şeyler işte... Umulmadık yaramaz şeyler...”

Daphne hafifçe güldü. “Ah canım! Senin için küçük bir şok olduğunu hayal edebiliyorum.”

Joseph öksürdü. “Aynen öyle. Özellikle arkadaşlarım kutuya bakıp yüzümü eksittiğimi görünce... Benimle epey dalga geçmişlerdi, özellikle şu şey...”

“Dildo mu?” diye yardım etti Daphne.

Joseph kahkahasını daha fazla tutamadı. “‘Kişisel masör’ demeyi tercih ediyorum.” “Domates veya do-ma-tez. Her neyse,

sonra ne yaptın?" "N'apiyim, Girls Scout kurabiyelerini yedim ve sonra..." Daphne yeniden güldü. "Joseph! Kızın kurabiyelerini mi yedin?" "Ama mentollü kurabiyelerdendi." dedi Joseph, sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına. "Ayrıca o şey... Cep aleti için alet olduğum geyiklerden dolayı bana borçluydu. Onun kaldığı yeri araştırdım ve sırf yüzünün kızardığını görmek için kutuyu ellerimle teslim ettim. Fakat kızarmadı bile. Dedi ki, "Çok ateşli, ranzam bu gece zangırdıyacak." Joseph bunu hatırlayınca sırıttı. "O gece ve ondan sonra onu gördüğüm her an beni güldürmeyi başardı. Ve... Ve sonra onun o kadın olduğunu anladım." Gülümsemesi eriyip gitmişti. "O her şeyimdi."

Daphne'nin gözleri yeniden dolmaya başlamıştı. "Harika biri gibi duruyor."

"Öyleydi. Helikopter pilotuydu, çok zekiydi."

"Senin görevin neydi?"

"Pilottum. Prowler⁴⁴ kullanıyordum."

"Savaş pilotu muydun? Gerçekten mi? Aile işi yerine donanmaya girmiş olmana şaşırdım. Mühendissin, değil mi?"

"Evet. Babam işe devam etmemi istemişti, onunla aynı şeyi istemiyor olabileceğim ihtimali kafasına hiç girmemişti. Doğduğum günden başlayarak tüm geleceğimi planlamıştı. Çocukken bundan nefret ederdim. Beni yıpratıyordu, anlıyor musun? Geleceğine dair kontrolün elinde olmadığı hissi..."

"Anlıyorum." dedi Daphne. "Benimkisi zıt bir sosyo-ekonomik sınıftan gelen bir baskı olsa da... Annem kasabadaki otellerden birinde odaları temizlerdi. Benim için daha fazlasını istemişti. Bu yüzden hamile kaldığımda bu kadar üzülmüştü."

"Bu anlaşılabilir." dedi. "Babamla aramdaki sorun sana huysuzluk gibi görünüyordur eminim."

"Daha farklı." dedi Daphne ve Joseph ona inanmadığını gösteren bir bakış attı. "Pekâlâ, huysuzluk da denebilir."

"Yalnızca Jack Carter'ın oğlundan başka biri olmak istedim. Babam harika bir adam, harika bir baba ama gölgesi çok büyük ve ben tüm hayatım boyunca onun gölgesi altında yaşadım."

"Kendi gölgeni yaratmak istedin." dedi Daphne ve Joseph onun elini sıktı.

"Bunu o kadar çok istedim ki onun ve onun bağlantılarının haberi olmadan Deniz Harp Okulu'na başvurdum. Kendi başıma yaptım. Hayatımdaki en güzel günlerden biriydi."

"Peki ya baban?"

“Çok üzölmüştü.” Joseph kafasını salladı. “Ve sonra ona açıkladım. İyi bir baba olduğu için beni dinledi ve kendi ayakları üzerinde nasıl yükseldiğini hatırladı. Ve sonra herkese benimle övünmeye başladı.”

“Seninle çok gurur duyuyor.” Daphne onun göğsünün kabarmasını izledi. “Olması gerektiği gibi...”

“Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Kalan yolu sessizlikle tamamladılar, Daphne birinin her şeyi olmanın nasıl hissettirdiğini düşünmekten kendini alamamıştı. Onun her şeyi olmanın...

Ve sonra mola sona erdi, gerçeklik cama düşen kar taneleriyle kendini hatırlattı. *Ne olur üşüyor olmasın. Ya da acı çekmesin. Korkmuş olmasın.*

3 Aralık, Salı, 21.45

Joseph arabayı Daphne’nin evinin yanındaki kaldırımda durdurdu, Hector ve Kate’in garajı kontrol etmesini bekliyordu. Daphne’nin parmakları hâlâ kendi parmaklarının arasındaydı, yan koltukta sızıp kalmadığını gösteren tek şey elini sıkı sıkı tutuyor oluşuydu.

“Hey,” dedi yavaşça, “geldik.”

“Biliyorum. Cesaretimi toplamaya çalışıyordum.”

“Başarısız olmayacağız.” dedi Joseph, ona destek vermek için.

Daphne’nin gözleri açılmıştı, merakla Joseph’e bakıyordu. “Sen *Macbeth*’ten mi alıntı yaptın?”

“Daha önce de söylediğim gibi, öğrenebilen biriyim. Ayrıca lise sondayken kızları mıknaş gibi çekmemi sağlıyordu.” Daphne’nin dudaklarına yavaşça yayılan gülümsemenin görüntüsü ona kral gibi hissettirmişti, tamamen kaybolduğunun farkındaydı. “Sana bir şey söylemem gerek.” Bakışlarını kenetlenmiş ellerine çevirdi. “Dokuz ay önce VCET’e transfer olmak için başvurdum. 11 Nisan Pazartesi...” diye ekledi.

“Munoz davasını kapatmamızdan sonraki pazartesi...” diye mırıldandı kendi kendine.

“Bir stalker⁴⁵ olmandan hoşlandın mı ya da buna şaşırdın mı bilmiyorum.”

Daphne gülümsedi. “Çok hoşuma gitti. Pek şaşırmadım, çünkü daha bugün küçük bir kuştan haberini aldım.”

⁴⁵-Başka birisini gizliden gizliye takip eden kişi. Facebook, Twitter gibi sosyal mecralarda sık kullanılan bir terimdir.

“Paige mi?”

“Başka kim olabilir ki? Paige bunu söyleyene kadar beni fark etmediğini düşünüyordum.”

Joseph güldü, sonra Daphne’nin ciddiyetini koruduğunu gördü ve birden o da ciddi pozisyona geçti. “Seni çimen yeşili mini eteğinle Grayson’ın ön kapısına doğru yürürken gördüğüm ilk anda fark etmiştim. O gece seni düşündüm. Ve neredeyse ondan sonraki bütün gecelerde...”

“O zaman neden daha önce bir şey söylemedin? Sen VCET’e geçeli aylar olmuş. Beni görüp de tek kelime etmediğin günlerin sayısını sana tam olarak söyleyebilirim.” Daphne gözlerini devirdi, utanmıştı. “Çünkü saymıştım.”

Joseph onun elini bırakıp başparmağını onun dudaklarına sürdü. “Maynard’la birlikteydin bütün o anlarda. Çünkü ben de saymıştım.”

“Clay ve ben, biz...” Daphne iyice bocalıyordu. “Sadece arkadaştık. Hepsı bu.”

“Biliyorum. Bana söyledi bugün. Ve bunu sana söylemek için çok kötü bir zaman, biliyorum ama sanırım yine bencilliğimi bastıramıyorum. Bunu bilmeden uykuya dalmanı istemedim.” Daphne konuşmaya başlamak üzereyken parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “Şimdi değil. Bu iş bittiginde, seninle...” Derin bir nefes verdi. “Sadece beklediğimi bil. Ve eğer Rivera beş metre ötemizde duruyor olmasaydı, şu an dudaklarına yapışmış olurdu.”

Joseph onun elini bırakıp arabanın camını açarken Daphne’nin yanakları güzellikle pembeleşmişti. “İçerisi temiz mi?” diye sordu Rivera’ya.

“Evet. Coppola ve ben geceyi burada geçireceğiz. Kate üst katı alıyor, alt kattan da ben sorumluyum. Telefon başındaki çocuklar da nöbetleşe uyuyacaklar.” Hector arabanın içini görebilmek için camdan içeri eğildi. “Daphne, bir ziyaretçin var. Annenle birlikte salonda ya da oturma odasında ya da şu elli metrelik tavanı olan odaya her ne diyorsanız, işte orada oturuyor.”

“Sanırım yalnızca altı metrelik... Ziyaretçim kim?”

“Hal Lynch.”

Daha önce de buraya gelmiş olan adam... Eski kocasının güvenlik şefi olan adam... Ve Daphne’nin koruması... Joseph onun vereceği tepkiyi beklerken nefesinin daraldığını hissetti. Ama Daphne’nin tavrı umduğu tepkinin yakınından bile geçmemişti, eğer geçseydi açıkça mide bulandırıcı olurdu.

“Zavallı Hal!” diye mırıldandı. “Görev başında olmaya alışmışken uzaktan izlemek zorunda kalmak üzücü olmalı. Bir dakika içinde orada olacağım.”

“Tamamdır.” dedi Hector. “Ya sen Carter? Kalıyor musun?”

Evet kalıyorum, demek istedi Carter. Ama bunun imkânı olmadığını biliyordu. Daha az önce Daphne’ye zaman vereceğini söylemişti ve Hector, işinde iyiydi. “Hayır. Evde uğraşmam gereken birkaç şey var. Bayan Montgomery’i şehre götürmek için yarın sabah tekrar gelirim.” Joseph, Daphne’ye baktı. “Yarın evde kalmak istemeyeceğini düşünüyorum?”

“Doğru düşünüyorsun. Artık içeri gidelim Hector. Hal’le isim ne kadar çabuk biterse pe-pı- p-ortmantoya o kadar çabuk gidebilirim.”

Joseph arabanın camını tamamen kapatana kadar ağzını açmamaya dikkat etmişti. “Pe-p-ortmantoya?”

“Yorgunum.” dedi Daphne. “Neredeyse dilimi tutamayıp peruk diyecektim.”

“Bak, bu işe çok burnumu sokmak istemiyorum.”

Daphne ona inanmadığını belirten gözlerle baktı. “Ama sokuyorsun.”

“Tamam, kabul, sokuyorum. İyi olduğunu bilmem gerekiyor. Göğüs kanseri olduğunu tahmin ediyorum.”

Daphne’nin gözleri açılmıştı. “Nereden biliyorsun?”

“Kendini göğüs kanserine yakalanan kadınlara yardım etmeye adanmıştın. Tüm o hayır etkinliklerine dikkatimi veriyordum, o lanet papyon nefes almamı engelliyor olsa da... Sağlayacağın hizmetlerden biri kişilere uygun peruklar bulmaktı, değil mi? Yalnız anneler ve aileleri için yeni bir yurt kuruyorsun. İnsanlara böyle bir hastalığı atlattığını neden söylemediğini merak ediyorum ama bilmeme gerek yok. Sadece iyi olduğunu söyle yeter.”

Daphne alt dudaklarını ısırılmıştı, Joseph’in de içinden aynı-sını yapmak geldi. “Beş yıllık sınırı geride bıraktım.” dedi en sonunda. “Artık iyiyim.”

Vücuduna yayılan rahatlama hissi titremesine neden oldu. “Tamam. Hadi içeri girelim.” Escalade’ini garajdaki vişne kırmızısı Jaguar’ın yanına park etti. “Güzel arabaymış. Senin mi?”

“Ben Chevy Silverado kullanıyorum. Eşyalarımı taşımamda kolaylık sağlıyor. Jaguar annemin.” dedi kafasını sallayarak “Ve şuradaki Harley de...”

“Gerçekten mi? Seni onunla hiç gezdiriyor mu?”

“Arada sırada ama çok hızlı kullanıyor. Motoruna bindi-

ğimde ödümü patlatıyor. Annemin Ford'un üzerinde de büyük bir etkisi var." Ne söylediğini fark edince bir anlığına nefesi kesildi.

"O dışarıda bir yerlerde Daphne. Onu bulacağız."

"Biliyorum. Ben sadece... Biliyorum."

Joseph arabanın etrafından dolaşıp onun inmesine yardım etti. Sonra kollarını ona sardı, Daphne'nin de ona iyice sokulması hoşuna gitmişti. "Gel hadi. Seni içeri götürelim."

"İçeri geliyor musun? Kalmayacağını söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Kalmayacağım ama içeri gelip annene merhaba diyeceğim." *Ve Hal'in bir an önce buradan ayrılmasını sağlayacağım.* Onu evin içine götürdü, elini belinin arkasına koymuştu. Eve girer girmez yüzüne çarpan çam kokusu Daphne'nin narin şef-tali kokusunu bastırıyordu.

"Anne?" Daphne devasa odaya girer girmez annesine seslendi ve birden durdu. "Bu da ne böyle? Ve nereden geldi?"

Bu, yaklaşık dört buçuk metrelik bir Douglas köknarıydı.⁴⁶ Daphne'nin annesi ağacın dibine eğilmiş, bir kutunun içindeki süslerle uğraşıyordu. Minik lambalarla dolu tel bir şerit hakkında söylenen tatlı yüzlü bir leydi daha vardı. Ayrıca süet ceketi ve kot pantolonuyla kanepede oturan bir adam daha...

Bana bakıyor. Ya da doğrusunu söylemek gerekirse Joseph'in, Daphne'nin belinde duran eline bakıyordu. Joseph adamın bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi, kaşlarını hafifçe kaldırdı. Bu, dikkatli ortaokul çocuklarının yapacağı türden bir inatlaşmaydı ve bundan gurur duymuyordu ama yine de bakışlarını çevirmedi.

Simone ağaca baktı, bakışları kararlı görünüyordu. "Bu bir Noel ağacı. Ben aldım ve bu ağaç burada kalıyor. Başka soru? Merhaba Joseph!"

"Merhaba Bayan Montgomery. Sizi yeniden görmek güzel."

"Ama..." Dev ağacın yüksekliğine bakarken sesi iyice kısılmıştı.

"Simone..." dedi Simone dalgın dalgın. "Bana Simone diyebilirsin."

"Ama..." Daphne başını indirip yeniden annesine baktı. "Anne, salonda normal boyutlarda bir ağaç hazırlayacağımızı konuşmuştuk. Bu şey kocaman."

⁴⁶-Amerika'da yetişen bir çeşit köknar. Çam ağacı olarak Noel'lerde kullanılır.

"Biliyorum." dedi Simone. "Benim aradığım şey tam olarak buydu. Lanet olası kocaman bir ağaç!"

"Simone, diline dikkat et." dedi ışıklarla uğraşan leydi sakince. "Annen salon için de bir ağaç aldı Daphne."

"Ve üst kattaki hol için de bir tane aldı." dedi kanepedeki adam kibarca.

Daphne'nin ağzı açıldı ama kelimeler dökülmüyordu. "Neden?" diye sorabildi en sonunda.

"Çünkü," dedi Simone sakın bir baş hareketiyle, "bu lanet olası ağaçların her birini süsleyeceğiz ve Ford eve geldiğinde park yolundan bunları görebilecek."

Daphne'nin tavrı yumuşamıştı. "Ah!.. 'Evimizdeki Tüm Işıklar Yanıyor'un başka bir versiyonu." Omzunun üzerinden Joseph'e baktı. "Bir Country şarkısı..."

"Duymuştum." dedi Joseph. "Güzel bir ağaç Simone. Ve harika bir fikir!.."

"Teşekkür ederim." dedi Simone ama dudakları titriyordu. Arkasını döndü ve Joseph ışıklı leydinin ona bir mendil verdiğini gördü. Saniyeler sonra Simone işinin başına dönmüştü, yüzü deminki kadar kararlıydı. Belki de daha fazla...

Daphne'nin dayanıklılığını nereden aldığını görmek zor değildi.

Daphne kanepedeki adama döndü. "Üzgünüm Hal. Sana selam vermek üzereyken şu ağacı gördüm."

"Önemli değil." dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "İçeri ilk girdiğimde ben de aynı tepkiyi vermiştim." Ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü, sonra öne eğilip mırıldandı. "Bırak ağaçlarıyla ilgilensin Daphne. Kafasını dağıtmasına yardımcı oluyor."

"Haklısın." diye fısıldadı ve boğazını temizledi. "Hal, bu Joseph Carter; FBI'dan... Joseph, Hal Lynch, eski bir aile dostum."

Hal onun elini sıktı, bakışları temkinliydi. "Hiç ipucu bulabildiniz mi?"

"Birkaç tane..." dedi Joseph, çok kısa konuşmamaya çalışmıştı ama beceremediğinin farkındaydı.

"Ama hakkında konuşamıyorsunuz." dedi Hal. "Anlıyorum. Yine de benim birkaç sorumu cevaplayabileceğinizi umuyorum. Hem ben hem de Nadine Elkhart, bu gece FBI tarafından ziyaret edildik, Travis'i arıyorlardı."

"Doğrudur, çünkü Travis'i arıyoruz." dedi Daphne.

"Neden? Ford'a bir şey oldu ve kimse bize bundan bahsetmiyor mu?"

"Ah, hayır!" dedi Daphne. "Bunu düşündüğün için üzgünüm. FBI Travis'i bulmak istiyor, böylece onun geçmişte temsil ettiği ya da içeri tıktığı suçluların listesine ulaşmak amacındalar. Rutin bir işlem..."

Joseph renk vermedi ama içten içe kızmıştı. Brodie, bodrumda buldukları kanın Odum'a ait olduğunu onlara söylemişti ama Daphne kanın Travis'in kan gurubuyla aynı olmasından endişe ediyordu. Hal'le konuşurken buna değinmemişti ve Joseph bunun bir sebebi olup olmadığını merak ediyordu.

Hal kaşlarını çattı. "Bunu yapanların Millhouselar olduğunu sanıyordum."

"Onlar yapmış olabilir." dedi Daphne ciddi bir ifadeyle. "Ama henüz odağın merkezinde değiller. Ford kaçırılırken yanında olan kız, benim ilk davalarımından birinde sanıkımış. Onunla bir anlaşma yapmışım. Kızın Ford'un kaçırılmasıyla bir ilgisi olmayabilir ama şunu kanıtlıyor ki hem benim hem de Travis'in mesleği düşman edinmeye çok müsait. Olasılıkların peşine düşmezsek aptallık etmiş oluruz. Sen Travis'i gördün mü?"

"Hayır. Bu akşamüzeri onunla telefonda konuştum. Sen ona Ford'dan bahsedince çok üzülmüş. Ama şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bu akşamüzeri onunla saat kaçta konuştun?" diye sordu Joseph. "Cebinden mi arıyordu yoksa ev telefonundan mı?"

"Saat üç ya da dört sularıydı. Ve ikisi de değil. Onu aradığımda ofisindeydi. Bunu diğer FBI ajanlarına da zaten söyledim. Siz kendi aranızda haberleşmiyor musunuz?"

"Haberleşiyorlar." diye ortamı yatıştırdı Daphne, "Ama hepimiz için yorucu bir gün oldu. Hiç hâlim kalmadı. Eğer senin için bir mahsuru yoksa biraz uyumak istiyorum. Tekrar Travis'le konuşacak olursan, lütfen polisin onunla işbirliği yapmaya ihtiyacı olduğunu ona söyle. Ford'un iyiliği için..."

"Söyleyeceğim. Ford'un iyiliği için... Ve senin..."

Daphne, Hal'in koluna girip onu ön kapıya doğru götürdü. "Bir şey öğrenirsem hemen seni arayacağım. Söz veriyorum." Eli kapı kolunun üzerindeyken duraksadı, aniden bir şey fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Tasha nerede?"

"Solaytumda." dedi Noel ışıklarına dolanmış leydi. "Hal içeri girdiğinde biraz..."

"Hırçınlaştı." dedi Hal hoşnutsuzluğunu belirterek.

"Tedirgin oldu." diye düzeltti leydi.

"Tasha hırçın bir köpek değil Hal." dedi Daphne. "Sadece

biraz korumacı. Ben kendi başımayken endişelendiğini bana sen kendin söylemiştin, ben de kendime bir koruma köpeği aldım. Ayrıca onun tetikte olması gerekiyor. İçeri girip çıkan çok fazla insan var.” Antredeki masadan Hal’e şapkasını ve pal-tosunu uzattı. “Dikkatli ol. Yollar kayganlaşmış.”

Hal başıyla onayladı, bir yandan Daphne’nin yüzünü inceliyordu. “Sen gerçekten iyi misin?”

“Hayır!” dedi çok ciddi bir tonda. “İçimde fırtınalar kopuyor. Bu berbat günün her dakikasını korkarak geçirdim. Ama oğlumu geri istiyorum ve eğer bu sağduyulu olup kendimi kaybetmemem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman ben de öyle yaparım.”

“O zaman biraz uyu.” Hal onu kendine çekti ve Daphne bir anlığına ona sıkıca tutundu, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyor gibi görünüyordu. “İhtiyacın olduğunda beni ara, anlaştık mı?” diye fısıldadı.

“Anlaştık.”

Hal en sonunda evden çıktı ve Joseph tutmakta olduğu nefesini saldı. Daphne başını eğdi, alnını kapalı kapıya dayadı, yüzü tamamen hareketsizdi.

“Daphne?” dedi sessizce Joseph.

“Sadece bir panik atak... Ben iyiyim.”

İyi değildi. Joseph yanına gitti, kollarını ona doladı. Kendine hâkim olmaya çalışmak için gösterdiği çabadan dolayı titriyordu. “Senin için ne yapabilirim?”

“Bir dakika daha burada kal.” Daphne yüzünü ona dönüp kendini göğsüne bıraktı, uzun uzun ve giderek sakinleşen soluklar aldı. Sonra bir adım geri çekildi. “Teşekkür ederim.”

“Her zaman...” Arkalarına döndüklerinde annesini ve ışıklı leydiyi onları izlerken buldular.

“Gösteri sona erdi kızlar.”

Işıklarla uğraşan kadın Joseph’e doğru yaklaşıp elini uzattı. “Ben Maggie VanDorn. Ben de eski bir aile dostuyum.”

Daphne gözlerini kapattı. “Üzgünüm Maggie. Şu lanet ağaç yüzünden oldu. Yemin ederim.”

Maggie onun yanağını okşadı ve Joseph’e döndü. “Daphne’nin dadısıydım.”

Joseph, Maggie’yle göz göze geldi. “Sizinle tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi.”

“İstedğin kadar burada kalabilirsin.” dedi Joseph’e. “Gel hadi Simone. Biraz likör getireceğim. Uyumamızı kolaylaştırır.”

Hanımlar mutfağa gidip Joseph'le Daphne'yi yalnız bıraktılar. Joseph elini onun beline koydu. "Gitmeden önce baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı? Arkadaşın Hal'le ilgili bazı sorularım var."

"Tabii..." dedi Daphne. "Bu taraftan..." Onu elli kiloluk Giant Schnauzer'ın beklediği solaryuma götürdü. "Beni dinle. Sevimli görünebilir ama acımasız bir köpektir."

Harika, diye düşündü memnuniyetsizlikle. *Benden hoşlanmayan bir koruma köpeği daha*. Paige'in köpeği bile ona yeni yeni alışmıştı. Yine de onu takip edip içeri geçti.

Köpek anında delicesine havlamaya başladı.

"Tasha!" dedi Daphne sertçe. "Otur." Köpek yere çömeldi, Joseph'e kocaman bir domuz pırzolasıymış gibi bakıyordu. "Şimdi gelebilirsin kızım. O yabancı değil."

İnanılmaz bir şekilde köpek gelmişti, temkinliydi ama gelmişti.

"Benimle birlikte çömel." dedi Daphne ve birlikte çömeldiler. Daphne başını Joseph'in omzuna bıraktı ve onun dizini okşadı. "Tamam Tasha, tamam! O, yabancı değil." Köpek biraz daha yaklaşıncı Daphne, Joseph'in elini aldı ve köpeğe doğru yaklaştırdı. Birkaç saniye içinde köpek Joseph'i yalamış ve kendi köşesine gidip uyumak için kıvrılmıştı.

Daphne ayağa kalktı, Joseph'i de yukarı çekti. "İşte bu kadar! Ben burada değilken eve gelmen gerekirse, seni muhtemelen rahatsız etmeyecektir."

Onun elini bırakmamıştı. Bu çok iyiydi. Joseph'in sorusunu sorup uyuması için onu yalnız bırakması gerekiyordu. Ama istediği dudaklarına yapışmaktı.

Şu anda yapamayacağı pek çok başka şeyi de istiyordu. "Gitmem gerek."

Daphne elini daha da sıkı tuttu. "Henüz değil. Bana ne soracaktın?"

Joseph güçlkle vücudunu kontrol altına aldı. "Arkadaşına neden bodrumda bulunan kandan bahsetmedin?"

"Hal'e mi? Annemi ve Maggie'yi üzmem istemedim. Travis'ten nefret ediyorlar ama tüm bunları duymak onları daha da ürkütecekti."

"Hepsi bu mu? Belki de ona güvenmiyorsun diye düşünmüştüm."

"Ona güveniyorum. Bana asla zarar vermez. Ama Joseph, o sadece arkadaşım, daha fazlası değil." Göz göze geldiler. "Ondan korkmana gerek yok."

Daphne'yi delicesine istiyordu ve daha ne yaptığının farkına bile varamadan ona yaklaşılmaya başlamıştı. Kendini geri çekti. "Gitmem gerek."

"Bekle."

Joseph durdu, kendini kontrol etmişti ama ucu ucuna...

"Hal'e doğru olmayan bir şey söyledim. Bu berbat günün her dakikasını korkarak geçirdiğimi söyledim. Ama korkmadığım birkaç saniye vardı. Her şeyin yoluna gireceğine inandığım..."

"Ne zaman?" diye fısıldadı.

"Beni öptüğünde... Konferans odasındaki seninle yakınlaştığımız o an, bugün korkuyu hissetmediğim tek andı." Güçlkle yutkundu. "Gitmen gerektiğini biliyorum ama..." Başını kaldırıp ona baktı. "Lütfen!.."

Ciğerlerindeki hava yavaş ve sakın bir solukla dışarı çıktı ve sonra ne kadar acıkmış olduğunu Daphne'nin görmesine izin verdi. Bütün gün boyunca bunu istemişti, yüzünü ellerinin arasına aldığında Daphne'nin nefesi kesilmişti. Dokuz lanet olası ay boyunca bu anı hayal etmişti.

"Ellerim titriyor." diye fısıldadı.

"Neden?"

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Korkarım artık duramam."

"O zaman durma. Hiç durma. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Tanrım. İniltiyle ona yaklaştı, hiçbir kibarlık, hiçbir kontrol göstermeden dudaklarını dudaklarının arasına aldı. Şimdi yalnızca arzuluyordu. Saf bir arzu... Onu büyük bir doyumsuzlukla istiyordu. Asla yeterince öpemiyordu. *Asla yetmiyor.* Ve sonra Daphne öpücüklerine karşılık verdi. Kollarını boynuna doladı ve kendini yukarı kaldırdı. *Daha yakın.*

Daha fazla. Joseph ellerini vücudunda aşağı kaydırıyordu, defalarca uzaktan izlediği o güzel vücudun aşağısına... *Benim olan...* Ellerini yuvarlak poposuna yerleştirdi ve parmaklarıyla sertçe kavradı. Daphne parmak uçlarındaydı, kolları boynuna sıkı sıkı dolanmıştı, kalçası hareket ediyordu. Bir şey arıyordu.

Joseph onu kaldırıp kapıya yasladı, kendisini de ona doğru bastırdı. Kalkmış aletini ona bastırıyordu. Harika... Daphne harika hissettiriyordu.

Ve bu hâlâ yetmiyordu. Arzusuna hâkim olamıyordu ve dudaklarını geri çekti, kalçasını durmaya zorladı. Ama aleti bu uyarıyı algılamış görünmüyordu, onun en yumuşak yerine sür-

"Clay..." dedi Alec sessizce. "Bu hâlde Stevie'nin ailesinin yanına gidemezsin. Senin bu meth çekmiş uyuşturucu satıcısı kılığın olmadan da yeterince korkmuş durumdalar. Gözlerin vahşet saçıyor dostum."

Clay asansör duvarına yaslanarak gözlerini kapadı. Çocuk haklıydı. "Tamam, sakinim." Gözlerini açtı. "Böyle nasıl?"

"On altı bardak kahve ve bir avuç uyarıcı hap... Yine de methden iyidir."

Clay gülmek zorunda kaldı. "Biliyor musun, aslında gidecek iyi bir yardımcı olduğumu kanıtlıyorsun evlat."

"Vaaay, teşekkür ederim! Duygulandım." Ama Alec'in ses tonu daha ziyade eğlendiğini gösteriyordu ve bakışları sevecendi. "Yeni bir bebekleri olduğunda ara sıra Ethan ve Dana'ya uğrardım. O çocuklar da vahşi olabiliyorlar, kafesteki yaralı bir hayvan gibi, bir dost elini ısırabilecek kadar... Ethan kaya gibi bir adam, biliyor musun? Hiç kimse o çocukları sakinleştiremiyorken o bunu becerebiliyor."

"Yani sen onu taklit ediyorsun."

"Öyle de denebilir. Altı yıldır bana da babalık ettiğini söyleyebilirim. Büyüdüğünde olmak isteyebileceğin daha kötü insanlar var."

Evet, örneğin ben... Ne berbat bir baba olup çıktım. Defalarca denemesine karşın kızı onu görmek dahi istemiyordu. "Ondan daha iyileri de çok yok." Asansör kapısı açıldı ama içinden geçirdiği gibi dışarı koşmak yerine durup tüm ciddiyetiyle çocuğa baktı. "Şimdi?"

Alec onun gözlerin inceledi. "Tamam, şimdi bir kasa Red Bull'a kadar inebildin. Eğer sakın olacağına söz verersen içeri gidebilirsin."

"Teşekkürler Alec. Gerçekten..."

Çocuğun yanakları kızardı. "Bu yüzden bana maaş ödüyorsun."

Hayır, aslında bunun için ödemi-yordu. Koridorda güvenlik kapısına doğru ilerlediler ama Clay düğmeye basmadı. "Seni başımdan savmaya çalışmıyorum."

"Ama?"

"Ama, Ethan'dan öğrendiğin vahşi hayvan sakinleştirme tekniklerini takdir etsem de, sana *maaş ödememin* sebebi onun sana kazandırdığı teknik becerilerdir."

Alec kaşlarını kaldırdı. "Aklında ne var?"

"Henüz emin değilim. Ama aklımda dolaşan binlerce tilki var. Düşünüp durduğum şeylerden biri Gargano'nun hava-

landırmasına yerleştirilmiş webcam. Bu, Doug'ın kendi lehine kullandığı bir fırsattan doğan bir suç olayıydı. Demek istediğim şu: Kimberly partiye bir başkası tarafından davet edilmişti. Kendisi zorlamamıştı. Ama işe yaradı.”

“Ve işe yaradığı için Kimberly ve Doug belki de tekrar denediler.”

Clay başıyla onayladı. “Aynen öyle. Ama bir polisin evindeki partiye davet edilme ihtimaline güvenmektense planlanmış bir şeyi tercih ettiler. Kimberly temizlik işinde çalıştığı evde hırsızlık yapmaktan tutuklandı.”

“Temizlikçi olarak çalışmak insanların evlerine girmesine olanak sağlar. Ama sabıka kaydı varsa kimse onu işe almaz.” Alec bunu tekrar düşündü. “Belki de bir şirketten bağımsız, kendi başına çalışıyordu. Eğer durum buysa, çalıştığı evleri bulmamız gerekiyor.”

“Gargano sigortadan tazminat talep etti.” dedi Clay. “Kim ve Doug'ın diğer kurbanlarının da aynısını yapıp yapmadığını merak ediyorum.”

“Gargano sigorta sahtekârlığından şüpheleniyordu ama bunu kanıtlayamadılar. Belki reddedilen ya da pek sallanmayan başka sigorta tazminat talepleri de vardır Kimberly'nin çalıştığı yerlerde.” Alec'in gözlerinden kıvılcımlar çıkmaya başlamıştı. “Neler yapabilirim bir bakayım.”

“Gidip bir şeyleri hacklemenı istemiyorum.” diye onu uyardı Clay.

“Asla böyle şeyler yapmam.” dedi Alec içtenlikle. “Başka çarem kalmadıkça...” diye ekledi Clay'in duyamayacağı şekilde. “Hey, büyük boy bir Starbucks kahvesine kadar düştün. Sanırım artık güvendesin.”

Clay çocuğun asansöre doğru ilerleyip gözden kayboluşunu izledi. Sonra omuzlarını kaldırıp midesinde uçan kelebeklere sakın olmalarını söyledi. Düğmeye basıp yoğun bakım bölümüne girmek için izin istedi.

Bekleme odasına geldiğinde Stevie'nin ailesiyle karşılaştı, yüzleri ışıldıyordu. Stevie'nin ailesiyle selamlaşırken Clay'in daha önce görmediği bir adam onları izlediği sandalyeden hızla kalktı.

Zina Nicolescu bir buçuk metrelik boyuyla uzanıp Clay'in yüzünü yakaladı, yüzünü kendine çekerek iki yanağından da öptü. “Geri döneceğini umuyordum.” diye fısıldadı.

Sanki dünyadaki herhangi bir şey beni buraya gelmekten alıkoyabilirmiş gibi... “Birkaç saat uzaklıktaydım. Arabayla gel-

mem gerekti." diye cevapladı onu. "Yoksa daha önceden gelirdim. O nasıl?"

Zina mutlulukla omuz silkti. "Tek kelime söyleyememesine rağmen herkese emirler vermeye çalışıyor."

Kadın onu bıraktı ve Clay üstünü düzeltti, Stevie'nin babasını görmek için yukarı bakması gerekiyordu. Clay çoğu kişiye tepeden bakıyordu ama Emil oldukça uzundu. "Eğer imkânı varsa kızınızı yalnızca bir dakikalığına görmek istiyorum."

Emil başıyla onayladı ve Clay onun bu cümlede gereken den fazla şey gördüğü düşüncesiyle huzursuz oldu. "Elbette... Ama önce Stefania'nın ağabeyi, Sorin'le tanışman gerek. California'dan az önce geldi."

Sorin küçük bekleme odasını geçti, gözleri Clay'in üzerindeydi. "Stevie senden hiç bahsetmedi." dedi birden ve annesinin tepkisine neden oldu.

"Sorin, tavırlarına dikkat et. Bu adam senin kardeşinin hayatını kurtardı."

"Anlıyorum." Adamın tüm söylediği buydu. Annesi yenden çemkirmeye hazır görünüyordu, bunun önüne geçmek için Clay'in elini sıktı. "Ne iş yapıyorsunuz Bay Maynard?"

"Özel dedektifim. Lütfen bana Clay deyin."

Sorin başını olumlu anlamda sallasa da ikna olmadığı açıkça belli oluyordu. "Anlıyorum." dedi tekrar. Onu baştan aşağı süzmesi, Clay'in eğilip kıyafetlerine bakmasına neden olmuştu.

Ve sonra Sorin'in bariz hoşnutsuzluğunun sebebi anlaşıldı. "Ah!.. Normalde bir uyuşturucu satıcısı gibi görünmüyorum. Bugün yorucu bir gün oldu."

Dudağını büküp gülümseyerek "Ben üç saat dilimi geçtim." dedi Sorin. "Ve yine de tıraş olmaya vakit bulabildim."

"Sorin!" diye bağırdı annesi.

Clay derin bir nefes aldı. "Dün gece bir arkadaşım öldürüldü, iki üniversite öğrencisi ve bir genç kız kayıp. Ve bunlar kardeşin vurulmadan önce gerçekleşti."

Sorin utandığını gösterecek kadar erdem sahibiydi. "Tıraş olmanın aklınızdaki önceliklerden biri olmadığını zannediyorum."

"Hayır, değil. Tanıştığıma memnun oldum Sorin. Eğer mahsuru yoksa gidip kız kardeşine bakacağım."

"Elbette..." dedi Emil. "Unutmadan söyleyeyim, Stefania'nın kızı bunları senin için yaptı." Clay'e katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. "Sana kendisi vermek istemişti ama dinlenmesi için onu en genç kızımız Izabela'yla birlikte eve yolladık."

Clay kâğıdı açtığı anda bir an nefes alamadı. Cordelia Mazzetti ona bir teşekkür kartı hazırlamıştı. Pastel boyayla annesini asık suratıyla hastane odasında yatarken çizmişti. Yanında bir adam duruyordu, kabataslak çizilmişti, giysilerinden kan damlıyordu. Başının üzerinde sarı bir hale vardı. *Bir melek...* Clay'in bu meleğin kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Cordelia haleye doğru kalın bir ok çizmiş, üzerine de Clay'in ismini yazmıştı.

Clay neredeyse gülecekti ama nefesi iyice daralmıştı. "Sanırım ilk kez birisi bir melek olduğumu düşünüyor." diye mırıldandı.

"Stefania isteyken Cordelia bazen korkuyor." dedi Emil. "Özellikle geçen yıldan sonra..." Bir katilin önce Cordelia'nın, sonra Stevie'nin kafasına silah dayamasından sonra. "Ona hep yukarıdan annesini ve kendisini izleyen koruyucu melekler olduğunu söyleriz. Bugün o melek sendin."

Clay kâğıda baktı. Ciccotelli'nin kapısının arkasında gördüğü resmi ve bir gün kendisinin de pastel boyayla çizilmiş bir resmi olmasını dilediğini hatırladı. İşte, artık vardı. Elinin tersiyle sertçe dudaklarını sildi. Sonra daha da güçlkle yutkundu.

Kâğıdı dikkatle katlayıp montunun iç cebine koydu. "Ona de ki..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Cordelia'ya de ki, Clay bu kâğıdı sonsuza dek saklayacakmış."

"Tamam." Emil onun sırtını okşadı. "Şimdi git ve kızımı gör, sonra da evine gidip uyuyabilirsin. Tükenmiş görünüyorsun."

Clay başıyla onayladı, belirli belirsiz elini salladı ve yoğun bakım odasına alınmasını talep etmek için düğmeye bastı. Beklerken temizleme jeliyle ellerini temizledi, Nicolescus'un her hareketini izlediğini biliyordu. En sonunda kapı açıldı ve içeri girdi.

"Yalnızca birkaç dakikanız var." diye uyardı hemşire. "Ellerinizi yıkadınız mı?"

"Girişteki temizleme jelini kullandım."

"Olsun, burada ellerinizi yıkayın." Bir lavaboyu işaret etti, sonra uzun uzun yüzüne baktı. "Yüzünüzü de... Özellikle onu tekrar öpmeyi düşünüyorsanız." diye ekledi.

Clay'i ateş basmıştı. Daha önceden birilerinin onu görmüş olabileceği aklına bile gelmemişti. "Tamam hanımefendi."

"Ama önce şu kirli pantolonunuzu bir çıkarın. Size bir doktor önlüğü getireceğim."

“Tamam hanımefendi.” dedi tekrar. Doktor önlüğünü giydi, sonra derisini soyarcasına ovuşturarak ellerini yıkadı.

Sonra üstüne çekidüzen verdi ve onun odasına girdi. Tekrar uykuya dalmıştı, yüzü hâlâ çok soluktu. Ama belki biraz daha renk gelmişti. Ya da belki yalnızca öyle görmek istediği için öyle görünüyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, dirseklerini dizlerine koydu ve alnı yatağın metal kenarlığına değene dek öne eğildi. Çok yorulmuş. Ama yalnızca bugün değil. “Lanet olası hayatımın tümünden usandım.” diye fısıldadı.

Ne kadar süre başı eğik beklediğinden emin değildi, tek bildiği hemşirenin her an gelip onu oradan çıkarabileceği. Sonra yatağın kenarlığında bir sarsılma oldu ve Clay’in saçlarından alnına doğru bir el hareket etti. *Stevie*. Yavaşça başını kaldırdı, onu ürkütmekten korkuyordu. Ya da yeniden hayal görüyor olmaktan...

Stevie’nin gözleri açıldı ve ona bakıyordu. Eli tekrar yatağa düşmüştü, sanki az önce tüm enerjisini harcamışçasına.

“Merhaba.” dedi fısıltıyla. “Fazla kalmayacağım. Sadece seni görmek istedim.”

Stevie sadece biraz başını salladı ve Clay’in kalbini hüznün kapladı.

“Pekâlâ. Şimdi gidiyorum.” Ayağa kalktı ve *Stevie*’nin gözleri rahatsız olduğunu belirtircesine açılıp kapandı. Tüplerin bağlı olmadığı kolunu kaldırdı ve kolu tekrar aşağı düşmeden önce parmağını hafifçe kıvırdı. Kalmasını istiyordu. “Tamam.” Tekrar oturmak üzereyken *Stevie* gözlerini devirdi. “Ne?” diye sordu Clay hüznle.

Stevie’nin ona attığı bakıştan şüphesiz daha hüznünlü olduğu anlaşılıyordu. Parmağını yeniden kıvırdı ve Clay iyice öne eğildi. “Ne var?” diye fısıldadı.

Stevie onun yüzünü inceledi, sonra tekrar elini kaldırdı. Onun dudaklarına dokunmak için... Eli yatağa düşüp vücudu yatağa gömülmeden önce dudaklarının kenarına dokundu. Gözlerini şüpheyle kısmıştı.

“Seni öptüm mü?”

Başıyla onayladı.

“Eğer cevabım evetse senden sopa yiyeceğim?”

Tekrar onayladı. Ve sonra tüpün etrafındaki ağzı hafifçe gülümsedi.

Clay’in kalbi hızla atmaya başlamıştı. “Eğer tekrar öpersem ne yaparsın?”

Stevie'nin bakışları değişti, fazlasıyla ciddileşmişti. Üzgündü. Hafifçe omzunu kaldırdı.

Clay'in kalbi yavaşlamıştı, tekliyordu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmede, değil mi?"

Stevie gözlerini kaçırdı.

"Senin bir korkak olduğunu asla düşünmedim Stevie." dedi sessizce ve Stevie'nin bakışları öfkeyle tekrar ona döndü. "Seni delirtiyor muyum? Güzel. Mutlu oldum. Çünkü sen de beni delirtiyorsun. Eğer bugün senin için hiçbir şeyi değiştirmeyse ya yalancının ya da aptalın tekisin. Ve senin bu ikisinden biri olduğuna da asla düşünmemiştim." Kirpiklerinin her telini görece kadar öne eğilmişti. "Ben bir korkak ya da yalancı değilim ama aptalın teki olabilirim çünkü ne sana inanmaktan ne de senden vazgeçebiliyorum. Bu yüzden haberin olsun Dedektif Mazzetti. Buradan çıktığında her şey daha farklı olacak. Sonsuza kadar beklemeyeceğim, çünkü zaman da *bizi* beklemeyecek. Eğer bu sabah işler daha farklı olsaydı, bu anı yaşamıyor olabilirdik bile. Bu yüzden, eğer 'hazır' değilsen, buradaki zamanını nasıl 'hazır' *olacağımı* düşünerek geçersen iyi dersin."

Söylediklerinin bir süreliğine havada asılı kalmasına izin verdi, bu sırada Stevie dik dik ona baktı, burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyordu. "Ve bilmeni istiyorum ki eğer şu tüp boğazında olmasaydı seni uzun, çok uzun zamandır hayalini kurduğum şekilde öpüyor olurum." Kalp atışlarını gösteren ekrana göz ucuyla baktı, nabzındaki artışı görünce dudaklarına bir sırıtiş yayılmıştı. "Bu gerçekten harika! Bunun seni ne kadar etkilediğini tam olarak görebiliyorum."

Stevie gözlerini tehlikeli biçimde kısmıştı ve Clay çok ileri gittiğini anladı. "Şimdi gidiyorum." dedi sesini yumuşatarak. "Ama geri döneceğim. Söz veriyorum." Dudaklarını dudaklarına götürdü ve Stevie'nin gözlerinin kapanışını izledi, az önce sergilediği gövde gösterisinden eser kalmamıştı. "Tanrı'm, Stevie!.." Sesi pürüzlüydü. "Sana sahip olamadan seni kaybedeceğimi düşünmüştüm."

Çünkü ona asla sahip olmadın. Tek sahip olduğun onlarca hayal.

Yorgun bir iç geçirmeyle doğruldu. "Aslında, demin söylediklerimi unut gitsin. Beni istemeni sağlayamam. Hazır olmanı sağlayamam. Seni taciz edecek ya da herhangi bir biçimde zorlayacak değilim. Ben öyle biri değilim. Ama eğer birlikte neler

yapabileceğimizi görmek istediğine karar verirsen... Eh, beni nerede bulabileceğini biliyorsun.”

Kalbine bir ağırlık çökmüştü, bekleme salonuna doğru yürüdü. Sorin kapıda bekliyordu, onun yolunu kesti. “Ne var?” diye sordu Clay donuk bir ifadeyle.

“O benim ikizim, biliyor musun? Ondan beş dakika büyüğüm.”

Clay olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, bilmiyordum. Umarım iyileşir.”

Sorin hüznün ve kızgınlıkla karışık gülümsedi. “Stefania’yı herkesten iyi tanırım. İyileşecek, çünkü o kadar inatçı ki başka türlüsüne izin vermez. Aynı sebepten dolayı hayatı boyunca yalnız kalmakla lanetleniş... Bu da onu korkak ve aptal yapıyor.” Omzunu kaldırdı. “Az önce kapıdan seni dinledim.”

Clay dişlerini sıktı. *Sakin ol. Yoğun bakımın ortasında herifin kafasını uçurma yoksa şu hemşire yeniden söylenmeye başlayacak.* “Sanırım buna hakkın vardı.”

“Hayır yoktu ama yine de dinledim. Haklıydın biliyor musun? Son anda vazgeçene kadar...”

Clay başını kaldırdı. “Vazgeçmedim. Durumu tekrar gözden geçirdim.”

“Her neyse... Ondan ümidini kesme yeter.” Sorin ona sertçe baktı, sonra elini uzattı.

“Kendinize dikkat edin Bay Maynard.”

Clay onun elini sıktı. “Siz de... Sizde numaram ve e-mailim var. Eğer Stevie’nin bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verir misiniz?”

“Pantolonunun ortasına bir tekme gibi mi? Elbette...” Bunu söyledikten sonra kenara çekildi ve Clay’in geçmesine izin verdi. Stevie’nin ailesi bekleme odasında değildi. İnsaflı davranıp uyumak için eve gitmişlerdi.

Benim de gideceğim yer orası. Evim... Ama uyumaya değil. Çünkü Ford hâlâ kayıptı. Ve kalbi daha önce hiç olmadığı kadar acıyordu.

MacGregor’larla konuşma şansı olmamıştı. Belki yarın Philly’ye gidip onlarla konuşacaktı. Çünkü her zaman bir yarın vardı. *Stevie’ye sorun, diye düşündü acı acı. Milyonlarca yarını olduğunu düşünüyor.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

3 Aralık , Salı, 23.30

Joseph arabasını ailesinin evinin yanındaki yola, sabahki saldırıdan sonra oraya gönderdiği polis aracının arkasına park etti. Tüm gün boyunca ailesini kontrol etmemişti, bu yüzden kapıdaki polise rozetini gösterdi ve hırlamayla karşılanmak üzere eve girdi.

“Ah, Tanrı aşkına!..” diye mırıldandı. “Ben geldim Patty.” Girişteki ışığı açtı ve hırlama hemen kesildi, yaşlı Rottweiler ona merhaba demek için üstüne atlıyordu. “Hayır.” Köpeği yere indirirken ona dik dik baktı. “Tasha’dan biraz adap öğrenmelisin.”

Montunu korkuluğa bıraktı ve oturma odasından mutfığa geçti.

Olduğu yerde kalmıştı, gördüklerinden emin olamıyordu. Oda karanlık olduğundan değil, odada... Dantelli beyaz bir sütyenin yanında adamın Nike’larını seçebildi, sonra elinde bir boxerla kanepenin arkasından kafasını uzatan en küçük kız kardeşini gördü.

Aman Tanrım! Göz kapaklarını birbirine perçinleyip hızla arkasını döndü. “Holly?”

“Joseph?” dedi Holly belirli belirsiz bir ifadeyle. “Eve geleceğini bilmiyordum.”

“Bunu görebiliyorum.” Hızla kafasını salladı, gördüğü manzarayı ve Daphne’nin ellerini sallayarak *Gözlerim çamaşır suyu değmiş gibi* değişini aklından çıkarmaya çalışıyordu. “O kim?”

“Adı Dillon. Sosyal merkezimizde tanıştık. Merhaba de Dillon.”

“Merhaba?” diye ciyakladı Dillon, sonra boğazını temizledi. “Merhaba!” dedi hâlâ titrediği belli olan ama daha tok bir sesle. “Beni öldürecek mi?” diye ekledi fısıltıyla.

Joseph zonklayan şakaklarını ovdu. “Duruma göre değişir. Bu yaptığınız... Ortak kararınız mı?” Son kelimeyi öksürerek söyleyebilmişti.

“Elbette... Yirmi sekiz yaşımdayım Joseph! Artık küçük bir kız değilim, bu yüzden geri bas bakalım.”

Holly’nin down sendromundan dolayı kendisine karşı fazla korumacı davrandığını düşündüğünü biliyordu ama bu doğru değildi. Aynı şeyi diğer kız kardeşleri için de hissediyordu. Ama Holly daha kırılgan biriydi, kendisi bunu kabul etmek istemese bile...

Sütyeni ve boxeri düşündü. Annesinin daha iyi başa çıkabileceği bir durum gibi görünüyordu. Çünkü herifi oracıkta öldürebilirdi ve bu yanlış bir hareket olurdu.

“Yalnızca şu giysilerini giy. Lütfen.” Hızlıca babasının çalışma odasına çıktı, kapının altından ışık sızıyordu. Kapıyı çalıp cevabı beklemeden içeri girdi. “Baba, annemi gördün mü? Ona iht... Ah, *Tanrım*, hayır!” Aynı dakika içinde ikinci kez arkasını dönmesi gerekti. “Sikicem böyle işi!”

Evet, babası annesini görmüştü. *Ve şimdi, ben de görmüş oldum.*

“Tanrı bu kapıları boşu boşuna yaratmamış Joseph.” dedi annesi sabırsızca.

“Bir sonraki sefere içeri gel dememi bekle.” diye ekledi babası tatsız bir sesle.

Joseph fermuar kapama seslerini duyabiliyordu ve parmaklarıyla kulaklarını tıkamak istedi. “Neyiniz var sizin böyle? Bu eve seks büyüğü falan mı yapıldı?”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu babası.

“Holly ve Dillon adında bir herifi aşağıda... Bir şeyler yapmanız gerek.”

“O yirmi sekiz yaşında Joseph.” dedi annesi. “Artık bize dönebilirsin.”

“Hayır. Bir daha asla etrafımda dönmüyorum. Peki bunu kanepede yapıyor olması senin için uygun mu?”

“Pek değil.” dedi annesi. “Holly’le bu iş için daha uygun yerler hakkında konuşacağım. Ama Joseph, bilmen gereken bir şey var... Dillon ona evlenme teklifi etti.”

Joseph bu söz üzerine dönüp annesine baktı. “Bu senin için uygun mu?”

“Sanırım ilk söylediğimde beni duymadın.” dedi annesi. “O yirmi sekiz yaşında. Dillon da öyle. Tam zamanlı çalışan, özgürce yaşamayı becerebilen, belki bizden biraz yardım alan down sendromlu iki yetişkin onlar. Dillon’dan hoşlanıyoruz. Ve o, Holly’yi seviyor.”

Joseph derin bir nefes verdi, sesini alçalttı. “Sanırım bundan daha fazlasını isteyemem.”

“Biz onu bunun için yetiştirdik Joseph. Kendisine ait bir hayatı olabilsin diye, tıpkı diğer çocuklarımız gibi... Ama sanırım Holly bunu başka bir şekilde öğrenmeni isterdi.”

“Bütün bu olanları tekrar görmeden tüm hayatım boyunca yaşayabilirim.”

Annesi babasının kucağından indi, Jack onu geri çekmeye çalışınca hafifçe eline vurdu. “Dillon’ı evine götürmeliyim.”

“Kendisi kullanamıyor mu?”

“Çoğunlukla kullanıyor ama hava kötü olduğunda başkasından rica edecek kadar kafası çalışıyor, mesela bugünkü gibi... Umarım onu öldürmekle tehdit etmedin. Duygusal bir çocuk o.”

“Onu asla öldürmekle tehdit etmem.”

“Holly’nin son üç arkadaşını hadım etmekle tehdit ettin.” dedi annesi kızgınlıkla. “Ve sonra Holly’e hadımın ne demek olduğunu açıklamak zorunda kalan da *ben* oldum. Seni seviyorum Joseph ama çok tutucu davranıyorsun. Diğer insanların da seks hayatları var, baban ve ben de dâhil. Dört çocuk yaptığımızı unutma.”

“Lütfen!” diye yalvardı. “Daha fazla duymak istemiyorum. Üzgünüm. Ben sadece... Ah, gözlerime çamaşır suyu...”

Annesi ona göz kırptı. “*Tatlım*, şu son söylediğin bir sonrakî sorumu da cevaplamış oldu. Daphne’yle vakit geçiriyordun.” Annesi ciddileşmişti. “O nasıl?”

Joseph’in vücudu kaskatı kesildi, onun ne hâlde olduğunu hatırlayınca kendini suçlu hissetmişti. “Şimdilik dayanıyor. Stevie uyandı, yani *biraz* iyi haberler gelmeye başladı.”

“Haberimiz var. Paige aradı.” Joseph’in yüzünü inceliyordu, aniden hüznünlendi. “Ford’u bulabileceğine inanmıyorsun, değil mi?”

“Çok fazla olasılık var. Henüz neden kaçırıldığını bile bilmiyorum.”

Annesi nazikçe yanağını okşadı. “Üzgünüm oğlum. Bu gece neden buraya geldiğini söylemedin. Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

"İyi olduğunuzdan ve polisin güvenliği sıkı tuttuğundan emin olmak istedim. Daha erken gelmeliydim ama biraz yorucu bir gün geçirdim."

"Biliyoruz." dedi annesi kuru bir sesle. "Polis çok kibar davrandı. Onlara ihtiyacımız yok aslına bakarsan. Sayende Hazine Bakanlığı'ndan daha iyi korunuyoruz."

"Hiçbir ihtimali göz ardı etmek istemedim."

"Ve buna minnettarız. Gerçekten iyiyiz oğlum, artık endişelenmeyi bırak. Gidip Holly'e bakacağım. Sen de babanla kal."

Joseph babasına bakarken epey zorlandı. Diğer yandan babası Joseph'in bu rahatsız tavrıyla çok eğleniyor gibiydi. "Keşke şu suratındaki ifadeyi görebilseydin." dedi babası kahkahalar atarak.

"Baba bak, annemle senin sağlıklı bir... Tanrı'm!.. Aşk hayatınız olduğu için mutluyum ama hiçbir çocuk anne ve babasını o şekilde görmek istemez."

"Biliyorum." Babası, üzerinde bir şişe Scotch bulunan masasına doğru ilerledi. "Gece de kalacak mısın? Sana da bir içki koyabilir miyim?"

"Evet ve evet... Double olsun lütfen." Ateşin yanına oturdu. "Akşamki randevusundan sonra Zoe de gelecekti. Onun tavsiyelerine ihtiyacım var."

Babası ona Scotch'ünü uzatıp diğer sandalyeye oturdu. "Kadınlar hakkında mı yoksa katillerle ilgili mi?"

"Katiller... Kadınlarla aram iyi."

"Gözlerime çamaşır suyu..." dedi babası Daphne'nin sesini taklit ederek. "Nihayet hamleni yapmana çok sevindim Joseph. Sana bir yol haritası çizmeye kendimi hazırlamıştım. Her neyse, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Onun sahibi olduğunu düşündüm."

"Kim?"

"Maynard."

"Lanet olsun Joseph!.. Clay Maynard, Stevie Mazzetti için yanıp tutuşuyor."

Joseph babasına dik dik baktı. "Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Hanımlar evimize 'yetişkin mojitolar' için geldiklerinde onları dinliyorum."

"Ne demek bu şimdi?"

"Kız kıza geçirdikleri vakitler... İlk olarak Paige ve Daphne başlattı ve benim haberim olana kadar Zoe, annen, Holly, Lisa ve Judy yetişkin mojito klübünün demirbaş üyeleri olmuşlardı

bile. Daphne'nin annesi ve Maggie de geliyor ve bazen Stevie... Çok sık değil. Kız kardeşi Izzy de onunla birlikte geliyor. Ama kimler gelirse gelsin, tek yaptıkları konuşmak, konuşmak ve konuşmak, bazen vasat filmler izlemek ve oje sürmek." Başını salladı. "Annen buna bayılıyor. Onlar dedikodu yapıyor ve ben de dinleyerek her türlü detayı öğreniyorum."

"Orada öylece durup dinlemene izin mi veriyorlar?"

"Mojitoları kim yapıyor sanıyorsun? On numara barmen olup çıktım. Hatta çikolatalı martini bile yapabiliyorum." Babası sırtıttı ve sonra yerini düşünceli bir gülümsemeye bıraktı. "Annen ve ben çocuklarımızın hayatlarına burnumuzu sokmuyoruz. En azından pek sık değil. Ama senin ne kadar mutsuz olduğunu biliyorduk Joseph. Bizimki kadar güzel bir hayata sahip olmanı istiyoruz. Birlikte yaşlanacağın ve seni riskli pozisyonlarda yakalayınca onları utandıracağın biriyle olmanı istiyorum."

Joseph boğazı tıkanmıştı. "Senin gibi bir hayatım olmasını çok isterim baba."

Babası gürültüyle yutkundu. "Biliyorsun, bütün gün boyunca Ford için endişelendim. O çok iyi bir çocuk ve onun başına bir şey geldiğini ya da daha kötüsünü düşünmeye dayanamıyorum. Bu gece annen buraya geldi ve beni ateşe bakarken buldu. Beni rahatlatmak için kucığıma oturdu. Ve sonra... Biraz daha yakınlaştık." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunca sene sonra hâlâ neye ihtiyacım olduğunu benden önce anlıyor. Annenin ve benim sahip olduklarımızın onda birini bulursan kendini şanslı sayabilirsin. Ve ben de dünyadaki en mutlu baba olurum."

Joseph'in gözlerine dolan yaşlar ateşin görüntüsünü bulanıklaştırmıştı. Nihayet boğazını temizlediğinde fısıldadı, "Ya Ford'u ona geri getiremezsem baba?"

"Bunu zamanı geldiğinde düşünürsün Joseph. Bunun kolay olacağını asla söylemedim."

Babası ona boş sözler vermiyordu ve Joseph buna minnettardı. "Değerli şeyler asla kolay olmaz." dedi sessizce.

"Bu saçmalık!" dedi babası. "Bunu kim söylediye halt etmiş."

Joseph'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Lise yıllarımda bana *sen* söylemiştin."

"Ben mi? Vay canına!.. Neyse... Bu doğru değil. Bazen en değerli şeyler tam gözümüzün önündedir. Onları biz zorlaştırırız çünkü bunun onlara daha çok değer kattığını düşünürüz."

Sen işleri çok zorlaştırıyorsun Joseph. Bu kadar zor olması gerekmiyor.” Babası ayağa kalkıp ellerini birbirine vurdu. “Aç mısın?”

“Evet. Evet açım. Bütün gün tek lokma yemedim.”

“O hâlde benimle gel. Sana bir şeyler hazırlayayım.”

West Virginia, 3 Aralık, Salı, 23.50

Bir ayak. Diğerinin önüne... Ford başını rüzgâra karşı eğmiş, donmuş ayaklarını yukarı kaldırmaya zorluyordu.

Kaç tepeye tırmanmıştı? Elli? Altmış? Yüz? Çok yorulmuş.

Kalbinin her atışında Kim'i düşünmeyi bırakmıştı. Kafasının içinde zonklayan bir tek kelimeye odaklıydı artık.

Donuyorum. Donuyorum. Donuyorum. Ayağı kar'a her bastığında bacaklarına bir acı saplanıyordu. *Ayaklarımı kaybedeceğim. Tanrım, lütfen! Birilerinin beni bulmasına izin ver. Lütfen!.. Çok geç olmadan...*

Ayağının altındaki toprak düzleşti. Tepenin zirvesine ulaşmıştı. Bakmaya korkuyordu. Çok fazla hayal kırıklığına uğramıştı.

Lütfen, bir ev!.. Herhangi bir şey... Yalnızca bir ışık göreyim. Dişleri birbirine vururken önündeki dünyayı görebilene kadar çenesini yukarı kalkmaya zorladı.

“Hayır!” diye haykırdı. Tek görebildiği karanlığın gölgeleliydi. Işık yok. Ev yok. Yalnızca ağaçlar... Daha fazla yol ve bir sonraki tepe...

Sıkicem lan! Vücuduna yayılan öfke ona bir anlık enerji verdi ve ilk yaptığı şey sırtındaki çantayı fırlatmak oldu. Çanta havada süzülüp on metre öteye düştü.

Az önceki sıcaklığın geldiği gibi gitmesiyle omuzları çöktü. Gözleri yanıyordu. Ağlamamak için kendini zor tuttu. Bir damla gözyaşı yüzünün ıslak kalmasına neden olurdu.

Bu yaptığın gerçekten salakçaydı, seni sık kafalı! Çanta yolun öbür tarafında karların içine düşmüştü. Şimdi eşyalarını almak için karların içinde ayaklarını sürüye sürüye karşıya geçmesi gerekecekti. Çantanın içinde hâlâ bir dilim biftek vardı. Ve kızın çantası da içindeydi.

Heather... Zihnini toparlamasıyla azmini de geri kazandı. Kız yaşıyor olabilirdi. Kim yaşıyor olabilirdi. *Ama kıcını kaldırmazsan sen yaşıyor olmayacaksın.*

Devam et. Bir ayak diğerinin önüne... Yüzünü ekşiterek sağ ayağını ileri attı ve acıya hazırlandı. Ve sonra onu duydu. Ford

öylece kaldı, umut etmeye korkuyordu. Ama işte oradaydı, arkasında.

Bir motor sesi... Bir araba geliyordu. *Teşekkür ederim Tanrım. Teşekkür ederim.*

Heyecanla arkasını döndü. Araba farları... *Teşekkür ederim.* Farlar gittikçe yaklaşıyordu, büyüyordu ve sonra gözlerine dolan yaşlarla görüntü bulanıklaştı. Bu sefer gözyaşlarının dökülmesine izin verdi. Yüzü yanmıştı ve umursamıyordu.

Nihayet!.. Acele et, lütfen acele et!

Araba yaklaşıırken kolunu havaya kaldırıp salladı.

Araba değildi. Bir kamyonetti. Yavaşladı ve sonra durdu.

Ön farlar gözünü kör ediyordu ve koluyla gözlerini koruyup geri çekildi. Kapı açıldı. Birisi dışarı çıkmıştı. Ford yüzünü göremiyordu. Farlar... Çok parlak.

“Merha...” Sesi çok tiz çıkmıştı. Boğazını temizledi. “Merhaba.”

Keskin bir tıkırtı havayı kesti. Sert uçlar bacağına deliyordu.

“Hayır!” Göğsünden bir gürleme sesi yayıldı ve sonra tek hissedebildiği şey acıydı. *Tekrar olmaz.* Dizlerinin üzerine düştü, kıvranıyordu. *Tekrar olmaz.* Sonra kar’ın üzerine kapaklandı. Yüzünün birkaç adım ötesinde ayakkabıları gördü, sırtında baskıyı hissediyordu. Adamın dizi...

Savaş. Lanet olsun, savaş! Ama beyniyle vücudu arasındaki bağlantı kopmuştu.

Bir el onu gömleğinin yakasından geriye doğru çektikten bir salise sonra boynuna bir iğne saplandı. Ford tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Öncekiyle aynıydı. *Bu o. Tekrar gelmişti.* Adamın sıcak nefesini kulağında hissetti ve bundan sonra ne geleceğini biliyordu.

Hayır. Tekrar olmasın. Lütfen!

“Geri döndüm.” diye hırıldadı adam. “Beni özledin mi?” İşte yeniden aynı şey oluyordu. Ve elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Baltimore, Maryland, 3 Aralık, Salı, 23.50

Joseph ince bir sesin kendisini çağırdığını duyduğunda babasının arkasından mutfığa doğru gidiyordu. Merdivenlerden yukarı baktı ve gülümsedi. “Holly’cik!..” dedi tatlı bir sesle. Holly şükürler olsun ki kararında bir gecelik giymişti, ayağında yumuşak tavşanlı terlikleri vardı. Merdivenlerden aşağı indi,

yüzünde belirsiz bir ifade vardı. "Bu gece burada mı kalacaksın?" Merdivenin son basamağına gelince Joseph'in yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Holly'nin boyu yalnızca bir elliydi, bu yüzden başını iyice yukarı çevirmesi gerekiyordu.

"Ev-vet."

"Güzel. Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Çok iyi olurdu. Ama babam bana yemek yapıyor."

"Ama neredeyse gece yarısı oldu. Bu kadar geç vakitte akşam yemeği yemen sağlıklı değil." "Bütün gün yemek yiyemeyecek kadar meşguldüm. Şu olayla ilgileniyorum." "Biliyorum. Ford... Daphne'yi aramak istedim ama işleri olduğunu biliyordum." "Ona senin için ne söylememi istersin?" "Ona kocaman sarıl ve benden olduğunu söyle." dedi Holly hemen kaybolan bir gülümsemeyle. "Joseph, bana kızdın mı?" "Kanepeyi mi diyorsun? Hayır. Tabii ki hayır." "Çünkü çiftlerin öpüşmeleri normaldir." Ona muzip bir bakış attı. "Bazen sen bile kızları öpüyorsun."

Daphne'yi kapıya yaslayıp öptüğü an aklına geldi birden ve yüzünün yandığını hissetti. "Bazen..." diye yanıtladı.

Holly gülümsedi, çok mutlu olmuştu. "Kızarıyorsun Joseph."

"Belki evet. Belki de senin önceki kızarıklığından bana geçmiştir. Hatırladığım kadarıyla yüzündeki tek renk kırmızıydı."

Holly gözlerini devirdi. "Joseph!"

"Annem Dillon'ın büyük soruyu sormaya hazırlandığını söylüyor."

Hafifçe çenesini kaldırdı. "Sen evlenmemem gerektiğini düşünüyorsun."

"Öyle bir şey söylemedim. Onunla tanışmayı istiyorum ve onu öldürmemek için elimden geleni yapacağım." diye ekledi alaycı bir ifadeyle. "Kız kardeşimi hak edecek biri olmak zorunda."

"Paige onu seviyor. Benim için iyi biri olduğunu söylüyor. Daphne de öyle."

Daphne de mi bu ilişkiyi biliyordu? "Sen ve Dillon birlikte Paige'den karate dersi mi alıyorsunuz?"

"Aynı sınıfta değiliz. Ben kızların grubundayım. Kimberly'le de orada tanıştık."

"Ford'un kız arkadaşını mı diyorsun?"

Yüzünü ekşiterek onayladı. "Evet."

"Anlat bana Holly. Ne gördün?"

"Hiçbir şey..." Kulağına fısıldamak için öne eğildi. "Bir şeyler *duydum* ama söyleyip söylememem gerektiğini bilemedim."

"Bana anlat, ben karar vermene yardımcı olurum."

"Başka bir erkek arkadaşı daha var. Bu yanlış bir şey Joseph. Ama bunu bilmek Ford'u incitir."

"Bence birinin seni sevdiğini düşünüp sonradan öyle olmadığını öğrenmek daha çok incitir. Diğer çocuğu gördün mü peki?"

"Hayır." dedi ve Joseph'in umutlarını söndürdü. "Ama onu telefonla konuşurken duydum, diğer çocukla. Ona birlikte yapacakları bir iş bulduğunu söyledi." Hatırlamaya çalışırken yüzünü buruşturuyordu. "GC'li bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonra öpücük sesleri çıkarttı."

"Ford'la konuşmuyor olduğuna emin misin?"

"Eminim. Ford onu almak için arabasıyla geldiğinde 'Gitmem gerek, o geldi.' dedi. Başka bir erkek arkadaşı olduğunu o zaman anladım. Bu yanlış bir şey Joseph."

"Çok haklısın. Bu olay ne zaman oldu?"

"Bir ay önce... Şükran Günü'nden önceydi."

"Harika! Kim seni gördü mü?"

"Evet ama beni görmezden geldi. Çoğu insan gibi..." diye üzülerek ekledi, biraz kalbi kırılmıştı.

"Bu onların salaklığı..." dedi ve Holly'yi alnından öptü. "Artık gidip uyumanı istiyorum. Tatlı rüyalar..."

Holly şeytanca sırıttı. "Dillon'ı görürüm umarım."

Joseph irkildi. "Onu kanepedeyken hayal etme yeter, tamam mı?"

"Tamam. Joseph?"

"Söyle tatlım?"

"Seni seviyorum."

Joseph kollarını ona sardı ve onu havada bir tur döndürdü. "Ben de sen seviyorum Holly'cik. Evlendiğinde sana Holly'cik demeyi bırakmam gerekiyor mu?"

Kocaman gülümsedi. " 'Evlendiğinde' dedin."

"Evet, sanırım dedim. Artık uyumaya gidebilirsin." Onun merdivenlerden yukarı çıkışını seyretti.

GC. GC ne ki?

Mutfakta pişmekte olan şeyin kokusunu almıştı. GC hakkında yemekten sonra endişelenirdi. Ya da belki uyuduktan sonra... Daphne'nin uyuyup uyumadığını merak etti.

Onu uyurken izlemenin, uyanırken izlemenin nasıl oldu-

ğunu merak etti. Hayatının geri kalanında... *Önce oğlunu bul.* Sonra da bunları keşfedersin.

West Virginia, 4 Aralık, Salı, 00.15

Çocuk neredeyse başarmıştı. Birkaç kilometre daha gidebilse yardıma ulaşabilirdi, her ne kadar Mitch'in planladığı yardıma olmasa da... Eğer Ford doğrudan orman işletmeleri alanından geçen yola sapmış olsaydı kolayca en yakın kasabaya çıkmış olacaktı. Bunun yerine ıssız ve uzun bir yola, üzerinde tesadüfen orada bulunan bir çiftlik evinden başka bir şey olmayan bir yola girmişti.

Yoğun bir kar yağışı vardı ve Mitch zaman zaman iki metre önünü bile göremiyordu. Ford yolunu bulmak için gökyüzünü kullanamayıp kaybolmuş olmalıydı.

Mitch kamyonetin ışıklarını söndürüp Ford'un baygın bedeninden bir metre öteye park etti. Kaldırıcı yere indirdi ve Ford'u içeri yuvarladı, bu işi yaparken gösterdiği çaba oflayıp pufllamasına neden olmuştu. Lanet olası çocuk tam bir ayıboğandı.

Bazen genetik adil olmuyordu.

Kaldırıcı yukarı kaldırdı ve Ford'u kamyonetin arkasına tikiştirdi. Ucu ucuna sığmıştı. Hidrolik kaldıraç kamyonetin yarısından fazlasını kaplıyordu.

Arka kapağı kapattıktan sonra kaldırıcı dikey pozisyona getirdi ve bir sonraki adımını düşündü. Çocuğu kaldırması ve hızlıca oradan uzaklaşması gerekiyordu. Ford öyle çok sıkışmıştı ki onu dışarı çıkarırken çok uğraşması gerekecekti ve fazla zamanı yoktu.

Sürgülü kapıyı açtı, ayağını arabanın tozluğuna dayayarak Ford'u ceketinden tutup var gücüyle çekti. Birkaç denemeden sonra beline ağırlar girmişti ama Ford'u tam istediği yere yerleştirebilmişti; kapıya yakın ve cenin pozisyonunda...

Bu, iş görür. Sürgülü kapıyı kapattı ve direksiyona geçti, terlemişti. *Bu havada terleyerek zatürre olacağım.* Bir süreliğine başını koltuğa yaslayıp derin derin nefes aldı, belinde spazm yaratmaya başlayan ağrıya odaklandı. Belindeki yanma azalmaya başlayınca ağzına birkaç ağrı kesici attı ve kamyoneti çalıştırdı.

Bir zamanlar kendi cüssesindeki bir adama yaraşır şekilde ağırlık kaldırabiliyordu. Koliler? Hiç sorun değildi. Hapisha-

ne düşünde arkasını Jimmy Cooley'ye dönene kadar... Mitch'i kendi fahişesi yapmaya kalkışmıştı. Jimmy Cooley'nin sonu ölüm olmuştu. *Sırtında benim bıçağım.* Ama Mitch kavgasında belini zedelemişti. Bir daha eskisi gibi olmamıştı.

Sırf bu sebep bile üvey babasının ölmesi için yeterliydi.

Hoa! Kamyoneti farları kapalı sürerken geldiği ilk evin yanından neredeyse geçip gidiyordu. Küçük bir yerdi, diğer mahallelerle kıyaslayınca yola nispeten daha yakındı. Ketami-nin etkisi geçip Ford'un ön kapıya sürünebileceği kadar yakındı.

Mitch durmak için yavaşladı, sürgülü kapıyı açtı, Ford'u karın içine çekti ve uzaklaştı. Etrafta bir tur atıp Beckett'in kamyonetine dönmeyi planladı, kamyonet hâlâ Ford'un terk ettiği yerde duruyordu. *Tam da olacağını düşündüğüm yerde.* Beckett'in kamyonetini kabine çekip evine dönmeden önce adamı serbest bırakacak kadar zamanı vardı.

Beckett'in 'beş milyon doların yarısına' olan biletini kaybettiğini anladığı andaki yüz ifadesini görmek için sabırsızlanı-yordu... Özellikle de Ford onun yüzünü görmüşken...

Özellikle bunca yıl sonra Daphne'nin, Beckett'in yüzünü tekrar görünce vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanı-yordu. Daphne'nin, Beckett'in çirkin suratını görmesinin üzerinden yirmi yedi sene geçmişti. Annesi onu memleketlerinden uzağa, çok uzağa götürmeli yirmi yedi sene olmuştu. Birkaç saat içinde Daphne tüm hızıyla buraya geri dönüyor olacaktı.

Daphne, evdesin. Seni özlemiştik.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

4 Aralık, Çarşamba, 00.50

Çıglıklar Daphne'yi uyandırdı. Kendi yatağında yatmış karanlık tavana bakıyordu, korkmuyordu. Dinliyordu. Hiçbir şeyi... Ev sessizdi. Çıglıkların kendi beyninden geldiğini biliyordu. Her zaman böyle oluyordu.

Saate son baktığında gece yarısıydı, yani bir saatten az uyumuştı. Uyumayı beklemiyordu, yani uyanması bile başlı başına bir sürprizdi. Önceki gece de hiç uyumamıştı, jüri kararı beynini kemirmişti.

Rüya görmek için fazla yorgun olmalıyım. Ama bu işler öyle yürümüyordu. Ne kadar yorgun olursa kâbusları o kadar yoğun oluyordu. Yanında yatan Tasha başını kaldırdı ve Daphne köpeğin de dinlediğine yemin edebilirdi. Hiçliği...

Yatağından çıkıp yatak odasının kapısından dışarı baktı. Ajan Coppola misafir yatak odasından bir sandalye çekip oturmuştu, üst katı gözetliyordu. Daphne'yi gördüğünde yanına geldi.

“Her şey yolunda mı?”

Daphne başıyla onayladı. “Hiç ses duydun mu?”

“Şimdi mi? Hayır. Sen duydun mu? İyi misin?”

Evet, Daphne korkutucu ve şiddetli bir şey duymuştu ama yalnızca beyninde. Kâbusuydu. Ara sıra oluyordu, genelde stresli olduğu zamanlarda. *Bugün de o stresli günlerden biri sayılır diye düşünüyorum.*

“Hayır, hiçbir şey duymadım.” diye yalan söyledi. “Ve evet, iyiyim.”

“Genelde insanlar bunu söylediğinde tam tersi olur. Gözlerin ‘kâbus’ diye bağılıyor. Çok mu kötüydü?”

Yakalandım. “Evet ama iyiyim.”

Coppola gülümsedi. "İkinci mısra, birincisiyle aynı. Şimdi uyuyacak mısın?"

Daphne başını salladı. "Şüpheli..."

Coppola cebinden bir deste kart çıkardı. "Bir iki el oyun oynayabiliriz."

Daphne kapıyı sonuna kadar açtı. "Gir lütfen."

Coppola içeri girdi, yatağın kenarına oturdu ve kâğıtları dağıttı. "Annen de bir kâbus görmüş. 'Michael' diye bağırды."

"Babam..." *Annemin kalbini kırdı. Ve benim de...*

"Onun hikâyesi ne?"

"Bir gece bizi terk etti ve onu bir daha hiç görmedik. Annemin yanına gitmeliyim."

"Gerek yok. Maggie orada zaten. Annen müzik kutusuyla oynuyordu ve bu onu sakinleştirmiş görünüyor."

"'Edelweiss' Babam bize gitarla bu şarkıyı çalardı."

"Baban için üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi." Onları yirmi yedi yıl önce terk etmişti. *Benim yüzümden...* Çünkü benim görüntüme katlanamıyordu. Çünkü ne yaptığımı herkes biliyordu.

Babasının sesi beyninde yankılandı, kâbusun yan ürünlerinden biriydi. *O nerede bebeğim? Kelly nerede? Biliyor olman gerek. Söylemen gerek.* Elleri omzundaydı, onu sarsıyordu. *Söyle hadi Daphne. Kendine gelmen gerek.*

Ve sonra annesi... *Kes şunu Michael. Her şeyi daha da berbat ediyorsun.* Ve sonra... Kavgalarının sesi. *Benim hakkımda...*

Söylemem gerekirdi. Söyleyebilirdim. Neden söylemedim? Tanıdık bir panik boğazında yükseliyordu ve Daphne ondan kurtulmaya çalıştı. *Bunu yapamam. Kendimi daha fazla yaralayamam. Şu anda burada yeterince sorunum var, geçmişe ait sorunlarla kendimi sıkıştırmaya ihtiyacım yok.* Özellikle de Kelly'e yardım etme şansı elinden gideli çok, çok uzun zaman oluyordu.

Yatağına oturdu, kâğıtları eline aldı. "Ne oynuyoruz?"

"Rummy 500." Coppola, Daphne'nin kâğıtları kavrayışına ve sallanıp duran ayağına baktı. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim Daphne?" diye o kadar nazık bir şekilde sordu ki Daphne *seni ilgilendirmez* diye cevap verme isteğinin çok kaba olduğunu hissetti.

"Hiçbir şey... Kendi kendime halletmem gereken bir şey." Uyuşturucu kullanmayı bırakmak gibiydi. Titremeleri ve şiddetli korkuları oluyordu. Dün bir panik atağı Joseph'ten ellerine

bulaşmış tıraş losyonunu koklayarak geçiştirmişti. Ama şimdi ellerini kaldırdığında duyabildiği tek koku kendi el kremiydi.

Birden yataktan kalktı ve banyoya gitti, iplere bağlı bir kukla gibi hissetmişti. Küvetin yanından çiftliğe en son gidişinde giydiği kazağı çıkardı ve yüzünü yumuşak yüne gömdü. Kokusunu iyice içine çekti, çiftlikte atların yanındaymış gibi. Panik yavaş yavaş yatışmaya başladı.

Kafasını kaldırdı ve Coppola'nın banyo kapısında durmuş, şaşkın bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Kızgınlığı utanmasına karıştı. "Ben iyiyim."

Coppola hiçbir şey söylemedi ve Daphne onun bu hareketinin kendisini konuşmaya zorlayan bir taktik olduğunu bile kendine hâkim olamadı. "Çiftliğin kokusu..." dedi. "Çiftliğe gittiğimde sakinleşiyorum. Bir nevi stres terapisi."

"Ben şahsen kokulu mumları tercih ediyorum ama boş ver, herkesin bir yöntemi var."

"Kokulu mumlar beni hapsirtiyor. Şey, bunu kendimize saklayabilir miyiz? İnsanlar benim garip bir fetişim olduğunu düşünecekler, etrafta dolanıp çiftlik kıyafetlerini kokladığımı falan..."

"Elbette ama bu utanılacak bir şey değil. Sadece biraz farklı, bunu kabul ediyorum ama pek çok insanın yöntemine göre daha sağlıklı. Pek çok polis senin yöntemini tercih ederdi."

"Kim?" diye sordu Daphne, çünkü Coppola kaybolmuş görünüyordu.

Coppola omzunu silkti. "Senin baban gitti. Benimkisi kaldı. Ama etkileri hemen hemen aynı."

"Polis miydi?"

"Evet. Hâlâ öyle. Kendi kâbuslarını gördüğünde içerdi. Hâlâ içiyor."

"Üzgünüm Kate." dedi Daphne yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim." Aceleyle kâğıtları kaldırdı. "Oynamaya hazır mısınız?"

"Tabii."

4 Aralık, Çarşamba, 01.10

"Joseph?" Bu boğuk selamlamaya hafif bir kapı çalınışı eşlik etmişti.

Joseph bakışlarını dizüstü bilgisayarından kaldırıp yüzünü ailesinin mutfağındaki arka kapının camına yaslayan ortanca kardeşi Zoe'ye baktı.

Kapıyı açtı ve kardeşi koşarak içeri girdi, ayaklarını yere vuruyordu. "Soğuk, soğuk..."

Joseph onun bacaklarına baktı. "Kar yağarken şort giyiyorsun."

"Tırmanıştaydım."

"Gece yarısından sonra mı? Bu karda?"

"Karda değil, spor salonunda." Omuz silkti. "Spor salonu 7/24 açık ve sevgilim geceleri çalışıyor. Ben işten çıkarken o işe gidiyordu. Ortada buluştuk." Masaya oturdu ve şarap şişesini gösterdi. "Lütfen!"

Zoe nefesiyle parmaklarını ısıtmaya çalışırken Joseph ona bir bardak şarap koydu. "Eldivenlerin nerede Zoe?"

Zoe utanıp sıkılarak omuz silkti. "Başkasına verdim."

Ve işte bu Zoe'nin özetiydi. Joseph üç kız kardeşini de seviyordu ama Zoe'yeyken kendini çok rahat hissediyordu. Lisa en büyükleriydi, otoriterdi. Diğerleri büyürken onları disiplin altında tutmuştu. Holly en küçüktü ve Joseph daima onunla ilgilenmişti.

Ama Zoe ve o hep sıkı fıkı olmuşlardı. Aralarında iki yaş vardı, birlikte büyümüşlerdi. Joseph Denizcilik Akademisi'ne gitmiş ve Zoe onun ayak izlerini takip etmişti. Joseph FBI'a katıldığında Zoe DC polisinin psikoloğu olmuştu. Son savaşından gelip kâbusları yüzünden günlerce uyuyamamışken aradığı kişi hep Zoe olmuştu ve Zoe onun neye ihtiyacı olduğu bilirdi.

Bazen tavsiye, bazen samimi bir sessizlik, bazen bir ceza koşusu ya da tırmanışı... Jo'nun acısını unutmaya çalışırken Zoe hep onunla olmuştu.

Joseph onun bu iyiliğinin karşılıksız kalması için dua etmişti. Kız kardeşlerinden herhangi birinin incindiğini, kalplerinin parçalandığını görmek... Onları korumak için cennetle cehennemin yerini değiştirebilirdi.

Zoe paltosunu çıkardı ve Joseph kafasını salladı. Bisiklet şortuna ek olarak askılı bir bluz ve tırmanış botlarını giymiş, kumral saçlarını arkadan toplamıştı, Daphne'nin topuzu gibi bu da onun alametifarikasıydı.

"Herkes nerede?" diye sordu.

Joseph, Zoe'nin saçını çekip yanında oturdu, dizüstü bilgisayarı da görüş açısından uzaklaştırdı. "Saat biri geçti. Herkes uyuyor."

Suratını ekşitti. "Geç kaldığım için üzgünüm. Çok kar yağıyordu. Bethesda'dan buraya gelişim normalin iki katı sürdü. Görüş mesafesi berbattı."

"Sorun değil. Ben de çalışıyordum." Daphne'nin yirmi yedi yıl önceki kaırılışıyla ilgili herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. Fakat eline hiçbir bilgi geçmemişti. Belirli bir gazete kuprn araştıracak kadar detaylı bilgisi yoktu ve yerel gazetelerin online arşivi de o kadar eskiye gitmiyordu. "Randevun iyi geçti mi?" diye sordu.

"Eğlenceliydi."

"Hmm. Kiminleydin?"

"Bir polisle... İsmi Jim. Çok iyi biri ama yalnızca zaman geirmelik..." Zoe şarap bardaklarından birini masanın Joseph'in tarafına itti. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Bilirim. Nefret ederim." Kendisinin kısa süreli ilişkilerle işinin bittiğini umuyordu.

"Biliyorum. Ben de..." Bardağını ve kaşlarını kaldırdı. "Zaman geirmelik ilişkilerin bitişine..." Gz kırttı. "Daphne'ye..."

Yüzüne yayılan gülümseme engel olamadı ve engelleme-yi denemedi bile. "şerefe..."

Zoe şaşır mış görünüyordu. "İnkr etmiyor musun?"

"Hayır." O son öpücüğü hatırlayarak derin bir nefes aldı. "Bu fazla ciddi bir konu."

Zoe ona gülümsedi. "Sevindim. Senin sıran gelesi çok olmuştu Joseph." Hoşnutlukla arkasına yaslandı. "Burası çok sessiz. Ama hamburger gibi kokuyor."

Geçirdiği günden sonra hamburger, hedefi tam on ikiden vurmuştu ve sessizlik bir merhem gibiydi.

"Babam bana bir akşam yemeği hazırladı, sonra annem Holly'nin erkek arkadaşını eve bırakıp geldi. Ben, eee, onları yatmaya gönderdim." Gz kırttı. "En azından oradalarken onları iş üstünde yakalamam." Babasının, Joseph'in onları kabaca rahatsız ettiği yerden devam etme planı olduğu çok açıktı.

Zoe kakhaha attı. "Onları iş üstünde mi yakaladın? Nerede?"

"Babamın ofisinde. Ah Tanrı'm!"

Zoe sırttı. "Dillon'la da tanıştığını duydum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Holly mesaj attı. Senin fkelenmenden korkmuş."

Joseph kaşlarını çattı. "Aynı şeyi bana da söyledi. fkeleneneğimi niçin düşündü ki?"

Zoe ona alaycı bir bakış fırlattı. "nk son üç erkek arkadaşını hadım etmekle tehdit ettin. Ve çünkü genelde öfkeli görünüyorsun." diye ekledi alçak sesle.

Joseph gözlerini kırptı, sonra geri çekildi. "Ama ben öfkeli değilim."

"Bunu biliyorum Joseph." Onu izleyerek şarabından bir yudum aldı.

"Ama Holly bilmiyor mu? Bu yüzden mi herkesin Dillon'dan haberi varken benim yok?" "Bence Holly ona gerçekten kızgın olmadığını biliyor." Zoe kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Senin için endişeleniyor." "Niye, bugünkü kurşunlar yüzünden mi?" Zoe'nin kaşları yukarı kalktı. "Hayır ama buna sonra döneceğiz. Senin kalbin için endişeleniyor. Senin kalbi kırık biçimde eve geldiğin zamanları hatırlıyor. Onu mutlu görmenin senin kalbini daha da çok kırmasından korkuyor."

"Oh!" Kaşlarını çatı, kız kardeşinin onu böyle düşünmüş olmasından nefret ediyordu. Böyle biri olduğu için kendinden nefret ediyordu. "Ama bu doğru değil, hiç değil."

"Bunu biliyorum Joseph. Belki de bunu ona kendin söylemelisin."

"Söyleyeceğim. Benim için endişelenmesini istemiyorum."

"Sen ne yaparsan yap, bu olacak. Bugünkü kurşunlar gibi... Bunu canlı izledim. Sen ayağa kalkana kadar nefes alamadım." Duraksadı, onu inceledi "Sen iyi misin?"

Yanlış anlamış numarası yapmadı. "Bir iki tane kötü anım oldu." Bakışlarını bardağına sabitlemişti, böylece Zoe'nin gözlerindeki endişeyi görmek zorunda kalmıyordu. "Daphne'nin bütün bluzu kan olmuştu. Bana Jo'yu hatırlattı. Son birkaç dakikasını..."

"Ah, Joseph! Üzgünüm. Ama bunun üstesinden geldin."

"Başka şansım yoktu."

"Nadiren ikinci bir şansımız olur." Eğilip sırt çantasından spiralli bir defter çıkardı. "Yarın mahkemede olmam gerekiyor, bu yüzden senin katilin hakkında konuşalım ki uyumaya gidebileyim."

"İsmi Doug. Soy ismi bilinmiyor. Yirmi dokuz yaşında, tamamen sıradan bir görüntüsü var. Daphne'ye zarar vermek istiyor ve ben sebebini bilmiyorum."

"En baştan başla."

Joseph söyleneni yaptı ve Zoe onu dinlerken sayfalarca not aldı, detayları öğrendikçe yüzündeki sıkıntı artıyordu.

"Daphne çocukken kaçırılmış mı? Bu cidden çok garip Joseph."

"Biliyorum. Araştırmaya çalıştım ama elimde yeterli bilgi yok. 1985 yılında olduğunu biliyorum, West Virginia'da bir

yerde olduğunu biliyorum. Daphne'nin sekiz yaşında olduğunu ve kuzeninin isminin Kelly olduğunu, on yedi yaşında olduğunu biliyorum. Araştırdığım gazete arşivleri o kadar eskiye gitmiyor.”

Zoe bir nefes verdi. “Sana bir profil çıkarabilirim ama odaklanman gereken şey şu kaçırılma olayı.”

“Bunu yarın yapacağım.” Bu gece da yapmış olabilirdi ama yapmamıştı. İçindeki bir parça bunu sormaya, alacağı cevabı duymaya korkuyordu. “Tüm bunları tekrar yaşamaktan mı korkuyorsun? Hayır.” Bu kadar yüzeysel bir sebep olmadığına emindi.

Zoe onu izliyordu. “Yardım etmemi istiyorsan, ederim. Daphne’yi yeterince iyi tanıdığımı hissediyorum.”

Joseph ağzının bir tarafını yukarı kaldırdı. “Bütün o moji-to gecelerinde mi? Babam sizin için barmencilik oynadığını anlattı.”

Zoe’nin ağzı kulaklarına varmıştı. “Anladın sen onu.” Notlarına baktı, birkaç şeyi yuvarlak içine alıp diğer birkaç şeyin altını çizdi. “Pekâlâ. Sana şu an gördüğüm profilin kabataslak hâlini anlatıyorum. Yarın bunu bilgisayarda yazıp sana paylaşabileceğin, uzun bir yazı vereceğim. Doug beyaz tenli, otuz yaşında bir erkek. Zeki ve kurnaz. Zekâsından gurur duyuyor. Başkalarının davranışlarını ve diğer olasılıkları tahmin etmekten zevk alıyor. Üniversite okumamış olması muhtemel. Silahlara olan ilgisi orduda hizmet vermiş olabileceği *ihtimalini* belirtiyor olabilir. Ya da yalnızca asker olmayı *hayal eden* biri... Eğer orduda olsaydı görev kaydı lekeli olmazdı ama çok da ayırt edilebilir bir geçmişi olacağı söylenemez.” Zoe tereddüt etti. “Suistimal edilmiş biri. Hapis yatmış olabilir.”

“Bu çıkarımı yapmana yol açan şey ne?”

“Başkalarının hayatlarını kontrol etmeye patolojik bir ihtiyaç duyuyor. Daphne’nin kaçırılışından bir şekilde haberi var. Ford’u uzun bir planlama sürecinden sonra kaçırmış. Daphne’ye zarar vermek istiyor. Ablasını ona yardım etmeye mecbur etmek için Pamela MacGregor’ı kaçırmış. Geçmişte, bir noktada bu adamın hayatının tüm kontrolü elinden alınmış. Muhtemelen gençken... Şimdi gücünü geri kazanıyor.”

“Ama niye?”

“Milyon dolarlık soru... Derininde bir şeyler için Daphne’yi suçluyor.”

“Daphne geçmişte onun davasına bakıp bakmadığını kontrol etti. Eğer isminin herhangi bir yerinde Doug geçiyorsa etmemiş demektir.”

“Bu olayda, inatçı bir savcının boktan bir anlaşma önermesinden daha fazlası var. Doug bir şeyi kaybetmiş, ya da birini. Bu tip bir duygu yoğunluğu... Muhafaza etmek çok zordur. Ben birinin öldüğünü ve Doug’ın bunun için Daphne’yi suçladığını düşünüyorum.”

Joseph derin bir nefes aldı. Başını salladı. “Pekâlâ. En azından ihtimalleri nasıl daraltacağımızı bileceğiz.”

“Bir şey daha var. Google sonuçlarının yokluğu bir anlam ifade ediyor.”

“Bu sıradan bir internet gezintisi değil.” dedi Joseph tatsızca. “Doug benim bilmediğim bir şeyler biliyor.” Çünkü ben sormadım. Yarın sabah yapılacak ilk iş bunu değiştirmek.

“Daphne sana hikâyeyi anlattığı zaman, bu bilgilere ulaşabilecek diğer kişileri bulmalısın. Dikkatli ol Joseph. Bu adam etrafındakilere zarar vermekten çekinmiyor.”

Joseph ölen bakıcıyı düşündü. Isaac Zacharias’ı düşündü. Bu adam ve suç ortakları tarafından öldürülen ya da yaralanan diğer insanları düşündü. “Merak etme.” Öne eğilip kardeşini yanğından öptü. “Seni haberdar edeceğim. Teşekkürler Zoe.”

Martson, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 01.30

Ben olsam Ford Elkhart kadar kibar davranmazdım. Çocuk, Beckett’ı soyduktan sonra ısıtıcıyı açık bırakmış ve kabinin kapısını kapatmıştı. Ben olsam onu soğuktan donmaya terk ederdim.

Mitch omuzlarını esnetti, birinci sınıf bir laf kalabalığı yapmaya hazırlandı. Kapıyı sertçe açtı. “Neler oldu lan *burada*? Çocuk nerede?”

“Lanet olası kapıyı kapat!” diye titredi Beckett. “Ve şu ipleri çöz.”

Mitch kapıyı çarptı ve ileriye yürüdü, Beckett’ın kemikli kılıcını görünce irkildi. “Ne oldu?” diye tekrarladi, çekmeceleri açıp kapatarak. “Bıçakların nerede?”

“Görveren çocuk hepsini aldı.”

Mitch cebinden anahtarları çıkardı ve ipleri kesti. Ford

burada iyi iş çıkarmıştı, ipleri o kadar sıkı bağlamıştı ki ipler Beckett'in derisini kesiyordu. Düğümünden kurtuldu ve Beckett omuzlarını öne uzattı.

"Tek aldığı şey bıçaklar değil. Senin kamyonetini de çalmış. Onu yolun kenarında buldum, benzini bitmiş. Senin için onu buraya çektim."

Beckett'in ayaklarındaki ipleri kesti, sonra hızlıca yolundan çekildi. Beckett'in yuvarlanıp, yumruğunu birkaç saniye önce Mitch'in kafasının bulunduğu yere sallamasına bakılırsa, bu akıllıca bir hareketti. Yumruğu boşa giden Beckett bir balık gibi sırtının üstüne düştü.

İşte bu rezalet. Adamın önden görünüşü arkasından çok daha berbattı.

Yarıktan bir battaniye alıp Beckett'in kasıklarına fırlattı. "Kaçalı ne kadar oluyor?"

Beckett cevap vermedi, yavaşça ayaklarının üzerine kalktı ve tüfeğinin cephanesinin olduğu çekmeceyi karıştırdı. "Cephanem nerede?"

"Bilmiyorum." Ki bu tamamen yalandı. Ford kaçmaya çalışırken vurulsun istememişti, bu yüzden tüm cephane kutularını önceki akşamdan boşaltmıştı. "Belki de çocuk almıştır."

Beckett'in gözleri kısılmıştı. "Silahımın içi boştu."

"Çocuğu vurmaya mı kalktın?"

"Hayır, o beni vurmaya kalktı."

"Kaçmaya çalışırken?"

Beckett'in yüzü kızardı. "Evet."

Mitch belli etmese de Ford'dan etkilenmişti. "Harika! Sanırım senin silahını ve cephaneni de yanına aldı." "Bana kutuların boş olduğunu söyledi." "*Kaçmak istiyordu.* Her şeyi söylemiş olabilir. Kafanda kocaman bir yara var. Seni patakladı mı?"

Aslında Mitch neler olduğunu biliyordu. Webcamden her şeyi görmüştü. "Çok değil." "Ama *bilincin* yerinde değildi. O esnada sana neler yapmış olabileceğini söylemiyorum bile."

Beckett gardırobuna gitti, giyecek bir şeyler arıyordu. Rafların tamamı boştu, tıpkı Mitch'in tahmin ettiği gibi, çünkü herifin bütün giysilerini kamyonetin arkasında görmüştü. Ford'un keskin bir zekâsı vardı.

"Orospu çocuğu!" diye gürledi Beckett, bodruma giden kapıyı açarak. "Burada kal. Geri döneceğim." Yaşlı adam sert adımlarla merdivenden aşağı indi.

Beckett'in güzel bir bodrumu vardı. Betty halanın tarihi

bomba sığınağı kadar havalı olmasa da daha kullanışlıydı. Kabinin merdivenleriyle ulaşılabilen ön kısımda bir çamaşır kurutma makinesi ve arkadaki dış duvara monte edilmiş uydu sayesinde gezegendeki tüm kanalları gösteren, altmış inçlik bir televizyon vardı, burası Beckett'ın erkek mağarasıydı.

Beckett yalnızca porno indirip online poker oynamak için kullandığı internete de bu şekilde bağlanıyordu. Mitch, yerleştirdiği webcamden sinyaller alabilmek için bu bağlantıyı kullanmıştı.

Bodrumun arka kısmı Beckett'ın kirli çamaşırlarının durduğu yerd, Mitch'in burayı bildiğinden Beckett'ın haberi yoktu. Eğer üvey babasının saplantı dosyası olmasa Mitch buraya bakmayı aklından bile geçirmezdi. Bu odayı gördüğünde hâlâ başına ağırlar giriyordu, inanmak istemiyordu. Hapse girmişti. Ahlaksızlığın en korkunç boyutlarını gördüğünü düşünmüştü. Yanılmıştı.

Beckett... Bu adam ruh hastası piçin tekiydi.

Mitch buraya ilk indiği günü hatırladı, Beckett'ın ihtiyaçları için iki eyalet arasındaki günübirlik yolculuğunun bitmesini beklemişti. Fazla bir şey beklememişti; saplantı dosyasında detaylıca anlatılan olayın üzerinden neredeyse otuz yıl geçmişti. Burada tutulan iki kızla ilgili unutulmuş birkaç parça delilden fazlasını bulacağını düşünmemişti. Bulduğu şeyi hayal dahi etmemişti.

Yaşadığı şok yüzünden tüm planını altüst etme noktasına gelmişti. Annesinin kanını ve beyin parçalarını sığınaktan temizlediğini hatırlayana dek... Yıllar boyunca annesinin cesedini bulan Cole'a işkence eden kâbusları hatırlayana dek... Annesinin günlüğünü tekrar okuyup nefretini geri kazanana dek...

Olayın yeri hariç gördüğü diğer şeyler takıntı dosyasında belirtilmemişti. Mitch gördüklerinin ne olduğunu biliyordu çünkü Beckett kendi kaydını oluşturmuştu, yalnızca kendisinin görebileceğini düşündüğü bir kayıt...

Garaj zeminindeki bir kapakla ulaşılabilen bu kısım Beckett'ın hobisine ev sahipliği yapıyordu. Bu hobi zaman içinde değişebiliyordu. Bazen sarışın, bazen kumraldı. Arada bir kızıl olduğu da oluyordu.

Bodrumun arka kısmı yalnızca bir odadan oluşuyordu; bir yatak, bir komodin, bir tuvalet ve bir lavabo vardı. Hepsi bu.

Beckett'ın şu anki hobisi Heather isminde bir esmerdi. Onu altı aydır orada tutuyordu ve muhtemelen sonraki altı

ayda da tutmayı düşünüyordu. Ya da kız ölene kadar... Hobilerin ölümleri genellikle kendi ellerinden oluyordu, Beckett'ın yaptıklarından sonra delirerek... Beckett onlardan sıkıldıktan sonra onların yemeğini ve suyunu kesiyordu ve komodinin üzerine bir şişe hap bırakıyordu. Genellikle bu yolu tercih ediyorlardı. Etmedikleri zaman, Beckett onları vuruyordu.

Ya da en azından Beckett, Heather'ı kendi küçük korku odasına yerleştirdiğinde ona böyle söylemişti. Mitch'in, webcam'i yerleştirdiği yerden dolayı pişman olduğu anlardan biriydi. Beckett'ın kızı işkence ettiği anları kızı ne olacağını düşünerek izlemek sağlam bir mide gerektiriyordu.

Ama Heather onun sorumluluğunda değildi. Beckett'ın hobilerinin hiçbirini onun sorumluluğunda değildi.

Nasıl öldüklerine bakmaksızın Beckett onların ölüm anlarının fotoğrafını çekiyordu. Çerçeveletip bodrumun arka kısmının duvarına astığı fotoğraf yeni hobisinin kendi geleceğinin nasıl olacağını ona tam olarak anlatıyordu.

Çünkü Wilson Beckett gerçek bir orospu çocuğuydu. Ama zeki bir orospu çocuğu... Sarsıntılı bir başlangıçtan sonra yaklaşık otuz yıldır sakin sulara yüzüyordu. Ucu ucuna paçayı sıyırmıştı. Çünkü ilk hobisi kaçmayı başarmıştı.

Kaçığın Beckett'ın yerini ya da planlarını anlatmaması, onun küçük kızları akıllarını oynatacak kadar korkutma yeteneğinin bir kanıtı olmuştu.

Mitch, Beckett'ın küçük cehennemine ilk indiğinde Heather'dan bir önceki hobi olan kızı yatağın üzerinde bulmuştu ve kız berbat görünüyordu. Eğer Beckett'a ihtiyacı olmasa hemen polisi arayıp oradan uzaklaşmıştı. Ama Beckett'a ihtiyacı vardı, bu yüzden komodinin üzerinde bulunduğu hapları yatağın üzerindeki kızı zorla içirdi.

Bu yol ona daha merhametli görünmüştü. Bunun yanı sıra kendisinin orada olduğunu kızın Beckett'a söylemesine izin veremezdi. Ama kızı ilk önce, kapağı açıp aşağı inmeye başladığında Beckett'ın ne söylediğini sordu. Sesi soluk ve boğuktu ama Mitch her kelimesini anlamıştı.

Beni özledin mi? Saplantı dosyasında okuduğu üç kelimenin aynısıydı.

Anlaşılan o ki Beckett, Mitch'in büyük dedesine çok benziyordu, bir şey bozulmamışsa tamir etmemek gerektiğine inanan bir orospu çocuğuydu.

Ama Beckett'ın eğlencesi sona ermek üzereydi. Ford yetkililere gereken bilgileri verecekti ve onlar da bu yaşlı sapığı

yakalayacaklardı. Eğer başarısız olurlarsa Mitch genel olarak her şeyi anlatacaktı. *Ben piçin tekiyim ama bir canavar değilim. Beckett... O gerçek bir canavar.*

Merdivende Beckett'ın ayak seslerini duyunca işe koyuldu. Yumruklarını beline koydu ve yaşlı adam elinde dolu bir çamaşır sepetiyle görününce göz ucuyla ona baktı. Tanrı'ya şükürler olsun, tamamen giyinmişti.

"Beckett, çocuğun ne kadar zaman önce kaçtığını bilmek istiyorum."

Sorusu bir omuz silkmeye karşılanmıştı. "Birkaç saat. Belki..."

'On üç saat' daha doğru bir cevaptı. "Bu bir felaket! Çocuk yardım çağırmak için telefonu kullandı mı?"

"Telefonun çalışmadığını söyledi."

Mitch gözlerini devirdi. "O söyledi. O dedi. Senin zeki biri olduğunu sanırdım." Telefonun yanına gitti ve müzeli ahizeyi kaldırdı. "Hat kesilmiş. Sen mi kestin?"

"Elbette hayır!"

Mitch bunu da kendisi yapmıştı, bir önceki gece. "O zaman çocuk kesmiş. Tabii ki ilk önce yardım çağırarak. Aptal değil."

"Yardım çağırması olamaz. Polisler çoktan buraya gelmiş olurdu."

"Fidyeye elveda öpücüğü verebiliriz. En azından çocuk benim yüzümü görmedi."

Beckett'ın rengi solmuştu. "O çocuğu bulmamız gerek."

"Evet, *bulsan* iyi olur. Çünkü ben seninle birlikte hapse girmeyeceğim ihtiyar. Dedemle Vietnam'da sıkı dostluğunuz umurumda değil. Artık kendi başınasın." Kapıya doğru ilerledi, sonra arkasını dönüp parmağını Beckett'a yöneltti. "Onu bul ve susturmak için gerekeni yap."

"Ne tarafa gitti? Kamyonetimi nerede bulmuştun?"

"Yolun sonuna geldiğinde sağa dön. Benzinin var mı?"

"Garajda bir bidonum var."

Hayır, aslında yok. Mitch onu dün gece almıştı. Ford'un benzininin bitmesini istediği noktayı dikkatlice planlamıştı ve o pas yığını deponun ortasında Beckett'a da o kadarlık benzin bırakmıştı.

"Güzel, çünkü deponda bir gram benzin yok. Her şey anlaşıldı mı? Onu bulacak mısın?"

Beckett dudak büktü. "Muhtemelen babacığının evine doğru gitmiştir."

“Evet, oğlunu geri almak için her şeyi yapabilecek zengin bir hâkim olan babasının yanına...” Söyledikleri kısmen doğrudu. *En azından zengin...* Travis Elkhart’ın oğlunu bulmak için başını belaya sokacağını düşünmüyordu. Çünkü Travis Elkhart işe yaramaz bir babaydı. “Bana lanet olası bir servete mal oldun.”

Bunu söyledikten sonra kabinin kapısını çarpıp dışarı çıktı, kamyonetine atladı ve motoru çalıştırdı. *Senin hamlen Beckett. İyi bir hamle yap.*

Mitch’in bir sonraki hamlesi eve giden uzun bir yolculuk olacaktı. Bu onu korkutuyordu. Belinin ağrısı dayanılmaz olmuştu ve yarın buraya geri gelmesi gerekecekti. Ford’un annesi oğlunun nerede olduğunun haberini alır almaz, onu kurtarmak için hızla buraya gelecekti. Beckett da çocuğu kovalıyor olacaktı, Ford onun yüzünü görmüş olduğu için ondan kurtulmaya çalışacaktı. *Eğer şansım iyiye, dünyaları çarpışacak. Eğer şansım mükemmelse, tüm bunları izleme imkânım olacak.*

Normalde eve gitmek için bunca yol tepmenin anlamsız görüldüğü günler için kiraladığı stüdyo daireesinde kalırdı. Daireyi birkaç ay önce kiralamıştı; özellikle Beckett’a eşlik ettiği günlerde kullanıyordu, büyükbabasıyla kendisinin Vietnam’da can yoldaşı olduğuna onu ikna etmeye çalıştığı günlerde.

Ama bu gece orada kalmayacaktı. Cole’un rehberlik öğretmeniyle sabah erken bir randevusu vardı. *Bu çocuk yeniden ceza almasa iyi olur. Yemin ederim bu sefer kışını tekmeleyeceğim,* diye düşündü kamyoneti eve giden yola çevirirken.

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Salı, sabah 06.30

“Bu hakikaten kocaman bir ağaç.” dedi Maggie. “Vay canına!”

Daphne kahve kupasının üzerinden ağaca baktı. “Annenin şu anda ona ihtiyacı var.”

“Biliyorum ama yine de... Tepesine yıldızı nasıl yerleştireceğiz?”

“Ford eve geldiğinde yerleştirebilir.” Daphne çenesini kaldırdı. “Çünkü eve gelecek.” İnanmak zorundayım. İkinci gün. *Bugün eve gelmiş olacak.*

Daphne, çocuğu kaybolmuş kaç ailenin aynı şeyi düşündüğünü merak etti. Günlerce... *Buna nasıl dayanıyorlar?* Daphne nefes alamıyordu ve yalnızca bir gün geçmişti. Bir gün,

korkunç bir gün... *Joseph'in kollarında olduğum anlar hariç. O anlar sayesinde ayakta kalabiliyorum.*

"Hiç uyuyabildin mi Daphne?" diye sordu Maggie alçak sesle.

"Bir saat kadar..." Eliyle kanepeye vurdu. "Gel otur. Dün gece sen de epey uyanık kaldın."

"Uyuyup uyandım sık sık. Annen tüm gece kâbuslar gördü."

"Biliyorum. Onu yatıştırmak için birkaç kez odasına gittim."

"Seni kim sakinleştirecek peki Daphne?"

"Joseph bu işte oldukça başarılı diyebilirim."

Maggie kaşlarını kaldırdı. "Yani solaryumda seni sakinleştiriyor muydu?"

Daphne'nin yanakları alev almıştı. "Maggie! Bizi mi gözetliyordun?"

"Hayır. Ama pembe yanaklarının, inip kalkan göğsünün ve şişmiş dudaklarının anlamını çözmek için süslü bir dedektif rozetine sahip olmaya gerek yok... Yani, sadece sakinleştirmiyormuş."

"Göğsüm inip kalkmıyor. Çok daha iyiyim. Dün çok daha kötüydüm. Böyle yakınlaşmalar için doğru bir zaman olmadığını biliyorum." İç geçirdi. "Ama orada bir dakikalığına ne kadar korkmuş olduğumu düşünmedim." Düşünmemişti. Hepsi bu.

Maggie kolunu Daphne'nin omzuna koydu. "O hâlde böyle bir yakınlaşmanın tam zamanıydı. Daha fazla yakınlaşman olmalı. Çok uzun zamandır bunlardan uzaksın."

"Hayatım boyunca bunlardan uzaktım." dedi somurtarak.

"O zaman açığını kapatmak için çok çalışman gerek. Bana kalırsa Joseph bu açığı kapatman için harika bir fırsat. Şu lanet yer çekimi olmasa benim göğsümü bile indirip kaldırabilirdi."

Daphne gülümsedi. "Çok kötüsün Maggie."

"Ve sen de kendine kötü olmak için biraz izin vermelisin. Arada sırada..."

Daphne başını Maggie'nin omzuna koydu. "Nasıl yapacağımı hatırlamıyorum."

"Joseph bunu sana hatırlatabilir diye düşünüyorum."

Daphne'nin göğsü aniden sıkıştı. "Bana da öyle geliyor."

"Bunun iyi bir şey olduğunu sanıyorum çocuğum."

"Biliyorum. Ve zaten öyle."

"Ama?" Elini arkaya uzatıp Daphne'nin peruğuna dokundu.

"Bu hariç. Ve yer çekimine direnen göğüslerim."

"Bunu biliyor mu?"

"Az çok... Maggie, korkuyorum." Bu itiraflar tüm korkularına kapı açmıştı, dalga dalga geliyorlardı. "Korkuyu bildiğimi sanırdım. Kaçırılmak, Kelly'e nasıl zarar verildiğini bilmek, o adamın benim için tekrar gelmesinden korkmak. Bu tarif edilemezdi. Doktorun "kanser" dediği anın yüzleşebileceğim en kötü an olduğunu düşünmüştüm. Ama bu daha kötü. Her geçen dakika kötüleşiyor. Eğer Ford'u geri getirecek olsa kanser teşhisi konulan o güne geri dönmeyi kabul ederdim. Artık nefes almaktan korkuyorum."

"Biliyorum. Ve oğlun için endişelenmemeni söyleyerek sana hakaret etmeyeceğim. Hepimiz endişeleniyoruz. Ama nefes alabilmek önemli. Sekiz yıl önce nefes almaktan çok korkarken de seninle bu konuşmayı yapmıştık. Küçükken her kâbus gördüğünde yine bu konuşmayı yapardık. Bu seferki konuşmamızı Joseph ve yakınlaşmalarınla sınırlı tutacak olursak, ne zaman korkmaktan vazgeçerdin?"

Akıllıca, diye düşündü Daphne. Ama Maggie'nin her zamanki hâliydi. "Her şeyi açıklığa kavuşturunca... Bir yarım şu peruğu fırlatıp olduğum gibi karşısına çıkmamı söylüyor. Sırf şu meseleyi bitirmiş olmak için... Beni terk edebilir ve ben de gerçek dünyadaki kendi yaşantıma geri dönebilirim."

"Göreceği şeyden hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hoşlanmak isteyeceğini düşünüyorum. Ve nazik davranacağını düşünüyorum."

"Yani seni istediğini söylediğinde bunu gerçekten ima edip etmediğini bilemeyeceksin."

"Ya da daha fazla isteyeceği biriyle karşılaşabileceğini..."

"Travis puştun tekiydi Daphne."

"Bunu biliyorum. Ve ben Travis'i hiç sevmedim zaten. Ama Joseph puştun teki değil. Eğer benimle olacağına bir kez söz verirse, kendini benimle kalmaya mecbur hissedecektir. Sonra da benden nefret edecektir."

"Bütün bu senaryoyu kafanda oynadın, değil mi?"

"Evet. Çünkü belki de hiçbir zaman sahip olamayacağım şeyler için hayal kurmama yol açıyor."

"Senin ki de laf!" dedi Maggie. Ayağa kalkıp elini Daphne'ye uzattı. "Düşünmek için çok zamanın var çocuğum. Ellerini kaldır bakalım." Daphne hareket etmeyince Maggie onu hızla yukarı çekti. "Gidip çiftlik kıyafetlerini giy. Atlara sabah yemlerini vereceğiz." Isık çaldı. "Tasha!"

Köpek köşeden çıkıp geldi, kayarak Maggie'nin önüne oturdu, o sırada Maggie Daphne'ye sabırsızca bakıyordu. "Hadisene!"

"Çiftliğe gelemem," dedi Daphne. "Korumalarım ve yapılacak işlerim var." Merdivenin üstündeki gürültülü ayak seslerini duyunca başlarını oraya çevirdiler. Daphne gözlerini kırptı. "Kate?"

Coppola son iki basamaktan aşağı atladı, kendi etrafında döndü ve bir reverans yaptı. "Jokey miyim neyim?"

"Aslında öyle görünüyorsun." Ve Daphne'yi biraz kıskandırmıştı. *Benim kıyafetlerimle benden daha güzel görünüyor.* Daphne ona yaklaştı. "Bu benim kotum mu?"

"Onu Kate'e ben verdim." dedi Maggie, bu *'Sakin ol kızım. Senin giyinme odana girmedim.'* anlamına geliyordu. "Ve botları da..."

"Botlar biraz sıkıyor ama kotun kalçaları gerçekten geniş." Coppola kaşlarını masumca kaldırarak Daphne'ye baktı. "Ve kumaşın boş kalan kısımlarını doldurabiliyorum." Kotu kalça kısmından kavrayıp fazladan sıkıştırdığı şeyleri belli etti.

Daphne güldü. "Seni sürtük!" dedi çekinmeden.

Coppola sırıttı. "Cephanem ve silahlarım için bana bol bol yer sağlıyor."

Daphne kendine rağmen gülümsedi. "Çiftliğe gitmemizin gerçekten bir sakıncası yok mu?"

"Evet, yok. Hector ve ben de sizinle olacağız. Şimdi gidip üstünü değiştir."

"Annemle kim kalacak?"

"Paige yolda." dedi Maggie. "Beş dakika sonra burada olur, yani senin de tüm vaktin bu kadar."

"Hazır olacağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

*Hunt Valley, Maryland,
4 Aralık, Çarşamba, sabah 07.20*

Burası bir çiftlikten çok daha büyük, diye düşündü Joseph anayoldan çıkıp tek şeritli yola girerken. Daphne'nin evine geldiğinde onun buraya gelmek üzere evden çıkmış olduğunu öğrenmişti.

Clay'in bu çiftliğin güvenlik açısından kâbus gibi olduğunu söylediğini hatırladı. Tamamen haklıydı. Joseph farklı büyüklüklerde sekiz ek bina saymıştı. Hepsinin iyi bir bakıma ihtiyacı vardı. Herhangi birinde tüfeğiyle bekleyen dengesiz bir psikopat gizleniyor olabilirdi. Hector ve Kate'in aklından neler geçtiğini merak etti.

SUV'sini ahırlardan en büyüğünün önüne park ederken Daphne'nin iki korumasına akıl vermeyi düşündü.

"Ananı si..." Hector'ın yüzünü görünce sözü yarım kaldı. "Ne oldu?"

"Daphne'nin bir şeyi yok." dedi Hector. "Ama..." Ahırın duvarını gösterdi.

"Aman Tanrı'm!" dedi Joseph alçak sesle ve dikkatle baktı. Otuz santimlik kahverengi harflerle ahırın duvarına yazılmış bir mesajdı.

Bunun nasıl hissettirdiğini artık biliyorsun.

"Kan mı?"

"Evet. İnsan kanı olup olmadığını bilmiyorum."

Kate ahırın diğer tarafından çıkageldi, suratı asıktı. "İnek kanı olduğunu düşünüyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü arkada ölü bir inek var." dedi. "Katledilmiş. Bir tasması ve bir çanı vardı. Sanırım onların evcil hayvanıydı."

Joseph'in kalbi boğazına gelip oturmuştu. "Daphne mesajı gördü mü?"

"Evet." dedi Hector. "Şu anda Maggie'yle birlikte ahırdalar, bakıcı da yanlarında. Atların iyi olup olmadığını kontrol ediyorlar."

"Bakıcı kim?"

"Scott Cooper. Dün eve geldiğimizde Daphne'nin evindeydi. Daphne ona güveniyor. Görünen o ki tanışıklıkları onun boşanmasından önceye dayanıyor. Yandaki çiftliğin sahibi ama burada da Maggie'ye yardım ediyor." Küçük, beyaz ahşap çerçeveli bir evi işaret etti. "Şurası Maggie'nin... Simone'un arkadaşı."

"Onunla dün gece tanıştım. Daphne'nin dadısıymış." diye hatırladı Joseph.

"Şimdi burada yaşıyor. Genellikle atlara göz kulak oluyor. Ağır işlerle Cooper ilgileniyor."

"Daphne ne sıklıkla buraya geliyor?"

"Büyük bir davayla ilgilenmiyorsa her gün..." dedi Hector. "Ama iki haftadır gelme şansı olmamış. Sen sormadan söyleyeyim, güvenlik kameraları varmış ama güç bağlantısı gitmiş. Hâlâ da yok. Kablolar kesilmiş."

"Jeneratör?"

"Doğal gazla bağlı ve o hat da kesilmiş. Bana kalırsa birisi, herkesin Daphnelerde toplanacağını, bu yüzden Maggie'nin burada olmayacağını biliyordu. Cooper dün akşam altıda atların yemini verdiğini söyledi ve güç bağlantısında bir sorun yokmuş."

"CSU'yu aradınız mı?"

"Evet aradım." dedi Coppola. "Brodie yola çıktı."

"Pekâlâ. Daphne ve Maggie'yi buradan çıkaralım hadi." Joseph ahırın içine girdi, Maggie gözcü kulesi gibi dikilmiş, ağzı sıkı sıkı kapanmıştı. "Günaydın Maggie." dedi yumuşak bir sesle, onu korkutmak istememişti. Maggie'nin elinde bir tabanca vardı.

"Ajan Carter. Bu şey durmak zorunda."

"Katılıyorum. Sizi buradan çıkarmam gerekiyor."

"Ben hazırım. O değil." Ahırın öbür ucundaki koltuğu gösterdi. "Eğer imkânınız varsa ona birkaç dakika daha verin." "Yapamam. Burası güvenli değil." "Daphne için hiçbir yer güvenli değil." dedi Maggie sertçe. "Özellikle burası ikiniz için de hiç güvenli değil. Bütün binaların güvenliğini sağlayamayız." "Clay gibi konuşun."

Maggie gülümsemeye çalıştı. “Hayır, burası tamamen Daphne’nin. Benim yerim hâlâ Riverdale’da.” “West Virginia’da, değil mi?” Maggie başıyla onayladı. “Sekiz yıl önce buraya gelmiştim, sadece birkaç hafta kalacağımı düşünerek. En fazla altı ay... Hayat bazen umduğun gibi gitmiyor.” “Bu doğru. Sekiz yıl önce seni buraya getiren neydi?” “Daphne ve Simone’un bana ihtiyacı vardı.” “Çünkü Daphne kansere yakalanmıştı.” Bu kelime midesinde kramplara neden oldu.

“Daphne bunu bildiğini söyledi. Evet. Sekiz yıl önce buraya geldiğimde Daphne neredeyse tükenmişti. Ve o lanet olası Elkhart’lar için bu bile yeterli değildi. Daphne toprağa düşene kadar rahat etmeyeceklerdi.”

“Onun ölmesini mi istediler?” diye sordu, inanamadığını belirten bir tonda.

“Kendi işleri rast gittiği sürece onun ölüp ölmemesi umurlarında değildi. Zengin insanlar kirli oyunlar oynar.” Etrafına bakındı. “Ama son gülün Daphne oldu.”

“Çok kârlı bir boşanma anlaşması olmuş olmalı.”

“Öyleydi.”

Joseph sertçe başını salladı. “Daphne için iyi olmuştur.”

“Anlaşma, genel anlamda Daphne için bir farklılık yarattı ama aynı zamanda Elkhart’larla tüm ilişkisini kesmesini de sağladı. Onların tüm bu saçmalıklarıyla daha fazla uğraşmasına gerek kalmamıştı, eğitimi için Ford’u feda etmesi ya da doktorlarının masrafı ya da...” Ağzına birden kilit vurmuştu.

“Elkhart’ın onu boşayıp sağlık masraflarını üstlenmediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Bu soruları Daphne’ye sormalısın.”

Joseph bir an durup onu inceledi. Bakışları öylesine doğrudan karşı karşıya gelmişti ki Joseph bu “kısa kesmenin” hesaplanıp hesaplanmamış olduğunu merak etti, sanki Maggie onun bunları bilmesini istemişti. Joseph’in Daphne’ye sormasını istediği soruları...

“Ve soracağım.” dedi Joseph. Eliyle ilerideki küçük ofisi işaret etti. “Ama önce seninle özel olarak biraz daha konuşmam gerek.” Maggie onu ofise kadar takip etti ve Joseph kapıyı kapadı. “Daphne saldırı altında.” dedi açık açık. “Kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz ama yalnızca Millhouselar olup olmadığından emin değiliz. Ahırın duvarındaki bu tehdit kişisel bir şey. Tanrı aşkına, kanla yazılmış. Ve bunu ikinci görüşümüz.”

Maggie keskin bir nefes aldı, havada uçan eli ağzını kapadı.

“Daphne’nin geçmişiyle ilgili daha kişisel bilgilere sahip

olursam onu korumaya daha hazırlıklı olurum. Bana boşanma hakkında bildiklerini anlat. Lütfen!”

“Nasıl bir kâbus ama... Pekâlâ, boşanma... Mahkeme muhtemelen Travis’in tehdit ettiği konularda hamle yapmasına izin vermezdi, çünkü bu onu beş parasız bırakırdı ama Daphne en başında bunu kesin olarak bilemiyordu. Travis berbat bir durumu Daphne için daha da kötü bir hâle getirmişti. Ona hiçbir şey bırakmayacağını, Ford’un velayetini de alacağını söylemişti. Daphne paranın neler satın alabileceğini öğrenecek kadar uzun bir süre Elkhart soyadını taşımıştı.”

“Ama onu sekreteriyle aldatan *Travis*’ti.”

“Evet. Ve evli oldukları on iki yıl boyunca Daphne’yi yüzlerce farklı kadınla aldatan oydu. Fakat bu kez onu iş üzerinde yakalamıştı. Bu yüzden Daphne’nin de evlilik dışı bir ilişkisi olduğunu göstermek için Travis onu tuzaga düşürdü.”

“Kiminle?”

Maggie yüzünü ekşitti. “Sen öfkelenmeden önce açıklayayım. Scott’la...”

“Şu an Daphne’nin yanibaşında duran Scott mı?”

“Evet. Daphne onunla Travis’le evlendiği zaman tanıştı. Elkhart’ların atlarının bakımını yapıyordu. Benim atlarımı özlediği için Nadine’in ona izin verdiği tüm boş zamanları Scott’ın yanında geçiriyordu. Elkhart’larla yaşadığı yıllarda Scott onun gerçek arkadaşlarından biriydi. Sonra, Ford yeterince büyüdüğünde, Scott onu atla atlayışlar için eğitmeye başladı. O civardaki en iyi antrenörlerden biriydi ama yoksuldu. Zengin bir ailede büyümüşü ama babası, annesiyle onu çulsuz bırakıp gitmişti. İşini kurmak için Travis Elkhart gibi eski okul arkadaşlarıyla bağlantılar kurdu ama hiçbir zaman çok para kazanamadı.”

“Yani sonunda ne oldu?”

“Daphne sana Travis’le ayrılmalari konusunda ne söylemişti?”

“Ögle yemeği sırasında onu sekreteriyle seks yaparken yakaladığını...”

“Hmm. Sana anlatmadığı kısım şu: Daphne o güne kadar Travis’i ofisinde hiç ziyarete gitmemişti ama o gün gitti çünkü rahatsızlığı had safhaya ulaşmıştı ve Travis’in hukuk bürosu, Daphne’nin gittiği kadın hastalıkları merkezinden iki blok ötedeydi. Daphne oradan çıktıktan sonra yürümeye başlamış ve Travis’in ofisine gelmişti.”

Joseph ona dik dik baktı. “Hadi canım!”

Maggi omzunu kaldırdı. “Gerçekten iyi bir gün değildi. Daphne ofise girdi, onları gördü ve dışarı çıktı. Sonra da üzül-
düğünde hep yaptığı şeyi yaptı. Çiftliğe gitti.”

“Neden? Neden atlara gitti?”

Maggie gözlerini kaçırdı. “Bu ona sorman gereken *bir şey*.”

“Pekâlâ. Ona soracağım. Yani sonra çiftliğe gitti. Ve?”

“Scott onu orada ağlarken buldu. Herkesin yapması gereken şeyi yaptı. Ona sarıldı ama Travis denen yılanı ait hukuk şirketi için çalışan özel dedektiflerden birinin aylardır Daphne’yi takip ettiğinden habersizdi. Daphne’nin onu aldattığını kanıtlayamadığı sürece Travis’in ondan boşanma şansı yoktu.”

“Annesinin Nadine’le yaptığı kontrat...”

Maggie şaşırmış görünüyordu. “Sana çok şey anlatmış. Travis, Daphne’nin onu aldattığı sonucuna vardı çünkü kendisi ona hiç yaklaşmıyordu.”

Joseph bu son birkaç kelimedenden aldığı çocukça mutluluktan gurur duymuyordu ama oldukça rahatlamıştı. Travis tam bir kadın avcısıydı ve STD’leri⁴⁷ sık sık eve getirip eşlerine bulaştırabiliyorlardı. Travis’le birlikte olmaması, korunduğu anlamına geliyordu. Ayrıca Travis’le birlikte olmamış olması Joseph’in kıskançlığının artık kışının üzerine oturması gerektiği anlamına geliyordu.

“Sarılırken fotoğraflarını çekmiş ve Daphne *kanser*ken fotoğrafları onun aleyhine mi kullanmış?”

“Temelde öyle. *Normal* şartlar altında, yani Elkhart dünyasının dışında, özel dedektifin yaptığı çıkarıma mahkemede gülüp geçerlerdi. Ama Elkhart’lar daha seyreltilmiş bir çevrede yaşıyorlar. Travis birkaç damlanın dökülmesine izin verdi ve söylentiler kontrol edilemez bir yangın gibi yayıldı. Daphne için ayağa kalkmak Scott’ın işine ve geride kalan mülklerine mal oldu. İflas yüzünden evliliği çatırdadı.

“Daphne bu çiftliği alır almaz ilk olarak onu aradı. O zamanlarda Scott yalnız yaşıyordu, bu nedenle buraya taşındı. Yeniden Ford’a antrenörlük etmeye başladı, Ford galibiyetler kazanmaya başlayınca işler Scott’ın lehine döndü. Müşteriler çocuklarını eğitmesi için yeniden ona getirmeye başladılar ve Scott birkaç yıl içinde yandaki çiftliği satın alacak kadar para kazandı. Scott, Daphne’ye çok sadıktı ve Ford’un hayatındaki *tek* erkek rol modeli oldu.”

“Peki Travis ve kanser doktorlarına ne oldu?”

“Oh!...” Maggie gülümsedi ve Joseph biraz olsun rahatla-

47-Cinsel yolla bulaşan hastalıklar. *Sexually Transmitted Diseases*.

dı. “Travis ona bir anlaşma sunmuştu ama bunun için Ford’un velayetinden vazgeçmesi gerekiyordu. Zamanlaması hassas olan tercihlerden biriydi. Savaşabilir ve muhtemelen kazanabilirdi ama bunu mahkemeye taşıması uzun zaman alabilirdi. Ve aynı zamanda tedavi görmesi de gerekiyordu.”

Joseph’in bir parçası, buldukları B negatif kan gölünün gerçekten Travis Elkhart’a ait olmasını diliyordu. *Hayır, her parçam bunu istiyor.* “Daphne ne yaptı?”

“Çok ağladı. Ben de o zamanlarda buraya geldim. Simone tamamen çaresizdi, Daphne’ye gereken tedaviyi sağlamaya çalışıyordu. Daphne’ye X-raylere ve biyopsilere giriyor, sağlığıyla ilgili zor kararlar vermek zorunda kalıyordu. Travis onu, oğluyla kendi yaşamı arasında bir tercih yapmaya mecbur bırakacak bir konuma getirmişti.”

“Orospu çocuğu!”

“Bu konuda bir itirazım yok.”

“Ama Daphne gerekli tedaviyi aldı.”

Maggie’nin gülüşü büyüdü. “Evet. Ford bana geldiğinde ben onların evine geleli yalnızca dört saat olmuştu. On iki yaşındaydı. Yine aynı gün takım elbise giymiş ve kravat takmış bir hâlde merdivenlerden indi. Onu büyük annesinin Virginia’daki malikânesine götürüp götüremeyeceğimi sordu. Neden olduğunu çok merak etmiştim ama bunu benimle paylaşmak istiyor gibi görünmüyordu. Ford’u oraya götürdüm ve kapalı kapının ardında büyük annesiyle konuşurken onu salonda bekledim. Dışarı çıktığında cebine bir kâğıt sokuşturuyordu, çok mutlu görünüyordu. Ama Nadine’in rengi solmuştu. Ford bana döndü, bir yetişkin ne kadar yetişkin olabilirse o tonla “Bir anlaşma yaptık. Tüm faturalar zamanında ödenecek.” dedi. Nadine bunu onayladı ve ertesi sabah Daphne’nin doktorlarını yeni fatura adresi konusunda bilgilendireceğini söyledi. Sonra Ford ona şöyle bir baktı ve kâğıdı koyduğu cebini okşadı.”

Joseph’in kaşları yukarı kalkmıştı. “Büyük annesine şantaj mı yaptı?”

“Sanırım. Ne konuştuklarını bana hiç söylemedi ve ben de hiç sormadım. Bu olaydan sonra işler değişmişti. Daphne tedaviye ve istediği hemen hemen her şeye kavuşmuştu. İyi bir anlaşmaydı. İtiraf etmem gerekir ki Ford’un cebinde ne olduğunu her zaman merak etmişimdir. Ama Simone ve Daphne’ye bunu hiç anlatmadım. Bu, Ford’la benim aramdaydı. Mecbur kalmadıkça sen de anlatmazsan minnettar olurum.”

"Elimden geleni yapacağım. Ford'un büyük annesine şantaj yapmış olması Travis'in ve annesinin Ford'un kaçırılmasına neden ilgi göstermediklerini açıklıyor olabilir." Maggie omuz silkti ve Joseph konuyu değiştirdi. "Daphne'nin dadısı olduğunu söyledin. Bu ne zamandı ve neredeydi?"

"Daphne sekiz yaşındayken Riverdale'da."

"Daphne neden bir dadıya ihtiyaç duyuyordu? Anne ve babası çalışan çocuklar sekiz yaşındayken genelde evde kalırlar. Özellikle yoksul çocuklar..."

"Ah!.. Ben bir bakıcı olarak dadılık yapmıyordum. Aileden biri gibiydim. Simone tek başınaydı ve biraz manevi desteğe ihtiyacı vardı. Bakabileceğim insanların yanında olmak istedim."

"Simone'un kocası neredeydi?"

Maggie'nin yüzü birden taşla döndü ve konuyu değiştirdi. "Seni henüz Scott'la tanıştırmadım. Gel."

4 Aralık, Çarşamba, sabah 07.45

Joseph ahırdaki son at bölmesine kadar Maggie'yi takip etti, yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı. Daphne ayakta uyuyakalmış görünen çikolata renkli bir atı tımarlıyordu. Görünüşünde bir değişiklik vardı. Daha önce olmayan bir sükûnet... Endişe hâlâ yüzünde duruyordu ama kendini gösteremiyordu.

Joseph, Daphne'yi daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştı ve atın arkasında bir çift insan dizini fark etti. Bir adam çömelmiş, hayvanın arka ayağını inceliyordu.

Maggie bölmenin içine eğildi. "Kızımız nasıl?" diye mırıldandı.

Adam ayağa kalktı. "Nallarının değişmesi gerekiyor. Onu benim çiftliğime götürünce değiştiririm."

Daphne o tarafa döndü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Joseph..." Gülümsemesi kayboldu. "Dışarıdaki duvarı gördün. İnsan kanı mı?"

"Henüz bilmiyorum. Brodie yola çıkmış." Onu dikkatle inceleyen adama baktı. "Özel Ajan Carter, FBI'dan..."

"Scott Cooper..."

"Scott atları birkaç günlüğüne götürebileceğini söylüyor."

dedi Daphne. "Birkaç bölmesi boşmuş. İş şansla bırakmak istemiyoruz." Maggie'ye dikkatlice baktı. "Atları ve seni... Bu iş bitene kadar bizimle kalmanı istiyorum Maggie."

Maggie kaygılı görünüyordu. "Scott'a epey iş yüklenmiş olacak."

"Oğlum bana yardım eder. Her zaman ek gelir peşinde koşar. Senin burada yalnız başına olduğunu bilirim gözümde bir damla uyku girmez Maggie. Hele o psikopat tasmaından kurtulmuş bir hâlde ortalıkta dolanırken..."

"Bu daha güvenli olur." dedi Joseph.

Maggie iç geçirdi. "Bunu birkaç günlüğüne deneriz. Scott, şu yeni kurtardığımız atın kalın bağırığında bir ağrı olabilir. Gelip bir bakabilir misin?" Scott'la diğer bölmeye götürürken Joseph'e "al sana fırsat" der gibi bir bakış fırlattı.

Tanrı kalbini kutsasın, diye düşündü Joseph. "İçeri gelebilir miyim?" diye Daphne'ye sordu.

"Lütfen gir." Samanların arasından yolunu bulmaya çalışırken Daphne ona gülümsedi. "Pek senin tarzın değil, ha?"

"Sadece alışkın değilim. Bu atların hepsi senin mi? Yoksa sadece bu mu?"

"Teknik olarak hepsi benim. Şuradaki dört tanesi bana, anneme, Maggie'ye ve Ford'a ait. Ford'unki hariç diğer tüm atlarımız kurtarılmış atlar. Ford'un atı bir avcı; hepsinin fiyat aralığı birbirinden farklı... Genellikle en az iki kurtarılmış at besliyoruz, bazen daha fazla. Scott birkaç gün önce yeni bir at getirdi. Yoldayken kötü davranılmış ya da terk edilmiş hayvanlar buluyor. Eğer aracında yeri varsa atın sahibini atı satmaya ya da vermeye ikna ediyor. Biz onları rehabilite ediyoruz ve onlara ev buluyoruz."

"Gün içinde nereye gidiyorlar?"

"Otlamaya... Geceleri ve havalalar kötü olduğunda burada kalıyorlar. Ahırın duvarındaki yazıyı görünce içeride ne bulacağımı düşünerek dehşete kapıldım, itiraf etmeliyim. Ama adam içeri gelmiş gibi görünmüyor. Çünkü her şey yerli yerinde."

Ölü inek hariç... Onu çiftlikten güvenli bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra bunu ona söylemeye karar verdi. Daphne'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu ve böyle manasız bir katliamı görmesi için bir sebep de yoktu. Joseph ona yaklaşırken kovboy çizmelerinin yakın gelecekte hayatının bir parçası olacağını farkına vardı. "Neden atlar?"

Omuz silkti. "Hayvanlarla ilgilenmenin farklı bir yanı var. İnsanı iyileştiriyor."

İlginç kelime seçimleri, diye düşündü. Ve sonra düşünemedi çünkü Daphne ona dokunacak kadar yaklaşmıştı. “İyi uyudun mu?” diye sordu Joseph sesini alçaltarak.

Daphne gözlerini kaçırdı. “İyi sayılmaz.”

“Pek anlaşılmıyor.” Joseph parmak ucuyla onun gözünün altına dokundu.

“İyi bir fondöten mucizesi. Ben hazırım Joseph. Buradan çoktan ayrılmış olmamız gerektiğini biliyorum. Burada kaldığımız her dakika herkesi tehlikeye atıyorum.”

“Ben Brodie’yi bekleyecektim. Ama gitmek istiyorsan gidebiliriz.”

Daphne hayvanın boynunu son kez okşadı. “Belki Stevie’yi görebiliriz.”

“İsmimizi bekleme listesine yazdırmamız gerekecek.” Onun peşinden bölmeden çıktı ve Tasha onların arkasına takıldı. “Bu sabah otuz dakikalık bir bekleme süresi vardı.”

Daphne başını salladı. “Stevie bir Hollywood yıldızı kadar popüler. Arabadan arayabiliriz. Şehre inmemiz en az kırk beş dakika sürer.”

“Önce Cooper’la bir konuşayım. Buradaki bakım işlerini o yapıyor, değil mi?”

“Oğlu yapıyor.” Kaşlarını çatı. “Neden onunla konuşuyorsun? Scott iyi bir adam.”

“Öyle olmadığını söylemedim. Senin güç kabloların ve jeneratörünle ilgili bazı sorularım var. Ben onunla konuşurken birkaç dakika daha burada bekleyebilirsin.”

Cooper kamyonunun yanında durmuş, gerçekten büyük iğneli bir şırıngayı dolduruyordu. “Ajan Carter, sizin için ne yapabilirim?”

Şırınganın görüntüsü Joseph’in radarlarını devre dışı bırakmıştı. “O şırıngaya ne dolduruyorsunuz?”

Cooper ona sakince yan gözle baktı. “Banamin... Narkotik olmayan bir ağrı kesici. Kalınbağırsak ağrısı için kullanıyorum. Kurtardığımız atlardan birinin ağrısı var. Veterineri çağırıp sorabilirsiniz.”

“Pekâlâ. Kendi mülkünüzde hiç narkotik bulunduruyormusunuz?”

“Burada bulundurmuyorum çünkü burası o kadar güvenli değil. Kendi yerimde narkotikler var. Onları kilitli tutuyorum. İsterseniz kontrol edebilirsiniz.”

“İşbirliği yapmaktan çekinmiyorsunuz.”

Cooper'ın dudakları kıvrıldı ama bir gülümsemeye yetecek kadar değildi. "Daphne'yi ve sizi seviyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Sizinle işbirliği yaparsam mutlu olacaktır. Ve saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Ketamin bulunduruyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki ya fentanil?"

"Evet. Çok sık kullanmıyorum. Tarihi geçmiş olabilir. Kontrol edebilirsiniz."

"Edeceğim."

"Şimdi benim birkaç sorum var. Daphne'nin etrafında sürekli birileri var, onu koruyorsunuz. Bütçenizi aşmadan ne kadar daha buna devam edebileceksiniz?"

"Çok uzun süre değil."

Cooper keskin bakışlarla onu süzdü. "O zaman bu beş para etmez ilgi arsız psikopat hakkında ne sikim yapıyorsunuz lan?"

Adamın bakışlarındaki korku Joseph'i aynı şekilde bağırarak karşılık vermekten alıkoymuştu. "Yeterince şey yapamıyoruz." dedi kısık sesle. "Sizin bir fikriniz var mı?"

"Evet. Bu adam fark edilmek istiyor. Grafiti yapan punklar gibi... Kanın cazibesine kapılmış olmasından ödüm kopuyor. Ve bir ineği kasap gibi kesmesini biliyor." dedi acı acı.

"Üzgünüm. Dedektif Rivera onun bir evcil hayvan olduğunu düşünmüştü."

"Maggie'nin... O lanet ineği kurtarmıştı. Sütten çok erken kesilip ölmeye terk edildiği için Maggie onu şişeden beslemişti. Ve sonra punkın biri tarafından *grafiti* yapmak için öldürülüyor?" Cooper'ın bastırıldığı öfkesi sesini titretiyordu. "Bu herif onun tepkisini görmek istedi. Daphne'nin..." Gözlerini kaldırdı, bakışlarını ağaçlara yöneltti. "Bu herif şu anda oralarda bir yerlerde. Ya da oradaydı. Garanti ediyorum."

Joseph aynı fikirdeydi. "Maggie'nin inekten haberi var mı?"

"Evet. Bunun acısını daha sonra yaşayacaktır, yalnız başınayken... Onun yas tutma biçimi bu. Şu anki endişesi daha çok Daphne için. Benim gibi... Nasıl bir insan savunmasız bir ineği grafiti için öldürebilir?"

"Ford'u kaçıran kişi gibi biri..."

Cooper geriye çekildi. "Kendi rızası olmadan alıkonulduğunu beynim kabul etmiyor. O çocuğu doğduğundan beri

tanıyorum. At sürmeyi ona ben öğrettim. Ateş etmeyi... İlk tıraş bıçağını ona ben verdim.” Gökyüzüne baktı, gözyaşlarıyla savaşıırken boğazına bir şey oturmuştu. “İlk prezervatiflerini de... Bunu Daphne’ye söylemeyin.”

“Bizim sırrımız olsun.” dedi Joseph. “Sanırım haklısınız. Ben de adamın izlemek isteyeceğini düşünüyorum. En iyi görüşü nereden sağlayacaktır?”

“Birkaç nokta var. Bu araziyi biliyorum. Eğer yardımı olacaksa sizi ya da dedektiflerinizi o yerlere götürebilirim. Bir yerde uzun kalan bir adam arkasında bir şeyler bırakacaktır.”

“CSU ekibim yolda. Teşekkür ederim. Şimdi şu jeneratör hakkında konuşalım.”

“Oğlumu bakım kayıtlarını alması için eve gönderdim. Bekleyebilirsiniz otuz dakika içinde burada olacaktır.”

“Beklerim. Affedersiniz.” Joseph’in elindeki telefon titremeye başlamıştı, arayanın kimliği kayıtlı değildi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Ben Ajan Carter..”

“Carter, ben Pittsburgh Saha Ofisi’nden Ajan Kerr. BOLO’nuza⁴⁸ uyan birini bulduk.”

Joseph nefes alamadı. “Hangisini?”

4 Aralık, Çarşamba, sabah 8.00

“Yanlış giden bir şey var.” diye mırıldandı Daphne. Joseph telefonu açtıktan sonra vücudu bir heykel gibi hareketsiz kalmış, yüzü ifadesizleşmişti. Daphne tam bu sırada bölmeden çıkmıştı.

Maggie onun omuzlarına ellerini koydu. “Gel hadi. Scott bir termos kahve getirmiş.”

“Hayır.” Daphne kendisini ondan kurtardı, bakmak istemiyordu ama başını çeviremiyordu. Joseph nefes almayı kesmişti. Kulağındaki telefonu dinliyordu, göğsü donmuştu. Daphne’nin kalbi sert ve hızlıca atmaya başladı. Joseph, Daphne’nin kendisini izlediğini fark etmişçesine ona döndü. Dudakları hafifçe gülümsedi ama gözleri hâlâ boş bakıyordu.

“Bir dakikaya geliyorum.” diye seslendi. “Endişelenme.”

Daphne gözlerini kapadı. “Tamam.” *Nefes ver, nefes al. Biraz bekle ve tekrar et.* “Ben ofise gidip oturacağım Maggie. Joseph hazır olduğunda gelip benimle konuşmasını söyler misin?”

48-Be-on-the-Lookout (aranıyor ilanı, farklı polis departmanları arasında iletişimde kullanılır.)

“Elbette...” Maggie onu boynundan kavradı, alınları birbirine değene kadar onu kendine çekti. “Ne olursa olsun bunu atlatacağız. Birlikte... Sen, ben ve annen... Daha önce atlattığımız her şey gibi...”

“Biliyorum. Ama şu anda yalnız kalmak istiyorum.” Maggie’ye sarılıp ofise geçti ve bir sandalyeye çöktü, bacakları jöleden yapılmışçasına durmadan titriyordu. Parmaklarını kucığında birbirine kenetledi. Bakışlarını saate sabitledi. Ve bekledi.

Saniye ibresi dört buçuk tur atmıştı. Ve nihayet Daphne’nin arkasındaki kapı açıldı.

“Benim.” dedi Joseph. Sandalyenin etrafından dolaştı ve onun ayaklarının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Sıcak ellerini onun ellerinin üzerine koydu. Ama onun tek gördüğü şey saatti. Daphne ona bakmıyordu. Çünkü o zaman gerçeğe dönecekti.

“Daphne, tatlım. Bana bak.” Hafifçe çenesine dokundu ve Daphne onun gözlerine bakmak zorunda kalıncaya dek yüzünü aşağıya çekti.

Anlayışlıydı. Artık boş bakmıyordu. *Ama hâlâ nefes alamıyorum.*

“O yaşıyor. Beni duydun mu? Ford yaşıyor.”

Kalbinde bir patlama oldu. “Ne? Ben sandım ki...”

Joseph ona o kadar içten gülümsemişti ki. “Sana ikinci kez yanlış haber vermemek için emin olmam gerekiyordu.”

“Nerede? O nerede?”

“West Virginia’da bir hastanede, Pennsylvania eyaleti sınırının hemen ilerisinde.”

Hastane. “West Virginia mı? Oraya kadar gitmeyi nasıl başardı?”

“Henüz bilmiyorlar. Bilinci kapalıymış.”

Oda etrafında dönüyordu. “Joseph!”

“Konuştuğum polis, doktorların hafif hipotermi⁴⁹, aşırı yorgunluk ve su kaybı olduğunu söylediğini belirtti. Biraz soğuk ısırtığı olabilir mi ama ciddi değilmiş. Büyük bir yarası yok Daphne.”

Yüzü ıslanmıştı. Ve hâlâ nefes alamıyordu. Sandalyesinden aşağı kayarak dizlerinin üzerine çöktü, Joseph’in kollarına gelmişti. Joseph oradaydı, sıcaktı. Çok sıcaktı.

Joseph kollarını ona sarıp onu kendine çekti, hıçkırıklar

49-Vücut ısıstının düşmesi

onun vücudunu sarsarken başını kendi göğsüne yasladı. "Ağlayabilirsin, hepsi geçti." diye mırıldandı.

Daphne'nin başka seçeneği yoktu. Baraj kapakları bir kez açılmıştı ve onu durdurabilecek gibi görünmüyordu. Yalnızca Joseph'e tutunmuştu, hıçkırıyordu ve gömleğine bir can yeleği gibi sarılmıştı.

Arkasındaki kapı açıldı. "Daphne?" Gelen Maggie'ydi. "Tatlım?"

Daphne derin bir nefes aldı ve dişlerini gıcırdattı. Gözyaşları dinmemişti ama gürültüsü yatışmıştı. Parmakları Joseph'in gömleğini daha sıkı tutuyordu.

"Ö iyi." dedi Joseph, Daphne'nin sırtını okşayarak. Kulağına bir şeyler söylemek için iyice eğildi. "Onlara iyi haberleri verdim. Ellerinde dirgenler vardı ve onlara söylemeden geçme izin vermediler."

Daphne hıçkırarak bir kahkaha attı ve başını Joseph'in göğsüne sürerek söylediklerini onayladığını belirtti.

"Ona bir şeyler getirdim." dedi Maggie.

Maggie bir kutu mendili, bir şişe suyu ve Daphne'nin ilaç kutusunu teker teker yanlarına bıraktı ve Joseph, Daphne'nin başını göğsünden ayırmadan onları aldı. "Sen iyi bir dadısın Maggie. Senin evinde Daphne'nin fazladan giysisi ya da temizlik malzemeleri var mı? Gidip Ford'u alacağız."

"Ona bir çanta hazırlayacağım." Bir anlık bir duraksama oldu, sonra Maggie, Daphne'nin saçlarını okşamaya başladı. "Annemi aradım. O da ağlıyor."

Sonra odadan çıktı ve Daphne kutudan bir avuç mendil çıkardı. "Çok aptalca... Ağlamam çok aptalca. O yaşıyor. Neden ağlamama engel olamıyorum?"

"Bu normal Daphne. Biriken onca duygu... Bırak dışarı çıksın."

"Bana tekrar söyle." diye fısıldadı. "Lütfen. Tekrar söyle. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Oğlun yaşıyor." dedi Joseph. "Ford yaşıyor ve güvende. Ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde seni ona götüreceğim."

"Emin misin?"

"Üç kez doğrulattım." dedi alaycı bir ifadeyle. "Bo'dan Pittsburgh Saha Ofisi'ni aramasını istedim, sonra yerel polisleri ve hastaneyi aradım. Ford orada tatlım. Beş saat önce oraya getirilmiş ama üzerinde kimliği yokmuş. Hemşirelerden biri onu çünkü saldırıyı veren televizyon haberlerinden birinde görmüş. Bo ve Hyatt saldırıdan sonra basın toplantısı düzenler-

ken Ford ve Kimberly'nin de fotoğraflarını eklemişler. Hemşire yerel polisleri aramış, onlar da FBI'nın Saha Ofisi'ni... Oradan da bana ulaşmışlar.”

Nihayet Daphne'nin gözyaşları düşünmesine izin verecek kadar azalmıştı. “Onu oraya kim getirmiş?”

“Yerel polisler... Köpeğinin havlaması üzerine dışarı çıkan yaşlı bir kadın onu kendi bahçesinde bulmuş ve 911'e haber vermiş. Ford'un bilinci o zamandan beri kapalıymış.”

“Peki Ford orada ne arıyormuş?”

“Bulmamız gereken şey tam olarak da bu. Biz oraya gidene kadar uyanacağını umuyorum ve sonra bize anlatacaktır.”

Daphne onun gömleğini bıraktı ve anlamsızca düzleştir-meye çalıştı. “Senin gömleklerini berbat edip duruyorum.”

“Önemi yok.” Onun çenesini yukarı kaldırdı ve başparma-ğıyla dudağını sildi. “Şimdi daha iyi misin?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Joseph'in siyah gözleri değişmişti, yanıyordu. “Henüz hiç-bir şey yapmadım.”

Dün gece... Solaryumun kapısında... *Sana teşekkür edi-lecek bir şey verene kadar teşekkür etme.* Daphne'nin duygula-rı yine değişivermişti ve etrafını saran rahatlama hissi güneşte dağılan sis gibi yok olmuştu. Yerini alan şeyse basit ama güçlü bir arzuydu.

Joseph'in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Buradasın.” dedi şiddetle. “Tam şu anda, bu çok şey yaptın demek. Hayatım boyunca sahip olduğumdan daha çok... Ve tam şu anda, ihti-yacım olan şey demek.”

“Ya sonra?”

Joseph'in ona öyle bakıyor olması onu konuşmak için cesaretlendiriyordu, aksi hâlde pekâlâ bocalayabilirdi. “Beni ağgözlü yapıyorsun Joseph.” diye fısıldadı. “İhtiyacım olandan fazlasını istememe neden oluyorsun.”

Joseph'in gözlerinde şimşekler çakıyordu, açtı ama hareket-leri yavaştı. Titizdi. Başını öne eğdi, sol bileğindeki atardama-rını öptü, sonra sağdakini... Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Ve çok çekiciydi. Daphne'nin nefesini kesiyordu.

“Sanırım senin 'istek' ve 'ihtiyaç' tanımların üzerinde çalış-mamız gerekecek. Ve ağgözlülük...” Sesi derinleşmişti, söyledi-ği her sözcük Daphne'nin tenini gıcıklayan bir kuş tüyü gibiy-di. “Ve yapacağız. Daha sonra...” Güçlü bir hareketle ayağa kalktı, Daphne'yi de kendisiyle beraber ellerinden yukarı çekip kaldırdı. “Şimdi yola koyuluyoruz.”

4 Aralık, Çarşamba, sabah 8.20

Nihayet! Federal Polis, Bayan Daphne'yi Escalade'yle oradan götürüyordu, başka bir Federal onun arkasını kolluyordu ve bu sırada diğerleri hoşça kalın demek için el sallıyorlardı. Mitch dürbününü indirmeden önce ahırın duvarındaki eserine son kez baktı.

Sabah hayvanları besleyen kişi her kimse mesajı onun bulmasını istemişti. Mesajı bulanın Daphne olacağını beklemiyordu. İnanılmaz bir şans, fantastik bir gösteri ve öldüğüne değen bir inek.

Federal'in siyah Escalade'i az sonra bu yoldan geçecekti. O geçtikten sonra yol Mitch'in eve dönmesi için temizlenmiş olacaktı. Ağabeyi Mutt'tan, Millhouse ve Odum'un evinde bulunan ve Reggie'nin savunma fonuyla alınmış olan silahlar hakkında telaşlı bir telefon alması an meselesiydi. Mutt ve babası yakında çok mutsuz olacaktı, çünkü hesaplarda bir kontrol yapacaklar ve teslimatlar sırasında birinin silahların bir kısmını yürüttüğünü göreceklerdi.

Suçlanacak kişi Mutt'ın babası olacaktı ve Mitch, Rus patronunun üvey babasını sağ bırakıp bırakmayacağından şüphe ediyordu.

Mitch, yaşlı adamın tuzağa düşürüldüğünü anladığı anı görmek için bir servet ödemeyi kabul edebilirdi. *Diğer her şeyde olduğu gibi yine beni suçlayacak. Fakat yalnızca bu sefer haklı olacak.*

Mitch'in en çok görmek istediği şey, Ford'un mesajını aldığı anda Daphne'nin suratının şekliydi elbette. *Geri döndüm. Beni özledin mi?*

Yanından geçip giderken Federal'in Escalade'inin hafif uğultusunu duydu, peşinden daha sessiz, sivil bir Sedan geliyordu. *Gitmeye hazırım.*

Ağaçların arasından siyah kamyonetini bıraktığı yere doğru ilerledi. Artık bu araçtan kurtulması gerekecekti. Bu aracı Federaller Millhouseların silah zulasını bulana kadar kullanmayı planlamıştı. Ama otoparkta öldürmek zorunda kaldığı o kadından sonra...

Lanet olsun! İsrاف etmekten nefret ediyordu. Bu çok iyi bir kamyonetti.

***Hagerstown, Maryland,
4 Aralık, Çarşamba, sabah 9.55***

Joseph dört çeker bir SUV'si olduğu için en çok bu zamanlarda mutlu oluyordu. Maryland'in batısına önceki gece on santimlik kar yağmıştı ve yollar kaygandı. Daha yükseklerle çıktıklarında daha da kötü olacaktı.

Daphne'yi West Virginia'ya uçurmak daha hızlı ve güvenlik açısından daha sağlıklı olacaktı ama önceki gün başını çarpmıştı ve acil servisteki doktor arkadaşı sonraki yirmi dört saat içerisinde uçağa binmesini yasaklamıştı.

En azından korumaları vardı. Hector arkalarındaydı, hızlı gelip fazla yaklaşan tüm araçları gözetliyordu. Kate Coppola, Daphne'nin çiftliğindeki soruşturmayı yürütüyor, Cooper'in ecza dolabını kontrol ediyordu. İş bittiğinde Daphne'nin annesi, Maggie ve köpeği alıp West Virginia'ya gelecekti. Tasha, Daphne'nin yanındayken Joseph daha iyi hissediyordu.

Kendisi de tamamen silahlanmıştı ve SUV'sinin kurşun geçirmez camları vardı. Yine de Baltimore'un batısındaki daha geniş olan yola ulaşana kadar gerginliği üstünden atamamıştı. Şimdi gerginliği, dikkatinin arkasında kalıyordu.

Son bir saati ekibindeki herkesle teker teker konuşarak geçirmişti. Ciccotelli'ye Ford'un bulunduğunu ve bulunduğu yeri bildirerek işe başlamıştı. Ciccoteli ona MacGregor'ların kayıp kızları hakkında hiçbir bilgi, telefon ya da iletişim talebi almadıklarını söylemişti. MacGregor'ın veteriner kliniğindeki araştırmada birkaç kutu fentanil, enjekte edilebilir ketamin ve diğer denetimli maddelerin eksik olduğu saptanmıştı.

Joseph, Deacon'ı West Virginia'ya çağırmıştı. Onun soruşturma sırasında Pittsburgh ofisiyle birlikte çalışmasını istemişti. Ford'un koca gün boyunca nerede olduğunu ve yaşlı bir kadının karlarla kaplı bahçesinde nasıl bir sihirle ortaya çıktığını bilmek istiyordu.

Bir sonraki adımda Bo Lamar'ı aramıştı. Önceki günkü baskında ele geçirilen tüfeklerin kaynağını bulmak için FBI ve ATF'nin⁵⁰ oluşturduğu hareket timi oldukça hızlı hareket ediyordu. Tüfeklerin organize suçlarla bir bağlantısı vardı. Özellikle de Fyodor Antonov adındaki bir Rus işadamlıyla...

FBI Antonov'u bir yıldır izliyordu ama onunla bağlantısını kuramadığı için mallarına el koyma şansı olmamıştı. Bo

⁵⁰-Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu. Alcohol, Tobacco and Firearms

bu sabah vaktinin çoğunu bir arama izni çıkarttırmaya ve Antonov'un deposuna bir baskın planlamaya harcayacaktı.

JD Fitzpatrick bütün geceyi Baltimore'un iki saat yarıçapı uzaklıktaki yerlerde Doug, Douglas ve MacDouglas adına kayıtlı mülklerin listesini inceleyerek geçirmişti. İki saatlik mesafenin sebebi, Doug'ın Pamela'yla birlikte evden ayrılıp Isaac Zacharias ve Ford Elkhart'a saldırmaya gelmek için iki saatlik zamanının olmasıydı. Titiz bir çalışma gerektiren ve zaman alan bir işti ama dedektiflerin işleri genellikle böyle olurdu.

Joseph, JD'ye Holly'le arasında geçen, Kim'in Doug'a olası bir işi anlattığı ama bunun için bir "GC"ye ihtiyacı olduğunu söylediği konuşmadan bahsetmişti. JD hızla dolup taştan dosyasına bu bilgiyi de ekliyordu.

Daphne iyi haberleri vermek için etrafındaki herkesi aramıştı. Gülüyor ve kahkahalar atıyordu ve bazen ailesi ve arkadaşlarıyla konuşurken ağlıyordu.

Son aramasını bitirdiğinde birden sessizleşmişti, sanki tüm enerjisini mutlu olmaya harcamış gibiydi. Son yarım saatte düşüncelere dalmış, camdan dışarı bakıyordu. Joseph onun kendiyile baş başa kalmasına izin verdi, son yirmi dört saatte kendisine ayırabildiği çok az zamanı olduğunun farkındaydı.

Nihayet konuştuğunda Joseph'i şaşırtacak bir şey söyledi. "Birinci safhadaydı. Yirmi yedi yaşındaydım."

Joseph ona doğru o kadar sert ve hızlı bakmıştı ki neredeyse bir traktörün kasasına çarpıyordu. Traktörün şoförü kornasını çalmıştı ama Joseph bunun pek farkında değildi. Kendi şeridine geçti ve derin bir nefes aldı.

Daphne ona dönmemişti, hâlâ camın dışından akıp giden tarlalara bakıyordu. Joseph onun olan bitenin farkında olduğundan pek emin değildi.

Birinci safha. *Bu en az kötü olan, değil mi?* Ama bu soruyu ona soramamıştı.

Yirmi yedi? Bazı sebeplerden matematik hesabını yapmamıştı. "Bu pek rastlanan bir şey değil, yanılıyor muyum?" "Normal" kelimesi ağızdan çıkmadan önce kendini kontrol edebilmişti. "Bu kadar gençken tanı konulması..."

"Nadir bir durum ve bunu kesinlikle beklemiyordum. Bunun masum bir kist gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Doktor 'kanser' olduğumu söylediğinde şoka girdim."

O kadar şoka girmişti ki eski kocasının ofisine gitmişti. "Nasıl fark etmiştin?"

"Her ay yaptığım aylık muayeneyle... Aslında her ay yap-

miyordum çünkü yirmi yedi yaşındaydım. Kırklarında, ellilerindeki 'yaşlı kadınlar' göğüs kanseri olur. Ama yirmili yaşlardaki kadınlar da yakalanabiliyor ve yakalandıklarında hastalık daha agresif oluyor."

Bu kelime kalbinin teklemesine neden oldu. *Agresif...* "Seninki de öyle miydi?"

Omzunu kaldırdı. "Çok daha kötü olabilirdi. Hâlâ buradayım. Joseph, ben sırtımda çok ağır bir yük taşıyorum. Bunu bilmeye hakkın var diye düşünüyorum."

"Hepimizin belli yükleri var."

"Benimki hâlâ yanı başımda duruyor. Benimle olmak isteyen birinin bunu anlaması gerek. Yedi yıldır yeni bir belirti yok ve her geçen yıl başka bir şeyden ölme ihtimalim giderek artıyor. Bazen geri geleceğinden endişe ediyorum, en küçük hapşırık ya da yaralanma bile beni paranoyak ediyor, çünkü eğer geri gelirse... Bu çok kötü olur."

Joseph bir dakika durup düşündü, normalde çok işine yarayan mantığını kullanmaya çalıştı. Ama şu anda midesini tırmalayan korku, mantığını kapı dışarı ediyordu. Daphne hâlâ ona bakmadan konuşması için onu bekliyordu.

"Şu anda kafamda dönüp duran milyonlarca şey var ve içlerinden yanlış olanı söylemekten çok korkuyorum." diye itiraf etti.

"Yanlış olan diye bir seçenek olduğunu düşünmüyorum Joseph."

"Haklısın, muhtemelen birden çok yanlış seçenek var. Seni yaralayabilecek olanlar yanlış seçenekler. İkimize birden daha iyi hissettirecek olansa doğru seçenek."

"Ne seni daha iyi hissettirir?"

"Rakamların yalan söylememesi... İstatistiklere bakacak olursak benim yaralanma ihtimalim daha fazla çünkü tehlikeli bir mesleğim var."

Daphne yüzünü buruşturdu. "Bu beni daha iyi hissettirmeme pek yardımcı olmadı."

"Demek istediğim şu, benimle birlikte olmak isteyen kişi benim mesleğimin getirdiği riskleri kabullenmek zorunda." Joseph göz ucuyla ona baktı ve Daphne'nin de yan gözle onu izlediğini fark etti. "Ama son zamanlarda senin mesleğin benimkinden çok daha tehlikeli olmaya başladı."

"Bu adil oldu."

"Kanserin belirtileri var ama benim tehlikeli işim beni habersizce öldürebilir."

“Bu doğru. Ama insanı korkutan şey ölüm olmasına karşın, ilişkiyi zorlaştıran şey bu ölüm korkusunu yaşamak.”

Konsolun üzerinden elini uzattı ve onun sağ eliyle sıkı sıkı tuttuğu sol elini serbest bıraktı. Parmaklarını parmaklarına geçirdi ve önceki gün yaptığı gibi onun elini öptü. “Artık otuz yedi yaşındayım ve daha fazla gençleşmiyorum, bu yüzden lafımı esirgemeyeceğim, tamam mı?”

Daphne ona bakabilmek için koltuğunda yan döndü. “Tamam.”

“Senden hoşlanıyorum. Senin güzel, zeki ve renkli biri olduğunu düşünüyorum.”

O son sıfatı söyleyene kadar Daphne mutlu görünüyordu. “Renkli mi?”

“Evet. Renklerle ve hayatla dolu. Ve bu benim için iyi bir şey.”

“Pekâlâ...” dedi temkinlice. “Öyle diyorsan öyle olsun.”

“Hayır, senin de anlamanı istiyorum. Uzun zamandır kendimi ıssız bir çöldeymiş gibi hissediyordum. Her şey griydi. Sen renksin.”

Daphne kocaman gülümsemişti. “Teşekkür ederim Joseph.”

“Bir şey değil. Hâlâ lafımı esirgemeyen modumdayım, tamam mı?”

“Sana yetişmeye çalışacağım.” dedi kuru kuru.

Joseph gülümsedi. “Hayatımda iki farklı şey var, istediğim şeyler ve ihtiyacım olan şeyler... Zorlu bir işim olmasını istiyorum ama eve gelince birinin yanımda olmasına ihtiyacım var. Aynı şeylere ihtiyacı olan birine ihtiyacım var. Bu sen olabilirsin. Olmayabilirsin de. Ama zaman kaybetmekten yoruldum ve izlenimlerime göre sen de aynı durumdasın.”

Daphne başını salladı, göz bebekleri büyümüştü.

“Bu yüzden,” diye devam etti, “eğer bu kişi sensen ve sırtında yükünle birlikte geliyorsan, o benim de yüküm olur. Tam tersi için de aynısı geçerli ama şu an senin yükünden bahsediyoruz. Eğer tekrar hastalanırsan seni bırakıp gitmem. Ben öyle biri değilim.”

“Olmadığını biliyorum.” dedi yumuşak bir sesle.

“Şimdi daha da açık konuşacağım.” diye onu uyardı.

"Hangi koşulda olursa olsun seni istiyorum. Ve bazı koşulları henüz düşünmedim bile. Seni dokuz aydır arzuluyorum ve ben bu sürede aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini düşünürdüm. Sık sık..." Dönüp Daphne'ye baktı, yanaklarının pembeleştiğini gördü. "Ve daha fazla gençleşmediğim için, geç olmadan bu düşüncelerimin doğru olup olmadığını görmek istiyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk."

"Madem açık konuşuyoruz, beni en çok korkutan şey bu. Ben artık farklı biriyim. Birlikte olduğun kadınlardan farklı biri olduğum neredeyse kesin. Bunun senin için önemli olmadığını söyleyebilirsin ama bir zaman geldiğinde aslında önemli olduğunu fark edersen... Bu bizim için zor olur."

"Ama resmin bütününe bakarsak, eğer hiç yükün olmasaydı..."

Daphne derin bir nefes aldı. "Tatlım, sana bir sülük gibi yapışacağım." dedi ağır ağır.

Joseph güldü. "En azından bu da bir şey. Biraz garip bir benzetme olsa da..." Joseph ciddileşti. "Daphne, şu an söyleyebileceklerim senin endişelerini dindirmeyecek. Bu bir çeşit o an içinde yaşanacak bir şey. Muhtemelen senden daha gergin olacağım."

"Biliyorum." Daphne aşağı baktı. "Ve seni bundan korumak için hemen hemen her şeyi yaparım."

"Beni korumak senin işin değil." Bu cümleyi planladığından daha ters bir şekilde söylemişti.

Daphne bakışlarını kaldırdı, şaşırmıştı. "Affedersin?"

"Ben uğruna ev aldığın ve ilgilendiğin annen ya da dadın değilim. Korumaya aldığın kurtarılmış bir hayvan değilim. Sen insanlarla ilgileniyorsun ve seninle ilgili harika olan şey de bu. Ama bu benim senden istediğim şey değil."

"O zaman benden *tam olarak* ne istiyorsun?" diye sordu sessizce. "Seks haricinde..."

"Seks gayet iyi bir başlangıç. Seksin çok katmanlı faydalarını hafife alma." dedi hafifçe ve onun gülümsediğini gördü. "Daphne, ben bir anne istemiyorum. Zaten bir annem var ve o oldukça mükemmel bir kadın."

"Sen bir arkadaş istiyorsun." Daphne tekrar camdan dışarı baktı. "Ben de öyle..."

"O zaman iyi bir başlangıç yaptık sayılır."

Daphne dudaklarını büzdü. Onu onaylamamıştı ama aksi yönde bir şey de belirtmemişti.

“Eğer hazırlıklı olursam daha az gerileceğim.” dedi ciddi bir şekilde. “Mastektomi?”⁵¹

Daphne bu soru karşısında katılaştı ama yine de cevap verdi. “İkisi de, radikal.”

“Silikon?”

“Evet. Böylece seksen yaşına da gelsem en azından portakallarım hâlâ canlı olacak.”

“Tatlım, canlı göğüslerle bir sıkıntım yok.” dedi Joseph, onun konuşmasını taklit ederek.

Daphne gülümseyerek başını ona çevirdi. “Senin bu kadar çekici olmanı beklemiyordum. Etrafında dönüp duran bir yoğunluk var ama çekiciliğin bunu bastırıyor. Bu hoşuma gidiyor.”

“Gizli silahımı açığa çıkarma.” diye ona sataştı. “Sende ilk fark ettiğim şey ne oldu biliyor musun? Bacakların... Dedim ki, ‘Grayson, çimen yeşili elbisesi ve on santimlik topuklularıyla bacakları omzuna kadar olan bir kadın sana doğru geliyor.’ Gözlerim nihayet göğüslerine geldiğinde, elindeki muffin sepeti yüzünden ilgilim çoktan dağılmıştı.”

Daphne içten bir kahkaha attı. “Yani sana yemek yaparsam tüm kusurlarımı görmezden geleceksin.”

İşte olmuştu. Daphne’nin istediği şey... Onu sevecek biri, kusurları ve diğer her şeyiyle... Joseph bunu görebiliyordu. “Eğer bana yemek yaparsan senin kölen olurum. Ve şu ‘kusurlarına’ gelecek olursak, bunu daha sonrası için kelime listemize ekleyelim.”

“İstek ve ihtiyaçları tartışırken... Ve açgözlülüğü...” diye mırıldandı.

“Hanımefendi çabuk öğreniyor.” İlerideki restoran tabelasını işaret etti. “Kahvaltı edeli bir milyon yıl oldu. Hadi bir şeyler yiyeelim.”

“Aslında durup yiyecek durumda olabilirim ama arabaya servis alalım, olur mu? Mümkün olduğunca çabuk Ford’un yanına gitmek istiyorum.”

Joseph, Daphne’nin bir hedef hâline gelebileceği kadar uzun bir mola vermeyi planlamamıştı. Çünkü Ford bulunmuş olsa da Doug hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*Baltimore, Maryland,
4 Aralık, Çarşamba, sabah 09.55*

Mitch aracını garaja park etti, yorulmuştu ama mutluydu. Ford "bulunmuştu" ve Daphne oğlunu almak için yola çıkmıştı. Wilson Beckett yüzünü görmüş olan zengin çocuğun peşine düşmüştü, bu iş onu doğrudan koşar adım Daphne'ye yöneltecekti.

Daphne onun yaptığı şeyleri hatırlayacaktı. Beckett'in bodrumunun arka kısmındaki odayı, yatağı ve yanındaki komodini, lavaboyu ve tuvaleti hatırlayacaktı. Polisi o yere yönlendirmek onun için acı dolu olacaktı. Ve gerçek ortaya çıktığında Daphne bir harabeye dönecekti, hem özel hem de profesyonel hayatında...

Sevdiği herkesi utandıracaktı.

Herkesle ilişkisi kesilecekti, yaralı hâlde eve dönecekti ve parçaları birleştirmeye çalışacaktı. *Ama o zaman benim sıram gelecek. Ve nihayet hayatını berbat eden kişinin kim olduğunu öğrenecek. Ve aynı kişinin hayatını bitirdiğini...*

Henüz ağabeyinden haber gelmemişti ama Mutt ve babasının polislerin bulduğu silahların Anthony'ye ait olduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Mutt'in babası Rus mallarının uzak-tan teslimatını yaparak oldukça para kaldırmıştı, ara sıra uyuşturucu dağıtımını yaptığı da oluyordu ama çoğunlukla silahtı.

Kamyonetinden çıktı ve bomba sığınağının girişindeki kitap rafını hareket ettirdi. Kimberly'nin hâlâ hayatta olduğundan emin olmalıydı. Çünkü Ford'u yeniden oltaya getirmek gerektiğinde ona ihtiyacı olacaktı.

Çünkü Ford, Daphne'yi oltaya getirecekti. *Ve sonra Daphne'yle ödeme vakti gelecekti.*

Mutt'in babasını biri öldürürse bu benim için sorun olmaz. Ama Daphne'yi kimseye bırakmam.

Claysville, Pennsylvania, 4 Aralık, Çarşamba, 14.40

Daphne yemek yemekle kalmamış, biraz olsun uyumayı da becerebilmişti.

Ford... O yaşıyor. Gözlerini açtığı anda ilk düşündüğü şey buydu. Teşekkür ederim Tanrım, çok teşekkür ederim! Rahatlamak kelimesi Daphne için şu anda çok hafif kalıyordu.

Ford'un çilesi bitmiş olmaktan çok uzaktı. Daphne bunu biliyordu. Aşması gereken duygusal engeller olacaktı. Kişisel güvenlik ve kontrol duygusu geri döndürülemez biçimde değişmiş olacaktı. Güvendiği kız tarafından ihanete uğramıştı. Ve onu kaçıran her kimse hâlâ dışarıdaydı.

Ama o hayattaydı ve bu gerçek sayesinde nihayet yeniden nefes alabiliyordu, mutluluğu şampanyanın üzerinde biriken baloncuklar gibiydi, ciğerlerini baştan başa dolduruyordu. Enerji dolduğunu, canlandığını hissediyordu. Uzun zaman sonra ilk kez mutluluk sarhoşu olmaya yaklaştığını hissediyordu.

Bunun büyük kısmı oğlu hayatta olduğu içindi. Ama direksiyonun başında oturan adamın bundaki rolünü yadsımak, kendini kandırmak ve yalancılık olurdu.

Artık nefes alabildiği için durmadan nefes alıyordu, içini onun kokusuyla dolduruyordu. Ona bakmak için başını hafifçe yana çevirdi, henüz bir şey söylemiyordu. Yalnızca biraz bakmak istemişti. Joseph arabayı tek eliyle kullanıyordu, işaret parmağıyla direksiyonun üzerinde ritim tutmak onun en çok tercih ettiği pozisyon gibi görünüyordu.

Bunu düşünürken onun yatakta tercih ettiği bir pozisyon olup olmadığını merak etti. Bunu kafasında kurarken yanaklarına hücum eden sıcaklığın SUV'nin klimasıyla bir alakası yoktu. Nedense Joseph'in misyoner gibi sıkıcı bir pozisyonla tatmin olabileceğini düşünmüyordu ki kendisinin bütün tecrübesi bundan ibaretti.

Joseph iri bir adamdı ama Daphne'nin hayal gücünü pek hoş yönlerle çekebilen bir zarafetle hareket ediyordu. Ve Joseph onu istiyordu. Bu düşünce, nabızı sessizce atarken derin bir nefes almasına yol açtı ve bir anlığına tecrübesizliğini ve yarala-

rını düşünmeyi bıraktı. Joseph'in onun yanında nasıl hissedeceğini düşünüyordu; onun üzerinde, onun içinde...

Daphne'nin gözleri Joseph'in vücudunda yavaşça aşağı indi, Joseph'in ona bakmıyor olmasından mutluydu. Grayson gibi bir vücut geliştirmeci değildi ve aslında bu Daphne'nin hoşuna gitmişti. Bunun yerine geniş omuzları, zarif kalçaları ve...

Yüce Tanrım! Bakışları Joseph'in kucağına indiğinde nefesini tuttu, bu görüntü onun şu anda ne düşündüğünü şüpheye yer bırakmaksızın açığa vuruyordu. *Müthiş, gerçekten müthiş!*

Daphne'nin çıkardığı ses Joseph'in ona bakmak için dönmesine neden olmuştu, yüzündeki ifade Daphne'yi baştan çıkarmıştı. Ve ıslatmıştı. Ağzını açtı ama bir tek düzgün kelime ağzından çıkmadı.

Joseph'in sırtışında şeytani bir yan vardı. "Evet?" Bunu mırıltıyla söylemişti ve Daphne ürperdi.

"Mersi..." diye fısıldadı.

Joseph bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Ben pek öyle düşünmüyorum."

Daphne kaşlarını çattı, kafası konuyu takip edemeyecek kadar karıştı. "Neyi pek öyle düşünmüyorsun?" Tümünden nahoş bir düşünce beynine sızmıştı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Fikrimi değiştirmiş gibi mi görünüyorum Daphne?" diye sordu, sesini aşağıya çekmişti. Sanki onu evine almış ve ona elini bile sürmemiş gibiydi. Henüz...

"Hayır. Fikrini değiştirmediğini gösteren delillerin oldukça sağlam olduğunu söylemem gerek."

Joseph güçlü ve derinden bir kahkaha attı ve Daphne, Joseph o sırada kendisini kucaklamış olsaydı onun vücudunun titreyişini hissedeceğini düşündü. Konsolun üzerinden tırmanıp bacaklarını iki yana açarak Joseph'in kucağına atlamak fikri birden o kadar da çılgınca görünmemişti.

"Yalnızca düşünüyordum." dedi.

Daphne ona gülümsedi. "Bunu görebiliyorum."

"Neyi düşündüğümü bilmek istiyor musun?" diye ona sataştı.

"Sanırım tahmin edebiliyorum."

"Belki... Belki de edemiyorsun." Joseph onun eline uzandı, kendi baldırının üzerine yerleştirdi. Bacağı sert ve kalındı. Ve Daphne'nin gözleri bir kez daha Joseph'in vücudunun aşağısına çekiliyordu, gözle görülür şekilde fermuarı zorlayarak

serbest kalmaya çalışan kısma... Ve ona dokunma isteğiyle parmak uçları karıncalanıyordu.

Merhamet gösterme. "Oh!" Artık eline almıştı. "Ne düşünüyordun?"

"Yaratıcı olmam gerektiğini, çerçevenin dışında bir şeyler düşünmem gerektiğini..." Kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Göğüslerin... Eskisi kadar duyarlı olmadıklarını sanıyorum."

Daphne'nin ağzı açılmıştı, bu sefer şoktan... "Ne?"

"Doğru mu?"

Daphne kafasını salladı, sözcükler yine ağzından çıkmıyordu.

"Doğru mu, yanlış mı?"

"Doğru!" dedi sesini birkaç ton yükselterek.

"Sana zaman kaybetmekten yorulduğumu söylemiştim. Açık konuşacağım, çünkü bunu bilmem gerekiyor. Şimdi, geri kalan tüm bölgelerinde tam duyarlılığın olduğunu varsayabilir miyim?"

Daphne'yi tekrar ateş basmıştı. "Evet." Daphne kalçalarının üstünde döndü, bacaklarını sıkıştırmaktan kendini alamıyordu. Joseph bu hareketini fark etmişti.

"Güzel." Nefes alırken burun delikleri iyice açılmıştı. "Düşündüğüm şey buydu. Seni mutlu edebileceğim tüm ihtimalleri düşünüyordum, seni hiç tatminsiz... Neyse, ana fikri anladın sanıyorum."

Onun koyu tenli yüzünün, kalçalarının arasındaki hâlinin görüntüsü aklını başından almıştı, önden ve tam ortadan... Daphne dudaklarından çıkabilecek iniltiyi zorla bastırdı. "Ee, evet. Anladım. Ana fikri..."

"Güzel." Klimanın üflemesini azaltmak ve kravatını gevşetmek için Daphne'nin elini bıraktı. Sonra Daphne'yi şaşırtarak eliyle pantolonundaki sert çadırı düzeltti, bunu yaparken yüzünü ekşitmişti.

Daphne bunu onun yerine yapmak istiyordu. Aleti onun elindeyken Joseph'in nasıl görüldüğüne bakmak istiyordu. Vücudunun içindeyken... Şimdi ya da sonra... Bu da hazırlıklı olması gerektiği anlamına geliyordu. Korunması gerektiği... Doktorlar tekrar hamile kalıp kalamayacağından emin değillerdi ama Daphne'nin bunu zor yoldan öğrenmeye niyeti yoktu.

Ters yol. Lanet olsun! Parmakları tekrar karıncalandı, bu sefer onu biraz rahatlatmak için... Ama bunun yerine kalçalarını iyice sıkıştırdı. *Morgantown'da bir sürü eczane olmalı.* Burası

bir üniversite şehriydi, bu yüzden kondom sıkıntısı çekmeleri düşünülemezdi.

“Eğer bana öyle bakmaya devam edersen Wheeling’e hiç ulaşamayabiliriz.”

Daphne onun yüzüne baktı. Gülümsemeye dair hiç ipucu yoktu. Yalnızca saf ihtiyaç... Joseph kendini savunmasız bırakıp Daphne’nin neler hissettiğini görmesine izin vermişti. Ne istediğini görmesine...

Beni... Beni istiyor. Bu büyük, güzel adam beni istiyor.

Sonra *Wheeling* sözcüğü aklına takıldı ve kaşlarını çatı. “Morgantown...” dedi. “Morgantown’a gidiyoruz.”

Joseph’in de kaşları çatılmıştı. “Hayır, Wheeling’deki hastaneye gidiyoruz. Ford’un olduğu yere...”

Nefesi ciğerlerinden yukarı tırmanıyordu, hissettiği sıcaklık buza kesmişti. “Morgantown’a gittiğimizi söylemiştin. Bana dedin ki...” Gözlerini kaçırdı, Joseph’in ona dehşetle baktığının farkındaydı. *Bana ne söylemişti?* “Bana dedin ki... Ford West Virginia’da bir hastanede yatıyor, Pennsylvania’nın hemen ilerisinde...”

“İşte orası Wheeling. Daphne, sorun nedir? Wheeling’de ne var?”

Karanlık odalar... Çıglıklar... Hiç kesilmeyen çıglıklar... Beni özledin mi?

Olmaz. Bunu düşünme. Artık gerçek değil. Titrediğinin son anda farkına vardı ve kendini sakinleşmeye zorladı.

“Daphne?”

Ellerine bakarak başını öne eğdi. “Bir süre orada yaşamıştım. Ailemle birlikte... Ve sonra bize bir şey oldu. Bir daha eskisi gibi olamadık.”

“Kuzenin kaçırıldı.” dedi, sesi fazlasıyla gergindi. “Sen de öyle.”

Daphne’nin suratı asıldı ve sonra hatırladı. Önceki gün evine gitmeye odaklıyken Hector Rivera bu soruyu sormuştu. Elbette Rivera bunu Joseph’e de anlatmıştı.

“Evet, kuzenim kaçırılmıştı. Kelly...” *Benim gibi...* Ama bu sözcükler dışarı çıkmak istemediler. Hiç istememişlerdi.

“Kelly’nin cesedini buldular.”

“Evet. Üç hafta boyunca kayıptı.” Joseph’in yüzüne bakmayı denedi. Yutamayacağı büyüklükte bir lokmayı yemiş gibi görünüyordu.

“Sen de kaçırılmıştın.” dedi.

Daphne soluk verdi. *Bunu yapabilirsin. Artık bir yetişkin-*

sin. Sana zarar veremez. Kimse sana zarar vermeyecek. Söyle şunu. Evet. Ben de kaçırılmıştım. Söyle şunu.

“Kaçırılmıştım ama Kelly gibi değil. Şu anda bunun hakkında konuşamam. Ben...” Panik atak geçiriyorum. “Pek nefes alamıyorum.”

“Tamam.” dedi fısıltıyla. “On dakika içinde hastanede olacağız.”

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 15.00

Yatak odasının kapısındaki yumruk sesleriyle uyandı. Gelen Mutt’ı ve deliye dönmüştü. “Lanet olsun, uyan Mitch, uyan!”

Mitch kısıp gözlerle saate baktı. Beş saat uyumuştı. Gerçekten ihtiyacı olan şey buydu. Yatağından çıktı ve silahını kontrol etti. Silahı doluydu ve ağabeyi zıtlasmaya kalkacak olursa kullanıma hazırdu. Mitch kapıyı açtığı anda Mutt’ın benzinin atmış olduğunu gördü.

“Başımız belada. Federaller birazdan Antonov’a baskın düzenleyecekler. Deposundaki her şeyi temizliyor.”

“Federaller neden ona baskın yapsın ki?”

“Dün bir yığın tüfek bulmuşlar. Bunun hakkında ne biliyorsun?”

Mitch gözlerini iyice açtı. “Ben mi? Bunlarla ilgili ne bilebilirim ki? Bana söylediğin yere geliyorum ve bana söylediğin yere bırakıyorum. Her teslimatta alıcılardan imza alıyorum.”

“Biliyorum, biliyorum. Babam korkmuş durumda. Antonov ters düşmek isteyeceğin bir adam değil.”

Ben de değilim. “Antonov’un başka dağıtıcıları da var, onun için panik yapma. Biz yanlış bir şey yapmadık, bu yüzden bize sinirlenmiş olamaz. Eve git, o çok sevdiğin şaraptan bir kadeh iç. Her şey yoluna girecek.”

Mutt’in evden çıktığını duyduğunda sırtıttı. Üvey babasının başına gelecekleri tam olarak idrak etmesi fazla sürmeyecekti. *O pişin korkmuş olmasına sevindim. Hapishanedeki ilk günümde ve sonraki üç yıl boyunca her günümde ben de korkmuştum.*

Tetiği çekmeden hemen önce annesinin de korkup korkmadığını hep merak etmişti. Ya da annesi o kadar kötü bir durumdaydı ki kendini o şekilde vurmuştu... Hangisinin daha kötü olduğunu biliyordu; umutsuzluk mu yoksa korku mu?

Her iki türlü de adalet yerini bulacaktı. Annesini intihara yönelten kişiler cezalandırılacaktı.

Üvey babasının sonu yakındı ve Daphne de yakında aynı yola çıkmış olacaktı.

Mitch internete girdi ve Wheeling, West Virginia bölgesindeki polis radarlarındaki bilgileri kontrol etti. Beckett'in tarifine uyan bir BOLO'dan bahsedilmiyordu. *Bu demek oluyor ki ya Ford hâlâ uyanmadı ya da ben uyurken o yaşlı piçi buldular.*

Wheeling'in yerel haber ajanslarını kontrol ederken Ford'un kurtarıldığı haberinin manşet olduğunu gördü. Ama şu ana kadar kimse Beckett bağlantısına sahip değildi, bu yüzden Ford'un bilinci hâlâ kapalı olmalıydı, o üç sihirli kelimeyi annesine söyleyememişti.

Beni özledin mi?

Çocuk yakında uyanmak zorundaydı. *Dün gece ona verdiğim ketamin onu bu kadar uzun süre bilinçsiz tutacak kadar güçlü değildi. Umarım o iyidir. O sihirli kelimeleri onun söylemesi gerekiyor.* Aksi hâlde her şey suya düşecekti. *Hadi Ford. Kaldır şu kıcını!*

Her iki türlü de bir şeyler patlamaya başlayacaktı çünkü Beckett çocuğun peşine düşmüştü ve Mitch'in gördüğü manşetleri onun da göreceği kesindi. Beckett'in Ford'u susturmak için hastaneye ulaşması an meselesiydi ve esas gösteri o zaman başlayacaktı. Mitch bunun için orada olmalıydı.

Önce rehinelerinin rahatını kontrol edecek, sonra da ihtiyacı olan her şeyi kamyondan Floridâ'da Mutt için silah teslimatı yaptığı günlerde satın aldığı jipine aktaracaktı. Garaja doğru giderken Mutt olmayınca evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. *Cole henüz eve gelmemiş.* Gelmiş olmalıydı.

Mitch somurttu. Çocuğa söylemesi gereken bazı şeyler vardı, Cole'un rehberlik öğretmeninin söyledikleri yüzünden hâlâ kulakları yanıyordu. Cole kontrolden çıkmıştı ve onun hoşuna gitse de gitmese de Mitch daha ağır cezalar vermek durumunda kalacaktı.

Sonunun benim gibi olmasına izin veremem çocuk.

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 15.00

Daphne bir hayalet kadar beyazdı ve bir yaprak gibi sallanıyordu. Joseph'in hikâyesinin geri kalanını Daphne'den çıkarması gerekiyordu ama dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı. Daphne son derece kırıllandı.

Ama bu önemliydi. Kritikti. Bunu vücudunun her hücre-sinde hissedebiliyordu.

SUV'sini park etti ve ona yardım etmek için arabanın etrafından dolaştı. Ayağını yere basar basmaz ona dönmüştü, hiç bırakmayacakmış gibi ona tutunuyordu. Joseph kollarını ona sardı, onun titremelerini bastırmaya çalışıyordu.

"Bi'tanem!.." diye fısıldadı, içinde yükselen korku boğazını yakarken. "İyi durumdasın. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Daphne ona daha sıkı sarıldı ve Joseph haklı olduğunu biliyordu. Birisi onun canını acıtmıştı. Öfke, içinde kabarıyordu ama onu kontrol altında tuttu. Öğrenebileceği her bilgi parçasına ihtiyacı vardı.

"Hadi bakalım bebeğim!" dedi yumuşak bir sesle. "Bu soğukta dışarıda hastalanacaksın." Arka koltuktan onun paltosunu çekti ve bir çocuğa giydirir gibi kollarından başlayarak paltosunu giydirdi.

Sonra Daphne derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Ford burada. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Joseph onunla birlikte hastaneye yürürken bundan o kadar emin değildi. Joseph onu tutarken Hector arabasını park etmişti ve Ford'un odasına doğru giderlerken bir gölge gibi onları takip ediyordu. Doug bir tehdit olmaktan çıkana kadar Daphne'nin gölgesi olmaya devam edecekti.

Ford'un odasının başında nöbet tutan üniformalı bir polis vardı. Joseph ona kimliğini gösterdi. "Yanımdaki de çocuğun annesi..."

Polisin yüzü sempatiyle yumuşadı. "Onu bulduğumuz için mutluyuz hanımefendi."

Daphne bakışlarını kaldırdı ve Joseph onun geçirdiği dönüşümü görünce çarpıldı. Durgunlaşmış ve suratındaki gülümsemeyi zoraki bastırmıştı. "Teşekkür ederim memur bey." Daphne âdeta robotlaşmıştı.

Önceki gün de birkaç sefer dönüşmüştü, çok korktuğunda ya da kırıлма noktasının ötesinde bir stres yaşadığı anlarda. "Ben buradayım." diye mırıldandı.

Daphne yavaşça başını salladı ve oğlunun yattığı odaya girdi, titreyen elleri tamamen sakinleşmediğini gösteren yegâne işaret. Ford'un yatağının yanında durdu ve sanki çocuk camdan yapılmışçasına dikkatle alnını okşadı.

Joseph rahatlamış bir tıslama hâlinde dışarı çıkana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. "İyi görünüyor Daphne."

dedi. Ford'un yüzünde yer yer kızarıklıklar vardı ama Joseph'in içten içe endişelendiği soğuk ısırtığına dair bir iz yoktu.

"Affedersiniz." Bir doktor odaya girdi. "Siz Ford'un ebeveynleri misiniz?"

"O annesi..." dedi Joseph, Daphne'nin cevap vermek için dönmediğini görünce. Hâlâ Ford'un baş ucunda durmuş alnını okşuyordu. "İsmi Daphne Montgomery ve ben FBI'dan Özel Ajan Carter..."

"Hanımefendi?" Doktor omzuna dokununca Daphne arkasını döndü, yüzü donuktu. "Ben Dr. Rampor. Oğlunuzun durumunun stabil olduğunu ve maruz kaldığı durumdan kaynaklanan uzun süreli bir hasarının olmadığını bildirmek istedim. Bazı yaralanmaları var ama hayati tehlike oluşturacak yaralar değil." Doktor nazikçe gülümsedi. "Şanslı bir delikanlı."

Daphne başını salladı. "Teşekkür ederim. Yaraları nasıl?"

Joseph, Daphne'yi kolunun altına almıştı. Titremesi belirgin hâle gelmişti ve Joseph Daphne'nin ayakta nasıl durduğunu merak ediyordu.

Doktor, Joseph'le göz göze geldi, son derece endişelenmişti. "Hanımefendinin durumu iyi mi?"

"Son bir buçuk günümüz çok yorucu ve stresli geçti doktor." dedi Joseph. "Dayanıyor."

"Peki, eğer Bayan Montgomery'i tedavi etmemiz gerekirse bunu elbette yaparız."

"Ben iyiyim." dedi Daphne soğukkanlılıkla. "Ve tam buradayım. Lütfen, Ford'a odaklanalım."

"Elbette... Kafasının arkasında derin bir kesik ve yüzünde bazı sıyrıklar var. Dikiş gerektirecek bir durum yok. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Ne zaman uyanacak?"

"Yakında diye düşünüyorum. Uyumasına neden olacak bir yaralanma gözüküyor. Yorgunluktan uyuyor olması yüksek ihtimal. Ona serum bağladık ve başındaki yaralanmalardan enfeksiyon kapma ihtimaline karşı antibiyotik verdik. Geri kalan her şey yolunda."

"Teşekkür ederim." dedi Daphne. Arkasını döndü, yatağın kenarlığının üzerinden eğilip alnını oğlunun alnına koydu. "Ford, ben buradayım. Annen burada."

Joseph, doktoru koridora çıkardı. "Hiç iğne izine rastladınız mı?"

"Evet ama annesinin yanında bundan bahsedip bahsetme-

mem gerektiğinden emin olamadım.” dedi Rampor yavaşça. “Boynunun yanında birkaç iğne izi var. Ve şok tabancası delikleri... İki set hâlinde.”

“İki set mi? Emin misiniz?”

“Acil serviste pek çok şok tabancası deliği gördüm.” dedi Rampor, “Bu yüzden evet, eminim. Sirtının ortasındaki set iyileşmeye başlamış. Kalçasının üzerindeki set ise daha yeni.”

“Ne kadar yeni?”

“Tam olarak söylemek zor. Belki dün gece atılmış kadar yeni.”

Bu çok anlamsızdı. “Karların ortasındaiken mi, daha önce mi?”

“Yaralanmış bölgeyi mikroskop altında incelemem gerekecek ve bu incelemeden sonra bile tam olarak söyleyemeyebilirim. Bu çok önemli mi?”

“Bilmiyorum. Bu, uyandığında Ford’un cevaplayabileceği bir soru. Zehir incelemesi yaptınız mı?”

“Evet. Çok yüksek dozda ketamin bulduk.”

“Peki ya fentanil?”

“Onun testini yapmadık.”

“Neden ketamin testi yaptınız doktor?”

“İlk uyanış şekli yüzünden; dehşet içindeydi ve kontrolden çıkmıştı. İri bir çocuk. Onu tekrar yatırmak için üç kişinin çabalaması gerekti.”

“Ketaminden kaynaklanan uyanış durumu...” diye mırıldandı Joseph. Halüsinasyonlar sık görülen bir yan etkiydi, özellikle uyuşturmak için kullanıldığında...

“Ben de öyle düşünüyorum. ‘Kim’ ve ‘Heather’ diye bağıırıyordu.”

“Heather? MacGregor olmasın? Bu Kim’in soyadı.”

“Olabilir. Onu yatıştırmakla çok meşgul olduğumuz için söylediklerini inceleyecek fırsatımız olmadı.”

“Ne zaman uyandı?”

“İlkyardım teknisyenleri onu getirdikten yarım saat sonra... Annesine söylemeye çekindim ama onu uyuşturmak zorunda kaldık. Ama uyuşturucunun etkisi bir süre önce geçmiş olmalıydı.”

“Peki ya ketamin fentanille karıştırılmışsa?”

“O zaman bu kadar uzun uyuması anlaşılabilir.”

“İkinci şok tabancası saldırısı sırasında muhtemelen bir fentanil-ketamin kokteyliyle uyuşturuldu. Ben bunun sebebini soruyorum.”

“Her şeyden önde, ketaminle ilgili bu bilgileri nasıl öğrendiniz?”

“Ford’un kaçırıldığı yerde bir kişi öldürülmüştü. Medikal İnceleme ekibimiz kurbanın üzerinde fentanil ve ketamin izleri buldu. Saldırganın Ford’un taşıyabilmek için aynı anda onu da uyuşturmuş olması akla yatkın görünüyordu. Ama bulunmaya bu kadar yakinken neden tekrar uyuşturuldu? Bunu anlayamıyorum. En azından şimdilik...”

“Eğer Bayan Montgomery’ye fazladan verdiğimiz uyuşturucudan bahsetmem gerektiğini düşünüyorsanız, bunu yapacağım.”

“Hayır, oğlu uyandığı sürece buna gerek yok. Oğluna neden ikinci kez ilaç verildiği hakkında endişelenmek zorunda kalmasını istemiyorum. Bırakalım tekrar oğlunun yanında olduğu için mutlu olsun.”

“Çocuk gerçekten şanslı. Eğer olduğu yerde ve o kişi tarafından bulunmamış olsa, şu an en az birkaç ayak parmağının kaybından söz ediyor olurduk. Ama ne yaptığını bilen, emekli bir hemşire tarafından bulundu. İlk yardım teknisyenlerimiz olay yerine gidene kadar en doğru şekilde çocuğun ellerini ve ayaklarını ısıtmıştı.”

“Bunu Bayan Montgomery’ye de anlatacağım. Biraz kendine geldiğinde o kişiye teşekkür etmek isteyecektir.”

“Bir şeye ihtiyacı olursa beni çağırın.”

Joseph doktora teşekkür edip yeniden Ford’un odasına gitti, yatağın yanındaki sandalyelerden birini çekip Daphne’yi yavaşça oturttu. “Endişelenme canım. Yakında uyanacak ve onu eve götüreceksin.”

Tekrar bir baş hareketi... “Ben iyiyim Joseph. Gerçekten... Gidip yapman gerekenleri yap.”

Joseph onu başının üstünden öptü. “Pekâlâ.”

Yeniden koridora çıktı ve takım elbiseli iki adamla karşılaştı. Ona kendilerini tanıttılar, Pittsburgh Saha Ofisi’nden Ajan Kerr ve Wheeling Polis Departmanı’ndan Dedektif McManus... Asansör kapısı açıldığında el sıkışmışlardı ve Deacon Novak gözlerini koruyan güneş gözlükleriyle asansörden çıktı.

Birden fazla hemşire Deacon’u baştan aşağı süzmüş, o yürürken biraz cilve yapmışlardı ama Deacon bundan haberi yokmuş gibi davranmıştı. Joseph VCET’teki kadınların Deacon’la utanıp sıkılmadan flörtleştğine tanık olmuştu ama Deacon bunları pek önemsemiyordu.

Joseph bunu görmedi ama eğer Deacon'ın gücü varsa bu ona daha da çok güç katardı.

"Ford nasıl?" diye sordu Deacon çocuğun odasından içeriye göz atarak.

"Henüz bilinci yerine gelmedi." dedi Joseph, "Ama durumu stabil. Baylar, bu Özel Ajan Novak. Soruşturmanızda sizlerle birlikte çalışmasını istiyorum. Ford'un nerede tutulduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Diğer iki kişi hâlâ kayıp."

"Yardımdan mutluluk duyarız Novak." dedi Ajan Kerr. "Ford Elkhart, bulunduğu bahçeye bir araçtan itilmiş gibi duruyor. Orada yaşayan kadın tetikteymiş. Ford'un orada yatışını görmüş, yağın karın yerdeki lastik izlerinin üzerini örttüğünü görünce banyosundaki duş perdesini alıp lastik izlerinin üzerine örtmüş."

McManus hafifçe gülümsedi. "Kendisi Bayan Cornell... Televizyondaki polis dizilerine gerçekten bayılıyor. Çocuğun üzerini örtmeden önce lastik izlerinin üstünü örtmüş. İzlerin gösterdiği kadarıyla F150 kargo model bir kamyonetle karşı karşıyayız. Elimde laboratuvara verebileceğiniz fotoğraflar var."

Joseph kaşlarını çatı. "Siyah kamyonet..."

"Bu kamyoneti biliyor musun?" diye sordu Kerr ve Joseph başıyla onayladı.

"Benzin ve hidrolik sıvı kaçıran bir kaldırıcı olan siyah bir kamyonet... Baltimore'da birkaç suç olayında kullanıldı."

"Ford'un giysisinin üzerinde tam da bunları bulduk, hidrolik sıvıyla birlikte halı saçakları..." dedi Kerr. "Akla yatmayan şeyse şu, onu oraya kim ve neden attı?"

"Uzun bir süredir yürüyormuş." dedi Dedektif McManus. "Yolun kenarında bir yerlerden alındığını ve Bayan Cornell'in bahçesine bırakıldığını düşünüyoruz. Ama biri neden böyle bir şey yapsın ki? Kamyonetinde polislerin görmesini istemediği şeyler olan ve soruşturmaya girmek istemeyen merhametli birinin yaptığını varsayıyoruz. Bilirsin, para, uyuşturucu, her neyse..."

"Ama bu hepinizin bildiği kamyonetse," diye ekledi Kerr, "çocuğu niye bıraksın ki?"

"Ve onu bırakmadan önce neden şok tabancasıyla saldırıp uyuştursun?" diye sordu Joseph. "Doktor bana az önce kanında ketamin bulduklarını söyledi. Gürültüyle uyanmış."

"Bunların hiçbirisi akla yatkın görünmüyor." diye onayladı Deacon. "Ama lastik izlerini eşleştirebiliriz, yalnızca aynı kamyonetten söz edip etmediğimizi anlamak için, ya da en azından

aynı model bir kamyonetten... Carter, Timonium evinin zemininde hiç iz bulabildik mi?"

"Brodie lastiklerden artan kir bulmuştu. Belki bir iz de bulmuş olabilir."

"Onu arayacağım." dedi Deacon. "Ford'u bırakmadan önce kamyonetin nereden geldiğini tespit edebildiniz mi?"

"Pek değil. Bayan Cornell'in evinden ana yola giden lastik izlerini takip ettik ama sonra onları kaybettik." dedi Dedektif McManus. "Ford'un yol boyunca uzun bir süre yürüdüğünü düşünüyoruz, bu yüzden kamyonetle alındığı yere gelmeden önceki takip ettiği genel rotayı biliyoruz. Ama bundan önce, ağaçlıkların arasından yürümüş."

"Neden?" diye sordu Deacon. "Sizce neden ağaçlıkların arasından yürümüş olabilir?"

"İlk olarak, üzerinde olduğu yolun başlangıcı orman işletmeleri alanına giriyor. Oradan geçerek gelmek zorundaydı. Kotundaki bitki parçacıkları bunu kanıtıyor." dedi McManus. "O orman işletmelerine ait alanda bir kişiyi bile görmeden kilometrelerce yürümüş olabilir. Kamyonet onu aldığı esnada normal bir yolun üzerinde olması gerekiyordu, çünkü o kamyonet arazi yoluna girebilecek bir araç değil. Eğer Ford'un nereden alındığını bulabilirsek, başladığı noktaya kadar takip etmek için köpekleri kullanabiliriz."

Joseph omzunun üzerinden Daphne'ye baktı. Öne eğilmişti, Ford'un elini kendi ellerinin arasına almıştı. "Arşivlerinizde bir araştırma yapmam gerekiyor." McManus'a döndü. "Otuz yıllık bir dosyadan bahsediyor olabilirim."

"Kuzeninin kaçırılması..." diye mırıldandı Deacon. "Daphne de kaybolmuştu."

"Wheeling'e geldiğimizi fark ettiğinde mutlu değildi. Görünen o ki o olay yaşandığında buralarda yaşıyormuş. Eski mülk kayıtlarını ve polis raporlarını nerede kontrol edebilirim Dedektif?"

McManus, Joseph'e kartvizitini verdi. "Buradaki numarayı arayıp Junie Bramble'ı sorarsanız, o size istediğinizi verecektir. Kendisi o arşivleri avucunun içi gibi bilir ve size saatler kazandırabilir."

"Teşekkür ederim. Bayan Montgomery'nin ve kuzeninin kaçırıldığı yerde Ford'un bulunması biraz fazla tesadüfî."

"Katılıyorum." dedi McManus. "Eğer aradığınız şeyi bulamazsanız, henüz Florida'ya taşınmamış birkaç emekli polisi

tanıyorum. Otuz yıllık herhangi bir dava hakkında kulağınıza bir şeyler fısıldamaktan memnun olacaktıdır.”

Joseph ona kendi kartlarından birini uzattı. “Onları benimle iletişime geçirebilir misiniz? Bayan Bramble’ın arşivlerde bulacaklarından bağımsız olarak onlarla konuşmak istiyorum. Araştırmanız süresince beni haberdar edin, ben de aynı-sını yapacağım.”

Deacon yeniden Ford’a baktı. “El ve ayak parmaklarına bir şey olmayacak değil mi?” diye sessizce sordu.

“Doktor öyle dedi. Ford’un uyanma ihtimalini göz önünde bulundurarak Daphne’nin yanında kalacağım.” Joseph tereddüt etti. “Oralarda kendine dikkat et Deacon. Bu işin bizi buraya sürüklemiş olması hoşuma gitmiyor.”

“Seni anlıyorum. Sen de dikkat et. Hedefte olan Daphne. Ford sadece yem.”

“Biliyorum.” Ve bunu bilmek Joseph’in kanını donduru-yordu. “Keşke sebebini de bilsem.”

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 15.00

Clay şapkasını masasının üstüne bıraktı ve sandalyesine çöktü, Alyssa’nın getirdiği bir fincan kahveyi memnuniyetle kabul etti. “Dışarıda hava çok soğuk.” dedi ellerini fincanın etrafına sararken.

“İsterse sıfırın da altına düşsün.” dedi Alyssa kocaman bir gülümsemeyle. “Ford bulundu.”

Asla unutamayacağı bir telefon konuşması olmuştu. Daphne ilk olarak onu aramıştı. Paige’den bile önce. Tamam, teknik olarak Paige bunu zaten biliyordu; çünkü Carter, Maggie’ye anlatmıştı, o da Simone’yi aramıştı ve o sırada Paige de onun yanındaydı. Ama düşüncesi bile yeterliydi. Daphne’nin oğlu güvendeydi ve Clay’le arkadaşlıkları yaralarını sarmaya başlamıştı.

Telefon geldiğinde MacGregor’larla konuşmak üzere Philly’ye doğru yola çıkmıştı. Bebekler gibi ağlamıştı ve bunu kabullenmekten genel anlamda utanmamıştı. “Daphne’nin onu bir an önce eve götüreceğini umuyorum. Ve bundan önce bizim de Kim’i bulmuş olacağımızı umuyorum.”

Çünkü o kızın yanıtlaması gereken *bir sürü soru var*.

“Kim’in Philly’deki ailesinden bugün herhangi bir şey öğrenebildiniz mi?” diye sordu Alyssa.

“Pek değil ama en azından boşa giden bir yolculuk olmadı. Kim’in üniversitedeki oda arkadaşının ismini aldım. Oda arkadaşı onun tutuklandığını ve suçlu bulunduğunu hatırlıyor. Kim’e moral desteği vermek için duruşmaya onunla birlikte gitmiş. Bundan bir hafta sonra Kim’in Doug adındaki şu herifle tanıştığını söyledi, Doug onun sinirini bozuyormuş; oda arkadaşının, Kim’in değil.”

“Neden Doug oda arkadaşının sinirlerini bozuyormuş?”

“Bunu ona tam olarak söyleyemedim. Seksle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum ve kız bunu benimle konuşurken pek rahat olamadı.” “Onun peşine düşmemi ister misin?” Clay kaşlarını çattı. “Evet. Bunu sana neden en baştan sormadığımı merak ediyorum.”

Alyssa onun dizini okşadı. “Dünkü şaşkınlığını hâlâ tam olarak üzerinden atamamışsın koca adam. Kim, Daphne’yle yaptığı tahliye pazarlığından sonra deliye dönmüştü ve intikam hazırdı, Doug’ın tek yapması gereken ona olta atmaktı. On sekiz yaşındaki kızlar çok aptal olabiliyorlar.”

Clay gülümsemesini bastırdı. “Bunu diyen şu yirmi yaşındaki kıza bakın hele!” “Yirmi yaşında olmak benim elimde olan bir şey değil. Ama en azından aptal değilim.” “Hayır, değilsin. Oda arkadaşıyla konuş, neler öğrenebileceğine bir bak.” Alyssa masasına yöneldi, sonra geri gelip Clay’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Bu ne içindi?” diye sordu kısık bir sesle. “Bunu kullanabilirmişsin gibi duruyordun.” diye mırıldandı. “Senin için bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama Stevie’nin sana geleceğini düşünüyorum.” Clay, Alyssa’nın meraklı bakışlarından rahatsız olmamaya çabalıyordu. “Alec’in ağzında bakla ıslanmıyor.”

“O tek kelime bile etmedi. Etmesine gerek yoktu. Stevie uyandığında ona koştuğunu zaten biliyoruz. Konuşmanızın iyi gitmediği de bütün suratında yazılı.”

Clay gözlerini kaçırdı. “Harika!” Sonra, çünkü tam bir salaktı, Alyssa’a sordu, “Neden bana geleceğini düşünüyorsun?” “Çünkü o aptal değil. Ve sana nasıl baktığını gördüm.” “Stevie bana bakmıyor.” “Ah, evet, hem de nasıl bakıyor! Onu Daphne’nin merkez için düzenlediği Cadılar Bayramı etkinliğinde gördüm.”

Stevie etkinliğe Mata Hari⁵² kılığında gelmişti ve Clay

52-Mata Hari’ (d. 7 Ağustos 1876, Leeuwarden, Hollanda - ö. 15 Ekim 1917 Vincennes, Fransa) I. Dünya Savaşı yıllarında, dansçı kimliği altında Almanya adına çalışan casus.

sonraki birkaç gün boyunca ereksiyon hâlinde gezmişti. Şu anda da düşüncesi bile sertleşmesine yetmişti. Elindeki kahve bardağını temkinlice kucağına indirdi ama yeterince temkinli davranmamıştı çünkü Alyssa'nın gözleri parlamıştı.

"Seni izliyordu Clay, seni yalayıp yutmak istercesine bakıyordu. Yani ona biraz zaman tanı."

Alyssa odadan çıktı ama o çıkar çıkmaz Alec kapıda belirdi. "Bir şeyler buldum."

Clay bacaklarını ve kucağını masanın altına gizlemek için sandalyesini ileri çekti. "Ne hakkında?"

Alec, Alyssa'nın yaptığı gibi masanın köşesine oturdu. "Silah kasalarından yapılan hırsızlıklar... Pek sık rastlanan bir durum değil ve rastlanan yerler de geniş bir alana yayılmış. Maryland, DC, Northern Virginia, Eastern Pennsylvania ve West Virginia'da birer vaka var. West Virginia'yı Ford'un orada ortaya çıkması üzerine araştırmama ekledim. Reddedilen ya da polis soruşturmasıyla sonuçlanan sigorta tazminat taleplerini araştırdım."

"Sigorta şirketlerinin veri tabanına nasıl girdiğini sormayacağım."

"Sormaman senin için daha iyi olur. Tazminat talep eden herkesi aradım, sigorta şirketinin dâhilî müfettişi olduğumu ve dosyalarının tekrar incelemeye alındığını söyledim. Aradığım dört kişiden ikisi benimle konuştu, ikisi de polislerin eşleriydi. İkisinin de silahları çalınmıştı. Hiçbiri bir temizlik şirketiyle çalışmamış ama ikisi de evlerine havalandırma ve klima sistemi kurmuş ve bu esnada boruları da temizletmişler."

Clay arkasına yaslandı, oldukça etkilenmişti. "Havalandırmayı kuran şirketin adı ne?"

"İki farklı şirket, ikisi de yasal. Ama iki polis de bu şirketleri posta kutularına bırakılan bir broşürde görmüşler, üzerinde özel bir fiyat teklifi olduğu yazıyormuş. Broşürlerdeki numaralar gerçek şirketlere ait değil ve özel bir fiyat verdikleri de yok. Konuştuğum iki polis eşi de eve gelenlerin bir kadın ve bir erkekten oluşan bir ekip olduğunu söyledi. Kadın Kimberly MacGregor. Adamın tarifiyse Doug'un bir yetmiş beşlik, tamamen sıradan tarifine uyuyor."

Heyecan Clay'in vücuduna yayılıyordu. "Bana bilgileri getir. Carter'ı arayacağım. İki çizim uzmanını o evlere yönlendirebilir. Eğer Doug'ı görmüşlerse onu tarif edebilirler. Şimdiye kadar elde ettiklerimizden daha iyisine sahip olacağımızı umuyorum. İyi iş çıkardın Alec."

“Teşekkürler... Bilgi öğrenmek için biraz... Yaratıcı yollara başvurmuş olmamın üzerini nasıl örteceğiz?”

“Ben bir şeyler düşünürüm. Meraklanma.”

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 15.30

Deacon yerel polislerle birlikte gittikten sonra Joseph, Ford’un odasına dönmüştü. Daphne hâlâ plastik sandalyede bir heykel gibi oturuyordu, eli Ford’un elinin üzerindeydi. Daphne’nin oğlunu düzgün bir yatakta uyumaya terk etmeyeceğini biliyordu, bu yüzden Joseph beyniyle çocuğu bir an önce uyanması için zorladı.

Daphne’nin arkasına geçip onun omuzlarını sıvazladı, başını arkaya bırakıp boynunu uzatmasına memnun olmuştu. Birkaç dakika içinde gergin kasları yumuşamaya başladı.

“Uyuman gerek Daphne.”

“Uyandığında beni görmesi gerek. Sonra uyuyacağım.”

“Bir seferinde hastanede üç gün bilincim kapalı hâlde yatmıştım.” dedi. “Annem benimle konuşmuştu. Tek hatırladığım onun benimle daha çok konuşmasını, bana daha yakın olmasını istediğimdi ve sonra uyandım. Bu yüzden belki de onunla konuşmalısın.”

Daphne başını çevirip ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Üç gün bilincini kapalı tutan şey neydi?”

“Çocukken kaykaydan düşmüştüm. Sonra nihayet uyan-dım ve annem ölmeyeceğimi biliyordu, bana bir dayak da o attı. Kask takmıyordum.”

“Ben de sana aynısını yapardım.”

Josep sırtıttı. “Evet ama bir Ollie⁵³ patlatıp okul merdivenlerinin korkuluğunun ortasına gelene kadar düşmeden gitmişim. Buna değerdı.” Sırtışı kayboldu. “Annemi bu kadar korkutmuş olmam hariç. Bunu yapmış olmaktan hep nefret ettim.”

“Seni affettiğinden şüpheliyim.” dedi bir gülümsemeyle, sonra tekrar oğluna döndü. “Ford’unkiler hep at kazaları oluyor ve sanırım bu benim hatam. Bebekliğinden beri onu çiftliğe götürüyorum. Beş yaşındayken bir atla atlayış yarışması gördü ve atlara bağlandı. Onun yarışmalarını izlerken rutin olarak kalbim duruyordu.” Oğlunun elini okşadı. “Uçmayı seviyor.”

“Ona atlardan ya da Simone’un devasa Noel ağaçlarından söz et. Yeter ki konuş onunla.”

53- Kaykayın arkasına basarak yapılan zıplama hareketi

Daphne söyleneni yaptı ama seçtiği konu Paige'le birlikte inşa ettikleri, uğruna tüm o bağış toplama etkinliklerini düzenledikleri kadın merkeziydi. Joseph ilk önce tek kulakla dinledi, Daphne'nin o etkinliklerde giydiği renkleri düşünüyordu, diğer siyah elbiseler denizi arasında ne kadar cüretkâr göründüğünü... *Ne kadar canlı!*

Ve sonra onu odasının karşısından izlediği saatleri hatırladı, şimdi de o renkli giysileri teker teker üzerinden çıkartma hayalleri kuruyordu. Eğer kendisiyle birlikte eve geliyor olsa ona yapacağı şeyleri hayal etti. Kendi yatağında... Eğer Daphne onun olsaydı.

Daphne onun olabilir. *Benim.* Bu düşünce Joseph'in hoşuna gidiyordu.

Ve sonra Daphne'nin Ford'la konuşmadığını fark etti. *Benimle konuşuyor.* Ona kadınların ne kadar korkmuş olduğunu, terapilerin vücutlarında yarattığı tahribatın zorluğunu anlatıyordu. Ve ruhlarında... Yardımcı olduğu kadınların saçlarını, kıvrımlarını kaybetmelerinin ne kadar yıkıcı olduğunu anlatıyordu. Kadınlıklarını kaybetmenin... Çocuklarını annesiz bırakmaktan nasıl korktuklarını anlatıyordu. Ve kendilerine bile zar zor bakıyorken çocuklarıyla ilgilenmenin ne kadar zor olduğunu anlatıyordu.

Ve Joseph, Daphne'nin aslında ona bilmesi gereken şeyleri ve bu sürecin kendisi için ne kadar zor geçmiş olduğunu anlatıldığını biliyordu.

"Ben şanslıydım." diye mırıldandı. "Annem ve Maggie vardı. Bana bir şey olacak olursa onların sana bakacağını her zaman biliyordum. Bazıları bu kadar şanslı olmuyor ve hep 'Bir gün bu konuda harekete geçeceğim.' dedim. Sonra Paige kendi kursunu açmaktan bahsetmeye başladı, Holly'nin gittiği sosyal merkezinde kişisel savunma dersleri verecekti. Bu onu içerisinde korktuğu o karanlık yerden geri getirdi. Ben de bir zamanlar oradaydım, o karanlık yerde. Doktorun bana kötü haberleri vermesini bekleyerek uzun bir süre nefesimi tuttum. Ama kötü haber vermedi, sonra yine vermedi ve yıllar geçip gitti. Ama geri verme zamanının geldiğini biliyordum." İç geçirirken derin bir nefes verdi. "Yaşamımın sonuna geldiğimde geriye dönüp varlığımın bir şeyleri daha iyi hâle getirdiğini görmek istiyorum."

Ve o an Joseph anlamıştı. *Ona sahip olmalıyım.* Hiç kimse onun yoluna çıkmamalıydı. *Ya da onu benden almakla tehdit etmemeli. O yalnızca benim.*

“Bazı şeyleri çoktan daha iyi hâle getirdiğini düşünüyorum.” dedi Joseph kısık sesle.

“Arzu ettiğim kadarını değil.” dedi. “İyi bir başlangıç yaptık. Altı ay içerisinde yirmi anne ve çocuğu için yeterli tesisimiz olacak. Tüm kadınlar kanseri yenemeyecek ama çocuklarından güzel anılarla ayrıldıklarından emin olacağım.”

“Çiftliği bu yüzden mi satın aldın?” diye sordu.

Daphne bakışlarını kaldırıp ona baktı, gözlerinde inançsızlıkla. “Bana az önce gerçekten bunu mu sordun?”

Kaşlarını çattı, sonra ne söylediğini fark ettiğinde bir adım geri çekildi. “O anlamda sormadım. Demek istediğim, o çiftliğin üzerinde bulunduğu araziye satın almandı.” diye beceriksizce sözünü bitirdi.

Daphne dudaklarını oynattı ve Joseph ondan sonra onun kendisine güldüğünü anladı. “Çok kolaysın Joseph.”

Eğer başka biri olsaydı Joseph ona sinirlenebilirdi. Ama Daphne olunca gülmekten kendini alamadı. “Pek değerlidir. En azından bir akşam yemeğine çıkarılmayı isterim.”

Daphne bir an ona dik dik baktı. Sonra güçlkle yutkundu, kahrkaha atmamak için kendini tuttuğu çok belliydi. Joseph masumca gözlerini kırptı. “Ne var?”

Daphne eliyle ağzını kapattı ama artık çok geçti. Katıla katıla gülmeye başladı, bu her şeyden çok bir stres boşalmasıydı. Joseph’in aklından hâlâ *King of the World* şarkısının sözleri geçiyordu. Daphne’nin kahrkahaları yatıştı ve bakışları değişti, ciddileşmişti. Joseph’in vücudu buna anında tepki verdi ve öne eğildi, onun dudaklarının tadına bakmaya ihtiyacı vardı.

“Anne?”

Suçlu ergenler gibi birbirlerinden ayrıldılar. Ford gözlerini açmaya çabalıyor, doğrulmaya çalışırken geniş omuzları savruluyordu, korkmuştu ve kafası karışık. Joseph, Daphne’nin üzerinden eğilip serumunun kolundan çıkmaması için çocuğu tuttu.

“Ford!..” Daphne oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Benim. Annen... Gözlerini aç.”

Gözkapakları güçlkle açıldı, yeşil gözleri şaşkınlıkla bakıyordu. “Anne?”

“Buradayım bebeğim. Tam buradayım.”

“Nerede?” Bu ses acınası bir iniltiyle çıkmıştı.

Joseph çağrı düğmesine bastı ve tualete koşarak bir havluyu ıslatıp getirdi ve Daphne’ye verdi. Daphne, Ford’un dudaklarına havluyu hafif hafif sürdü ve ağzına birkaç damla sıktı.

"Hastanedeyiz." dedi. "West Virginia'da."
 Annesinin yüzünü inceledi. "Ayaklarım?"
 "Ayakların iyi durumda. Ellerin de..."
 "Peki Kim?"

"O seninle değil miydi?" Ford kafasını salladığında Daphne'nin ifadesindeki acı daha da arttı. "Hâlâ onu arıyoruz."

Ford'un boğazına bir hıçkırık takıldı. Daphne, alını Ford'un alnına değinceye kadar öne eğildi. "Bir şey yok oğlum. Dilediğin kadar ağlayabilirsin."

Bir hemşire koşarak odaya girdi, Ford'un bu kez vahşileşmediğini görünce durdu. Yatağa yaklaştı, çocuğun yanağından yaşlar süzülürken kenarda durup dikkatlice izledi. Ağlama faslı bittiğinde Ford kendini tekrar yatağa bıraktı.

"Çok yorgunum." diye fısıldadı.

"O zaman uyu oğlum."

"Ne kadar?" diye fısıldadı gözleri kapanırken. "Beni kaçıralsın ne kadar oldu?"

"Bir buçuk gün..." dedi Daphne yumuşak bir sesle. "Hayatımın en uzun günüydü."

"Uyuyacağım... Eğer sen de uyursan..." Çabalıyordu, gözlerini açtı. "Ciddiyim."

"Uyuyacağım. Söz veriyorum."

Joseph öne eğildi. "Ford, ben FBI'dan Joseph Carter." Çocuğun kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı, bunun üzerine Joseph ekleme yaptı, "Jack Carter'ın oğluyum." ve Ford başıyla onayladı. "Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Kabin... Ormanlık alan... Kilometrelerce yürüdüm. Çok yorgunum."

"Seni neden kaçırdıklarını söylediler mi?"

"Para... Fidyeye..." Ford tekrar uykuya gömülüyordu. "Özle. Beni."

Daphne onu alnından ve yanaklarından öptü. "Dinlen bebeğim. Geri döneceğim. Seni seviyorum oğlum." Daphne duruşunu düzeltti ve Joseph'i kendine çekti. "Ondan ayrılmak istemiyorum."

"Otel hemen yandaki binada. O uyandıktan sonra iki dakika içinde burada olabilirsin. Uyumak için işte sana fırsat. Ayrıca, ona söz verdin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 16.30

Mitch eve gelen misafirlerini kontrol ettikten sonra bodrumdan yukarı çıkan merdivenleri tırmanıyordu ki garaj kapısının açıldığını duydu. Cole okuldan dönmüştü. Çocuk koşarak üst kata çıkmıştı ve odasının kapısını öyle sert çarpmıştı ki bütün ev sallanmıştı. *Bu ne şimdi?* Odasından çıktı ve Cole'un kapısını tıklattı.

"Git buradan."

"Ne oldu Cole?"

"Hiç..."

Yani muhtemelen oldukça kötü bir şey olmuştu. "Ne olduğunu bulacağım."

Kapı birden açıldı ve kendini Cole'un kızgın yeşil gözlerine doğru yukarı bakarken buldu. "Sana *git buradan* dedim ve bu söylediğimde ciddiylim."

Lanet olsun! Çocuk yalnızca uzamakla kalmamıştı. İrileşmişti de. Birkaç yıl sonra Ford Elkhart kadar kocaman olması işten bile değildi. Mitch'in hâlâ ağrıyan sırtının da kanıtladığı üzere kendisi lanet bir boğa kadar büyüktü. "Okuldan mı uzaklaştırıldın?"

"Hayır." Ama gözlerini kaçırmıştı. "Beni yalnız bırak."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et evlat. Bugün senin rehberlik öğretmeninle görüşmek için işlerimi aksatmak zorunda kaldım. Eğer bir kez daha uzaklaştırma alırsan okuldan atılacağını söylüyor. Sana başka bir okul bulmam gerekecek. Şu anda bunun için vaktim yok. Yani ne bok yediysen, o şey uzaklaştırma cezası kapsamına girmese iyi olur. Anlaşıldı mı?"

Cole ona dik dik baktı. "Anlaşıldı efendim."

Kapı yüzüne çarpılınca Mitch geri çekildi. Tekrar kapıyı çaldı. "Akşama bir HVAC⁵⁴ işim var. Bir ofis binası, bu yüzden mesaiye kalmam gerekecek. Senin okula gitmen gereken saate kadar evde olurum ama eğer gelememiş olursam kışını yataktan kaldırıp okula gitsen iyi edersin."

"Tamam. Her neyse..."

Yani hayır, diye düşündü Mitch. Eve döndüğünde Cole hakkında ne yapacağına karar verecekti. Ama bu akşam West Virginia'da olacaktı. Beckett şimdiye kadar Ford'un Wheeling'deki hastanede olduğunu bulmuş olmalıydı. Eğer Beckett'in yerinde olsaydım ve o çocuk benim yüzümü görmüş olsaydı, bakaçağım ilk yer orası olurdu.

Mitch anahtarlarını çıkardı ve elinde salladı. "Kamyonet'in motorunda bir sorun var, o yüzden Jeep'i alacağım. Arka koltukta senin okul kitaplarını gördüm. Onlara ihtiyacın var mı bilmiyorum. *Ödev falan yaparsın.*"

Sessizlik Mitch'in kulaklarına kadar ulaştı ve gözlerinde donuk bir ağrı hissetti. *Keşke hâlâ burada olsaydın anne. Çünkü bu çocuk beni deli ediyor.*

Eğer Daphne olmasaydı annesi hâlâ burada olacaktı. Ödemesi gereken bir bedel daha...

"Bu işten dönünce seninle konuşmamız gerek Cole." dedi Mitch alçak sesle. "Şu anki gidişatından memnun değilim ve kendine daha iyi bir yol seçmeni istiyorum. Yarın lütfen okula git." Tek duyduğu şey sessizlikti ve yılgın bir şekilde iç geçirdi. "Ben geri dönene kadar lütfen başını yeni bir belaya sokma. Tamam mı?"

Başı zonkluyordu, Jeep'ine atladı ve West Virginia'ya doğru yola çıktı. En azından orada her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Ve Mutt'ın babasının mutsuz Rus patronundan bir ziyaret alması an meselesiydi. Neticede her şey çok daha kötü olabilirdi.

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 16.30

Otel odalarının bitişik olmasında yasadışı bir şeyler var, diye düşündü Daphne, Joseph'in anahtar kartını kilide sokmasını izlerken. Odaya ilk Joseph girdi, Daphne'nin çantasını dolaba bıraktı ve her pencereyi, her köşeyi kontrol etti... Ama niçin?

54- ısıtma, havalandırma ve klimalandırma (heating, ventilation, and air conditioning)

“Bir katilin buraya sığacağını düşünmüyorum.” dedi Daphne mikrodalganın kapağını açarken.

Joseph ona bir bakış fırlattı. “Bir kamera sığabilir.”

Daphne’nin gözleri açılmıştı. “Kamera mı?”

“Doug, Eyalet Polisi Gargano’yu soyamak için bu yöntemi kullandı.” Joseph dolapları kontrol etti. “Burada olmamızdan, Ford’un burada bulunmuş olmasından, senin burada yaşamış olmandan dolayı gerginim. Bir tuzağa düşmüşüz gibi hissettiriyor.”

Daphne onun kendisiyle alay etmiş olmasını diledi. Ama etmiyordu. Son derece dikkatliydi ve Hector’a da öyle olması yönünde direktif vermişti. Hector şu anda otelin çevresinde geziniyor, giriş çıkışları kontrol ediyor ve Doug’a benzeyen kişileri izliyordu.

Joseph tüm havalandırma deliklerini kontrol etti, sonra ışıkları söndürdü ve perdeleri kapattı, oda tamamen karanlık olmuştu. “Işık sızıntılarına bakıyorum.” dedi. Daphne sormamış olmasına rağmen... “Duvarlara delikler açılmış olabilir.”

“Bu odada olduğumuzu onlara söylememiz gerekmez mi?”

“Ya da resepsiyondaki görevliye rüşvet verebilirler.” dedi Joseph, onun bu kadar naif olabildiğine inanmak istemiyormuşçasına. Haklıydı. Daphne bilinçli olarak bilmezden geliyordu. Savunma mekanizması, tam da robot Daphne’nin suratında. Joseph odalarının arasındaki kapıyı açtı, sonra kordondan diğer tarafa geçti. “Hemen döneceğim.” diye söz verdi, sonra kapıyı kapattı ve Daphne’yi karanlıkta bıraktı.

Daphne oturabilirdi, ayaklarını yukarı kaldırabilirdi. Burası bir mini süitti; bir kanepesi, küçük bir mutfak ve bir kapıyla ayrılan ayrı bir yatak odası vardı. Hareket edebilirdi ama etmedi. Işıkları açabilirdi ama onu da yapmadı.

Çünkü bir şey olacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Cüzdanını mutfakın üzerindeki rafa körlemesine koydu ve kulak kesildi. Joseph kendi odasındaydı. Bu odada yapmış olduğu kontrolleri orada da yaptığını duyabiliyordu. İki odayı birleştiren kapının üzerindeki sürgü hareket etti ve...

Daphne’nin kalbi asansörle yukarı çıktıkları andan beri deli gibi atıyordu. Joseph’in çenesi perçinlenmişti, paltosunun cebinde yumruklarını sıkıyordu. Yüz ifadesi sertti.

Daphne onun sinirli olduğunu düşünebilirdi ama bakışları onun pantolonunun fermuarına inmişti. Sinirli değildi. Tahrik olmuştu. Ateşli bir hâlde...

Daphne buna şaşırtabilirdi ama onu bu hâlde getirmek için o

da boş durmamıştı. Ford uyandığında Joseph onu öpmek üzereydi. O anda anne moduna geçmişti ama oğlunu teselli ederken bile, hatta onunla ağlayıp acısını paylaşıırken bile Joseph'in orada olduğunu unutmamıştı. Ve onun kendisini öpmek üzere olduğunu...

Böylece Joseph onun SUV'den inmesine yardım ederken ilk öpücüğü veren Daphne olmuştu. Arzulu ve hızlı, elleri saçlarında... Kulağına "Az kaldı." diye fısıldayıp onu serbest bırakmıştı.

Şimdi bir şey olmak üzereydi.

Şükürler olsun/ Yolda gelirlerken ona yapacağı şeyleri söyleyerek onun hayal gücünü beslediğinde, Daphne neredeyse onun üzerine atlayacaktı. Belinin altından yapacağı şeyleri...

Kapı açıldı ve birden "az kaldı" artık şimdi olmuştu.

Joseph konuşmak için duraksamadı. Güzel ama boş lafların zamanı geçmişti. Hızlı bir hareketle Daphne'nin çenesini kavrayıp başını yukarı kaldırarak vahşice dudaklarına saldırdı ve onu nefessiz bıraktı.

Daphne sıcacıktı, teni gergindi ve vücudunun bazı bölgeleri karıncalanıyordu. Nefes almak için başını hafifçe geriye çekti ve Joseph bundan faydalanarak dilini onun ağzına yerleştirdi. Ve o zamana kadar anlaşılmaz görünen bu şey şimdi mükemmel, gerçekten mükemmel hissettiriyordu. Bu bir başlangıçtı. Bir sözdü. Şu anda dudaklarıyla yapmakta olduğu şey birazdan kaya gibi sertleşmiş aletiyle onun belinin altına bastırarak yapacağı şeyin habercisiydi.

Joseph dudaklarını ondan ayırdı, sesi Daphne'nin titremesine neden oldu. "İstedliğini söyle."

"İstiyorum."

Joseph onu kapıya yasladı, yüzünü ellerinin arasına aldı, kalçasını onun merkezine doğru sürüyordu. "İstedğim her şeyi yapacağım. Söyle hadi."

"Her şeyi..." Bocalamıştı. "Ne söy..."

"İstedğim her şeyi..." diye sertçe tekrar etti. Sonra yavaşça, "Y yapmak istediğim her şey sana güzel hissettirecek. Sana söz... Bu yüzden söyle bana Daphne. İstedğim her şeyi yapacağım."

Daphne başıyla onayladı. Sesi yerine gelmişti. "İstedğin her şeyi yap."

Joseph onu tekrar öptü, öpücükleri Daphne'nin iç geçirmek istemesine yol açıyordu. Burnunu boynuna sürttü, nabzının attığı yeri yaladı. "Gergin misin?"

“Evet, biraz...”

“Olma.” Kalçalarını bastırdı ve Daphne nefesini tuttu. “İslandın mı?”

Vücuduna bir ürperti yayıldı. *Aman Tanrım!* “Evet.”

“Biraz mı?”

Daphne nefesini bıraktı. “Hayır.”

Joseph’in soluk verışı kesik kesikti. “İyi.” Ellerini yüzünün iki yanından kاپıya yasladı ve dudaklarını bir kez daha haşince öptü. Daphne onun paltosuna tutunmuştu.

“Paltonun düğmelerini aç.” dedi. Daphne elleri titreyerek söyleneni yaptı, tekrar düşünmeden paltoyu yere bıraktı. “Şimdi kazağını...” Kazağı, yakasının peruğuna takılmasından endişe ederek kafasından sıyrıp çıkardı, Joseph’in bir sonraki isteğinden korkuyordu. Dikkatlice kazağı çıkarıp paltonun üzerinde yere bırakırken bir yandan da saçını düzeltmişti.

Joseph’in dudakları tekrar Daphne’ninkilere yapıştı, bu acelesiz ve ıslak bir öpücüktü ve dudaklarını çektiğinde Daphne itiraz edercesine sesler çıkardı. “Bu sefer neyi çıkaracağını sen seç.” diye mırıldandı Joseph. “Kotun ya da sütyenin...”

“Botlarım hâlâ ayağымda.”

“Onlarla ben ilgilenirim.” dedi ve Daphne yeniden ürperdi, aklından her türlü görüntü geçiyordu. “Benim için kotunu çıkar Daphne.”

Daphne düğmeyi ve fermuarını nasıl açmayı becerdiğini bilmiyordu ama kalçasının ufak bir hareketiyle kotunu bileklerine kadar indirdi. Joseph nefesiyle onun omuzlarını ısıtıyordu. Öpücükleriyle... Oradan köprücük kemiğine geçti, nefesinin tenini oradan da ısıtmasına izin veriyordu. Dilinin ucuyla boyundan aşağı doğru kayd ve Daphne nefesini tuttu.

“Joseph!” Onun gülüşünü teninde hissediyordu.

“Utangaç değilsin, değil mi Daphne?” Joseph bir yanıt beklemeden ellerini sinsice aşağı indirdi, omuzları büyük bir kediymişçesine hareket ediyordu. Beline kadar öpücüklerle inerek dizlerinin üzerine çöktü, onun önünde eğilmişti, burnu Daphne’nin fazlasıyla ıslandığı yerin iki santim ötesindeydi.

Derin bir nefes aldı, soluk verdiğinde çıkardığı kaba ses Daphne’nin dizlerinin bağına çözmüştü.

“Beni sabırsızlandırıyorsun Joseph.”

Nahoşça gülümsedi. “Güzel. Çünkü sen beni deli ediyordun. Ne kadar güzel koktuğunun farkında mısın? İçine girip tadına bakmayı ne kadar çok arzuladığımı biliyor musun?”

Daphne dizlerini sıkıştırmak zorunda kalmıştı, bu

Joseph'in tekrar kıkırdamasına yol açtı. "Neden içime girmiyorsun?"

Joseph'in yutkunuşu duyulabiliyordu. "Çünkü bacaklarını açmanı istiyorum. Seni ilk gördüğüm anda bacaklarını omzumun üstünde hayal ettim, dilimi sonuna kadar içine gömmek istedim." Yine o nahoş gülümseme... "Eminim o muffinlerini yalayıp yutarken seni canlı canlı yalayıp yutmak istediğimin farkında değildin."

"Hayır." diye fısıldadı. "Hiç farkında değildim." Daphne'nin kalçaları kendi başına hareket ediyordu ve Joseph'e doğru açıldılar. Joseph birkaç santim geri çekildi, gırtlığından gelen hırıltı Daphne'ye son bir uyarıydı.

"Bir kez başladığımda kendimi durdurma şansım olmayacak. Bu yüzden beni baştan çıkarma."

"O zaman Tanrı aşkına, acele et!"

Joseph ani bir hareketle onu ayaklarından yakaladı ve botlarını çıkartıp omzunun üstünden arkaya fırlattı. Daphne bacaklarını onun kalçalarına sardı, onu yatağa götürürken elleriyle omzuna tutundu.

"Acele et Joseph. Lütfen!"

Birkaç saniye sonra Daphne sırt üstü yataktaydı; bacakları onun omzunda, onun dudakları... "Ah Tanrı'm!" Joseph onu çamaşırının üzerinden emiyordu ve Daphne kalçalarını hareket ettirerek en çok hoşuna giden pozisyonu bulmaya çalışıyordu.

Joseph, Daphne'nin dudaklarından inilti yayılmasıyla aniden durdu. "Bekle." dedi kendini zorla geri çekerek. "Biraz bekle." Daphne karanlıkta onun vücut hatlarını seçebiliyordu. Bacaklarının arasına diz çökmüştü, başını eğmişti, yumrukları iki yandaydı. Nefes alırken göğsü inip kalkıyordu.

"Ne? Yanlış bir şey mi var?"

Joseph şaşkınlıkla güldü. "Yanlış mı? Daphne, neredeyse gelmek üzereyim ve daha başlamadım bile. Biraz yavaşlamam gerek." Ellerini bacaklarından aşağı indirdi, sonra tekrar okşayarak yukarı çekti. "Bundan kurtulmamız gerek." Daphne'nin çamaşırını önce bir bacağından, sonra diğerinden çıkardı, sonra burnuna yaklaştırıp kokladı.

"Ah!.." diye fısıldadı Daphne.

Çamaşırı pantolonunun cebine sokuşturdu ve bacaklarını yavaşça omzuna alarak onu dudaklarına yaklaştırdı. Dilini Daphne'nin bacaklarının arasında gezdiriyordu, onu baştan çıkarıyordu ve Daphne onun kendisini izlediğini düşündü, kendisi karanlıkta göremiyor olsa bile Joseph görüyor olabilirdi.

"Joseph, hadi." Kalçalarını iyice ona yaklaştırdı. "Hadi!.."

Joseph bir hırıltıyla tekrar ona yaklaştı, dilini derinlere soktu. Daphne parmaklarını saçlarında gezdirip onu kendine çekiyordu, topuklarıyla onu sırtından itip kendini yukarı çekiyordu ve bu esnada Joseph onu emiyor, yalıyor ve zevkten göklere çıkartıyordu.

Hiç beklemediği bir anda gelen orgazm onun yatakta yaylanmasına ve Joseph'in ismini haykırmasına neden oldu. Sonra kendini yatağa bıraktı, elleri hâlâ saçlarındaydı, sanki kilometrelerce koşmuşçasına nefes nefeseydi.

"Ah Tanrım!" diye fısıldadı. Joseph başını kaldırıp ona baktı, o da hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

"Hayal ettiğimden daha güzel." dedi sessizce. "Ve o kadar çok hayal kurmuştum ki..."

Daphne ellerini zorla Joseph'in saçlarından ayırıp çarşafın üzerine bıraktı. "Bunu bilmediğime inanamıyorum."

Dudaklarını bastırarak kalçasının içinden öptü. "En hoş şeyleri söylüyorsun." dedi ona sataşarak.

"Bitmedi, değil mi?"

"Ah hayır!" dedi. "Ama bir liseli gibi davranmasam iyi olur."

Daphne dudaklarını ısırdı. "Korunmayı unuttum."

"Ben unutmadım."

Daphne bir nefes aldı. "Hadi." diye fısıldadı.

"Olmaz." Kendini yavaşça yataktan kaldırdı ve bu sırada Daphne onun kendisi için, vücuduna alışması için soyundugunu düşündü. Birden onu görme ihtiyacı hissetti. Işığı açtı ve durdu. Joseph'in dudakları parlıyordu. *Benim sayemde. Bu benim sayemde.* Bu delicesine erotikti.

Gömleğini çıkarırken vücudunun her hareketiyle kasları da esniyordu. Gömleğini yere bıraktı ve Daphne ona ait olan bedene baktı. Göğsü çok güzeldi. *Benim göğsüm o kadar da güzel değil.* Gözlerini kapattı.

"Hayır." dedi Joseph sertçe. "Bunu aklına bile getirme. Bana bak."

Daphne gözlerini açtığı anda Joseph pantolonunu çıkarıyordu. İşte oradaydı, çıplak vücudu ve boxerından kurtulmaya çabalayan ereksiyonuyla.

"Joseph!" diye mırıldandı.

"Görmekte olduğum şeyle bir sorunun varmış gibi mi duruyorum?" diye sordu kendini göstererek. "Öyle mi görünüyor?"

"Hayır." Daphne onun yüzüne baktı, sonra bakışlarını boxerına indirdi. "Öyle görünmüyor."

"Kesinlikle öyle görünmüyor." diye gürlledi. Boxerını aşağı indirdi ve cüzdanını bulup bir prezervatif çıkarmak için öne eğildi. Prezervatifi uzunluğunca takarken Daphne'nin ağzı açık kalmıştı.

Gözlerini onun yüzünden ayırmadan yatağa eğilip Daphne'nin üzerine uzandı. "Evet de." dedi.

"Evet..." Daphne dirseklerinin üzerine kalkıp onu öpmeye, onun dudaklarını tatmaya başladı. Joseph'i oldukça şaşırtmıştı. Hafif bir kükremeyle Joseph onu yatağa itti, tek hamleyle içine girdi. Daphne boynunu geriye attı. Onun içini doldurduğunu hissetti. "Evet..."

"Çok güzel. Harika hissettiriyorsun."

"Mükemmelsin." diye fısıldadı. "Hadi göster bana."

Joseph hızını ayarladı, ilk önce yavaştı. Daphne onun kontrolü ele aldığıнын farkındaydı, çünkü siyah gözleri daha da koyulaşmıştı, çenesindeki kasları hafifçe şişiyor, kol kasları baskı altında titriyordu.

"Bacaklarını belime dola."

Daphne öyle yaptı, Joseph daha da derine girdiğinde inliyordu. Joseph'in yüzü boncuk boncuk ter olmuştu ve gözleri odağını yitirmişti. Sonra Joseph onu daha hızlı ve sertçe becermeye başladı, sırtını yukarı kaldırıncaya kadar dişleri birbirine perçinlendi ve sonra kasılarak boşaldı.

Vücudunu öne bıraktı, ağırlığını Daphne'nin üzerine verdi. Daphne kollarını ona sardı ve iç geçirdi. Joseph hareket etmedi, "Bu iç geçirme iyiye mi kötüye mi işaret?" derken sesi boğuk çıkmıştı.

+++

"Çok iyiye işaret." Joseph hareket etmeye çalıştı ama Daphne onu sıkı sıkı tuttu. "Hayır. Burda kal."

"Senin için çok ağırım."

Daphne omzuna bir öpücük bıraktı. "Bunca yıl yalnız kaldıktan sonra... Çok ağır olman hoşuma gidiyor."

Joseph onu çenesinden öptü, alnını alnına koydu. "İstediğim her şeyi yapabilir miyim?"

Daphne gülümsemekten kendini alamadı. "Bunu şimdi mi soruyorsun?"

Joseph de gülümsedi, sonra ciddileşti. "Senin... tadına bakarken..."

Daphne'nin yanaklarını ateş basmıştı. "Evet?"

"Parmakların saçlarımdaydı ve bu hoşuma gitti. Sana dokunmak istiyorum. Her yerine..." Şakaklarını öptü, dudaklarını saçlarına sürdü. "Ne olursa olsun senin güzel olduğunu düşüneceğim. Bir dahaki sefere... Şunu çıkarmayı en azından düşünür müsün?"

"Evet."

Joseph kederlice güldü. "Yapacak mısın yoksa düşünecek misin?"

"İkisi de Joseph. Teşekkür ederim."

Gözlerinden tatmin olduğu okunuyordu. "Bir şey değil."

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 17.25

Joseph, Daphne'nin yatak odasının kapısını kapatıp onu derin uykusuyla baş başa bıraktı. Çok iyi hissediyordu. Kasları gevşemiş, stresi azalmıştı. Maraton koşabilecekmiş gibi hissediyordu.

İnanılmaz olmuştu. Yüzlerce kez onun bacaklarını belinin etrafına doladığı fanteziler kurmuştu. Fantezilerinde kurduklarından çok daha iyiydi. Onu şimdiden tekrar istiyordu.

Ama ilk önce onu içinde bulunduğu tehlikeden kurtarmalıydı.

Beş dakika içinde ekibiyle bir toplantısı vardı ama bu, Daphne'nin kuzeninin kaçırılmasıyla ilgili bir rapor hazırlamak için araştırma yapmaya başlamasına yetecek bir süreydi. Dedektif McManus'un ona verdiği kartı buldu ve üzerindeki numarayı aradı.

"Wheeling Polis Departmanı, Junie Bramble konuşuyor. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Bayan Bramble. Ben Özel Ajan Carter..."

"FBI'dansınız." dedi. "Dedektif McManus arayacağınızı söyledi. Eski bir dosyayla ilgileniyormuşsunuz. Montgomery ve kuzeninin kaçırılması..."

"Evet hanımefendi."

"Eşelemeye biraz başlamıştım. Size kısa zaman içinde bir şeylerle döneceğim."

"Teşekkür ederim."

"Bu dosya, burada büyük olay yaratmıştı Ajan Carter. Tanıdığım herkes o kızları bulmak için gönüllü olmuştu. Kuzeni sanırım şu an sizinle."

"Eyalet Savcısı Montgomery, evet."

Bir anlık bir sessizlik oldu. "A a-affedersiniz? Kelly Montgomery öldü."

"Doğru. Ben Daphne Montgomery'den bahsediyorum, Kelly'nin kuzeni..."

"Ah! Daphne o zamanlar bir Montgomery değildi. Soyadı Sinclair'dı. Daphne Sinclair. Annesinin soyadı evlenmeden önce Montgomery'di. Ah, tamam! Simone boşanmış ve anne kızlık soyadına geri dönmüş olmalı."

Joseph, Daphne'nin babasından bahsedildiğinde Maggie'nin taş dönen surat ifadesini hatırladı. "Nasıl boşandıklarını biliyor musunuz?"

Junie tereddüt etti. "Hatırladığım kadarıyla eşi onları terk etti. Daphne şimdi bir savcı mı yani? Ne kadar hoş! Annesi nasıl, neler yapıyor?"

"Simone'yi tanıyor musunuz?"

"Simone'un ablası Vivien'la aynı liseye gitmiştim, kendisi birkaç yıl önce vefat etti. Kelly'nin annesiydi."

"Ah!"

"Evet. Trajik bir sondu. Kelly kaybolduğunda Vivien neredeyse aklını yitiriyordu. Kızın cesedine ulaşıldığında Vivien yıkılmıştı; zavallı kadın! Şehrimiz için karanlık bir zamandı. Her gün ama her gün polis raporlarını dosyalarım Ajan Carter. Bütün kötülükleri, bütün çirkinlikleri görürüm. Sadece kurbanları değil, aileleri ve çevrelerini de... Herkes acı çeker ve biz burada, polis departmanında mutlu sonları nadiren görürüz. Daphne'nin hikâyesinin güzel bitmesine sevindim. Lütfen bunu ona da söyleyin. Size gereken raporları bulana kadar eve gitmeyeceğim."

"Mesaiye kalıyorsunuz." dedi Joseph. "Keşke sizden bunu istemek zorunda kalmış olmasaydım."

"O ailenin hâlâ kanayan yarasına bir son verebilirsek, buna fazlasıyla değecektir. Bu da benim bu hikâyedeki küçük rolüm olur."

Joseph ona teşekkür edip telefonu kapadı, aklına kurt düşmüştü. Vivien teyzeden kimse bahsetmemişti. Ve Daphne'nin babasıyla ilgili garip olan şey neydi? Uyandığında Daphne'den tüm hikâyeyi anlatmasını isteyecekti. Şimdiyse üstüne başına çekidüzen verip bilgisayardan video konferansla katılacağı ekip toplantısına hazır hâle gelmesi gerekiyordu.

Video konferanslarından nefret ediyordu. Sıradan telefon konuşmalarındaki bedensel serbest hâli daha çok seviyordu.

Ekibinin ona göstermek istediği bazı fotoğraflar vardı, bu yüzden üzerine bir şeyler giyip dizüstü bilgisayarını açtı. Bağlandığında ekranda JD Fitzpatrick'ın sol gözünü yakın çekimde gördü.

"Pardon!" dedi JD. "Kamerayı ayarlıyorum." Bir adım geri çekildi, kaşlarını kaldırdı. "Biraz temizlenmek isteyebilirsiniz..." Yanağına dokundu. "Diğerleri gelmeden önce..."

Joseph yerinden zıpladı ve aynaya baktı. "Hasiktir!" diye mırıldandı ve JD'nin sessiz kıkırdamasını duydu. Yanaklarının her yerinde ruj izleri vardı. Islak bir havluyla yüzünü sildi. Ve somurttu. Bu şey biraz kalıcı görünüyordu.

Yine de buna değmişti. Yüzündeki delillerin çoğunu yok etti ve dizüstü bilgisayarının başına geri döndü. Ekibin çoğu gelmişti. "Başlayabilir miyiz? Orada kimler var?"

"Sen, Daphne, Deacon ve Hector hariç herkes..." dedi JD.

"Ben yoldan arıyorum." dedi Kate hoparlörden. "Simone, Maggie ve ben West Virginia'ya gitmek için iki saat önce yola çıktık. Simone'un şu koca Noel ağacının üzerine biraz daha ışık yerleştirmesi gerekiyormuş. Düğmeyi açtığında doğu yakasındaki tüm elektrik şebekesini çökertecek."

"Bu da onu sokaklardan uzak tutar." dedi Joseph gülümseyerek. "Deacon yerel polis departmanından bir polis ve Pittsburgh Saha Ofisi'nden biriyle birlikte dışarıda. Ford'un nerede tutulduğunu bulmak için ayak izlerini takip ediyorlar. Hector dinleniyor."

Hector oteli güvenceye almış ve devriyeyi Pittsburgh Saha Ofisinden yerel ajanlara devretmişti. Önceki sabahtan beri görevdeydi ve Joseph onun dinlenmesini istemişti. Ne olur ne olmaz.

Joseph kendisi ve Daphne için ikiz bir odada rezervasyon yaptırmış, koridorun karşısındaki odayı da annesi ve Maggie için ayırtmıştı. Kate ve Hector, Simone'un iki tarafında iki ayrı odada kalacaklardı. Deacon, Hector'la aynı odayı paylaşacaktı. Herkesin başını koyacak bir yeri vardı.

"Daphne nihayet uyudu." Ve Joseph onu uyutacak kadar yoran şeyi düşündüğünde içinde beliren gülme isteğini zorlukla bastırdı. "Ford'un durumu stabil. Bir iki dakikalığına uyandı, sonra tekrar uykuya döndü." Ekibine ikinci ketamin kokteyli ve ikinci şok tabancası saldırısından bahsetti.

"Bu çok saçma." dedi JD. "Doug neden yalnızca tekrar bırakmak için onu kaçırsın ki? Sanki Doug, Ford'u bulmamızı istiyormuş gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum." dedi Joseph. "Bizi buraya çekti, tıpkı bizi Timonium evine çektiği gibi."

"O bodrumdaki suç mahalli hakkında size söyleyeceğim şeyler var." dedi Brodie. "Duvardaki kan örneğini PCR testine⁵⁵ soktum ve kan Daphne'nin eski kocası, Travis Elkhart'a ait. Öte yandan, bu donmuş kan, yani kan bankasından alınmış gibi."

"Ve Travis Elkhart da sağ salım yaşıyor." dedi Grayson. "Bu sabah beni ziyaret etti. FBI'ı evine bir 'eşkiyayı' arıyormuşçasına gönderdiğimiz için üzgündü. Ford'u hastanede ziyaret edip etmeyeceğini sordum ve Ford'un annesinin orada olduğunu, kendisine ihtiyaç olmadığını söyledi."

"Ona donmuş kanı sordun mu?" diye sordu Joseph.

"Hayır, çünkü o anda bu konuyla ilgili bir bilğim yoktu."

"Travis'in annesini aradım." dedi Brodie. "Acil ameliyatlara için bankaya kan verdiklerini onayladı, çünkü Travis'in kan grubu oldukça nadir bulunuyormuş. Kanın orada saklanıyor olması gerekiyormuş ama şu anda orada değil."

"Hasta ruhlu köpek!.." dedi Joseph iğrenerek. "Doug'ın çiftlikte Daphne'yi gözetlediğine dair bir işaret bulabildik mi?"

"Evet." dedi Kate. "Scott Cooper bize bir adamın saklanabileceği ve ahır en iyi gören yerleri gösterdi. Bugün birilerinin orada olduğuna dair kanıtlar var. Kardaki taze ayak izleri... Muhtemelen en başından beri izleniyorduk."

"Siktir! Bu ibnenin robot resmini çizmeye yaklaştık mı?"

"Pek değil." JD'nin sesi bıkkındı. "Restoranlara, barlara, üniversiteye; her yere adamlarımızı gönderdik... Ama adamın video kaydı yok. Fotoğrafının çekilmemesi için özel bir gayret sarf etmiş. Çalıştığımız çizim uzmanları bize hiçbir şey vermediler ve bu onların suçu değil. Timonium'da onu gören öğretmenin verdiği tasvir herkese uygulanabilir."

"Peki ya Philly'deki kız?" diye sordu Joseph. "Bakıcının öldürüldüğünü gören şu kız?"

"Hâlâ sakinleştiricinin etkisinde." dedi JD. "Philly'deki alışveriş merkezinin otoparkındaki kameranın kaydettiği görüntülerden fotoğraflar oluşturduk. Bu, pazartesi akşamı Doug kamyonetinden inerkenki görüntüsü." Ekibin görüntüsünün yerini bir anda bir fotoğraf aldı.

Joseph öne eğildi, gördüğü şey kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Siktiğimin herifi!.. Daphne'nin saçları eskiden o şekilde olurdu." Doug'ın taktığı peruk Daphne'nin eski topuzuna fena hâlde benziyordu. "Bu 'kişisel bir mesele' sütununa

bir tik daha atabiliriz. Dosya yığını arasındaki araştırmalarımız nasıl gidiyor? Daphne'den bu kadar çok nefret eden birini bulabildiniz mi?"

"Doug'ın tasvirine uyan kimse yok." dedi Grayson. "Yine de bolca nefret var."

"Daphne hiç ölen, ya da ailesinden biri ölmüş birinin davasına bakmış mı bir bakın." diye bir öneride bulundu Joseph.

"Bakacağız." dedi Grayson. "Bo'yla konuştun mu?"

"En son bu sabah konuşmuştum." diye yanıtladı Joseph. "Antonov'un deposuna bir baskın planlıyorlar, bu akşam yapılacak olmalılar. Eğer Doug, Antonov için çalışıyorsa, baskın sonrasında elimize geçecek şeylere karşılık olarak ondan bilgi alabiliriz. Doug üzerine kayıtlı evler hakkındaki araştırma nasıl gidiyor?"

"Doug, Douglas ve hatta McDougal adı geçen tüm mülkleri otuza kadar indirmeyi başardım. Doug hakkında bir şeyler daha öğrenene kadar daha fazla ilerleyemem. Ama bu otuz taneyi kontrol etmeye başladım. Belki bir şey çıkar. Şimdilik herhangi bir şey yok."

"Araştırmaya devam et. Kate, Simone yanında olduğuna göre, ona ablasını sorar mısın, Vivien. Kelly, Vivien'in kızymış, şu öldürülen kuzen... Burada yaşıyorlarmış, Wheeling'in yakınında. Simone'den hikâyeyi öğrenmek istiyorum, böylece detayları yerel polis departmanının arşivlerinden talep ettiğim gazete kupürleriyle karşılaştırabilirim. Uyandığında Daphne'ye de soracağım. Açık bir şekilde buraya çekildik. Nedenini bilmek istiyorum."

"Soracağım." dedi Kate. "Gereken bilgiyi öğrendiğimde sizinle iletişime geçeceğim."

"Teşekkürler... Yakında Ford'u ayağa kaldırıp eve getireceğimizi umuyorum. Burada Doug'ın daveti üzerine bulunmaktan çok huzursuzum."

Ve Daphne'yi kendi yatağında istiyorsun. Evet, öyle. Hadi canım!

"Bağlantıda kalın ve telefonlarınızı yanınızdan ayırmayın. Ford'un nerede tutulduğuyla ilgili araştırmanın sonuçlarını size mesajla bildireceğim. Kimberly ve kız kardeşi hâlâ kayıp, bu yüzden önceliğimiz Doug'ın evini ve Ford'un nerede tutulduğunu bulmak. Yeni bir gelişme olmazsa yarın sabah yedide tekrar toplantı yapıyoruz."

Joseph bağlantıyı kesti ve doğrudan yatak odasına gitti. Daphne o kadar derin uyuyordu ki hareket dahi etmemişti.

İlk seferlerinde karanlıkta olurlarsa onun daha rahat edeceğini düşünmüştü. Daphne ışıkları açtığında tam anlamıyla donakalmıştı. Dudakları onun ıslaklığına bulanmışken onu dudaklarından aniden öpmesi Joseph'i iyice hareketsiz bırakmıştı. Daphne onu her hamlede şaşırtıyordu.

Pantolonunu ve gömleğini çıkardı, bencilce Ford'un biraz daha uyumasını istedi, çünkü tekrar şaşırtılmak istiyordu.

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 19.40

Cole spor çantasını kontrol etti, gereken her şeyi aldığından emin olmak istiyordu. Cep telefonu, şarj aleti, Game-Boy, bir kutu mermi, tişörtler, temiz iç çamaşırları, kamyonetin yedek anahtarları... Ve nakit para dolu, kilitli bir çanta... Mitch'in zulasından yürüttüğü bir avuç para...

Küçük banknotlar halinde iki bin dolar... Paraların işaretilenmemiş olduğunu umuyordu. İşaret için nereye bakması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Malzemeleri almayı planladığı kişilerin de bunu bilmeyeceğini umuyordu. Noel'de bir avuç şeker alırcasına aldığı parada yanlış bir şey vardı.

Polisler gelmeden önce buradan gitmem gerek. Plan yaparken çok zaman kaybetmişti ama dışarısı soğuktu ve tam olarak nereye gideceğini bilmiyordu. İlk önce otogara gidecekti ve sonra bir Greyhound⁵⁶ dolusu bir haftadır düş almamış insanla birlikte otuz acınası saat geçirecekti. Cole'un Miami'deki eski okulundan arkadaşı Rico onu oradaki otogardan alacaktı. Rico dörtte üçü boş olan bir apartmanda yaşıyordu. Cole ne yapacağına karar verirken bu boş dairelerde saklanabilirdi.

O aptal silahı bugün okula hiç götürmemeliydim, diye düşündü perişan bir hâlde. *Aklım neredeydi? Mitch'in dediği gibi, aptal çocuğun tekiyim.* Cole umursamaz bir tavırla aynaya baktı. Yazdan beri on beş santim uzamıştı. *On beş santim... Ortamın kralı olmalıydım.* Ama şu herifler peşini bırakmıyordu.

En başında silahı almayı planlamamıştı. Onu okula götürmeyi de kesinlikle planlamamıştı. Ama o koca götlü Tulio peşini bırakmamıştı. Sınırlarını durmadan zorlamış ve zorlamıştı... *Bana isimler takarak... Beni o merdiven boşluğunda...* Cole yutkundu, o merdiven boşluğunu ve çocukların onu orada nasıl sıkıştırdığını düşünmek bile ellerinin terlemesine neden olmuştu.

Bu yüzden silahı yalnızca onlara göstermek için okula
56-Amerika'nın en büyük otobüs firması

götürmüştü. Yalnızca onları korkutmak için... Çünkü peşimi bırakmayacaklardı. Ama o koca götlü Tulio blöfünü yememiş ve silahı tek harekette Ford'un elinden almıştı ve geri vermemişti.

Yeterince insan Tulio'yu silahla okulda dolaşırken görmüştü. Müdür yardımcısı da elbette onları görmüştü. O yaşlı herifin lanet olası kafasının arkasında bile gözleri vardı. Çocuklar dağılmıştı ama müdür yardımcısı silahı görmüştü. *O herifler asla benim için yalan söylemezler.* Müdür yardımcısı bunu polise anlatacaktı ve o herifler de Cole'u saniyesinde ele vereceklerdi

Yani buradan gitmem gerekiyor. Ama eli boş gitmek istemiyordu. Belinde soğuk metali hissetmeye alışmıştı. Okula bir daha silah götürmeyecekti ama tehlikeli mahallelerde gezerken silahı kesinlikle yanında istiyordu. Aldığı ilk silahı kaybetmişti ama diğerlerini nerede bulacağını biliyordu.

Cole, Mitch'in bodrumdaki o küçük odada neden binlerce dolar ve bir yığın silah sakladığını bilmiyordu. Mitch onun bu odayı bilmesini de istemiyordu. Mitch'in elleri gerçek bir pislige bulaşmıştı ve Cole ağabeyinin ayak izlerini takip etmek istemiyordu. "Eski mahkûm" ibaresi sicilinde pek güzel gözükmezdi.

Ama bu seferlik yardıma ihtiyacı vardı. On beş tane normal silah ve birkaç tane de antikaya benzeyenler vardı. İlk seferinde antikalara dokunmamıştı. Bu sefer de onlara dokunmayacaktı. Yalnızca sıradan bir silah... *Tüm ihtiyacım olan bu.*

Merdivenlerden aşağı indi, Mitch'in gitmiş olmasına sevinmişti, onu bir İngiliz muffininden daha fazla deliği olan bu evde yalnız başına bırakmıştı. Mitch onun evdeki gizli köşeleri ve odaları bilemeyecek kadar salak olduğunu düşünmüştü.

Cole onları ve daha da fazlasını biliyordu. Kutuları duvarın önünden çekti kaşlarını çattı. Sonra kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Kapının üzerinde yeni bir kilit vardı.

Hayır, olamaz. Lanet olsun! Bu ne şimdi?

Üst kattaki bir tıkırtı, sözde gizli olan kapıdan öteye sıçramasına neden oldu.

"Mitch! Neredesin? Allah belanı versin, anasını siktiğimin orospu çocuğu!.. Hangi cehennemdesin?"

Bu Matthew olamazdı. Matthew küfür etmezdi. Ama oydu. İlk şoku atlatan Cole kutuları yerine koydu ve kulak kabarttı. Matthew koşarak ikinci kata çıkmıştı, Cole da bu fırsattan yararlanıp bodrumun merdivenlerini tırmandı. Eğer acele ederse Matthew aşağı inmeden garaj kapısından sıvışabilirdi

çünkü Matthew'un, Mitch'in ne kadar büyük bir sorun hâline gelmeye başladığına dair atıp tutmalarını dinlemek istemiyordu.

Bir el omzunu tuttuğunda Cole mutfağa geçmişti. Arkasını dönüp aşağıya, Matthew'un öfkeli yüzüne baktı. Matthew, Mitch'den daha iriydi. *Ama ben ikisinden de daha büyüğüm. Neden lanet bir kaybeden olmam gerekiyor ki?* "Ne?" diye söylendi.

"Mitch nerede?" diye sordu Matt.

"Burada değil. İşi olduğunu söyledi. Jeep'i aldı, kamyoneti burada bıraktı."

Matthew gözlerini kaçırdı. "Lanet olsun! Cehenneme kadar yolu var."

Ne olduğunu sorma. Sorma. "Ne oldu?" Lanet olsun!

Matthew'un rengi soluktu. "Mitch bazı tehlikeli adamlarla birlikte babama tuzak kurdu. Onlardan çaldı, babam yapmış gibi gösterdi. Siktiğimin kâbusu!"

Görüyor musun, işte ben bu noktada Mitch'ten daha akıllıyım. O her şeyi alabilir ama ben ilgileniyormuşum gibi yapacağım ve böylece polisler gelip beni islahevine tıkmadan buradan gideceğim. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

İyi ses tonu, iyi bir endişe... *Devam et dostum.* Ama Cole içten içe sırtıyordu. *Devam et Mitch.* O göt veren üvey babası yıllar önce suçu Mitch'in üstlenmesine yol açmıştı. Mitch bu yüzden hapse girmişti. Ödeşmeler kahpece olur.

"Bilmiyorum. Hâlâ öfkeliyim diye tahmin ediyorum."

Her gün kışına giren ve hapiste yitip giden üç yıl onun hayatından gitmişti. Ben de bu yüzden sorunlar yaşıyorum. Teşekkürler baba.

Cole yüzünü ekşitti. "Bu, babamın suçu falan değildi ki." *Adamım, bunu söylerken ben bile yüz ifademe hâkim olamıyorum. "Ama bu onun hayatından tam üç sene aldı Matt."*

"Bu, babamı öldürecek." dedi Matthew acı acı. "Siz ikinizin neyi var böyle?"

"Bak, ben babama hiçbir şey olsun istemiyorum. Eğer bunu Mitch yaptıysa, yanlış yapmış."

"Eğer mi? *Eğer mi?* Neden sizin gibi insanlarla uğraştığımı bilmiyorum."

Cole ellerini kaldırdı. "Dur bakalım. Mitch ne çalmış? Belki onu geri verebiliriz."

Matthew, Cole'un güvenilebilecek yaşta olup olmadığını anlamak istemişçesine bir bakış attı.

Cole omuz silkti. "Bana bir şey söylemezsen sana yardım edemem."

Matthew iç geçirdi. "Silah... Bir sürü silah..."

"Silah mı? Aşağıda, bodrumdalar."

Matthew'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Biliyor muydun?"

Cole huzursuzca omuz silkti. "On beş silah çok da önemliymiş gibi durmuyordu. Babamı öldürtecek kadar değil."

Matthew omuzlarını öne eğdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum evlat. Benim bahsettiğim çok fazla sayıda silah. Kasa kasa yarı-otomatik tüfekler... AK-47'ler..."

Cole olduğu yerde kaldı. "Dün mahkemede o adamın bagajında buldukları silahlardan mı?"

"Evet. Onlar Mitch'in çaldığı silahlardı. Dünkü baskında kurtardığımız miktar envanterdeki eksik sayısıyla bire bir örtüşüyor. Bugünkü sayımı yapana kadar bunu bilmiyorduk. Bu bir kâbus."

"Aman Tanrı'm!" *Bu benim yaptığımdan daha kötü. Hey, bekle bir dakika!* "Peki Mitch onları babamdan çaldıysa, silahlar babamda ne arıyordu?"

Matthew alnını ovaladı. "Gerçek dünyaya hoş geldin Cole. Baban kargo ve dağıtım işinde."

"Evet, antika mobilya işi..." Bu, yıllardır Matt'in babasının hikâyesi olmuştu. "Babanla annemiz böyle tanıştı. Bu hikâyeyi bana küçükken anlatmıştı, tam şeyden önce... Biliyorsun. Öncesinde... Annem, onunla evlenmeden önce bu antika mobilya dükkânını işlettiğini söyledi. O bizimle ilgilenirken işleri babama bırakmış. Bu şekilde para kazanıyormuş."

Cole bunun yalan olduğunu biliyordu. Annesinin, eşinin mobilya mağazası vasıtasıyla uyuşturucu sattığını bilip bilmediğini merak etti. Şüphelenmiş miydi? Yoksa görmezden mi gelmişti?

Annelerinden bahsedilince Matt'in gözlerinde bir titreşme oldu. Suçluluk muydu yoksa keder mi? Matt boşanma sırasında kendi tarafını seçmişti. Babasıyla kalmıştı. Annesine sırtını dönmüştü.

"Hayır." dedi Matt. "Mobilya değil. Rusya'dan gelen silahların dağıtımını yapıyor... Ve diğer şeylerin..."

Cole'un kaşları yukarı fırladı. "Uyuşturucu mu?"

"Bazen..."

En azından Matt bu konuda dürüsttü. Cole surat astı. "İnsan mı?"

"Bundan haberim yok."

Lanet olsun! Bu cevap 'hayır'a hiç yakın değildi. "Siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Benim mastırım muhasebe üzerine. Ben defterleri tutuyorum. Ve diğer şeyleri... Mitch'i teslimatları yapması için ayarlayan bendim. Ona bir fırsat vermeye çalışıyordum."

HVAC işi yaptığını düşünmüyordum zaten. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Şu anda babam korkmuş durumda. Ruslarla asla başını belaya sokmamalısın."

Cole sesindeki samimiyeti koruyordu. "Ne yapacaksınız?" *Ben deli gibi kaçıyor olacağım.*

"Mitch'i bulmam gerek. Onun düzeltilmesi gerekiyor."

Mitch'in bu yaptığı, diye düşündü Cole, *muazzam bir intikam planı.* "Peşimizden gelecekler mi?"

"Muhtemelen hayır. Antonov'un seni bildiğini dahi düşünmüyorum Cole."

Ve bu beni özel hissettirmeyecek mi? "Bak, kalıp yardım etmeyi isterdim ama benim de ilgilenmem gereken kendi sorunlarım var."

Matthew kolunu yakaladı. "Bundan daha önemli olan nedir?"

Evin önüne iki araç park etti ve Cole'u panik sardı. Şerif departmanı... *Siktir!..* "Onlar." Hızlı hızlı etrafına bakındı. "Lanet olsun, artık çok geç!"

"Ne yaptın Cole?"

"Hiçbir şey..." *Saklanmam gerek. Saklan.* Bodrum mu, garaj mı? Garaj daha yakındı.

Matthew tekrar kolunu yakaladı. "Lanet olsun, *dur.* Ne oldu?"

"Şu silahları buldum tamam mı? Babaninkileri değil ama Mitch'inkileri... Ve ben birini okula götürdüm."

"Hassiktir Cole! Neden böyle bir şey yaptın?"

"Okuldaki çocuklar beni sıkıştırıyorlardı. Mitch'in hapiste olmasıyla ilgili..."

"Ne gibi?"

"Onun orada alması... bilirsin... arkadan... Biz iki amcığın bu koca evde yalnız başımıza ne yaptığını, beni bu evde de becerip becermediğini soruyorlardı. Beni becermeye kalktılar. Beni tuttular ve pantolonumu indirdiler." Kelimeler ağzından boşalıyordu ve Cole yüzünün utançtan kızardığını hissetti. "Bu yüzden ben de silahı okula götürdüm. Ama punkın biri onu tek hamlede elimden aldı."

“Aman Tanrı'm!” Matthew etrafına bakındı, düşünüyor-du. “Nereye saklanabilirsin?”

Yalnızca bir yer vardı ve oranın düşüncesi Cole'un sırtın-dan soğuk terler boşanmasına neden oldu. “Bomba sığınağı-na...” Kitap rafını hareket ettirdi, annesinin cesedini bulduğu günden beri bunu hiç yapmamıştı. O günden beri hiç aşağıya inmemişti. *Bu evden nefret ediyorum.*

Teşekkürler Tanrı'm. Mitch bodrumdan farklı olarak bu kapıya yeni bir kilit takmamıştı. *Umarım şifre kombinasyonu değişmemiştir.*

Matthew'ın şaşkınlıkla çenesi yere kadar düştü. “Bu da ne böyle? Bunu hiç görmemiştim.”

“Çünkü burada Betty halayla yaşamak zorunda değildin. Sen babanla birlikte yaşadın.” Cole ters ters Matthew'a baktı. “Annem... Sen o sırada burada değildin.” Cole bu kelimeleri söyleyemiyordu. “Annem öldüğünde... Ben buradaydım. Onu ben buldum. Burada, sığınakta. Yani, senin bu büyük utançtan haberin olmadı.”

Matt ona bakıyordu, kafası tamamen karışmıştı. “Ne? Hayır. Bu şekilde olmadı.”

Cole elini yumruk yaptı, Matt'ın kafasını omuzlarından uçurmak istiyordu. “Bu şekilde oldu. Onu ben buldum. Mitch senin Avrupa'da olduğunu söyledi.”

“Evet. Üniversitedeki son senemdi. O yıl Avrupa'da değişim öğrencisiydim. Eve döndüğümde o gitmişti. Babam bahçe-de kendini öldürdüğünü söyledi.”

“Öyle olsaydı Mitch için temizlemesi daha kolay olurdu.” dedi Cole acı acı. Kapı zilinin sessiz yankısını duyabiliyordu. Polisler kapı eşiğindeler. “Bunun için zamanım yok. Neye istersen ona inan. Yeter ki polislere burada olmadığımı söyle.”

“Cole, bekle. Üzgünüm. Ben hiç düşünmedim. Üniversi-teye gitmiştim. Bilmiyordum...”

“Bilmiyordun çünkü bilmek istemiyordun. Eğer bir kez buraya gelmiş olsaydın. Yalnızca bir kez... O zaman görürdün, öğrenirdin.”

“Babam buraya gelmeme izin vermezdi. Babama seni eve getirmesini söylemeliydim.”

“Evet, gerçekten öyle yapmalıydın. Şu heriflere evde olmadığımı söyleyerek bunu telafi etmeye başlayabilirsin.”

“Aşağıda su falan var mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Beş yaşımdan beri oraya inmedim.”

“Lanet olsun! Ben geri gelene kadar orada bekle. Senin için geri geleceğim. Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” diye homurdandı Cole. Güvenli olduğunda dışarı çıkmam için kapıyı sertçe çarp.

“Ben olduğumu nasıl anlayacaksın?”

“Kapıyı ‘The Star Spangled Banner’⁵⁷’la çal. Sikeyim, bilmiyorum! Sadece geç kalma. Lütfen.” Rafı yerine yerleştirdi ve kapıyı içeriden kasa kilidine benzeyen kilitte kilitledi. Sonra karanlıkta merdivenlerden aşağı indi, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Kötü hissediyordu. *Ah Tanrım, kusmak istemiyorum.*

“Bu lanetlenmiş evden nefret ediyorum.” diye fısıldadı. Sonra bir nefes aldı, yerdeki sertleşmiş çimentonun üstüne oturdu ve tamamen sessizliğe gömüldü. Yukarıda olan biteni duyamıyordu ve tek yapabildiği Matt’in o şeriften kurtulması için dua etmekte.

Bu evden ve karanlıktan nefret ediyordu. Daha önce burada ışıklar vardı, annesi sarhoş olana kadar içtiği zamanlarda.

Cole cep telefonunu çıkardı ve açtı, ışığı duvarlara tuttu ve ışık düğmesini gördü. Düğmeyi açtı, odaya bakmak için arkasını döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Farklıydı. Daha küçüktü. Betty halanın bıraktığı hâlden çok daha derli topluydu.

Mitch buraya inmiş olmalı. Ağabeyi dağınıklıktan nefret ederdi.

Uzaktaki duvardaki iki kapı yeniydi. Biri açıktı. Arkasında küçük bir oda vardı, portatif bir yatak sığacak kadar büyüktü. Diğer kapı kapalıydı. Kilitliydi. Cole kapı kolunu tuttu, sarstı ama kapı açılmadı.

Ve sonra onu duydu. Bir kız sesi... “Merhaba? Orada kimse var mı? Bana yardım edin. Lütfen!”

Hayalet falan yoktu. Hayalet diye bir şey yoktur. Cole güçlükle yutkundu. “Anne?”

“Ne? Lanet olsun, hayır, ben senin ya da herhangi birinin annesi değilim. Sen kimsin?”

“Cole... Sen kimsin?”

“Kim... Adım Kim. Lütfen bana yardım et!”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 19.55

“Daha fazla uyuman gerekirdi.” dedi Joseph, hastane asansörünün sert ışıkları altında Daphne’nin yüzünü incelerken. Teni solgundu, kırılğan görünüyordu.

Daphne ona bakarak kaşlarını kaldırdı. “Fazlasıyla dinlenmiş hissediyorum. Bunun, bana yakın zamanda söylenen ve hafife almamam konusunda tavsiye verilen ‘seksin çok katmanlı faydalarından’ biri olduğunu düşünüyorum.

Joseph’in vücudu hayata döndü, birden onu tekrar istediğini hatırladı. “Bunda haklısın.” Elini Daphne’nin yüzüne koydu, başparmağını dudaklarına götürdü. “Bu toplantı bittiğinde uyumak için odaya geri dönüyoruz. İkimiz için de uyku gerekli.”

Daphne ona gözleriyle gülümsedi. “Ellerini kendine saklayabilecek misin? Gerçekten mi?”

Joseph ellerini cebine koydu. “Bunu yapabilirim.”

“Hımm.” Daphne ona bir adım yaklaştı, parmak uçlarında yükselip dudaklarını ondan bir nefes uzaklığa getirdi. “Yani odaya geri döndüğümüzde, telefon çaldığında bıraktığımız yere geri dönmeye çalışmayacaksın? Çünkü bu gerçek bir utanç olurdu.”

Joseph ürpermekten kendini alamadı. Daphne kollarında uyuyakalmıştı ama Joseph ellerini ondan ayırmayı becerememişti. “O bir tür gizli keşifti.”

En azından bu şekilde başlamıştı. Göğüslerinin hangi bölgelerinin duyarlı olduğunu bilmek istemişti. Mastektomi olan kadınların göğüslerinin kenarlarındaki duyarlılığın daha fazla olduğunu, merkeze doğru geldikçe duyarlılığın azaldığını oku-

muştı. Bir sonraki sevişmelerinde göğüslerini de olaya dâhil etmek istiyordu ama onun hissetmediği bir bölgeye dokunmak da istemiyordu. Çünkü bu onu mahcup duruma düşürürdü, anın büyüünden onu soyutlardı. Onu zevkten mahrum bırakırdı.

Ve Joseph buna izin vermeyecekti. Daphne zevki hak ediyordu.

Göğüslerinin çevresi çok duyarlıydı, bunu keşfetmişti. Göğüslerine bir tek dokunuş bacaklarını Joseph için tekrar aramasına yetmişti ve sonrasında hatırladığı tek şey o bacakların arasında, onun tadına tekrar bakmakta olduğuydu.

“Beni uyandırmayı başardığına göre, o kadar da gizli değilmiş, değil mi?” diye mırıldandı.

“Mahzuru var mıydı?”

“Varmış gibi mi görünüyor?”

Bu ‘hayır’ demektir. Kasıklarının hafifçe kasılıp, peşinden bir tatmin iniltisinin gelmesi ve yaklaşmak için kalçalarını uzatmasından, bu cevabın hayır olacağını biliyordu. Joseph yukarı bakmıştı ve o anda başını onun bedeninde aşağı kaydırmıştı. Daphne dirseklerinin üzerine kalkmıştı ve kendisini dillerken Joseph’i izliyordu, gözleri alev alev yanıyordu. Ne Daphne ne de Joseph hiçbir şey söylememişti, gittikçe sonsuza uzayan bu karanlık ve erotik andaki sessizlik Daphne’nin sessiz iniltisiyle bozulmuştu, çiçeği gövdesine çok ağır gelen bir bitki gibi başını arkaya atmıştı.

Joseph güçlükle yutkundur, asansör kapısının her an açılabilceğinin farkındaydı. “Beni izliyor oluşun hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.”

Daphne onu çenesinden öptü, sonra yaladı. “Bu, bıraktığımız yerden devam edeceğimiz anlamına mı geliyor? Yoksa beni gerçekten uyumaya mı terk edeceksin?”

“Sanırım sen kazandın.”

Daphne ona bakıp sırıttı. “Teşekkür ederim.”

Kapılar açıldı ve Daphne’nin yüzü bir anda ciddileşip değişti, sırtışı kayboldu, Joseph onun bu özelliğini neredeyse takdir eder hâle gelmişti. O profesyoneldi, soğukkanlıydı. Şimdiki yüzü Savcı Daphne’ye aitti, işe koyulmaya hazırdı.

“Ajan Novak nereye gitmemizi söyledi?”

Joseph, Daphne’yi yavaşça ikinci orgazmına doğru sürüklerken Deacon onu cepten aramıştı. Daphne’nin sıcak teninden ayrılmak onu öldürüyordu, aklını toplaması çok zor olmuştu.

Söyleyeceği cümleden sonra Daphne’nin hâlâ odaya

döndüklerinde kaldıkları yerden devam etmek isteyeceklerini umdu. “Ben 602 numaralı odaya gidiyorum. Senin de Ford’un odasına gitmen gerek.” Ford’un oda numarası 636’ydı, koridorun öbür ucunda.

Daphne başını kaldırdı. “Neden?”

Daphne’nin tartışmaya girmesini önlemek için elini kaldırdı. “Oraya gelme hakkın olmadığından ya da bunu kaldırmayacağından değil. Çünkü yapabileceğini biliyorum.”

“O zaman neden gelmiyorum?”

“Çekinmeden konuşabilmeleri için... Yerel polisler sen orada olursan rahat konuşamayacaklar çünkü sen onun annesisin. Dün geceki zavallı Quartermaine’nin hâlini düşünsene. Seni üzdüğü için kendini berbat hissetti. Bundan sonra açık açık konuşacağını düşünüyor musun? Bizim cevaplara ihtiyacımız var ve bu cevaplara da mümkün olduğunca çabuk ihtiyacımız var. Ekibimdeki insanların gerçeklerin etrafında dolanmasıyla kaybedecek zamanım yok.”

Daphne bir anlığına kaşlarını çatı, sonra tereddütle onayladı. “Tamam, haklısın. Kimberly ve Pamela hâlâ kayıp. Bana her şeyi daha sonra anlatacak mısın?”

“Her şeyi... Söz...”

“O zaman ben Ford’un odasına gidiyorum. Umarım onu uyandırabilirim ve bu şehirden bir an önce çıkıp gidebiliriz.” Aşağıya baktı, sonra bakışlarını tekrar Joseph’e yöneltti, kaşlarını kaldırmıştı. “Diğer çocuklara katılmadan önce erkekler tuvaletine uğramak isteyebilirsin.”

Çünkü pantolonunda yine bir çadır vardı. Paltosunu kolunun üzerinde katlayıp belinin önünde tuttu. “Bundan zevk alıyorsun.”

“Fazlasıyla... Umarım sonra devamı da gelir.”

Joseph güldü. “Git hadi. İhtiyacın olursa beni ara.”

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 20.00

Clay çalıntı malların listesini gördüğünde başını salladı. “Doug ve Kim oldukça meşgulmüş.”

“Silahlar, nakit para ve mücevherler...” diye onayladı Alec. “Ama en azından şimdi polisler bu bilgiyi verebiliriz ve kendimizi hapse girmekten kurtarabiliriz.”

Doug ve Kim’in kendilerini HVAC teknisyenleri olarak tanıtırıp çaldıkları şeylerin listesine ulaşmak Alec’in yarım saat-

ten az vaktini almıştı, sigorta şirketlerinin veritabanlarını hacklemişti. Clay ve Alec artık nereye bakmaları gerektiğini bildikleri için, sonrasında birkaç saatlik bir araştırmayla aynı bilgiye yasal yollardan ulaşmışlardı. Ama bunlar sağlam bilgilerdi ve Alec'in yakalanma tehlikesi yoktu.

"Hapse girmemek her zaman iyidir." Clay cep telefonunu kontrol etti. Yeni mesaj yoktu. "Bir saat önce Carter'ı aradım ama hâlâ geri dönmedi. Eğer on dakika içinde aramazsa listeyi JD ve Grayson'a verip başlarının çaresine bakmalarını isteyeceğim. Şimdi gitmem gerek. Tuzak'ın seremonisini bu akşam evinde yapacaklar."

"Ceset onlarda değil, değil mi, yani, *orada*? Evin içinde?" diye sordu Alec.

"Hayır. Bu Tuzak'ın ailesi ve arkadaşları için... Yalnızca, onun hakkında hikâyeler anlatıp onu olduğu gibi hatırlayacağız." Ayağa kalktı ve kravatını yukarı çekti. "Ayrılmadan önce Alyssa'yla konuşmak istiyordum ama Kimberly MacGregor'ın oda arkadaşıyla konuşmaya gitti ve hâlâ dönmedi ve benim daha fazla bekleyecek zamanım yok. Buraya geldiğinde beni aramasını söyleyin, tamam mı?"

Alyssa arabasını yanına park edip camlarını yan yana getirdiğinde Clay de arabasındaydı. "Affedersin Clay. Trafikte takıldım."

"Sorun değil. Bir şeyler bulabildin mi?"

Alyssa kaşlarını kaldırdı. "Doug sert seviyor. Gerçekten ama gerçekten sert..."

Clay suratını ekşitti. "Bu kelimeleri tekrar söylemesen olur mu, rica etsem?"

"Hey, Kim'in oda arkadaşının Doug'dan neden hoşlanmadığını bulmamı bana sen söyledin. Doug'la dışarı çıktığı ilk birkaç seferde, Kim yurda döndüğünde yaraları varmış ve zar zor yürüyebiliyormuş."

"Bu gerçekten sert."

Alyssa onayladı. "Oda arkadaşı, Kim'in ona Doug'ın gerçekten kontrolü ele almayı sevdiğini söylediğini anlattı. Ve Doug onun canını yakmayı seviyormuş. Oda arkadaşı Kim'e, kaçıp kendini kurtarmasını söylemiş. Kim yalnızca gülmüş ve ikisinin de bundan bir çıkarı olduğunu söylemiş."

"Seks açısından mı, intikam mı?"

"İyi soru. Oda arkadaşı Kim'in 'kendini cezalandırmayı' sevdiğini söyledi. Bunu genellikle yemeği ya da sosyal aktiviteleri reddederek yaparmış. Ama bazen sinirli çocuklarla takı-

“Biz çoktan okuduk.” dedi Deacon. “Nereden başlıyoruz?”

“Ne buldunuz Deacon?” diye sordu Joseph sakince ve Deacon bir nefes aldı.

“Çocuğun sırt çantası, ya da en azından onun taşıdığı sırt çantası... McManus bütün yolların WMA'ya çıktığını fark etti.”

Joseph bu odaya gelmeden önce bir kahve molası vermiş olmayı istedi. “WMA derken?”

“Orman İşletmeleri Alanı...” dedi Deacon. “İki ekibimiz köpekleriyle birlikte araştırmaya başladılar, bulunduğu Ford'un üzerinde olan paltoyu kullanıyorlar.”

“Onun paltosu olmayan paltoyu...” dedi McManus. “Bedeni çok küçüktü ve bok gibi kokuyordu. Bu koku bizi sırt çantasına götürdü. Yol kenarında karların arasında bulduk.”

“İçinde birkaç parça biftek dilimi, üç tane bıçak, pili bitmiş bir el lambası ve şunu bulduk.” Deacon bacaklarını çevirerek oturdu ve görebilmesi için dizüstü bilgisayarı Joseph'e doğru çevirdi.

Bir çanta fotoğrafıydı, bileğe takmak için sapı olan çantalardan. Joseph'in tüyleri diken diken olmuştu. “Peki bu çantanın içinde ne var?”

“Kimlik...” Deacon bir sonraki fotoğrafa geçmek için tıkladı.

On yedi yaşında, koyu kahverengi saçlı bir kızdı. Adresi Wheeling, West Virginia olarak gözüküyordu. “Heather Lipton. Ford ilk uyandığında ‘Heather’ demişti.”

“Ne zaman uyandı?” diye sordu McManus.

Joseph onlara ikinci ketamin dozundan ve Ford'un acil servise getirildikten yarım saat sonra şiddetli uyanışından bahsetti. “Doktor, Kim'in ve Heather'ın ismini bağırdığını söylemişti. Onların yanlış anladığını ve Ford'un aslında MacGregor dediğini düşünmüştüm.”

“Heather Lipton geçen yaz kayboldu.” dedi McManus. “Arkadaşlarıyla konsere gitmek üzere yola çıkmış. Arabaları bozulmuş ve Heather bunun kaçırmak için fazla önemli bir konser olduğunu düşünmüş. Diğer kızlar ona yalvarmalarına karşın onları dinlememiş ve otostop çekmiş. Konsere hiç gitmemiş. Bir ay boyunca her gün araştırma ekiplerimizle onu aradık. Polisler, Federaller, toplum gönüllüleri... Sanki bir anda buharlaşıp yok olmuştu. Bulduğumuz ilk ipucu bu oldu.”

Midesine yayılan korkuyla Joseph zarfın içindekileri yatağa döktü. Eski bir daktiloyla yazılmış bir dizi polis raporu ve gazete kupürlerinin fotokopileri vardı. Lise son sınıf öğrencisi

Grace Kelly Montgomery kasım ayında kaçırılmıştı. On yedi yaşındaydı. Sekiz yaşındaki Daphne Sinclair da kayıptı. Polis raporuna okulda çekilen fotoğrafları da eklenmişti. Daphne'nin atkuyruğu yaptığı sarı saçları ve sevimli bir gülümsemesi vardı. Kelly'ninkisi ise onun mezuniyet fotoğrafıydı.

"On yedi..." diye mırıldandı. *Tıpkı Heather Lipton gibi. Bu da ne demek oluyor şimdi?*

Araştırmaları ve Daphne'nin Dayton Ohio sınırındaki bir dinlenme tesisindeki tuvalette saklanırken bulunmasını içeren belgeler arasında gezindi. Daphne bulunduğunda kirlenmişti ve yarı donmuş hâldeydi. Nerede olduğunu ve nasıl kaçtığını anlatamıyordu. Hatta kuzeninin hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile söyleyememişti. "Bir hafta sonra Kelly'nin cesedi bulundu." diye okudu sessizce. "Dayton Ohio'nun kuzeyinde bir parkta..."

"Bu raporu okuyunca şunu hatırladım." dedi McManus. "Ben beş yaşındaydım ve annem ve diğer komşular okula yalnız başımıza yürüyerek gitmemizden korkuyorlardı."

"Bütün bu lanet şey neyle alakalı? Bunun Doug'la bağlantısı ne?" diye fısıldadı Joseph, eski fotoğrafların grenli kopyalarına bakarak.

"Bayan Montgomery hakkında konuşmamız gerek." dedi McManus. "Ve bu çocuğun uyanması ve bize o çantayı hangi cehennemden bulduğunu söylemesi gerek."

"Ajan Kerr'in bir araştırma hazırladığını söylemiştin." dedi Joseph. "Hangi bölgede ve ne tip bir destekle?"

"Şimdilik yürüyerek araştıran ve köpeklerin eşlik ettiği bir ekibimiz var. Charleston'dan bir helikopter de katılacak. Çantayı bulduğumuz noktadan başlıyoruz."

Joseph elinin tersiyle ağzını sildi, bir şeyler düşünüyordu. Ve nefes alırken elinde Daphne'nin kokusunu duyabiliyordu. "Gidip Bayan Mont..."

Acı bir çığlık sözünü kesti, hemen ardından bir çığlık daha duyuldu. "*Joseph!*" *Daphne.*

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 20.10

Cole birkaç dakika içinde kapıyı açacak bir şey bulmuştu. Şanslıydı, bu sıradan bir kapıydı, büyük dedesinin burayı inşa ederken kullandığı süper-sağlam modellerden değildi. Ya da en azından Betty hala öyle söylemişti.

Bütün işe yarar aletler yukarıda garajdaydı ama Cole depo dolaplarından birinde bir balta bulmuştu. Çok eski görünüyordu. Cole aletin elinde kalmayacağını umdu. Baltanın bıçak kısmını kapının kilit kısmıyla kirişin arasına soktu ve var gücüyle itti.

Kapı tereyağından kıl çekercesine açılmış, Cole içeride yardım için yalvaran kızı görmüştü. Ufak tefeki ve diğer odada görmüş olduğu portatif yatağın bir benzerinin üzerinde hareketsiz yatıyordu. Cole üzerine eğilip onu inceledi. Üniversite çağındaydı, Asyalıydı. Alnına dokundu. Çok ateşi vardı. *Umarım buluşacı bir hastalığı yoktur.*

Sırtını duvara verip onun yanına oturdu. "Harika!" diye mırıldandı. "Bir bomba sığınağında kısıldım kaldım ve yanımda Tifolu Mary'le⁵⁸ birlikte oturuyorum." "Kim." Cole ürkmüştü, cep telefonunun ışığını yeniden onun yüzüne doğrulttu. "Pardon?"

"Adım Kim." dedi pürüzlü bir sesle. "Ve tifolu değilim. Ağabeyin beni bıçakladı ve bacağım deli gibi yanıyor."

"Hangisi? İki ağabeyim var."

"Doug."

"Doug adında bir ağabeyim yok."

"Sen Cole'sun değil mi? Sürekli okuldan uzaklaştırılan?"

Cole ona dik dik baktı. "Evet."

"O zaman Doug adında bir ağabeyim var."

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 20.28

Daphne'nin çılgınlıkları hâlâ kulaklarında yankılanırken Joseph hızla odadan çıkmış, Ford'un odasına giden koridoru koşarak geçmişti, ortalık karışmıştı.

Nöbet tutmakta olan üniformalı polis yere düşmüştü, çok kanaması vardı, midesine bir bıçak saplanmıştı. Bir hemşire yanına eğilmiş, hemen ilkyardıma başlamıştı.

Daphne, Ford'un yatağının yanında durmuş, vücudunu ona kalkan etmişti. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve tarif edilemez bir korkuyla dolmuştu, kapıyı işaret ediyordu. "Önlük... Doktor önlüğü giyiyordu. Yaşlı bir adamdı, gri saçları vardı. Bir seksen boylarında. Hector peşine düştü."

Joseph yeniden koşmaya başladı, bir yandan da omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Deacon dizüstü bilgisayarını

58-Mary Mallon ya da Tifolu Mary, İrlanda'dan ABD'ye göç etmiş bir kadındır ve ilk sağlıklı tifo mikrobunu taşıyıcısı olarak bilinir.

kolunun altına sıkıştırmış, koşarken ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. "Deacon, hastanenin güvenlik kamerasının kayıtlarını al. Bir tarif yaptır ve bir BOLO çıkarttır." Silahını çekti ve McManus'u gösterdi. "Gidelim."

En yakın merdiven boşluğuna indi, her adımda üç basamak birden atlıyordu. Aşağıdan bir kapı çarpılma sesi duydu ve daha hızlı koşmaya başladı, beyaz bir kamyonetin otoparktan çıktığını görmüştü. Hector koşarak kamyoneti takip etmeye devam etmişti ama yetişemeyeceğini anlayınca vazgeçip geri döndü.

Joseph arabasını alana kadar kamyonet eyalet sınırını geçmiş olurdu. McManus koşarak onun yanından geçti, merdivenden inerken kazandığı hız yüzünden duramamıştı.

"Plakasını aldım." diye bağırdı Hector ve plakayı nefes nefese McManus'a söyledi.

"Hemen bildir." dedi Joseph. "Beyaz bir kamyonet, arka farlarına bakılırsa bir Suburban'a benziyor."

McManus başıyla onayladı. "Destek istiyorum, Dedektif McManus konuşuyor."

McManus BOLO'yu çıkarttırırken Joseph yavaşça etrafında dönerek otoparkı inceledi, bagajı tam kapanmamış bir araç görünce gözlerini kıstı. Koşarak arabanın yanına gittiğinde lastiğinin patlamış olduğunu ve jant kapağının üzerine kan sıçradığını gördü. Üç metre ötede yerde bir cep telefonu vardı. Joseph bir kez daha yavaşça etrafında dönerken kalbi sıkışıyor-du.

Binanın karşısında bir çöp konteynırı vardı. Konteynırın arkasından uzanan çıplak bir kol görünüyordu. Tekrar koştu. Konteynırın arkasındaki kol bir erkeğe aitti, iç çamaşırlarına kadar soyulmuştu. Başının ve gövdesinin altı kan gölüne dönmüş, karnındaki bıçak yarası yüzünden vücudu neredeyse ikiye bölünmüştü.

Joseph eğildi, parmaklarını adamın boğazına koydu. "Hâlâ nefes alıyor, çok zayıf. Hector, yukarı çık ve bir doktor getir. Kanamayı durdurmaları için bir şeyler getirsinler."

McManus elinde telefonla yukarı fırladı. "Destek istedim ve onlar da acil servise haber veriyorlar. Bir dakika içinde birilerini gönderirler." Sonra McManus iç geçirdi. "Yerdeki adam Billy Prachett, okuldan tanırdım. Burada hemşirelik yapıyor." Joseph'e başını salladı. "Ben onun başında beklerim. Sen gidip Bayan Montgomery'ye bak."

“Teşekkürler...” Joseph merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı, inişine kıyasla daha yavaş çıkıyordu. *Burada neler oluyor böyle?* Ford’un odasına doğru ilerledi, az önceki kaos biraz olsun kontrol altına alınmış gibi görünüyordu. Üniformalı polis başka bir odaya alınmış olmalıydı, çünkü burada değildi.

Ford uyanmıştı ve yatağında doğrulmuştu, kanlı gözlerle annesine bakıyordu.

Daphne sandalyede oturuyordu, sırtı Joseph’e dönüktü. Peruğu gitmişti. *Bukleler...* Saçları kısa ve sarı buklelerden oluşuyordu. Ama Daphne şu anda ona bakmıyordu. Kendi ellerine bakıyordu. Joseph, Daphne’nin çırılçıplak yatarken kendini bu hâlde hayal etmediğini düşündü. Tabiri caizse...

Böyle güzel bukleleri neden gizlemek istesin ki? Elleri ona dokunmak için karıncalanıyordu ama kapı eşiğinde öylece durdu. Ona daha sonra istediği kadar dokunabilirdi.

“İyi misin?” diye sordu Daphne alçak sesle. “Onu buldun mu?”

“Hayır ama Prachett isminde bir hemşire bulduk. Adam önlüğünü ve kimliğini almak için ona saldırmış görünüyor. Dedektif McManus şu anda onunla birlikte. Adam ve arabası için bir BOLO çıkarttık. Şimdi, lütfen bana burada neler olduğunu anlat. Az önce burada olan üniformalı polis nerede?”

“Ameliyata alındı.” dedi Daphne. “O davetsiz misafirin nasıl içeri girdiğini merak ediyordum. Sanırım sorumu cevaplamış oldun.”

Daphne hâlâ ona bakmamıştı. “Daphne, ne oldu?” Omzuna dokundu. “Konuş benimle.”

“Benden hemen sonra Hector da buraya geldi ve birlikte kahve almaya gittik.” dedi. “Silahlı bir görevli başında bekliyor-ken Ford’un güvende olacağını düşündüm. Geri geldiğimizde polis kapıda bekliyordu ve kapı kapalıydı. Ford’un serumunu değiştirmek için bir hemşirenin içeri girdiğini söyledi. Ama Ford’un serumu az önce değiştirilmişti. Kapıyı ittim ama yaşlı adam kapının arkasına bir sandalye dayamıştı. Pencereden onu görebiliyordum.” Sesi titredi ve iri gözyaşları kucağının üzerindeki ellerine damladı. “Ford’un başını bir yastıkla sıkıştırıyordu.”

“Ben iyiyim anne.” dedi Ford kalın bir sesle. “Lütfen ağlama artık.”

“Sen odaya nasıl girdin?” diye Daphne’ye sordu Joseph.

“Polis yangın tüpüyle camı kırdı ve o boşluktan kapının önündeki sandalyeyi çekti. Kapıyı itip hızla içeri girdik. Adam

beni yakaladı ve boğazıma bir bıçak dayadı. Beni sürükleyerek dışarı çıkarmak istedi. Onunla boğuştum ve beni saçımdan yakaladı. Daphne farkında olmadan elini buklelerinin üzerine götürmüştü. “Peruğum elinde kaldığında...” Yaşlı gözlerle kıkırdadı. “Bu, adamı şaşırttı. Bağırdı ve onu fırlattı. Bu şekilde elinden kurtuldum. Eğer saçım... Biliyorsun, adamın elinde kalmasaydı, herif beni gırtlığımdan götürecekti. Bana güle güle...”

Joseph’in kanı dondu. Odaya girdiğinde kaosa o kadar odaklanmıştı ki Daphne’nin peruğunun çıktığını görmemişti. Onu bir kez daha kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark etmemişti. “Sonra ne oldu?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Yaşlı bir adam için oldukça hızlıydı. Beni yere fırlattı, polisi bıçakladı ve onu Hector’a doğru itti. Tazı gibi koşuyordu ve Hector da onun peşindeydi. Senin ismini haykırdım.”

“Onu tanıyor muydun Daphne?”

Gözlerini belirsizlikle kırıştırdı. “Yüzünü görmedim. Önce Ford’un başına yastığı gömmek için eğilmişti, sonra da beni arkam dönükken kendine çekip boğazıma bıçağı dayadı. Ama o Doug değildi. Çok uzun ve çok yaşlıydı.”

“Sorun değil.” diye onu rahatlatmıştı Joseph. “Hector onu iyice görmüş ve Novak da şu an kamera kayıtlarını inceliyor. Bunları kullanarak adamın kimliğini tespit edebiliriz.”

“Geldim.” dedi Deacon onun arkasından. “Adamın yüzünü tespit ettik. Videodan bir fotoğraf elde edip yerel merkeze ve Pittsburgh Saha Ofisi’ne faksladım. Yollara ekipleri yerleştiriyorlar. McManus’un beyaz bir pikap olarak bildirim yaptığını söylediler.”

Joseph, Daphne’nin yanına eğilip Ford’a baktı. Bilinci hâlâ tam olarak yerinde değildi ama biraz kendine gelmiş görünüyordu. “Beyaz bir Chevy pikaptan bahsediyoruz evlat.”

Ford’un ağzı açıldı. “O...” Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı, odaklanmaya çalışırkenki çabası görülmeye değerdi. “Fotoğrafını görebilir miyim lütfen?”

Deacon kapı eşiğinden odanın içine girdi. “Ben Özel Ajan Novak, FBI’dan. Tanıştığıma memnun oldum Ford.” Fotoğrafı Ford’a gösterdi ve Ford geri sıçradı.

“Evet, bu içlerinden biri.”

“Birden fazla kişi mi vardı?” diye sordu Joseph, Deacon’la göz göze gelmişti.

“Evet. İki kişilerdi. Biri bu yaşlı adamdı. Bir kabini vardı ve kamyonet onundu. Heather... Soyadı, soyadı.” Gözlerini

kapadı, kendi kendine mırıldanıyordu. “Buzlu çay markası.” Gözlerini açtı. “Lipton. Heather Lipton. Kamyonetin arka koltuğunun altında onun çantasını buldum. Onu adamın kabinindeyken görmedim ama oradan kurtuldum ve kaçabildiğim kadar uzağa kaçtım. Adamın tüm bıçaklarını ve giysilerini alıp kamyonetin arkasına koydum. Bütün giysilerini ve ayakkabılarını çıkarıp onu çıplak bıraktım. Onu bağlayıp kabinde öylece bırakıp çıktım. Yaptığım düğümü çözebilse bile bu karın ortasında çıplakken fazla uzağa gidemeyeceğini düşünmüştüm.”

“Akıllıca...” diye mırıldandı Joseph.

Daphne bir heykel gibi oturuyordu, gözleri Ford’un elindeki kâğıdın üzerindeydi. Daphne kâğıdın üzerini ters duruyor olsa da görebiliyordu. *Onu tanıyor*, diye düşündü Joseph ve kalbi hızla atmaya başladı.

“Elli kilometre kadar sürdüğümü düşünüyorum.” dedi Ford. “Sonra siktiğimin kamyonetinin benzini bitti.”

“Sonra yürümeye mi başladın?” diye sordu Deacon.

“Kilometrelerce... Ah, bir saniye...” Tekrar gözlerini kapadı. Sonra bir plaka söyledi, Hector’ın not aldığı plakanın aynısıydı. *Bu çocuğun inanılmaz bir hafızası var.* “Bu o beyaz kamyonet. Doğru hatırladığımı düşünüyorum.”

“Tamamen doğru hatırlıyorsun.” dedi Joseph. “Kaçmaya çalışırken onu tespit ettik.”

“İyi. Kabinden kaçmadan önce bıçaklardan birini adamın eline sürüp parmak izlerini aldım. Kaçarken onu yanımda götürmek istemedim ama parmak izlerinin işinize yarayabileceğini düşündüm.”

“Çok zekice ve inanılmaz pratik bir yöntem.” dedi Joseph, etkilenmişti. *Babam boşuna bu çocuğun dahi olduğunu düşünmüyormuş.* “Ben bunu düşünebilir miydim bilmiyorum.”

Ford öne eğilip annesinin dizine dokundu. “Anne? Ben iyiyim.”

Daphne başını salladı. “Biliyorum tatlım. Yalnızca biraz duygusallaştım.”

“Hangi yöne doğru yürüdüğünü hatırlıyor musun?” diye sordu Joseph.

“Uzun bir süre ana yolda kaldım ama sonra yol bitti ve ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Bir noktada piknik masalarının olduğu bir balık tutma alanı gördüm. Bir süre orada oturdum. Yalnızca tekneyle ulaşılacak bir yer gibi görünüyordu. Çok kar yağıyordu. Hiçbir şey göremiyordum. Adım adım su yolunu takip ettim ve en sonunda bir yola çıktım ve oradan

devam ettim, ta ki..." Yüzünü buruşturdu. "Bir kamyonet vardı. Önümde durdu ve ben kurtulduğumu düşündüm. Ama..." Baldırına bakmak için hastane önlüğünü kaldırdı. "Orospu çocuğu bana şok tabancasıyla saldırdı ve bana yine iğne vurdu. Yine... Burada uyanana kadar tek hatırladığım şey bu."

"Peki ya öteki herif?" diye sordu Joseph.

Ford'un ifadesi değişti, ciddileşmişti. "Bu zaten öteki herifti, dün gece bana şok tabancasıyla saldıran adam... Yaşlı adam bunun öteki adamın fikri olduğunu söylemişti, bir fidye istediklerinden bahsetti. Beş milyon dolar..."

"Kimse fidye için bizi aramadı Ford." dedi Joseph.

"Başka bir şeyler oluyordu. Garip şeyler... Bir kulübe vardı. İlk uyandığımda bir garaj olarak kullanılan bu kulübedeydim. Ayrı bir kulübeydi. Bu oldukça garipti, çünkü en sonunda kabine ulaştığımda onun kulübeden daha küçük olduğunu düşündüm. Uyandığımda bana şok tabancasıyla saldıran adam oradaydı, kulağıma bir şeyler fısıldadı ve bana iğne yaptı. O iğnenin içinde ne vardı? Eroin ya da meth değildi, değil mi? Lütfen olmadığını söyleyin."

"Ketamin, seni uyuşturmak için kullanılmış." dedi Joseph. "Bağımlılık yapıcıdır ama senin aldığın dozlarda değil. Ve bir narkotik olan fetanil. Tekrar, senin aldığın dozu bağımlılık yapmaz. Endişelenme. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Sonraki sabah uyandığımda havada pis bir koku vardı. Ölü bir şeyin kokusu... Gözümdeki bağı çözdüm ve kedileri gördüm. Biri çürümeye başlamıştı, diğerininse sadece kemikleri kalmıştı." Duraksadı, bir şey hatırlamıştı. "Garip bir şey daha var, çürümekte olan kedi gömülmüş ve gömüldüğü yerden çıkarılmıştı. Eski bir tasması ama yepyeni bir isimliği vardı. İsimliğin üzerinde kedinin adı yazıyordu."

Daphne titremeye başlamıştı. "Fluffy mi?" diye fısıldadı.

Ford aniden sertçe kaşlarını çatı. "Evet. Bunu nereden biliyorsun anne?"

Daphne birden Ford'un elindeki kâğıda uzandı. "Bir bakayım."

Joseph nefesini tuttu çünkü Daphne de nefesini tutuyordu. Kâğıdı aldı ve titremesini engellemek için dizinin üstüne koydu. Sonra resme bakmak için başını öne eğdi.

"Aman Tanrı'm!" diye fısıldadı. Çok hızlı solumaya başlamıştı. "Olamaz, olamaz olamaz!" Kelimeler arka arkaya ağzından dökülüyordu, bir dua okumuşçasına. "Sana ne dedi Ford? Tam olarak?"

Ford boğazını temizledi. "Geri döndüm. Beni..."

Daphne'nin yüzündeki son kalan renk de hızla çekildi. "Özledin mi?" diye tamamladı.

"Evet." dedi Ford, paniğe kapılmıştı. "Anne? Burada neler oluyor?"

Joseph ona bakabilmek için yavaşça Daphne'yi kendine çevirdi. "Resimdeki yaşlı adam... Bu oydu değil mi? Seni ve kuzenini kaçıran adam."

Daphne başıyla onayladı, gözleri dolmuştu. "Bunu neden yapıyor?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğiz. Sana söz veriyorum. Ama yardımına ihtiyacım olduğunu bilmen gerek. Hikâyenin tamamını... Çünkü bu hikâyenin bir yerinde senin yaşamını cehenneme çevirmek isteyen Doug adında biriyle bir bağlantı var."

"Orada bir yerlerde hâlâ iki kız var." diye fısıldadı.

"Belki de üç..." dedi Joseph. Yaşlı adamın fotoğrafını gösterdi. "Ford bu adamın on yedi yaşında bir kızı daha kaçırdığına dair kanıtlar buldu."

"Bir kız *daha* mı?" Bu bir fısıltı bile değildi. Bir nefes veriydi. Joseph'e dik dik baktı ve Joseph'in buz kestiğini hissetti. Gözlerinde bilgi vardı, korkunç bir bilgi. Ve korkunç bir suçluluk... "Size her şeyi anlatacağım. Ama BOLO'yu güncellemeniz gerek."

"Nasıl?" diye sordu Joseph, cevabı duymaktan neredeyse korkuyordu.

"Artık ismini biliyorsunuz. İsmi Wilson Beckett."

Joseph tepkisini kontrol edememişti. Şoka girmişti. Ve sonra Daphne'nin söylediğinin ne anlama geldiğini fark ettiğinde öfkesine hâkim olamadı. "Onun ismini biliyor muydun?" Daphne hafifçe geri sıçradı ama göz temasını koparmadı. "Evet. En başından beri biliyordum."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 21.30

“Teşekkür ederim.” Daphne, Hector’ın uzattığı kahve bardağını aldı, soğuk elleri şokun etkisiyle titriyordu. Ford, konuşmaları dinlemesine izin verilmesi için ısrarcı olmuştu. Gerçeği bilmeyi hak ettiğini söylemişti. Daphne ise onun gerçeği kaldırabileceğini düşünmüyordu. *Ben bile gerçeği kaldıramıyorum.*

Joseph, Ford’un kalmasına izin vermiş ve Daphne’nin oğlunun hastane odasına birkaç sandalye daha getirmişti. Bir dakika sonra Daphne kendini bir jürinin önünde oturan sanık gibi hissetmişti. Joseph, Hector, Ajan Novak ve Dedektif McManus’tan oluşan bir jüri... Pittsburgh’dan Ajan Kerr kayıp olan Heather Lipton için bir arama çalışması hazırlayıp hastaneye geri dönmüş ve diğerleriyle birlikte odaya sıkışmıştı. Ve sonra zaman gelmişti.

Joseph ilk öfkeli tepkisinden sonra tekrar Daphne’ye bakmamıştı. Diğer herkesin yüzünde dehşetle karışık bir iğrenme vardı. Ama Ford... Kalbi kırılmış, hatta ihanete uğramış gibi görünüyordu. Ve henüz Kimberly’den de haberi yoktu.

Biliyordun ve bize hiç söylemedin mi? Kimse bu soruyu sesli sormamıştı ama Daphne bu sorunun farkındaydı. Herkesin yüzünden okunabiliyordu.

Daphne parmaklarını şakaklarına bastırdı. Baş ağrıyordu.

Ve Beckett başka bir kızı da kaçırmıştı. *Başka bir kız...* Bu kelimeler ona birer bıçak gibi saplanıyordu.

Beni ve Kelly’i almasının üzerinden yirmi yedi yıl geçti. Bunca sene kaç kişiyi daha almıştı? Ellerinde çok fazla kan vardı. *Yüce Tanrı’m!* Bundan geri dönüş yoktu. Affedilmek yoktu. *Ne yaptım ben böyle?*

Aldığı nefes canını yakıyordu, göğsü sıkışmıştı. *Yap şu işi. Ve sonra da sonuçlarına katlan.*

“Onun öldüğünü düşünmüştüm.” dedi düz bir şekilde. “Onu araştırdım ve taşradaki bir mahkemeden alınmış bir ölüm sertifikasına ulaştım. Anlatmaya başlamadan önce bunu bilmenizi istedim.” Tek tek herkese baktı. “Canavarın teki olduğumu düşünmenizi istemedim.”

Joseph tekrar ona baktı, gözlerindeki nefret şimdi biraz da şaşkınlıkla birleşmişti. Ve pişmanlıkla... *Ama neyin pişmanlığı?* Kızdığı için mi? *Benimle olduğu için mi?* Daphne bunları ona sorabilmeyi isterdi ama etrafta çok fazla insan vardı. Ve bu her halükârda kendisiyle ilgili değildi.

Bu, Beckett’ın kurbanlarıyla ilgiliydi, bugüne kadar kaç kişi olduysa...

“Bunu hiç düşünmemiştim.” diye mırıldandı Joseph. Ve Daphne ona inanmak istedi. “Bir kere bile...”

“Ben de düşünmemiştim.” dedi Hector.

Ford kendini zorlayarak doğruldu ve onun elini tuttu. “Seni uzun zamandır tanıyorum anne. Sen canavar değilsin.”

Diğerleri sessiz kalmayı tercih edip izlemekle yetindiler. Fikirlerini kendilerine saklamışlardı. *Bunu anlatmak zorundayım.*

“Teşekkür ederim Ford.” Sesindeki bocalama hissediliyordu ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Pekâlâ...” Sert bir nefes verdi. “Size ailemden bahsetmek zorundayım. Böylece anlayabileceksiniz. Babam bir müzisyendi ama eve ekmek getirebilmek için bu civarda yaşayan diğer herkes gibi kömür madeninde çalışıyordu. Bir şekilde geçiniyorduk ve mutluyduk. Annem beş kardeşten biriydi ve ailesi de bize yakın yaşıyordu. Annemin en büyük ablası Vivien hariç. O, pazarlama işinde çalışıyordu ve sürekli yollarda olmak zorundaydı. Vivien, Kelly’nin annesiydi. Kelly’nin babasının kim olduğunu bilen birisi var mı bilmiyorum.

“Vivien’in çok fazla erkek arkadaşı olduğunu hatırlıyorum. Annem ve babam arada bunu dile getirirlerdi, bunca adamın etrafta dolaşmasının Kelly için ne kadar sağlıksız olduğundan bahsederlerdi. Vivien yollardayken Kelly bizde kalırdı. Bir süre sonra Vivien yalnızca hafta sonları eve gelir olmuştu, bu yüzden Kelly pratikte bizimle yaşıyordu. Sonra Vivien yolda tanıştığı bir adamla evlenerek hepimizi şaşırttı. Onun durulup bir aile kurması herkesi çok mutlu etmişti.

“Bir kilise düğünü yapmışlardı ama ben hastaydım ve gidememiştim. Olanlardan daha sonra haberim oldu, çünkü düğün Vivien’in planladığı gibi gitmemişti. Kelly düğüne bir mini etekle gelmiş, sarhoş olmuş ve oradaki bütün erkeklerle saldırganca flört etmişti. On yedi yaş için bu yeterince kötüydü ama sonra bir süreliğine damadın kardeşiyle birlikte ortadan kaybolmuş ve vaftiz havuzunda seks yaparken yakalanmışlardı. Kelly düğününü berbat ettiği için Vivien çok sinirlenmişti. Kelly ise kontrolden çıkmıştı, davranışları ‘bir bakan kızına’ yakışmıyordu.”

“Yalnızca annesinin ilgisini çekmeye çalışıyormuş gibi görünüyor.” dedi Joseph.

“Eminim öyledir ama bu sonuç vermedi. Düğünden sonra Kelly hafta sonlarında da bizimle kalmaya başladı. Vivien onun ‘içip içip dağıtmasını’ görmek istemiyordu. Yani, bence bariz bir şekilde tencere yuvarlanıp kapağını bulmuştu ama Vivien bunu bu şekilde görmüyordu. Ben de öyle görmüyordum. Ama sekiz yaşında olduğum için...”

“Normalde beni okuldan eve Kelly götürüyordu ama o gün eve dönmek için sabırsızlanmıştım. Kedim yeni doğum yapmıştı ve ben de yavrularla oynamak istiyordum. Ama Kelly yavaş yavaş yürüyordu ve ben de ona acele etmesini söyleyip duruyordum. Yanımızdan bir araba geçti, sonra ileriden döndü ve geri geldi. Bizi gideceğimiz yere bırakabileceğini söyledi. Ben ‘hayır’ dedim, tanımadığım kişilerin arabasına binmiyordum. Ama Kelly bana bir şey olmayacağını, adamı tanıdığını, adamla annesinin düğününde tanıştığını söyledi. Sanki komik bir şakaymışçasına ikisi de güldüler. O adam Beckett’ı elbette ama ben onu tanımiyordum.”

“Kelly o akşamüzeri onunla bir buluşma mı ayarlamış?” diye sordu Hector. Daphne’nin kırılğan olduğunu bildiği için sesi çok yumuşak çıkmıştı. Daphne dışarıdan muhtemelen öyle göründüğünü fark etmişti.

“Ayarlamış olabilir. Bunu asla kesin olarak bilemedim. Düğünde damadın kardeşiyle birlikte ortadan kaybolduğunu biliyordum. Bunun o olduğunu düşündüm. Seks hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama Kelly’nin düğünde, on yedi yaşındayken vaftiz havuzunda o adamla yaptığı şeyin doğru olduğunu biliyordum. Ayrıca tanımadığım birinin arabasına asla binmemem gerektiğini de biliyordum. Kelly’i kolundan çektim, ona evime, kedimin yanına gitmek istediğini söyledim.”

“Fluffy’nin mi?” diye sordu Ford gergin bir sesle.

“Evet.” Daphne oğlunun elini okşadı. “Bu söyleyeceklerim hoş şeyler olmayacak. Eğer bu odadan çıkarsan kimse seni suçlamayacak. Dürüst olacağım ve bu söyleyeceklerimi duymanı istemiyorum.”

Oğluyla göz göze geldi. “Seni daha önce bırakmadım anne. Şimdi de bırakmayacağım.”

Daphne’nin boğazına bir yumru oturdu. “Pekâlâ... Sonra... Kelly huysuzlanmaya başladı. O, arabayla eve dönmek istiyordu ve ben onu yürütüyordum. Onun görevi okuldan eve kadar benimle yürümekti ve eğer o adamın arabasına binersek onu annelere ispiyonlayacağımı düşündü. Sonra bana dönüp eğer arabaya binmek istemiyorsam eve yalnız başıma yürüyebileceğimi söyledi ve adamın arabasına bindi. Ben ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden eve doğru yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra araba tekrar yanımda durdu ve adam dışarı çıktı. Artık o kadar da arkadaşça bakmıyordu.” Daphne güçlükle yutkundu. “Sekiz yaşındaydım. Koşmaya çalıştım ama beni yakaladı. Yüzüme bir mendil bastırdı.”

Daphne gözlerini kapadı. “Bir garajda uyandım ve orası çok soğuktu. Ellerim ve ayaklarım bağlanmıştı ve ağzım da bantlanmıştı. Zemindeki kapaklı kapı açıktı ve aşağıdan Kelly’nin ağlamasını, benim adımı haykırmasını duyabiliyordum. Genellikle yardım için bağıryordu. Sonra yalnızca çığlıklar duyuluyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Beckett elinde yemekle alt kattaki odaya inerdi. Her seferinde onun ‘Geri döndüm. Beni özledin mi?’ deyişini duyardım. Ve sonra Kelly daha çok çığlık atardı. Kimse yardıma gelmedi. O odaya Beckett’tan başka giren olmadı.

“Yemek yiyebilmem için ağzımdaki bandı çıkarırdı ama orada durup elinde bıçakla beni izlerdi. Eğer ses çıkarırsam beni öldüreceğini söylerdi. Ona inanırdım. Yemeğimi yedikten sonra ağzımı yeniden bantlardı ve alt kattaki bodruma inerdi ve Kelly biraz daha çığlık atardı. Neden benim ağzımı bantlayıp Kelly’ninkini bantlamadığını düşünürdüm, daha sonra onun bu çığlıklardan hoşlandığını anladım. Ama bandımı çıkarmak haricinde bana asla dokunmadı.” Ford’a baktı ama onun gözleri kapalıydı. “Beni anlıyor musun Ford? Bana bir şey yapmadı.”

Ford belirsizce kafa salladı. Hiçbir şey söylemedi.

“Aşağı yukarı bir hafta boyunca Beckett alt kata inip ‘Geri döndüm. Beni özledin mi?’ dedi.” Daphne gözlerini kapattı. “Zemindeki kapaklı kapı hep açıktı. En sonunda Kelly çığlık

atmayı bıraktı. Şoka girmiş olmalıydı. Ama onun çığlıklarını kafamda duyabiliyordum. Hâlâ duyabiliyorum.”

“Tanrı’m!” Ajan Novak dehşetle fısıldadı.

“Beni o kabine sanırım ikinci haftanın başlarında götürmüştü. Kelly’e yaptığını bana da yapacağını düşündüm ama yapmadı.” Daphne başını salladı, istemsizce güldü. “Bana kabinini temizletti. Eğer kaçmaya çalışırsam fazla uzağa gidemeyeceğimi söyledi. En yakın kent yetmiş kilometre uzaktaymış ve etrafta hiç komşusu yokmuş. Eğer kaçmaya çalışırsam annemi öldürecekmiş. Bana bakarak güldü ve annemin yaşadığı yeri bildiğini söyledi.

“Kaçmaya çalışmayacağımdan emin olmalıydı ki beni orada bırakıp garaja gitti. Beni içeri kilitledi ve bıçaklarının olduğu çekmeceyi de kilitledi. Bir gün o garajdayken telefon çaldı. Cevaplamak istedim ama bunun bir tuzak olduğundan korktum, arayan o olabilirdi ve sonra da annemi öldürebilirdi. Gelen arama teleshoklere düştü ve ses hoparlöre geldi. Arayan bir akaryakıt şirketi idi ve bu akşamüzeri onun tankını doldurmak üzere geleceklerini bildiriyordu. Adamın evinin dışında şu eski çelik tanklardan vardı.”

“Hâlâ var.” dedi Ford belirli belirsiz.

“Bunu bilmiyor olmanı dilerdim.” dedi Daphne ellerine bakarak. Ama sonra derin bir nefes aldı ve anlatmaya devam etti. “Beckett bizi kaçırdığından beri ilk kez birisi bizim bulunduğumuz bu yere geliyordu, dışarıdan biriyle ilk kez bağlantı kuruyordum. Kaçabilmek için bunun tek şansım olduğunu biliyordum. Silahım yoktu ama Beckett’ın lavabosunun altındaki dolapta temizlik malzemeleriyle birlikte bir böcek öldürücü spreyi vardı. O, kapıyı açana kadar bekledim.” Daphne çenesini sıkımişti, bunca yıl sonra bile o anın hazzını hissedebiliyordu. “Bana ‘Geri döndüm. Beni özledin mi?’ dedi ve böcek spreyini gözüne sıkıp koşabildiğim kadar hızlı koşmaya başladım. Peşimden bir yıldırım gibi geliyordu.” Daphne’nin kalbi, olayı hatırlayınca hâlâ hızla atmaya devam ediyordu. “Koşabileceğim bir yer olmadığını biliyordum, bu yüzden saklanmak için bir ağaca tırmandım. O zamanlar, şükürler olsun ki tam bir erkek Fatma’yım. Beckett hâlâ etrafa çarpıp duruyor, bağılıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Beni göremiyordu çünkü gözleri yanıyordu.”

“İyi kurtulmuşsun.” dedi Hector ve Daphne’nin hafifçe gülümsemesine neden oldu.

“Ağacın tepesine çıktım ve etrafıma baktım; Beckett doğ-

ru söylüyordu.” Minik gülümsemesi yok oldu. “Kilometreler boyunca hiçbir şey yoktu. Yalnızca ağaçlar ve dağlar vardı.”

“Hâlâ öyle.” diye mırıldandı Ford ve Daphne onun dizini okşadı.

“Saatlerce o ağaçta bekledim. Beckett eve gitti, az sonra bir silahla ve Kelly’le geri geldi. Onu sürüklüyordu, başına silah dayamıştı ve benim adımları haykırıyordu, beni çağırıyordu, eğer dışarı çıkmazsam Kelly’i öldüreceğini söylüyordu. Neredeyse aşağı inecektim. Ama o kadar korkmuştum ki hareket edemiyordum ve bizi nasılsa öldüreceğini düşündüm. Olduğum yerin tam altından geçip Kelly’i ormana doğru sürükledi, beni arıyordu. Kalp atışlarımı duyabildiğinden emindim. Ve sonra Kelly ‘Koş!’ diye bağırdı. Beckett onun kafasına silahla vurdu ama o tekrar bağırdı, bu kez özür dilediğini söylüyordu. Beckett’ın ona benim öldüğümü söylediğini haykırıyordu. Ona silahla tekrar vurdu ve Kelly tamamen hareketsiz kaldı. Beckett onu tekrar garaja sürükledi.” Daphne iç geçirdi. “Ve bu onu en son gördüğüm andı.”

“Ağzını bu yüzden bantlamıştı.” dedi Joseph sessizce. “Kelly’nin senin orada olduğunu bilmesini istemiyordu.”

“Ben bunu çok sonradan fark ettim. Bir süre arabasına binip uzaklaştı. Anayola çıktığımı düşündüğünü tahmin ediyorum. O gittiğinde akaryakıt firmasının aracı gelmişti ve ben de ağaçtan aşağı indim. Adam bir pikapla gelmişti ve tankı pikaba doğru çekti. Beckett geri dönüp adama etrafta koşan küçük bir kız görüp görmediğini sorduğunda adamın yanına varmak üzereydim. Kız kardeşinin küçük yaramazı ona bıraktığını ve küçük yaramazın da yine etrafta koşuşturduğunu söyledi. Benzinci adam da eğer beni görürse ona geri getireceğini söyledi. Ben de hiçbir şey söylemedim ve Beckett garaja geri dönene kadar bekledim, bu sırada benzinci de pompayı pikabın arkasından alıp tankı doldurmaya başladı. Ben de adamın pikabının arkasına tırmandım ve muşambanın altına saklandım. Pikap hareket edene kadar nefesimi tuttum ve bir süre sonra pikap hareket etti.

“Polis raporunda Dayton Ohio’da bulunduğun yazıyor.” dedi Novak. “Oraya nasıl gittin?”

“Benzinci, bir bakkalın yanında durdu. Saklandığım yerden çıktım ve yandaki kamyonetin arkasına gizlendim. Kamyonetin arka kısmının üstü kapalıydı, böylece kapağı açıp içeri kıvrılınca adam beni göremeyecekti. Benzinci gidene kadar orada beklemeye karar verdim ve sonra yardım isteyecektim.

Ama kamyonetin şoförü benzinciyle aynı anda dışarı çıktı. Öyle korkmuştum ki dışarı çıkamadım ve kamyonet hareket etti. Uzun bir süre durmadan ilerledik. Uyuyakaldım. Sonra hatırladığım ilk şey bir mola yerinde olduğumuzdu. Hava kararmıştı ve ben üşüyordum. Şoför tualete gittiğinde kamyonetten dışarı çıktım ve ısınmak için kadınlar tualetine girdim.”

“Neden şoförden yardım istemedin?” diye sordu Hector nazikçe.

“Bilmiyorum. Sanırım o noktada çok korkmuştum. Yeniden bir adamla gitmek istemedim ve nerede olduğumu bilmiyordum. Beni Beckett’a geri götürmesinden korktum. Birkaç hafta her şeyden soyutlanmak insanın aklını karıştırabiliyor.”

“Yaşadığın travmadan bahsetmemize gerek bile yok.” diye mırıldandı Ajan Kerr. “Seni kim buldu?”

“Nazik bir hanımefendi... Adını bile bilmiyorum. Polisi aradı ve bana Dayton’da olduğumu söyledi. Polisler bana ne olduğunu sordular ama benim tek duyabildiğim kafamdaki Beckett’ın sesiydi, annemi öldüreceğini söylüyordu. Korkudan konuşamadım. O zamanlar AMBER sistemleri⁵⁹ yoktu, bu yüzden benim kim olduğumu anlamaları biraz zaman aldı. Kim olduğumu çözdüklerinde beni eve götürdüler.”

Daphne elini karnına bastırdı. Hatıralarındaki en kötü kısımlardan biri buydu. “Şerif beni eve götürdüğünde ailem, Vivien teyzeyle birlikte oturma odasında beni bekliyordu. Ve Beckett da mutfağın kapısındaydı.”

Baltimore, Maryland, 4 Aralık, Çarşamba, 21.30

“Sana inanmıyorum.” diye fısıldadı Cole ama Kim cevap vermedi. Ona bunca yalanlar söyledikten sonra Kim bilincini kaybetmişti ya da öyleymiş gibi davranıyordu.

Kim’in söylediği bir tek kelimeye bile inanmamıştı. İnanamazdı.

Ama derinde bir yerlerde, onun söylediklerinin bir kısmının doğru olmak zorunda olduğunu biliyordu. Hepsinin doğru olmaması için dua ediyordu. Muhtemelen öyle olduğunu bildiği hâlde... Mitch’in insanları öldürdüğünü söylemişti.

59-Acil Durum Kayıp İlanı – 1996 yılında Amerika’da kullanılmaya başlanmıştır.

İnsanları öldürmekten zevk aldığını... Ve bu işte gerçekten iyi olduğunu...

Kim, ona "Doug"la eylülde tanıştıklarını söylemişti, bundan on beş ay önce... Bu, Mitch ve Cole'un Florida'dan buraya geri dönmelerinden hemen sonraydı. Mitch tam bir O.Ç'ye dönüşmüştü. Birilerinden kaçıyordu ama bunu bir iş değişikliğiymiş gibi göstermeye çalışıyordu.

Ama bu eve geri dönmelerinden bir hafta sonra Mitch'e bir şey olmuştu. Cole okuldan eve geldiğinde ağabeyini mutfak masasında otururken bulmuştu; bembeyazdı. Cole okuldan sonra bir şeyler atıştırmak için mutfığa girdiğinde ağabeyi okumakta olduğu o eski kitabı hemen kaldırmıştı.

Kitap Mitch'le birlikte garajda kaybolmuştu. *Belki de buraya inmişti*, diye düşündü Cole. Mitch annesini hatırlamak için bu bomba sığınağına inmişti.

Cole'un buraya gelmeye ihtiyacı yoktu. Bu yerin manzarası aklına kazınmıştı. *Bu evden nefret ediyorum.*

Cole onu o kitabı okurken gördükten sonraki gün ağabeyi bambaşka biri olmuştu. Sakin ve mutlu... Islık bile çalışıyordu. HVAC lisansını almış, alet edevat alışverişi yapmış ve bir iş kurmuştu. Kendisine çekidüzen vermişti. Ya da Cole böyle olduğuna inanmak istemişti.

Ama Mitch'in lisansına bir göz gezdirmişti. Kendi adına ya da kendi adının bir kombinasyonuna göre düzenlenmiş bir lisans değildi. Sabıka kaydından dolayı kendi adına lisans alamamış, bu yüzden sahte bir kimlik çıkartmıştı. Eğer Mitch yakalanırsa sırf bu sebepten bile hapse girebilirdi.

Korkmaktan çok yoruldum. Polislerden, okuldan, okuldaki çocuklardan... Kendi ailemden...

"Keşke evlatlık olsaydım!.." diye mırıldandı.

"Pek işe yaramazdı." dedi Kim boğuk bir sesle. "Burada suyunuz var mı?"

"Evet." Cole ona bir şişe getirdi ve suyu onun kuruyup çatlamış dudaklarına döktü, Kim suyu kana kana içiyordu. "Sakin..." Şişeyi geri çekip kapağını kapattı. "Kendini hasta edeceksin."

"Teşekkürler... Çok susamıştım. Beni çözebilir misin?"

Cole tereddüt etti. Sonra kafasını salladı. "Hayır." *Neyin gerçek olduğunu anlayana kadar olmaz.*

Kim tekrar portatif yatağa doğru çekildi. "Söylediğim şeyleri en azından düşünüyor musun?"

Evet ve hâlâ sana inanmak istemiyorum. Ağabeyimin bunları yapabilmiş olduğuna inanmak istemiyorum. Onun sogukkanlılıkla adam öldürdüğüne inanmak istemiyorum.

“Neden evlat edilmenin her zaman o kadar da iyi olmadığını söyledin?” diye sordu ona cevap vermek yerine. “Sen evlatlık mısın?”

“Evet; ben ve kız kardeşim...”

“Ağabeyimin kaçırdığı kardeşin...”

“Evet. İsmi Pamela. Gerçekten kardeş değiliz ama ikimiz de Çin’de doğduk Beni dinle çocuk; ağabeyin, olduğunu sandığın kişi değil.”

Doug ismini kullanan ağabeyi... Betty halanın soyadı Douglas’tı. Cole, Kim’in söylediği her şeyin muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. *Lanet olsun Mitch!*

Cole iç geçirdi. “O benim tam da olduğunu sandığım kişi. Esas senin kim olduğundan emin değilim.”

“Zaman kaybediyoruz. Ağabeyin buraya gelmeden buradan çıkmamız gerek.”

“Üzgünüm, bunu yapamam. Matt bana yukarı gelmemi söyleyene kadar buradayız. Mitch yarına kadar gelmeyecek. Bir ofis binasında işi varmış. HVAC işleri genellikle geceleri yapıyor.”

“Hâlâ onun HVAC işi yaptığını mı düşünüyorsun?” Kim öksürdü ve Cole şışeyi tekrar onun dudaklarına tuttu. “Teşekkürler... Benimle birlikte çalışıyordu ufaklık. Biz hırsızlık yapıyoruz.”

“Mesela?”

“Genellikle silahlar...” Çaldıkları silahları tek tek anlatmaya koyuldu. Mitch’in bodrumda sakladığı silahlarla aynıydı. “Polislerden çalışıyoruz.”

Bu aslında bir şeyler ifade ediyordu. Mitch polislerden nefret ederdi. *Sanırım pek çok eski mahkûm nefret ediyor.*

“HVAC işi yalnızca işin kılıfı.” dedi Kim, Cole ona yanıt vermeyince. “Eyalet savcısını indirmek için bazı planları vardı: Montgomery...” Kim bu ismi tükürürcesine söylemişti.

“Bu çok saçma. Mitch hiçbir eyalet savcısını tanımaz, adını bile bilmez.”

Kim güldü ve bu yeniden öksürmesine neden oldu. “Onu biliyor. Ondan nefret ediyor. Ben de ondan nefret ediyorum. Ağabeyin beni bu şekilde işe dâhil etti.”

“Neden ondan nefret ediyor?”

“Bunu ona sorman gerekecek. Bana hiç söylemedi.”

Cole, ağabeyinin ona güvendiğinden emin değildi. "Peki sen neden *ondan* nefret ediyorsun?"

"Montgomery beni arkadan bıçakladı. Bana vereceği en iyi anlaşma bir mahkûmiyetti. Şimdi bir sabıka kaydım var ve bu yüzden işe giremiyorum. Kaltak!.."

Tamaaaaam. "Ağabeyimin insanları öldürdüğünü söyledin. Kaç kişiyi öldürdü?"

"Benim bildiğim mi? Bir... Doğrudan..."

Cole yutkundu. "Kimi?"

"İki gece önce beraber olduğum çocuğa korumalık yapan bir polisi..."

"Ben düşünmüştüm ki sen ve Mitch..."

"Doug ve ben... Eh, *bir zamanlar* sevgiliydik. Ama bir daha asla olmayacak. Ben sırf Doug istediği için diğer çocukla birlikteydim. İsmi Ford'du. İlk başta Ford'u Doug'a götürmem gerekiyordu ve böylece konuşabileceklerdi. Plana göre yalnızca konuşacaklardı. Ama... Bunu yapmak istemedim."

"Neden istemedin?"

"Çünkü Ford iyi bir çocuk. Onun için kötü hissetmeye başlamıştım, Doug'ın onunla konuşmasını da pek istemiyordum. Ağabeyin kız kardeşimi işte bunun için kaçırdı. Senin yaşlarında küçük bir kız... Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"İyi çocuğu tuzağa mı düşürdün?"

"Evet. Çünkü ağabeyin Pam'i almıştı. Ford'u, Doug'ın sözde yalnızca konuşacağı ara sokağa götürdüm. Ama Doug, Rambo gibi iki elinde birer şok tabancasıyla Ford'un korumasını öldürdü. Eğer gerçek adı Mitch ise neden kendine Doug diyor?"

"Halamızın soyadı Douglas'tı. Burası onun eviydi." *Aman Tanrım!* Cole karnına tekme yemiş gibi hissetti. "Mitch bir korumayı mı öldürdü? Bir ara sokakta? İri, siyahî bir adamı mı?"

"Evet."

"Aman Tanrı'm! Haberler o adamı veriyordu. O adam bir polisti."

"Doug da öyle söyledi. Dinle Cole, sen iyi bir çocuğa benziyorsun. Benim buradan çıkmam gerek. Kız kardeşim onun elinde. O ölmüş olabilir."

Cole bodrumdaki kapıda gördüğü yeni kilidi düşündü. Üç gün önce o kilit orada yoktu. "Onu ne zaman kaçırdı?"

“Pazartesi akşam... Onun nerede olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Belki...” Başını kaldırıp garaja giden kapıya baktı. Matthew ona etraf güvenli olduğu zaman çıkmasını söyleyecekti. Cole, Kim’in kız kardeşinin ölmesini istemiyordu ama okula silah götürdüğü için hapse girmek de istemiyordu. “Biraz daha bekleyeceğiz.”

“Neden?” Kim doğrulmak için kendini zorladı. “Neden?”

“Çünkü ben öyle istiyorum. Kes sesini!” Kim bağırırmaya başlayınca eliyle ağzını kapadı. “Eğer istiyorsan ağzını bantlayabilirim. Ama yukarısı güvenli olana kadar buradan ayrılmıyoruz.”

“Seni öldürürüm!” diye mırıldandı Kim. “Eğer kız kardeşim ölürse, seni öldürürüm.”

“Bildğim iyi oldu.” dedi Cole vahşice.

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 21.45

Suratını asan yerel dedektif McManus hariç, geri kalan herkeste toplu bir şaşkınlık ve şok hâli vardı. Daphne onun hikâyeyi bildiğini fark etti ama McManus kendi bakış açısından anlatmasına izin vermişti. Daphne, bunu acıdığından mı yoksa şüphelendiğinden mi yaptığını kestiremiyordu.

“Beckett senin *evinde* miydi?” diye sordu Novak.

“Benim evimde. Onun orada olmasına inanamıyordum. *Benim evimde*. Nasıl orada olabildiğini bile anlamıyordum. Şerif’in bacaklarının arkasına saklandığını ve onun beni yukarı kaldırıp babama verdiğini hatırlıyorum. Sonra Beckett parmağıyla boğaz kesme işareti yaptı. Ben çığlık atmaya başladım ve annemler ne yapacaklarını bilemediler. Vivien de bağırıyordu. “*Benim kızım nerede?*” Sonra Beckett onun yanına gitti, ona sarıldı, onu yatıştırdı ve ona “tatlım” ve “hayatım” dedi. Ben her şeyi o zaman anladım.”

“Beckett, Vivien’in yeni kocasıydı.” dedi Ford sakince. “Aman Tanrı’m, anne!”

“Evet. Sonra annem bana onun Wilson amca olduğunu söyledi. Beckett yalnızca bana bakıp gülümsüyordu. Ailem beni bir teste girmem için bu hastaneye getirdi. Bu, her şeyi daha da kötüleştirmişti. Saldırıya uğramadığımı öğrenince rahatlamışlardı ama ben tek kelime bile konuşamıyordum. Sekiz ay boyunca hiç konuşmadım. Travmaya uğramıştım.”

“Onlara hiç anlattın mı?” dedi Ajan Kerr.

"Hayır. Sonra beni eve getirdiler ve Vivien teyze oradaydı, beni bekliyordu. Tekrar bana bağırdı ama ben konuşamıyordum. Babam konuşmak zorunda olduğumu söylüyordu. Kelly'yi geri getirmeliydik. Vivien teyze dişlerimi titretene kadar beni salladı. Bütün bunlar olurken Beckett kimsenin onu göremeyeceği bir yere geçip parmağıyla boğazını işaret ediyordu. Babam Vivien'ı uzaklaştırdı ve annemle babam onunla büyük bir tartışmaya girdi. Ve onlar bağırırken Beckett bana yardım ediyormuş gibi yanıma gelip kulağıma "Beni özledin mi?" diye fısıldadı."

"Piç kurusu!" diye fısıldadı Ford.

"Sonraki sabah aşağıda bir gürültü vardı. Ben merdivende aşağı çıktım, korkulukların arasından aşağı bakıyordum. Kedime araba çarpmıştı ve ailem ve Vivien bana bunu söyleyip söylememeleri gerektiğini tartışıyorlardı. Beckett beni izlerken gördü, parmağıyla boğazına bir çizgi çekti. Sonra bana göz kırptı ve bunu onun yaptığını anladım. Üç gün sonra Kelly'nin cesedini beni buldukları Dayton'daki dinlenme tesisinden otuz kilometre uzakta buldular. Boğazı kesilmişti."

"Ve soruşturma kuzeye kaydırıldı." dedi McManus. "İkinizin de Ohio bölgesinde tutulduğunu varsaymışlardı. Kimse bir daha dönüp buraya bakmadı."

"Sonra ne oldu Daphne?" diye sordu Hector.

Joseph bir süredir sessizdi, Daphne bunu fark etmişti. Yumrukları sıkılıydı, yanağının üzerindeki kaslar kasılmıştı. *Onun* için sinirlenmişti. Bu, Daphne'yi rahatlatmıştı.

"Kelly'nin cenazesini kaldırdık. Vaazı Beckett verdi. Ben... Ben kusmuştum." "Ailen seni cenazeye mi götürdü?" diye sordu Novak inanmamak istercesine.

"Babam bunun beni 'histeri'mden kurtarabileceğini düşünmüştü ama tek yaptığı, işleri daha da kötüleştirmek oldu. Sonra annem Vivien'ı bizde kalmaya davet ederek durumu milyon kez daha kötüleştirdi."

"Ne?" diye patladı Ford. "Neden?"

"Vivien enkaz hâldeydi. Annem onun aile sıcaklığına ihtiyacı olduğunu söyledi. Belki de kendi kızının dönüp Vivien'in kızının dönmemiş olması onda bir suçluluk hissettirmişti. Ama bu Beckett'in da bizde kalacağı anlamına geliyordu. Ben uyumadım, yemek yemedim. Annemin yanından ayrılmıyordum. Babamın yanında olmaktan kaçınıyordum çünkü beni sürekli konuşmaya zorluyordu. Neredeyse tamamen çaresiz hâle gelmişti."

"Neden?" diye sordu Ajan Kerr. "Kelly evlilik sayesinde onun yeğeni hâline gelmişti. Esas aile baskısının annenin üzerinde olacağını düşünmüştüm."

"Annemin ailesi ona inanılmaz bir baskı yapıyordu. Babam buralı değildi ve Kelly bizimle yaşıyordu. Geriye dönüp bakınca, insanların onu suçlamaya başlamasından endişe ettiğini düşünüyorum. O zamanlar bunu fark edememiştim."

"Herkes beni konuşturmaya çalışıyordu ama ben yalnızca geri çekiliyordum. Birkaç hafta boyunca böyle devam ettik, araya tatiller girdi. Nereye baksam Beckett'ı görüyordum. 'Beni özledin mi?' diye fısıldıyordu. Bazen yanıma gelip artık biraz uyumam gerektiğini söylüyordu."

Joseph'in gözleri kapalıydı, yutkunmaya çalışırkenki çabası boğazından görülebiliyordu.

Daphne'nin yanında Ford öfkesiyle mücadele ediyordu ama ağzı kapalıydı.

"Beni konuşturmaya çalışıp duran bir terapistle götürdüler. En sonunda benden 'kötü adamı' çizmemi istedi. Ben de çizdim."

"Beckett'ın bir resmini mi çizdin?" diye sordu Joseph.

"Vivien, Beckett ve Kelly'nin bir resmini çizmeye çalıştım ama yalnızca sekiz yaşındaydım ve çok kötü bir ressamdım." Daphne iç geçirdi, o anı takip eden acısını hatırlıyordu. "Kendi ailemi çizdiğimi düşündüler. Babamı suçladığımı düşündüler."

"Ah hayır!.."

Daphne bunu kimin söylediğini bilmiyordu, çünkü gözlerini kapamış gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "O akşam polis geldiğinde babamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Terapist onlara benim çizdiğim resimden bahsetmişti ve onlar da babamı sorgulamaya gelmişlerdi. Babam bana baktı, ihane te uğraşmış görünüyordu ve ben konuşamıyordum. Bağırmaya çalıştım, onlara 'Hayır!' demeye çalıştım, o kişi babam değil demeye çalıştım. Onu sorgulamak için götürdüler ve eve döndüğünde... Yalnızca bana baktı. Çok yaralanmıştı."

"Haberler de peşinden yayılmaya başladı. Annemin ailesi ona karşı birleşti çünkü ona asla tam olarak güvenmemişlerdi. Annemin California'da tanıştığı bir müzisyendi. Beckett ise bir bakandı ve televizyonlara çıkıp babama türlü türlü isimler sıralıyordu. Tam bir kâbustu."

"Baban ne yaptı?" diye sordu Ajan Kerr.

"Babam ve annem benim hakkımda tartışıp durdular. Babam beni konuşturmaları gerektiğini söyleyip duruyordu."

Annemse beni koruyordu, hazır olduğumda konuşacağımı söylüyordu. Onların o gece tartıştıklarını hatırlıyorum. Bu, babamın sesini son kez duyacağım akşam olacaktı. Annemi bu yalana inanmakla suçlamıştı. Annem durmadan ağlıyordu. Kalbi kırılmıştı.”

Daphne gözlerini açtı, Joseph’in kederli bakışlarıyla göz göze geldi. “Böyle şeylerle işimde de karşılaştım.” dedi Daphne. “Bir çocuk suistimal ediliyor ve babası suçlanıyor, belki çocuğun kendisi ya da belki bir sosyal hizmet görevlisi tarafından ve sonra eşinin karar vermesi gereken o an geliyor. Çocuğumu mu korumalıyım yoksa sevdiğim adamın asla böyle haince, gizli kapaklı bir iş yapmayacağına mı inanmalıyım? Annem kendini böyle bir durumda buldu ve babamın yanında kaldı. Babam onun gözlerindeki o şüpheyi görmüştü ve sorgudan geri döndüğünde annemi bununla yüzleştirdi. Annem ondan özür dilemek istedi ama babam çok incinmişti.

“O gece benim odama geldi ve bana baktı. Hiçbir şey söylemeden yalnızca baktı. Çok üzgün görünüyordu ve ben ciğerlerim patlayıncaya kadar bu olanların doğru olmadığını haykırmak istedim. Onun hiçbir suçu olmadığını haykırmak istedim ama ağzımı açamıyordum. Benim bir şey söylememi, bir şey yapmamı beklediğinden emin değilim; bilmiyorum. Çok, çok üzgün görünüyordu ve çok kızgındı, hepsini bir tek bakışta anlatıyordu. Sonraki gün işe gitti ve işten sonra doğrudan grubuyla birlikte çalmaya... Bundan sonra onu kimse tekrar görmedi. Eve bir daha gelmedi.” Güçlkle yutkundu. “Ertesi sabah uyandığımda annem çılgınlık atıyordu. Birisi Fluffy’nin yavrularını öldürmüştü.”

“Beckett...” dedi Ford ve Daphne onun elini okşadı.

“Bunu elbette biliyordum. Annem birilerinin babama kızgın olduğunu düşündü. Bütün çevremiz ona karşı ayaklanmıştı ama babam hiçbir yerde bulunamıyordu. Onun suçlu olduğuna kanaat getirmişlerdi, tutuklanmadan önce kaçtığını düşünüyorlardı. İşler kötüye gitti, her şey tepetaklak oldu. Ben kendimi daha da geri çektim.” Daphne iç geçirdi. “Beckett’in, suçlunun babam olduğu hakkındaki atıp tutmasını izlemek benim için çok zordu. Vivien anneme saldırdı, babam onun kızını kestiği için ona çok öfkeliydi. Aile Vivien’in tarafını tuttu ve annem onlarla tüm bağlarını kopardı. Annemle birlikte Riverdale’a taşındık ve annem bir otelde oda temizlikçisi olarak işe girdi. Birkaç yıl sonra da boşandı. Gıyabında boşanmaydı elbette, çünkü babam bir daha geri gelmedi.”

“Annene hiç Beckett’tan bahsettin mi?” diye sordu Joseph.

“Evet ve hayır. Yeniden konuşmaya başladığımda anneme gidip “Bunu yapan babam değildi.” dedim. Onun bu kadarını bilmesi gerektiğini düşündüm. Daha doğrusu ona kim olduğunu söylemeye korktum. Ona bunu söyledikten sonraki sabah uyandığımda yeni kedimi ölü buldum. Annem önceki gece Vivien’i aramış ve ona söylediğim şeyi söylemişti. Bu Vivien için bir şeyi değiştirmemişti ama bunu Beckett’a anlatmış olduğunu biliyordum. Kedimi bulduktan sonra, anneme asla Beckett’tan bahsedemeyeceğimi biliyordum. Onun annemi öldüreceğini biliyordum, tıpkı söz verdiği gibi...”

“Taşındıktan sonra Beckett’ı tekrar gördün mü?” diye sordu McManus.

“Ara sıra kendini gösterirdi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Novak.

“Öylece... Öylece ortaya çıkıverirdi. Manavda ya da kütüphanede arkamı dönerdim ve o orada olurdu, kulağıma bir şeyler fısıldardı ya da parmağıyla boğazını işaret ederdi. Elkhart’ların yanına taşınana kadar bunu yapmaya devam etti. Güvenlik beni ondan uzak tutuyordu ama annem hâlâ Riverdale’da yaşıyordu ve hâlâ açık hedefteydi.”

“Ne zaman onu kontrol ettin ve öldüğünü duydun?” diye sordu Ajan Kerr.

Joseph hâlâ tek kelime etmemişti. İşkence ediliyormuş gibi duruyordu. Öfkeliydi. Ölümcüldü. Daphne ona kendisi için delice bir şey yapmaması için yalvarmak istedi ama bu düşüncesini kendisine sakladı.

“On beş yaşındayken... Hamileydim.” Daphne, Ford’a baktı, harekete geçmeye karar verdiği o anı hatırlıyordu. “Senin hareket etmeye başladığını hissetmiştim ve birden öylesine çok gerçeğe dönüşmüştün ki...” Daphne ona üzgünce gülümsedi. “Artık dikkate almam gereken ikinci bir yaşama sahip olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Onun sana da zarar vermeyi denemesi riskini göze alamazdım. Anlatmam gerektiğini biliyordum ama aklımda bir sürü soru vardı. Örneğin ona dava açabilir miydim? Ya olay zaman aşımına uğramışsa ve ona dava açsam bile polisler onu tutuklayamayacaklarsa? O zaman annemin başını daha büyük bir belaya sokmuş olurum. Böylece FBI’ya bir mektup yazdım ve zaman aşımını ve bir ebeveynin tanık koruma programına alınıp alınamayacağını sordum.”

Dedektif McManus kaşlarını kaldırdı. "FBI'ya mektup mu yazdın? Sonra ne oldu?"

"Ajan Baker beni ziyaret etti. İsmi Cladua Baker'dı. Onunla birkaç sefer daha buluştuk ve bana Beckett'in öldüğünü söyledi hatta bana Beckett'in ölüm sertifikasının bir kopyasını verdi."

"Peki bundan sonra olayı annene anlattın mı?"

"Hayır. Beckett artık bir tehdit olmaktan çıkmıştı. Annem bana babam konusunda inanıyordu ama bunu başka birine kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu. Bir amacı yoktu. Her şeyi arkamda bırakmak istedim." İç geçirdi. "Onun kızları kaçırdığını hiç düşünmemiştim. Onu bu gece gördüğümde her şey çok hızlı gelişti ve yüzüne dikkat etmedim, yalnızca Ford'un yüzüne bastırıldığı yastığın üzerindeki ellerini gördüm. Bir... Sanırım bir dejavu yaşadım, biliyorsunuz ya! Ama bunun yalnızca burada olduğunu düşündüm."

"Ama bütün bunlar bize onun bunu neden yaptığını açıklamıyor." dedi Novak. "Neden seni buraya çekti? Doug ve onun siyah kamyoneti nasıl Beckett ve onun beyaz kamyoneti ne bağlanıyor?"

"Dün gece beni almak için duran şey bir kamyonetti." dedi Ford. "Ama rengi siyah da olabilir. Ön farlarını gözüme tuttuğu için hiçbir şey göremedim." Kaşlarını çatı. "Beckett, Doug'ın büyük babasıyla Vietnam'da ordudan arkadaş olduklarını söyledi. Doug'la bu şekilde tanışmış."

Daphne yeniden iç çekti. Joseph ve Novak küfürler savurdular.

"Ne?" diye sordu Ford, endişelenmişti.

"Bill Millhouse'un güvenilir çemberine bu şekilde girdi." dedi Daphne. "Ona babalarının Körfez Savaşı'nda birlikte savaştıklarını söyledi. Doug adında bir oğlu olan ordudaki tüm askerleri araştırıyorduk. Eğer bu yalnızca bir taktikse, zamanımızı boşa harcadık demektir."

"Şimdi yeniden Doug'la kilit bağlantının Kim olduğu noktaya geri döndük." dedi Novak.

Ford donakaldı. "Affedersiniz? Siz neden bahsediyorsunuz? Kim'in bu herifle bir bağlantısı yok. *O bir kurban.*"

Daphne'nin kalbi sıkıştıyordu. "Ford, bilmen gereken şeyler var."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık Çarşamba, 23.15

Joseph odalarını birleştiren kapı eşiğine dayandı, boynuna astığı havlunun iki ucuna tutunuyordu, üzerine giydiği kot ıslak tenine yapışmıştı. Kurulanmakla zaman kaybetmemiştir, Daphne'yi yalnız bıraktığı için endişeleniyordu. Şu anki endişesi onun fiziksel güvenliğinden çok duygusal durumunun iyiliğiydi.

Annesi ve Maggie hastaneye gelmişti, Daphne'nin köpeğini de getirmişlerdi. Tasha doğrudan Daphne'nin koridora açılan kapısının önüne dikilmişti. İlk önce köpeği geçmeden kimse onun odasına giremezdi.

Hayır, Joseph duştan dışarı fırlamıştı çünkü Daphne'nin kendi banyosunda ağladığını duymuştu. Daphne kendini bırakmadan önce suyu sonuna kadar açmıştı. Ama Joseph duymuştu. Onun hıçkırıkları Joseph'in içini parçalıyordu.

Daphne şimdi pencerede durmuş, yağın karın yavaş yavaş sokağı kaplamasını izliyordu. Peruğunu takmamıştı. CSU'dan biri onu bulmuştu ama Beckett ona dokunmuştu. Daphne onu artık istemiyordu. Joseph bu ufak olumlu neticeden memnun olduğunu itiraf etmeliydi. Gerçek Daphne onun önünde duruyordu.

Ya da kendisi izin verdiği ölçüde gerçek olan Daphne... İhtiyatlı duruyordu, sanki biri onu zorlarsa parçalanabilecek gibi... Ama Joseph bu tuzağa düşmemişti. Bu kadının zayıf olduğu hiçbir nokta yoktu.

Ama o şimdi... Sanki şimdi biraz daha yumuşaktı. Duştan çıktığında çok sıkı olan bukleleri karışık kıvrımlar hâlinde kuruyordu, rüzgârın dalgalandırdığı deniz gibi. Yüzünde mak-

yaj yoktu, ipek pijamaları pembeydi. İnanılmaz genç ve çok üzgün görünüyordu.

Oğluna Kimberly MacGregor hakkındaki gerçeği anlatmak zorunda kalmıştı ve oğlu ilk seferde ona inanmamıştı, onun olayı yanlış anladığını düşünmüştü. Ama Ford'un Deacon ve Joseph'in yüzüne attığı bir bakış, Daphne'nin doğruyu söylediğine onu inandırmıştı. Kendini geri çekmişti, annesinin ona dokunmasına izin vermemişti.

Daphne onu bırakmak istememişti ama Ford ondan gitmesini istemişti. Hayır, yalnızca gitmesini değil "onu orada yalnız bırakmasını" istemişti. Deacon, Ford'a göz kulak olacağına ve ona zarar gelmeyeceğine söz vermişti. Daphne ancak bu söz üzerine oradan ayrılmıştı.

Sonra Daphne otele dönmüş; annesi ve Maggie'yi, Kate Coppola'nın dikkatli bakışları altında koridorda koşarken bulmuştu.

Joseph ve Daphne, Rampor'un ofisine girmeden bir dakika önce Kate, Joseph'e Daphne'nin annesinin ve Maggie'nin geldiğini mesajla bildirmişti. Joseph de Kate'den ikinci bir bildirime kadar onları otelden çıkarmamasını istemişti. Daphne hikâyesini anlatmak için hazırdu ve Joseph hiçbir şeyin onu rahatsız etmesini istemiyordu. Ayrıca Daphne'nin bildiği her şeyi Simone'un da bildiğini düşünüyordu.

Daphne, hikâyesini Ford'un hastane odasında anlatana dek Joseph bu konuda fena hâlde yanıldığını bilmiyordu. Ve hikâyesini bir kez anlattıktan sonra, Daphne şimdi bunu tekrar yapmak zorundaydı. Simone bir tek kasını bile oynatmamıştı, ta ki Daphne resmi çizdiği kısma gelene kadar... Babasının suçlanmasına neden olan resmi...

Simone ağlamaya başlamıştı, gözyaşları sessiz sessiz akıyordu ama Daphne'nin içini parçalıyordu.

Benim içimi de... Yine de Joseph'in orada olması pek yardımcı olmamıştı. Daphne hikâyesini anlatırken kendini çok sıkıkmak zorunda kalmıştı, yoksa bir şeyleri kıracaktı. Ya da birisini...

Joseph çocuk tacizcilerini, çocuk kaçırıcıları ve katillerini görmüştü. Her dosyada saldırganların cezalandırılmasını istemişti. Kurbanların acılarının hafifletilmesini istemişti.

Bu gece... Sanki içindeki bu paganca öldürme isteğini bastırmak için uzun zamandır böylesine çaba göstermesi gerekmemişti. Eşi kollarında öldüğünden beri... Kendi öfkesini böylesine kudurtan şey Simone'un acısıydı. Daphne'nin annesi de çok

şeyini kaybetmişti; evliliğini, kızının çocukluğunu, ailesini... Aynı zamanda kendi çocuğunu iyileştirme fırsatından daha mahrum kalmıştı çünkü Daphne sessizliğe mahkûm edilmişti.

Simone'un tepkisi onun kalbini kırmıştı. Maggie'ninki... Maggie'nin tepkisi ise onu şaşırtmıştı. Onun Simone için orada olmasını, kollarını arkadaşına sarmasını, onunla birlikte ağlamasını beklemişti ama yapmamıştı. Bunun yerine kendini gruptan ayırmış, neredeyse bir gözlemci gibi ifadesizce izlemişti. Maggie'nin tepkisi daha çok tepki vermemek olmuştu.

Belki de acılarla bu şekilde başa çıkıyordur. Ama Joseph'in içgüdüleri farklı bir şey olduğunu söylüyordu. Yalnızca ne olduğunu bilmiyordu. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Şu anda Daphne pencerenin önünde duruyordu, kaybolmuştu. Ona ilk önce neyle yaklaşacağını bilmiyordu; oğlu, annesi, travması ya da bunları duyunca kendi tepkisi... En kolayıyla başlamaya karar verdi: Ford...

"Seninle ilgisi olan bir durum, biliyorsun." dedi Joseph yumuşak bir sesle.

Daphne ona dönüp bakmadı. "Hangi durum? Çok fazla şey var."

Joseph onun yanına gelip ellerini arkasından beline doladı. Daphne ona yaslandı ve çaresizlikle iç geçirdi.

"Ford artık yetişkin bir adam Daphne." dedi Joseph. "Kendi başına üstesinden gelmesi gereken şeyler var. Karım öldüğünde ben de kendi kabuğuma çekildim. Dokunulmak istemedim. Kimsenin benimle konuşmasını istemedim, ailemin bile... Kendi yaralarımı sarıp devam etmem gerekti. Bu bazı açılardan Ford için ölümden de beter. Kim'in, düşündüğü kız olmadığını öğrendi. Kendi yaralarını sarması gerek. Kendi itibarını bulması gerek."

"Biliyorum. Sanırım bunu yapmak *benim görevim* değil." Joseph bu kelimelerin ucunun Ford'a mı yoksa Daphne'nin kendisine mi dokunduğundan tam emin değildi.

"Hayır, değil. Onun bundan kurtulmasını *istemek* senin görevin. Sen onun annesisin. İyi anneler böyle yapar. İyi anneler bir adım geri çekilirler ve oğullarına büyümeleri için izin verirler."

"Sanırım onun bağımlı olduğu kişi olmaya alıştım." dedi alçak bir sesle.

"Seni reddetmiş değil. Sana her zaman ihtiyacı var. Acı da hayatın bir parçası ve acıyla senin yardımın olmadan yüzleşmeyi öğrenmesi gerek." Joseph onu kulağından öptü. "Sana ihti-

yacı olursa senin orada olacağını bilmek onu rahatlatıyor. Bir güvenlik ağıyla birlikte çalışıyor. Seninle birlikte...”

“Teşekkür ederim.” dedi Daphne, sesi parça parça çıkıyordu. “Bu yardımcı oldu. Gerçekten...” Daphne parmak uçlarıyla gözlerinin altını sildi, sonra boğazını temizledi. “Bana daha çok yardımcı olacak şey Kimberly’i gerçekten büyük bir bıçakla gözünden bıçaklamak olacak, ama...”

Joseph kıkırdadı. “Her şeye sahip olamazsın. Sen müthiş bir kadınsın. Bu hoşuma gidiyor.”

“Bir canavar değil miyim?” Bu soruyu tereddütle sormuştu ve Joseph ciddileşti. İç geçirdi.

“Daphne, özür dilerim. Beckett’in ismini bildiğini öğrendiğimde şok olmuştum. Yine de senin bir canavar olduğunu hiç düşünmedim. Başından geçenlere sinirliydim. Bu pisliğin sana dokunmuş olmasından... Geçmişi geriye atmak için yapabileceğim hiçbir şey olmamasından... Bir kez olsun senin bir canavar olduğunu düşünmedim.”

Daphne’nin pencereden yansıyan yüz ifadesi saf bir acıyı belirtiyordu. “Beckett’in kaç kişiyi kaçırdığını merak ediyorum.” diye fısıldadı.

“Kaç kişi olursa olsun bu senin sorumluluğun değil.”

“Bunu o kızların anne ve babalarına anlatmayı dene. Bana anlatmayı dene. Onu rapor etmeden önce yedi yıl boyunca serbestti.”

“Seni akıl oyunları ile tehdit ettiği yedi yıl...”

“Hep Vivien’in kızı olduğu için Kelly’i seçtiğini düşündüm, bizim yürüyerek eve döndüğümüzü bildiğini, hatta belki Kelly’nin organize ettiğini... Bunu bir başkasına yapabileceğini bir kez olsun düşünmemiştim. Neden hiç düşünmedim ki?”

“Çünkü küçük bir çocuktun. Erken büyümeye zorlanmış küçük bir çocuk...”

“Biliyorum! Öte yandan pencerede durmuş kızlarının eve gelmesini bekleyen aileleri düşünmekten kendimi alamıyorum. Ford’un bir gün boyunca nerede olduğunu bilmemek bile neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyordu. O aileler yıllar boyunca bu acıya nasıl dayandılar?”

“Kelly ve Heather haricinde başka çocukların da mı kaçırıldığını varsayıyorsun?”

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Evet, düşünüyorum.”

“Onların kanının benim elimde olmasını istemiyorum Joseph. Ama öyle...”

“Hayır değil. Kan Beckett’ın yirmi yıl önce öldüğünü söyleyen her kimse onun ellerinde. Bu, Beckett’ın kendisi bile olabilir, kendini ölmüş olarak göstermiş olabilir. Bu basit bir bürokratik hata olabilir ama bu senin suçun değil. Sen bildiklerini anlattın tatlım. Beckett’ın bir şekilde bu bilgiyi değiştirmiş olması senin suçun değil. Nasıl yaptığını bulacağız. Eğer bu yanıltmadan Beckett sorumluyorsa ona bunu ödeteceğiz. Eğer bu gerçekten bürokratik bir hataysa... Bu hatayı yapan kişinin yerinde olmak istemezdim çünkü senin şu an hissettiğin kadar kendini suçlu hissedecektir.”

“Ajan Baker’la iletişime geçebilir miyiz? Soruşturmayı yaparken kiminle konuştuğunu sorabilir miyiz?”

“DC Saha Ofisi’ne Ajan Baker’ın dosyayı kapattığında verdiği raporu göndermeleri için talepte bulundum ve Ajan Baker’ın da benimle iletişime geçmesini istedim, gündüz ya da gece... Yine de bir şeyler öğrenmem muhtemelen yarın sabahı bulacak gibi duruyor.”

“Umarım yarın sabah Kim ve kardeşi için çok geç olmaz. Ve Heather için... Hâlâ hayatta olabilirler. Bir kabini bulmak nasıl bu kadar zor olabilir ki?”

Ekiplerin bu gecelik aramaya ara verdiği bilgisini almışlardı. Köpekler Ford’un gittiği yolu takip ederken onun kokusunu kaybetmişti.

“Yarın, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tekrar aramaya başlayacaklar. Vazgeçmiyorlar.”

“Başka şansları olmayabilir. Şu yağan kara bak. Her şeyi siliyor. Beckett kabinine çoktan geri döndüyse? Kesin onu öldürecektir.”

“Eğer kabinine geri dönerse birileri onu görecektir. FBI, Orman İşletmeleri Alanı’na çıkan bütün yolları gözetim altına aldı. Eğer biri oraya gelecek olursa bundan haberleri olacaktır.”

“Peki ya kabine hiç geri dönmezse ve biz o kabini hiç bulamazsak? Ya o kız bir mucize eseri hâlâ hayattaysa? Şimdi her türlü ölecek.”

Daphne giderek çözülüyordu, bu yüzden Joseph onu daha sıkı sardı. “*Kes şunu!* Kendini deli edeceksin. Buna sen sebep olmadın Daphne. Ve onların kanı senin ellerinde değil.”

“Seni duyuyorum. Ve buna minnettarım. Ben sadece... Neyse, boş ver.”

Joseph onu tekrar sıktı, bu sefer daha gevşek... “Konuş benimle.”

Pencereden göz göze geldiler. “On üç yaşındayken savcı

olmaya karar verdim çünkü onlar erdemli olurlardı. Ve onlar bir şeyleri değiştirirlerdi, olaylar yaşandıktan sonra bile... Onlar *adaletti*. Ve ben adalet istiyordum. Ona *ihtiyacım* vardı."

"Anlıyorum."

"Anladığımı biliyorum. Travis'le tanıştığım gün tek istediğim bir hukukçu olmak konusunda bilgi almaktı. O, tanıştığım ilk kişiydi."

"O da mı bir savcıydı?"

"Ah, hayır. O savunmacıydı. Eğer *bunu* biliyor olsaydım, ona en başından yaklaşmazdım bile." Hafifçe gülümsedi, sonra dudakları tekrar düştü. "Eğer Beckett'in hâlâ hayatta olduğunu bilseydim onu rapor ederdim."

"Bunu biliyorum tatlım."

"Sana minnettarım. Senin ne düşündüğün benim için önemli."

"Ama?"

Daphne tekrar iç geçirdi, bu kez öyle yorgundu ki bu iç geçiriliş onun kalbini ağrıtmıştı. "Hukuk diplomamı almak için çok çalıştım. Bir savcı olabilmek için çok çalıştım. Korkusuz olmak için... Korkulan biri olmak için... Kendimi kurbanlara adalet getirmeye adanmak için... Ama şimdi?.. Tanrım, bu söylediğim çok bencilce olacak."

"Yani? Baş başayız Daphne; konuş benimle."

"Sorun şu ki artık kimse kurbanlar için ne kadar çalıştığımı umursamayacak. Ya da kaç kötü adamı parmaklıkların arkasına gönderdiğimi... Bu olanlar açığa çıktığında -ve eminim çıkacak- herkes 'O adamı rapor etmek için *yedi yıl* boyunca beklemiş mi?' diyecek ve ben bunun nedenini açıklamak zorunda kalacağım. Bu da benim tüm hayatımı açığa dökecek, herkes bunu görebilecek. Bu benim kariyerimi mahvedebilir, uğruna çabaladığım her şeyi mahvedebilir."

Ve bu da, diye düşündü Joseph karamsarlıkla, Daphne'nin tüm geçmişini ifşa ederek ona zarar vermeye çalışan ve ondan nefret eden biri için mükemmel bir sebep. Yine de, neden şimdi? Tüm bunlar nasıl oluyor da Doug'a ve Millhouse'lara bağlanıyor?

Daphne gözlerini kırptı ve yanaklarından iki damla yaş aktı, dışarıda yağan kar gibi peşinden diğer yaşlar da geldi. Bir duygu patlaması ya da vücudunu sarsan hıçkırıklar yoktu. Drama yoktu. Yalnızca onu sarıp sarmalayan basit bir çaresizlik ve gidilecek hiçbir yerin olmadığı hissi...

"Kendimi ya da kariyerimi düşünüyorum olmam çok bencil-

ce,” diye fısıldadı kesik kesik, “çünkü Beckett’ın başka kurbanları da olmuş. Aileleri, onun ismini biliyorken neden hiçbir şey söylemediğimi bilmek isteyecekler. Onlara anlatmak zorunda kalacağım. Beni küçümseyecekler Joseph, beni *zayıf* görecekler. Onlara haksız olduklarını söyleyemeyeceğim.”

Daphne onun kalbini kırıyordu. O asla zayıf bir kadın olmamıştı. Travmaya uğramış bir çocuktuk. Bu kadında zayıflığa dair hiçbir şey yoktu ve Joseph bunun aksini söyleyen herkese karşı onu savunurdu. Bu, Daphne’nin kendisi olsa bile...

“Seni küçümsemeyecekler Daphne. Gel hadi.” Perdeleri kapatıp onu kollarında döndürdü ve köşedeki koltuğa doğru sürükledi. “Benimle otur.”

4 Aralık, Çarşamba, 23.30

Pekâlâ... Mitch dürbününü indirdi, Carter perdeleri çektiikten sonra onları göremiyordu. Ajan Carter ve Daphne... Bunu beklemiyordu.

Yazıklar olsun Ajan Carter! Bir tanıkla arkadaşlık etmek ve bir suçluyla... Yine de Mitch buna şaşırılmamalıydı. Marina’nın kurşunlarından onu kurtarmak için öne atlarken Carter’in yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Kadının kurtaran bir adam...

Ama... Tam da şu anda Joseph çok aciz görünüyordu. Bir bebek gibi ağlayan kadının rahatlatmaya çalışan bir adam... Daphne giderek zayıflamaya başlayacaktı.

Wilson Beckett bu akşam oldukça meşgul bir adam olmuştu. *Yine de buraya gelmesi epey sürdü.* Tankına benzin doldurmak Mitch’in tahmin ettiğinden uzun sürmüştü.

Ama Beckett geldiğinde, zamanını iyi değerlendirmişti. Mitch’in polis telsizinde yakaladığı ilk BOLO’da Beckett doktor önlüğü giyen, silahlı ve tehlikeli biri olarak tarif edilmişti. Bir hastayı öldürmeye teşebbüs ettikten sonra bir polisi bıçaklamıştı. *Yürü be Beckett!*

Birkaç dakika sonra BOLO’ya beyaz bir pikap kamyonet bilgisi eklendiğinde hastanenin güney batısında acil durum personeli yaralanmıştı. Beckett o önlüğü almak için birilerinin canını yakmış gibi görünüyordu.

Geri zekâlı! O önlük için kimseyi yaralaması gerekmiyordu. Hastanenin çamaşırvhanesinde bolca önlük bulabilirdi. Eğer adamı evine kadar takip etse giysi dolabından bir sürü başka önlük de yürütebilirdi. Şimdi yeni bir kurban ve Beckett’ın

kellesine biçilmiş daha büyük bir ödül vardı. Ve bu Beckett'in kendi sorunuuydu.

Beckett'in sorunları dağ olmuştu.

Çünkü polisler hastaneye geri döndükten sonra BOLO, şüphelinin adıyla yeniden güncellenmişti. Wilson Beckett... Daphne itiraf etmişti.

Mitch şaşırılmıştı. Daphne'nin bunu itiraf edip etmeyeceğinden, bu sırrını yakında kazılacak mezarına götürüp götürmeyeceğinden emin değildi. Beckett'in ismini açıklayacağını tahmin etmişti ama yirmi yedi yıl önce o yer altı sığınağında bulunduğu dair kanıtlar gösterilip, utançtan yerin dibine geçtikten sonra bunu yapacağını düşünmüştü. Bunu en başından beri bildiğini kabul ettikten sonra...

Daphne her şeyi doğrudan paylaşmıştı ve şimdi bütün pislikler bir yağmur gibi başından aşağı yağacaktı. Kariyeri sona erecekti. Ailesi gerçeği öğrenecekti. İki düzineden fazla kızın ailesi, Daphne'ye bu açıklamayı neden Beckett kızlara işkence yapıp onları öldürmeden önce yapmadığını soracaklardı. İki düzineden fazla kızın ailesi kendi paylarına düşen eti isteyeceklerdi.

Üzgünüm çocuklar. Sırada beklemek zorundasınız. Daphne Montgomery benim.

4 Aralık, Çarşamba, 23.30

Daphne, Joseph'in kendisini köşedeki koltuğa götürüp kucığına oturtmasına izin verdi. Ona sığınmıştı, yanağını onun sıcak göğsüne bırakmış, gözyaşları akmaya devam ederken onun sakin kalp atışlarını dinlemişti. Gözyaşlarını durduramayacak kadar yorgundu.

Daphne kendini bıraktı, kendini tamamen Joseph'e teslim etti. Onun kokusunu içine çekti; duştan kalan sabunu, tıraş losyonunu... Joseph onu sıkıca sarmıştı, bir eli kalçasının üzerinde onu kendine çekiyor, diğer eliyle sırtını okşuyordu. Yavaşça, sıkıca, ritmik olarak...

Onu sakinleştiriyordu. Gözyaşları yavaşladı, durdu. Ta ki geriye yalnızca çıplak, önüne geçilemeyecek gerçek kalana dek... *Onca yıl...* Daphne, Beckett'in öldüğünü düşünmüştü. *Ama ölmemişti. Dışarıda bir yerdeydi. Bunu tekrar tekrar yapmıştı.* Daphne kurbanlarla nasıl yüz yüze gelecekti? Onların aileleriyle...

Kendi ailesiyle, kendi arkadaşlarıyla, kendisiyle... *Benim suçum değil. Bilmiyordum.*

Bu mazereti mahkemede kaç kez duymuştu?

“Ben ne yaptım Joseph?” diye fısıldadı.

“Yanlış bir şey yapmadın.” diye mırıldandı. “Çocuk yaşı-taydın.”

Çok kesin konuşuyordu ve Daphne zihnen onun doğru söylediğini biliyordu. Çaresizce ona kalbiyle de inanmak istiyordu.

Sırtını okşayan el saçlarına doğru yükseldi, ilk önce yavaş-ça, sonra adım adım baskıyı arttırarak bir masaja dönüştü, önceki gün kafasını çarptığı yere özellikle dikkat ediyordu. Daphne başını önce bıraktı ve çok değerli birkaç dakika boyunca masajın ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmedi. Joseph tam olarak ne kadar bastırması gerektiğini biliyor gibi görünüyordu.

Neresinin acıdığını tam olarak biliyor gibi görünüyordu. Daphne’nin yanında başka bir peruk olsaydı da şu anda onu asla takmazdı. Joseph’in başına dokunuşu çok iyi hissettiriyordu.

Daphne farkında olmadan sessizce inledi. Joseph nefes alırken ciğerleri genişlemiş, Daphne’nin altındaki kalçaları hareket etmişti. Sertleşmişti ama talepkâr değildi.

“İyi hissettiriyor mu?” diye sordu, sesi göğsünün derinliklerinden gelmişti.

“Hı hı!.. Teşekkür ederim. Dün sabahtan beri başım ağrı-yordu. Ford bulunduktan sonra en kötüsünün geçtiğini düşün-müşüm. Ve bir anne olarak; geçti.”

“Ama bir insan olarak?”

“En kötü kâbusumdu.”

“Coppola dün gece bir rüya gördüğünü söyledi. Bir kâbus... Beckett’ı mı gördün?”

“Evet. O küçük odayı ve Kelly’nin çılgınlıklarını... Ve...” Tereddüt etti, bunu anlatmak istemiyordu ama mecbur olduğunu biliyordu.

Daphne, Joseph’in duyduğu korkuyu onu saran kollarında hissedebiliyordu, gerilmişti. “Ve?” dedi, sesi tehditkâr çıkmıştı.

Daphne iç geçirdi. “Tamamen doğruyu anlatmadım.”

“Sana dokunmadığını söylemiştin.” Joseph öylece kalakal-dı. “Hayır, Kelly’e dokunduğu gibi sana dokunmadığını söyle-miştin. Neden bunu daha önce söylemedin?”

“Bana dokunmadı. Aslında dokunabilirdi. Bu yüzden

kaçtım. Bunu daha önce söylemedim çünkü Ford oradaydı ve bunu onun bilmesini istemedim. Birinin gerçeği bilmesi gerekiyor çünkü şimdi... Başkalarının da olduğunu öğrendik.”

“Ne yaptı?” diye gürledi.

“Bir şey yapmadı ama bir şey söyledi. Sakin olabilir misin Joseph? Bu hırıltıların beni huzursuz ediyor.” Daphne iç geçirdi, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Ben erken gelişmiştim. Hep olduğumdan olgun görünürdüm. Sekiz yaşındayken sınıfta antrenman sütyeni giyen tek kişiydim.” Omuz silkti. “Beckett bunu fark etmişti.”

Joseph öfkesini bastırıyordu. “Ve sonra?”

“Benim saçımı okşadı ve bana biraz daha ‘olgunlaşmam’ gerektiğini söyledi. Ben biraz daha büyüyene kadar beni orada tutmayı planladığını düşünüyorum. Beni öylece bırakacak değildi yani.”

“Beckett ölmeyi hak ediyor.”

Joseph’in ifadesi ölümcüldü ama Daphne tüm hayatı boyunca hissettiğinden daha güvende hissediyordu. “Sana tamamen katılıyorum ama bunu senin yapmanı istemiyorum.”

Karanlık ve kararlı gözleri Daphne’ninkilerle buluştu. “Neden?”

“Birincisi, bu kanunlara aykırı bir şey... Ne söylemem gerektiğini biliyorum ama bu onun doğruluğunu azaltmıyor. İkincisi... Ben, bana yapılanı aynen ödeten tipte bir kadıyım. Yaptığımız her hareketin bir bedeli var. Benim yüzümden hayatının geri kalanında herhangi bir olumsuz bedelle yaşamamı istemiyorum. En azından kesinlikle gerekli olmayan şeyler için...”

“Beckett’ı öldürmek gerekli görünüyor.” dedi Joseph karanlık bir ifadeyle.

“Gerekli olan şey onu durdurmak. Gerekli olan şey adalet.” Daphne parmağını onun gergin dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Gerekli olan şey kurbanların ailelerini için ona hüküm giydirmek.”

Joseph gözlerini kapattı. “Haklısın. Ama onu hâlâ öldürmek istiyorum.”

“Ben de istiyorum ama sana biraz daha olgunlaşma hikâyesini anlattım çünkü onu yakalamana yardım edebilir. Kelly on yedi yaşındaydı ve Heather da öyleydi. Hâlâ öyle. Bana ilgi göstermesinin tek sebebi beni uygun bulmuş olması olabilir. Ama ilgisinin kronolojik yaşla alakası olmayabilir. Bu yüzden araştırmanı olası kurbanlarla sınırlama.”

"Anlıyorum." dedi öfkeyle. "Hatırladığın başka bir şey var mı?"

"Gülüşü... Merdivenlerden yukarı çıktığı zaman... Kelly'e tecavüz ettikten sonra, bana bakıp her şey normalmiş gibi gülümserdi. Sanki... Ward Cleaver⁶⁰ ya da ona benzer biriymiş gibi... Sonraları ben eve geldiğimde beni kontrol altında tutmak için..."

"Seni korkuttuğundan mı bahsediyorsun?" diye sertçe araya girdi Joseph. "Çünkü bu, o anlama geliyor. Masum bir çocuk bütün gücü elinde bulunduran bir yetişkin tarafından korkutuluyor."

Joseph'in sözleri kafasında yankılanırken, bir ses Beckett'in zihnindeki görüntüsünü yıkıp geçti. "Maggie de tam olarak bunu söylemişti."

Daphne, Joseph'in bir anlık şaşkınlığını hissedebiliyordu. "Maggie biliyor muydu?"

"Maggie ve ifademi verdiğim FBI ajanı bunu bilen yegâne kişiler."

"Onun adını da mı?"

"Hayır. Maggie bana onun ismini söylettiremedi. Onun ismini telaffuz ettiğim tek an Ajan Baker'la konuştuğum andı. Bu geceye kadar..."

Joseph bunu kafasında tarttı. "Yani Beckett seni korkuttuğunda sana gülümsüyor muydu?"

"Evet. Bu kismama neden oluyordu. Onu son görüşüm Travis'le tanışmamdan bir önceki akşamdı. Ben işten çıkmış otobüs durağına yürüyordum ve Beckett oradaydı, sokak lambasının altında durmuş bekliyordu. Bana gülümsedi ve parmağıyla boğaz kesme işareti yaptı. Koşarak restorana geri döndüm, kustum. Maggie'yi arayıp beni almasını söyledim. Bana adamın ismini söylemem için yalvardı ama çok korkmuştum."

"Maggie bana senin üvey büyük annen olduğunu söylemişti. Onunla nasıl tanıştın?"

"Babam bizi terk ettiğinde, annemle Riverdale'da bu kibar hanımefendinin bodrumunda küçük bir daireye taşınmıştık."

"Kibar hanımefendi Maggie miydi?"

"Evet, oydu. Büyük bir çiftlik evi ve bir sürü toprağı vardı, hatta atları da..."

"Ah, ben de atların nerede hikâyeye dâhil olduğunu merak ediyordum."

60-Leave It To Beaver adlı 1950'lerde yayınlanan bir Amerikan sitcom'undaki karakterlerden birinin adı.

"Maggie'nin atlarıydı. Kocasını bir seyisti, o civarlarda oldukça ünlüydü. Her neyse, annemle birlikte eski arabamızla oraya geldik, sahip olduğumuz her şeyi o arabaya tıktırmıştık. Beni eve götürdü, Maggie'yle tanıştırdı ve bodruma gitmek için merdivenlerden inmeye başladı. Ben aklımı yitirmiştim."

"Sebebinin anlayabiliyorum."

"Hâlâ yer altına inince sorun yaşıyorum. Annem beni rahatlatmaya çalışıyordu ve Maggie bana bakıyordu. Dehşete kapılmış gibi değildi ama daha çok beni inceliyordu. Hiç ses çıkarmadan, gürültü yapmadan gözlerinin önünde tümenden eriyordum."

"Sekiz ay boyunca konuşmadığını söylemiştin. Hiç mi? Tek kelime bile mi?"

"Tek kelime bile... Annem telaşlanıyordu, bizi dışarı atmalarına neden olacağımı söylüyordu. Sonunda Maggie annemi durdurdu. Ona kimsenin bizi dışarı atmayacağını ve benim merdivenlerden aşağı inmeme gerekmediğini söyledi. Bana atları seven bir kız için dekore edilmiş bir oda verdi. Maggie bir sosyal hizmet görevlisiydi ve kocasıyla birlikte koruyucu anne babalık yapıyorlardı. Evi her zaman çocuklarla dolu olmuştu. Fakat artık boştu, çünkü kocası vefat etmişti ve evine başka kimseyi kabul etmeye gönlü elvermiyordu."

"Sen ve annen gelene kadar..."

"Evet. Yas tutma zamanının geçtiğine karar vermişti. Bana karşı çok sabırlı davrandı, annem çalışabilsin diye benimle ilgilendi. Finansal olarak, kocanın eşini terk etmesi, ölmesinden bazen daha kötü olabiliyor. Sefil durumdaydık."

"Eğer ölmüş olsaydı, en azından onun aylığını alabilirdiniz."

"Aynen öyle. Birkaç ay geçtikten sonra ahıra girebilirdim ve Lulu'yla tanıştım. O at ve Maggie benim kurtuluşumdu. En başta küçük bir hayalet gibiydim, sürekli izliyordum. Sonra bir gün Maggie elime bir kaşığı verdi. O atı tımarlayıp hayata geri dönecektim. Yeniden dünyanın bir parçası olacaktım. Ne zaman bir kâbus görsem ya da panik atak geçirsem, Maggie beni ahıra götürür ve elime bir kaşığı tutuştururdu. O kadar tımandan sonra Lulu'nun tüylerinin tamamen dökülmemiş olması gerçekten bir mucize. Ama ben Lulu'yu tımar edip ona banyo yaptırırdım. Sonra onu sürerdim ve kulağına sırlarımı fısıldardım. Yüzüme çarpan rüzgâr, istediğim her yere gidebilmenin özgürlüğü, bir hayvana kendini adamanın değeri... Beni yavaş yavaş iyileştirdi."

Daphne iç geçirdi. "Ve sonra bir gün ahırda sadece ben, Maggie ve atlar varken her şey birdenbire ağzımdan döküliverdi. Maggie'yi hayatım boyunca ağlarken gördüğüm tek an buydu. Ona anlattıktan sonra dehşete düşmüştüm. Annemin bilmesini hiç istemedim. Annem benim için ailesini karşısına almıştı, benim yüzümden onları kaybetmişti. Babam benim yüzümden gitmişti."

"Lütfen bana 'bunların senin yüzünden olmadığını artık bildiğini' söyle."

"Bunu zihnimde kabullenebiliyorum ama hâlâ buna inanmıyorum. Anneme anlatmamamın diğer sebebi de ona Beckett'ın ismini vermeden beni rahat bırakmayacak olmasıydı. Ve sonra Beckett onu öldürecekti. Bundan şüphem yoktu."

"Sanırım bunu anlayabiliyorum."

"Ben uzun bir süre yalnızca evde eğitim görmüştüm çünkü konuşmaya başladıktan sonra bile normal bir okula gitmeye hazır olmam yıllarımı aldı. Annem ve Maggie'den başkasının bana dokunmasına izin vermem yıllarımı aldı. Eğer birisinin 'Beni özledin mi?' dediğini duyarsam günlerce içime kapanıyordum ve zavallı Lulu hayatının tımarını alıyordu. Eğer Beckett çıkıp bunu söylerse her şey en başa dönüyordu."

"Bugüne kadar mental bir çöküntü yaşamamış olman bir mucize."

"Bir kez yaşamıştım. Beckett'ın ilk ortaya çıkışı nihayet bölgedeki bir okula başlamamdan sonra oldu. On bir yaşındaydım. İlk günümdü, okul servisine doğru gidiyordum ve birisi beni arkadan itti. Kitaplarımı düşürdüm. Onları almak için yere eğildim ve bir adam bana yardım etmek için yanımda durdu. Teşekkür etmek için başımı kaldırdım ve Beckett tam oradaydı."

"Tanrı'm!.."

"Evet. 'Beni özledin mi?' dedi ve 'İyice olgunlaşmış gibi görünüyorsun.' diye ekleyerek beni kolumdan çekmeye çalıştı. Sonra hatırladığım ilk şey hastanede uyandığımdı. Ondak koşarak kaçmışım, zihnimde çılgınlık ata ata... Sonra bir sokağa girmişim ve neredeyse bir otobüs tarafından eziliyormuşum. Uzaklaşmaya çalışırken ayağım takılmış, kafamı çarpmışım. Sonra beni hastaneye kaldırmışlar."

Joseph'in ifadesi giderek acımasızlaşıyordu. "Beckett'ın ölmesi gerek Daphne."

"Biliyorum. Sana bunları anlatma sebebim bu değil. Bunlar, öfkeli ve acı çeken aileler bana onu neden daha önce

ihbar etmediğimi sorduklarında anlatmam gereken şeyler. Onu FBI'ya ihbar etmek için neden yedi yıl beklediğimi sorduklarında anlatmam gereken şeyler.”

“FBI sana Beckett'in öldüğünü söyledi.”

“Çünkü eyalet polisinin kayıtlarında öyle görünüyordu. Beckett'in kendisini ölmüş gibi gösterdiğini mi düşünüyorsun?”

“Akla ilk gelen açıklama bu gibi görünüyor. Ölü olunca insanlardan uzakta yaşayabilirdi. Kimsenin onu aramasından endişe etmesi gerekmezdi.”

“Ceza çekmekten korkmadan öldürebilirdi. Onun otopsi raporunu görmek istiyorum. Kendisinin yerine koyacağı bir ceset mi buldu yoksa bunun için birini mi öldürdü merak ediyorum. Medikal İnceleme'nin belgeyi imzalaması için birinin ölmüş olması gerek.”

“McManus sabah ilk iş olarak eyalet kayıtlarının tutulduğu ofise gidecek ama ölüm sertifikasının bir kopyasını internete görebilme şansımız olabilir.”

“Bunu şu an yapabilir miyiz?”

“Elbette... Bu sorulardan en azından birini şimdi cevaplamış oluruz.”

Wheeling, West Virginia, 4 Aralık, Çarşamba, 23.45

“Hey, evlat! Ford, iyi misin?”

Hayır. İyi değilim. Ford tavana baktı. Hissizdi. Gözlerini ilk açtığı anda annesinin yüzünü görmüştü. *Her şeyin iyi olacağını düşünmüştüm.* Annesi onun en büyük endişesi olmuştu. Kendine biraz olsun bakmasa hastalanırdı.

Ve annesi her hışırdığında Ford hâlâ kanserin geri geleceğinden korkardı.

Gözlerini ikinci kez açtığında görebildiği tek şey, hiçbir şeydi. Çünkü suratımın üstünde lanet olası bir yastık vardı.

Annesinin sesini duymuştu. Onun savaş naralarını... Eğer Ford, Beckett'in yerinde olsaydı bundan korkardı. *Artık onun adını biliyorum. Çünkü annem bana onun adını söyledi.* Çünkü o en başından beri biliyordu.

Annesi o puştı yirmi kiloluk bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi kenara fırlatmıştı.

Anneme bulaşmamalıydın, diye düşündü içinde küçük bir gururla. *Annem aslan gibiydi, beni koruyordu. Hayır. Onunla*

gurur duymak istemiyorum. Ona kızmak istiyorum. Kim'le ilgili söylediği onca şeyden sonra... Bunlar doğru olamaz. Olamaz işte.

Bana tuzak kurmadı. Benimle olmayı yalandan istemedi, bunu beni Doug'a götürmek için yapmadı. Ya da her kimse... Kim yapmadı. Yapamazdı.

Yapabilir miydi?

"Hey, evlat!" Bu o federal polisti. Novak... Ford onu görmezden gelmeye devam ediyordu. *Belki gider.* "İyi misin Ford? İyi olduğunu belirtecek bir şeyler söyleyebilirsin, en azından fiziksel açıdan, yoksa seni sonsuza kadar sinir edebilirim. Benim özel yeteneklerimden biri de bu. Şimdi tekrar soruyorum. İyi misin Ford?"

Ford kızgınlıkla soludu. "İyi gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, tam anlamıyla bok gibi görünüyorsun. Son iki günde çok şey yaşadın. Sanırım buna hakkın var. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Mesela annenin doğruyu söyleyip söylemediği hakkında..."

Ford, federal polise bakmak için başını çevirdi. Novak kapı eşiğine yaslanmıştı, sakın görünüyordu ama şu ısıklık çalan görüntüsünün altında çarpıcı bir adam vardı.

"Lütfen biraz yaklaşın." dedi Ford nazikçe ve Novak söyleneni yaptı, Ford'un hastane yatağının yanına geldi, gözlerine bakabilmesi için bakışını sabit tuttu. İki gözü de farklı iki rengi içinde barındırıyordu, muhteşem bir mavi ve çikolata kahverengisi, tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir çizgi roman süper kahramanı gibi görünüyordu, gerçek olabilmek için fazla kaslıydı. "Acıyor mu?"

"Gözlerim mi? Hayır. Kötü bir gün geçirdiğin için sana bir kişisel soru sorma hakkı daha veriyorum ama sonra işe döneceğiz. Anlaştık mı?"

"Evet. Bu... Özgünlüğün sebebi ne?"

Novak dudaklarını buktü. "Sen annenin oğlusun değil mi? Tek bakışta her şeyi çözen... Ailemdeki bir genetik bozukluk... Bulaşıcı ya da ölümcül değil, yalnızca görüntüsü farklı."

"Pekâlâ..." Ford'un başka soruları da vardı ama tek soru sormasına izin verildiği için bu sınıra saygı gösterdi ve federal polisin konuşmak istediği konuya geri döndü. "Annem gerçeği anlatıyor mu?"

"Evet. Aslında bazı şeyleri de anlatmadı; ya sadece unuttu ya da senin canını daha fazla yakmak istemedi."

“O zaman bana anlatın. Lütfen!”

“Kimberly’nin bir sabıka kaydı olmasıyla ilgili anlattığı her şey doğru. Henüz Kim’in bu Doug denen kişiyle nasıl tanıştığını bilmiyoruz. Bazı soygunlarda birlikte çalıştıklarını biliyoruz. Senin hikâyen için önemli olansa bir eyalet polisinin evinde yaptıkları hırsızlık... Doug senin üzerinde kullandığı şok tabancasını buradan almış. Kimberly polisin kızının bir tanıdığıymış. Polisin evine de bu şekilde girmiş.”

“Kasanın şifresini nereden biliyormuş?”

“Kasanın üzerindeki havalandırma boşluğuna bir webcam yerleştirmiş. Doug’la birlikte bu yöntemi sık sık uygulamış gibi görünüyor. Elimizde ikisinin birlikte yürüttükleri silahların bir listesi var.”

“Onlar...” Ford güçlkle yutkundu. “Doug ve Kim?”

“Sevgililer miydi? Muhtemelen... Son zamanlarında. Bunu bilmiyorum.”

“Lanet olsun!”

Novak ona anlayışlı gözlerle baktı. “Bu zaten çoğu şeyi özetliyor.”

“Yani tıpkı annemin anlattığı gibi Kim bana tuzak kurdu.”

“Evet. Üzgünüm Ford! Bu bilgilerin çoğunu annenin özel dedektifi buldu. Doug’ı yakalamak için önemli nedenleri var.”

“Beni bulmak... Değil mi?”

“Kısmen... Annenin sana anlatmadığı diğer şeylerden biri de bu. Bunu bilmen gerektiğini hissediyorum. Sana bir koruma tutmak istiyordu.”

“Ona ‘hayır’ demiştim.”

“Ama o yine de birini tuttu.”

Ford’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne yaptı?”

Novak bir omzunu kaldırdı. “Öyle ya da böyle öğrenecektin. Koruma, Maynard için çalışıyordu. İsmi Isaac Zacharias idi. Maynard senin arkadaşın değil mi?”

“Evet, aramız iyidir. Bunun esas nedeni yalnızca annemin arkadaşı olması. Ona ‘baba’ demek zorunda değilim. Bu gece anneme gerekenden çok daha fazla dokunan bazılarının aksine...”

Novak beyazlamış kaşlarını kaldırdı. “Joseph Carter’ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışmak fena değil. Benim bununla bir sıkıntım yok, Carter annenle oldukça ilgileniyormuş gibi görünüyor. Neyse, Maynard’a dönecek olursak... Kaçırıldığın o gece var ya!.. Onun arkadaşı öldürüldü. Doug neredeyse onun kafasını gövdesinden ayırmış.”

Oda etrafında dönmeye başlayınca Ford yatağın kenarına sıkı sıkı tutundu. "Hassiktir!"

"Kesinlikle... Maynard bu yüzden bu olayla böylesine ilgiliniyor. Polisken Zacharias onun eski ortağıydı. Annenin olayın kafa kesilmesi kısmını bilip bilmediğinden emin değilim. Carter'ın annenin bunu duymasına engel olmaya çalıştığını zannediyorum."

"Aman Tanrı'm! Zavallı Clay! O zavallı adam... Zacharias... Beni korumaya çalışırken öldü."

"Bu onun göreviydi. Aslında kendisi sıçıp batırdı, her şeyi bilmen için söylüyorum. Zacharias, Kim'in geçmişini hiç kontrol etmemiş, ettiğini söylemiş olmasına rağmen. Maynard'a Kim'in temiz olduğunu söylemiş. Eğer işini doğru yapmış olsaydı... Şey, işler daha farklı gidebilirdi. Fakat Maynard sadık bir tipe benziyor."

"Öyledir. Bunun bir başarısızlık olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle olduğunu söylemedim. Demeye çalıştığım, işi berbat edenin arkadaşı olduğunu biliyor ama hâlâ Doug'ı bulmak için çaba sarf ediyor. Polisin evindeki webcamı o ve asistanı buldu. Ayrıca Kim ve Doug'ın girdiği diğer evleri de onlar buldu."

"O çok mükemmel görünüyordu." dedi Ford öfkeyle. "Beni aptal yerine koydu."

"Fitzpatrick onun odasını araştırdı. Küçük notlar bulmuş. Kim senin neleri sevip neleri sevmediğini araştırıyormuş; müzik, yemek, hobilerin... Bu yüzden bu kadar mükemmel görünüyordu."

Ne kadar aşışlayıcı. "Lanet olsun!"

"İlk kız arkadaşın mıydı?"

Ford kaşlarını çatı. "Bana iyi davrandığınız için bir kişisel soru hakkı vermiştim ve bu o soruydu: Evet."

"O zaman iyileşmen biraz zaman alacak evlat. Çoğu erkek farklı şekillerde ihanete uğrar. Bilirsin seni bir futbolcuyla aldatır. Sen, sen sanki ilk yolculuğun için *Titanik*'i seçmişsin. İyi tarafı şu ki eğer bundan sonra bir bota da binecek olsan, asla o kadar kötüsü olmayacak."

Federal polisin söyleyecek başka şeyleri de varmış gibi duruyordu. "Başka?" diye sordu Ford.

"Annen bu anlatacağım şeyi bilmiyor ve benim biliyor olmamın tek sebebi de Maynard'a doğrudan sormuş olmam."

Kim'in arkadaşının söylediğine göre Kim ve Doug seks yaparken korunmuyor olabilirlermiş."

Ford'un midesine kramplar giriyordu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Bak, ben senin baban değilim. Kimsenin babası değilim. Muhtemelen de kötü bir baba olurdum ama ben bir ağabeyim... Ve... Eee, kız kardeşlerimden biri ona temiz olduğunu söyleyen erkek arkadaşına güvendi. Çocuk temiz değildi ve şimdi kız kardeşim de değil."

Ford güçlüğüle yutkundu. "Kız kardeşinin durumu tedavi edilebilir mi?"

"Bu zamanda pek değil. Kimse Kim'in STD'si olduğunu söylemiyor. Eğer prezervatif kullandıysan, büyük ihtimalle bir sorun olmayacaktır. Buna rağmen yine de teste girmen gerekiyor. Anladın mı?"

"Evet." Ford yıkılmıştı, ellerini yüzüne kapattı. Göğsünde bir hıçkırık büyüyordu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yerde bir sandalye sürtme sesi duydu, Novak sandalyeye otururken plastik, ses çıkarmıştı.

"Sorun değil." dedi Novak yumuşak bir sesle. "Eğer ağlamak gerekiyorsa, ağla. Kapıyı kapatırım ve kimse içeri girmez. Ya da burada kalabilirim. Sana bırakıyorum. Benim hislerim iki türlü de aynı."

"Ağlamak istemiyorum." dedi Ford sertçe. "Son ağladığımda pek iyi olmamıştı."

"Bu ne zamandı?"

"Annem hastalandığı ve babam gerçek bir ibnelik yaptığı zaman... Ve büyükannem, annemi geri getirebilmek için benim atımı satmak zorunda kaldığı zaman..."

"Kaç yaşında?"

"Ben mi, at mı?"

"Sen..." dedi Novak, sesinde bir eğlenceyle.

"On iki..."

"Ne yaş ama!.. Annenin nesi vardı?"

"Göğüs kanseri idi. Yirmi altı yaşındaydı. Şu anki yaşında olsaydı iyileşmek için yüzde doksan şansı vardı. O zaman ona beş yıl daha yaşaması için yüzde altmış ihtimal vermişlerdi."

"Annen bunu gerçekleştirdi."

"Annem bir savaşçıdır. Ama ben... Ben hayatım boyunca böylesine korkmamıştım. Dün geceye dek... Karların ortasında öleceğimi ve kimsenin beni bulamayacağını düşündüm. Ve Kim'in de oralarda bir yerlerde olduğunu ve onu kurtaramadığımı düşündüm."

“Eh!..” Novak ağır ağır konuştu. “Eninde sonunda birileri seni bulurdu. Karlar eridiğinde...” Sonra ciddileşti. “Kim’e gelecek olursak, seni o sokakta tuzağa düşürmek istemedi. Kafası karışmış gibi görünüyor, çünkü o sırada sana bağlanmaya başlamış. Doug onun kız kardeşini kaçırmış, yalnızca on dört yaşında... Kim’i bu şeytan işini yapmaya bu şekilde ikna ettiğini düşünüyoruz.”

“Bu da bir şeydir en azından.”

“Sen annenden çıkıp gitmesini istediğinde sana bunu anlatmaya çalışıyordu.”

Ford gözlerini devirip tavana baktı, yeniden dertlenmişti. “Tanrım, ben adi herifin tekiyim.”

“Hey, ben adi herifleri tanırım. *Ben* adi herifin tekiyim. Sen değilsin evlat.”

Ford ona baktı. “Teşekkür ederim Ajan Novak. Size minnettarım. Her şey için...”

Novak omuz silkti. “Konuşurken ‘prezervatif’ sözcüğünü kullandık. Sanırım bana Deacon demen daha uygun olur.” Birden ayağa kalktı ve sandalyeyi duvarın yanına itti. “Biraz uymaya çalış. Kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım.”

Ford, Novak’ın kapıya kadar ilerlemesini bekledi. “Deacon, umarım kız kardeşin iyileşir.”

“Umarım evlat, umarım.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

4 Aralık, Çarşamba, 23.45

Joseph, internetteki arşivlerde Wilson Beckett'in ölüm sertifikasını araştırmak için odasından dizüstü bilgisayarını aldı. Geri döndüğünde Daphne kollarını bağlamış, pencerenin önünde hızla ileri geri yürüyordu. Joseph bir anlığına duraksayıp onun hareketlerini izledi. Giydiği ipek pijama bacaklarının etrafında su gibi süzülüyordu ve Joseph o pijamanın altında iç çamaşırı olmadığını kesinlikle farkındaydı.

Daphne'nin onun kucagında oturduğu dakikalar boyunca bunun farkındaydı.

Hiç kimseye açıklamaması gereken şeyleri ona açıkladığı dakikalar boyunca... Özellikle bana...

Yalnızca Daphne'ye yaptıkları bile Beckett'in ölmeyi hak etmesi için yeterliydi. Buna Daphne'nin kuzeni Kelly, Heather Lipton ve diğerleri de eklenebilirdi.

Ama neden şimdi? Neden her şey şu anda bir araya geliyordu? *Doug*... Beckett'a konsantre olarak *Doug*'ı göz ardı etmişlerdi.

"Bunu *Doug* yaptı." dedi Joseph. "Bu planı o harekete geçirdi. *Ford*'u kaçırdı, bir şekilde Beckett'ı suç ortağı olmaya ikna etti. Tanrı aşkına, gidip Beckett'ı buldu. Peki, her şeyden önce Beckett'ı nasıl buldu? Hepsini geçtim, onu nereden *biliyordu*?"

"Çok iyi sorular." dedi Daphne. "Bunu ben de merak ediyordum. Beckett'ın ismini yalnızca FBI ajanı Claudia Baker'a söyledim. Onun bir rapor dosyaladığını tahmin ediyorum. *Doug* FBI için çalışıyor olabilir mi?"

"Tanrı'm, umarım çalışmıyordur. *Doug*'ın bu oyunu ne? *Ford*'u *burada* bulmamızı sağlıyor, seni belki de bir milyon yıl

geçse gelmeyeceğin tek yere getiriyor. Beckett'ın oğlunu öldürmek için buraya gelmiş olması sence tesadüf mü?"

"Hayır. Beckett'ın da bizim gibi Doug tarafından manipüle edildiğini düşünüyorum. Doug bizim George Millhouse'la Isaac Zacharias'ı öldürmekte kullanılan bıçak arasındaki bağlantıyı bulmamızı istedi. Odum'ın evinin bodrumundaki o silahları bulmamızı istedi. Bill Millhouse'un bagajındaki o silahlarla o ara sokakta kullanılan şok tabancaları arasındaki bağlantıyı bulmamızı istedi. Doug bizi tam da bulmamızı istediği kanıtlara yönlendirdi. Beckett'ı da bu şekilde kandırmış olması beni o kadar şaşırtmıyor."

"Beckett'ı senin yaşamına geri getirdi."

Daphne yürümeyi bıraktı, sırtı Joseph'e dönüktü. "Biliyorum. Ama neden?"

"Senin itibarını sarsmak, seni yıkmak için... Sana zarar vermek için..."

"Bu kadarını ben de biliyorum. Ama *neden*? Ben ona ne yaptım?"

"Onun kim olduğunu öğrendikten sonra bu soruya da yanıt bulacağımızı umuyorum. Ama bu büyük bir şey olmalı, en azından onun açısından... Bütün bunlar büyük çaba gerektiriyor." Yatağın kenarına oturdu ve eliyle çarşafın üzerini işaret etti. "Otur."

"Aslında, hareket etmeye ihtiyacım var."

"Aslında, senin oturmana ihtiyacım var. Sen böyle hareket ederken konsantre olamıyorum."

Daphne ona dönüp kaşlarını çatı. "Nasıl hareket ederken?"

"Herhangi bir şekilde hareket ederken..." dedi soğukça. "Bu yüzden lütfen otur." Dizüstü bilgisayarını açtı ve FBI hesabından giriş yaptı. Yanındaki çarşaf keyfini kaçırıyor, ipek kumaşın hisirtisi dikkatini dağıtıyor, şeftali kokusu zihnini dolduruyordu. Dizüstü bilgisayarını kucağına yerleştirdi. *Belki de yürümesine izin vermeliydim.* "O ölüm sertifikasını görmek istiyorum."

"Bende bir kopyası var. Bankadaki kasamın içinde."

"Ona şu anda internetten ulaşabiliyor olmalıyım." Joseph ekrana konsantre oldu, Daphne'nin olduğu tarafa bir tek bakış bile atmamaya dikkat ediyordu. "Ölüm sertifikası West Virginia'dan alınmıştı değil mi?"

"Evet, Ohio eyaletinden..."

"Ve onu Ajan Baker'dan almıştın?"

“Evet. Bana ilk önce sadece öldüğünü söyledi ama ben kanıt istiyordum. Annemin hayatı söz konusuydu. Bunu teyit etmek için kayıt ofisini aradım ama bana telefonda hiçbir bilgi veremeyeceklerini söylediler. Talebimi postayla bildirmem gerekiyordu, ben de öyle yaptım ve bana yanıt verilmesinin bir ayı bulabileceğini söylediler ama talepte bulunduğumu Ajan Baker’a söyleyince bana bunu daha çabuk ulaştırabileceğini söyledi. Söylediğini de yaptı ve birkaç hafta sonra kayıt ofisinden gelen postayla sertifikanın bir kopyasını daha aldım. Postayı ya da Baker bağlantısını kullanmasaydım, bu belge için West Virginia’ya gitmem gerekecekti. O zamanlar internet yoktu.”

“Hayır, vardı. Yalnızca siviller için yoktu.”

“Ki o zamanlar ikimiz de sivildik, bu yüzden verdiğim ifade doğrudur Sayın Bay Phelps.”

Daphne’nin bu huysuz tavrına gülümseyerek karşılık verdi. “Phelps mi? Gururum okşandı. O benim çocukluk kahramanlarımdan biri.”

“O zaman Paige’in seni uzun boylu, esmer ve tehlikeli olarak tarif ettiği her seferde kulakların kızarıyor olmalı, böyle artistik pozlar keserken.”

Gülümsemesi söndü. “Bütün bu katıksız öfke...” dedi, yıllar boyunca duyduğu bu terimden nefret ediyordu. Paige bunu kullanan ilk kişi değildi; orası kesin. Muhtemelen yalnızca bunu dürüst bir yakınlıkla söyleyen ilk kişiydi.

“Sanırım bu, kadınları baştan çıkarıyordu.” dedi Daphne fısıltıyla.

Joseph bu lafının üstüne ona baktı. Dizini göğsüne çekerek oturmuştu, çenesini de dizinin üzerine bırakmıştı. Joseph bir kez daha onun ne kadar genç görüldüğünü fark ederek şaşırılmıştı.

“Belki öyleydi ama benim umurumda değildi. Seninle tanışana kadar...” Daphne’nin gözlerindeki bir anlık kuşku Joseph’i rahatsız etmişti. “Kadınları baştan çıkaran şey neydi biliyor musun?” diye sordu kontrol edemediği ama Daphne’nin de hak etmediği bir tarzla. “Ben değildim. Çoğu kez paraydı. Babamın parası... Rozetimden etkilenen birkaç kadın vardı, tehlikenin aslında gerçekten tehlike olmadığı algısına kapılıyorlardı.”

Daphne sarsılmaz bakışlarla ona dik dik baktı. “Neydi peki o zaman?”

“Her gün baş etmek zorunda kaldığım hayvanların kokusu... Bu özellik sana da geçiyor, bir çeşit...”

"Kötü niyet..." diye yardımcı oldu Daphne, anlayışlıydı.

"Evet. Tam aradığım kelime... O kadınlardan herhangi biri gerçek bir korkuyla yüzleşseydi kuyruklarını kıstırıp tavşanlar gibi kaçarlardı. Senin bir savcı olarak her gün gördüklerinin binde birini görseler hemen vazgeçerlerdi. Eğer yetişkin olarak, senin savunmasız bir çocukken yaşadıklarının milyonda birini yaşasalar asla hayatta kalamazlardı." Derin bir nefes verdi, kendi sesini dinledi. Tatsız konuşuyordu ve aslında bunu yapmak istememişti. "Bazıları çok iyi kadınlardı. Diğerleri ikinci buluşmayı bile göremeyen altın avcıları... Ama hiçbir, hiçbir umurumda değildi. Temel bir açlığı dindiriyorlardı."

Novak onları hastaneye geri çağırmadan hemen önce Daphne'nin gözleri önceden kırışık bıraktıkları çarşafı kaydı. "Seks..." dedi, sesi boğuk çıkmış, yanakları pembeleşmişti.

Onu rahatsız etmekte olan ereksiyon acı vermeye başlamıştı. "Evet. Bunu inkâr etmeyeceğim. Bekâr biri olmadım ama önüme gelen herkesle de yatmadım. Her seferinde korunarak ilişkiye girdim."

"Bildiğim iyi oldu." diye mırıldandı.

"Ama bu seksten fazlasıydı Daphne. Bu..." Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama onun kendisi hakkındaki düşüncesi es geçilebilecek bir şey değildi. "Jo'dan sonra uzun bir süre ruhum ölüydü. Zaman geçtikçe iyileştim ama çok yalnızdım. Birlikte olduğum kadınlar kısa bir süreliğine yalnızlığımı dindiriyordu."

Daphne bakışlarını hızla tekrar ona çevirdi, çalkantılıydı. "Kendimi kendimle çatışırken buluyorum." dedi. "Yalnızlığın nasıl olduğunu biliyorum ve senin bunu yaşamayı hiç istemezdim. Sana sahip olmuş olan her kadını da içten içe lanetliyorum. Buna hakkım yok!"

Joseph onun kelime seçimlerine gülebilirdi ama Daphne tamamen ciddiydi ve Joseph de ciddi bir tavır takındı.

"Sanırım var olandan daha fazla kişiye lanet okuyorsun. O kadar çok kadın yoktu. Ve seninle tanıştığım günden sonra hiç olmadı."

Daphne güçlükle yutkundu. "Peki ya o banka çalışanı, o hostes, o cerrah ve o aktris?"

Saydığı tüm kadınlar Joseph'in, Daphne'nin bağış etkinliklerine randevusu olarak getirdiği kadınlardı. "İyi kadınlardı hepsi. Hepsi benim gibiydi, bir ilişki aramıyorlardı. Dışarıda mücevherlerini gösterebilecekleri bir gece geçirmek istiyorlardı. Hepsi bu..." Hafif bir gülümsemeyle başını salladı, hatırlıyor-

du. "Hepsi eski arkadaşlarımdı hatta içlerinden birkaçı *sana* lanet okudular."

Daphne'nin kaşları çatıldı. "Bana mı? Niye?"

Joseph umursamazca omuz silkti. "Çünkü kalbimi kırıyordun."

Daphne şaşkınlıkla konuştu. "Clay yüzünden mi?"

"Ev-vet!" Joseph parmak ucuyla onun pürüzsüz, pembe yanağına dokundu. "Senden önce gelen kadınlara içerlemeye hakkın olmadığını söylüyorsun. Her şeye hakkın var ama buna gerek yok. O kadınlar benim için önemli değillerdi. Yalnızca kaybettiğim şeyin soluk birer imitasyonuydular. İstedğim şeyin... Ki şu anda o istediğim şeye bakıyorum." Daphne bir heykel gibi hareketsizdi, boynundaki damarı vahşice atmasına karşın nefes bile almıyordu. "Grayson'ın ön kapısından çıktığın andan beri bunu biliyorum Daphne. Sen önemlisin Daphne. Sen benim için önemlisin."

Daphne'nin kapalı gözlerinden yeni gözyaşları sızıyordu. "Birisinin bana bunları söylemesini çok uzun zamandır bekliyordum." diye fısıldadı, Joseph'in kalbini yeni baştan kırarak.

Joseph dizüstü bilgisayarını yere koydu, yaptığı araştırma-yı tamamen unutmuştu. Parmaklarını onun saçlarında gezdirip dudaklarını onun alnına, ıslak yanaklarına ve titreyen dudaklarının kenarına bastırdı. "Benim için önemlisin." diye tekrar etti boğuk bir sesle.

Sonra Daphne ellerini onun boynuna sardı ve ona yaslandı, Joseph'in aklındaki tüm düşünceleri silip bir an önce onun içine girmesini istemesini sağlayacak bir açıklıkla onu öpmeye başladı. Joseph onu kalçalarından kavradı ve çevirip yatağa yatırdı, Daphne bacaklarını aralamıştı. Durmadan onu öpüyordu, dudaklarının tek ayrılışı farklı bir öpücüğe geçmek içindi, bu çok zevk veriyordu ve hareket doluydu. Joseph ellerini onun bacaklarında aşağı ve yukarı hareket ettirdi, başparmaklarıyla onun bacaklarının içini okşuyordu, sonra biraz daha yükseğe, olmak istediği yere, biraz daha yakına çıkıyordu.

Tanrım! Joseph onun tahrik oluşunu hissedebiliyordu, çok güzel kokuyordu, çok tatlıydı. Daha fazla dayanamadı ve onun sevimli pembe ipek pijamasını çıkarıp attı ve iki parmağını onun sıcaklığının içine soktu. Çok sıkıydı ve ıslaktı ve altında kıvranıyordu, kendini Joseph'in eline doğru bastırıyordu.

Birden dudaklarını Joseph'in dudaklarından çekti ve onun gözlerini baktı. "Seni her şekilde istiyorum." diye fısıldadı. "Ve henüz aklıma gelmeyen diğer pozisyonlarda..."

Kendi cümlelerinden alıntı yaptığını anlaması Joseph'in birkaç saniyesini aldı. Bu kelimeleri kendisi söylemişti. O sabah arabadayken... Joseph açık konuşurken... "Ya? Öyle mi?"

"Hâlâ o pozisyonları düşünmedin mi?"

"Birkaçını, birkaç taneden daha fazlasını... Neden?"

Daphne öne eğilip onun dilini ısırdı, Joseph'in nabzını tavan yaptırmıştı. "Prezervatiflerin nerede?"

"Arka cebimde bir tane var."

"O zaman çıkar onu."

Joseph parmaklarını daha yavaş, daha baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirdi. Başparmağını onun klitorisine bastırıp onu tamamen delirtebilirdi ama onu böyle izlemek hoşuna gidiyordu. Daphne yanıyordu. *O benim.* "O zaman parmaklarımı içinden çıkarmam gerekir ve ben bunu istemiyorum."

Daphne kulağına fısıldamak için öne eğildi. "Ama o zaman içime daha güzel bir şey sokabilirsin."

Joseph parmaklarını birden çekince Daphne şuh bir kahkaha attı ve Joseph arka cebine ulaşmak için yan döndü. Sırt üstü çarşafın üzerine düştü, Daphne ellerini tuttuğunda fermuarını açmaya hazırlanıyordu. *Lanet olsun. Beni durdurmaya kalkma. Lütfen beni durdurmaya kalkma.*

Joseph güçlükle konuştu. "Durmam mı gerekiyor?"

"Hayır." Daphne onun elini oynattı, fermuarı kendisi tuttu. "Bu benim. Benim için var."

Bu, güçle alakalıydı. Ondan çalınanı geri almasıyla alakalıydı. Beckett'tan, Elkhart'tan ve kanserden... Bu önemliydi. Joseph ellerini başının arkasında birleştirdi. "Yalnızca dikkatli ol. Ben, şey, boxer giymeye zamanım olmadı."

Daphne dikkatli ve yavaştı. Daphne nihayet fermuarını açtığında Joseph ona yalvarmak üzereydi. Ereksiyonunu serbest bıraktı, Daphne onu eline aldı. Onu sıktı ve Joseph belini yataktan kaldırdı. "Tanrı'm, Daphne!"

Diğer eliyle Joseph'in göğsüne dokunuyordu, avucunun içiyle onu okşuyordu. Onu öğreniyordu. "Çok güzelsin." diye mırıldandı. "Gerçekten..."

Joseph öyle olmak istiyordu. Onu tatmin etmek istiyordu. Onun o hıyar eski kocasından ve boşanmasından sonra ona dokunan diğer adamlardan daha iyi olmak istiyordu. Şiddet uygulamaktan çekindiği için hiç karşılaşmamayı umduğu diğer adamlar... "Biraz acele edersen çok memnun olurum."

Daphne gülümsedi. "Sen beni sabırsızlandırdın. Şimdi sıra bende." Acı veren bir yavaşlıkla prezervatifin kabını açtı

ve onu Joseph'ten aşağı doğru kaydırarak taktı, dokunuşu tüy kadar hafifti. Joseph gözlerini devirdi.

"Yüce Meryem! Eğer acele etmezsen kontrolü elime alacağım."

"Hayır almayacaksın." Daphne onun üzerinden kalktı ve Joseph tepkisini göstermek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Daphne pijama üstünün düğmelerini açtı ve onun kot pantolonunu tuttu. "Kalk." Joseph kalktı ve Daphne kotu üzerinden çıkardı, sonra pijaması hâlâ üzerindeyken yatağın üzerine geldi ve onun yanına eğildi. Dudaklarına yaklaşıp onu uzun uzun öpmeye başladı. "Kontrolü ele almayacaksın çünkü bunun önemli olduğunu biliyorsun. Benim için..."

Daphne'nin gözlerindeki tutkunun yerini şimdi kararlılık almıştı. Joseph onun buklelerinden birini parmağına doladı. "Evet, bunu biliyorum. İkimiz için de iyi olmasını istiyorum ve sen... Sen anın biraz dışında gibisin. Tekrar içine dönmene yardım edebilir miyim?"

Daphne tedbirli bir şekilde başını yana eğdi. "Aklında ne var?"

"Deminki gibi göğsümü okşa." Daphne öyle yaptı ve Joseph'in belini çarşafın üzerinde tutması için çok çaba harcaması gerekti. Daphne onun için hazırdı, ıslanmıştı. "Biraz daha yaklaş. Biraz daha..." Ne düşündüğünü anladığı anı görebiliyordu. Gözleri açılmıştı ve yanakları kızarmıştı.

"Merhametli ol." diye mırıldandı.

"Hayır, asla..." Daphne son birkaç santimde tereddüt edince Joseph nefesini tuttu. Daphne karyolanın ucundaki tahtayı yakaladı, dizleri Joseph'in omuzlarından ileri kayarken kendini daha da öne çekti ve ilerledi, bacaklarını onun göğsüne bastırıyordu. Joseph başını kaldıracabilirdi ama bekledi. Bekledi... Bir inleme dudaklarından çıkana kadar bekledi. "Daphne!.."

Nihayet Daphne kendini bıraktı, onun dudaklarına değene kadar kalçasını aşağı indirdi ve Joseph tekrar cennetine dönmüştü. Açgözlülükle onu yalıyordu, onun her titreşimini, o kendini bastırırken çıkan inlemelerini, kendi ritmini buluşunu hissedebiliyordu ve tutkusunu geri kazanması fazla uzun sürmedi. Böylesi daha da iyiydi, bu pozisyonda onun çıplak göğüslerini ilk kez görebiliyordu. Sütyen yoktu, danteller yoktu, ipek kumaşın ve göğüslerinin arasında hiçbir şey yoktu.

Joseph sessizce nefes vererek rahatladı, en kötü korkuları boşa çıkmıştı. Eğer öyle olmasaydı da bir şekilde çaresine

bakardı ama buna gerek kalmadığı için rahatlamıştı. Göğüsleri hoştu, güzeldi. Yara izleri vardı ama onun bir parçasıydı. Joseph tamamen ona bakıyordu.

Ve göğüsleri dikti. Seksen yaşına da gelse, o portakalları hep dik olacaktı.

Daphne'nin kelime seçimleri onu gülümsetse de Joseph ilginç bir şekilde ağlayacak gibi hissediyordu. Göğüsleri dik olmasa ya da şekilleri bu kadar güzel olmasa bile bunu umursayacağını düşünmüyordu. Ama Daphne umursuyordu. *Beni bu... Bu mükemmellik kaybından korumak isterdi.* Çünkü mükemmeliyet onun karakteriydi. Şükürler olsun ki beni hiçbir şeyden koruması gerekmiyor.

Daphne'nin üstünü çıkaracak kadar ona güvenmesi biraz zaman alabilirdi. Joseph'in ona yaralarının bir önemi olmadığını göstermesi gerekecekti. Ve bunun için zamanı vardı. Şimdilik tek yapması gereken ona çok iyi hissettirmekti, böylece bunu tekrar yaptıkları zaman Daphne'nin hissedebileceği tek gerginlik geçmiş olacaktı.

Elini yukarı uzattı, parmağını Daphne uyurken keşfettiği noktalardan birinde gezdirdi, sol göğsünü hafifçe okşuyordu. Daphne öylece kaldı, sırtını geriye atmıştı.

Daphne ürpererek soluk verdi. "Bunu tekrar yap. Lütfen!"

Joseph söyleneni yaptı, ellerini iki göğsünün üzerine koydu, parmaklarını yavaşça gezdirdi. Sonra klitorisini dudaklarının arasına alıp yapabildiği kadar sertçe emdi ve Daphne altüst oldu. Bağırarak Joseph'in üzerinde kasıldı ve Joseph arkasındaki tahtanın gıcirtısını duyabiliyordu.

Daphne bir dakika öylece kaldı, kesik kesik soluk alıyordu, titriyordu. Sonra kendini bıraktı, bacaklarını açıp onun göğüs kaslarının üzerine oturdu ve yüzüne baktı. Hiçbir şey söylemedi, orada öylece oturdu ve ona baktı.

"Daphne?" diye fısıldadı.

Gözlerini kapamıştı. "Bu hissi tamamen kaybettığimi düşünmüştüm. Hepsini..."

"Bunu anlamak için kendin denemedin mi?"

"Çok korkmuştum. Geçen bunca yıl... Ve ben bunu bilmekten korktum."

"Artık biliyorsun."

Daphne gözlerini açtı ve Joseph gözlerindeki hoşnutluğu ve rahatlamayı gördü.

"Teşekkür ederim Joseph." Joseph kasıklarındaki ağrıya rağmen sırtıttı. "Bir şey değil." Daphne omzunun üzerinden

arkaya baktı. “Vay canına! Hepsi benim için mi?” “Evet, hepsi senin için... Ama kendini bunu yapmak...” Daphne onun sözünü bir bakışla kesti. “‘Zorunda hissetme’ demeyecektin, değil mi? Çünkü bu beni çok kızdırırdı.” Joseph bunu söylemek üzereydi ama kafasını salladı. “‘Yapmaktan alıkoymayacak sın umarım’ diyecektim.” Daphne başını salladı, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Ne kadar da kendini düşünürmüş.”

Joseph buna cevap vermek için ağzını açmıştı ama Daphne vücudunda aşağı kayıyordu. Ve Daphne onu içine aldığı anda gözlerinin kararırma sırası Joseph’teydi.

Tek seferde içine almıştı, pürüzsüzdü. Derindeydi. Joseph inledi ve kalçalarını kaldırdı, onların hareketini kontrol edemiyordu. Daphne’nin nefesi parça parçaydı ve hareket etmeye başlamıştı, öylesine akışkandı ki sanki bunu milyonlarca kez yapmıştı. Kendini öne bırakıp onun omuzlarından tuttu ve... Ve onu sürüyordu.

Aklının bir yerinde bir ses, Daphne’ye böyle sürmeyi öğrettiği için Maggie’ye onu gördüğü zaman teşekkür etmesini söylüyordu. Ve sonra düşünceleri tamamen aklından çıkardı, kendini sürtünmeye, Daphne’nin onu saran vücuduna, anın verdiği zevke kendini bıraktı.

“Çok güzel!” diye inledi. “Durma.”

“Durmam, duramam.”

Duramam. Bu Joseph’in hoşuna gitmişti. Daha fazla dayanmaya çalıştı ama daha dün gece yatmış olmalarına karşın Daphne’ye susamıştı. Onu kalçalarından yakalayıp kendine bastırdı, daha hızlı ve daha sert, topukları çarşafı deliyordu, başını yastığa gömdü. Daphne bu kez sessiz bir inlemeyle geldi ve bu Joseph’in duymaya ihtiyacı olan tek şeydi.

Gözlerini kapadı ve Daphne’nin ardından o da boşaldı, kendini arkaya bıraktı.

Daphne onun göğsüne kıvrıldı, bir elini boynunun arkasına, diğerini de tam kalbinin üzerine bıraktı. Joseph kollarını ona sardı, onu bırakmak istemiyordu.

“Teşekkür ederim.” diye kulağına fısıldadı.

Daphne onun kalbini okşadı. “Çok, çok rica ederim.”

Saniyeler dakikalara dönüştü. Joseph onun uyumadığını biliyordu çünkü Daphne işaret parmağıyla onun göğsüne tembel tembel daireler çiziyor ve saçını hafifçe tenine sürüyordu. Joseph onu başından öpecek enerjiyi bulabilmişti.

“Daphne, neden peruk takıyorsun? Saçların gayet güzel.”

“Ben nefret ediyorum.” diye mırıldandı uykulu uykulu. “Çok vahşiler. Söz dinlemiyorlar. Aptal kemoterapi!..”

Rüzgârın dalgalandırdığı bir deniz gibi... Parmaklarını onun söz dinlemeyen bukleleri arasında gezdirdi, saçlarının sağa sola savrulmuş düzensizliği hoşuna gidiyordu ve bu Daphne’yi görebilen tek kişi olmanın ayrıcalığıydı. *Yalnızca benim.* “Saçların önceden nasıldı?”

Daphne bir anlığına sessiz kaldı. “Düz ve güzeldi.” dedi, şimdi uykusu açılmıştı. “Ama hepsini kaybettim. Ameliyatlardan, estetik ameliyatlardan nefret ettim. Göğüslerimi kaybetmekten de nefret etmiştim ama aynaya bakıp kel olduğunu görmek... Sanırım bundan daha çok nefret etmiştim.”

“Ve böylece peruk takmaya başladın.”

“Evet. Ve onların kelliğimi kapatmaktan fazlasını yaptığını gördüm. Başka biri olmama izin veriyorlardı. On iki yıl boyunca Nadine’in ‘Elkhart’lar bunu ve şunu yapmaz’ deyişlerine katlanmıştım. Elkhart’lar küfür etmezler, yüksek sesle konuşmazlar, saygın kıyafetler giyerler. Ben tam aksini yapmak istiyordum, bu yüzden en büyük, en Dolly Parton stili peruğu buldum ve boşanma davası şartlarını konuşmak için her toplandığımızda onu taktım. Nadine dehşete düşmüştü. Gerçekten *dehşete düşmüştü.* Her kuruşuna değerdi.”

Joseph, Daphne’nin sesindeki kendini beğenmiş tatmini duyunca gülümsedi. “Eminim öyledir. Peki daha sonra neden takmaya devam ettin? Yani saçların tekrar çıktıktan sonra...”

“İlk çıktığında yeni renginden nefret etmiştim.”

“Rengi mi değişti?”

“Hem de tamamen... Kemoterapiden önce rengi sarıydı, beyaza yakın bir sarı ve düzdü. Tekrar çıktığında kızıla çalan bir kahverengindeydi. Bu iğrenç, çamurumsu renkti ve gerçekten saçlarım kıvırcıktı. Şu anki hâlimden çok daha kıvırcık ve sertti. Kemoterapinin saç rengini değiştirebileceğini okumuştum, bu yüzden farklı olmasını bekliyordum ama bu kadarını değil. Sürekli ağladım. En sonunda annem ve Maggie bana peruk takmaya devam edebileceğimi söylediler. Ve ben de öyle yaptım. Nihayetinde saçlarımın rengi biraz açıldı, sarıya boyatabilecek düzeye geldi. Zaman içinde daha iyi oldu, yumuşadı. Şu anki hâli gibi...”

“Peki neden hâlâ peruk takmaya devam ediyorsun?”

“Bazen sadece kolaylık olsun diye... Saçımı mahkeme-de görünmesini istediğim şekle getirmek çok zaman alıyor ve bazen bu bile işe yaramıyor. Peruklarla çok daha hızlı halle-

debiliyorum ve sabahları at sürmek için daha fazla zamanım oluyor.”

Joseph kaşlarını kaldırdı. “Ben de sabah sürüşlerinden hoşlanırım.”

Daphne kaşlarını çattı, Joseph’in dokundurmasını anladığında kıs kıs güldü. “Eminim hoşlanıyorsundur.”

“Peki kolaylık olması peruk takmanın bir nedeniyse, diğerleri neler?”

Daphne bilinçli bir şekilde omuz silkti. “Saçlarım çıkmaya başladığında hukuk fakültesindeydim ve insanlar beni perugumla görmeye alışmışlardı. Eğer çıkarsaydım, insanlar hep peruk takmakta olduğumu öğreneceklerdi. Sorularla uğraşmak istemedim. Dikkati kendi üzerime çekmek istemedim.”

Joseph inançsızlıkla gözlerini kırptı. “Daphne, seninle tanıştığım gün üzerinde neon yeşili bir mini etek ve Dolly Parton saçın vardı. Sen ilgiyi üzerine çekmekten hoşlanıyorsun. Ama belki yalnızca üzerine çektiğin ilgiyi kontrol etmeyi seviyorsun.”

Daphne gözlerini fal taşı gibi açtı, irkilmişti. “Ben bu şekilde düşünmemiştim. Sanırım söylediğinde haklısın. Ama saçlarım hâlâ parmağımı prize sokmuşum gibi görünüyor.”

“Hayır, öyle görünmüyor. Aslında saçların kuruduğu için buklelerin artık düzleşti ve bu çok kötü çünkü ben onları seviyordum. Sanırım seni sürekli ıslak tutmanın yollarını aramam gerekecek.”

Daphne gülümsedi. “Senin yaratıcılığına güvenim tam.”

“Daphne, saçların senin olduğu için güzel. Nasıl görüldüğü benim için önemli değil. Sen biraz daha farklı görünmesini, eskisi gibi görünmesini isteyebilirsin ve ben bunu anlayabiliyorum. Ama benim için saçındaki söz dinlemeyen her bukle senin hâlâ burada olduğunun bir kanıtı. Aynı şey yaraların için de geçerli. Sen kanserle savaştın ve onu yendin. Sendeki izler... İzler cesaretinin madalyaları gibi.”

Daphne onun yüzüne bakmak için dirseklerinin üzerine kalktı, bakışları yumuşaktı. “Sen duygusal bir aptalsın, değil mi?”

“Yalnızca gerçeği söylüyorum.”

“Yaz geldiğinde seni göreceğim.” dedi esneyerek. “Nem yüzünden ‘cesaretimin madalyaları’ iyice kıvrır kıvrır oluyor, palyaçoya dönüyorum.”

Daphne şimdiden yazı düşünüyordu. Joseph’in göğsü sıkıştı. Birkaç hafta ötesini planladığı son kadın Jo’ydu.

Mutluyum. Joseph bu kelimeyi en son ne zaman düşünmüştü? Aynı cevap: Jo'dan beri ilk kez düşünüyordu. *Ona tutunuyorum. Onu benden kimse alamaz.* Ne Beckett, ne Doug, Ne de Millhouse... Hiç kimse...

Nefesi düzene girinceye kadar onun sırtını okşadı. Daphne uyuyakaldı. Sonra onun altından kayarak çekildi, onun üstünü örttü. Pantolonunu giydi ve dizüstü bilgisayarını yerden aldı.

Daphne'yle zevkli bir ara vermeden önce Wilson Beckett'in ölüm sertifikası için başlattığı aramanın sonuçları ekrandaydı.

Ama sonuçlara bakılırsa hem eyalet hem de devlet kayıtlarında Wilson Beckett'in ölüm sertifikası yoktu. Aramayı yeniden başlattı, sonuçlar aynıydı.

Bir yandan bu sürpriz sayılmazdı çünkü Beckett ölmemişti. Sistemdeki herhangi bir sertifika sahte olacaktı. Ama sahte sertifikanın resmî kayıtlarda olmaması başka soruları gündeme getiriyordu. FBI Ajanı Claudia Baker, Beckett'in ölüm delilini nereden almıştı? Ve en baştan, bu belgeyi kim yaratmıştı? Ve eğer ölüm sertifikası var olmadıysa, Ajan Claudia Baker diye biri var mıydı?

Joseph iç geçirerek Bo'ya Özel Ajan Claudia Baker'in hizmet kaydını istediğini belirten bir e-mail yazdı, eğer gerekirse yardım istemesini de rica etti. Joseph bu belgeyi kendisi de talep etmişti ama sabah saatlerinden önce bu belgenin eline ulaşmasını beklemiyordu. Bo'nun 7/24 personel kayıtlarına ulaşabilmesini sağlayan bağlantıları olmalıydı. Joseph parmaklarını çaprazlayarak 'gönder' tuşuna bastı.

Baker'in gerçek bir kişi olduğunu umuyorum. Çünkü eğer gerçek değilse... İşler iyice çirkinleşecek demektir. En başta sormuş oldukları Doug'ın ya da Beckett'in neden bu işi yaptığı sorusuna geri dönmeleri gerekecekti. Beckett'in kendisi için sahte ölüm belgesi çıkarmasının açık bir sebebi vardı. Ama kim bir federal ajanı taklit edebilecek motivasyona sahip olabilirdi? Ve bu motivasyonu sağlayan lanet şey neydi?

Wheeling, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 00.30

Joseph dizüstü bilgisayarını kendi odasına götürdü ve cep telefonundan Grayson'ı aramadan önce Daphne'nin birleşik odasının kapısını sessizce kapattı. Grayson ilk çalışta telefonu açtı.

"Joseph..." dedi Grayson. "Ne oldu? Daphne ve Ford nasıl?"

"Daphne iyi. Nihayet uykuya daldı. Ford da fiziksel olarak iyi. Deacon onun yanında. Daphne, Ford'a Kim'i anlattı ve sonuç tahmin edebileceğin gibi. Ford kendini kapattı. Ve annesini de odadan dışarı attı."

"Zavallı çocuk! Kızın ve kabinin araştırması nasıl gidiyor?"

"Bu gecelik ara verdiler. Burada kar yağıyor."

"Burada da... Sana detaylı bir hava tahmini raporu verebilirim ama sanırım beni bunun için aramadın." dedi Grayson soğuk soğuk.

"Hayır. Neredesin?"

"Hastaneden çıkıyordum. Stevie'yi görmeye gittim."

Ağabeyinin sesindeki ton Joseph'in duraklamasına sebep oldu. "Durumunun iyiye gittiğini sanıyordum."

"Öyle zaten. Oksijen maskesini çıkardılar. Ama o konuşmuyor. Yani ses çıkarmıyor anlamında değil ama yakınmıyor ya da etrafına emirler vermiyor. Depresyonda gibi görünüyor ki böyle bir yaralanmadan sonra bunu anlayabilirim ama hiç Stevie gibi davranmıyor."

"Maynard orada değil miydi?"

"Hayır, Paige'le birlikte Zacharias'ın seremonisine gitti. Onu almak için yola çıkıyordum. Neden?" Grayson'ın sesi kuşkuyla keskinleşmişti. "Neden soruyors... Hadi be! Maynard ve Stevie mi? İm-kân-sız. Gerçekten mi?"

"Maynard feci çarpılmış durumda ama Stevie'den karşılık alabilmiş gibi görünmüyor. Paige'in seni bu konuda bilgilendireceğine eminim."

"Paige'in biraz ağzı sıkıdır diye düşünüyorum. Şanslıyım ki JD iyi bir dedikoducu."

Grayson'ın sözleri doğrudan hedefe yönelikti ve Joseph önceki video konferansta yüzünde kalan ruj izlerini düşündü. "Eğer öğrenmek istediysen bunu sorman yeterdi."

"Pekâlâ... Daphne'yle aranızda ne oluyor?"

Joseph birden bu telefon konuşmasının bir görüntülü konuşma olmadığına sevindi, çünkü en aptalca sırtışı yüzüne yerleşmişti. "Çok iyi, gerçekten çok iyi şeyler..."

"O zaman sevindim. Gerçekten çok sevindim. Senin için uzun zamandır endişeleniyordum."

"Artık endişelenmeyi bırakabilirsin, çünkü bana düşünmemde yardım etmen gereken daha zor konular var." Grayson'a Daphne'nin hikâyesini ve Beckett'in ara ara nasıl "orada belirecek" Daphne'yi korkuttuğunu anlattı.

Grayson sessizleşmişti ve konuştuğu zaman ölesiye sakin-di. “Umarım Beckett’ı yakaladığında sana direnç gösterir.”

Böylece onu öldürebilirim. “Seni anlıyorum. Ama şu anki daha büyük sorun şu: Geçen otuz yıllık süreçte en az bir ve muhtemelen daha fazla sayıda kurban var. Ve o kurbanların çektiği acıları Daphne’nin tam olarak idrak edebildiğini düşünmüyorum.” Ve idrak ettiğinde Daphne, Joseph’in tahmin ettiğinden çok daha fazla yıkılacaktı. “Yirmi yıldır FBI’dan aldığı ‘belgeye’ dayanarak Beckett’in öldüğüne inanıyormuş.”

“Birinin bir hata yaptığı çok açık. Ama Daphne, Beckett’ın yaptığı hiçbir şey için sorumlu tutulamaz. Onu ihbar etmeye çalışmış ve sonrasında da öldüğüne inanmış.”

“Beckett’ın öldüğünü düşünmeden önce onu neden ihbar etmediğini açıklamak zorunda kalacak olması şu anda onu daha çok endişelendiriyor.”

Grayson iç geçirdi. “Keşke ona endişelerinin gereksiz olduğunu söyleyebilseydim. Mantıklı düşünen herkesin olanlar için onu suçlayacağını düşünmüyorum ama isminin manşetlerde olması bile onun mahkeme salonundaki etkinliğine darbe vurabilir. Temsil ettiği kurbanların sesi olmak yerine kendisi hikâyenin merkezi konumuna gelecek. Bir süre sonra tepkiler yatışacaktır ama Daphne’nin bunu atlatması kolay olmayacak.”

“Her şey daha da kötüleşiyor.” dedi Joseph dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak. “Wilson Beckett için West Virginia’da düzenlenmiş bir ölüm sertifikası bulamıyorum ama Daphne bankadaki kasasında sertifikanın bir kopyası olduğunu söylüyor.”

“Bu iyi değil.”

“Biliyorum. Seni bu yüzden aradım. Bunu Daphne’ye söylemeden önce üzerinde iyice düşünmek için yardıma ihtiyacım var. Yeterince şey yaşadı. Ölüm sertifikasının bir kopyasına sahip olduğu konusunda yalan söylemediğine eminim. Geriye iki seçenek kalıyor.”

“Ya ofiste belgelerde yapılan bir hata ya da birisi Daphne’yle oyun oynuyor.” dedi Grayson sertçe.

“Bu her şeyi güzelce özetliyor. Eğer belgelerde bir hata varsa bu online sisteme girilmiş olamaz. Yine de ortada ya bir ceset ya da suça ortak olmuş bir adli tıpçı olması gerek ki ölüm sertifikası verilebilmiş olsun. Bu gece polis arşivlerinde çalışan bir kadınla konuştum ve işini biliyormuş gibi görünüyordu. Yirmi yıl önce Daphne bu belgeyi talep ettiğinde de ortada bir yanlışlık varsa bunu bulup çıkarabileceğini umuyorum.”

"Bunun belgelerde yapılan bir hata olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Birisi Daphne'nin Beckett'ın öldüğüne inanmasını istedi."

"Kim bunu isteyebilir ki? Beckett'ın kendisi mi?"

"Belki... Sonuçta Daphne büyüyordu. O zamanlar Elkhart'lar ile yaşamaya başlamıştı. Orada beliriverip Daphne'yi korkutma şansı yoktu. Daphne'nin cesaretini toplayıp onu ihbar edebileceğini düşünmüş olabilir. Ama ölüm sertifikasında sahtecilik yaptıysa, Daphne'nin bunu talep ettiğini biliyor olması gerekir."

"Bu son söylediğin şey bu işi yapmış olabilecek herkes için geçerli. Başka kim yapmış olabilir?"

"Beckett bunu yapmak için geçerli bir nedene sahip olan tek kişi. Ve Daphne'nin belgeyi nasıl aldığı da ilk sorulması gereken soru. Beckett'ı rapor etmek için FBI'yla bağlantı kuruyor ve FBI da ona Beckett'ın öldüğünü söylüyor. Daphne emin olmak istiyor, bu yüzden devlet kayıtları departmanına mektupla talepte bulunuyor ve eline iki kopya geçiyor. Birisi bir FBI ajanından aldığı belge ve diğeri de yaklaşık bir ay sonra devletten postayla aldığı kopya. Bütün bunları söylerken Ajan Baker diye birinin var olduğunu varsayıyorum."

"Ajan Baker'ın hizmet kaydını talep etmelisin."

"Ettim. Daphne'nin hikâyesini dinledikten sonra onun raporunu soruşturma dâhilinde talep ettim ve Baker'ın beni aramasını istedim. Az önce Bo'ya onun personel kaydını istediğimi belirten bir e-mail gönderdim. Sabaha kadar bir şeyler bulacağımızı umut ediyorum."

"Daphne FBI'yla nasıl iletişime geçmiş? Ofise mi gitmiş yoksa telefonla mı aramış?"

"İkisi de değil. Onlara bir mektup yazmış."

"Neden aramamış ki?"

"Bilmiyorum. Uyandığında ona sorarım. Kayınvalidesi, Nadine tarafından yakından izlendiği izlenimine kapılıyorum. Belki de aramalarının engelleneceğinden endişeleniyordu. Eğer durum buysa gönderdiği mektupları da engellenebilirdi. Daphne'nin FBI'yla bağlantı kurduğunu bilen herkes şu anda şüpheli konumunda. O günlerde Daphne'nin iletişim kurduğu kişiler yalnızca Elkhart'lar; Travis ve annesi ve bir de çalışanlar... Düşük ihtimal de olsa kendi annesi. Ve yine bir nebze Maggie... Daphne'nin onları sık görebildiğini düşünmüyorum."

“Elkhart’ların, Daphne’nin bu noktada öne çıkmasını takdir edeceklerini hayal edemiyorum. Büyük bir skandal olurdu. Elkhart’ların bu evliliğe izin vermiş olmasına daha çok şaşıyorum. Daphne’ye çocukken ne olduğunu biliyor olmaları gerekliydi. Detaylı bir arka plan araştırması yapmış olmaları gerek. Travis’in, geçmişini temiz bir eş isteyeceğini düşünürdüm.”

“Geçmişini bulmak o kadar kolay değildi. Daphne o olay yaşandığında sekiz yaşındaydı ve başka bir şehre taşınmışlardı. Annesi soyadını da değiştirmişti. Eski soyadı Sinclair’dı ama kocası gittikten sonra kızlık soyadını aldı.”

“Elkhart’ın en iyi özel dedektifi tutacak parası vardı Joseph. Her taşın altına bakmışlardır.”

“Bu gecedен önce bu hikâyeyi bilen yalnızca iki kişi vardı: Maggie ve FBI ajanı Claudia Baker. Hatta Maggie, Beckett’in ismini dahi bilmiyordu.” Derin bir soluk verdi. “Ama Daphne, Beckett’in ölümünü sormak için devletin ölüm kayıtları ofisini aradı. Eğer birisi onun telefonlarını dinliyorduyorsa... Siktir!”

“Onun telefonlarını dinlemelerine gerek bile yok. Onun postalarını kontrol edip ölüm sertifikası talebini görmüş olabilirler. Tek yapmaları gereken sahte bir belge çıkarıp onu resmîymiş gibi göstermek. Daphne o zamanlar yalnızca... Kaç yaşındaydı?”

“On beş...”

“Ah, Joseph; Daphne daha çocuktur. Bir belgenin sahte olup olmadığını anlamak için neleri incelemesi gerektiğini biliyor olamazdı.”

Joseph, Daphne’nin bir zamanlar çocuk olduğunu hiç düşünmemişti. “Haklı olabilirsin. Ama bu, Ajan Baker’in da olayın içinde olduğu anlamına gelir. Ve yeniden, Ajan Baker diye birinin var olduğunu varsayıyorum.” Joseph e-mailini kontrol etti. Bo’dan işleri hızlandırmak için yardım isteyeli az bir zaman olmuştu ama mucizeler gerçek olabiliyordu, FBI dünyasında bile...

“Joseph, Beckett’i başka kimler biliyordu? Sen Maggie’nin bildiğini söyledin. Nasıl?”

“Maggie, Beckett’i biliyordu ama adını öğrenememişti. Daphne’yi terapiye almıştı, onun atlarla ilgilenmesini sağlıyordu.” Sonra Joseph sessizleşti, kafasında Daphne’nin sözleri yankılanıyordu.

Sırlarımı onun kulağına fısıldardım. Daphne, Lulu’ya bütün acılarını anlatmıştı. Ve sonra Maggie’nin sesini hatırladı. Üzüldüğünde hep yaptığı şeyi yaptı. Ahıra gitti. On beş yaşındaki

Daphne sırlarını Elkhart'ların atlarından birinin kulağına mı fısıldamıştı? Ve onu kim gizlice dinlemişti?

"Hassiktir!" diye mırıldandı. "Daphne hâlâ üzüldüğünde atların yanına gidiyor. Sırlarını onların kulağına fısıldadığını söylemişti. Elkhart'ların malikânesinde de bir at çiftliği var." Joseph bunu biliyordu, çünkü Maggie ona Scott Cooper'ın kendi antrenörlük işini kurmadan önce Elkhart'ların seyisliğini yaptığını anlatmıştı.

"Eğer Travis'in Daphne'yi takip eden bir özel dedektifi varsa; Daphne, Maggie'ye hikâyesini anlatırken onu gizlice dinlemiş olabilir, hatta belki atlara fısıldarken Beckett'in ismini bile duymuş olabilir."

"Ya da Scott Cooper ona kulak kabartmış olabilir. Travis onu Daphne'yle bir ilişkisi olmakla suçladığı için işini kaybetmişti." Grayson'a Maggie'nin ona bu sabah anlattığı hikâyeden bahsetti. "Karısı onu terk etmiş ve çulsuz kalmış. İşini kurup bir düzene oturtana dek Daphne'ye bağımlı olmak zorundaymış."

"Daphne'ye darılmış olabilir." dedi Grayson. "Kontrol etmemi ister misin?"

"İyi olur. Ayrıca Elkhart'ın eski güvenlik şefi Hal Lynch'i de bir kontrol et. En başından beri oradaydı, Daphne'nin Travis piçiyile tanıştığı günden beri... Eğer birisi Daphne'nin geçmişini öğrenmek için bir özel dedektif tuttuysa muhtemelen bu Hal'in bilgisi dâhilinde olmuştur."

"Onunla da tanıştın mı?"

"Evet," dedi Joseph, "ama iki adam da Doug değil. Doug yirmi dokuz yaşında. Cooper'ın en az ellisi var ve Hal de altmış sınırlarında."

"Ve Daphne o ölüm sertifikasını talep ettiğinde Doug küçük bir çocuktü. Dokuz yaşındaydı."

Joseph kendini düşünmeye zorladı, sonra birden durdu. "Cooper'ın bir oğlu var. Daphne'nin atlarını kendi arsasındaki ahıra taşıırken oğlunun ona yardım edebileceğini söyledi."

"Cooper'ın, Daphne'nin çiftliğinin yanında arsası mı var? Oralar oldukça pahalı. Altı sıfırlı rakamlardan başlıyor ve hızla artıyor. Onun çulsuz olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bu, Maggie'nin bize söylediği..." Joseph'in aklından karanlık bir şüphe geçti ama o bunu hemen aklından çıkardı. "Maggie'nin Daphne'ye zarar verecek herhangi bir şeyin içinde olduğunu düşünmek istemiyorum ama bildiğim her şey neredeyse ondan geliyor."

“İstersen onu da kontrol edebilirim. Ama Doug’ın o olmadığını biliyoruz.”

“Doğru. Ve Daphne’ye gerçekten zarar vermek isteseydi bunu çok önceden yapabilirdi. Lanet olsun! Aklım o kadar karışık ki sevimli yaşlı teyzelerden kuşkulaniyorum. Doug’ın orada bir yerde olduğunu, Daphne’nin peşinde olduğunu bilmek ve onun yüzüne bile sahip olamamak beni deli ediyor. Ve tam adını bile bilmiyoruz.”

“Dikkatli biri. Şu ana kadar hiçbir yerde bir tek iz bile bırakmadı.”

“İz bırakıyor.” diye homurdandı Joseph. “Yalnızca bakmasını bildiğimiz yerlere bırakmıyor.”

Grayson esnedi. “Gidip biraz uyu Joseph. Dinlendiğin zaman daha iyi düşünebilirsin. Ben Zacharias’ın evindeyim ve seremoni bitmek üzereymiş gibi görünüyor. İçeri girip Paige’i alacağım, eve gideceğim ve sana yapmanı söylediğim şeyi yapacağım.”

“Henüz uyuyamam. Beckett hakkında bulduklarımı yerel polislere aktarmam gerek. Teşekkürler Gray. Sana minnettarım.”

“Beni istediğin zaman arayabileceğini biliyorsun. Her zaman senin yanındayım. Ve Daphne’nin... O iyi bir kadın Joseph. Çok iyi muffin yapıyor.”

Joseph onun muffinlerini düşündü. “Evet, biliyorum.”

“Ve şey, muhtemelen aynı tip muffinlerden bahsetmiyoruz.”

Joseph güldü. “Öyle olsa iyi olur. Senin kışını tekmeleme gerek kalmaz. Paige ben gelene kadar fazlasıyla tekmelemiş olur.”

Joseph telefonu kapattı ve çantasını almak için Daphne’nin odasına geçti. Oraya bir kez girdiğinde yatağının kenarında durup yalnızca bir anlığına onu seyretme isteğine engel olmadı. Ya da iki... Derin uyuyordu, alnı kırıksık değildi. Rüya görmüyordu; şimdilik...

Onun üzerini örtüp kendi odasına geri döndü, aslında Daphne’nin yanına gidip battaniyenin altına girmek istemesine rağmen odaları birleştiren kapıyı arkasından kapattı. Onu sarmak ve mutlu olmak istiyordu.

Ve olacaktı. Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra... Hızlıca dosyasını karıştırdı ve McManus ve Kerr’in iletişim bilgilerini buldu.

McManus'un telesekreterine düşmüştü ki Kerr telefonu açtı. Pittsburgh'lü Federal de Joseph'le aynı sonuçlara ulaşmış görünüyordu. Kerr de Ajan Claudia Baker'la ilgili bilgi talep etmişti. Bu konuda ilk bilgiyi alan diğerine haber verecekti.

Sabah olana dek yapılacak bir şey olmayınca Joseph, Daphne'nin yanına kıvrılmaya hazırlandı ama büyük siyah köpek kapının önünde duruyordu.

Joseph onu tasmaından tuttu. "Tasha, haydi dışarı çıkalım." Köpeğin onu hatırladığını umuyordu; özellikle de köpeğin kendisini sevdiğini hatırladığını... Köpek elini ısırmağa yeltenmeyince Joseph güvende olduğunu anladı.

Koridora çıkıp Hector'ın kapısını çaldı. Kapıyı açan Kate Coppola olunca gözlerini kırıştırdı. "Bunu aklından bile geçirme!" diye onu uyardı Kate. "Mecburiyetten beraber kalıyoruz."

Joseph, Kate'in omzunun üzerinden içeri baktı ve Hector'ın elinde bir kutu kola, diğer elinde bir dilim pizzayla kanepeye yayılmış olduğunu gördü.

"Ne mecburiyeti?" diye sordu.

"Simone ve Maggie kavga etti. Simone kendisine ayrı bir oda tutmak istedi ama bu katta başka boş oda yokmuş. Ben de ona benim odamı almasını söyledim. Mecburiyetimiz bu yüzden."

"Neden kavga ettiler?"

"Ben sonuna yetişebildim, Simone müzik kutusunu kırdıktan sonra..."

"Neden öyle bir şeyi yanında getirmiş ki?"

"Bilmiyorum ama dün gece Simone kâbuslar görürken Maggie onu uykuya geri döndürmek için gittiğinde bu melodiyi duymuştum. Bir çeşit uyku ilacı gibi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Müzik kutusunu nasıl kırdı? Bana onu fırlatmadığını söyle."

"Hayır. Simone yastığını dolaba fırlatmış ve dolabın üstündeki müzik kutusu yere düşmüş. Ben içeri girdiğimde Maggie yerdeki parçaları toplamasına yardım ederken Simone ona söyleniyordu. Maggie'nin ona hayatı boyunca yeterince yardım ettiğini söyledi. Bunun üzerine kavganın Daphne'yle ilgili olduğu sonucuna vardım. Simone 'ihamet' dedi. Birçok kez... Tek bildiğim bu."

"Tahmin edebiliyorum. Maggie neredeyse en başından beri Beckett'ı biliyordu."

Kate bir adım geri çekildi. “Ve Simone’ye anlatmamış mı?”

“Maggie bir terapist rolünü oynuyordu. Daphne, Maggie’nin bunu kimseye anlatmaması için ona söz verdirmiş. Daphne annesinin bunu öğrendiğinde Beckett’in peşine düşmesinden korkuyormuş.”

“Ve sonra Beckett da onu öldürürdü.” Kate’in dudakları anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Bunca zaman sonra Maggie’nin bunu bildiğini öğrenmesi bir çatlak oluşturmuştur. Ben bu işin dışında kalmayı tercih ediyorum.”

“Akıllıca... Ben aslında köpeği gezdirmeye çıkarırken Hector’dan Daphne’ye göz kulak olmasını istemek için kapıyı çalmıştım ama şimdi burada durunca pizzanın kokusu çok güzel geliyor.”

“İçeri gelip bize de katılabilirsin.” diye bağırdı Hector kanepeden. “Giderleri senin bütçene yazıyoruz.”

Bir bakalım... Yemek yemek mi yoksa Daphne’nin yanına gidip battaniyenin altına kıvrılmak mı?

“Pekâlâ... Köpeği gezdirirken yemek için bir dilim alacağım, sonra da bu gecelik işim bitmiş olacak.”

Hector kapıya geldi, elinde bir dilim pizza ve yüzünde durumu anladığını belirten bir neşe vardı. “Bunu diyeceğini az çok tahmin etmiştim. Ye bakalım patron. Bir enerji patlamasının ne zaman gerekeceği belli olmaz.”

Kate gülümsemesini bastırdı ve Joseph foyasının ortaya çıktığını anladı.

“Teşekkürler...” dedi ve dilimi mümkün olduğunca ciddi bir şekilde aldı. “Yarın sabah yedide benim odamda durum değerlendirme toplantısı... Geç kalmayın. İyi geceler...”

Ama asansöre bindiğinde sırtışını daha fazla gizleyemedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wheeling, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 01.45

Çığlıklar Daphne'yi uyandırdı. Aldığı keskin bir nefesle gözlerini açtı, yatağında vücudu kasılmıştı. Ve dinledi. Hiçbir şeyi...

Yavaşça nefes aldı. Yalnızca bir kâbus... Bunu bekliyordu. Dün olan onca şeyden sonra nasıl beklemeyebilirdi ki?

Güçlü bir kol belinin etrafında kıvrılmıştı, onu kendi sıcak, sert vücuduna çekiyordu. *Joseph*. *Joseph*'in eli onun geceliğinin altına girmiş, yavaşça ama ona ait olduğunu hissettirecek şekilde göğsünü okşuyordu.

"Buradayım." diye mırıldandı. "Güvendesin."

"Biliyorum." Şimdi. "Yalnızca bir rüyaydı."

"Dün gecekinin aynısı mı?"

"Evet."

Dudaklarını onun boynunun yanına bastırdı, öpmüyordu, yalnızca dokunuyordu. "Anlat bana." "Yalnızca çığlıklar vardı." "Kelly mi?" "Bazen... Bazen kendi çığlıklarım... Koşuyorum, koşuyorum ve nefes alamıyorum. Ve yerde bir... Bir delik var. Ama delik karanlık. İçinde kötü bir şeyler olduğunu biliyorum. Ve delikten uzaklaşıyorum. Ama o geliyor ve beni içeri itiyor."

Joseph kolunu daha sıkı sardı. "Peki sonra?"

"Uyanıyorum. Sanırım tam olarak sembolizmle açıklanabilecek bir şey değil. Ben hiç çığlık atmam, en azından bildiğim kadarıyla... Hep zamanla büyüyeceğimi, bunu geride bırakacağımı düşünürdüm ama hiç başaramadım. Demek istediğim, orada olanları ben hiç görmedim. Yalnızca işittim. Ama o çığlıkları unutamıyorum. Ve bu kâbus peşimi bırakmıyor."

Joseph uzun bir süre sessiz kaldı. Vücudundaki kasılma

Daphne'ye onun uyuyakalmadığını gösteren tek şeydi. "Biliyorum."

Sesi boğuklaşmıştı. Belirli belirsiz çıkıyordu.

Daphne onun kollarında dönüp yüzüne baktı. Dişlerini sıkıştı, gözleri açıldı ama gözlerini kırpmıyordu. Doğrudan ileri bakıyordu. Belirli bir şeye değil, yalnızca ileriye...

"Anlat bana." diye mırıldandı Daphne elini onun sıkılı dişlerine götürerek. "Ne biliyorsun?"

Joseph bunun üzerine gözlerini kırptı, Daphne'ye baktı, koyu gözlerinde acı vardı. "Çıgıllıkları duyup onları durdurabilmek için hiçbir şey yapamamanın nasıl olduğunu biliyorum."

"Jo'nun çıgıllıklarını mı duymuştun?" diye sordu fısıltıyla.

Joseph başıyla onayladı. "Fidye istemişlerdi. Ailemin bir teşvike ihtiyacı olduğunu düşündüler."

Ah hayır, diye düşündü Daphne, karısına çıgıllık attıran şeyin o olabileceğinden korkarak. "Ne oldu?"

Joseph hiçbir şey söylemedi, yatağa sırtüstü yattı ve Daphne'yi kendine çekti. Parmakları Daphne'nin saçlarında, avucuyla başını okşuyordu. Daphne elini onun kalbine koydu ve onun kendisini sarmasına izin verdi, ona sığındı ve bekledi.

"Büyük bir düğün istiyordu." dedi en sonunda. "Ben-se yalnızca parmağında yüzük görmek istiyordum. İkimiz de hâlâ ordudaydık ama onun bölüğü başka bir gemiye atanmıştı. Sanırım bu işi resmîleştirmenin bunu daha gerçek kılacağını düşünmüştüm. Böylece sözlendik. Ordudaki papazın altında bir sivil tören yapacaktık, kısa bir balayı için izin alacaktık ve ikimiz de görevden evimize döndüğümüzde büyük kilise düğünü yapacaktık."

"Nereye gittiniz?"

"Paris'e... İşin sonunda nereye gittiğimizin bir önemi olmayacaktı. O uzun zamandır hedefteydi."

"Pilot olduğu için mi?"

Joseph'in göğsü acı bir iç geçirmeyle hareket etti. "Çünkü o benimdi. Ve ben zengindim. Ve bunu hiç kimsenin bilmediğini düşünene kadar da saftım."

Daphne onun önceki gece söylediklerini düşündü, kendi ayakları üstünde durmak istediğini... Akademî'ye tek başına girmeyi... "Kimseye aileden bahsetmemiştin."

"Hayır. İnsanların bana saygı duymasını istiyordum. Ben olduğum için saygı duymalarını... Babamın oğlu olduğum için

değil. Ama görünüşe bakılırsa gemideki bazı insanlar benim kimin oğlu olduğumu, emrimde milyon dolarlarım olduğunu biliyorlardı. İçlerinden biri, bir asteğmen, bu milyonların bir kısmını istiyordu. Benim izne ayrılacağımı biliyordu, çünkü yönetim ofisinde çalışıyordu, talepleri inceliyordu. Jo'nun da izne ayrılacağını biliyordu."

"Ne yaptı?"

"Paris'e gittiğimizde orada olması için Amerikalı birkaç arkadaşını ayarladı. Biz Jo'yla üç gün geçirdik ve... Çok güzeldi. Havaalanına dönmek için bir araç ayarlamıştım ve her şey orada açığa çıktı. Asteğmenin lobide bekleyen bir şoförü vardı. Haftalar öncesinden yaptırdığım rezervasyonu iptal etmişti. Böylece bizi otelden alan araba havaalanına girmeden bir ara yola saptı, bizi etkisiz hâle getirdi, bizi uyuşturdu ve gözlerimi açtığımda karanlıktaydım. Jo diğer odadaydı, çılglık atıyordu. Yardım için yalvarıyordu. Beni çağırıyordu. Ama ben bağlanmıştım ve ona ulaşamıyordum. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Biliyorum." Daphne bu sesleri gırtlığından güçlkle çıkartmıştı.

"Bildiğini biliyorum. Bizi kaçıranlardan biri kulağıma bir telefon dayayıp babamla konuşmamı, ona hızlıca parayı getirmesini ve polise haber vermemesini söylememi istedi. Babam nakit parayla birlikte uçağa bindi. Paris polisiyle de bağlantı kurmuştu. Adamlardan biri parayı almaya gitti, diğeri bize göz kulak olmak için kaldı. Uyandığımdan beri beni bağladıkları ipten kurtulmaya çalışıyordum ve biraz ilerleme kaydetmiştim ki bizimle kalan adama bir telefon geldi. Telefonu kapattığında Jo'ya parayı aldıklarını ama yola çıkmadan önce 'son bir sefer' yapmak zorunda olduğunu söyledi. O yeniden başladı ve ben bilincimi kaybetmişim. Yalnızca katıksız öfke..."

Daphne ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Onun için ne yapması gerektiğini... Çok kötü bir çocukluk geçirmişti. Joseph ise bir yetişkinen, Jo'yu, sevdiği kadını kaybetmişti. "Ne yaptın?" diye fısıldadı, korkmuştu.

"Ellerim serbest kalana kadar ipi tırnaklarımla deştim. Ellerimdeki derinin üst kısımları yırtılmıştı ama hissetmemiştim bile. En azından o an... Ayak bileklerimi de iplerden kurtardım ve ayağa kalktım. Ama çok geç kalmıştım. O herif... İşini bitirmişti ve giyiniyordu. Tamamen giysilerini çıkarmış mıydı bilmiyorum. Jo'yu da tamamen soyamıştı. Hâlâ bluzu

üzerindeydi ama hepsi bu. Bunu hatırlıyorum. Beyaz bir bluzdu ya da en azından en başta öyleydi. Adama ulaştığımda silahını Jo'ya doğrultmuştu. Beni gördü ve rengi attı. Jo'ya doğru atladım, onun üzerine atladım ama adam acele etmiş ve tetiği çekmişti, ilk önce onu öldürmeye çalışmıştı. Sanırım ikimizle aynı anda savaşmak istememişti. Onu göğsünden vurdu.”

Daphne, Joseph'in adliye binasının merdivenlerindeki panik hâlini hatırladı. Joseph onun vurulduğunu düşünmüştü, Grayson onun çelik yelek giydiğini, beyaz bluzunun üzerindeki kan lekelerinin ona anlatmadan önce neredeyse gömleğini yırtıp yaralarını sarmaya başlayacaktı.

Joseph, Jo'yla olan o anı tekrar yaşamıştı. *Ah, Joseph!* “Çok üzgünüm.”

Joseph onu sıkıca tuttu, o kadar sıkı sarılmıştı ki Daphne güçlkle nefes alabiliyordu. “Kanaması vardı, çok kanaması vardı. Ve sonra bana ateş etti. Neredeyse hissetmemiştim bile. Ben acı eşiğini geçmiştim. İçimdeki öfkeye hâkim olamıyordum, adamı yakaladım ve silahını aldım.”

Hava akciğerlerinden süzülüyormuş gibi görünüyordu ve Joseph orada hareketsizce yatıyordu. Ve bir şey değişmişti. Kolları hâlâ Daphne'ye sarılıydı ama az önceki ihtiyacın tamamı gitmişti. Joseph bir santim bile hareket etmemiş olmasına rağmen Daphne, Joseph kendisini itiyormuş gibi hissediyordu.

Konferans odasındaki Ford'un ölmüş olduğunu düşündüğü toplantıyı hatırladı. Ona karısını alan adamların hayatta olup olmadığını sormuştu ve o ‘hayır’ cevabını vermişti buz gibi bir ses tonuyla. Daphne başını kaldırdı, kollarını onun göğsüne koydu. Joseph'in ifadesi kapalıydı. Her nereye gittiye, gittiği o yerde Daphne'yi istemiyordu.

Ve bu çok kötüydü.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Daphne alçak bir sesle.

Joseph gözlerini kapadı. “Yorgunum. Uyuyalım artık.”

“Pffff.” Alaylı bir ses çıkarmıştı. “Ben pek öyle düşünmüyorum tatlım.”

Joseph dişlerini daha da sıktı. “Lütfen!..” Sesi sakın ve makuldü. “Uyu hadi.”

“Joseph, ben daha fazla gençleşmiyorum, bu yüzden açık konuşacağım. Bir ilişki istediğini söylemiştin. Ve ben de istiyorum. Ama üç kişilik bir ilişki istemiyorum.”

Joseph'in gözleri iri iri açıldı, kaşları çatılmıştı. “Afedersin?”

“Şu an bu yatakta üç kişiyiz. Sen, ben ve o gün öldürdüğün

orospu çocuğu her kimse o. Eğer şimdi beni dışarıda bırakırsan..." Daphne ağzını kapadı, burada yapacağı bir tehdit henüz inşa etmeye bile başlamadıkları ilişkilerine zarar verecekti.

Ve Joseph'in sessizliğini koruyarak yaptığı şey tam olarak buydu.

Daphne onu dudaklarından öptü, şaşkınlıkla kendine geldiğini hissetti ve Joseph'in kendisini yeterince sinirlendirip sırtını dönerek uyumasını umduğunu fark etti. Joseph onu o kadar iyi tanııyordu. Henüz...

"Joseph, ben sana en kötü sırlarımı anlattım. Eğer şimdi beni dışarıda bırakırsan bana üstünlük sağlayacaksın ve benim sana karşı hiç gücüm yok. Ben on iki yıl boyunca Bayan Elkhart hayatını yaşadım. *Bu yüzden* seninle de o yola girmem."

Joseph bu cümlelerin üzerine onunla göz göze geldi ve sonra Daphne onun gözlerindeki acıyı gördü. "Onu öldürdüğümü nereden biliyorsun?"

"Çünkü karını alan adamların hayatta olmadıklarını söyledin."

"Çenemi pek tutamıyorum." dedi kendine kızarak.

Daphne onu dudaklarından tekrar öptü, parmak ucunu alt dudağında gezdirdi. "Ne yaptın?"

Joseph'in omuzları dikleşti. Bütün vücudu kasılmıştı, az önce yansıttığı sakın ifade birden gitmişti. "Boğuştuk. Güçlü bir adamdı. Ama ben iyice vahşileşmişim. Boynunu kırdım. Elimde kaldı. Ağacın dalını kırar gibi... O sesi bugün bile duyabiliyorum." Güçlkle yutkundu. "Hâlâ bundan hoşlanıyorum."

Daphne'ye delici bakışlarla baktı ve söylediği şeylerin etkisini görmek için bekliyor gibi görünüyordu.

Daphne onun sıkılı çenesini avucunun içine aldı, kaslarının gerilişini hissetti. "Ya o adam sana üstün gelseydi ne yapacaktı?"

"Aynı lanet şeyi..."

"Sana söylemiştim. Öl ya da öldür. Ben, kendi adıma konuşmam gerekirse, kazandığın için çok memnunum. Hayatta kaldın."

Joseph bir kez daha duruldu. "O anda hayatta kalmak umurumda değildi Daphne. Yalnızca o adamın ölmesini istiyordum."

Bu hikâyenin başından beri ilk kez ona ismiyle hitap etmişti. Ona geri dönmüştü. Yeniden... Daphne sırtında

rahatlamanın getirdiği gevşemeyi hissetti. Cevabını dikkatlice düşünüyordu, bunun önemli olduğunun farkındaydı. Ve Joseph nefesini tutmuş onu bekliyordu.

“Joseph, eğer onun ölmesini istediğin için seni suçlayacağımı düşünüyorsan, daha çok bekleyeceksin. Eğer onun boyununu kırma sesinden tatmin olduğun için korkacağımı düşünüyorsan, daha da çok beklemen gerekecek. Senin eşine tarif edilemez acılar yaşatmış. Onu para için öldürmüş. Kendi şeytani yaşamının bedelini canıyla ödemesi... Bu adalettir.”

Joseph gözlerini kırptı, yutkunurken zorlanıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

“Bu tatmin duygusu...” Daphne omuz silkti. “Ben ‘rahatlama’ demeyi tercih ederdim. Bir bakımdan sana imreniyorum. Pek çok kurbanın yalnızca hayalini kurabildiği intikamını almışsın. Ve kabul etsen de etmesen de hayatta kalmak için savaşıyordun. Bu temel bir içgüdüdür. Ancak olaylar bittikten sonra nedenlerimizi sorguluyoruz. O seni öldürmeden önce sen onu öldürdün. Bu kadar... Eğer senin yerinde olsaydım, o boyun kırmadan aldığın tatmini bir hediye olarak düşünürdüm.”

Joseph gözlerini kapadı. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Eh, düşünmeliydin. Daha sonra ne oldu?”

“Bir telefon buldum. Yardım çağırdım ve polisin yerimizi tespit edebilmesini umut ettim, çünkü nerede olduğumuzu bilmiyordum. Jo’nun yanına gittim, kanamasını durdurmaya çalıştım ama başaramadım, bu yüzden ona yalnızca sarıldım. Nefes almayı kesti ama onu bırakamadım. Kanı akıp giderken ve yapabileceğim hiçbir şey yokken onu öylece tuttum.”

“Ah, Joseph!” Dudakları titriyordu.

“Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama bir ses duydum. Diğer herif buradaki arkadaşını almak için gelmişti, içeriye bir göz atmış ve beni görmüştü, silahını çekmişti. İki el ateş etti. Biri bana isabet etti. Yeniden ateş edemeden önce ona müdahale ettim ve elindeki silah için boğuştuk. Onun elini yakalayıp silahın kontrolünü aldım.” Duraksadı. Ve iç geçirdi. “Silahı elinden fırlatabilirdim ama yapmadım. Elini zorlayarak namluyu kendi midesine dayamasını sağladım. Ve ona tetiği çekti. Ve tam o anda polisler içeri girdi.”

“Ne gördüler?”

“Hayatı için savaşan beni...”

“Ki öyleydi Joseph.”

“Pek değil.”

“Tekrar soracağım. Eğer savaşı o kazansaydı ne yapacaktı? Onu teşhis edebilesin diye seni hayatta mı bırakacaktı?”

“Hayır.”

“O zaman sen yapman gerekeni yaptın.”

“Polisler gelene kadar onu etkisiz hâle getirebilirdim.”

“O anda polislerin geleceğini biliyor muydun?”

Joseph gözlerini kırptı. Bu bakış açısı onu şaşırtmıştı. “Hayır.” diye mırıldandı. “Bilmiyordum.”

“Ayrıca yaralanmıştın. Kanaman vardı, değil mi?”

Yeniden gözlerini kırptı. “Evet.”

“Olaydan sonra hastanede ne kadar kaldın?”

“İki hafta...”

“Çünkü çok kötü yaralanmıştın. Yani o adamla uzun bir süre baş edebilecek miydin? Ve eğer bir şekilde kontrolü eline alsaydı, sana ne yapacaktı?” Daphne kendi sorusuna cevap vermeden önce Joseph’e düşünmesi için bir anlık boşluk bıraktı. “Silahı alacak ve senin işini bitirecekti. Onu görmüştün. Para adamın yanında. Seni en başından beri yaşatmayı düşünmüyordu Joseph.”

“Her şeyi çok basitmiş gibi söylüyorsun.”

“Çünkü öyle. Zor hâle getiren sensin.”

Joseph hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Birisi bana bunu yakın zamanlarda söylemişti. Benden daha zeki biri...” İleri uzanıp Daphne’nin yüzüne düşen saçlarını kenara aldı. “O gün hayatım için savaşıyordum Daphne, sen ne düşünürsen düşün. Onların ölmeleri için savaşıyordum, çünkü o anda benim hayatım gitmişti. Jo’nun kollarımda ölmesi... Hayatımdaki her şey onunla birlikte yitip gidiyor gibiydi. Uzun bir süre boyunca yaşayıp yaşamamak umurumda olmadı. Her şey karanlıktı. Tüm renkler gitmişti. Eğer ailem ve işim olmasaydı...”

“Diğer insanları sevdiklerine kavuşturmak gibi mi?”

“Bana sabahları uyanmak için bir neden veriyordu. Ve karanlık adım adım kaybolmaya başladı.” Ağzının bir tarafı hafifçe yukarı kalkmıştı. “Belki sepyaya dönüştü diyebilirim. Ama hiç renk yoktu. Ta ki...”

Gözleri Daphne’ninkilerle buluşmuştu ve Daphne bu anın hayatı boyunca hatırlayacağı bir an olduğunu biliyordu. Nefesini tuttu, söylemesini bekliyordu. “Ta ki?” diye fısıldadı.

“Ta ki bir gün başımı kaldırına ve ağabeyimin odasının ön kapısından çimen yeşili mini eteği ve upuzun bacaklarıyla çıkan bu tanrıçayı görene kadar... Ve sanki karanlık bir odadan

bir ormanın ortasına düşmüş gibiydim, tamamen renksiz olan hayatım birden canlı renklerle bürünmüştü. O kadar üşüdükten sonra sıcaklığa kavuşmuştum. Kalbim yeniden atmaya başlamıştı.”

Daphne’nin kalbi tekliyordu, gözleri dolmuştu. “Joseph!..”

Joseph dudakları birleşene dek onu kendine çekti. Islak ve son derece romantik bir öpücüktü. “Şu anda bu yatakta kaç kişi var Daphne?”

“Sadece sen ve ben...”

“Güzel. O zaman artık uyuyalım. Sadece sen ve ben... Bu gece başka kâbus görmek yok.”

Baltimore, Maryland, 5 Aralık, Perşembe, 06.00

Cole yavaşça uyandı, boynu o kadar kasılmıştı ki irkil-di. Zemin sert ve soğuktu. Kimberly hiç susmadığı için gece boyunca tek seferde bir saatten uzun bir uyku uyuyamamıştı. Nihayetinde daha fazla dayanamayıp onun ağzını bantlamıştı.

Doğruldu, boynunun arkasını ovdu. Cep telefonundan saate baktı. Okulu bir buçuk saat içinde başlayacaktı. Polisler muhtemelen okulda onun gelmesini bekliyorlardı, böylece onu tutuklayacaklardı. Okulda onu göremeyince de buraya geri geleceklerdi.

Matt’in ‘sorun yok’ çağrısını daha fazla bekleyemezdi. Kendini ayağa kalkmaya zorladı, sonra etrafında bir tuvalet aradı. *Eğer bu sığınakta tuvalet yoksa lanet olsun!* Arka köşedeki perdenin arkasında bir tuvalet buldu. Yepyeni görünen bir kamp tuvaleti... *Mitch bunu düşünmüş olmalı.* En büyük ağabeyinin her şey için bir planı vardı.

Tuvaletten çıktığında Kim ona şeytani gözlerle bakıyordu. Parmaklarını dişlerinden uzak tutmaya dikkat ederek ağzındaki bandı çıkardı.

“Su...” Sesi yeniden çatallanmıştı ve gece boyunca onu susuz bıraktığı için Cole kendini biraz kötü hissetti. Ona birkaç yudum su verdikten sonra üzerindeki battaniyeyi çekti.

“Kalk hadi.” dedi. “Gidelim.”

“Benim de tuvalete gitmem gerek. Çok sıkıştım.”

Cole tereddüt etti. “Ellerini çözmeyeceğim.”

Kim ona yorgun bir bakış attı. “Ben kırk sekiz kiloyum, o ibne ağabeyin beni ölesiye aç bıraktıktan sonra muhtemelen

daha zayıfladım. Sen kaç kilosun, doksan falan var mısın? Sanki senin için bir tehdit oluşturuyormuşum gibi...”

Aslında yetmiş beş kiloydu ama daha iri gözüktüğünü duymak egosunu okşamıştı. “Bilmiyorum...”

Kim burnundan soluyordu. “Haydi evlat, aklını kullan! Seni alt edemem. Çişimi yapmama izin ver, sonra istersen beni tekrar bağla. Yalnızca kardeşime ulaşmak istiyorum.”

Cole onun kardeşinin ölmesini istemiyordu. Ve Kim onu alt edemezdi. Çok ufak tefekti. “Tamam, pekâlâ. Ama işini bitirdiğinde seni tekrar bağlayacağım.”

“Her neyse...”

Ondan yarım metre ötede durmaya özen göstererek ellerini çözdü. “Acele et.” Onun sekerek tuvalete gitmesini izledi, yaralı ayağını arkasından sürüyordu. Ona bunu yapan ağabeyiydi. Cole buna hâlâ inanmıyordu.

Mitch, ne işler çeviriyorsun? Ve neredesin? Aynı şekilde, Matt neredeydi? Öylece ortadan kaybolmak Matt’in yapacağı şey değildi.

Bu çok kötüydü. Çalıntı bir silahı okula götürmüştü. Bir polisten çalınan silahı; eğer Kim doğruyu söylüyorsa... *Eğer silah bana kadar takip edilirse...* Polisler onun Mitch’in yaptığı bu işin bir parçası olmadığına asla inanmazlardı. Mitch de her neredeyse?

Bu aileden çok yorulдум. Keşke evlatlık olsaydım.

Kimberly tuvaletten çıktı, bacağıнын durumu daha da belirgindi. “Bacağıımı tekrar bandajlamam gerekiyor. Tuvalet-
teyken yeniden kanamaya başladı.”

“Tamam, yalnızca acele et.”

Kim tekrar kendini yatağa bıraktı ve yerde duran sargı bezi rulosunu aldı. Pantolonunun düğmesini açmaya başladı, sonra durdu, dik dik Cole’a baktı. “Müsaade edersen?”

Gözlerini devirerek arkasını döndü. Buradan çıkıp otogara gitmesi gerekiyordu. Miami’deki arkadaşı Rico’yu arayacaktı ve ona biraz geç kalacağını söyleyecekti ve...

Cole inledi, başındaki ağrı bugüne kadar hissettiği her şeyden daha kötüydü. Doğruldu, oda sanki yavaşça dönüyor gibiydi, gözleri karardı. *Kaltak!..* Ona bir şeyle vurmuştu. Odayı tekrar seçene kadar hızlı hızlı gözlerini kırttı. Yanında bir yangın söndürücü tüp vardı ve Cole hayal meyal onu tuvaletin duvarında gördüğünü hatırladı.

Ben geri zekâlının tekiyim. Ayaklarının üzerine kalktı, ne kadar süredir baygın olduğunu merak ediyordu. Telefonundan saate bakmak için elini cebine attı ve ceplerinin boş olduğunu fark etti. Kim her şeyi yürütmüştü. Ve sırt çantasını çalmıştı.

Merdivenlerden yukarı fırladı ve garaja girince rahatladı. Kamyonet hâlâ oradaydı. Kim yürüyerek gitmiş olmalıydı ve ayağı o hâldeyken fazla uzaklaşmış olamazdı. Cole bodrumdaki küçük odayı düşündü. Kim'in kız kardeşi muhtemelen oradaydı.

Garajın içinde bir silah aradı, çünkü kız kırk sekiz kilo olsun ya da olmasın çok tehlikeliydi. *Onun söylediği bir tek kelimeye bile inanmamalıyım.*

Silah, silah olarak ne kullanabilirim? Rafları taradı, her şey çok düzenliydi, Mitch'in istediği gibi. Kürek... *Bir kürek kullanabilirim.* Bahçe malzemelerinin dizildiği duvarın yanına koştu.

Küreğin olduğunu düşündüğü yerde büyük bir boşluk vardı ve bir saniye sonra arkasındaki hırıltıyı duydu, sonra kafasında ikinci darbeyi hissetti. Arkasını döndü, ayaklarının üzerinde durmakta zorlanıyordu ve oda etrafında dönüyordu. Düşüğünü hissetti, dizleri yere çarptığında çatırdadı.

Yüzüne doğru gelen küreğin görüntüsü, her şey karanlığa gömülmeden önce hatırladığı son şeydi.

Wheeling, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 06.00

Joseph yavaş yavaş uyanırken derin bir nefes aldı.

Şeftali kokusu... Yanında kıvrılmış yatan sıcak bir vücut... *Mmm!..* Kıvrımlı sıcak bir vücut... Kalbinin üzerinde duran güzel bir el, kalçasına dokunan uzun bir bacak, çenesine değen bukleler...

Kollarının arasında, sadece onlara ait yumuşacık kadınlarla uyanan adamlara hep imrenmişti. Artık buna gerek yoktu. Çünkü benim de bir kadını var.

Ona Jo'dan bahsetmek istememişti. Ne yaptığından... Ama anlattığı için mutluydu. Hikâyesini pek çok kişi detaylıca biliyordu. *Fransızcası iyi olan herhangi biri polis raporlarını okuyabilir,* diye düşündü. Ailesi biliyordu, hatta Holly de... Ailesi ilk birkaç yıl onun akıl sağlığının bozulmasından korkmuştu. Bazen onun öfkesi dolayısıyla endişelendiklerini de biliyordu.

O adamın boynunu kıldığında çıkan sesi hâlâ duyduğunu kimseye anlatmamıştı. Bu onu hâlâ rahatlatıyordu. Bu kelimeyi daha çok sevmişti. Daphne'yi alnından öptü ve yataktan isteksizce çıktı. Kalabilmeyi isterdi. Onu küçük öpücüklerle uandırmak ve onunla saatlerce sevişmek...

Ama kendisinin ve Daphne'nin yapması gereken işler vardı. Hâlâ kayıp olan üç kızı bulması gerekiyordu. Kimberly, onun kardeşi ve Heather Lipton; tabii hepsinin hayatta olduğunu varsayarak... Doug'ı ve Beckett'ı adalete teslim etmesi gerekiyordu. Ama ilk önce onları bulmalıydı.

Daphne'ye kontrolünde olmayan geçmişiyle yüzleşmek zorundaydı. Beckett'ın kabinini bulduklarında -ki Joseph'in bundan hiç şüphesi yoktu, çünkü Doug onları o yöne doğru sürüklüyordu- Daphne orada olmak isteyecekti, canı ne kadar yanarsa yansın. Ve Joseph'in her hücresi onu oraya götürme fikrine karşı çıksa da, Daphne'yi engelleyemeyeceğini biliyordu. Engellememeliydi.

O yetişkin bir kadındı, zeki ve mantıklıydı; akıllıca kararlar verecekti. Alınması gereken kararlar... Joseph'in yapması gereken şey bu süreç boyunca onun güvende olduğundan emin olmaktı.

Kimin işinin daha zor olduğundan emin değildi.

Joseph, Tasha'yı tasmaından yakaladı, sonra Daphne'nin odasından çıkıp kapıyı yavaşça kapattı. Ve Simone'un koridorun öteki ucundaki odasından çıktığını görünce donakaldı. Göz göze geldiler ve Joseph yanaklarının kızardığını hissetti. *Basıldık*, bu onun ilk düşüncesi idi.

"Günaydın." dedi sessizce.

Simone onu uzun bir süre inceledi. "Günaydın Joseph. Daphne iyi mi?"

"Evet." İyiden çok daha fazlası... *İnanılmaz*. "Dün zor bir gün oldu."

"Hepimiz için..." dedi Simone ve Joseph onun hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordu. Bir yandan onu suçlamıyordu. Ama Daphne'nin...

"*Neyim ben?*" diye düşündü. "Erkek arkadaşı" cevabı çok genç işi olurdu. Sevgilisi? Evet ama bu onun hislerini tarif etmeye yetmiyordu. Aniden önceki gün dağların arasından arabayla geçerken Daphne'nin söyledikleri aklına geldi. *Sen bir arkadaş istiyorsun. Ben de...* Kalbine bir sıcaklık yayıldı. Bu çok hoşuna gitmişti.

Daphne'nin *arkadaşı* ve *eşi* olarak, onun iyiliği Joseph'in birinci önceliği idi.

Eğer annesi saygısızlık etmek için söylenmeyen bu şeyi bağışlayabilirse Daphne'nin durumu iyileştirilebilirdi.

"Simone, dışarıdan biri olarak fikrimi belirtebilir miyim?"

Simone omuz silkti. "Artık dışarıdan biriymişsin gibi görünmüyor."

"O zaman bunu 'evet' olarak kabul ediyorum. Kızgınsın ve buna hakkın var. Ama bana öyle görünüyör ki kızman gereken kişi Beckett. Ne Daphne ne de Maggie..."

Simone gözlerini kapadı. "Daphne'nin bana anlatmamasını anlayabiliyorum ama Maggie korkmuş bir küçük kız çocuğu değildi. Bana anlatması gerekirdi."

"Ben bunu bilmiyorum. Daphne'nin acı çektiği süreçte güvenilebileceği, bu süreç boyunca canını yakmayacağı birini aradığını düşünüyorum... Bu, bir fark yaratıyor. Ve çocuklar onların güvenlerini boşa çıkarırsan bunu anlarlar. Eğer Maggie bunu sana anlatsaydı, Daphne tamamen içine kapanabilirdi. Özellikle de sana karşı... Seni sevmediği ya da sana güvenmediğinden değil. Ama sana anlatsaydı, anlattıkları senin canını yakardı. Ve bu, durumu onun için daha da zorlaştırırdı. Onu bir daha geri getiremeyebilirdin."

"Ben onun annesiyim." dedi Simone inatçı bir sesle. "Bilmem gerekirdi. Ona yardım edebilirdim." Sonra gözleri doldu. "Onun çektiği acıyı bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyordum. Lanet olası her gün onun acı çektiğini biliyordum ama nasıl yardım edeceğimi asla bilemedim. Maggie biliyordu. Bunu benden sakladı. Kendi çocuğumla ilgilenmeme izin vermedi. Bunun nasıl hissettirdiği konusunda hiç fikrin var mı?"

"Hayır, çünkü ben bir ebeveyn değilim. Senin acını din-diremem. Ama aynı zamanda, bunun Maggie için ne kadar zor olduğunu da göz ardı etmemelisin."

Simone boğazından sert, alaycı bir ses çıkarttı ve Joseph yüzünü buruşturdu.

"Simone, Maggie'nin bugünün geleceğini bildiğini düşünmüyor musun? Bundan korktuğunu? Daphne ikinizi de çok seviyor. Dün gece onun acısını duydun ve neredeyse içini parçalıyordu. Ama dün geceki, yirmi sekiz yıl önce olan şeyin yalnızca bir yankısıydı. Bunun Maggie için nasıl olduğunu sanıyorsun? Henüz tazeyken bunu duymak ve paylaşabileceği kimse bulamamak... Bunca yıldır ağır bir yük taşıdı. Ve bence,

bunun seni ne kadar sinirlendireceğini bilse bile, tekrar olsa bunu tekrar yapardı. Senin kızın için...”

“*Benimle* paylaşabilirdi. Bu yükü yalnız taşımaya gerek yoktu. Buna *hakkı* yoktu.” Sesinde suçlama vardı. Joseph onu ikna edemiyordu.

Zihnen kendini toparladı ve olaya başka bir açıdan yaklaştı. “Bana araba sürmeyi babam öğretti.”

Simone gözlerini kırptı. “Ne?”

“Evet. Ergenlik çağımdayken çok çabuk sinirlenirdim ve kimsenin beni bir şeylere zorlamasına izin vermezdim. Bir dört yol ağzında durduğumu hatırlıyorum. Geçiş üstünlüğü bende olmasına karşın başka bir araba geçmeye kalktı ve ben buna izin veremezdim. Gaza bastım ve yolların kesiştiği noktadan geçtim. Daha sonra ilk hatırladığım şey acil serviste bana dikiş atıldığı ve babamın arabasının pert olduğuydu.”

“Ve bu hikâyeyi anlatmandaki amaç?”

Joseph ona kibarca gülümsedi. “Oraya geliyorum. Babam hoşnut değildi, özellikle de kendimi savunmaya çalıştığımda... Ben haklıydım ve öbür adam haksızdı. Babam iyice sessizleşti ve bana haklı olabileceğimi ama haklılığımın beni öldürmüş olabileceğini söyledi. Sen şu anda haklısın Simone. Ama haklılığın ölümcül olabilirdi. Ve bu, kızının durumunu da etkilemez miydi?”

Simone bocaladı. “Anlamıyorum.”

“Beckett kendi sırrının açığa çıkmaması için öldürdü. Senin yeğenini öldürdü. Kimliğini çalıp içeri sızabilmek için dün gece hastanede neredeyse bir hemşireyi öldürüyordu. O genç adamı tam zamanında bulduk. Daphne odadan içeri girmeseydi yastıkla torununu öldürüyordu ve sonra da kapıda bekçilik yapan polisi bıçakladı. Geçen yirmi sekiz yılda kaç kişiyi öldürdüğünü Tanrı bilir. Eğer sana anlatırsa, Daphne’ye *seni* öldüreceğini söyledi. Onu defalarca kez bununla tehdit etti. Daphne bu sırrı saklayarak senin hayatını kurtarmış olabilir. İstersen kızabilirsin ama doğru kişiye kız.”

“Daphne bana hemşireden bahsetmedi.” dedi, sanki yalnızca bu olay onun düşüncelerini değiştirmeye yetecekmiş gibi... Bazen böyle olurdu, bir tek detay dengeyi baştan aşağı değiştirebilirdi.

“O an yeterince bunalmış olduğunu düşünüyorum. Çoğu şeyi henüz idrak etmemiş olabilir. Birkaç hafta boyunca da edemeyebilir.”

“Ama ettiğinde, sen onun yanında olacak mısın?”

“Söz veriyorum.” Çünkü ben onun eşiyim. Bunu, kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu.

“Teşekkür ederim.” dedi Simone boğuk bir sesle.

“Bana bunun için teşekkür etme. Bu onun için yapabileceğim en ufak şey. Simone, sen de kötü bir şok yaşadın ve muhtemelen senin de idrak edemediğin şeyler var. Ama Daphne’nin durumu daha farklı.”

“O hâlâ tehlikede.”

“Evet ama Beckett’ı da Doug’ı da bulacağız.” Bunu da kendi adı kadar iyi biliyordu. Daphne’nin hayatı boyunca bu korkuyla yaşamasına izin vermeyecekti. “Ben onun kariyerinden bahsediyorum. Uğruna bu kadar çok çalıştığı şeyden... Bunların hepsi açığa çıkacak ve Daphne bütün bu olayda kurban olmasına rağmen insanlar ona Beckett’ı neden daha önce ihbar etmediğini soracaklar.”

“Bu kimseyi ilgilendirmez.” dedi Simone saldırgan bir tavırla.

“Evet, ilgilendirmez ama o bir savcı. Kurbanların öne çıkıp tanıklık etmesini, ifade vermesini istiyor. Kendisinin vermediği ifadeyi... Kimse onu bunun için suçlamayacak ama dün gece Grayson’ın bana söylediği gibi, mahkeme salonunda kendisi hikâyenin başrolü olacak. Zamanla unutulacak ama Daphne’nin bu süreçte hepimize ihtiyacı olacak, unutulana kadar onu desteklememiz gerekecek. Sana ve Maggie’ye ihtiyacı olacak. O ikinizi de seviyor.”

Simone kabullenmiş görünüyordu. “Onun iyiliği için öfkemi yatıştırmam gerektiğini söylüyorsun.”

Joseph omuz silkti. “Sen onun *annesisin*. Anneler böyle yapmaz mı?”

Simone ona uzun uzun baktı. “Sen, Joseph Carter, gerçekten iyi bir adamsın.”

Gülümsedi. “Biliyorum. Şimdi, Tasha’yı gezdirmek ve kendime kahve almak için aşağı iniyorum. Sana bir şeyler getirmemi ister misin?”

“Kahve iyi olurdu. Ama seninle geleceğim. Biraz egzers...”

Yanındaki kapı açılınca sesi kısıldı ve Maggie dışarı çıktı, elinde bir müzik kutusu ve diğer elinde de küçük bir çanta vardı. Onları gördüğünde duraksadı, bakışlarında bilinçli bir boşluk vardı. “Joseph, Simone!..”

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Simone çantayı işaret ederek.

"Eve..."

Joseph yüzünü ekşitti. "Maggie, çiftlik şu an olay mahalli sayılıyor. Orada kalamazsın."

"Daphne'nin çiftliğine değil. Kendi çiftliğime, eve gidiyorum."

"Riverdale'e mi?" Simone'un yüzü düşmüştü. "Hayır, gidemezsin."

"Gidebilirim ve gitmeliyim ve burada fazlasıyla kaldım. Sen ve Daphne'yle sekiz hafta kalmak için gelmiştim ve bu süre sekiz yıla uzadı. Kendi evimi özledim." Omuzlarını dikleştirdi. "Eve gitmenin zamanı geldi. Scott'la konuştum. Siz işe alacak başka birini bulana kadar atlarla o ilgilenecek."

Simone'un ağzı açık kalmıştı. "Sen... Sen işe alınmış bir eleman değilsin. Maggie..."

Maggie başını öne eğdi, sonra tekrar yukarı baktı. "Dün gece böyle söylememiştin."

Joseph irkilmesini kontrol edememişti. *Of!*

Simone bitkin bir nefes verdi. "Maggie, üzgünüm. Söylememem gereken pek çok şey söyledim. Hatalıydım. Lütfen gitme."

"Hayır, haklıydın. Önemli bilgileri senden sakladım. Kızmaya fazlasıyla hakkın var. Belki bunu bu şekilde dışa vurmaya hakkın yok ama olan oldu. Sekiz yıl önce çiftliğimden ayrıldım çünkü Daphne'nin bana ihtiyacı vardı. Artık bana ihtiyacı kalmadı. Sen ve Ford varsınız. Grayson, Paige ve Clay var. Ve şimdi Joseph var." Müzik kutusunun olduğu elini öne uzattı. "Alt kattaki resepsiyonda Japon yapıştırıcısı vardı. Tam önceki hâli gibi olmadı ama elimden geleni yaptım."

"Maggie... Çok kötü şeyler söylediğimi biliyorum ve onları geri alamam. Ama yirmi yedi yıllık bir arkadaşlığımız var." Güçlkle yutkundu. "Birlikte çok şey yaşadık, iyi veya kötü. Ve biz... Biz birlikte inanılmaz bir kadın yetiştirdik Maggie. Sen ve ben... Ve Daphne'nin hâlâ sana ihtiyacı var. İkimize de ihtiyacı olacak, çünkü kâbuslarını atlatmaktan henüz çok uzak. Lütfen kal, yalnızca biraz daha!.."

Maggie tereddüt etti. "Bilmiyorum."

Simone ona çekingen adımlarla yaklaştı. "Sen kızıma sesini geri verdin ve sana bu yüzden çok şey borçluyum. Ama esas *bana*, ben tamamen yalnızken arkadaşlığını verdin." Üzülerək

müzik kutusunu Maggie'nin elinden aldı. "Daphne bunu bana anneler gününde vermişti, Michael bizi terk ettikten sonraki ilk anneler gününde... Onu seramik atölyelerinden birine götürmüştün ve Daphne bunu orada boyamıştı ve sonra onu orada sırlamışlar ve ateşe verip pişirmişlerdi."

"Hatırlıyorum."

"'Edelweiss'i çalıyor."

"*The Sound of Music* filminden..." Maggie, Joseph'e baktı. "Onun en sevdiği filmidir."

Simone 'hayır' anlamında başını salladı. "Şarkıyı film yüzünden sevmiyor. Filmi şarkı yüzünden seviyor. Onun yatma saati geldiğinde babası verandada ona bu şarkıyı söylerdi. Bu onun ninnisiydi."

"Bunu bilmiyordum." dedi Maggie kısık sesle.

"Biliyorum. Bunu anlatması çok yaralayıcı olurdu. Daphne bunu bana verdiği gün onun gözlerinin önünde ağlamamak için kendimi çok zor tuttum. Bunu beğeneceğime o kadar inanmıştı ki beğenmediğimi anlayınca çok hayal kırıklığına uğradı. Ama ben bu müzik kutusunu haftalar boyunca çalamadım. Bir gün yatak odama geldiğimde onu yatağımın üzerinde müzik kutusunu kulağına tutmuş çalarken buldum. Onu hızlıca kapattı, sanki benim canımı yaktığını biliyordu." Simone iç geçirdi. "Ve sekiz ay sonra ilk kelimelerini söyledi. 'Babam değildi.' Sonra ahıra koştu. Kendimi suçlamakla o kadar meşguldüm ki Michael'ın gitmesinden kendini sorumlu tuttuğundan hiç haberim yoktu."

Maggie'nin gözleri dolmuştu. "Ah, Simone!.."

"O günden sonra onu her gece çalmayı kendime görev edindim. Çünkü Daphne'nin onu suçlamadığımı bilmesini istiyordum. Benim iyi olduğumu bilmesini istiyordum. Şimdiyse o olmadan uyuyamıyorum."

"Hâlâ çalışıyor." dedi Maggie boğuk bir sesle. "Kutusu kırıldı ama hâlâ çalışıyor."

"Dün gece o kutunun gidici olduğunu düşünmüştüm." Simone kutuyu kurdu, melodi çalmaya başlayınca üzgünce gülümsedi. "Birazcık Japon yapıştırıcısının bunu yapabilmesi inanılmaz." Maggie'yle göz göze geldi. "Sana korkunç şeyler söylediğimi biliyorum ve bunları geri almak için her şeyi yapabilecek olmama rağmen yaydan çıkmış bir oku geri getiremem. Umarım aramızı tamir edilemeyecek kadar kötü hâle getirmediymişimdir."

Maggie başını salladı. "Hayır, getirmedin."

Maggie çantasını bırakıp iki kadın birbirlerine sarıldıklarında Joseph gözlerinin battığını hissetti. Ve sonra gözleri müzik kutusuna takıldı. Kırılmış parçalar dikkatle yapıştırılmıştı, çatlaklar neredeyse gözle görülmüyordu.

Birazcık Japon yapıştırıcısının bunu yapabilmesi inanılmaz. Yüzünü buruşturdu, sonra öylece kalakaldı. Japon yapıştırıcısı...

"Aman Tanrı'm!" diye bağırды. Kahkahayla gülüyordu. "Allah kahretsin!"

Kadınlar ona dönüp baktılar, yüzlerinde şaşkınlık vardı ve bu konuşmasını tasvip etmemişlerdi ama Joseph bunun farkında bile değildi. Telefonunu çıkarıp Dr. Brodie'yi aradı. "Kalk hadi, uyan."

"Joseph?" Brodie'nin sesi uykulu geliyordu. "Toplantı yedideydi, değil mi?"

"Evet ama bu bekleyemez." Kalbi deli gibi atıyordu. "Teknisyenlerini o eczaneye geri götürmemiz gerek. Doug'dan kimlik isteyen şu eczaneye..."

"Güvenlik kamerasını denedik Joseph. Kayıtların iki haftada bir yenilendiğini sana söyledim."

"Japon yapıştırıcısını aldın mı?"

"Ne?" Uzun süreli bir sessizlik oldu. "Hayır. Almadık. Almış olmalıydık ama almadık."

"Adam Millhouselara silah satmıyordu. Normal birisi olup kardeşinin okul ihtiyaçlarını almaya çalışıyordu. Belki de o gün dikkatsiz davranmıştır. Paketin üzerinde parmak izi bırakmış olabilir."

"Hemen işe koyuluyorum. Orası yirmi dört saat açık bir eczane. Teknisyenlerim gidene kadar rafların başında beklemesi için bir polis görevlendireceğim. Bu çetrefilli bir iş ama denemeye değer. Bir şeyler bulduğum an sana haber vereceğim."

Joseph telefonu kapayıp önce Simone'un sonra Maggie'nin alnına birer öpücük yapıştırdı. "Bana şans dileyin." Onların bakışları arasında oradan ayrıldı, dışarıda kar yağıyor olmasına ve paltosunu otel odasında unutmuş olmasına karşın Tasha'yı dışarı çıkardığında hâlâ sırtıyordu. Telefonu çaldı ve zevk sarhoşluğu içinde yanıtladı. "Ben Ajan Carter..."

"Joseph, benim, Bo."

"Brodie seni aradı mı?"

"Ne hakkında?"

Joseph ona Japon yapıstırıcısından bahsetti, dans etme isteğini zor tutuyordu.

“Bu harika!” dedi Bo. Sesi heyecanlanmış gibi gelmiyordu.

“Sorun nedir? Antonov’un deposundaki baskın nasıl gitti?”

“İyi değil. Oraya ulaştığımızda depo boştu. Yüzlerce kasayı henüz taşımışlardı. Köpekler cephane izleri buldu ama gerçek bir kanıt yok.”

“Lanet olsun! Üzgünüm Bo.”

“Ben de... Antonov aylardır ATF’nin radarlarındaydı. Onu durdurabilseydik, Rus mafyasının bölgedeki etkinliğine ket vurulacaktı ama şimdi en başa döndük. Ama seni bunun için aramadım.”

“O zaman neden?” Joseph’in beyninde bir şimşek çaktı. “Ah, evet, üzgünüm! Henüz kahvemi içmedim. Dün gece sana Ajan Claudia Baker hakkında bilgi istediğimi yazmıştım. Bir şeyler buldun mu?”

“Evet. Öyle biri yok. Hiç var olmamış. FBI’da Ajan Claudia Baker’in hiç kaydı yok, ne DC Saha Ofisinde ne de başka bir yerde...”

“Hassiktir!” diye hırladı Joseph. “Bundan korkuyorum.”

“Daphne’nin yanılmadığından emin misin?”

“Yirmi yıl önce onların buluşmasında orada olmayan biri ne kadar emin olabilirse o kadar emin olabilirim. Evlilik ve kızlık soyadlarını kontrol ettin mi?”

“Her şeyi kontrol ettim. Saatlerdir bunun üzerinde çalışıyorum. Daphne’yle konuşmamız gerek, çünkü biriyle konuştuğunu varsayarsak bile, o kişi bir FBI ajanı değildi.”

Varsayarsak? “O yalan söylemiyor Bo. Birisi ona yalan söyledi.”

“Ve sen yirmi yıl önce orada değildin Joseph. Şeytanın avukatlığını yapacak olursam, bunca yıl boyunca bu bilgiyi gizli tutması Daphne için iyi görünmezdi. O artık bir savcı. Kendini geleceği için bir çıkış yolu ararken bulmuş olabilir.”

Joseph’in öfkesi boşalmak üzereydi. “Onunla konuşacağım. Bu sözde ajanla tam olarak nasıl ve nerede buluştuğunu öğreneceğim. Gerekirse onu bir çizim uzmanıyla buluşturup robot resmini çizdirtmesini isteyeceğim. Çünkü Claudia Baker rolünü her kim oynadıysa, Daphne’yi bir cinayeti ihbar etmekten alıkoymuş.”

“Kim neden böyle bir şey yapmak istesin ki?”

“Bilmiyorum. Ama Daphne’nin o zamanlar Elkhart’larla birlikte yaşadığını biliyorum. Eğer onun planlarını öğrenmişlerse, onun adının bir skandala karışmasından korkmuş olabilirler. Pek çok zengin aile adının skandallara karışmasını istemez, özellikle de politik emelleri olan aileler... Travis Elkhart bir hâkim; bu onun için pek iyi görünmezdi.”

“O zamanlar bir hâkim değildi.”

“Belki o zamanlardan beri olmak istiyordu. Bilmiyorum. Burada durup bütün gün spekülasyonlar üretebilirim ama bu bizi gerçeğe yaklaştırmaz, ayrıca şu anda dışarıda kışım donuyor. Saat yedide bir durum değerlendirme toplantısı yapacağız. Seni de eklemeli miyim?”

“Evet. Daphne’nin hikâyesini bizzat duymak istiyorum. Dikkatli ol Joseph. Bu kadını tanıdığını düşünebilirsin ama orada olmadığını hatırla. Asla bilemezsin.”

“Seninle yedide konuşuruz.” dedi Joseph, hızla otele girerken. Merdivenlerden yukarı çıkmayı tercih etti, yedi katlık bir koşu hem kendi öfkesini biraz söndürür hem de köpek için iyi bir antrenman olurdu.

Merdivenlerden çıkıp koridora ulaştığında ilk duyduğu ses, koridorun sonundan gelen o kan donduran çığlıktı. *Daphne.*

Joseph koşmaya başladı, ne olduğunu anlamak için odalarından çıkan birkaç kişiyi geçti. Daphne’nin kapısının önüne geldiğinde daha tiz bir çığlık duydu. İçeriden geliyordu. *Aman Tanrım! Onu yalnız bırakmamalıydı.*

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Wheeling, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 06.30

Daphne çığlıklarla uyanmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yatakta doğrulmuştu, kesik kesik nefes alıyordu. Farenjit olmuştu.

Bu yeni bir şeydi. Daha önce hiç farenjit olmamıştı. Elini boğazına götürdü, nefes alışını kontrol etmeye çalışıyordu. Yatağı boştu. Joseph gitmişti.

Ve sonra kapı birden açıldı ve Joseph işte oradaydı, silahını çekmiş, onun adını haykırıyordu ve Daphne çığlığını bastırmak için elini ağzına kapadı.

Joseph iki odayı da dolaştı; her dolabı, duşu, yatağının altını kontrol etti. Bütün bunlar olurken Daphne battaniyesine bacaklarının etrafında, yatağında hareketsizce oturmuştu.

“Joseph? Her şey yolunda mı?” Deacon Novak’ın sesi onu harekete geçirmiş ve battaniyesini çenesine kadar çekmişti.

Joseph onun yatağının altını kontrol edip ayağa fırladı, topuklarının üzerinde duruyordu. Yavaşça dönüp Daphne’ye baktı. “Ne oldu?” dedi soluk soluğa.

“Bilmiyorum.” Öksürdü, boğazı bir çöl gibi kuruydu. “Bu kez sesli çığlık attığımı mı varsaymalıyım?”

“Hem de nasıl!..” Deacon kapı eşiğinde durmuştu, sarsılmış görünüyordu, saçları uykudan uyanmış gibi eğreti duruyordu. “Eğer her şey yolundaysa saat yediye kadar izninizi istiyorum.”

“Biz iyiyiz.” dedi Joseph. “Teşekkürler...”

“Bekle.” dedi Daphne. “Eğer siz buradaysanız, Ajan Novak, Ford’un yanında kim var?”

“Hector... Benim uyuyabilmem için yer değiştirdik. Ki ben o uykuya geri dönüyorum.”

Deacon gittikten sonra Joseph yatağa çöktü. "Aman Tanrı'm!" dedi, hâlâ nefes nefeseydi. "Ödümü kopardın."

"Özür dilerim." Daphne gözlerini kapattı, suçluluk hissediyordu. "Seni korkutmak istemedim. Bunu daha önce yaşadığımı düşünmüyorum."

Joseph yavaşça onun çenesini tuttu. "Kötü bir rüya mıydı? Gözlerini aç tatlım."

Daphne ona uydu, Joseph'in ifadesinin aynı anda hem öfkeli hem de nazik olduğunu gördü. "Öyle düşünüyorum. Aynı rüya değildi. Beckett'ın yerindeydim ama şimdiki hâlîmle... Bu yaşımla... Önceki seferlerde hep küçük bir kızdım ama bu sefer bendim. Bir psikolog bu konu hakkında saatlerce konuşabilir."

"Endişelenme, benimle konuş. Beckett'ın yerindeydin. Ne oldu?"

"Benzinci adam kamyonetiyle geldi ve ben içeri tırmandım ama çok büyüktüm ve Beckett beni yakaladı. Ve sonra onlar... Canavarlaştılar. Yani onları göremezsın ama kötü olduklarını bilirsin ya!.."

"Ben de bu tip rüyalar görmüştüm. Ne yaptılar?"

"Beni ormanlık alana doğru kovaladılar. Ben yalnızca ormana doğru koşuyordum." Daphne yataktan kalkmaya çalıştı, ayaklarının üzerinde durup duramadığını kontrol ediyordu. Devrilmediğini görünce tuvalete doğru ilerledi. "Deacon yedi-de geri gelmekten bahsederken neyi kastediyordu?"

"Durum değerlendirme toplantısı ayarlamıştım. Seni uyandırmayacaktım."

Daphne tuvaletin kapısının önünde durdu, Joseph'le yüzleşmeye henüz hazır değildi. Korkusu henüz çok tazeydi ve yeniden kendisi olabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kendini toplamak için... Sakinleşmek için... Kontrolünü ele almak için... "Saat kaç?"

"Yirmi beş var."

"Bir yüzümü yıkayayım. Eğer sakıncası yoksa ben de toplantıya katılmak istiyorum."

"Elbette..."

Daphne omzunun üzerinden ona baktı, hâlâ yatağın üzerinde oturuyordu ve kendi kendine somurtuyordu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Yalnızca huzursuzum. Hazırlan haydi." Gülümsedi. "Bu manzarayı seviyorum ama bunu diğerlerine de göstermek istediğini pek sanmıyorum."

Daphne'nin yanakları kızarmıştı. Üzerinde yalnızca pija-

ma üstü vardı. “Hayır. Oda servisinden bana kahvaltı isteyebilir misin? Dün öğlenden beri bir şey yediğimi düşünmüyorum. Teşekkürler...”

Daphne kapıyı kapattı ve ona yaslandı. Bacakları jöle gibi titriyordu ve saçlarını yıkamak için banyonun duvarına dayanması gerekmişti. *Koş. Koş. Kabinin içinden, kapıya doğru...*

Perçinlediği dişlerinin arasından iç geçirdi, kurulanırken o lanet rüyayı aklından çıkardı ve günlük rutinini bir robot gibi uygulamaya başladı. Dişlerini fırçala, saçlarını tara.

Koş. Koş. Kamyonetin arkasına tırman. Muşambanın altına saklan. Uzaklaş.

Makyajını yaparken duraksadı, aynadaki görüntüsünü görünce somurtmuştu. Aklını buraya ve bu ana odaklamalıydı. “Kes şunu!” diye mırıldandı. “Kendini deli edeceksin.”

Krem... Allık... *Eğer kızı bulursam onu sana getiririm.*

Rimel... *Beni görüyor. Benzinci adam beni görüyor. Saklan. Kendini görünmez yap.*

Donakaldı, aynada kendine bakarken gözleri sonuna kadar açılmıştı, rimelini sürerken yarıda kesti. “Aman Tanrı’m!” diye fısıldadı. “O adam oradaydı.”

Joseph’in odaya dalışı gibi o da banyonun kapısını açıp odaya daldı. Onu asık suratıyla yatakta aynı şekilde otururken buldu.

“Joseph, o adam biliyordu. Benzinci adam biliyordu.”

Joseph gözünü Daphne’ye dikti. “Ne?”

“Benzinci adam Beckett’ın kabininin nerede olduğunu biliyordu. Ya onu bulabilirsek? Ona ulaşmaya çalışırsak? O zaman kabini de bulabiliriz. Beckett’ı bulabiliriz. Heather’ı kurtarabiliriz?” Son cümlesini soru hâline getirmişti, çünkü Joseph ayağa kalkmıştı, gözlerinden alevler çıkıyordu.

Daphne kendine baktı ve endişelendi. Çıplaktı. Tamamen çıplaktı. Her yeri... Refleks olarak kollarını göğüslerine kapattı ama Joseph ona doğru geliyordu, her adımda amacına bir adım daha yaklaşıyordu. Ellerini dikkatlice Daphne’nin bileklerine koydu ve Daphne ellerini serbest bırakana kadar onları aşağı çekti.

Kollarını kenarda tutup bakışlarını onun vücuduna sabitledi, tıraşsız yanakları kızarıyordu. Daphne’nin vücuduna baktıkça göğsü hızla kabarıp iniyordu.

En sonunda başını kaldırdı. Göz göze geldiler ve Daphne onun gözlerinde açlık gördü. Arzu, istek...

“Bana söz ver.” dedi pürüzlü bir sesle. Boğazını temizledi ve baştan başladı. “Benden daha fazla saklanmayacağına söz ver. Çünkü gördüklerim hoşuma gidiyor. Çok, çok hoşuma gidiyor.” Sesi iyice alçalmıştı, bir dokunuş gibiydi ve Daphne ürperdi. “Bana söz ver.”

Daphne yutkundu, gözlerini ondan kaçırmayı başaramıyordu. Joseph tamamen giyinikti ve kendisinin üzerinde tek bir parça kıyafet bile yoktu ama artık utanmıyordu. “Pekâlâ...”

Joseph ona iyice yaklaştı, dudaklarını boynuna bastırırken onun elini de pantolonunun üzerine doğru sürüklüyordu. İyice sertleşmişti ve fazlasıyla hazırdı. “Sana gerçeği söylemediğim konusunda en ufak bir şüphen var mı?” Onun eline süründü ve Daphne yeniden ürperdi.

“Hayır. Dava dosyanı çok iyi savunduğunu düşünüyorum.”

Joseph öpücüklerini boynundan omuzlarına doğru kaydırdı. “Eğer beş dakika sonra bir toplantım olmasaydı, bacaklarını belime dolar, buracıkta içine girip seni duvara yaslayarak yapardım, seni inletirdim.”

Daphne zaten inliyordu; bu, kenara çekilirken Joseph’i gülümsetti, Daphne’yi o hâlde bıraktı. “Çok güzelsin Daphne.”

“Sen de öylesin.”

Kapı çalıyordu ve Joseph hafif bir küfür savurdu. “Lanet olası erkenci kuşlar!” Onu burnunun ucundan öptü ve geriye doğru büyük bir adım attı. “Hazır olduğunda diğer tarafa gelebilirsin.”

Kapı tekrar çalınmıştı, bu sefer daha sert vuruluyordu ve Joseph hızlı hızlı kafasını salladı.

“Lanet olsun! Nasıl konsantre olacağım?” Aradaki bağlantı kapısını açmak için öne eğildi. “Geliyorum. Pantolonunu giy Daphne.” Daphne’ye göz kırptı. “Bir dahaki sefere kadar, bunu özellikle belirtmek istiyorum.” Kendine çekidüzen verip dimdik yürümeye başladı, bir yandan da sessizce mırıldanıyordu.

Daphne gözlerini kırptı, aklı karışmıştı. Sonra birden neden banyodan çırılçıplak dışarı fırladığını hatırladı. “Joseph, bekle.”

Omzunun üzerinden arkaya baktı, kaşlarını kaldırmıştı. “Beni tahrik etme, ne olursun!”

“Etmeyorum. Joseph, dinle. Benzinci adam Beckett’in

kabininin nerede olduğunu biliyordu. Üç ayda bir oraya tankı doldurmak için gidiyordu. Ya onu bulabilirsek?”

Joseph gözlerini kırptı. “Bunca zaman sonra bulabilir miyiz ki?”

“Bilmiyorum ama bu şu ana kadar bulduğumuz şeylerden daha iyi.”

Joseph başıyla onayladı. “Giyin ve benim odamdaki toplantıya gel. Bir yolunu bulacağız.”

Joseph kapıyı kapattığında Daphne yavaşça soluk alıyordu. *Vay canına!* Vücudu kasılmıştı, istiyordu. Açtı. Ama öncelikleri vardı. Kabini bulmalıydı. Heather’ı bulmalıydı. *Beckett’i ve Doug’u bulup cezalandırmalıyım, Doug denen herif her kimse.*

Ve sonra... Tatlı bir ürperti sırtında yayıldı, teni karıncalanmıştı. Banyoya geri döndü ve aynadaki yansımasını inceledi. Gözleri parlıyordu, yanakları pembeleşmişti. Kâbustan kalan bütün izler silinmişti.

“Sanırım panik ataklarının tedavisini az önce buldun şekerim.” diye kendi kendine mırıldandı ve bu farkındalığa gülümsedi.

Ama şu anda geç kalıyordu, makyajını ve giysilerini halletmek için acele etmeliydi. Maggie’nin hazırladığı çantadan çıkardığı makyaj çantasını tek tek karıştırmaktansa, çantanın içindeki her şeyi banyodaki rafın üzerine döktü; rujlardan, göz kalemlerinden ve allıklardan oluşan küçük bir tepe oluşmuştu.

Sonra Daphne donakaldı, gözlerini dikmişti. Gümüş bir antika pudralık, eşya yığınının üzerinde duruyordu. Bu pudralık daha önce çiftlikteki banyonun içindeki makyaj çekmecesinin dibindeydi. Ford’un yanına gelmek için yola çıkarlarken Maggie aceleyle çanta hazırlamış ve çekmecenin içindeki her şeyi çantaya atmıştı.

Daphne pudralığın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Ona tekrar ihtiyacı olana kadar neredeyse her seferinde unutuyordu. Daha doğrusu, pudralığın içindeki şeye ihtiyacı olana kadar...

Eğer çiftlikte uyurken Beckett’la ilgili o kâbusu görecektense, yaptığı ilk şey bu pudralığa ulaşmaktı. Şimdi de pudralığı açmış, içine sıkıştırılmış kâğıdı çıkarıyordu.

Kâğıdı dikkatlice açtı. Başlıkta *West Virginia Eyaleti Sağlık Departmanı* yazıyordu. Bir fısıltıyla ilk satırı okudu. “Merhumun adı: Wilson William Beckett.”

Claudia Baker'dan aldığı orijinal belge bankadaki kasasındaydı ama uyuduğu her yerde bunun bir kopyasını saklıyordu, evindeki yatak odasının dolabındaki peruk çekmecesinde, apartman dairesinde tamponlarının durduğu çekmecesinde -ki Ford buraya asla bakmazdı- ve çiftlikteki banyonun çekmecesindeki bu pudralıkta. Kâbus gördüğünde, Beckett'in gerçekten öldüğünü gösteren bu somut kanıtı çıkarırdı. Beckett'in artık ona zarar veremeyeceğinin delilini...

Ama bu bir yalandı. O ölmemişti ve ona zarar verebilirdi. Ford'u öldürmeye çalışmıştı.

Daphne kâğıdı katladı, pudralığın içine koydu ve pudralığı da çantasına attı. *Giyin ve ölüm sertifikasını Joseph'e götür.*

5 Aralık, Perşembe, 06.58

Joseph bağlantı kapısını kapattı ve kendine yeniden çekidüzen verdi. Aşağı bakarak küfretti. Fermuarındaki kabartı çok belirgindi.

Erkenci kuş kapıyı üçüncü kez çaldı. "Joseph? İyi misin?" diye seslendi Deacon.

"İyiyim." diye yanıtladı, masanın üzerine bıraktığı spor çantasından bir sweatshirt çıkardı. Alabildiğine ilgisiz bir şekilde Deacon'a kapıyı açarken sweatshirt'i önünde tutmuştu, Deacon'sa bir elinde bir kutu donut, diğer elinde dizüstü bilgisayarıyla içeri girdi. "Erkencisin."

"Sana da günaydın." Deacon donutları masanın üzerine bıraktı. "Sana son kez kahvaltı getiriyorum. Daphne nasıl?"

Leziz... Joseph gelen ürpertiyle baş etmek zorunda kaldı. Dizlerinin üzerine çöküp dilini Daphne'nin içine gömdüğünün görüntüsü ona içten içe işkence ediyordu ve derin bir nefes aldı.

"Beckett'la ilgili kötü bir rüya gördü." Joseph kendine kahve hazırlayarak meşgul görünmeye çalıştı, soğukkanlılığını tekrar kazanmak için zaman yaratmaya çabalıyordu. "Ama iyi olacak. Bu sabah Kate'i gördün mü?"

"Çılgınlıkla başlamadan önce Simone ve Maggie'yle birlikte gittiler. Çikolata parçacıklı krep arayışıyla ilgili bir şey... Bol çikolatalı... Ben ona sonra özet geçerim."

"McManus ve Kerr'in bir an önce gelmesi gerek." Joseph arkasına baktı, Deacon'ın gazete okuduğunu gördü. "Haberlerimizden ön sayfaya çıkan bir şey var mı?"

"Hayır, henüz yok. Ama bunun değişmesini bekliyorum."

"Özellikle de muhabirler Beckett'in haberini aldıklarında..." Joseph sessizce inledi. "Lanet olsun! Ona söylemeyi unuttum."

"Kime neyi söylemeyi?"

"Daphne'ye Beckett'in sistemde bir ölüm sertifikası kaydının olmadığını ve konuştuğu FBI ajanının var olmadığını..."

"Hassiktir! Bu, işleri iyice karıştırıyor."

"Kesinlikle... Daphne'nin diğerlerinin önünde bu konuda hazırlıksız yakalanmasını istemem." Joseph saatine baktı. McManus ve Kerr biraz geç kalmışlardı. "Grayson, Bo ve Brodie'yi arayabilir misin? Yerel polisler gelmeden Brodie'yle konuşmam gerek."

"Elbette..."

"Ve şunun üzerinde de düşünmeye başla; Daphne o çığlıklardan sonra yatıştığında, farkında olmadan onun kaçmasına yardımcı olan benzincinin kabinin neredede olduğunu bildiğini hatırladı. Kabin o adamın rotasının üzerindeymiş."

Deacon'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Vay anasını! Otuz yıl olmuş. Umarım aynı petrol şirketleri hâlâ çalışıyordur."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Pekâlâ, o zaman." Joseph aradaki geçişe girip Daphne'nin kapısını çaldı. Yerel polisler her an gelebileceği için iki odanın arasında serbestçe girip çıkmasından bir şeyler anlamalarını istemiyordu.

Daphne kapıyı açtı, pantolonunu ve kazağını giymiş, tostundan bir ısırık alıyordu. "Kahvaltım geldiğinde senin odana gelmek için çıkıyordum. Bana bir orduya yetecek kadar yemek söylemişsin. Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler..." Onu odasına kadar takip etti ve ona tedbirlice baktı. "Sana bir şey söylemem gerek."

Kapıyı kapatırken Daphne'nin tüyleri diken diken olmuştu. "Ne oldu?"

Joseph bir soluk verdi. "Sistemde Beckett'in ölüm sertifikası yok."

"Bu imkânsız." Daphne başını kaldırarak ona baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. "Bende bir kopyası var. Mührü ve her şeyiyle..."

"Pekâlâ, Beckett gerçekten ölü olmadığını göre, ölüm sertifikasının sahte olması o kadar da büyük bir olay değil. Esas büyük olay şu: FBI'da Claudia Baker diye biri hiç olmamış."

Daphne donakaldı, sonra lokmasını zorla yuttu. “Anlamıyorum.”

“Birişi sana yalan söylemiş. Senin bir ifade verdiğini düşünmen için sana tuzak kurmuş. Ne FBI’da ne DC ofisinde ne de başka bir yerde Claudia Baker diye birinin kaydı yok.”

Daphne kanepeye çöktü, afallamıştı. “Bu demek oluyor ki... Bu ne demek oluyor Joseph?”

“Henüz ben de bilmiyorum. Ama Bo cevap istiyor. Eskisine göre daha az arkadaş canlısı görünebilir.”

Daphne’nin gözleri açıldı. “Yalan söylediğimi mi düşünüyor?”

“Bundan emin değil.” diye kaçamak bir cevap verdi Joseph. “Seninle bizzat konuşmak istiyor.”

Daphne ona keskin bir bakış atarak yüzünü inceledi. “Senin beni koruduğunu mu düşünüyor?” Joseph tereddüt etti. Omuz silkti. “Bundan emin değil.” dedi tekrar. “Kendini toparlaman için sana bir dakika vereyim mi?”

“Hayır.” İfadesi sertleşmişti. “Gidip bu işi halledelim.”

Daphne el çantasını aldı ve Joseph’in arkasından onun odasına girdi, kahvaltısını unutmuştu. Kerr ve McManus da gelmişti ve donut yiyorlardı. Bo, JD ve Brodie telefondaydı. Kate telefonla konuşacak güvenli bir yere ulaşamamıştı ve Hector hâlâ Ford’un başındaydı.

“Günaydın!” dedi Joseph. “Bir sürü yeni gelişme var, bu nedenle doğrudan konuya giriyorum. İlk olarak, Doug’ın olası kimliği... Odum’ın Timonium’daki evindeki komşulardan biri Doug’ı o civardaki bir eczaneden Japon yapıştırıcısı alırken gördüğünü rapor etti. Eczanenin güvenlik kamerası kayıtlarından bir fotoğraf elde edememiştik ama Japon yapıştırıcısının kendisini unuttuk. Dr Brodie?”

“Yerel polisler şu anda oradalar.” dedi Brodie. “JD ve ben de beş dakika içinde orada olacağız. Doug’ın dokunduğu paketin hâlâ orada olduğunu umuyoruz. Eğer orada yoksa eczanede son iki hafta içinde Japon yapıştırıcısı alan kişilerin bir listesi olmalı, çünkü bunu alan herkesten kimlik isteniyor. Eğer biri bu özel paketi satın aldıysa ona ulaşmaya çalışacağız. Umuyoruz ki yapıştırıcının paketini saklıyordur. Size haber vereceğiz.”

“Teşekkürler... Bunun için size şans diliyoruz. İkinci konu...” Joseph, Daphne’ye baktı, dişlerini sıkıyordu. Joseph, Beckett’in ölüm sertifikasını ve var olmayan Claudia Baker’ı açıklarken Daphne iyice kasılmıştı.

Bo boğazını temizledi. “Baker olduğunu iddia eden kadınlara *tam olarak* nasıl bağlantı kurduğunu bize anlatabilir misin?”

“FBI’ya diğer aile üyelerini tehlikeye atabilecek bir katilin ihbar edilmesi durumunda aileye güvenlik sağlayıp sağlayamayacaklarını soran bir mektup yazdım. Bunun bir okul projesi için gerekli olduğunu, bu konu hakkında bir makale yazdığımı söyledim. Mektubu Elkhart’ların DC’deki evinin gönderilecekler kutusuna attım. Birkaç gün sonra Ajan Baker’dan bir ziyaret aldım.”

“Neden bir mektup yazdın?” diye sordu Bo. “Neden telefonla aramadın ya da bizzat görüşmedin?”

“Aramadım, çünkü telefonlarımı kimin dinlediğini bilmiyordum. Eski kayınvalidemin Georgetown’daki evine yeni taşınmıştım. Çok katı bir kadındı ve dışarıyla hiçbir bağlantı kurmama izin vermiyordu. Bir öğretmenim ve bir doktorum vardı; hepsi bu...”

“Ajan Baker geldiğinde Nadine’in –eski kayınvalidem–bunu fark etmesinden çok korktum. Ama günlük öğle uykusundaydı ve öğretmenim hastaydı, bu yüzden ön kapıda ajanla konuşurken kimse beni görmedi. Nadine’in kızmasını istemiyordum. Hamileydim ve on beşimdeydim ve bebeğime iyi bir hayat sözü vermiştim. Kurallara uymadığım için evden atılmak istemiyordum. Sonra ajan bana kim olduğumu bildiğini, dosyaları araştırdığını ve nihayetinde hikâyemi bulduğunu söyledi.”

“Nereden bulduğunu söyledi mi?”

“Mektubumun bir okul projesinden daha fazlasıymış gibi göründüğünü söyledi, bu yüzden sonuçlanmamış davalara bakmış, Daphne Sinclair ve Kelly Montgomery’i bulmuş. Matematik hesabını yapmak için bir bilim adamına gerek olmadığını söyledi. Ayrıca benim gazetelerdeki sekiz yaşındaki temsili fotoğraflarımı görebiliyormuş.”

“Akla yatıyor.” diye onayladı Bo.

“Teşekkür ederim.” dedi Daphne ama Joseph buna kanmamıştı. Kendini savunmak zorunda kalması Daphne’yi çok kızdırmıştı.

Ki buna hakkı var. “Sonra ne oldu?” diye sordu Joseph.

“Bana ertesi gün parkta bekleyeceğini, gelebilirsem gelmemi söyledi. Ertesi gün öğretmenim hâlâ hastaydı, böylece Nadine öğle uykusundayken evden çıkıp Baker’la parkta buluştum. Ona hikâyeyi anlattım. Hatta ona Beckett’in adını verdim.

Neler bulabileceğine bakacağını söyledi ve yarın yine onunla parkta buluşmamı istedi. Ben de öyle yaptım ve o gün Baker bana Beckett'in öldüğünü ve bu yüzden süreci sürdürmek için bir sebep olmadığını söyledi

"Ona inanmak istedim ama annem ve bebeğim için endişeleniyordum. Beckett'in onlara zarar veremeyeceğinden gerçekten emin olmak istiyordum, böylece West Virginia'daki eyalet kayıtları departmanı ile bağlantı kurdum. Bana doldurup postayla geri göndermem için bir form gönderdiler, sertifikayı bu şekilde alabilecektim. Baker'la bir kez daha buluştuk ve ona bir ölüm sertifikası talebinde bulunduğumu ama kayıtlar departmanının bunun bir ayı bulabileceğini söylediğini anlattım. Baker bu belgeyi bana daha çabuk ulaştırdı. Sonra da kayıtlar ofisinden diğer kopya geldi."

"Ölüm sertifikasını hâlâ saklıyor musun?" diye sordu Bo.

"Baker'ın bana verdiği orijinal kopya bankadaki kasamda." Çantasını açtı ve gümüş pudralığını çıkardı. İçinden katlanmış bir kâğıt parçası çıktı, o kadar eskimişti ki neredeyse parçalanacaktı. Joseph'e hızlıca baktı. "Yanımda bir kopyası var. Bunu şu anda Ajan Carter'a veriyorum."

Joseph eskimiş kâğıt parçasını almadan önce ona bir anlığına baktı. "Bu ölüm sertifikasının bir fotokopisi, Bo. Üzerinde Wilson Beckett yazıyor, ölüm tarihi olarak da Daphne'nin talepte bulunduğu tarihten bir yıl öncesi görünüyor. Bir mühür var ve orijinaline bire bir benziyor. Eyaletteki görevli adli tıp uzmanı tarafından imzalanmış. Ölüm nedeni olarak myokardiyal infarksiyon gözüküyor. Beckett kalp krizinden ölmüş. Belge resmî görünüyor."

Joseph kâğıdı McManus'a verdi, bir gözü Daphne'nin üzerindeydi. Daphne ona bakmıyordu ve bu onu rahatsız etmişti.

"Bunu imzalayan adli tıpçıyı kontrol edeceğiz." dedi McManus, "Ama sanırım bu ismi o dönemki diğer belgelerden hatırlıyorum. Neden bir kopyasını yanınızda taşıyorsunuz Bayan Montgomery?"

Evet, diye düşündü Joseph. Bunu ben de bilmek istiyorum. Ve dün gece bunun hakkında konuşurken neden bundan bahsetmediğini...

Daphne'nin yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu ve bakışlarını ellerine sabitlemişti. "Her zaman bir kopyasını yanımda taşımıyorum. Kâbuslar görüyorum. Çoğu zaman bu

kâbuslar Beckett'la ilgili oluyor. Uyandığımda panik atak geçiriyorum ve bazen gündüzleri de oluyor. Bu ataklarla başa çıkmak için farklı yöntemlerim var. Çok kötüleştiğim zaman, bu ölüm sertifikasına bakıp onun gerçekten ölü olduğunu kendime hatırlatıyorum. En azından ölü olduğunu *sandığım zamanlarda...* Birkaç farklı evim var ve genelde plan yapmadan birinde kalmayı tercih ediyorum. Gittiğim her yerde bu sertifikanın ulaşılabilir olmasına ihtiyacım var. Çiftlikte sakladığım kopyayı bu pudralığın içine koymuştum. Maggie'nin dün benim için hazırladığı makyaj çantasının içindeydi. Bu sabah makyaj yapana kadar pudralığın burada olduğunu bilmiyordum. Hepsi bu."

"Tamam." dedi Bo. "Baker'in bir tarifine ihtiyacımız olacak, eğer hatırlıyorsan..."

"Memnuniyetle... Yirmi yıl oldu ama elimden geleni yapacağım." En sonunda Joseph'le göz göze geldiler ve Joseph onun gözleriyle özür dilediğini gördü. Daphne onu bu ölüm sertifikasının kopyasıyla şaşırtmak istememişti. Joseph neden böyle yaptığını merak etti. "Artık benzinci hakkında konuşabilir miyiz?"

"Bir dakika içinde..." diye söz verdi Joseph. "İlk önce senin Beckett'ı FBI'ya ihbar etme planını kimin bildiğini bulmamız gerek, çünkü birisi senin bunu yapmanı istemedi. Beckett'ın seni konuşmaktan alıkoymasını için geçerli sebepleri vardı ama senin planlarını öğrenmesinin hiç yolu yoktu. Senin mektubunun birisi tarafından okunduğunu varsaymak zorundayız. Kimin buna erişimi olabilirdi?"

"Nadine, Travis, öğretmenim ve hizmetçilerden herhangi biri..."

"Hal Lynch de mi?" diye sordu Joseph ve Daphne yüzünü buruşturdu.

"Evet. O zamanlar benim korumamdı. Ama o yapmadı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ne o ne de Scott böyle bir şey yapmazdı."

"Scott da mı oradaydı?"

Daphne iyice yüzünü buruşturdu. "Evet. Yarı zamanlı çalışıyordu ama evet. Annemle Nadine arasındaki anlaşmanın bir kısmı benim atlara erişimimin olmasını da içeriyordu. Bu benim terapimdi."

"Kâbusların için mi?" diye sordu Ajan Kerr kibarca.

"Evet. Scott benim atları sürmem için haftada birkaç kez onları malikânedeki çiftlikten getirirdi. Eğer bir tahmin yap-

mak zorunda olsaydım, Nadine'in yaptığını söylerdim. Skandallara karşı aşırı duyarlıydı."

Joseph, Maggie'nin anlattığı, Ford'un büyükannesine şantaj yaptığı hikâyeyi hatırladı. Çocuğun ne bildiğini merak etmişti. Bunu kesin olarak sormayı planlıyordu.

"Yine de bu insanlardan hiçbiri Doug değil." dedi Joseph. "Bir noktada Doug'ın yolu Beckett'la kesişiyor ama Doug otuz yaşında bile değil. Sen ve Kelly kaçırıldığında daha bebektir. Bir şekilde senin Beckett'la ilgili hikâyeyi bulmuş olmak zorunda ve senin hikâyeyi anlattığın tek kişi Baker rolünü yapan bu kadınsa, kesişim noktası o olmak zorunda."

"Peki ya çocuklar?" diye sordu Deacon. "Doug'ın yaşında bir oğlu olan var mı?"

"Hal'in yok." dedi Daphne sakince. "Scott'ın üç oğlu var ama hiçbiri böyle bir şey yapmaz."

Joseph bakışlarını ona sabitledi. "Grayson, hâlâ orada mısın?"

Grayson telefonunu sessizden çıkarırken hoparlörde bir cızırtı oldu. "Evet. Oğullarını da kontrol edeceğim. Hazır el atmışken, öğretmeni de sorsam?"

Daphne'nin kaşları yukarı fırladı. Sinirlenmiş yüz ifadesi, "Öğretmeni de mi?" diyordu. "Öğretmenimin ismi Joy Howard'dı. Onu bunca yıl sonra nerede bulabilirsiniz hiçbir fikrim yok."

"Neler çıkarabileceğime bir bakacağım." dedi Grayson.

"Artık benzinci adam hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu Daphne. "Heather hâlâ hayatta olabilir."

"Evet." Joseph ekibini Daphne'nin fikri hakkında bilgilendirdi ve McManus oturuşunu dikleştirdi.

"Şirketin adını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ama sürücünün kapısında bir kedi vardı. Bir vaşağa benziyordu."

"Peki ya sürücü Daphne?" diye sordu Joseph.

"Babamın yaşlarındaydı, siyah saçlıydı. Tüm hatırladığım bu."

Deacon bir not defteri çıkardı ve bir adam taslağı çizdi, tişörtüne bazı detaylar ekledi. Bir isimliğin bulunabileceği yere bir oval çizdi, sonra da bu ovalin üzerine bir vaşak resmi çiziktirdi. Çizimi Daphne'ye uzattı. "Bir göz at bakalım." diye mırıldandı, "Sonra gözlerini kapat ve ovalin içini doldurup dolduramayacağına bir bakalım."

Daphne ona şaşkınlığını belirten bir bakış attı ama sonra Deacon'ın söylediğini yaptı. Gözlerini kapattı, hatırlamaya çalışırken alnını buruşturmuştu.

“Tişörtü ne renkti?” diye sordu Deacon yumuşak bir sesle.

“Mavi...”

“Güzel. Şimdi tişörtünü resmetmeni istiyorum. Ovali görebiliyor musun?”

“Evet.” Daphne gözlerini açtı, dehşete düşmüştü. “Ama ismini hatırlamıyorum.”

“Bu sorun değil. Yalnızca gözlerini kapat. Ovali hayal et ve ben de sana bazı isimler söyleyeceğim. Harflerin ne kadar büyük olduğunu, ne kadar düz, ne kadar kıvrımlı olduğunu düşün. Kaç tane olduğunu... Kalın harfler miydi ince miydi düşün. Hazır mısın?”

Daphne yüzünü ekşitti. “Evet.”

Deacon dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. “Dave...” dedi ve bir saniye sonra Daphne olumsuz anlamında başını salladı. “Jim, John, Bob, Mark, Bill, Tim, Chuck...”

Daphne çenesini kaldırdı ve gözleri bir anda açıldı. Mutlulukla parlıyorlardı. “Mark... İsmi Mark'tı, son harfi k. Sondaki bitişik yazılmış k'yı hatırlıyorum. Ama harfler büyüktü; az harf vardı. Bu yüzden Mark... En iyi tahminim.”

McManus kuşkulananmış gözüküyordu. “Bu isimleri nereden buldun?”

“Sosyal Güvenlik sitesinden...” dedi Deacon. “Sosyal Güvenlik yönetiminin sayfasından isimleri doğum yılı, eyalet ve popülerliğe göre araştırabiliyorsun. Daphne adamın babası yaşlarında olduğunu söyledi. Bunu ve West Virginia'yı arama filtrelerine ekledim ve karşıma bu liste çıktı. Şirketin ismini bulmak biraz daha zor olabilir ama senin Better Business Bureau'nda⁶¹ o zamanlar iş yapan şirketlerin bir listesi olabilir. Eyalet gelir vergisi departmanına sorabilirsin ama önüne bir yığın bürokratik engel koyacaklardır.”

“Ya da eski telefon rehberlerini kontrol edebilirsin.” diye bir öneri sundu Daphne. “Daha önce kişiler için eski telefon rehberlerini araştırmıştım. Yerel kütüphanede bir arşiv olabilir.”

“Yani o şirketi ve Mark adında bir adamı bulmamız gerekiyor.” dedi Joseph. “Samanlıkta iğne aramak kadar değil ama

61-Müşteri memnuniyeti bildirimleri ve şikâyetlerinin toplandığı, firmaların ve hizmetlerinin ayrıntılı ve genellikle nesnel fikirlerle belirtildiği bir bilgi platformu.

bir Google'la çözülecek kadar kolay da değil. Başka neyimiz var?"

"Müteahhitler..." dedi JD. "Doug'un tanımına uyan birinin HVAC malzemeleri alıp almadığını görmek için yerel müteahhitleri ve hırdavat dükkânlarını kontrol edeceğim."

Joseph kaşlarını çatı. "HVAC mı? Anlamadım."

"Isıtma, havalandırma, klimalandırma..." dedi JD çekine-rek.

"HVAC'ın açılımını biliyorum. Neden onları araştırıyor-sun?"

"Çünkü Doug HVAC işi yapıyor. Kameralarını yerleştirmek ve onların kasalarının şifrelerini öğrenmek için polislerin evine bu şekilde girmiş. Polislerin posta kutularına onlara ücretsiz havalandırma temizliği öneren broşürler bırakmış. Ona iş yaptıran polisler onun iyi iş çıkardığından bahsettiler, yani bir şekilde bunun eğitimini almış. Eğer bu işin içindeyse malzemelere ihtiyacı olacaktır. Ayrıca sen Holly'nin, Kimberly Doug'la konuşurken onun GC'ye ihtiyacı olacağını duyduğunu söyledin."

"General contractor⁶²..." diye mırıldandı Joseph. "Şimdi hatırladım."

"GC'ler ve HVAC operatörlerinin reklamları telefon rehberlerinde birlikte yer alırlar." dedi JD. "Bekle..." Çok uzun süren bir duraklama ve örtülü bir diyalogdan sonra çok açık bir ses geldi. "Hassiktir!"

"Ne?" diye sordu Joseph, cevabın ne olduğunu bildiğinden korkuyordu.

"Brodie ve ben eczaneye geldik. Brodie az önce satış temsilcisiyle görüştü ve Japon yapıştırıcılarının hepsi satılmış. Ama alan insanların bir listesi var, bu yüzden biz de işin peşinden gidiyoruz. Sizinle iletişimde kalacağız."

Joseph küfrünü içine savurdu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." dedi JD. "Brodie, Marina'nın bebeğinin babalık testi sonuçlarının geldiğini sana söylememi istedi. Babası George'muş."

"Dalga geçiyorsun." Joseph başını salladı, hâlâ Japon yapıştırıcısı hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyordu. "Gerçekten sersemlemiş durumdayım. Babalardan söz açılmışken, seni daha ne kadar süre ofiste göreceğimizi düşünüyorsun? Lucy'nin durumu nasıl?"

“Hiç sorma. Bir haftadır ‘her an doğabilir’ durumundayız. Aklımı kaybedeceğim. Brodie ve ben listedeki isimleri araştırmak için yola koyulduk. Bir şeyler bulduğumuzda sizi arayacağız.”

“Başka sorun var mı Bo?” diye sordu Joseph JD telefonu kapattığında.

“Hayır, şimdilik yok. Daphne, bana kızdıysan özür dileirim ama senin gerçeği söylediğini doğrudan varsayamazdım.”

“Aslında yapabiliirdin.” dedi Daphne alçak sesle. “Sorular neredeyse aynı olabiliirdi ama onları farklı şekillerde sorabiliirdin. Çizim uzmanının saat kaçta geleceğini söyle. O kadının yüzünü yeniden yaratmaya çalışmaktan memnun olacağım.”

Aferin sana, diye düşündü Joseph. Bo’ya karşı onun yardımına koşmak istemişti ama Daphne büyük bir ciddiyetle üstesinden gelmişti. “Eğer başka bir şey yoksa toplantı bitmiştir. Öğleyn telefonla tekrar bir toplantı yapacağız.” McManus ve Kerr’e döndü. “Bize neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin ve biz de sizi destekleyelim. Benzinci Mark’ı bulmak için gereken tüm kaynaklar emrinizde.”

“Onun hâlâ yaşadığını varsayarsak...” dedi McManus, temkinliydi. “Eğer hâlâ hayattaysa, şu an neden bahsettiğimizi biliyordur.”

Ajan Kerr çantasından bir harita çıkardı. “Dün Ford’un izini sürerken köpekli ekiplerle birlikte taradığımız alan burası. Belki bu ona bir şeyler hatırlatır.”

“Ya da belki eski müşterilerinin faturalarını sakladığı bir dosyası vardır.” dedi Daphne. “Şirket güzergâh kayıtlarını hâlâ saklıyor olabilir. İlk önce onu bir bulalım, sonra ne yapacağımıza bakarız.”

Kerr ve McManus planı uygulamak üzere ayrıldıklarında Joseph, Deacon’a döndü. “Daphne’nin aklından o detayları çıkarma şeklinden etkilendim.”

Deacon omuz silkti. “Adamı bulduğumuzda bunun ne kadar etkileyici olduğunu göreceğiz. Eğer senin için sorun yoksa ben biraz daha kestireceğim. Ford’un başında bekleme işini öğlen Hector’dan devralacağım.”

“Teşekkürler Ajan Novak.” dedi Daphne. “Oğlumun başında beklediğiniz için...”

Deacon ona gülümsedi. “O iyi bir çocuk. Bu arada, dün akşam size öyle davrandığı için çok kötü hissediyor. Size bunu söylememi istedi. Onu ziyaret etmeniz iyi olabilir.”

"Joseph benimle birlikte gelecek birilerini bulur bulmaz onun yanına gideceğim. Ve lütfen bu işe siz gönüllü olmayın." dedi Deacon'ın bu iş için hareketlendiğini görünce. "Beckett, Ford'un peşine tekrar düşerse sizin dinlenmiş ve tetikte olmanızı istiyorum. Lütfen uyuyun Ajan Novak."

Deacon gittiğinde Joseph, Daphne'ye yaklaştı. "Neden cüzdanında bir ölüm sertifikası olduğunu bana söylemedin?"

"Sen odamdan çıktıktan sonra buldum. Önceki gece kâbus görmüştüm ama Kate oradaydı ve ona evde sakladığım sertifikayı göstermek istemedim. O zamanlar bunun Beckett'la bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum, yoksa ona anlatırdım."

"Ama sana gelip Bo'nun şüpheleri olduğunu söylediğimde neden anlatmadın?"

"Diğerlerinin yanındayken şaşırman gerektiğini düşündüm. İlk kez şaşırmalıydın. Yoksa diğerleri senin objektifliğinden şüphe etmeye başladılar. Bo şüphe etti, değil mi?"

Joseph'in bu soruyu yanıtlamaya niyeti yoktu. "Hector'a toplantının özetini geçmeliyim. Eğer gitmeye hazırsan benimle gelip Ford'u ziyaret edebilirsiniz."

Daphne onu bir an durup değerlendirdi, başını hafifçe kaldırmıştı. "On üzerinden beş..."

"Ne?"

"Skorun... Sorduğum soruyu geçiştirmedeki başarın... Eğer kendini geliştirmek istiyorsan; babanın, annenin yanındaki hâlini izle. O, konuları çok temiz geçiştiriyor. Bo seni zorladığı için üzgünüm."

"O yalnızca Ruslara yaptığı baskın boşa gittiği için sinirliydi."

Daphne gülümsedi. "Bu, on üzerinden sekizlikti."

"Ben de sana aynı puanı verirdim, oğlunla yüzleşme sahneleri için." dedi ve Daphne'nin gözlerini kırıştırmalarını izledi. "Hadi ama Daphne. Oğlun seni seviyor. Haydi gidip onu görelim."

Baltimore, Maryland, 5 Aralık, Perşembe, 10.30

Cole gözlerini açtığında her şey karanlıktı. Ama zifiri karanlık değil. Daha puslu bir karanlık, bir battaniyeden sızıyor gibi...

Gerçeği fark ettiğinde buz kesti. Çünkü bir battaniyenin altındayım. Ve tek bir tane de değil. Üzerindeki ağırlığa bakı-

lırsa en az iki, belki üç lanet battaniyenin altındaydı. Ve elleri arkasından, bacakları çaprazlanmış şekilde bağlanmıştı. Ağzını açmaya çalıştı ama başaramadı.

Kimberly. Ve kürek... Ve bant... O kaltak onu bağlamış ve ağzına da Cole'un dün gece onun ağzına yapıştırdığı bandın aynısını yapıştırmıştı.

Mitch, eğer seni tekrar görürsem, seni gerçekten geberteceğim. Ve Cole bunda ciddiye. Genel anlamda... Bandı açmaya çalıştı ama zorladıkça nefes alması da güçleşiyordu. Kalbi delicesine çarpıyordu, Cole denemekten vazgeçti.

Seni geberteceğim Mitch. Ve artık bunu kesin olarak söylüyorum.

Birilerinin bir noktada gelmesi gerekiyordu. Mitch veya Matt... Hatta o lanet şerif bile kulağa hoş gelmeye başlamıştı.

Hayır, o kadar da değil. Şerif ilk olarak onu tutuklardı ve belki de asla soru sormazdı. Mitch'in bodrumundaki onca pislikten sonra... *Silahlar, nakit para ve bir kız...*

Tanrım!.. Derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. *Sakinleş. Eğer sakinleşmezsen asla kurtulamayacaksın.*

Ama panik bir kez yerleşmişti ve yakasını bırakmıyordu. *Sakinleş yoksa nefessizlikten boğulacaksın.* Hava kesinlikle temiz değildi. *Yardım gelene kadar ölmüş olacaksın.* Gözlerinden yaşlar döküldü.

Tanrım! Şimdi n'apacağım?

Wheeling, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 10.30

"Bu işi nasıl ele almak istiyorsun?" diye Ajan Kerr'e sordu Joseph, ikisi artı Daphne ve McManus otobüs istasyonunun girişinde toplanmışlardı.

En sonunda hep birlikte fikir yürüterek otuz yıl önce Appalaş bölgesinin büyük kısmına hizmet veren Appa-Natural Gas şirketinde çalışan Mark O'Hurley'nin yerini tespit etmişlerdi. Kütüphanedeki eski bir telefon rehberinde vaşak logolu bir reklam bulmuşlar, Better Business Bureau kayıtlarını inceleyerek artık emekli olmuş şirket sahiplerini bulmuşlardı, şirket ise feshedilmişti. Ama Appa-Natural Gas şirketinin sahibinin iyi bir hafızası ve dedikoduyu seven bir yanı vardı. Ne yazık ki eşi otuz yıllık eski kayıtları tutma gereği duymayan bir kadındı. Bütün müşterilerinin listesi, faturalar ve güzergâh haritaları on beş yıl önceki bir ofis değişikliğinde çöpe atılmıştı.

Daha sonra modern yöntemleri kullanarak O'Hurley'yi Google'da aramışlardı. Kendisi evde yoktu ama komşuları Mark hakkında konuşmaya fazlasıyla hevesliydi.

Petrol şirketinin eski sahibi yirmi beş yıl önce -onu işe aldıktan birkaç yıl sonra- birkaç uyarı ve iki DUI⁶³ sonrası onu kovmak zorunda kaldığını hatırlıyordu. O'Hurley'nin ciddi bir alkol problemi vardı ve her şeyini kaybettikten sonra AA'ya⁶⁴ katılmıştı.

Mark O'Hurley şu anda otogarda çalışıyordu.

Ve işte oradaydılar.

Daphne boğazını temizledi. "Affedersiniz? O'Hurley'yle ben konuşacağım."

Joseph endişeli görünüyordu. "Seninle konuşmaktan çekinebilir."

"Joseph, benim olayımdan sonra adamın içmeye başlaması sana da ilginç gelmiyor mu?"

"Evet, ilginç. Adamın çekinmesinden bahsederken tam olarak bunu kastediyordum. Sen o adamın kişisel şeytanısın."

"AA'ya katılmış." dedi Daphne inatçı bir tavırla. "Hatalarını düzeltmek isteyecektir."

"O haklı." dedi Kerr. "Denemesine izin ver Carter. Eğer adam sorun çıkartacak olursa biz devreye gireriz."

"Pekâlâ..." diye onayladı Joseph. "Acele edelim."

Daphne gece bekçisini buluncaya dek istasyonda insanların yüzlerini araştırdı. Ciğerleri birden boşalıp bacakları zayıfladığında aradığı yüzü bulduğunu biliyordu. Yirmi yaş yaşlanmıştı ama yüzünün şekli ve gözlerinin duruşu hiç değişmemişti. "İşte orada." diye mırıldandı, Joseph'in orada olup elini beline sarmasına minnettardı, onu ayakta tutuyordu.

Onun yanına gitmeden önce kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Affedersiniz, Bay O'Hurley? Mark O'Hurley?"

Adam paltosunun fermuarını çekip yukarı baktı. "Evet? Siz kimsiniz?"

"Adım Daphne Montgomery. Maryland'deki eyalet savcılığı ofisinden geliyorum. Bunlar iş arkadaşlarım, FBI'dan Özel Ajan Carter ve Özel Ajan Kerr ve Wheeling Polis Departmanından Dedektif McManus. Sizinle petrol teslimatı yapan bir şirketle çalıştığınız günler hakkında konuşmak istiyoruz."

63-Etki altında araç kullanma (alkol vb.). *Driving Under Influence*

64-Anonim Alkolikler. Alkol sorunu yaşayan kişilere destek olan bir platform. *Alcoholics Anonymous*

O'Hurley gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ, ne bilmek istiyorsunuz?"

"Kasım 1985..." dedi Daphne. "Bunun uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama bugün artık orman işletmeleri alanı olan bölgedeki bir kabine bir teslimat yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Bu neredeyse otuz yıl önceydi." dedi ama rengi biraz atmıştı. "O günlerde o civarlara bir sürü teslimat yapardım."

Daphne adamın ellerinin titrediğini fark etti. *Biliyor.*

"Bu çok önemli." diye mırıldandı. "Cadılar bayramından yaklaşık bir hafta sonraki bir günle ilgileniyorum. O gün bir kabine teslimat yapmak için durdunuz ve saat öğleden sonrayı geçiyordu. Hava yeni kararmaya başlamıştı. Siz kamyonetinizden çıktığınızda kabinin sahibi aracını sizinkinin yanına çekti. Size etrafta koşan küçük bir kız görüp görmediğinizi sordu, ablasının onu bıraktığını ve küçük yaramazın koşuşturup durduğunu söyledi. Ona eğer onu görürseniz geri getireceğinizi söylediniz." Adam gözlerini kapatmıştı. "Hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Adam uzun bir süre konuşmadı. Konuştuğundaysa sesi boğuktu. "Hatırlıyorum."

"Ne hatırlıyorsunuz?" diye sordu Daphne, sesinin tonunu alçak tutmaya çalışıyordu.

Adam ona baktı. "Adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

"Daphne Montgomery. 1985'te adım Daphne Sinclair'dı."

"O sendin." Boğazına bir yumru oturmuştu, yutkunmaya çalışıyordu. "Sen benim kamyonetimdeydin değil mi? Bu şekilde kaçtın. Muşambanın altına saklanmıştın."

Daphne'nin gözleri şaşkınlıkla açılıyordu. "Orada olduğumu biliyor muydunuz?"

"O gün bilmiyordum."

"O hâlde ne zaman? Orada olduğumu ne zaman öğrendiniz?"

"Birkaç gün sonra bir gazetenin manşetinde bulunduğunuzu görene kadar... Kamyonetin arkasındaki muşambanın altında küçük bir kızın saç yumağını bulmuştum. Sonra o adamın bana küçük bir kız çocuğu görüp görmediğimi sorduğunu hatırladım. O kızın sen olup olmadığını merak ediyordum."

"Ama kimseye anlatmadınız mı?" Bu soru boğazında kalmıştı. *Lanet olası ikiyüzlünün tekiyim.*

"Bunu kesin olarak bilmiyordum. Kendime o saç yuma-

ğının kendi kızlarımdan birinin düşürmüş olduğunu söyleyip durdum ama kızlarımı görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Çünkü anneleri onları benden almıştı.” Güçlkle yutkundü. “Çünkü ben alkoliktim. Benim kamyonetime arkasına tırmandığın gün de sarhoştum.”

“Kuzenim hakkında bir şey duydunuz mu?”

“Evet, duydum. Bundan endişelendim, polise gördüklerimi anlatıp anlatmamak konusunda endişelendim. Hatta adam evde yokken kabine tekrar gittim. Birini saklayıp saklamadığına bakmak için içeri sızdım. İçeride kimse yoktu, böylece ben de olayı yanlış anladığımı düşündüm.”

“Anlıyorum.”

“Ve sonra haberlerde aile röportajını gördüm ve kabindeki adam da oradaydı, sizin yanınızda samimi bir şekilde duruyordu. Belki de her şeyin tamamen yanlış anladığıma kanaat getirdim. Belki de sen gerçekten kaçırılmamıştın. Belki de gerçekten kabindeki o adamın yanından koşuşturarak kaçmıştın ve ailen de durumu kendilerine göre çözüme kavuşturmuşlardı.”

“Hımm!..” *Kendilerine göre mi çözüme kavuşturdular? Gerçekten mi?* “Anlıyorum.”

“Ve birkaç hafta sonra gazetelerde kendi babanı, kaçıran kişi olarak tanımladığını yazıyordu. Ben de kabindeki adamın en başından beri doğruyu söylediğine inandım.”

Renginın atma sırası Daphne’deydi. *Aman Tanrım! Bu kâbus devam ediyor.*

Joseph konuşmaya başlamadan önce onun ellerini omuzlarında hissetti. “Bunu bu şekilde düşünmüş olmanızı anlayabiliyorum.” dedi, sesinde bir suçlama yoktu. “O zamanlar bu dosyayla ilgili pek çok karışıklık olmuştu. Ama bugün kabinde konuştuğunuz adamın kaçıran kişi olduğunu gösteren yeni bilgilere ulaştık. O kabini bulmamız oldukça önemli. Onun nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Emin değilim. Neredeyse otuz yıl oldu. Eğer o yer hâlâ duruyorsa bile, yollar daha farklı görünecektir. Gerçekten bilmiyorum.”

“Bize bulmamızda yardım etmeyi deneyecek misiniz?” diye sordu Joseph.

“Şimdi mi?” diye sordu O’Hurley, korkmuştu.

“Bu önemli.” dedi Joseph tekrar. “Lütfen!”

O’Hurley omuz silkti. “Deneyeceğim. Hiçbir şeye söz veremem ama deneyeceğim.”

Şapkayı başına taktı. “Bu olay tüm emeğime değecek.”

Kapısı yumruklanınca birden arkasını döndü, korkmuştu. Glock’unu kontrol edip kapıya doğru gitti, kalbi göğsünden dışarı çıkacakmışçasına atıyordu. Onun burada olduğunu kim biliyordu? *Sakin ol.* Kimse onun burada bir yere sahip olduğunu bilmiyordu. *Bir satış temsilcisi ya da kurabiye satan bir kız izci olmalı.*

Kapıdaki gözetleme deliğinden baktı ve kalbi durdu. Kanlı tişörtü, bitkin, şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüyle üvey babası kapının eşliğinde duruyordu.

5 Aralık, Perşembe, 12.15

“N’apıyorsun evlat?”

Ayakkabılarını bağlamakta olan Ford başını kaldırdı. Deacon hastane odasının kapısında, yumrukları belinde öylece durmuş dik dik ona bakıyordu. Ford bakışlara aynı şekilde karşılık verdi.

“Seni telefonda Carter’la konuşurken duydum. O kabine ben de geliyorum, oraya kadar otostop çekmem gerekse bile...”

“Sen burada kalıyorsun, o yüzden otur oturduğun yerde.”

Ford onu duymazdan geldi, büyükannesi ve Maggie’nin onu ziyarete geldiklerinde getirdiği sweatshirtı giydi. Parke zeminin üzerinde dikkatlice yürüyordu, her adımında acı duyuyordu, sanki ayağına milyonlarca iğne batırılıyordu.

Deacon onun yolunu kesti. Yüz yüze geldiklerinde Ford onu görmek için başını kaldırmak zorunda kaldığını fark edince çekinmişti. Konuştukları süre boyunca Ford yattığı ya da oturduğu için Deacon’ın bu kadar uzun olduğunu fark etmemişti. Adam en azından bir doksan boylarında olmalıydı. Beyaz top sakalı ve bronz teninin yarattığı karşıtlığa o garip çift renkli gözleri ve deri kıyafetleri de eklenince tam bir puşta benziyordu.

Ama Ford korkmamıştı, çünkü kendisinin de öyle olduğunu hissediyordu. “Çekil yolumdan Deacon. Çok ciddiylim.”

“Seni serçe parmağımla bile yere yığabilirim evlat. Ayaklarının üzerinde sallanıyorsun.”

Ford öfkesini bir anlığına bastırdı. “Biliyorum. O kıza yardım etme isteğim benim yürümemi sağlayan şeydi, ayaklarım delicesine acıdığına bile.” Kim’in hikâyesini anlatırken annesinin yüzündeki ifadeyi düşündü. “Annem Carter’la birlikte

değil mi? Heather kurtarılmak için orada olmasa bile Beckett'in kuzenini sakladığı o küçük odaya gidecek. Yanında olacak birine ihtiyacı var. Oraya gittiğinde çok üzülecek. Onun yanında olmam gerek. Eğer beni oraya götürmeyeceksen de lütfen, beni bundan alıkoymaya çalışma.”

Uzun süren bir sessizlik oldu. “Pekâlâ...” dedi Deacon en sonunda, sesi aksiydi. “Bir şartım var. Ben sana dışarısının güvende olduğunu söyleyene kadar arabamın içinde bekleyeceksin. Anlaştık mı?”

“Evet.”

Deacon onu sert bir bakışla yerine çiviledi. “Eğer sözünü tutmazsan seni yere sermek için serçe parmağımdan çok daha fazlasını kullanacağım. Anlaşıldı mı?”

“Evet.” dedi Ford. “Teşekkür ederim.”

Deacon gözlerini devirdi. “Carter bunu yaptığım için canıma okuyacak.”

“Hayır, öyle bir şey olmayacak. Ona senin arkandan gizlice gelip arabana saklandığımı söyleyeceğim. İstedığimi almak için kirli işlere bulaşmaya meyilli olduğumu zaten biliyor.”

“Ben nedense bundan şüpheleniyorum.” dedi Deacon kuru kuru ama Ford öyle olduğunu biliyordu.

Annesi doktorlardan durumu hakkında bilgi alırken Carter onu kenara çekmişti. FBI ajanı ona büyükannesinden istediğini alabilmek için onu neyle tehdit ettiğini sormuştu. Ford bunu ona anlattığında Carter'ın bakışlarında kahkaha, saygı ve şaşkınlık vardı; sonuncusunun sebebiyse Joseph'in görmüş olduğu şeyi Ford'un da görmüş olması ve annesinin iyiliği için erken yaşta bu sırları takasta kullanmak zorunda kalmasıydı.

“Ajan Carter annemi korumak için her şeyi yapacağını biliyor. Seni suçlamayacaktır. Güven bana. Artık gidelim, zaman kaybediyoruz.”

5 Aralık, Perşembe, 12.20

“Orada olduğunu biliyorum Mitch!” Kapıya daha sert vuruluyordu. “İçeri girmeme izin ver!”

Mitch nefes almaya çalıştı. Üvey babası fazla gürültü çıkarıyordu, insanların dikkatini çekecekti. *Onu buradan götürmem gerek. Bir an önce...*

Mitch sırt çantasından Baltimore'dan ayrılmadan önce hazırladığı ketamin şiringalarından birini çıkardı. Ufak bir

dozu üvey babasını sarhoşmuş gibi göstermeye yeterdi. Polis üniforması giyen biri, bir sarhoşun yaptığı bu hareketleri kolayca açıklayıp insanların ilgisini dağıtabilirdi.

Kapıyı açtı ve üvey babasını içeri çekti, bunun için fazla çabalamasına gerek kalmamıştı. Yaşlı adam sendeliyordu. Çoktan sarhoş olmuş olmalıydı.

“Senin neyin var böyle?” diye tısladı Mitch, sonra üvey babasının yumruğu çenesine isabet edince yere düştü.

Yaşlı adam doğrulmuştu. “Seni beş para etmez puşt!”

Pekâlâ... Belki o kadar da sarhoş değildir.

Mitch ayağa kalktı, sırtında bir ağrı vardı. Hiçbir şey söylemeden temkinlice izliyordu, yaşlı adamın tekrar konuşmasını bekledi.

Ama Mutt’ın babacığı tek kelime dahi söylememişti, bunun yerine elini cebine atıp Mitch’i alarına geçirdi. Ama silah çıkarmamıştı. Bir yumruk büyüklüğünde, mendile sarılmış bir şey çıkardı. Kandan kıpkırmızı olmuştu.

Üvey babası mendilin bir kenarından tuttu ve mendili içindekilerle birlikte Mitch’in suratına fırlattı. Yüzüne küçük, sert ve kanla ıslanmış şeyler çarpmıştı. Mitch korkuyla mendilin içindeki şeylerin düştüğü yere baktı, arkasına sakladığı şırıngayı neredeyse unutmuştu. El parmakları... Ve ayak parmakları...

El ve ayak parmakları... Gözleri yerdeki parmaklardan birine odaklanınca Mitch’in mide öz suyu boğazına geldi. O parmakta Mutt’ın yüzüğü takılıydı. Gerçek oğul olduğu için takma hakkı kazandığı o yüzük... Mitch güçlükle yutkundü ve üvey babasına baktı. İhtiyar hâlâ yere bakıyordu. Mutt’ın el ve ayak parmaklarına...

“Bunları bu sabah gazetemi almak için çıktığımda buldum.” dedi üvey babası boğuk bir fısıltıyla. “İzleri takip ettim, parmakları tek tek topladım. Onu bulana kadar... Cesedi çöpün içindeydi.”

Antonov... Kurbanlarının parmaklarını kesmek onun imzalarından biriydi. *Matthew. Babanın içinde bulunduğu yayılım ateşe yakalansaydın umursamazdım ama böylesini kesinlikle istememiştin.*

“Senin ölmen gerekiyordu.” dedi Mitch kendi kendine. “Mutt değil. Sen ölmeliydin.”

Üvey babası çenesini kaldırdı, gözleri öfke saçıyordu. “Seni pislik orospu çocuğu!..”

“O zaman Mutt da aynı şekilde. Annelerimiz ortak. Yoksa unuttun mu?”

Üvey babası kükredi. "Onun ismi Matthew!" Öne atıldı ve Mitch kenara çekilip iğneyi onun omzuna düzgün bir şekilde sapladı.

Sanki dans ediyormuşuz gibi... Otuz saniye sonra üvey babası gerçekten sarhoş olmuştu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Mitch.

"Verici..." dedi yaşlı adam. "Bunu yapanın sen olduğunu dün anlamıştım. Matthew senin çok aptal olduğunu düşünüyordu. Senin araçlarının altına birer verici yerleştirmesini istedim. Seni burada bulacağımı hiç beklemiyordum. Her neyse, buraya neden geldin?"

"Daphne..."

Yaşlı adamın gözleri yerinden fırlamıştı, Mitch'e saldırma-ya kalktı ama ketamin etkisini hızlı gösteriyordu. Öfkeli yumruğu boşa gitti ve yere kapaklandı. "Daphne... Onu dokunma."

"Ona dokunmaktan fazlasını yapacağım. Onu öldürecek-
ğim."

"Neden?" Sesi acıklıydı ve bu Mitch'in kulağına müzik gibi geliyordu.

"Annem için... Daphne sevdiği adamı çaldığı için annem kendini öldürdü. Annemin senin gibi beş para etmez bir herif için hayatından vazgeçmiş olmasından nefret ediyorum."

"Hayıııııı!" diye feryat etti yaşlı adam yere devrilirken.

Mitch üvey babasının kolunu omzuna attı ve onu Jeep'i-ne götürmek için asansöre bindirdi. Onu arka koltuğa atana kadar üvey babası iyice eşek ölüsü gibi olmuştu. Bu beklenmeyen bir gelişmeydi, üvey babasını ve Daphne'yi aynı anda kontrolü altına almıştı. Onları, oyun oynamak için daha fazla zamanının olacağı Betty halanın bomba sığınağına götürecekti. Üvey babası az önce tek gerçek oğlunu kaybetmişti. Şimdiyse takıntısını kaybetmek üzereydi. Mitch onun üzerini eski bir battaniyeyle örttü.

Sonra Beckett'in ormandaki küçük kabinine doğru yola çıktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Marston, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 13.00

Otogarın dışında sert fısıltılarla yaptıkları tartışmadan beri Daphne çok az konuşmuştu. Joseph onu otele götürmeyi planlamıştı ama onu O'Hurley'nin gittiği yere götürmeye söz verene kadar Daphne SUV'ye binmeyi reddetmişti. Joseph ona tehlikede olacağını söylemişti. Doug orada, onu bekliyor olacaktı.

Tam da bu yüzden orada olması gerektiğini söylemişti Daphne. Doug'ın bütün bu tiyatroyu hazırlamasının arkasında bir neden vardı. Eğer Doug'ın onun gitmesini istediği yere gitmezse, Doug kaçınılmaz olanı, Daphne onun istediğini yapınca dek erteleyebilirdi. Ayrıca Daphne yer altındaki o bölmeyi bildiğini de söylemişti. Eğer Heather hâlâ hayattaysa Daphne onu kurtarmaları için onlara çok değerli bir zaman kazandırabilirdi. Sonra Joseph'e o kızı kurtarmak için yardım etmesine izin vermesi için yalvardı, kendisinin her gün yaptığı işten onu alıkoymamalıydı; Jo'yu kurtaramadığı için kayıp insanları kurtararak bunu telafi etmeye çalışıyordu.

Bu son argüman Joseph'i susturmuştu. Eğer Beckett, Kelly ve Heather'ın arasında başka kızları da kaçırmışsa, bunun kendi suçu olmadığını bilmesine rağmen Daphne bu kayıpları içselleştirecekti. Joseph kalbin bazen beynin sözünü dinlemediğini kişisel tecrübelerinden biliyordu. Diğer insanların kayıp sevdiklerini onlara getirmek Jo'yu geri getirmemişti ama suçluluk duygusuyla baş etmesine yardımcı olmuştu.

Joseph en sonunda isteksizce Daphne'nin isteğini kabul etmişti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kısık sesle.

Daphne bakışlarını O'Hurley'nin öndeki arabasından ayırmadı. "Beckett'i durdurmuş olabileceğimi... Tek yapmam gereken onun ismini söylemekti. Ve bunu düşünüp duruyorum, bunu yapması gerçekten bu kadar zor muydu?"

"Evet demek zorundayım." dedi Joseph. "Yoksa zaten yapmış olurdun."

Daphne'nin yutkunması duyulabiliyordu. "Teşekkür ederim." diye fısıldadı.

"Daphne..." dedi nazikçe. "Kaç kez başına gelenleri anlatma fırsatı olan ama anlatmayan kurbanlarla çalıştın? Bir yabancı ya da tanıdıkları biri tarafından taciz edilen kadınlar... Güvendikleri biri tarafından istismar edilen çocuklar; bir rahip, bir antrenör, bir akraba... Hayatları kararıyor. Etraflarında insanlar varken bile yalnız kalıyorlar."

"Hatta bazen etraflarında sevdikleri insanlar varken bile..."

"Kesinlikle... Eğer canlarının yandığını ya da korktuklarını söylerlerse, durumun üzerindeki zaten azıcık olan kontrollerini de kaybediyorlar. Bu, işinde yüzlerce kez tanık olduğun mağdur psikolojisidir." Joseph onun elini tutup hafifçe sıktı. "Korumak için böylesine savaştığın insanlardan çok da farklı olmadığını kabullenmek bu kadar mı zor?"

SUV'nin Daphne tarafında, şokun yarattığı bir sessizlik vardı. Nice saniyeler sonunda Daphne bir soluk verdi. "Kendimi hiç öyle düşünmemiştim. Ama öyleydim. Öyleyim. Onlar nasılsa ben de öyleyim. Bunu neden daha önce görememişim?"

Joseph bir anlığına sessiz kaldı. "Onların acılarını hissediyorsun, dünyayı onların gözlerinden görüyorsun ama kendi yüzüne hiç bakmıyorsun. Şimdiyse aynayı kendine doğrulttun. Artık kendini de görebiliyorsun."

Daphne yeniden uzun süre sessiz kaldı. Ama bu kez şokta değildi, söylenenleri aklından geçiriyordu. "Sen bunun ayrımına nasıl vardın?" diye sordu en sonunda.

"Çünkü en sonunda kendimi gördüm. Üzerinde çalıştığım her kaçırılma olayı eski yaralarımı deşiyordu. O ailelerin korkusunu, çaresizliğini hissediyordum. Onların paniğini, zamanın tükenişini hissediyordum. Her saniye yeni bir ipucu yakalama umudunu..."

"Peki ya ipuçları sonuç vermediğinde oluşan tahribatı?"

"Onu da hissediyordum. Homeland'e geçmeden önceki son kaçırılma olayında ben de olaya dâhil olmuştum. Ve nihayetinde işin içine girdim. Kaçıran kişi fidyeyi almaya geldiğinde onu gizlice takip ettim, adam parayı aldıktan sonra onu takip ederek çocuğa gitmeyi planlamıştım ama onun peşinde olduğumu fark etti. İş berbat etmek üzereydim. Bana kızın nerede olduğunu söylemesi için yumruklarımı kullanmak durumunda kaldım. Onu öldürebilirdim Bunu hak etmediğinden değil

ama..." Omuz silkti. "Küçük kızı geri aldık, ona dokunmamıştı, en azından fiziksel olarak... Ve ben de kızın ailesinin son-
suza kadar sevgisini kazanmış oldum." Hafifçe gülümsedi. "Ve hayatım boyunca yiyebileceğim kadar pasta carbonara..."

"Giuseppe? Senin ve Grayson'ın çok sevdiği şu İtalyan restoranının sahibi mi?"

"O kızın amcası. Bize minnettardı. Ama artık o tip işler yapmıyorum. Öyle bir noktaya gelmişim ki her kurbanı Jo gözüyle bakıyordum. Ve bu beni çok yıpratıyordu. Parlayacak noktaya gelmem an meselesiydi. O kızı kaçırın kişiyi neredeyse öldürüyor olmam... Benim aynam o andı. Kendimi gördüm ve dehşete kapıldım. Bu yüzden bir süreliğine bu işleri bıraktım."

"Bu olay... Joseph!" dedi Daphne, korkmuştu. "Senin kaçmak istediğin her şey... VCET'e benim için geçtiğini söylemiştin. Senin..."

"Şşşşhh!.. Her şey yolunda. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Bu olay benim Jo'yu bulamadığım için kaçırılan kişiyi bulmamla ilgili değil. Bu olay senin oğlunu bulmanla ilgili. Seninle ilgili. Ve kayıp kızları bulmamızla... Onların geleceği için..."

"Bu iyi." dedi Daphne yumuşak bir sesle. "Sana her gün Paris anılarını yeniden yaşatmak hiç hoşuma gitmezdi."

"Senin bir kurban için her seferinde katillere ve tecavüz-cülere ve bu dünyanın tüm pisliğine karşı durup, geçmişini her seferinde yeniden yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Ama yaptığın işin sana nelere mal olduğunu bilmek... Bu beni rahatlatırsa bile bazen gururumu kırıyor. Benim de yaptığım işe geri dönmem gereken zamanların geleceğini biliyorum. Ama artık en azından geceleri konuşabileceğim biri olacak. Beni dengede tutacak ve yatağa bizden başka kimseyi getirmeme izin vermeyecek biri... O kişinin sen olmasını istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum. Ama şu anda, dürüst olmam gerekirse tek istediğim şey bu işin sona ermesi."

"Yakında bitecek." *Umuyorum.* "O'Hurley şimdi orman işletmeleri alanına dönüyor." O'Hurley'nin arabası anayoldan ayrılırken Joseph onu takip etti. "Bu kabinde ne bulacağımızı bilmiyorum ama Doug'ın seni orada istediğine eminim. Bütün bu işi neden organize ettiğini anlamaya çalıştığımda, Scott'ın dün söylediği bir şey kafama takılıp duruyor."

"Scott Cooper'ın mı?" diye sordu Daphne, şaşırmıştı.

"Evet. Senin ahırındaki yazı hakkında konuşuyorduk. Scott bunun yalnızca bir grafiti olduğunu ve Doug'ın oralarda

bir yerlerde senin tepkini izlediğine bahse girebileceğini söyledi. Görünüşe bakılırsa haklı çıktı. Birilerinin seni izlediğine dair kanıtlar bulundu.”

“Aman Tanrı’m, Joseph!”

“Doug’ın o kabinin yakınlarında bir yerlerde izliyor olacağına bahse girerim. Seni bir tuzağa sürüklüyor olmaktan korkuyorum. Doug senin acı çekmeni istiyor ve biz bunun sebebini bilmiyoruz.”

“Ama Doug şu anda beni oraya yönlendirmiyor. Benzinciyi biliyor olamazdı.”

“Doğru. Ama bizi Ford’un oraya götüreceğini düşündüğünü sanıyorum.”

“Bu da Ford’u neden o bayanın ön bahçesine bırakıp kaçtığını açıklıyor. Böylece Ford bulunabilecekti.”

“Doug’ın senden neden bu kadar nefret ettiğini anlamam gerekiyor. Değer verdiğin kişilerden birinin bu işin içinde olduğuna inanmak istemediğini biliyorum ama en azından bu fikri biraz olsun değerlendiremez misin? Çünkü Doug’ın Beckett’ı bilmesinin iki yolu var, ya Beckett ona kendisi anlattı ya da o sahte FBI ajanından öğrendi. Çünkü sen ve Beckett bu olayı bilen yegâne kişilersiniz.”

“Beckett’ın alıkoyduğu başka bir kız kaçmayı başaramadıysa...”

“Ama Doug başka bir kıza odaklanmadı. Sana odaklandı. Beckett’ın yalnızca bir araç olduğunu düşünmeye başlıyorum. Doug’ın intikamı kişisel. Senin ölmeni istiyor olabilir ama önce acı çekmeni istiyor. Sen bu sabah Ford’u ziyaret ederken Zoe’yle konuştum.” Ona önceki gün Doug’la ilgili buldukları her şeyi anlatmıştı. Kardeşin bir kez daha ona yardım etmişti. Hem de çok...

“Psikolog kardeşin ne düşünüyormuş?”

“Bu tip bir yoğunluk, Doug’ın tarafındaki bu odaklanma, onu çok derinden yaralayan bir şey için seni suçladığını gösteriyor. Genellikle aile; anneler, babalar ve kardeşler bu kategoriye giriyormuş. Ford’u kullanmış olması Zoe’ye bu olayda bir ebeveyn-evlat ilişkisi, ya da bu ilişkinin parçalanmasıyla ilgili bir şey olduğunu düşündürmüştü.”

“Bu akla yatkın görünüyor.” dedi Daphne, sesinde kendini korumaya çalışan bir ton vardı.

“Beckett’ı biliyor olması, seni sahte bir FBI ajanıyla konuşmaya iten kişiyle bir şekilde bir tanışıklığının olduğunu gösteriyor. Bu işi yapan kişi seninle ilgili bilmesi gereken her şeyi

biliyormuş. Bizim bu tanışıklığı bulmamız gerekiyor. Elimde Doug'ın bir fotoğrafı dahi yok, bu yüzden Claudia Baker'dan yola çıkıp oradan ilerlemem gerekiyor. O kadını kim tutmuş olabilir?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Bu soruları senin soruyor olman gerek. Birisi sana ihanet etti, sana Beckett'in öldüğünü düşündürdü. Sana tuzak kurup seni tehlikeye attı ve bir katilin serbest kalmasını sağladı. O zamanlar seninle iletişim kurabilecek insanlar Nadine, Travis, Scott ve Hal'di. Doug'ın yolu bunlardan biriyle kesişiyor. Ve seni ona yaptığın bir şeyden dolayı suçluyor, gerçek ya da hayalî..."

"Sen bu listeden kiminle yolunun kesiştiğini düşünüyorsun?"

Joseph bu sorunun kendini alabora etmesine izin vermedi. "Henüz net bir karara varmadım. Scott seninle olan ilişkisi yüzünden işini ve evliliğini kaybetti. Üç oğlundan biri Doug olabilecek yaşta ve ailenin içindeki sorunlar için seni suçluyor olabilir."

"Sabahki toplantıda Grayson'ın değindiği arka plan kontrolleri..."

"Evet. Bunu yaptığımız için senden özür dilemeyeceğim ama senin iyiliğin için bunu yapmak zorunda kalmamış olmayı dilerdik. Travis siz ikinizi bir ilişkiniz olmakla suçladıktan sonra Scott'ın eşi ondan boşandı. Çocukları vardı. Onları sana karşı kıskırtmış olabilir."

"Olasılıklar dâhilinde. Ama ben Scott'a güveniyorum."

"Eşinin ölmüş olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette... Boşanmadan kısa bir süre sonra öldü ve Scott'ın içindeki azıcık yaşama sevgisini de yok etti. İflas ettikleri dönemde çok içmeye başlamıştı. Bir araba kazası geçirdi."

"Oğullarından biri seni bu yüzden suçlayabilir, bütün bu olanlarda senin suçun olmasa bile... Sizin sözde ilişkiniz onun annesinin ölümüyle sonuçlanan olaylar zincirini başlattı." Daphne'ye bu söylediğini düşünmesi için biraz zaman tanıdı. "Ve iflastan bahsetmişken, Scott bütün mal varlığını kaybettiysen Maggie'nin yanındaki çiftliği nasıl aldı? Oradaki çiftliklerin değeri beş milyon dolara yaklaşıyor."

"Scott'ın ailesi zengindi ama Scott küçükken babası onları terk etmiş ve annesiyle kendisini beş parasız bırakmış. Annesine faturalar ve masraflar konusunda yardım etmek için ahırları temizlemiş ve bir yolunu bulup atları eğitmeyi öğrenmiş."

Onunla tanıştığımda kendi işini kurmuştu ve birçok zengin müşterisi vardı.”

“Ama hepsini kaybetti.”

Daphne kaşlarını çattı. “Travis’in yüzünden... Her neyse, babası birkaç yıl önce öldü. Scott’ı ve annesini terk ettiği için suçlu hissettiğinden mi yoksa vasiyetini hiç değiştirmediklerinden mi bilmiyorum ama Scott’a yüklü bir miras kaldı. Böylece o arsayı ve gerçekten iyi birçok atlayıcı atı alabildi. Onları eğittikten sonra atlar yarışmaları kazanmaya başladılar ve atları yüksek fiyatlara sattı. Çocuklarından biri paranın kokusunu alıyor ve iyi yatırımlar yapıyor. Scott’ın durumu şu anda oldukça iyi.”

Scott Cooper’in oğulları üzerinde yürütülen arka plan araştırmaları devam ediyordu. Grayson gün sonuna kadar ona tam bir rapor sunabileceğini umduğunu söylemişti.

“Pekâlâ... O zaman Hal Lynch’ten konuşalım. Hal’in dört evi olduğunu biliyor muydun?”

Daphne suratını ekşitti. “İki tane olduğunu biliyordum. Biri Virginia’da Elkhart malikânesinin yanında, diğeri de Baltimore’da şehir merkezinde. Virginia’daki evinde yaşıyor.”

“Artık orada değil. Senin sokağında yaşıyor Daphne. O tepenin en üzerinde...”

Daphne irkildi. “Ne?”

“Ayrıca senin Inner Harbor’daki dairenin olduğu apartmanda da bir dairesi var. Seninle aynı katta...”

“Bu gerçekten rahatsız edici.” Gözlerinden şoka uğradığı görülebiliyordu. “Ama bu bir suç değil. Ve Doug’ın yaşında bir oğlu da yok. Oğlu aşağı yukarı on üç yaşına gelmiştir.”

Joseph yüzünü buruşturdu. “Hayır, oğlu yirmi beş yaşında.”

Daphne olumsuz anlamda başını salladı. “Oğlunu gördüğümü hatırlıyorum, eşini gördüğüm gece... Çok küçüktü. Okul çağında ancak vardı.”

“Bana eşini gördüğün geceden bahset.” dedi Joseph.

Daphne iç geçirdi. “Erkeklerle arkadaş olurken dikkat etmen gerekir. Bazen eşleri bundan hoşlanmaz. Hal’in eşi bizim aramızdaki ilişkimiz hakkında yanlış bir fikre kapıldı ve bir gece benimle yüzleşti. Onun bir eşi olduğunu biliyordum ama onunla yalnızca bir kere, Nadine’in bahçesindeki partilerden birinde tanışmıştım. Birbirimize ‘merhaba’dan fazlasını söylediğimizi sanmıyorum. Hal’le arkadaşlığımız o tip arkadaşlıklardan değildi. Birlikte takılmıyorduk, baş başa ya da ailelerimizle... O benim korumamdı.”

“Bana epey bir şey anlattın ama sorduğum soruya cevap vermedin. Bana onun eşiyle karşılaştığın gecedan bahset.”

Daphne tereddüt etti. “Joseph, Hal’e karşı arkadaşlıktan ve minnettarlıktan başka bir duygu hissetmiyorum. Yıllar boyunca bana çok yardımcı oldu.”

“Sana inanıyorum. Ve hâlâ soruma cevap vermediğini düşünürsek, Hal’in eşinin sana inanmadığını varsaymak zorundayım.”

“Hayır, inanmadı. Travis’le evlendikten sonra on iki yıl boyunca çoğunlukla yalnız olduğumu bilmen gerek. Ben Ford’a hamile kaldıktan sonra Travis bana birkaç kez daha dokundu ama Ford ilkokula başladıktan sonra bir kez bile birlikte olmadık. Hal ve ben birlikte çok zaman geçiriyorduk, özellikle de ben üniversiteye giderken, Ford okula başladıktan sonra... Bir kez, yalnızca bir kez beni öptü.”

Joseph sakinliğini koruyordu. “Sen ne yaptın?”

“Bir anlığına, yalnızca o an için şeytana uymayı düşündüm. Yalnızdım ve dürüst olmam gerekirse, ihtiyacım da vardı. Ama ona ‘hayır’ dedim. Eğer Travis’i aldatırken yakalansaydım annemin avukatının Nadine’in avukatlarıyla yaptığı anlaşmaya göre her şeyimi kaybedecektim. Para ve diğer şeyleri umursamıyordum ama Nadine, Ford’un vekâletini almak için savaşırdı. Ve ayrıca bu yaptığım çok yanlış olurdu. Evliliğim çok kötü gidiyordu ama eşim Travis bile olsa aldatan kadın olamazdım. Bu yüzden Hal’e ‘kesinlikle hayır’ dedim.”

“Hal bunu kabullendi mi?”

“Evet. Yüzü kıpkırmızı oldu. Utanmış ve paniklemişti. Anın ateşine kapıldığın ve bir daha asla tekrarlanmayan anlardan biriydi.”

“Tamam... Bana onun eşiyle karşılaştığın geceyi anlat.”

Daphne iç geçirdi. “Travis’ten ayrıldığımda Hal de işten ayrılmıştı. Hal ve Travis birkaç yıl önce bir konu üzerine tartışmışlardı ve bu olaydan sonra Hal çalışma saatlerini azaltıp başka şeyler yapmaya başlamıştı. Başka bir iş kurmuştu. Elkhart’ların malikânesindeki antikalara çok severdi, bu yüzden Baltimore’da kendine küçük bir dükkân açtı. Oraya gittim. Çok güzel eşyalar var. Dükkânını açtıktan sonra Travis için çalışmaya devam ettiği tek zaman dilimi benim korumalığımı yaptığı zamandı, okulumu bitirdiğim için de bu pek sık gerçekleşmiyordu.”

“Travis’le neden kavgaya etmişlerdi?”

“Bilmiyorum. Bir keresinde Hal’e sordum ama soruyu geçiştirdi.”

“Neden bir korumaya ihtiyacın vardı?”

“Nadine, Elkhart’ların zenginliği ve Travis’in yükselen politik kariyerinin beni bir hedef hâline getirdiğini söylüyordu. O zamanlar bir hâkimdi ve meclise girmek için çalışmalarına başlamayı düşünüyordu. Ama bence Nadine’in tek istediği gözetim altında olmamdı. Üniversitedeki derslerim, alışverişlerim, veli toplantıları, hatta Ford’un okul takımındaki maçları... Her yerde gözetleniyordum. Gerçek anlamda yalnız kaldığım anlar ata bindiğim ve doktora gittiğim zamanlardı. Yıllık doktor ziyaretlerini ipe çeken tek kadın ben olabiliyordum. En azından kanser olduğumu öğrenene kadar...”

“Ki o gün Travis’i sekreterini becerirken yakalamıştın.” Joseph omuz silkti. “Maggie anlattı.”

“Ona bunu kimseye anlatmamasını söylediğimi hatırlıyorum ama neyse... O gün tamamen perişan hâldeydim... Scott’ın benim için hazırlamış olduğu atı tımarlamak için çiftliğe gittim ve Scott oradaydı. Ben ağlarken bana sarıldı. Bir ağabey gibi alnımdan öptü. Travis’in sadakatsiz olduğumu kanıtlamak için kullandığı ‘delil’ buydu, ayrıca Scott’la tanıştığımndan beri onunla gizli bir ilişkim olduğu konusunda bana imalarda bulunuyordu. Nadine bana sabah olmadan evden ayrılmış olmam gerektiğini söyledi. Gecenin bir yarısı evden çıktı, Ford’u aldım, Bentley’nin anahtarlarını çaldım ve bir otele gittim.”

Daphne kederli kederli gülümsedi. “Nadine kredi kartlarımı iptal etmişti, bunu da gittiğim ilk otele giriş yapmaya çalışırken fark ettim.”

“Kaşarlığın böylesi!..” Joseph, Nadine’le asla karşılaşmamayı diledi. “Sen ne yaptın?”

“Panikledim. Daha önceden kredi kartlarımı dilediğim gibi kullanabiliyordum ama nakdim sınırlıydı. Cüzdanımdaki para Motel 6’da yalnızca bir geceyi karşılamaya yetiyordu.” Başını salladı. “Sanırım otelin önüne ilk kez bir Bentley park ediyordu. Nakde ihtiyacım vardı ama Scott’ı arayamazdım. Benim arkadaşlığımdan yeterince çekmişti. Travis’in onun peşine bir kez daha düşmesine izin veremezdim.

“Annemi aramak istemiyordum. Ona daha kanser olduğumu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Bir de üzerine Travis’in beni sepetlediğini mi söyleyecektim? Ah, bu arada bir de ‘paraya ihtiyacım var’ mı diyecektim? Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum, bu yüzden onu aradım ama hem o hem de Maggie evde yoktular. Bütün bu kanseri, boşanmayı

telesekretere söyleyince o kadar da büyük bir şeymiş gibi görünmüyor.”

“Hayır, görünmüyor. Sonra Hal’i mi aradın?”

“Evet ve benimle Motel 6’nın önünde buluştu. Bana sarıldı, her şeyin iyi olacağını, otele kalmakla uğraşmamamı, Baltimore’da boş bir dairesi olduğunu söyledi. Travis’le anlaşma yapana kadar orada yaşayabileceğimi söyledi. Ford’un yaşaması için güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Evin yakınında ayrıca matematik ve fen dersleri görebileceği bir özel okul vardı ve bu Ford’a uygun bir eğitim olacaktı. Ve ben de yakında kanser tedavisi görmeye başlayacaktım, bu yüzden ona ‘evet’ dedim.”

“Peki eşiyle karşılaştığın gece ne oldu?” diye sordu Joseph ağır ağır.

“Oraya geliyorum.” dedi Daphne, sonra iç geçirdi. “Benim aldatan bir kadın olmadığımı anlamamı istiyorum. Neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.”

“Senin aldatan bir kadın olmadığını biliyorum. Elinden her şeyin alınmıştı. Peki sonra?”

Daphne yeniden iç geçirdi. “Hal’in evindeki ikinci gecemde eşinden bir ziyaret aldım. Şok olmuştum. Kızgındı, benim bir sürtük olduğumu, Elkhart’ların ailesinin zenginliğiyle tatmin olmayıp onun kocasını da çaldığımı söylüyordu.”

“Sen ne dedin?”

“Bilirsin, bazen geriye dönüp keşke o an öyle yapmasaydım dediğim anlardan biriydi.” Omuz silkti. “Güldüm. Ona değil elbette ama o, ona güldüğümü düşündü. Daha yeni kanser teşhisi konmuştu ve kurtulma şansımın yüzde elli olduğu söylenmişti. Kocamı sekreterini becerirken görmüştüm, Tanrı aşkına ve evli bir adamla birlikte olmakla suçlanan da *bendim*; aynı haftada *ikinci kez*... Bana komik gelmişti. Bana onun evinde yaşadığımı söyleyene kadar... O ve Hal ilk evlendiklerinde burada yaşıyorlarmış. Şu anda ise ev kiralanmış ama bana değil.”

“Sen buna ne dedin?”

“Hiçbir şey... Bana konuşma şansı vermemişti. İğneleyici laflar etti, sonra evden defolup gitmemi, yoksa polisleri çağırıp beni attıracağını söyledi. Cep telefonu elindeydi, polisleri aramaya hazırdı. Böylece ben de Ford’u alıp tekrar Motel 6’ya gittim. Ford’a henüz kanserden de bahsetmemiştim. Ford babasının en sonunda bizi evden kovduğunu düşünüyordu. Annemle konuşurken Ford’un beni duymaması için odadan çıktım ve

ona her şeyi anlattım. Ondan toparlayabildiği tüm parayı bana getirmesini istedim. Hemen o akşam yola çıkacağını söyledi.”

Yavaşça soluk verdi. “Sonra arkamı döndüm ve Ford’un kapıyı açıp bütün konuşmayı dinlemiş olduğunu fark ettim. Her kelimeyi duymuştu. Ve o an Travis Elkhart’ı öldürmek istedim. Tanrı’yla da aram pek iyi değildi. Ford şoktaydı. Bana Beckett’tan kurtulup eve döndüğümdeki hâlimi hatırlatıyordu. Her neyse, annem geldi ve sonraki gün Baltimore’da Ford’un okuluna ve hastaneye yakın bir eve depozito yatırıp evi kiralamadık. Hal beni cep telefonumdan aradı, şehir merkezindeki evine gittiğini ve benim neden orada olmadığımı sordu. Ona eşiyle karşılaştığımı anlattım.”

“O ne dedi?”

“Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra bana bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bunu halledeceğini söyledi. Ben bir süreliğine Hal’den uzaklaşmışım. İstemedim yeterince zarar verdiğim evliliğini daha da berbat etmek istemiyordum. Ve kemoterapi başladıktan... Hukuk fakültesine başladıktan sonra beni aradı. Eşi ölmüştü. Aslında intihar etmişti. Bana onun uzun yıllardır duygusal olarak dalgalanmalar geçirdiğini anlattı. O gece görmüş olduklarımdan sonra Hal’in söylediklerine inandım. Öğle yemeklerinde buluşmaya başladık, yalnızca arkadaş olarak... Beni operaya ve baleye götürdü. Kadınlar için açacağım merkeze yardımlarda bulundu. Arkadaştık. Hepsi bu.”

“Senden elli metre ötede yaşaması ve senin bunu bilmemen hariç...”

Daphne sıkıntılı görünüyordu. “Benim korumamdı. Belki de eski alışkanlıklarla ilgili bir şeydir. Kafamı kuma gömdüğümü düşündüğünü biliyorum ama onu hemen yargılayıp kafamda bir sonuca varabilecek bir konumda değilim. Ayrıca oğlu da yalnızca on üç yaşındaydı. O gece eşinin evinden ayrılırken o küçük çocuğu gördüm, arka koltukta uyuyordu. En fazla beş yaşlarındaydı ve bu bahsettiğim olay sekiz yıl önceydi. Eğer annesinin yaptığı şeylerin haklı olduğunu düşünüyorsa o çocuk benden nefret ediyor olabilir tabii ki ama o, Doug değil.”

“Daphne, Hal Lynch hakkında yaptığım araştırma kendisinin tek oğlu olduğunu gösteriyor. İsmi Matthew, yirmi beş yaşında. Annesi Jane... İntihar eden kadın... Bu durum o çocuğun, anne babasının evliliğini berbat edip annesinin intihar etmesine yol açan kadından nefret etmesine yol açardı.”

Daphne’nin şaşkınlığı yüzüne yansımıştı. “Ama yirmi beş yaşındaki biri hâlâ Doug olmak için fazla genç.”

“Eczanede ondan kimlik isteyen kadına yaşıyla ilgili yalan söylemediyse...” Kaşlarını kaldırdı. “Bilirsin, insanlar yaşları hakkında yalan söylerler.”

Daphne gözlerini devirdi. “Biliyorum.”

“En azından bir anlığına FBI’ya gönderdiğin mektuba el koyan kişinin Hal olduğunu varsayabilir misin?”

Daphne sessizliğe büründü. “Sanırım öyle yapmak zorundayım. Yani, Nadine hiçbir şeyi kendisi yapmazdı. Emirler verirdi ve işlerini başkalarına yaptırırdı. Eğer Hal’e sahte bir sertifika hazırlamasını söylediye eminim Hal bunu yapmıştır. O zamanlar arkadaş değildik. Nadine’e karşı sorumluluğu bana karşı olandan daha fazlaydı.”

Joseph, Hal’in bunu işverenine olan sadakatinden dolayı yaptığından o kadar emin değildi. “Emri hâlâ Nadine’in verdiği varsayıyorsun.”

“Elbette... Kaybedecek bir şeyleri olan tek kişi oydu.”

“Skandalı engellemek...” dedi Joseph ve Daphne başıyla onayladı. Joseph başka bir şey söylemedi, Daphne’nin keskin zekâsının, arkadaşlarına olan sadakatinin görmesine izin vermediği bağlantıyı kurmasını bekliyordu.

“Hal’i bunu yapmaya motive eden şey ne olabilirdi ki?” diye sordu Daphne, sesinde tereddüt vardı.

“Seni yakınında tutmak... Eğer Nadine evlilikten önce bunu öğrenseydi ne yapacaktı?”

Daphne’nin sesi titriyordu. “Bilmiyorum. Muhtemelen beni evden kovup Ford’un da vekâletini almak için bir yol bulurdu.” Pencereden dışarı baktı, dişlerini sıkıyordu. “Ve Hal benden bir sokak yukarıda yaşıyor. Eşinin intihar ettiği tarihi hatırlıyor musun?”

Sonunda anlamaya başlıyordu. Joseph ona telefonunu verdi. “Grayson bana mesaj atmıştı. Paige bütün bu bilgileri bizim için bir araya getirdi. İstersen bakabilirsin.”

“İstemiyorum ama bakacağım.” Ekrandakileri okurken kesik kesik nefes aldı. “Aman Tanrı’m! Bana 20 Haziran’da bir salı günü kanser teşhisi konulmuştu. Nadine beni çarşamba akşamüstü evden attı. Hal’in eşi beni perşembe akşamı kovdu. Cuma günü öldü. Onu gördükten sonraki gün kendini öldürdü. Çünkü onun kocasını elinden aldığımı düşünmüştü.”

“Senin suçun değil Daphne.”

“Benim suçum olmayan bu kadar çok şeyin olması komik.” dedi acı bir sesle. “Bunu Hal yaptı. Sahte ölüm sertifikasını o hazırladı. Yirmi yıldır bunu biliyordu. En başından

beri bunu biliyordu.” Yüz ifadesi acı bir farkındalık nedeniyle korkuya dönüşüyordu. “O biliyordu Joseph. Beckett’in Kelly’i öldürdüğünü biliyordu. Sırf beni yakınında tutabilmek için bir katilin serbest kalmasına izin mi verdi? Onu tanıdığımı sanıyordum. Ona güvenmiştim. Ford konusunda ona güvenmiştim. Benim evime geldi, üzgün olduğunu söyledi... Ya Ford’un nerede olduğunu en başından beri biliyorduydu?”

“Onu sorgulamaya aldırtacağım.” Joseph, JD’yi aradı, Hal’i aldırmasını söyledi, sonra Grayson’ı aradı ve Hal’in evleri için arama izni çıkarttırmasını istedi. Hal, Ford’un kaçırılması olayına karışmadıysa bile Kimberly ve kız kardeşi hâlâ kayıptı. Hal’in oğlu o iki kızı babasının evlerinden birine saklamış olabiliyordu.

“Teşekkür ederim.” diye mırıldandı Daphne, Joseph telefonu kapattığında. “Ama Joseph, neden şimdi? Hal’in oğlu neden intikamını şimdi alıyor?”

“Bilmiyorum ama öğreneceğiz.” Onun elini tuttu ve O’Hurley onları Doug’ın, Daphne’nin en başından beri gelmesini istediği yere doğru götürürken elini hiç bırakmadı.

Baltimore, Maryland, 5 Aralık, Perşembe, 13.30

Cole en sonunda nerede olduğunu anlamıştı. Yanlarından geçen arabaların yankılarını ve aracı park ettikten sonra çıkan kapı seslerini duyabiliyordu. Bu, bir otoparktaki o hayaletimsi, garip sestti.

Mitch’in HVAC işinde kullandığı kimyasalların kokusunu alabiliyordu. *Siyah kamyonetin içinde, battaniyelerle sarılmış bir hâldeyim.* Kimberly’nin arkadaki hidrolik kaldırıcı kullanmayı bildiğini düşündü. Kimberly, Cole’u tek başına kaldırmak için fazla çelimsizdi.

Cole’un bilmediği şey ise tam olarak nerede olduğu ve ne kadar süredir baygın yattığıydı. Kimberly onu herhangi bir yere götürmüş olabilirdi. En azından üşümüyordu, bu yüzden belki de bir kapalı otoparktaydılar. Başındaki ağrının dayanılmaz olduğunun farkındaydı. Ve kanın kokusunu alabiliyordu. *Muhtemelen o lanet kürekle yüzüme vurduğu için...* Kimberly en azından onun burnunu kırmamıştı. Aksi hâlde şimdiye kadar kendi kanında boğulmuş olurdu.

O kaltağı yakaladığında doğduğuna pişman edecekti.

Marston, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 13.45

Joseph, otogardan buraya kadar peşlerinden gelen Kerr ve McManus'la birlikte plan yaparken Daphne, Escalade'in içinde bekliyordu. Önünde O'Hurley'nin arabası duruyordu. O'Hurley'nin arabasının önündeyse kâbuslarındaki o kabin ve garaj vardı. O'Hurley doğru yolu bulana kadar beş kez yanlış yola sapmıştı.

Daphne işte buradaydı. Aynı anda hem sabırsızlığı hem de korkuyu hissedebiliyordu.

Joseph bagajı açtı ve Daphne onun çelik yeleğini giydiğini gördü. Joseph başını kaldırıp onunla göz göze geldi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet Joseph, eminim. Onlardan ben de bir tane alacak mıyım?"

Joseph elindeki yarı otomatik tüfeğin şarjörünü kontrol ediyordu. "Tüfeklerden mi? Hayır."

"Yeleği kastetmişim."

"Evet, kesinlikle alıyorsun." Joseph başını sallıyordu, sanki Daphne'nin buraya gelmesine izin verdiğine hâlâ inanamıyormuş gibiydi. "Aklımı kaçırmış olmalıyım." diye mırıldandı. Daphne'nin ağzını açmasına fırsat vermeden küçük bir çantayı sapından tuttu ve ona uzatması için Kerr'e verdi, Kerr de çelik yeleğini giymişti. "Patlayıcı dedektörü..." dedi Joseph, Kerr'e. "Garaj kapısını açmadan önce etrafını iyice tarayın."

"Güzel bir alet..." dedi Kerr. "Nereden aldın bunu?"

"Babamın şirketi bunları askerî ve kişisel kullanım için üretiyor. Salı günü ölümün eşiğinden döndüğümü duymuş ve bunlardan birini yanımda götürmem için ısrar etti. Daphne, vakit geldi. Yelek senin için..."

Daphne titreyen dizleriyle arabadan indi ve çelik yeleği sırtına geçirdi, O'Hurley araya girmişti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, gözlerinden paniklediği okunabiliyordu.

"Ben ve kuzenimden başka kurbanlar olduğunu ve altı ay önce başka bir kızı daha kaçırdığını düşünüyoruz. O kız hâlâ hayatta olabilir."

"Siz arabada bekleyebilirsiniz." diye ekledi Joseph, Daphne'nin yeleğini düzeltirken.

“Kısa sürede sonuç alabileceğimizi umuyorum. Destek ekipleri gelir gelmez karakola götürüleceksiniz ve ifadeniz alınacak. Onlar gelene kadar Dedektif McManus sizin güvenliğinizi sağlayacak.”

O’Hurley yüzüne yerleşen korkuyla birlikte arabasına döndü.

“Gidelim.” dedi Daphne. Sonra kendisini cesaretlendirmek için ekledi, “Ben bu işi yapacağım.”

“Benimle kal.” dedi Joseph, sesi alçak ve ısrarcıydı. “Doug burada. Burada bir yerlerde. Seni buraya o getirdi. Bizi izliyor. Bunu biliyorum. Sen iki şey için buradasın. Birincisi bizi yeraltındaki o odaya götürmek, ikincisi de Doug’ı açık alana çekmek... Belki bu yemi yutar ve onu kendimize çekebiliriz.” McManus’a işaret etti. “İçeriye ilk olarak Kerr giriyor. Sen arkamızı kolluyorsun.”

Evin etrafındaki açık ve korumasız alanı geçerlerken Joseph vücudunu Daphne’ye siper etti. Kabine yaklaşırlarken Daphne çürümekte olan etin kokusuyla beyninden vurulmuşa döndü. Ford’un görmüş olduğu kedi... “Fluffy” isimliyle... Daphne bunun kendi Fluffy’sinin bedeni olmadığını biliyordu ama bu onun aklını karıştırmak için lanet olsun ki çok iyi bir yöntemdi.

Daphne o sahte FBI ajanına kedisinin ismini de söylemişti. *Doug bu şekilde öğrenmiş.*

Ah, Hal! Neden? Nasıl yapabildin? Bütün bunların gerçek olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Ama biliyordu. *Yüce Tanrım! Hal...* Derin bir nefes alarak garaja girdi ve yirmi yedi yıl öncesine...

“Her şey aynı görünüyor.” dedi alçak bir sesle. “Raflar, odun yığını, zincirler... Nasıl aynı görünebilir?”

“Giriş nerede Daphne?” diye sordu Joseph, sesi gergindi. Onu izliyordu ve yanıt bekliyordu. Endişeleniyordu.

“Ölü kedinin altında.” diye mırıldandı. “Tabii ki orada. Başka nerede olacaktı ki?”

Joseph raftan bir kar küreği kaptı ve cesedi kenara itti, kapağın etrafını olası patlayıcılara karşı kontrol etti ve dedektörü kenara bıraktı. “Seni çağırdığımda şu paketi aşağı getir.” Joseph kahverengi bir battaniyeyi işaret etti. “İçinde su, bandaj ve ilaçlar var. Son kez soruyorum; bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Hayır. “Evet.”

“Pekâlâ...” Kapağı çekip açtı.

Sessizlik... Şiddetli bir sessizlik... Daphne'nin kalbi sıkışıyordu. O öldü. Daphne bunu söylemek için ağzını açtı ama Joseph başını sallayıp parmağını onun dudaklarına bastırdı.

Elinde silahıyla dar merdivenlerden inmeye başladı ve Daphne gerçek korkuyu hissediyordu. Bu, rüyalarındaki sürekli içine düştüğü o karanlık delikti. Doug aşağıda olabilirdi. Ya da Beckett... Ya da bir bomba ya da... *Kes şunu.* Bu, polis eşlerinin her gün yaşadığı korkuydu. Tehlikelere alışmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ya da en azından bu hisle başa çıkmayı...

Daphne dişlerini gıcırdattı ve dua etti.

Bir klik sesi duydu, sonra bir el fenerinden sızan ışığın zeminde hareket ettiğini gördü. Sonra mırıltılar, kısılmış sesler... Sonra Joseph'in sesi duyuldu. “Daphne, aşağı gel. O yaşıyor.”

Daphne battaniyeye sarılmış eşyaları aldı ve hızlı adımlarla aşağıya indi, midesini tırmalayan bu yeni korkuyu görmezden geliyordu. O kız ve Joseph için endişelendiği süre boyunca kendisi için endişelenmemişti. Şimdi sıra kendisindeydi.

Dizlerindeki titremeye yatağa ulaştı ve onu gördü. Çıplaktı, zincirlenmişti. Bir deri bir kemik kalmıştı.

Joseph kızın kötü hissetmemesi için arkasını dönmüştü ve yün paltosunu çıkarıyordu. Çelik yeleği içine giymişti. “Onu önce battaniyeye, sonra da benim paltoma sar.”

Daphne aceleyle kızın yanına çöktü. “Heather?”

Heather'ın yüzündeki kemikler belirginleşmiş, gözleri yuvalarına çökmüş, dudakları çatlamıştı. “Su?”

Daphne hızla onun üstünü örttü, elleri hâlâ zincirli olmasına karşın elinden geldiğince battaniyeyi tamamen sardı. “Adım Daphne. Bu da Ajan Carter. FBI'dan... Seni eve götürmek için geldik.”

Kızın gözleri dolmuştu, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Daphne kızın dudaklarına birkaç damla su damlattı. “Yavaş ol. Çok hızlı içersen hastalanırsın.”

Daphne tekrar bir klik sesi duydu ve oda aydınlandı. Parlak ışık altında Heather daha da zayıf görünüyordu ve Daphne, Beckett'ı öldürmek için şeytani bir istek duydu. Joseph'in paltosunu Heather'a sardı, kız hâlâ titriyordu.

“Burada olduğumu nereden biliyordunuz?” diye sordu Heather boğuk bir sesle.

“Birkaç gün önce oğlum kaçırılmıştı. Senin üzerindeki

garajda tutuluyordu. Buradan kaçtı ve Beckett'ın kamyonetinde senin çantanı buldu.”

“Duyduğum sesler onun sesi miydi? En sonunda aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm. Beckett kim?”

“Seni burada tutan adam...” dedi Daphne yumuşak bir sesle. “Ama şimdi bizimle güvendesin.”

Joseph her köşeyi kontrol etmişti. Pantolonunun cebinden minik bir çanta ve onun içinden de ince, metal bir çubuk çıkardı. Birkaç saniye içinde kızın zincirlerinin kilitlerini açtı ve Daphne, Heather'ın omuzlarına masaj yaparak kollarını da battaniyenin altına sokmasına yardımcı oldu. Joseph aynı yöntemle Heather'ı ayağındaki zincirlerden de kurtardı.

“Onun adı bu mu? Beckett mı? Bilmiyordum.” Heather gözlerini kapadı. “Tek söylediği ‘Beni özledin mi?’ydi.”

Daphne onun saçlarını okşadı, kendi ellerinin titremesini engellemek için bir şeylerle meşgul olmaya çalışıyordu. “Biliyorum canım.” Bu küçük odaya şöyle bir baktı. Bir yatak ve bir komodin vardı. Bir lavabo ve bir tuvalet...

Komodinin üzerinde kalın bir toz tabakası vardı. Bu toz tabakasını kesen iki daireden biri diğerinden çok daha büyüktü. Bir bardak su ve...

“İlaç şişesi...” diye fısıldadı Heather. “Bu ilaç şişesini hep burada tutuyordu.” Öksürmeye başladı ve Daphne onun yatak başlığına dayanabilecek şekilde doğrulmasına yardım etti, onu dikkatlice sarmıştı.

“Neden?”

“Uyku hapları... Daha fazla burada olmak istemediğimizde kullanmamız için. Beni buraya getirdiği gün söylemişti.”

Daphne'nin içindeki öfke patlamaları giderek artıyordu ve kendini kontrol etmek için dişlerini iyice sıkmasını gerekmişti. Ve sonra başını kaldırdı. Donakalmıştı. Kalbi... Kalbi durdu.

“Joseph...” dedi, sanki çıkan ses kendisine ait değildi.

Joseph merdivenlerin yarısında durmuş yukarıdaki Kerr'le konuşuyordu.

“Joseph!..” diye bağırdı, daha yüksek ve acı bir sesle. Joseph yıldırım gibi aşağı indi, onun bakışlarını takip ederek yukarı baktı.

“Aman Tanrı'm!” dedi nefes nefese. Fotoğraflar... Polaroid fotoğrafları... Düzgünce sıralanmış. En alttaki sırada on, ortadaki sırada on. En üstteki sırada ise altı fotoğraf vardı.

“Yirmi altı...” Daphne'nin gırtlığından acı dolu sesler

geliyordu. Bu sesleri kendisi de duyabiliyordu ama onları durduramıyordu. *Durdur onları.*

“En üstteki...” deyişini duydu Heather’ın yaralı bir sesle, “O benim.”

Kendini kontrol et. Kes şunu.

Daphne gözlerini sıkı sıkı yumdu. Dudaklarını kapattı ve burnundan nefes alıp vermeye başladı. *Yirmi altı, yirmi altı, yirmi altı...*

“Orospu çocuğu!” diye tısladı Joseph, elindeki feneri tek tek fotoğrafların üzerine tutuyordu. Işık en alt sıraya geldiğinde Daphne sol alt köşede Kelly’i gördü. Kelly ilk kaçırılan kişiydi.

Ve onun yanında... *Aman Tanrım! Nefes alamıyorum.* Onun yanındaki fotoğraf bir çocuğa aitti.

Beckett bu fotoğrafı ona biraz daha ‘olgunlaşması’ gerektiğini söylediği gün çekmişti.

Joseph el fenerini kapattı, bütün vücudu öfkeden titriyordu.

Heather acıyla ağlıyordu. “Ben sonuncusuyum, sonuncusuyum.” deyip duruyordu.

Daphne ona daha sıkı sarıldı ve Heather sarsılmaya başladı ama onu o kadar sıkı tutuyordu ki birlikte sarsılıyorlardı.

“Benim fotoğrafımı çekti ve ben onu durduramadım.” diye hıçkırdı Heather. “Fotoğrafi oraya astı. Ona yapmaması için yalvardım. Ona yalvardım. Ama yaptı. O yaptı... Ah Tanrım! Kötü şeyler yaptı.”

“Biliyorum.” Daphne bu cümleyi alışkanlıktan söylemişti, fotoğraflara bakıyordu, artık detayları ayırt edemiyordu ama gözlerini de oradan alamıyordu. İçinde bir şeylerin öldüğünü hissediyordu “Neler yaptığını biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Bilemezsın, bilemezsın.”

“Şşşşhh! Bilebilirim. Biliyorum. Oradaki ilk kız benim kuzenimdi. Kelly.. Onu burada tuttu. Hepsini duydum. İkinci kız... O benim, Heather. O küçük kız, benim.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

5 Aralık, Perşembe, 14.15

Bu paha biçilemez. Mitch, Beckett'in yerine tam zamanında gelmişti. *Acele et, acele et! Bunu şimdi kaçtıramazsın.*

Jeep'ini uzun yolun sonunda park etti ve ağaçların arasından yürümeye başladı. Eğer birisi onu görecektse Beckett'in BOLO'daki tarifine uyan birini gördüğünü ve onun peşine düşmek için aracını buraya park ettiğini söyleyecekti.

Haftalar öncesinden belirlediği yere doğru ilerledi; garaj kapısını net olarak görebildiği, ağaçlardan temizlenmiş bir yere... Dürbününü ayarladı, böylece Daphne kendini dışarı attığında mükemmel görüşe sahip olacaktı. Ve şimdi... Akıllı telefonundan webcam uygulamasını açtı ve Beckett'in çalıntı uydurucu alıcısına bağlı webcam'e bağlandı.

Ve... *voilà!* İşte Daphne oradaydı, Heather'ın yanında oturmuş ona dudak kremi sürüp su veriyordu. Onun arkasına oturmak için kayıyor, öksürürken ona destek oluyordu ve...

Evet. Daphne polaroidlere bakıyordu. Yirmi altısına birden... Bu... Bu onun çok uzun zamandır beklediği andı. Daphne'nin, kendisi ve kuzeni Kelly'den sonra yirmi dört kurban daha olduğunu anladığı an... Çalınmış yirmi dört hayat... Sona ermiş. Çünkü Daphne korkakça davranmıştı. Bencilce...

Bunu yirmi beş yapalım. Çünkü Travis Elkhart ve onun milyonları Daphne için yeterli olmamıştı. Çünkü Daphne başka birisine ait olanı istemişti. O bencil çocuk, annesinin elinden kocasını alan bencil bir kadına dönüşmüştü.

O bencil kadın annesini çaresizliğe mahkûm etmişti, bu yüzden Daphne'nin yüzüne yakışan tek şey de çaresizliği idi.

Mitch bu anın sonsuza kadar sürmesini diledi ama çok çabuk bitmişti.

Birkaç polis arabası ve bir ambulans onun Jeep'inin yanından hızla geçip otoyolda ilerlediler ve garajın yanına park ettiler. *Lanet olsun!* Polislerin aniden buraya yığılması onu germiş-

ti. *Gitmem gerek. Şimdi...* Ama bu an için çok uzun zamandır beklemişti. *Yalnızca birkaç dakika daha...* EMT'ler ambulans-tan dışarı fırlayıp bir sedye hazırladılar ve garajın içine girip gözden kayboldular.

Üç, iki, bir... Ve işte onlar da kameradaydılar. Daphne onlara yer açmak için kenara çekilmişti ve EMT'ler Heather'ı dikkatlice kaldırıp sedyeye yerleştirdiler. Ve sonra Daphne tek başına kalmıştı, ellerini yüzüne kapayıp hıçkırıklara boğulmuş-tu. *Umarım o gözyaşlarında boğulursun tatlım.*

EMT'ler Heather Lipton'la birlikte ayrılıyorlardı. Birazdan Daphne de dışarı çıkacaktı ve Mitch onun o hıçkırıklar içindeki perişanlığını görebilecekti.

EMT'ler garajdan çıktılar ve Heather'ı asansöre bindirdiler. *Heather Lipton...* Mitch onun hayatta kalmış olmasına şaşır-mıştı. Kız inatçıydı. Beckett onun direncini kırmak için elinden geleni yapmıştı. Onu webcamden izlerken, Mitch bir defasında neredeyse vazgeçme noktasına gelmişti. Heather'ın nerede olduğunu polislere bildirmek üzereydi. Bu her şeyi berbat ederdi. Planını bozmadığı için memnundu. Heather iyi olacaktı.

Etrafına bakındı, Beckett'ı etrafta dolanırken görmek gibi bir beklentisi vardı. Adam hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Bir kaçak... Bu rahatsız ediciydi. Polislerin Beckett'ı çoktan yakala-mış olduğunu ummuştu.

Mitch dürbününü tam zamanında gözlerine yerleştirdi. Daphne garajdan koşarak çıkmış, ağlıyordu. Carter'ın kollarında... Kalbini parçalayacakmışçasına şiddetli ağlıyordu. *Güzel.*

Ah, şuna da bir bakın! Orada bekleyen arabalardan birinin kapısı açıldı ve eski sadık dost Ford Elkhart dışarı çıktı. Önce tereddütlü adımlarla ilerliyordu, sonra hızlandı. Carter Daphne'yi oğlunun kollarına bıraktı ve annesi ağlarken Ford da onunla birlikte sarsılıyordu.

Mitch, Beckett'ın garajının dışına sakladığı kameranın güzel bir açıya sahip olduğunu umdu. Bu eski tip kameralardandı. Hareket sensörü sayesinde Carter ve Daphne oraya geldiklerinden beri kayıttaydı. Bu kamera görüntüyü internet üzerinden paylaşıyordu, yalnızca kaydediyordu. Ona ömrü boyunca saklayıp tekrar tekrar izleyebileceği bir görüntü sağlayacaktı.

Annesinin romanların en sevdiği kısımlarının olduğu sayfaları kıvrması gibi... Annesi o sayfaları tekrar tekrar okurdu.

Ford annesiyle birlikte Carter'ın SUV'sine doğru yürüyordu. İlk perde tamamlanmıştı.

Artık sahne benim. Mitch kabine doğru yürümeye başladı.

Baltimore, Maryland, 5 Aralık, Perşembe, 14.30

Ben aptalın tekiyim. Asansör Clay'i Stevie'nin hâlâ yatmakta olduğu yoğun bakım servisine çıkarırken o burnunun üstünü kaşıyordu. Stevie'yle aralarındaki şeyin ümitsiz vaka olduğunu biliyordu ama kendini gelmekten alıkoyamamıştı.

Gelmem için bir şey söylemedi, diye düşündü. Bu, onun durumunu acınası hâle getiriyordu. Stevie'nin boğazına bir tüp takılıydı. Bir şeyler söylemek istemiş olsaydı bile yapamazdı.

Ama bugün tüp çıkarılmıştı. Aklından geçenleri dile getirebilirdi. Clay bundan emindi. Eğer Stevie onu görmek istemeyse bile, en azından Clay'in son bir talebi olabilirdi. İyileşme sürecinde Stevie'ye bir amaç verebilecek bir talep...

Ailesi ve bir yığın polis bekleme odasıdaydı. Burası yoğun bakımın tek bekleme odasıydı ve Stevie uyandığından beri dolup taşıyordu. Çünkü o Stevie'ydi ve herkes onu severdi.

Ailesi odanın etrafında dolaşiyor, polislerle el sıkışıyor, selamlaştıkları herkesi yanaklarından öpüyorlardı. Clay'i gördüklerinde yüzleri parladı ve annesi Clay'in boynuna sarıldı.

Clay içindeki burukluğa rağmen gülümsedi. "Stevie bugün nasıl?" diye sordu ve iki Nicolescu da gülümsedi.

"Bizim Stefania'mız değil." dedi annesi. "Henüz..."

"Çok kibar davranıyor." diye yakındı babası. "O ateşli hâlini özlüyoruz."

"Özüne dönecektir." diye elinden geldiğince parlak bir tahmin yürüttü Clay. Pantolonun diz kısmında bir çekiştirme hissetti ve aşağı baktı.

Minik Cordelia yere oturmuş, Stevie'nin kardeşi Izzy'le beraber boyama yapıyordu. Cordelia ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve Clay hızla onun yanına çömeldi.

"Resmimi aldım." dedi sessizce. Cordelia ona bir meleğin hâlesini vermişti. Clay bunu düşündükçe genzinde bir yanma hissediyordu. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok sevdim."

"İyi." dedi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Sana bir tane daha yaparım."

"Çok sevinirim. Annene bir merhaba diyecektim ama uzun bir kuyruk varmış gibi görünüyor."

"Sen listenin en başına alınıyorsun." dedi Izzy. "Anneciğin emirleri..."

Beş dakikadan az bir süre içinde Clay ellerine dezenfektan sürmüş, jelli elleriyle Stevie'nin odasına gidiyordu. Stevie yatağındaydı, yatağın baş kısmı hafifçe dikleştirilmişti. Siyah saçları Clay'in sevdiği gibi dağınıktı. Ve yüzünde bugün gerçekten daha fazla renk vardı.

İçeri girdiğinde Stevie bakışlarını kendi ellerine yöneltti.

"Selam!.." dedi, sesi soğuk ve rahatsız ediciydi.

Clay artık orada olduğu için söyleyecek bir sözü yoktu. Orada öylece durdu ve Stevie'ye baktı.

"Sana... Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu. Çok kibardı.

"Edebileceğini biliyorsun." Kelimeler, ikisini de şaşırtan bir şekilde, ağzından dökülüyordu.

Stevie çarpılmış görünüyor, sonra gözlerini kaçırdı ve saniyeler Clay'in o güne kadar duyduğu en gürültülü sessizlikte ilerledi.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu nihayet Clay.

"Evet. Hayır." Stevie bunu söyledikten sonra ona baktı, kafası karışık görünüyor. "Bilmiyorum."

Bu, Clay'in umduğundan daha iyiydi. Çünkü o acınası biriydi. Aptalın tekiydi.

"Bak, senin canını sıkmak istemiyorum." Clay ona biraz daha yaklaştı, kollarını göğsünde bağlamıştı çünkü ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. "Aslında bu bir yalan. Senin canını sıkmaktan çok hoşlanıyorum. Her konuda... Ama buraya gelmemin sebebi bu değil. Arkadaşım, eski ortağım Isaac Zacharias, pazartesi akşamı öldürüldü."

"Doug öldürdü." dedi Stevie ve masanın üzerindeki su bardağına uzandı. Clay ona doğru ilerleyip pipeti onun dudaklarının arasına koydu. Stevie bir yudum aldı, sonra kendisini arkaya bıraktı. "Teşekkür ederim. Arkadaşın için üzgünüm."

"Evet. Arkadaşımın eşi dördüncü çocuklarına hamile. Bebek doğmak üzere... O ise zombiye dönüşmüş durumda. Yalnızca havaya bakıyor. Ona zar zor bir şeyler yedirebiliyoruz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama bana neden anlatıyorsun?" diye sordu, bu soru ona geri çekilmesi için yapılmış bir uyarıydı. Ama çok kibarca dile getirilmişti.

Babası haklıydı. Stevie'nin o ateşi sönmüştü ve bunu görmek Clay'i üzüyordu. Ama buraya Stevie Mazzetti için olduğu kadar Phyllis Zacharias için de gelmişti. *Ve kendim için...*

“Çünkü sen bunu yaşamıştın.” dedi düz bir sesle ve onun irkildiğini gördü.

Stevie, Cordelia’ya hamileyken kocasını ve oğlunu kaybetmiş ama bunun üstesinden gelmiş, Clay’in duyduğu kadarıyla her konuda eskisinden daha güçlü bir kadın olmuştu.

“Onunla konuşabileceğini düşündüm. Belki ona yardım edebilirsin. Ailesi çocuklarına bakmak konusunda ona yardımcı olabilir ama bebeğin ona ihtiyacı olacak Ve onun da bebeğe... Sana onun ismini ve telefonunu bıraksam, kendini iyi hissettiğinde onu arayabilir misin?”

Stevie, Clay’in gözlerine baktı. Siyah, güzel gözleriyle... Clay o gözlerin acıyla dolduğunu gördüğünde ağzını kapalı tutmuş olmayı diledi. “Elbette...” dedi Stevie. “Elimden geldiğince yardım ederim.”

“İyi.” Clay onun yüzünü incelemek için bir anlığına durdu. Stevie önce çenesini düşürdü, sonra bakışlarını kendi ellerine sabitledi ve Clay geri çekildi. “Geçmiş olsun Stefania.”

Clay ona gerçek ismiyle hitap etmeyi uzun zamandır istiyordu. Bu, gecenin sessizliğinde onu mutlu ederek sarılma hayalleri kurarken zihninde ona söylediği isimdi.

Stevie bakışlarını kaldırmadı ve Clay arkasını döndü. Stevie onun ismini söylediğinde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi.

“Clay...” Çenesi hâlâ aşağıdaydı, gözlerini kaldırıp ona bakmıştı ama flörtöz değildi. Saklanıyordu. “Hayatımı kurtaranın sen olduğunu söylediler. Teşekkür ederim.”

“Yine olsa hiç düşünmeden yine yaparım,” dedi kısık sesle, “çünkü içinde senin olmadığın bir dünya hayal edemiyorum.”

Stevie kesik kesik soluk verdi. “Bence... Bence bunu denemelisin.”

“Neyi denemeliyim?” diye sordu korkusunu gizlemeyi başaramadan.

Sonra Stevie başını kaldırdı ve Clay’in kalbine bir ağrı saplandı. “Benden sana asla veremeyebileceğim bir şeyi istiyorsun.” diye fısıldadı. “Seni incitmek istemiyorum. Sana boş vaatler de veremem. Senin dünyanda olacak başka birini bulmalısın Clay. Bu kişi bir gün ben olabilir miyim bilmiyorum.”

Onun kelimelerini kafasına nüfuz ederken Clay boşluğa bakıyordu. Buraya kesin bir cevap almak için gelmişti. Artık bu cevabı almıştı.

Başıyla onayladı, aldığı nefesin canını yaktığının pek farkında değildi. “Pekâlâ... Geçmiş olsun Stevie.”

Bekleme odasına girdiğinde yürümeye devam etti, kimlerin onu gördüğünü ya da hakkında ne düşündüklerini umursamıyordu. Dışarı çıkana kadar yavaşlamamıştı, soğuk hava birden yüzüne çarptı. Sonra durdu, gözlerini kapatıp soğuk dalgasının dişlerini titretmesine izin verdi, o anki uyuşukluğuna minnettardı.

Yürümeye başladı. Bir ayak diğerinin önüne... İşe koyulma vaktiydi. Çünkü geriye yalnızca bu kalmıştı. İş... Her zaman ve yalnızca iş...

Alec ve Paige'i kendisini beklemeleri için arabada bırakmıştı ve o arabaya yaklaşırken yüzlerindeki iyimser ifade, onu gördüklerinde hüsrana dönüşmüştü.

"Hadi bugün işi asalım." dedi Alec, Clay arabaya bindiğinde. "Atari salonunda gidip video oyunları oynayalım. Ya da paintball ya da başka bir şey..."

"Ya da gidip dondurma falan yiyelim." diye ekledi Paige. "Herhangi bir şey..."

"Yok. Yapacak işlerim var. Yine de teklifleriniz için sağ olun." Trafiğe çıktıklarında Clay'in telefonu titreşti. Daphne'nin apartmanındaki güvenlik görevlisi arıyordu. İşe koyulma vakti. "Benim, Maynard..."

"Ben Tim Lasker, Inner Harbor güvenlik şefiyim. Bugün erken saatlerde birisi Bayan Montgomery'nin evine girdi ve siz bilgilendirme talep etmiştiniz. Ne yazık ki bu vardiyada görevli olan güvenlik görevlisi izninden yeni dönmüştü ve kimi arayacağını bilmiyordu. Bu hatayı az önce fark ettim."

"İçeri giren kişi kimin adıyla giriş yapmış?" diye sordu Clay.

"Bayan MacGregor, Kimberly MacGregor... Giriş saati sabah 11.30"

"Bayan Montgomery'ye ayrılan otoparkta park etmiş bir araç var mı?"

"Evet. Siyah bir kamyonet... Ne yapmamı istersiniz?"

"Bayan MacGregor'un hiçbir yere kaybolmadığından emin olun yeter. On dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattı ve bir sonraki ışıklardan U dönüşü yaptı.

"Inner Harbor'a gidiyoruz."

"Bayan MacGregor?" dedi Paige heyecanla. "Kimberly mi?"

"Öyle görünüyor."

"Baltimore Polis Departmanını arayalım mı?" diye sordu Alec.

İşe koyulma vakti. “Henüz değil. Onu ürkütmek istemiyorum. Eğer gittiğimizde Kim orada olursa JD’yi ararız. Ama önce o kızla bir iki kelime konuşmak istiyorum.”

Marston, West Virginia, 5 Aralık, Perşembe, 14.30

Joseph, Daphne’yi Ford’a teslim etti, onu orada görünce dili tutulmuştu. “Onu benim Escalade’ime götür, tamam mı?” diye mırıldandı Ford’a.

“Orada ne oldu?” diye sordu Ford, annesi içi parçalanırmışçasına hıçkırırken ona tutunmuştu, acı dolmuştu.

Deacon onlara katıldı. “Senin onu buraya getireceğini bilmem gerekirdi.” dedi Joseph.

“Annesi için buraya gelmesi gerektiğini söyledi.” dedi Deacon. “Çocuk gerçekten çok haklıydı.”

“Size ne olduğunu sordum Ajan Carter.” diye araya girdi Ford. Rengi atmıştı ve titriyordu. Bu titremenin ne kadarının soğuktan, ne kadarının duygusallıktan ve ne kadarının Ford’un şu anda o lanet hastanede olması gerektiğinden kaynaklandığını Joseph bilmiyordu.

“Heather hayatta ve bilinci açık. Az önce giden ambulansın içinde o vardı. Onun çantasını bulduğun ve kurtulmasını sağladığın için sana teşekkür etmemi istedi.”

Ford ağzını açmadan başıyla onayladı. “Başka?”

Daphne derin bir nefes almıştı ve nefesini tutmuştu, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordu. Hıçkırıkları artık sessizleşmişti ama omuzları hâlâ sarsılmaya devam ediyordu. Joseph onu rahatlatmak için ona yaklaştı ama Ford ona sıkıca sarılmıştı, onu bırakmaya niyeti yoktu. Çocuğun duygularına saygı göstererek Joseph yalnızca Daphne’nin saçlarını okşadı, eliyle hafifçe bastırarak kendisinin yanında olduğunu ona hatırlatıyordu. Daphne yavaş yavaş sakinleşti.

Joseph, Ford’un sert bakışlarıyla karşılaştı. “Beckett kurbanlarının polaroid fotoğraflarından oluşan bir koleksiyon yapmış. Kronolojik sıraya göre duvara yapıştırmış. İlk fotoğraf annenin kuzenine ait.” Joseph, Daphne’nin omuzlarının dikleştiğini gördü, başına hafifçe masaj yaparak ona korkacak hiçbir şey olmadığını anlatmaya çalıştı. O korkmuş küçük kızın fotoğrafı hakkında hiçbir şey söylemeyecekti. “Heather yirmi altıncıydı. Bunu görmek çok korkunçtu.”

Ford güçlkle konuştu. “Yirmi... Yirmi altı? Aman Tanrı’m!”

"Neden onu benim SUV' me götürmüyorsun Ford? Annen titriyor." *Ve sen de titriyorsun evlat.*

Söyleneni yapması için Joseph anahtarlarını Ford'a verdi. Annesi ve oğlu Escalade'in arka koltuğuna binince Joseph dönüp Deacon'a baktı. "Onu buraya getirirken ne düşündün merak ediyorum."

"Annesinin iyiliği için burada olması gerektiğini ve annesinin ona ihtiyacı olduğunu..." Deacon'ın ifadesinde bir tek duygu yoktu.

"Sen hiç geri dönüp bir şeyleri daha farklı yapmış olmayı dilemedin mi? Sevdiğin ve sana ihtiyacı olan biri için orada olmak gibi..."

Joseph o an Jo'yu düşündü. "Evet, diledim."

"Ben de diledim. Ve Ford'u bu yüzden buraya getirdim." Deacon bakışlarını kaçırdı, dişlerini sıkıyordu. "Ford'a söylemediğin ve benim bilmem gereken şey nedir?"

"İkinci fotoğrafın Daphne'ye ait olduğu..."

Deacon'ın rengi atmıştı. "Tanrı'm, olamaz."

"Evet. Ford buradayken Daphne bunu bize söyleyemezdi. Beckett ona, onun 'olgunlaşmak' için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylemiş. Yine de diğer kurbanlarının yanına onun da fotoğrafını asmış. Diğerlerinden farklı olarak onun üzerinde kıyafetleri vardı. Ama bir köşeye sinmiş, çok korkmuş hâldeydi."

Deacon gözlerini kısıtı. "Beckett'ın ölmesi gerek Joseph."

Biliyorum. "CSU işini bitirdiğinde onlara fotoğrafları alıracakız, böylece kayıp çocukların bulunduğu veritabanıyla fotoğrafları karşılaştırabiliriz. Kurbanların en azından birkaçını bu yolla tespit edebiliriz. Fotoğraflar görünebilir noktada olduğu sürece Ford oraya adımını atmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Kimberly ya da kardeşiyle ilgili bir işaret var mı?"

"Hayır. Ama başka sığınaklar olabilir. Takip köpeklerini getirmemiz gerek. Ve ceset arayıcı köpekleri... Kelly'nin cesedi Ohio'da bulunmuştu ve Daphne'yle Heather kurtulmayı başardı. Geriye yirmi üç kurban kalıyor. Başka kimsenin kurtulmadığını varsayarsak, Beckett bu cesetleri bir yere koymuş olmak zorunda. Aramaya kabinin arkasındaki araziden bile başlayabiliriz."

"Kazmaya başlamadan önce yer altı radarıyla toprağın altına bir haritasını çıkarsak iyi olur. Ne var ne yok bir görmüş oluruz ve kanıtları da bozmadan koruyabiliriz."

"Mantıklı." dedi Joseph. "İyi düşündün Deacon."

“Fikrin bana ait olduğunu söyleyemem. Ciccotelli bana bundan bahsetmişti. Philly’deki bir dosyada yer altı radarını bir seri katilin kurbanlarını gömdüğü alanda kullanmış. Eşiyle de bu şekilde tanışmış. Yer altı haritasını düzenleyen arkeologmuş. Dokuz mezar bulmuşlar. Biz bu sayıyı rahatlıkla geçecekmişiz gibi duruyor.”

“Bayan Ciccotelli bize yardım eder mi?”

“Kendisi sekiz aylık hamile, bu yüzden şüphelerim var. Ama Ciccotelli’yi arayacağım ve önerebileceği biri olup olmadığını soracağım. Aksi hâlde üniversiteleri aramaya başlarım.”

“Güzel plan.” Joseph tekrar kabine baktı. “Soruşturmanın bu kısmını sana bırakıyorum. Kurbanlar her kimse, garajda ya da evde bulduğunuz her kalıntıyı ve kişisel eşyayı alın. Bulduklarımızı daha sonra ailelerine teslim edelim.”

“Peki ya bildirimler?”

“Onları ben koordine edeceğim. Bir ekip olarak birlikte halledeceğiz.”

Deacon onunla göz göze geldi ve Joseph bu bakışlardaki paniği gördü. “Sen aile işlerinde benden daha iyisin Joseph. Ekipteki diğer herkes benden daha iyi.”

“Hiçbirimiz bu işte iyi değiliz.” *Yirmi üç kurban daha... Hiç gelmeyecek kızlarını bekleyen yirmi üç aile daha...* Joseph içindeki hızla koşup kaçmak isteğini bastırmakta zorlanıyordu. Ama bunun olasılıklar dâhilinde olmadığını biliyordu. “En güçlü adamı bile yerle bir edebilecek bir keder dalgasına hazır olmalıyız.”

“Gidip Daphne’yle ilgilen.” dedi Deacon kibarca. “Buradan sonrasıyla ben ilgilenirim.”

“Teşekkürler...”

5 Aralık, Perşembe, 14.30

Mitch nefesini tutarak paltosunun cebindeki yeni hazırladığı fentanil şırıngasını sıkıca kavradı. Ajan Carter, Ford ve annesinin, arka koltuğunda sessiz ve uyuşmuş hâlde oturduğu SUV’ye doğru geliyordu. Eğer Carter biraz daha yaklaşırsa her şeyi berbat edebilirdi.

Ve o ana kadar her şey çok iyi gitmişti. Ford’un arabaya binerken annesine yardım ettiğini görmüş, sonra da diğer polisler harekete geçmeden önce onlara doğru ilerlemeye başlamıştı. Eyalet polisi kılığına girmişti ve herkes onun Daphne ve oğlunun güvenliğini sağlamakla görevlendirildiğini düşünmüştü.

Onları büyük ve kötü... Kendimden korumak için...

Carter gittikçe arabaya yaklaşıyordu ve Mitch dişlerini sıkmış onun dikkatini nasıl dağıtacağını düşünüyordu. Ama son anda Carter'a doğru koşup onu kolundan yakalayan beyaz saçlı Federal onun imdadına yetişmişti. "Joseph!"

Mitch tuttuğu nefesini bıraktı. Beyaz saçlı Federal bir telefon almıştı ve Carter'ı kabine doğru götürüyordu, çünkü telefon en iyi orada çekiyordu. *Teknolojinin kısıtlamaları sağ olsun*, diye düşündü Mitch. Daphne'nin oğlunu etkisiz hâle getirmek on saniyesini, sonrasında Daphne'yi kendi Jeep'ine götürmesini bir dakikasını alırdı.

Carter'ın hâlâ arkası dönüktü. Harekete geçme zamanı...

5 Aralık, Perşembe, 14.35

"Kim arıyor?" diye sordu Joseph.

"Ciccotelli..." dedi Deacon. "Onu arayıp bir yer altı radarı uzmanı önermesini isteyecektim ama önce o beni aradı. Onu hoparlöre alıyorum." Düğmeye bastı. "Hâlâ orada mısın Teğmen?"

"Evet. Beckett'in operasyonlarını yaptığı merkezi buldunuz sanırım."

"Evet," dedi Joseph, "ve yirmi altı kurbanın fotoğrafını... Bizim bildiğimiz hayatta kalan iki kişi var."

"Lanet olsun! Çok üzgünüm Joseph. Bulduğunuz şeyi değiştiremem ama Doug konusunda size yardımcı olabilirim. Çizim uzmanımız bakıcısının ölümüne tanıklık eden minik kızla işini bitirmiş. Yaklaşık bir dakika önce bana dosyayı taratıp gönderdi. Doğrudan size ilettim ama dosya biraz büyük boyutlu."

Deacon telefonunu Joseph'e verdi. "Gidip arabadan dizüstü bilgisayarımı alacağım." dedi. "Bilgisayarda daha hızlı indirecektir. Hemen dönerim." Deacon koşmaya başladı, siyah trençkotu arkasında pelerin gibi sallanıyordu.

"Bana bu bölgenin yer altı taramasını yapacak birini önerebilir misin?" diye sordu Joseph, Ciccotelli'ye. "Yerde yaklaşık altmış santim kar var."

"Kar o kadar önemli değil, yalnızca işleri biraz zorlaştırıyor." dedi Ciccotelli. "Şubatta mezarlığı bulduğumuzda da çok kar vardı. Eşime senin isteğini mesajla bildirdim. Oraya gelip taramayı kendisi yapmak istediğini söylüyor."

“Onun hamileliğinin son dönemlerinde olduğunu duydum.” dedi Joseph şüpheyle.

“Evet, öyle ama o akılsızca işler yapmaz. Eğer bu işle başa çıkabileceğini düşünüyorsa yapacaktır. Bu gece oraya gelecek ve ekibiyle birlikte sabahın ilk ışıklarında çalışmalara başlamak için hazır olacak.”

“Çalışmaların mümkün olduğunca çabuk başlamasını istiyorum.” dedi Joseph, “Ama bunu yaparken herkesin güvende olmasını istiyorum. Doug hâlâ buralarda bir yerlerdeymiş gibi geliyor. Beckett’ın o küçük odasını gördüğünde Daphne’nin vereceği tepkiyi izlemek için buraya geldiğini düşünüyorum. Eşinin kendini tehlikeye atmasını istemiyorum. Günün sonunda tekrar konuşup seni durumdan haberdar etmeme ne dersin?”

“Buna minnettarım Joseph. Sophie de öyle.”

Joseph kendi etrafında bir tur attı, Beckett’ın evinin etrafındaki ağaçları tarıyordu. “Doug buradaki binlerce ağaçtan herhangi birinin arkasında saklanıyor olabilir. Beckett da öyle. Bu bölgede bir BOLO’muz var ama burası Beckett’ın bölgesi. Kimseye görünmeden sıvışabileceğine eminim. Bu beni çok geriyor.”

“Anlaşıldı.” dedi Deacon, Joseph’in bulunduğu yere doğru koşarak. “Yaklaşık otuza otuz bir alanda cep telefonlarımız çekiyor, bu yüzden fazla hareket edemiyoruz.” Joseph’in görebilmesi için bilgisayarını kaldırdı. “Doug’la tanış.”

“Vay canına!..” dedi Joseph, yarım yamalak bir Doug portresi beklerken bu canlı Doug resmini incelemeye başlamıştı. Çizimin köşesindeki imza dikkatini çekti. “T. Ciccotelli. Bir bağlantın var mı?”

“Kardeşim, Tino. Dokuz kurbanın mezarını bulduğumuz bölgedeki ilk polis çizimlerini de o yapmıştı. Şimdi bütün doğu yakasının aranan çizim uzmanı oldu. Çizimini, cinayete tanıklık eden küçük kıza gösterdiğinde yavrucağ yeniden cenin pozisyonuna kapandı. Bu yüzden, üzülerek söylüyorum, çizimin Doug’ın görüntüsüne benzediğinden az çok eminiz, en azından o geceki görüntüsüne...”

“Kardeşin nasıl?” diye sordu Deacon. “Küçük bir kızı yeniden şoka uğratmak ona da pek iyi hissettirmemiştir.”

“O iyi.” dedi Ciccotelli ama sesi bundan o kadar da emin olmadığını gösteriyordu. “Onun için zor oldu. Özellikle çocuklarla çalışırken böyle oluyor. Etraf Sophie’nin gelmesi için güvenli olduğunda beni ara. Ekibiyle birlikte orada olacaktır.”

Joseph görüşmeyi sonlandırdı ve Deacon'ın kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Eşi yer altı haritasını çıkarmak için buraya gelecek ama bu bölgedeki tehditleri temizlemeden onun gelmesine izin vermeyeceğim. Dizüstü bilgisayarını al ve herkese resmi göster. Burada görevli her Federal'in, EMT'nin ve eyalet polisinin kimi aradığımızı bilmesini istiyorum. Teşekkürler Deacon."

Joseph huzursuzlukla etrafına bakındı, Doug'ı arıyordu. *O burada. Onun burada olduğunu biliy...*

Cep telefonu çaldı. *Brodie...* Joseph telefonu açarken nabızı yukarılara fırlamıştı. "Carter."

"Benim, Brodie. JD'yle birlikteyim."

Bir şey olmuş, diye düşündü Joseph. Şebekenin bokahtığına rağmen Brodie'nin sesinden bunu anlayabiliyordu. İyi haberlere hazırım. "Elinizde ne var?"

"Bir isim..." dedi Brodie hoşnutlukla. "Mitchell Douglas Roberts... Sana bir fotoğrafını e-maile gönderdim. Bir yetmiş beş boylarında ve son derece sıradan biri."

Joseph yüzüne yayılan sırıtışa engel olamamıştı. Çizimler harikaydı ama fotoğraflar her zaman bir adım öndeydi. "Evet. Onu Deacon'a da e-mail atın, onun bilgisayarı burada daha iyi çekiyor. Onu nasıl buldunuz?"

Brodie'nin sesinden sırtıttığı belli oluyordu. "Eczane'nin Japon yapıştırıcısı alan kişilerin kimlik kayıtlarının olduğu listedeki üçüncü kişi henüz yapıştırıcının paketini açmamıştı ve şansımız yaver gitti. Onda ki paket Doug'ın almaya çalıştıklarından biriydi ve paketin üzerindeki parmak izlerini aldık. Mitchell Douglas Roberts, Doug olarak da biliniyor, altı yıl önce dağıtımını yapmak amacıyla eroin bulundurmak suçundan tutuklanmış ve North Branch hapishanesinde üç yıl yatmış. Bilinen son adresi Miami'de."

"Veritabanından onu inceledik." dedi JD. "Babası vefat etmiş, annesi Jane Lynch, o da vefat etmiş. Jane daha sonra tekrar evlenmiş; Hal Lynch'le. Hal konusunda haklıydın Joseph."

Ama bu onu mutlu etmemişti. "Daphne ve ben bağlantının Hal olduğunu çözmüştük. Jane, Daphne'yi Hal'le ilişkisi olmakla suçlamış. Daphne ona bunun doğru olmadığını anlatmaya çalışmış ama Jane dinlememiş. Sonraki gün de ölmüş. Paige'in yaptığı araştırmaya göre ölüm sebebi intihar. Yani Hal, Doug'ın üvey babasıymış."

"Ve bu da pek çok şeyi açıklıyor. Annesinin ölümüne sebep olan 'diğer kadın'dan nefret etmesi normal." dedi Brodie. "Hal,

Daphne'nin korumasıydı. Bir kadın bu tip bir ilişkiyle ilgili her türlü senaryoyu kafasında kurabilir.”

“Hal’in iki oğlu daha varmış gibi görünüyor.” dedi Joseph. “Paige kayıtlı bir oğlunu buldu: Matthew, yirmi beş yaşında. Ama Daphne, Jane’in onu suçladığı gece onun beş yaşındaki oğlunu gördüğünü söylüyor. Çocuk şu anda on üç yaşında olmalı.”

“Jane’in intiharıyla ilgili rapor elimde.” dedi JD. “Beş yaşındaki oğlu Cole Lynch tarafından bulunmuş. Tanrı’m, zavallı çocuk!”

“Lanet olsun!” dedi Joseph, eliyle alnını ovuşturdu. “Bu, ortadaki duygusallığı daha da artırıyor. Mitch’in aldığı Japon yapıştırıcısı kardeşinin fen projesi içindi. Annesinin ölümünden sonra Cole ile o ilgilenmiş olmalı. Annesinin cesedini bulanın o olduğunu da göz önünde bulundurursak...” Joseph iç geçirdi. “JD, Mitchell Douglas’ı araştırmakta olduğun mülklerden herhangi birisiyle eşleştirebildin mi? Artık kim olduğunu bildiğimize göre nerede yaşadığını bulmamız gerekiyor. Kimberly ve kardeşini orada tutuyor olabilir.”

“Henüz değil.” dedi JD. “Araştırmaya devam edeceğiz.”

“Eğer çocuğun okulu için bir fen projesi varsa bir yerlerde bir kaydının olması gerek. Okulları kontrol et. Çocuğun kayıtlarını al. Bir adreslerinin olması gerek.”

“Tamam. Orada neler oluyor?”

Joseph onlara olanları anlattı ve onların moralinin bozulduğunu hissedebiliyordu.

“Yirmi altı mı?” diye fısıldadı JD. “Aman Tanrı’m, Joseph!”

“Biliyorum. Bu piçi gerçekten ama *gerçekten* istiyorum.”

“Daphne’nin durumu nasıl?” diye sordu Brodie.

“Şimdilik trans hâlinde. Gitmem gerek. Daphne...”

Joseph’in sesi arabasının alarmının aniden çalmasıyla kesilmişti. Hızla arkasını döndü, kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. *Aman Tanrı’m. Olamaz.*

Oydu. T. Ciccotelli imzalı çizimdeki o yüz... Sanki ekrandan fırlayıp ete kemiğe bürünmüştü. Ve Joseph nefes alana kadar silahını onun şakağına dayamıştı... *Daphne.*

5 Aralık, Perşembe, 14.35

Daphne trans hâlindeydi. Tamamen uyuşmuştu, Joseph’in SUV’sinin arka koltuğunda yanında oğluyla birlikte oturuyor-

du. Ford onu korumak istercesine kolunu annesine atmış, diğer eliyle de Joseph'in arabasının anahtarlarını sıkı sıkı tutmuştu. Oğlu titriyordu. Daphne bunu bilinçaltıyla fark etmişti.

Ford üşüyordu. *Onun hastanede olması gerek.* Bir eyalet polisi arabanın camına vurduğunda aklından geçenler bunlardı. Camı açmaya çalıştı ama düğmeye bastığında hiçbir şey olmamıştı. Daphne arabayı çalıştırmadıklarını fark ettiğinde yüzünü ekşitti. *Ford elbette üşüyecek.* Bir çırpıda kapıyı açtı.

"Buyrun memur bey?"

"Buraya bir kamyonet gelecek, bu yüzden aracınızı buradan çekmek zorundayız. Beckett'in eşyalarını laboratuara göndermeye başlayacağız." Doug kapıyı iyice açtı, destek için kolunu da uzatmıştı.

Daphne bacaklarını hareket etmeye zorladı. "Elbette..." diye mırıldandı. Eyalet polisi onun ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra Ford'a yardım etmek için döndü. Oğlunun boynuna saplanan çelik iğneyi gördüğünde her şey için çok geçti. "Fo..." Eyalet polisi silahını onun sırtına dayayınca onun ismi Daphne'nin boğazında kaldı.

Polis değil, diye düşündü. *Doug.* Lanet olsun! Gözlerini açıp Doug'un yaptığı iğnenin etkileriyle boğuşmakta olan oğlunu izledi. Ford'u kaybediyordu. Telaş içinde etrafına bakıyordu. Joseph neredeydi? İşte orada. Telefonda, arkası dönük... *Buraya bak.*

Ama Daphne'nin telepati kurma çabası boşa gitti ve Joseph arkasını dönmedi. Ford bayılmıştı, kolu ona uzanmaya çalışırken arka koltuğa düşmüştü. Kasları gevşediği için sıkı-lı yumruğu açılmaya başlıyordu. Elinin içindeki anahtarlığın siyah plastik kısmını görebiliyordu.

Arkasındaki adam ona daha çok yaklaştı, nefesini ensesinde hissedebiliyordu. "Geri döndüm." diye fısıldadı onun kulağına, alaycı bir ses tonu vardı. "Beni özledin mi?"

Daphne dişlerini sıkarak paniğini yatıştırdı. "Merhaba Doug." dedi sakince.

Onun şaşırdığını hissedebiliyordu. "Beni tanıyor musun?"

"Evet. Sen Hal'in oğlusun." dedi, yapabileceği en iyi tahmini yaparak.

Adam kıkırdadı. "Beni bir anlığına avlamıştın. Hal bana asla 'Doug' demez. Ford artık tatlı rüyalar ülkesinde olduğuna göre seninle biraz yürüyüşe çıkacağız."

Eğer Doug, Daphne'yi bir arabaya bindirirse onu öldürürdü. *Beni her şekilde öldürebilir. Onu ve silahını Ford'dan uzak-*

laştır. Daphne onun oğluna direkt nişan alabilecek bir pozisyonunda olmasını istemiyordu.

“Oğluma zarar verme.” dedi vahşi bir sesle. “Ne istersen yapacağım.”

Silahın namlusu böbreğini dürttü. “Zaten ne istersem yapacaksın. Şimdi yürü.”

Daphne döndü, Ford’un elini bırakırken parmaklarını uzatmıştı. Serçe parmağını anahtarlığa geçirdi, Joseph’in SUV anahtarlığına araba anahtarından başka bir şey takmamış olmadığına sevinmişti. Bu çok gürültü çıkarabilirdi. Ve ağırlık yapabiliirdi. Doug’la birlikte yürürken serçe parmağındaki anahtarlığı avucunun içine aldı.

“Beckett’ı nereden biliyordun?” diye sordu. “Bunu bilme-ye ihtiyacım var.”

“Babam anlattı.” dedi Doug. “Yürümeye devam et.”

Hal... Nasıl yapabildin? “Neden bunu yapıyorsun?” Doug silahını daha sert bastırınca Daphne homurdandı. Onu anayola doğru yürütüyordu. Joseph’ten ve diğer herkesten uzağa...

“Yalnızca gülümse.” diye fısıldadı Doug. “Korkmuş gibi görünme yoksa buracıktaki senin bağırsaklarını deşerim.”

“Bıçakla aranın iyi olduğunu tahmin ediyorum.” dedi. “Zacharias’ı kesmeden ya da bakıcıyı bıçaklamandan... Bir polisi öldürdün Doug. Sana bunun için idam cezası verecekler.”

“İlk önce beni yakalamaları gerek.” dedi, bundan zevk aldığı sesinden anlaşılıyordu.

Joseph’in Escalade’inden yaklaşık beş metre ötedeydiler ve Ford onun nişan alabileceği alanın dışındaydı. Elini mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışarak anahtarın üzerindeki düğmelere rastgele bastı, en sonunda panik düğmesini⁶⁵ buldurmuştu.

Alarm çalmaya başladı, Escalade’in farları yanıp sönüyordu ve bütün polisler koşarak olay yerine geliyorlardı. İşte bu!..

Doug onu öne itmişti, silah sırtından ayrılıp şakağında belirdi. “Olduğunuz yerde kalın!” diye bağırdı Doug. “Yoksa onun beynini delik deşik ederim.”

Herkes donakalmıştı. Daphne kalabalığın içinde onun için önemli olan tek yüzü aradı. Joseph tamamen hareketsiz duruyordu, Doug o ilk şoku atlatıncaya kadar aralarındaki mesafeyi bir hayli azaltmayı başarmıştı.

Bakışları karanlıktı. Sertti. Odaklanmıştı. Daphne’yle göz

65-Bazı araba anahtarlıklarının üzerinde bulunan acil durum düğmesi.

göze gelmiyordu. Bu, sorun değildi. Daphne'nin onun sakın kalmasına ihtiyacı vardı, çünkü kendisinin kahramanlık yapacağı anlar artık bittiği için kalp atışları hızlanmıştı ve nefes almak iyice zorlaşıyordu.

Panik atak yok. Panik atak yok. Sakin kal. Hayatta kal.

"Bütün silahların yere bırakılmasını istiyorum." diye bağırdı Doug. "Hepsinin..."

Herkes Joseph'e baktı ve o başıyla onayladı. Polisler silahlarını karın üzerine bıraktılar.

Daphne göz ucuyla bir hareket olduğunu fark ettiği sırada Doug onu beyaz bir Jeep'e doğru yürütüyordu. Bu bir diğer siyah SUV'nin bagajıydı, mazgalında Dodge amblemi gözüktüyordu. Kabinle beyaz Jeep'in ortasındaki bir noktaya park etmişti. Bagaj kendiliğinden açılıyordu. Başka birinin daha cebinde anahtarı vardı.

Daphne yeniden yüzleri taradı ve Deacon Novak'la göz göze geldikleri an bagajı açanın o olduğunu anladı. Doug onu Novak'ın önünden geçirirken, kar beyazı kaşlarından birini kaldırmıştı.

Sonra Daphne bunun sebebini anladı. Siyah bir nesne Dodge'un arkasından sıçradı, kırk beş kiloluk Giant Schnauzer hırıliyordu. *Tasha...* Deacon, Ford'u ve Tasha'yı getirmişti.

Köpek ilerledi, onların yakınına gelince yavaşladı, Doug'un anayolda park etmiş arabasına giden yolun önünü kapadı.

"Köpeği önümden çekin." diye bağırdı Doug. "Yoksa onu öldürürüm. Ve bana ateş edecek kişi benimle birlikte küçük bir kızı daha öldürmüş olur, çünkü beni öldürürseniz size Pamela MacGregor'ın nerede olduğunu söyleyemem."

"Eğer Pamela'yı kendi evinde tutuyorsan *Mitch*," dedi Joseph, Tasha'nın arkasından yürüyerek, "o zaman onu buluruz."

Daphne, Mitch'in kim olduğunu bilmese de Doug biliyordu. Elektrik verilip şoka girmişçesine titremişti. "Geri çekilin." diye bağırdı Doug. "Bu kaltağı öldüreceğim."

Doug geri geri yürümeye başladı, Daphne'yi de kendisiyle birlikte geri çekilmeye zorluyordu. Araçlardan ve anayoldan uzağa... Bu iyiydi. Ondak kaçmaya çalıştığı anda Doug onu öldürecekti. Doug geri çekilirken Tasha onları adım adım takip ediyor, vahşi hırlamalarla dişlerini gösteriyordu.

Doug, Joseph'in Escalade'ine doğru bir adım attı ve Daphne, Doug'un kurtuluşunun anahtarını kendi elinde tuttuğunu

fark etti. Doug ona engel olamadan elindeki anahtarlığı fırlattı ve anahtarlık karın içine gömüldü.

Joseph koşup anahtarlığı karın içinden aldı ve cebine attı. Hâlâ Daphne'ye bakmamıştı. Bakışlarını öfkeyle titreyen Doug'ın üzerinde tutuyordu.

Silahının namlusunu sertçe onun şakağına bastırdı, o kadar sertti ki Daphne çığlık atmıştı. "Bunu yaptığına pişman olacaksın sürtük!"

"Umurumda değil. Oğlum o SUV'nin içinde ve sen ona tekrar dokunamayacaksın."

Doug koluyla onun boğazını sıktı, nefes almasını neredeyse imkânsız hâle getirmişti. Göz ucuyla gözlerini fal taşı gibi açmış Mark O'Hurley'yi gördü, onun yanından geçerlerken arabasının arkasına saklanmıştı. Onun burada olduğunu unutmuştu.

"Bir araba istiyorum." dedi Doug. Daphne onun sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Bana o anahtarları verin. Hemen!.."

"Bunu yapamam Mitch." dedi Joseph sakince. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Onun gitmesine izin ver ve seninle konuşalım."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Onu öldüreceğim."

"Sonra biz de seni öldüreceğiz." dedi Joseph fısıltıyla. "Ya da en kötüsü, bir düşünsene, seni hapse geri göndereceğiz. Orada geçirdiğin üç yılın zor olduğunu mu düşünüyorsun? Geriye kalan tüm günlerini orada geçirmeyi dene bir de." Joseph başını kaldırdı, izliyordu. "Her ne olursa olsun, Cole'a kim bakacak?"

Doug yeniden sarsıldı, kesik kesik nefes alırken şişen göğsü Daphne'nin sırtına değiyordu. "Kardeşime dokunmaya kalkmayın."

"Dokunmayacağız. Ama o, Çocuk Esirgeme Kurumu'na gidecek. Ve sen onu bir daha asla göremeyeceksin. Eğer işbirliği yapmazsan... Hemen!.." Joseph bir adım ilerledi.

Doug iki adım geriye çekildi, Daphne'yi de kendisiyle beraber sürüklüyordu. "Kes sesini!" Garajın dış duvarına çarptı ve donakaldı. Koluyla Daphne'nin boğazını iyice sıktı. "Bu kadın sizindi, değil mi Ajan Carter? Bu sürtük size ait. Bunu inkâr etmeye kalkmayın." Kenara doğru kaymaya başlamıştı, hâlâ açık olan kapıya doğru ilerliyordu. "Seni televizyonda gördüm. Kurşunların arasında onu kurtarmak için nasıl öne atıldığını gördüm. Dün gece ikinizi gördüm, otel odasında. Ağlar-ken ona sarılmıştın. İkiniz de yarı çıplaktınız. Eğer ona yeniden öyle sarılmak istiyorsan *sike sike geri çekileceksin*. Hemen!.."

Joseph geri çekilmedi. Ama öne doğru da başka adım atmadı. Mitch onu garaja doğru sürüklerken Daphne yeterince oksijen alamadığı için havada uçuşan siyah noktalar görmeye başlamıştı.

“Onu geri istiyor musun Carter? Bana o arabayı getireceksin. O arabayı bu kapıya kadar getireceksin, anahtarları içine bırakacaksın ve bütün polisler etrafı boşaltmış olacak. O zaman kadını geri veririm.”

Doug kapıyı kapatmadan önce Daphne’nin son gördüğü şey Joseph’in yüzüydü.

Doug onu kendisiyle birlikte pencerenin olduğu duvara kadar sürükledi. Hiçbir keskin nişancı bu açıdan Doug’ı vura-mazdı. *Lanet olsun!*

Doug onun boğazını serbest bıraktı ve Daphne derin bir nefes aldı, ölümün kokusuyla öksürüyordu. “Neden kedi?” diye sordu.

“Seninle eğlenmek için...” diye cevapladı, cevabının bu kadar net olması Daphne’nin kanını dondurmuştu.

Daphne sakindi. Ford güvendeydi. *Ben pek güvende sayılmam.* Korkmuştu. Ama aklındakiler netti. *Oğlum güvende.*

Doug’ın annesi öldü. “Annemi hatırlıyorum.” dedi sessizce, sonra Doug silahı şakağına olanca gücüyle bastırınca acıyla haykırdı.

“Annemin adını ağzına almaya *kalkma.*”

“Pekâlâ, o zaman bütün bunları neden yapıyorsun? Benim bilmemi istediğine eminim. Beni buraya getirmek için başını bir sürü derde soktun.”

“Zaten biliyorsun.”

“Bana kızgın olma *sebebinin* ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum.”

“Neymiş?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“A’yla başlayan sözcüğü kullanmadan bunu sana anlata-mam. Bu yüzden bu oturum ya benim ölüp senin yakalanman-la ya da yalnızca senin yakalanmanla sona erecek. İki türlü de sen bu işten keyif alamayacaksın. Bütün bu şeyleri neden yaptığınızı bilmemi istiyorsan, bunu anlatmanın tam zamanı.”

“Arabada bunları konuşmak için zamanımız olacak.” dedi soğuk bir sesle.

Daphne onun alay mı ettiğinden yoksa Joseph’in gerçekten onun arabayla öylece gitmesine izin vereceğini mi düşündüğünden emin değildi. Bu fark etmezdi. Joseph, Doug’ın arabayı alıp gitmesine izin vermeyecekti.

Joseph bir plan yapacaktı. *Benim işim Joseph planını yapana kadar sakin kalmak.*

Doug'ı indirmek için polisleri hazırlayacaklardır. Ben dikkat kesilmeli ve fırsatını bulduğum anda bir saliseliğine bile olsa ondan uzaklaşmaya hazır olmalıyım. Nişancıların tek ihtiyacı olan şey bu.

5 Aralık, Perşembe, 15.00

Joseph kontrolünü yitirmemeye çalışarak o lanet garajın önünde hızlı adımlarla yürüyordu. On beş dakikadır içerdeydiler ve tek bir ses çıkmamıştı. Daphne ölmüş olabilirdi. Doug'un onu almasına, onunla birlikte garaja sızmasına izin vermişti. *Benim neyim var böyle?*

Tasha sağ olsun, Doug en azından Daphne'yi kendi arabasına bindirmeyi başaramamıştı. Köpek garajın kapısının önüne eğilmiş duruyordu, bütün kasları kasılmıştı.

Nasıl hissettiğini biliyorum kızım.

Deacon dizüstü bilgisayarla birlikte onun yanına gelince Joseph yürümeyi bıraktı.

“Her şey hazır.” dedi Deacon. “Her şeyi buradan izleyebilirsiniz.”

Deacon kapının altından bir fiber optik kablo geçirmeyi başarmıştı ve şimdi Daphne'yi garajın zemininde otururken görebiliyorlardı, Mitch silahını onun kafasına dayamıştı. Daphne'nin rengi soluktu, ara ara hâlâ açık olan ve sığınağa inen yerdeki kapağa bakıyordu ve Joseph onun tekrarlanan kâbusunu düşündü; her şeyi yutan ve Beckett'in onu içine ittiği bir kara delik...

“Mitch orada oturduğu sürece ona nişan alamayız.” diye mırıldandı Joseph.

“McManus, nişancıların doğru açıyı bulabilmesi için Doug'un pencereden bir buçuk metre kadar uzaklaşması gerektiğini söylüyor. Mermileri duvarın içinden geçiremeyiz. Çok sağlamlar.”

Wheeling'li dedektif keskin nişancı ekiplerini hazırlamıştı. Kendisi de pencereyi doğrudan gören bir ağaçta, Doug'ı yerinden oynatabilirlerse onu vuracak şekilde konumlanmıştı. Joseph otelden Kate'i de aramıştı. İçlerindeki en iyi nişancıydı.

“Onun ilgisini çekmek için bir şeyler denememiz gerek.” dedi Joseph. Cebindeki telefonun titremesi sessiz bir küfür

savurmasına neden oldu. Kendisi de yaralıydı. Ama kendi kadını, ruh eşini... Onu başına bir silah dayanmışken izlemek...

Bu pek çok kötü anıyı hatırlamasına ve kafasının dağılmasına neden olmuştu. Ve kalbi, olması gerekenden çok daha hızlı atıyordu.

Telefonu kaba bir sesle açtı. "Ben Carter."

"Benim, Clay... JD'den Daphne'nin haberlerini aldım. Neler oluyor?"

Joseph, Deacon'ın ekranına baktı. "Herif onu garaja sürükledi ve kafasına bir silah dayamış yanında oturuyor."

"Siktir! Yalnızca siktir!"

"Elinde ne var Clay?" diye sordu sabırsızca.

"Cole Lynch... JD onun, senin eli silahlı adam için VIP rolü üstlenebileceğini söylüyor."

Joseph birden kendine geldi. "Neredesiniz?"

"Daphne'nin şehirdeki apartmanının garajında. Güvenlik aradı ve Kimberly MacGregor'ın bu sabah kendi ismiyle giriş yaptığını söyledi. Onu Daphne'nin yatağında uyurken bulduk."

"Lanet olsun Clay, o kız oraya nasıl gitti? Ve yanında şu an kim var?"

"EMT'ler gelene kadar Paige onun yanında kalacak. Kimberly ona hiç sorun çıkarmıyor. Buraya siyah bir kamyonetle gelmiş. Aracı Daphne'nin park alanına park etmiş. Kamyonetin arkasındaki battaniyelerin altında Cole Lynch'i bulduk, bağlanmış ve ağzı bantlanmıştı. Doug'ın Kimberly'i kendi evlerinde rehin tuttuğunu söylüyor. Görünüşe bakılırsa o evin lanet olası bir bomba sığınağı varmış. Kimberly'i o bulmuş ama kız ona bir kürekle vurup kamyoneti çalmış. Doug'a da 'Mitch' diyor."

"Doug'ın gerçek ismi Mitchell Douglas Roberts..." diye onu bilgilendirdi Joseph.

"Cole'un dediğine göre evleri büyük halaları Betty Douglas'a aitmiş, bu yüzden akla yatıyor."

"Kim, Daphne'nin evine nasıl girmiş?"

"Ford'un anahtarlarını almış. Paige'e önce dinlenip arkasından kardeşini aramaya başlamak için uyuduğunu söylemiş."

"Daphne'nin yulaf ezmesinden yiyip suyundan da içmiş mi?" diye sordu Joseph acı acı.

"Hayır ama Daphne'nin kasasını açıp içini boşaltmış. Alec havalandırma borusunda Doug'un kameralarından birini ve Paige, Kim'in cüzdanında nakit para ve mücevherler buldu."

"Doug, Ford'un Rolex'ini bu şekilde mi aldı merak ediyorum."

"Ben olsam buna şaşırırmazdım. Kim'i alması için EMT'leri çağırdık. Ateşi yüksek ve bacağındaki bıçak yarası ciddi biçimde enfeksiyon kapmış. JD'yi arayıp Kim'in burada olduğunu söyledim, Kim'i tutuklamak için buraya gelmek isteyebileceğini düşünmüştüm ama başka bir yere gidiyormuş, bu yüzden cinayet bürodan başka birini gönderiyor."

"Başka bir yer derken nasıl bir yer? Eşinin doğum yapacağı hastane gibi mi?"

"Öyle olmasını isterdi eminim. Ama biz konuşurken o, Doug'un evine doğru yola çıkmış durumda."

"Nasıl?" diye patladı Joseph. "Neden bana onu bulduğunu söylemedi?"

"Çünkü sen zaten Doug'ı bulmuştun. Daphne'nin durumu ortadayken senin dikkatini dağıtmak istemedi. Nasıl olduğuna gelecek olursak, Doug'un polislerden çaldığı şeylerin listesini hatırlıyor musun? O silahlardan biri dün gece bir soygunda kullanılmış. Onu taşıyan punkın biri silahı okulundaki çocuklardan birinden aldığını söylemiş; Cole Lynch'ten... Cole Doug'un zulasını bulmuş. Şerif okuldan Cole'un adresini almış ve JD şimdi onlarla buluşmak için oraya gidiyor. Ama bu önemli. Cole, Pamela'nın Doug'un evinin içinde nerede saklandığını bildiğini düşündüğünü söylüyor. Bodrumda gizli bir oda olduğunu ve birkaç gün önce bir asma kilitle kilitlendiğini söylüyor. Bize göstereceğini söyledi, bu yüzden EMT'ler Kim'i almak için gelir gelmez biz de oraya doğru yola çıkacağız."

"Bu iyi haber. Ama siz hazır Cole'u bulmuşken... Sanırım onu Doug'a karşı kullanabilirim."

"Kim yapmış bile." dedi Clay. "Cole'u bağladıktan sonra fotoğrafını çekip Doug'a göndermiş, tıpkı Doug'un Pamela'yı bağlayıp ona fotoğrafını gönderdiği gibi. Cole'un telefonu Kim'in çantasındaydı. Doug ya mesajı henüz görmedi ya da herhangi bir sebepten cevap yazmadı."

"Pekâlâ..." Joseph'in kafasında bu bilgileri nasıl kullanabileceğine dair bin tilki dolaşıyordu. "Bana bir iyilik yap ve çocuğu ağabeyiyle konuşması için hazırla. Bu bir şeyleri değiştirebilir. Ve Clay, iyi iş çıkardın. Teşekkür ederim."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

5 Aralık, Perşembe, 15.15

“Pekâlâ Doug!” dedi Daphne, bu sessizliğe bir saniye daha karlanamayacaktı. “Annen hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor.” “*Kes sesini.* Senin *annem* hakkında konuşmaya hakkın yok.” Parmaklarını onun saçlarına dolayıp onu yere fırlattı.

Daphne kafasını sert zemine çarpınca inledi, acı kafatasının içine yayılmıştı. “Annen bazı şeyleri yanlış anladı.”

“Kes se-si-ni!..”

“Benim Hal’le hiçbir zaman bir ilişkim olmadı.”

“Sen ona güldün.” dedi Doug şiddetle. “Onun kocasıyla bir ilişki yaşayıp onu aşağıladın. Onu intihara sürükledin.” “Eğer dediğini yapmış olsaydım, benden nefret etmekte haklı olurdun.”

Doug gözlerini kıstı. “Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun.” “Hayır, sana gerçekleri anlatmaya çalışıyorum.”

“Neden senin ‘gerçeklerine’ inanayım ki? Benden kurtulmak için her şeyi söyleyebilirsin.”

“Bu doğru.” Daphne doğruldu, parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Ama bence ya sen anneni yanlış anladın, ya da annen durumu yanlış anladı. Ben ikisinden de biraz olduğundan şüpheleniyorum.”

Doug elini paltosunun iç cebine attı ve oradan deri kapaklı bir defter çıkardı. “İhtiyacım olan tek gerçek bu.” dedi. Defteri Daphne’ye uzattı, sonndan ikinci paragrafı gösterdi. “Bu sayfayı oku ve okuduktan sonra yine aynı şekilde gülecek olursan senin bağırsaklarını değerim.”

Daphne, Doug’ın ondan okumasını istediği sayfaları okudu, Jane Lynch için üzülüyordu ama daha çok bu sayfaları okuyup yazılanların doğru olduğunu düşünen oğlu için üzülüyordu.

İç geçirerek günlüğü kapattı. “Şunu bilmen gerek, ben annene onun düşündüğü şekilde hiç gülmedim. Beni görmeye geldiği gece, beni kocasıyla bir ilişki yaşamakla suçladı. Ben güldüm, burası doğru. Ama onun acısına gülmedim. Güldüğüm şey herhangi biriyle seks yapabiliyor olduğumun düşüncesi. Daha yeni göğüs kanseri teşhisi konulmuştu ve kocam hiç seks yapmadığım başka birisiyle onu aldattığıma dair uydurma bir suçlamayla benden boşanıyordu.”

Doug’ın bakışları onun göğüslerine kaydı. “Sana inanmıyorum.”

“Bu çok kötü. Ama anlattıklarımın doğruluğunu değiştiriyor. Annenin ona güldüğümü düşünmesine yol açtığım için üzgünüm ama ben kendi acınacak hâlime gülüyordum. Hal’le bir ilişkim olduğunu düşündüğü için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Annen beni görmeye geldiği gece onun evinde yaşıyor olduğumu öğrendiğimde şoka uğramıştım. Onun kocasıyla bir ilişki yaşayabilecek tipte bir kadın olduğumu düşündüğü için kendimi çok kötü hissetmişim. Aynı gün o evden ayrıldım. Kendi evimi tuttum.”

“Ertesi gün kendini öldürdü.” dedi Doug acı acı.

“Bunun için üzgünüm. Ama bilmiyordum. Ben ve kocası hakkında yanlış düşündüğünü ona anlatmaya çalıştım.”

“Buraya özür dilemek için gelmedin. Buraya bedel ödemeye geldin.” Doug hızla döndü ve Daphne’nin şakağına bastırıldığı silahı geri çekip Daphne’nin çenesine dayadı. “Annem kendisini öldürdü. Buradan çıktığımda onun tam olarak nasıl hissettiğini sen de öğreneceksin.”

5 Aralık, Perşembe, 15.25

Joseph, Deacon’ın dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. *Mitch, Doug ya da kendine her ne diyorsa, o adam artık ölü bir adamdı.* O, Daphne’nin kafasını yere çarptığı sırada Joseph içeri koşup onu kendi elleriyle boğazlamak istemişti.

“Deacon...” dedi, sesi gergindi. “McManus neyi bekliyor?”

“Temiz bir görüş açısını...” dedi Deacon. “Doug’ı görüş açısına alabilmesi için neredeyse çatıdan sarkıp iyice aşağı inmesi gerekiyor.”

“O zaman ona bunu yapmasını söyle.” diye çıkıştı Joseph.

“Söyleyeceğim.” dedi Deacon sakince. Derin bir nefes aldı ve Joseph onunla göz göze geldi.

“Yapma.” diye onu uyardı Joseph.

“Neyi? Sana sakinleşmeni söylemeyi mi? Düşünmemiştim bile. Clay’i aramayı teklif edecektim. Ağabeyiyle konuşması için çocuğu buraya getirmesini söyleyebiliriz.”

“McManus’un temiz bir açığı yakalamasını bekliyordum.” dedi Joseph. “Çocuğu Doug’ın dengesini kaybettirmek için saklıyorum.”

“McManus’a bir şeyler yapmasını söyleyeceğim.”

“Clay’e çocuğu hazırlamasını söyleyeceğim.” Joseph cebinden telefonunu çıkardı, arama yapmak üzereyken telefon elinde titremeye başladı, onu korkutmuştu. Arayan kişi Kate Coppola olarak gözüküyordu. Uzman nişancı... Belki McManus’un bulamadığı açığı o bulabilirdi. “Hangi cehennemdesin?”

“Kabine doğru geliyorum. Gelirken yolda bir şey almak için durduğumu bilmen gerektiğini düşündüm. Beyaz bir Jeep’ten çıkıp yolda tek başına yürümeye çalışırken bulduğum kişinin kim olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Kim?”

“Hal Lynch...”

“Ne? Onun burada ne işi var?”

“Konuşmuyor. Ama gömleğinde ona aitmiş gibi durmayan bir kan lekesi var.”

5 Aralık, Perşembe, 15.25

Daphne korkudan aklını kaçırarak gibiydi. *Biraz daha dayan, yalnızca biraz daha...* Çünkü Doug garajda olduğu sürece, oğluna zarar veremezdi.

“Annemin cesedini kardeşimin bulduğunu biliyor muydun? Beş yaşındaydı.”

“Bir anne için bencilce bir hareket.” Doug namluyu çenesine daha sert bastırınca ırkılmıştı. “Kızgınsın ve buna hakkın var. Ama eğer annen yaşamını sonlandırmaya niyetliydiyse, bunu beş yaşındaki oğlundan ötede yapmış olmalıydı. Bencilce davranmış.”

Doug dişlerini sıktı. “Buna sen sebep oldun.”

Onu kıskırt, onu sıkıştır ama kontrolünü kaybetme. “Buna kesinlikle ben sebep olmadım. Benim hakkımda söyledikleri doğru olsa bile onun eline silahı *ben* tutuşturmadım. Tetiği o

çekti, kendi oğlunun onu bulacağını bilerek... Nasıl bir anne bunu yapar? Bana bunu söyle.”

“Acı çeken bir anne...”

“Hayır. Doğru değil. Benim kocam on iki yıl boyunca her gün beni aldattı. Beni kendimi öldürmeyi denerken gördün mü? Hayır! Ben kansere yakalandım Doug. Hastaydım, korkmuştum, yalnızdım ve acı çekiyordum ama beni bulanın oğlum olacağını bile bile kafama silah dayadığımı gördün mü? Hayır! Ben yaşamak için savaştım. Oğlumu yetiştirmek, onun büyüdüğünü görmek için savaştım. Eğer annen aynısını yapmıyorsa senin için üzgünüm ama onun intihar etmesinin suçunu ben üstlenmeyeceğim.” Daphne’nin gözleri alev almıştı, Doug’a bakıyordu. “Suçlusu ben değilim.”

Düşün Daphne. Mahkemedeymişsin ve Doug’u tanık sandal-yesine çıkmış sıradan bir tanık gibi düşün. Olayı kendi gözle-riyle görmüş bir tanık... Neyi tecrübe etmiş olabilir?

“Onu kardeşin buldu. Sen neredeydin?”

“Irak...” dedi Doug kısaca.

“Ah, anlıyorum. Eve dönmek biraz zaman almış olmalı.”

“Bir hafta...” dedi Doug.

“Etrafı kim temizledi?” diye sordu ve onun yüzünün şaşkınlıkla donuklaşmasını izledi.

“Ben...”

“İntihar sahnelerinin fotoğraflarını görmüştüm. Ama hiç onları temizlemek zorunda kalmadım. Senin için çok zor olmuş olmalı. Özellikle de temizlediğin kişi annen olunca... Onu çok sevdiğin belli oluyor.”

Doug güçlükle yutkundu. Çenesinin altındaki silahı bir anlığına gevşetmişti ama sonra tekrar var gücüyle bastırdı. “Seviyorum. Ama o üzgündü. Hep üzgündü. Çok içiyordu.” Doug hırladı. “Senin yüzünden...”

“Onun içtiğini görmüş müydün?”

“Hayır. Bana Cole’un onun içtiğini görmesini istemediğini söylemişti.”

“Bunu düşünen bir kadınla oğlunun kendi beynini ve kanlarını her yere saçılmış hâlde bulmasına izin veren bir kadını bağdaştırmak zor oluyordur.” Doug geri sıçradı ve Daphne onun damarına bastığını anladı.

Ama sonra Doug duruldu, gözlerindeki nefret yerini soğuk, sakın ve durağan bir bakışa bıraktı.

“Evet,” dedi ses tonunda dengeyi tutturarak “böyle bir şeyi yapabilmiş olması için kederinden aklını kaçırmış olması gere-

kir. Onu bu noktaya sen sürükledin. Senin adını bile bilmiyorken senden bu kadar nefret etmiş olmamın sebebini bana bu kadar net olarak hatırlattığın için teşekkürler...”

Doug artık ona kızgın değildi. Artık öfkesinden titremiyordu. Tamamen kontrolü sağlamıştı. *Aferin sana kızım! Soğukkanlı bir katile içindeki benliğini hatırlatmayı başardın.* Göz göze geldiklerinde Daphne’nin aklından onlarca fikir geçiyordu, Doug ise çenesine dayadığı silahı iyice sabitlemişti.

Onunla nasıl anlaşabilirim? Onu çok zorladım. Artık beni öldürecek.

“Mitch!” Ses kapının dışından gelmişti. *Joseph...*

“O arabayı getirdin mi Carter?”

“Hayır. Ama yanımda senin istediğin bir şey var.”

“Ben arabayı istiyorum. Sen de kadını istiyorsun. Birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm.”

“Anlaşacağımızı düşünüyorum. Beni dinle.”

“Mitch?” Bu genç bir çocuğun sesiydi, konuştukça sesi hoparlörde daha belirgin hâle geliyordu. “Benim. Cole...”

Doug geriye sıçradı ve Daphne’nin çenesinin altındaki silah bir anlığına gevşedi. Eğer dışarıda pozisyon almış bir nişancı varsa, bu Daphne’nin kendisini riske atmadan onlara ateş etme şansı verebileceği yegâne an olabilirdi. Kendini kenara attı, silahla arasında şimdi daha fazla mesafe vardı. Sonra başını kaldırdı ve yeniden dejavu başlamıştı.

Doug bacaklarını açarak Daphne’nin kalçalarının üzerine oturdu, silahını bütün bu kâbusların başlangıcı olan Marina’nın silahından bile daha yakına, Daphne’nin suratına dayamıştı. Ama artık nefesi sakin değildi. “İyi misin? Neredesin?” Omzunun üzerinden kapıya doğru bakarak konuşuyordu.

“Ben iyiyim.” Çocuğun sesi iyi gelmiyordu. Sesinde korku vardı. “Kimberly beni bayılttı. Senin kamyonetini çaldı. Sen ne işler çeviriyorsun Mitch? Elinde bir rehinen olduğunu söylüyorlar. Tanrı aşkına, bırak onu gitsin! Bu deliliğe son ver.”

“Yapamam.” Doug’ın elleriyle birlikte Daphne’nin suratındaki silah da titremeye başlamıştı. “Hapse geri dönmeyeceğim. Dönmeyeceğim.”

“Lanet olsun Mitch!” Daphne çocuğun ağladığını fark etti. Ve gözlerindeki tahribata bakılırsa Doug da bunu fark etmiş görünüyor. “O kadını götürmene izin vermeden seni öldürecekler Mitch. Haklı olduğumu biliyorsun. Seni mezarlıkta ziyaret etmektense hapiste ziyaret etmeyi tercih ederim. Bırak onu gitsin.”

"Teşekkür ederim Cole." dedi Joseph, sesi daha yakından geliyordu. Kapının hemen dışındaydı. "Şimdi arkadaşşımdan telefonu geri almasını isteyeceğim. Clay?"

Daphne şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Ama hiçbir şey söylemedi, hâlâ suratına doğrultulmuş olan silahtan kaçmak için bir sonraki fırsatı bekliyordu.

"Çocuk artık telefonda değil." dedi Clay. "Yapman gerekeni yap."

"Sizin yapmanız gereken sike sike geri çekilmek..." diye kükredi Doug, silahını Daphne'nin alınına yapıştırıp. "Ben yeniden hapse girmeyeceğim. Önce beni öldürmeniz gerekir."

"Benim bununla hiçbir sorunum yok." dedi Joseph alçak sesle, hâlâ kapının önündeydi. "Gerçekten hiç sorun değil."

Doug'ın gülümsemesi keskin ve acımasızdı. "Bunu diyeceğini biliyordum zaten. Ama bildiğim bir şey daha var, siz beni öldürmeden önce benim bu kadını öldürmek için yeterince zamanım var."

Bu adamın kaybedecek hiçbir şeyi yok, diye düşündü Daphne. Öleceğim.

Birden kendisinin de kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Eğer hiçbir şey yapmazca Doug onu öldürecekti. *Onu amacından saptır. Onun canını yak. Annesinden bahset. Beş yaşındaki oğlunun bulunduğu evde intihar eden annesinden bahset. Küçük çocuğun annesini bulduğundan... O kötü anneden bahset.*

Daphne'nin aklına bir fikir gelmişti, gözlerini kıstı. "Bana annenin kendisini öldürmek için kullandığı silahtan bahset Doug. Silahı kendisi mi almıştı? Yoksa aile silahı mıydı?"

Doug kaşlarını çatı. "İkisi de değil. Neden?"

"Annen yanında ateşli silahlar taşır mıydı?"

"Hayır." dedi kısaca. Elindeki silahı Daphne'nin yüzüne daha sert bastırdı.

"Ben annenin evinden ayrılıp kendi evime taşındığım gün Hal annene çok kızıyordu. Annen beni gördükten bir gün sonra kendisini öldürdü. Bu, benim Hal'i görmemden birkaç saat sonraya denk geliyor." Nihayet Doug'ın ilgisini çekmişti. "Belki de annen aslında intihar etmemiştir Doug. Belki onu Hal öldürmüştür. Eğer beni öldürürsen ve Ajan Carter da seni öldürürse gerçeği asla tam olarak bilemeyeceksin."

"Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun." diye bağırdı Doug.

Gittiği yere kadar... "Annen kendisini öldürecek bir silahı nereden almış olabilir? Kendisinin silahı yoktu. Eğer bunu

yeterince düşünecek olursan onu Hal'in öldürdüğü gün gibi ortada! Ben senin gerçeği görmene yardım etmeye çalışıyorum. Bunu yapmaya çalışan ilk kişi olabilirim."

Doug aşağı ve Daphne yukarı baktı, nefes almayı denememişti bile.

Tanıdık bir ses bu kilitlenmiş sessizliği çözdü. "Bırakın gideyim!"

Bir kez daha dejavu, diye düşündü Daphne. Hal'in sesine benziyordu. Ama o olamazdı. Olabilir miydi? Elbette olabilir-di. Bu noktada artık her şeye inanabilirdi.

"Ellerini onun üzerinden çek!" diye bağırdı o tanıdık ses. "Seni beş para etmez puşt! Ona dokunmaya kalkma. *Onu derhal bırak!*"

Doug omzunun üzerinden bakmak için döndü, inançsızlıkla yüzünü buruşturmuştu. Birkaç saniye içinde Daphne'nin alnındaki silahın baskısı kalktı ve Daphne sağına yuvarlandı, Doug'un dengesini bozmuştu.

Kapı hızla açıldı, arka arkaya silah sesleri duyuldu, başının üzerindeki cam kırılmıştı.

Doug onun üzerine düştü. Ayağa kalkmadı.

Daphne'nin kalbi göğsünden dışarı fırlayacaktı. Joseph tek dizinin üzerine çökmüş, kolunu uzatmış, silahı elindeydi. Kate Coppola onun arkasında duruyordu, açık kapının çerçevesinden görülebiliyordu, omzundan yavaşça tüfeğini indiriyordu.

İkisi de hedefine kilitlenmişti, yani Doug'un kafasına... Eskisi kadar canlı olmayan o kafasına... Daphne, Doug'u omzundan ittirdi ama onu hareket ettirememişti. Kımıldamamıştı bile. "Onu üzerimden kaldırın. *Lütfen.*"

Joseph, Daphne'yi hızlıca Doug'un cansız bedeninin altından çekti. Elleri titriyordu, Daphne'nin yanına eğildiğinde yüzünün rengi atmıştı, telaş içinde Daphne'nin yarası olup olmadığına bakıyordu.

"Ben iyiyim." dedi Daphne. "Ben iyiyim." Joseph konuşmadan onu kollarına aldı ve onun sırtını sıvazladı. Tüm vücudu titriyordu. Daphne başını omzuna koydu. "Ben iyiyim Joseph. Beni kurtardın."

Joseph ürpermişti. "Ah Tanrı'm! Onun seni öldüreceğini düşündüm. Seni de..."

Beni de ölürken izlemek zorunda kalacağını düşündü. Jo gibi...

Joseph onun saçlarını öptü, sonra yüzüne bakmak için kendini geri çekti, sonra onun dudaklarını öpüyordu, uzun

uzun, tutkulu ve derinden... Onu öptükten sonra ona sıkıca sarıldı ve "Mükemmeldin, onu iyi oltaya getirdin. Bunu bir daha asla yapma." Daphne onun korkusunun geçtiğini hissedene kadar onun sırtını okşadı. Joseph geriye çekildi, rahatlaması utangaçlıkla karışmıştı. "Sen beni rahatlatıyorsun. Benim seni rahatlatmam gerekirdi. Neye ihtiyacın var?"

"Eve gitmeye..." diye fısıldadı. Joseph onu yavaşça ayağa kaldırırken ona tutundu. "Yalnızca oğlumu alıp eve gitmek istiyorum."

5 Aralık, Perşembe, 15.50

Ford'un başı dönüyordu, Doug'un ona verdiği şeyin etkisinden yeni yeni kurtulmaya başlamıştı. Başının çatladığını hissediyordu, sanki akşamdan kalmaydı ve başı ağrıyordu. Doğrulmaya çalıştı, Joseph Carter'ın SUV'sinin arka koltuğunda olduğunu hatırladı. SUV'nin yanında bir polis duruyordu. İki polis... Onun başında bekliyorlardı. *Neler oluyor?*

Ve birden her şey aklına hücum etmeye başladı; annesinin SUV'den çıkması, adamın elindeki iğne... Eyalet polisinin...

Aman Tanrım! Eyalet polisiydi. *Beni o bayılttı.* Carter'ın SUV'sinde yalnız olduğunu fark ettiği anda bunu da hatırlamıştı.

"Anne?" Kalbi durdu. *Gitmiş.*

Yeniden doğrulmaya çalıştı, bilincini yeniden kazanmaya uğraşırken ona engel olan uyuşukluğuyla mücadele etmek zorunda kalıyordu. İlk gördüğü şey Beckett'in garajıydı, annesinin buraya döndüğünde en çok canını yakan şey.

Deacon garaj kapısının içinde duruyordu, eliyle Tasha'nın tasmağını tutmuştu. Tasha Deacon'ın SUV'sinin bagajındaydı. *Deacon onu dışarı çıkarmış olmalı. Neden?*

Joseph Carter garaj kapısının önündeydi, arkasında bir kadın vardı. Kadının omzunda da bir tüfek... Joseph de silahını çekmişti ama diğer elinde cep telefonu vardı ve onu kapıya doğru tutuyordu.

Bu da ne şimdi?

Sonra... Sonra bir kıyamet koptu ve Ford'un ne olup bittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Joseph kapıyı tekmeledi, sonra tek dizinin üzerine çöktü, son anda kolunu öne uzatıp silahını garajın içine doğrulttu. Ve sonra ateş etti. Ve diğer kadın da ateş etti.

Anne... Annesi o garajın içindeydi. *Doug'la birlikte.*

Ford SUV'nin kapısını hızla açtı, açılan kapıdan içeriye ısırın bir soğuk hava dalgası girmişti. Kendini öne fırlattı ve karların içine düştü. Şimdi tamamen kendine gelmişti.

"Anne!" diye bağırdı. "*Anne!*" Ayağa kalktı ve ileriye doğru yalpalaya yalpalaya ilerlemeye başladı, attığı her adımda bacaklarına milyonlarca bıçağın saplandığını hissediyordu. Umurunun da değildi. Panik onun kontrolünü ele geçirmişti ve garaj kapısına doğru yüklendi ama Deacon onu durdurmuştu.

Onun kolunu tuttu ve onu geriye çekti. "Annen iyi. Doug öldü ama annen iyi."

Ford tüfeğiyle bekleyen kadını kenara itti. Kadın geri çekildi, onun içeri bakmasına izin verdi. Ford korkarak içeri baktı.

Doug vurulmuştu ama annesi iyiydi. *Annem iyi. Annem yaralanmamış.* Joseph onu Doug'ın cesedinin altından almıştı ve şimdi sanki onun sahibiymişçesine onu öpüyordu ve Ford içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Federal ajanı annesinin kollarından alıp kenara fırlatmak istedi ama annesi onun öpüşlerine karşılık veriyordu, bu yüzden Ford olduğu yerde kaldı.

Deacon onun omzuna elini koydu. "Annenin durumu iyi..."

"Aman Tanrı'm! Deacon..." Ford'un dizlerinin bağı çözül-di ve yere düşmeye başladı. Deacon onu bir kolundan, ateş eden diğer kadın da diğer kolundan yakaladı. Onu, karın içine yerleştirilmiş bir katlanabilir sandalyeye oturtular.

"Bu Ajan Coppola, Ford. Anneni kurtaran kurşunlardan birini o attı."

"Teşekkür ederim." dedi Ford boğuk bir sesle.

"Bir şey değil." Coppola onun yanına çöküp yüzüne baktı. "Sen iyi misin?"

"Silah seslerini duyunca uyandım." diye mırıldandı Ford.

"Doug onu yeniden bayılttı." diye açıkladı durumu Deacon.

"Ah!" dedi Kate. "Akşamdan kalma görünüyor olmaya hakkın var o zaman. Uyanmak için fena bir yöntem değil." Kate Coppola ayağa kalktı, sonra karton kutulardan oluşturulmuş masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarının arkasını işaret etti.

Bu kutular, Ford hastaneden çıkıp Tasha'yı almak için durduklarında Deacon'ın SUV'sinin bagajındaydı. Ford, annesinin o garajdan çıktıktan sonra rahatlamak için köpeğini sevmeye ihtiyaç duyabileceğini düşünmüştü, çünkü burada fırçalayabileceği atlar yoktu.

“Lynch’i şu araçlardan birinin arka koltuğuna yerleştireceğim.” dedi Coppola, Deacon’a. “Onu Baltimore’a nasıl götüreceğimizi düşünmemiz gerekiyor.”

Kate kutu yığının arkasında bir adamı ayağa kaldırdı. Ellerini arkadan kelepçelenmişti. Kalçaları karla kaplanmış, gömleği kana bulanmıştı.

Ford’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hal? Sen nasıl... Hal?” Karşısındaki adam Hal Lynch’ti. Yıllardır annesiyle arkadaştı. Ford’a da arkadaşlık etmişti, onu beyzbol maçlarına götürmüş, küçükken onunla oyunlar oynamıştı. *Hal?*

“Görünüşe bakılırsa Hal, Doug’ın üvey babasıymış.” dedi Deacon.

Ford’un gözleri daha da açıldı. “Nasıl? Onun bir üvey oğlu olduğunu bilmiyordum.”

“İki üvey oğlu var.” dedi Deacon Coppola, Hal’i polis arabalarından birine götürürken. “Ve bir de biyolojik oğlu... Uzun bir hikâye ama sana detayları anlatmadan önce dinlenmen için bir gün vereceğim. Şimdilik burada dinlen.”

Ford denileni yaptı; annesi, Joseph onu sıkıca sarmış hâlde Beckett’in garajından çıkana kadar öylece kaldı.

Ford ayağa kalktı, annesinin attığı her adımı izliyordu. Annesi onu gördüğünde kollarını oğlunun boynuna doladı. “Doug’ı hakladılar. Biz iyiyiz.”

“Sana ateş ettiler.”

“Doug’a ateş ettiler. Ben tek bir sıyrık bile almadım. Ben iyiyim, ben gerçekten iyiyim.”

Ve sonra herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Deacon ona Clay’in, Kimberly ve Doug’ın kardeşi Cole Lynch’i bulduğunu anlattı. Cole onları Doug’ın evine götürmüş, onlara evin içindeki birkaç gizli kısmı göstermişti. Bu odalardan birinde uzun süre açlığa maruz kalma ve aşırı su kaybı şikayetiyle şimdi Baltimore hastanesine kaldırılmış olan Pamela MacGregor’ı bulmuşlardı.

Kimberly tutuklanmıştı ama şu an o da hastanedeydi. Doug onları kaçırdığı gece onu bıçaklamıştı. Onu annesinin evinde, annesinin yatağında uyurken bulmuşlardı, ateşi vardı ve çok yorgun hâldeydi. Ve Ford onun için hâlâ üzülüyordu.

Ama benden başka kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Çünkü bu çok zavallica...

Herkes bulunmuştu. Beckett hariç... O hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ve o bulunana kadar hiçbirisi rahat edemeyecekti.

Ford yeniden gözlerini kıstı, polis aracının arkasında otu-

ran Hal'e bakıyordu. O ise gözlerini yolun kenarına park etmiş arabaların yanındaki ağaçlara dikmişti.

Ağaçların arasında biri daha vardı. Başka bir adam... Ağaçların arasında saklanıyordu, acil durum araçlarının bulunduğu yere doğru yürümekte olan annesi ve diğerlerine paralel şekilde hareket ediyordu. Adam bir anlığına duraksayınca Ford onun uzun gri saçlarını görebildi.

Wilson Beckett... İçinde bir şeyler kopmuştu. Ford koşmaya başladı, garajın kabine yakın tarafından dolandı, Beckett'in kaçmaya çalıştığı ağaçların arasına doğru koşuyordu. Göz ucuyla kabinin ön duvarına asılı bir balta gördü; o ilk gün Beckett'in Ford'u öldürmeye çalışırken kullandığı balta.

Ford baltayı kaptı ve ağaçlara doğru koştu. Beckett'tan başka hiçbir şey düşünmüyordu ve yaşlı adama sertçe vurarak onu yere devirdi. *Wilson Beckett...*

Beckett ona karşı koydu, baltayı eliyle tutup kendini öne savurmaya çalıştı, vahşi bir kedi gibiydi. Öne sıçrayarak Ford'u üzerinden atmayı deniyordu. Ford baltayı Beckett'in boğazına bastırdı, tıpkı günler önce yaptığı gibi.

Ve birden, Beckett'a yüklenirken bütün enerjisinin çekildiğini hissetti. Beckett ona sağlam bir yumruk yapıştırmıştı ve Ford yıldızları görüyordu. Dalgalandı yıldızlar... Güçlülük gözlerini kırpı ama Beckett baltayı almış, onun altından kurtulup Ford'u kenara itmişti.

Ve sonra Ford sırtüstü yere düştü, Beckett'in baltayı omzunun üzerine kaldırdığını gördü. *Beni öldürecek.*

Çığlıkları duyabiliyordu ama sesler çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Tek görebildiği suratına inmekte olan baltaydı. Ama balta kenara fırladı ve Beckett acıyla inledi.

Tasha... Hırliyordu ve dişlerini Beckett'in baldırına geçirmişti. Beckett baltaya uzanıp Tasha'dan kurtulmak istedi ama içindeki gazap Ford'a ikinci bir şans vermişti. Ayağa kalkıp baltayı aldı ve sapıyla Beckett'a tüm gücüyle vurdu.

Beckett bir kaya gibi yere düştü ve Ford da onun üzerine çöktü. Baltanın sapını yeniden onun boğazına bastırıyordu, bütün ağırlığıyla öne yükleniyordu.

"Sen..." diye tısladı Ford, baltayı parmaklarının Beckett'in çenesine degecek kadar bastırdığının farkında bile değildi. "Bunu sen yaptın. Onu sen aldın. Onun canını sen yaktın. Herkesin canını yaktın."

"Ford, *Ford!*" Annesinin sesi Ford'u kendisine getirmişti. "Ford, dur!"

Durmak istemiyorum. Bu adamın ölmesini istiyorum. Ford onun kötülük dolu gözlerine baktı. Sonuna kadar açılmış, nefes almaya çalışan bir ağız... Baltanın sapını tutmuş, onu çaresizlikle kendinden uzaklaştırmaya çalışan iki kirli el... *Beckett bugün ölecek.*

"Ford. Dur. Lütfen oğlum!" Ford birkaç santim ötedeki annesinin yüzüne baktı. Beckett'in yanına çökmüş, ellerini Ford'un omuzlarına koymuştu. "Bunu yapma. Bu adam için hayatını mahvetme."

"O senin canını yaktı. Ölmeyi hak ediyor."

"Haklısın. Ama onu öldürmek bizim işimiz değil. Kızları asla eve gelmeyecek bütün o aileleri düşün. Onlar seslerinin duyulmasını hak ediyorlar. Onlar adaletin yerini bulmasını hak ediyorlar. Eğer onu şimdi öldürürsen, buna asla sahip olamayacaklar. Ve sen de hapse gireceksin. Bırak onu Ford. *Bırak onu.*"

Annesinin sözleri, gözünü bürüyen öfkeyi delip geçmişti. O haklıydı. Ford onun haklı olduğunu biliyordu. "Geri çekil anne."

Annesi ayağa kalkıp birkaç adım geri gitti ve Ford baltayı kenara çekti. Yaşlı adamı bileklerinden yakalayıp kollarını kirli ve gri kafasının üzerine yerleştirdi. Beckett nefes nefeseydi, gözlerinde nefret vardı. Mücadele etmeye devam ediyordu ve Ford ona yeniden yumruk attığında Joseph Carter da oraya gelmişti.

Ford'un omzunu sıktı. "Her şey bitti evlat. Onu bırakabilirsin. Buradan sonrasını ben hallederim. Daphne, tatlım, Tasha'yı geri çağır."

Daphne, Tasha'yı yanına çağırdı ve Tasha hırlaya hırlaya geri çekildi. Ford bir klik sesi duydu ve omzunun üzerinden arkaya bakınca Deacon'ın Tasha'nın tasmağını taktığını gördü.

Ford ayağa kalktı, Joseph'in Beckett'i kelepçelerken o kadar da kibar davranmamış olması hoşuna gitmişti. Joseph yaşlı adamı kaldırıp suratını ağaca yaslamış, öne eğilip kulağına fısıldamıştı, "Savaş *benimle*. Karşı koy. Biraz olsun karşı koy. Lütfen."

"Canın cehennemel.." diye hırladı Beckett.

Ford annesine baktı. Kollarını göğsünde bağlamıştı, titriyordu. Endişeli gözlerini Joseph'in üzerinden ayırmıyordu. Onun Beckett'i öldüreceğinden korkuyordu.

Ford, Joseph'in neden böyle davrandığını anlayabiliyordu. Beckett başını çevirmişti, tacizkâr bakışlarıyla annesinin vücudunu tarıyordu ve Ford ona tekrar saldırmamak için yumruklarını iyice sıkmak zorunda kalmıştı.

“Çok hoş bir kadın olmuşsun küçük Daphne.” dedi Beckett ağır ağır. “Bence yeterince olgunlaşmışsın. Senin tadına bakmayı çok isterdim.”

Joseph’ten gelen uyarıcı bakışlar yüzünden Ford yumruk yaptığı ellerini cebine sokmak zorunda kaldı.

Annesinin rengi solmuştu ama geri adım atmıyordu. “Artık işkence edebileceğin o savunmasız çocuk değilim Bay Beckett. Benden korksanız iyi olur.”

Beckett korkmuş görünmüyordu. Bundan zevk alıyormuş gibiydi. “Fotoğrafını görünce ne düşündün küçük Daphne? Senin koşarak dışarı fırladığını, ağlamaktan gözlerinin kuruduğunu gördüm. Resim sergim hoşuna gitmedi mi?”

Daphne ona bakarak yüzünü buruşturdu, ifadesinde sinirden çok şaşkınlık vardı. “Neden? Neden bizi kaçırdın?”

“Kelly beni istiyordu. Yakın bir zamanda sen de isteyecektin. Ben yalnızca ona istediğini verdim.”

Ford gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Bu adamı öldürmek istiyordu. Joseph’in orada nasıl bu kadar sakince durabildiğini anlayamıyordu. Ta ki onun yüzüne bakana dek... Joseph dişlerini öylesine sıkmıştı ki içlerinden birinin kırılmaması gerçekten mucizeydi.

Ama annesi onların orada olduklarını unutmuş gibiydi. Tamamen Beckett’a odaklanmıştı. Beckett onun kâbusuydu, Ford bunu anlayabiliyordu. Bu, annesinin en kötü korkusuyla yüzleşme fırsatıydı.

“Peki ya diğerleri?” diye sordu. “Onlar da mı ‘istiyordu?’”

Beckett ona gülümsedi. “Hangi diğerleri?”

Annesinin gözleri açılmıştı. “Duvarındaki diğer yirmi dört kişi?”

“Hangisini soruyorsun?” diye alay etti Beckett. “Sen on beş yaşına gelene kadarki altı kişiyi mi, yoksa senin on beşinden sonraki diğer on sekiz kişiyi mi? Çünkü senden önceki altı kişi senin yeterince olgunlaşmanı beklediğim süre boyunca atıştır-malıktı.” Annesinin benzi atmıştı ve Beckett sırtıyordu. “Diğer on sekiz kişiye senin yerine aldığım kişilerdi. Seni alamıyordum, bu yüzden yerine birilerini bulmam gerekiyordu.”

Annesi güçlkle yutkundu, gözlerini kırptırıyor. Buradan kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ford annesinin yanına gitmek için hareketlenmişti ama bir kez daha Joseph’in bakışlarıyla durduruldu.

Sonra bir şey değişti. Annesinin ifadesi korku hâinden anlayışlı hâle döndü. “Seni alt ettim.” diye mırıldandı. “Kaç-

mayı başardım. Sekiz yaşındaki bir kız seni alt etti. Sen benim en büyük kâbusum değilsin. Ben senin en büyük kâbusunum.”

Beckett’ın ukalaca sırtışı bir an kayboldu ama sonra geri geldi, bu kez daha zayıftı. “Kendini bir şey zannediyorsun.”

“Belki de... Ama bende işe yarıyor ve bilmem gereken tek şey de bu. Haydi eve gidelim Ford.”

Joseph, Beckett’ı paltosundan yakaladı ve öne ittirdi. Arabaya doğru yürürken Ford Joseph’le göz göze geldi. “Teşekkür ederim.” diye mırıldandı.

Joseph ona başını salladı. “Ben de teşekkür ederim, onu yakaladığın ve onu öldürmediğin için... Bu, disiplin gerektirirdi. Annen sana sahip olduğu için çok şanslı.”

Ford annesinin Joseph’i bulduğu için de şanslı olduğunu düşündü. Öyle olduğunu umdu. Annesi çok uzun zamandır yalnızdı. Mutlu olmayı hak ediyordu.

5 Aralık, Perşembe, 16.30

Daphne içindeki boşluk hissiyle Joseph’in, Beckett’ı Wheeling Polis Departmanı’nın araçlarından birinin arka koltuğuna bindirilişini izledi. McManus onu nezarete götürecekti.

“Patronum Liptonlar’la iletişime geçti.” dedi McManus. “Heather kaybolduğunda araştırmayı yürüten ve hiçbir ipucu bulunamadığında ailesine kötü haberleri vermek zorunda kalan oydu. Bu telefon görüşmesini yapmaktan büyük mutluluk duydu. Hepinize yardımlarınız için teşekkür ediyorum.”

Arabasına bindi ve yıldırım gibi oradan uzaklaştı. McManus’un arabasında iki polis daha vardı; biri ön koltukta, diğeri arkadaydı. İkisi de silahlarını Beckett’a doğrultmuşlardı. İki polis arabası daha onlara eşlik ediyordu. Beckett’ın kaçmasına hiç şans tanımamışlardı.

Daphne etrafına bakındı. “Tasha nerede?”

Deacon, Escalade’i işaret etti. “Onu Joseph’in SUV’sinin bagajına yerleştirdim Daphne. Çok akıllı bir köpek. Belki ben de bir tane alırım.”

“Şu agresif bakışlarını tamamlar.” dedi Daphne şakayla. Onun siyah deri trençkotunu gösterdi. “Paltonla da çok uyumlu olur.”

Deacon sırtıttı. “Dış görünüşü asla hafife alma.”

Joseph, kolunu Daphne’nin omzuna sardı. “Sizleri artık Wheeling’e geri götürelim. Seni bilmiyorum ama ben soğuk bir bira içip sonra bir hafta boyunca uyumak istiyorum.”

“Bir saniye...” dedi Daphne. Bölgeyi yeniden gözleriyle taradı, aradığı yüzü bulmuştu. Hızlı adımlarla Ajan Kerr’e ait olan siyah Sedan’a doğru ilerledi, Joseph de onun yanından ayrılmamıştı. Hal, Sedan’ın arka kapısının önünde duruyordu, elleri arkadan kelepçelenmişti.

“Burada ne işin var Hal?” diye sordu.

Hal cevap vermedi, yalnızca ileriye bakıyordu.

“Doug’ın beyaz Jeep’inin arkasındaydı.” dedi Coppola. “İlaçla uyuşturulmuştu ve sersemlemiş hâldeydi, kendi başına buradan kurtulmaya çalışıyordu. Gömleğinin üzerindeki bütün bu kan lekesi kendisine ait gibi durmuyor.”

“O, Doug’ın üvey babası...” dedi Joseph.

Daphne başıyla onayladı. “Sen bunu önceden Ford’a söylerken duymuştum. Ama buraya nasıl geldi?”

Hal çenesini sıktı. “Bir avukat istiyorum.” dedi yumuşak bir sesle.

Daphne elini yukarı kaldırdı ve onun suratına tokadı basmadan bir salise önce kendisini tuttu. “Avukat mı istiyorsun?” diye sordu aynı yumuşak sesle. “Çok yazık! Çünkü ben de bazı cevaplar istiyorum ve onları şimdi istiyorum. Gömleğindeki kan kime ait?”

Hal bakışlarını kaçırdı, onun yüzü hariç her yere bakıyordu.

“Muhtemelen oğlunun...” dedi Deacon. “Oğlu Matthew’un cesedi sizin sokağınızdaki evin arkasındaki çöpün içinde bulunmuş. El ve ayak parmakları yokmuş. Olay yerinde onları bulamamışlar.”

“Neden bizim sokağımızdaki evde?” diye sordu Ford, kafası karışmıştı. “Neden el ve ayak parmakları yok?”

“Çünkü Hal orada yaşıyor.” dedi Daphne düz bir sesle. “Çünkü o peşimize takılmış.”

“El ve ayak parmaklarını kesmek, Doğu Yakası’nda kendilerine yer edinmeye çalışan bir Rus mafya ailesinin başındaki adamlardan birinin imzası.” dedi Joseph.

Daphne başını kaldırıp Joseph’e baktı, öfkesine rağmen buna inanamıyordu. “Doug’ın Millhouselara sattığı tüfeklerin sahibi olan Rus mu?” Daphne yeniden Hal’e baktı. “Sen illegal silah ticareti mi yapıyorsun? Hal?”

Hal başını salladı. “Ben... Bir... Avukat... İstiyorum.”

“Sen henüz tutuklanmadın.” dedi Joseph. “Görünüşe bakılırsa Doug ikinizden de intikam almak istemiş gibi görünüyor Daphne. Üvey oğluna neler yaptığını bulmak için can

atıyorum Lynch. Bunun altından başka bir hikâye çıkacakmış gibi hissediyorum.”

“Hal...” Daphne onun yüzüne baktı, yirmi yıldır tanıdığı ve şu anda bütün kasvetiyle karşısında duran bu adamı çözmeye çalışıyordu. “Yirmi yıl önce benim FBI’ya gönderdiğim mektuba sen mi el koydun? Beckett’ın sahte ölüm sertifikasını sen mi çıkarttın? Lütfen! Eğer senin için şu kadarcık bile değerim varsa, söyle bana. Gerçeği bilmem gerek.”

Hal bu sözün üzerine ona baktı ve Daphne içindeki geri adım atma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Hal’in gözlerindeki o bakış... Çok ama çok korkunçtu. “Evet. Sahte sertifikayı ben hazırladım. Eğer olayın peşinden gitmeye kalksaydın bir soruşturma açılmasına neden olacaktın ve FBI seni Beckett aleyhinde tanıklık etmeye zorlayacaktı. Nadine böyle bir şeye asla izin vermezdi. Seni evden ayrılmaya zorlardı. Ve ben senin kalmanı istiyordum.”

“Ama... Hal, Beckett başka kızları öldürmeye devam etti. Bu seni hiç rahatsız etmedi mi?” “Elbette etti. Ben bir canavar değilim. Ona durmasını, ortadan kaybolması gerektiğini söyledim. Bana duracağına söz vermişti.” Daphne’nin gözleri açıldı. “Onu tanıyor muydun? Onunla konuştun mu? Nasıl?”

“Onu Georgetown’daki evin oralarda takılırken görmüştüm. Onu ilk görüşüm annenin Riversdale’dan gelip seni ziyaret ettiği gündü. Anneni takip ettiğini düşündüm. Ben senin korumandım Daphne. Kimlerin senin için tehdit oluşturduğunu bildirdim. O bir tehditti. Sen Claudia Baker’la tanışıp ona hikâyeni anlattıktan sonra o da senin ona anlattıklarını bana aktardı ve Beckett’ın ne kadar büyük bir tehdit olduğunu öğrendim. Tekrar ortaya çıktığında onu buraya kadar takip ettim. Ona ölü bir adam olduğunu söyledim. Hayatı için yalvardı. Ben bir katil değilim. Ona ortadan kaybolmasını ve seni bir daha asla rahatsız etmemesini söyledim.”

“Claudia Baker kimdi?” diye sordu Joseph.

Hal omuz silkti. “Yalnızca kiralık bir oyuncu.”

“Onu canlı bulabilecek miyiz?” diye sordu Daphne sertçe.

Hal bu soruya cevap vermedi ki bu sessizliği başlı başına bir cevaptı.

“Doug, Beckett’ı nereden buldu?” diye sordu Joseph.

Hal sinirlenmiş görünüyordu. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

“Her şeyi yazdın mı?” diye onu iyice zorladı Joseph. “Belki bir dosyaya? Belki bir kasada sakladığın bir dosyaya?” Hal yine

cevap vermedi. Daphne, Joseph'le göz göze gelmişti. "Doug onu Hal'in kasasından çalmış." dedi ve şaşırma sırası Hal'deydi. "Matt'e o puşta güvenmemesini söylemiştim." diye mırıldandı. "Mitch'in öldüğüne ben de sevindim." "Hal, Travis biliyor muydu?" diye sordu Daphne. Hal'in gözlerinde nefret şimşekleri çakmıştı. "Travis ayyaşın teki. Kadın avcısı ayyaşın teki. O seni asla hak etmedi. Onu yıllar önce terk etmiş olman gerekirdi. Benim buradaki işim bitti."

"Sana son bir zor sorum daha var." dedi Joseph. "Doug ve ortanca oğlun öldüğüne göre, en küçük oğlun Cole için kiminle iletişime geçmeliyiz?"

"Cole benim oğlum değil." dedi Hal acı acı. "Ve başka soruya cevap vermeyeceğim."

"Onu nereye götürelim Joseph?" diye sordu Kate.

"Baltimore'a nakliye edilsin." dedi Joseph. "Grayson bu adamı suçlayacak farklı şeyler bulmak için can atıyordu. Kerr, sen bana şu kafasız piç için sizin medikal incelemeden birini buraya getirebilir misin?"

"Çoktan aradım. Olay yerinin işlemleriyle biz ilgileneceğiz. Kabini araştırmaya başladık bile. Beckett'ın bodrumunda bir erkek mağarası varmış, altmış inçlik bir televizyon, bir bilar-do masası ve bir de fıçı var. Bir sürü çanta, mücevher ve makyaj malzemeleri... Olası mezarları kazmaya başlamadan önce uzun bir süre burada kalacaktıysanız gibi görünüyor."

Hepsi birden kabinin arkasındaki boş arsaya baktı.

Cesedine ulaşılammamış yirmi üç kurban, diye düşündü Daphne ürpererek.

Joseph boğazını temizledi ve Daphne onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. "Deacon, Ciccotelli'ye bölgenin eşinin haritalandırma çalışmasına başlaması için uygun olduğunu haber verebilir misin acaba? Beckett'ın kurbanlarını bulmalı ve onları evlerine göndermeliyiz."

"Elbette... O yer altı haritalandırmasını yaparken ben de burada olmak istiyorum, tabii sizin için sakıncası yoksa Kerr."

"Yardıma hayır demeyiz." dedi Kerr. "Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yeniden buraya geleceğim. Ciccotelli'nin eşinin yardıma ihtiyacı olursa haber verin, ona gereken desteği veririz."

"Ajan Kerr..." dedi Daphne. "Doug'un elinde annesine ait olan bir günlük vardı. Garajın içinde. Siz onu delil kayıtlarına girdikten sonra ben de bir kopyasını alabilir miyim? Onu okumak istiyorum."

“Sanırım en azından buna hakkın var.” dedi Kerr nazikçe. “Size onu getiririm.”

Deacon, Ford’un omzunu sıktı. “Haydi evlat. Seni hastaneye geri götüreyim.”

“Hayır.” dedi Ford. “Ben yalnızca eve gitmek istiyorum. Anne?”

“Eve gittiğimizde kontrolden geçmeye söz verirsen olur.” dedi Daphne. “Ayrıca soğuk ısırması ve Doug’ın sana uyuşturuculardan kaynaklanan komplikasyonlar gelişmesini istemiyorum.”

Ford yorgunca başını salladı. “Tamam, kontrolden geçeceğim. Söz veriyorum.”

“O zaman artık eve gidelim.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Baltimore, Maryland, 6 Aralık, Cuma, 08.30

Ekibim, diye düşündü Joseph, *batmış bir gemiden kurtulan kurbanlar gibi duruyor, mental açıdan çökmüş ve fiziksel olarak tükenmiş*. Durum değerlendirmesi yapmak için konferans odasındaydılar ama her zamanki gürültülü hâllerinden eser yoktu.

Joseph, Daphne'yle birlikte buraya arabayla gelmişti ki bu çok güzeldi. Önceki gece geç saatlerde Baltimore'a geçmişlerdi. Ford çok az konuşup doğrudan yatmaya gitmişti.

Artık tehlike geçmişti ama Ford hâlâ Kimberly'nin ihanetiyle yüzleşmek zorundaydı. Ama bugünlük uyumayı ve Simone'yle Maggie'nin bakıcılığında boğulmayı planlamıştı.

Joseph ise Daphne tarafından çoktan rahatsız edilmeye başlanmıştı. Onun vücuduyla yan yana uyanmak cennette olmak gibiydi. Sabah seksiyse sessizdi ama çok keyifliydi. Sonrasındaysa onu sıkıca sarmış ve onun kollarında olmadığı bir anı hayal edememişti.

Daphne giyinme odasından çıktığında üzerine Joseph'le tanıştığı gün giydiği çimen yeşili takım elbiseyi giymişti. Joseph onun bunu bilerek mi yaptığından yoksa dolabında en önde duran giysiyi mi seçtiğinden emin olamamıştı, ta ki Daphne kahvaltı için ona bir sepet dolusu muffini verip gözünü şuh bir edayla kırpana kadar... Ve sonra Joseph ona, onunla tanıştığı ilk gün muffinlerini yerken gizliden gizliye Daphne'yi yediğini hayal ettiğini söylediğini hatırladı. Şimdiyse o yeşil elbiseye ağzının suları akmadan bakamıyordu.

Bu gece... Şu iş biter bitmez... Joseph onu eve götürecek ve dokuz ay önceki o gün aklından geçenleri tam olarak gösterecekti.

Ama şimdilik yapılması gereken bir durum değerlendirmeye toplantısı vardı. Joseph bu dosyayı kapatmak için hazırды. Masaya hafifçe vurdu ve zaten az olan mırıldanmalar kesildi.

“Günaydın.” dedi. “Hastane kayıtlarıyla başlayalım, JD?”

“Pamela MacGregor’un durumu stabil.” dedi JD. “Doug ona düzenli olarak uyuşturucu vermiş, bu yüzden Doug’un bodrumundaki odada geçirdiği günleri muhtemelen net olarak hatırlamayacaktır ki bu kendisi için bir teselli olabilir. Eğer onu bulmakta gecikseydik, ciddi bir sağlık sorunuyla karşılaşabilirdi. Stevie bugün yoğun bakımdan çıkarılıp normal bir odaya yerleştirildi ve bu çok iyi bir haber. Ne kadar süre ayağını kullanamayacağını bilmiyoruz. Mahkeme görevlisi Welch’in durumu da iyi. Yakında evine geçecek.”

“Peki ya Mike, kameraman?” diye sordu Daphne.

“Stabil... Bir süre daha hastanede kalacak ama hayatı tehlikeyi atlattı.”

“Elimde ölümlerin bir listesi var.” dedi Joseph. “Marina, Memur Winn’i öldürdü ve karşılığında Stevie Mazzetti tarafından öldürüldü. Doug, Isaac Zacharias’ı, Elmarie Stoddard’ı, Richard Odum’u ve onun karısını öldürdü, karşılığındaysa Dedektif McManus, Ajan Coppola ve benim tarafımdan öldürüldü. Beckett...” İç geçirdi. “Wheeling Hastanesi’nde saldırdığı iki adam; Ford’un odasındaki polis ve kimliğini çaldığı hemşire... İkisi de dün hayatını kaybetti.”

“Hayır, olamaz!” dedi Daphne alçak sesle.

“Korkarım ki doğru. Toplamda kaç kurbanı olduğunu bilmiyoruz ama aksi yönde bir kanıt bulana kadar sayının yirmi altı olduğunu kabul edeceğiz.”

“Pittsburgh Saha Ofisi’nin Olay Yeri İnceleme ekibiyle iletişim hâlindeydim.” dedi Brodie. “Dün akşamüstünden beri kurbanların kişisel eşyalarını araştırıyorlardı. Şu ana kadar beş farklı eyaletten, kızlara ait bir düzinenin üzerinde ehliyet bulmuşlar. Cesetler üzerindeki çalışmalar başladıktan sonra kimlik tespiti için DNA analizi yapacaklar.”

“Bu sabah Deacon aradı.” dedi Joseph. “Ciccotelli’nin eşi ve ekibi güneş doğmadan önce yer altı radarlarıyla Beckett’in kabininin arkasındaki bölgeyi haritalandırmaya başlamışlar. Onun tahminine göre en azından birkaç günlerini alacakmış, bu yüzden cesetlerle ilgili çalışmalar ve DNA analizleri o zamana dek başlayamaz. Kerr ve McManus, telefon santrallerinin kayıp kızların aileleri tarafından kilitlendiğini bana e-maile

bildirdiler. Yüzlerce ebeveyn öyle ya da böyle bir sonuca ulaşmayı umuyormuş.”

“Daha fazlası da gelecek.” diye tahmin yürüttü Daphne üzülererek. “İlk kurbanın yirmi yedi yıl önce öldürüldüğü haberi yayıldıktan sonra Pittsburgh raflara kalkmış eski dosyalarla sarsılacak.”

Joseph başını salladı, bunun düşüncesi bile başını ağrıttıyordu. “Hayal dahi edemiyorum. Pekâlâ, peki ya şu...”

“Bekle.” dedi Grayson. “Ölülerin listesine ekleyeceğim bazı isimler var. Senin eski öğretmenini, Joy Howard’ı kontrol ettim. Seninle çalışmayı bıraktıktan kısa bir süre sonra bir araba kazasında vefat etmiş.”

“Ford doğmadan hemen öncesinde dersleri bırakmıştık.” dedi Daphne yüzünü buruşturarak. “Birkaç ay sonra okula yeniden başladığımda yeni bir öğretmenim vardı.”

Grayson masanın üzerinden Daphne’ye bir fotoğraf uzattı. “Bu kadını tanıyor musun?”

Daphne’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu, Claudia Baker...”

“İşte bundan korkuyordum.” dedi Grayson. “Gerçek adı Claudia Howard. Joy’un kız kardeşi. Aynı araba kazasında o da ölmüş.”

“Hal...” diye fısıldadı Daphne. “Lanet olsun! Sanırım sahte FBI ajanıyla konuştuğum hafta öğretmenimin grip olması tesadüf değilmiş.”

“Hayır.” dedi Grayson. “Hal’in onların sessiz kalacağına güvenemediğini düşünüyorum.”

“Ben Jane Lynch’in ölümündeki koşulların da kontrol edilmesini istiyorum.” dedi Joseph. “Dün söylediğin şeylerin amacının yalnızca Doug’un kafasını karıştırmak olduğunu biliyorum Daphne.” O anı hatırlamak bile midesinde sancılara neden oluyordu. “Ama Hal’in eşini öldürmüş olması olasılıklar dâhilinde.”

“Ayrıca...” diye ekledi Bo, “Hal’in işlediği başka suçları buldukça, ATF ekibinin onu Ruslar konusunda ötmeye zorlaması kolaylaşacaktır. Hal’in mülkleri için çıkardığımız arama izinleri sayesinde dün gece evinde yüklü miktarda yasadışı silah ele geçirdik. Yasal olarak ithal ettiği antikaların arasına saklanmışlardı. Ve şimdi bizim büronun deposu limon yağı gibi kokuyor.”

Daphne suratını ekşitti. “Limon yağı mı?”

“Bazı kaçakçılar kahve ya da limon yağı gibi güçlü kokuların, köpeklerin koku alma duyusuna zarar vereceklerini düşünürlər.” diye açıkladı Bo. “Elbette işe yaramaz. Neden sordun?”

Daphne gözlerini kapadı. “Hal onu tanıdığım süre boyunca hep limon yağı kokuyordu. Ondan hiç şüphelenmemiştim.”

“İki ayrı hesap defteri vardı.” dedi Bo. “Yıllardır uyuşturucu dağıtımı yapıyormuş. Silah dağıtımı işine ise yakın zamanda girmiş görünüyor. Üzgünüm Daphne. Hal bu işi çok iyi becermiş ve yaşadığı yerden o kadar uzakta yapmış ki kimse ondan şüphelenmemiş.”

Daphne yorgunca başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Dün Cole Lynch’le konuştum.” dedi JD. “Şerifle birlikte Doug’ın evine gelmiştik ve Pamela’yı arıyorduk ve Doug’ın eşyalarını sakladığı bir bomba sığınağı bulduk.”

“Bomba sığınağı mı?” diye sordu Bo.

“Soğuk Savaş dönemine ait.” dedi JD. “Cole buraya geldikten sonra bize Doug’ın Pamela’yı sakladığı yeri gösterdi, annesinin burada, bu sığınakta öldüğünü söyledi. Doug’ın seni buraya getirmeyi amaçladığını düşünüyoruz Daphne. Hücreye benzeyen küçük bir odada bir CD oynatıcısı buldum. CD sürekli ‘Beni özledin mi?’ diyordu. Doug seni delirtmek istemiş. Cole senin bağlantından emin değil ama Doug’ın Hal’den nefret etmesinin sebebi yalnızca annesini aldatması değil, aynı zamanda Doug’ı kendisi için uyuşturucu satmaya göndermesi ve yakalandığında da onun hapse girmesine izin vermesiymiş. Matthew, ortanca kardeş ise MBA yapmış biri, hesap defterleriyle o ilgileniyormuş ve Cole’a Doug’ın Rus çetesinden çaldığı silahları üvey babası çalmış gibi göstererek ona bir tuzak kurduğunu anlatmış.”

“İntikam insanın gözünü kör ediyor.” dedi Bo. “O çalıntı silahlar, Doug’ın Millhouselara sattığı silahlar işte.”

“Bizi de bu yüzden Odum’ın evine yönlendirdi.” dedi Daphne. “Doug, Ruslar’ın silahları Hal’in yürütüp kendi hesabına para kazandığını düşünmelerini istiyordu. Yani, o Hal’i öldürtmeye çalışırken Ruslar onun kardeşini mi öldürmüşler?”

“Mafya Hal’in acı çekmesini istemiştir.” dedi Bo. “Oğlunu öldürmelerinin amacı bu.”

“Doug’ın bütün dosyalarını da bulduk.” dedi JD. “Senin hakkında bir dosya da var Daphne. Fotokopilerden oluşuyordu, bu yüzden orijinallerini Hal’in kasasında bulabileceğimizi düşünüyorum. Hal’in senin hakkında yaptığı ilk geçmiş taraması, senin Claudia Baker’la buluşmanın bir transkripti, Hal’in

oluşturduğu Beckett'in sahte ölüm sertifikası ve Beckett'in kabinini gösteren bir harita... Doug resmen altın madeni bulmuş. Senden ve Hal'den intikamını tek seferde alabilecekti."

"Pekâlâ, sanırım ben de Hal'in neden Travis'ten bu kadar nefret ettiğini buldum." Daphne, Jane Lynch'in günlüğünün bir fotokopisini gösterdi. "Jane açıkça, Hal'in yıllardır onu benimle aldattığından şüpheleniyormuş. Nadine'in bahçe partilerinden birinde 'ölçüsüne bakmak için benim odamda bir şeyler denediğini' günlüğüne yazmış."

"Jane senin kıyafetlerini mi denemiş?" diye sordu Brodie.

"Hayır, benim kıyafetlerim o odada durmazdı."

Brodie yüzünü buruşturdu. "O zaman ne..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh!..."

"Evet, oh. Elimdeki günlükte bir paragrafta Travis'in yatak odasını detaylıca betimliyor."

Grayson'ın kaşları çatılmıştı. "Yani Jane seni aslında kendi yaptığı şeyi yapmakla mı suçluyordu?"

"İronik, değil mi?" Daphne başını salladı. "Asıl önemli olan o bahçe partisinin tarihi, çünkü Cole bundan dokuz ay sonra doğmuş."

Masanın etrafındaki bütün ağızlar şaşkınlıkla açılmıştı.

Joseph bu habere şaşırmamıştı, çünkü dün gece arabayla West Virginia'dan eve dönerken Daphne yolda günlüğü okumuştu ve bu bağlantıyı kurmuştu.

"Bekle." JD kaşlarını çatı. "Cole, yani dün tanıştığım o çocuk, Ford'un üvey kardeşi mi yani?"

"İronik, değil mi?" dedi Daphne tekrar. "Cole şu anda Çocuk Esirgeme Kurumu'nun acil bölümünde. Onunla bugün buluşacağım. Eğer o Travis'in oğluysa, velayeti hakkında bir sürü sorun var demektir."

Cep telefonunu cebinden çıkardığında JD hâlâ kafasını sallıyordu. Birden ayağa kalktı, çatılmış kaşlarının yerini bir sırıtış almıştı. "Gitmeliyim."

"Zamanı geldi mi?" dedi Joseph gülümseyerek.

"Tanrı'm, öyle umuyorum." JD el sallamaların ve iyi dileklerin arasında hızla odadan çıktı.

"Ve bu olumlu gelişmeyle, sanırım işimiz bitiyor. İyi işti millet. Önümüzdeki hafta hâlihazırda devam eden işlerimize döneceğiz, umarım keyifli ve sıradan bir hafta olur."

"Sıradan?" diye sordu Daphne, dudaklarına gülümseme yayılıyordu. "Sıradan bir haftadan kastın nedir?"

"Sıradan bir hafta geçirirsem seni haberdar edeceğim."

6 Aralık, Cuma, 23.35

Joseph ofisten döndüğünde Daphne oturma odasındaki kanepeye kıvrılmış, hâlâ yıldızları takılmamış olan devasa Noel ağacına bakıyordu. Joseph, Daphne'nin ona vermiş olduğu anahtarla içeri girdi, kapıyı kilitledi ve alarmı yeniden kurdu. Doğrudan merdivenlere doğru yürürken Daphne'yi fark etmişti.

"Senin uyuyor olacağını düşünmüştüm." diye fısıldadı, Daphne'nin oturduğu yere gelirken. Onu öpmek için öne eğildi, ellerini ceplerinden çıkarmamıştı. "Ellerim donmuyor olsa sana dokunuyor olurum." diye mırıldandı onun dudaklarındayken.

"Gel. Ellerini ısıtmak için sana biraz kahve getireyim."

Daphne buharı tüten iki kahve kupasıyla döndüğünde Joseph kanepenin kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine koymuştu. "Çok yorgun görünüyorsun." dedi Daphne yumuşak bir sesle.

Joseph ona baktı, dudaklarında gülümseme vardı ama bakışları sertti. "Uzun bir gündü."

"Ben de birkaç saat öncesine kadar evde değildim. Artık bir hedef olmadığımı göre işe dönmeye iznim vardı. Maillerimi okumak ve yeni dosyalarımı düzenlemek saatlerimi aldı." Onun yanına kıvrılıp kupalardan birini ona uzattı. "JD'nin mesajını gördün mü?"

Gülümsedi. "Gördüm."

Lucy saat altıyı biraz geçe sağlıklı bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. "Çok güzel bir bebek..."

"Biliyorum. Fotoğraflarını bana da gönderdi. Yarın gidip onları görebiliriz."

"Çok sevinirim. İsmi Jeremiah olacakmış, Lucy'nin taşıyıcı babasının ismiymiş. Sanırım onu Jerry diye çağıracaklar."

"JD iyi bir baba olacaktır." dedi Joseph ve Daphne onun yüzünü inceledi. Bir şeyle ilgili bir sıkıntısı vardı ama Daphne ne olduğunu bilmiyordu.

"Hiç çocuklar hakkında düşünür müsün?" diye sordu.

Joseph onun dekoltesine baktı. "Elbette... Ama hiç çocuğum olmasa bile buna çok üzülmem. Bir sürü yeğenim var."

Daphne gözleri buğulanana kadar Noel ağacının ışıklarına

baktı ve sonra gözlerini kırpmak zorunda kaldı. "Ofisten birileri her doğum yaptığında ben de çocuk sahibi olmayı düşünüyorum. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Yani kemoterapiden sonra..."

Joseph onun elini sıktı. "Bunu öğrenmek için bolca zamanımız var. Bir çocuk evlat edinmenin de beni mutlu edeceğini düşünürdüm. Zamanımız var Daphne." Joseph yeniden onun dekoltesine bakıyordu. "Değil mi?"

"Elbette... Ben yalnızca..." İç geçirdi. "Bugün Cole ile buluştum." Joseph hâlâ bilgilendirme toplantısındaiken Daphne Çocuk Esirgeme Kurumu'na gitmiş ve Cole'u ziyaret etmişti.

"Nasıl görünüyordu?"

"Çok bunalmıştı. Çekingendi. Ailesinden utanıyordu. Ağabeyleri için büyük üzüntü duyuyordu."

"Benimle sorun yaşayacak mı?"

"Doug'ı vurduğun için mi? Pek sanmıyorum. Doug'ın kendi yoluna gittiğini biliyormuş gibi görünüyordu. Evlatlık alınmış olmayı dilediğini itiraf etti ve ağladı. Annesi için, Doug için, okuldan atıldığı için... Ona Ford'a sarıldığım gibi sarıldım. O yalnızca bir çocuk Joseph. Bir aileye ihtiyacı var. Bir anneye... Onunla arada bir görüşeceğimizi söyledim."

"Onu buraya getireceksin."

Bu tam olarak bir soru değildi. "Eğer onunla iyi anlaşarsak evet. Sadece bilmeni istedim."

"Bunu yapacağını az çok tahmin ediyordum." dedi Joseph. "Hem Clay hem de JD çocuğu sevmiş görünüyorlardı. Tek istediğim güvende olman ve... O çocuk okula bir silah götürmüş."

"Okuldaki çocuklardan bazıları ona saldırmakla tehdit etmişler Joseph." dedi fısıldayarak. "Cinsel anlamda... Bunun için de ağladı. Okulundaki çocuklar ağabeyinin hapse girdiğini biliyorlarmış. Çocuklar vahşi olabiliyor."

"Yani kendini mi koruyormuş?"

"Evet. Ona inanıyorum."

"Ona bir babalık testi yaptırmayı düşünüyor musun?"

"Evet, Cole'un iyiliği için... Bunu kesin olarak bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama ondaki Travis'i görebiliyorum. Cole gözlerini ondan almış."

"Travis onu isteyecek mi?"

Daphne acı acı güldü. "Hayır. Nadine de istemeyecek. Çocuk çok fazla skandala karışmış durumda. Ama Nadine onu istese bile ben onun Nadine'le yaşamasını istemiyorum."

Cole'un yeterince sorunu var." Sonra yüzünü buruşturdu, kafası karışmıştı. "Bundan Ford'a da bahsettim ve bana Nadine'i ona bırakmamı söyledi. Tüm söylediği buydu. Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Evet. Ford büyükannesine yıllardır şantaj yapıyordu."

"Ne? Neden böyle dedin?"

"Maggie anlattı. Ford da onayladı. Sen boşanma anlaşmasını ve tedavi masraflarının karşılanmasını bu şekilde aldın."

Daphne ona dik dik baktı. "Ford, Nadine'e şantaj mı yapıyordu? Neyle?"

"Ford'a dün sordum. Bu şantajın, sahte ölüm sertifikasıyla bir bağlantısının olmadığından emin olmam gerekiyordu. Zaten yokmuş. Görünüşe bakılırsa Ford, Travis'i... Bir gece uygunsuz bir pozisyonda yakalamış. Cep telefonu yanındaymış, birkaç tane grenli fotoğraf yakalamış. Yasadışı olan hiçbir şey yok. Olayın içindeki herkes yetişkin."

"Joseph, benim oğlum ne görmüş söyler misin?"

"Eee... Şey... Travis'in yanında dominant bir kadın varmış. Travis onun botlarını yalıyormuş, falan filan... Aslında fotoğraflarda pek bir şey yok, özellikle çocukların bugünlerde gördükleri şeylerle kıyaslarsak. Ama fotoğraflar sızsaydı, Travis'in hâkimlik günleri sona ererdi. Ford, Travis'in bu yüzden meclise girme çalışmalarını askıya aldığını düşünüyordu. Nadine yıllardır senin üzerine fazla gelemeyişe bu Ford sayesinde olmuştur."

"Demek bu yüzden Nadine'in Cole'dan uzak duracağını düşünüyor. Yüce Tanrı'm!"

"Gözü kara bir çocuk. Ve seni çok seviyor. On iki yıl boyunca onun için o evde kaldığını biliyor. Senin Elkhart'lardan ayrı, özgür bir hayatın olmasını istemiş."

Daphne'nin gözleri doluyordu. "Onun gibi bir oğlum olduğu için çok şanslıyım. Umarım Cole'a daha iyi bir hayat verebiliriz. O, sıradan bir hayata susamış gibi görünüyor."

"Bu terim bir yerden tanıdık geliyor." dedi Joseph.

"Doug'la yaşadığı veya Hal onu isteseydi ona verebileceği ama vermediği hayattan daha sıradan bir hayat... Ve ben bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum Joseph, babanın seni istemesinin ne demek olduğunu biliyorum."

Joseph irkildi, sonra gözlerini ağaca dikti, ciddileşti. "Bilmen gereken bir şey var Daphne. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Daphne'nin kalbine bir korku saplandı. "O zaman doğrudan söyle."

Joseph bir soluk verip onun elini tuttu. "Teğmen Ciccotelli'nin eşi bütün gün boyunca Beckett'in kabinin etrafındaki alanda, bulmayı umduğumuz mezarların haritalandırmasıyla uğraştı. Bu onun uzmanlık alanı. Ülke'deki en iyilerden biri..."

"Joseph, yalnızca söyle bana."

"Şu ana kadar on mezar bulmuşlar. Dokuzu kadınlara ait. Biriye yetişkin bir erkeğe..."

"Ne?"

"Onlar, şey, ilk önce onu çıkarmaya karar vermişler, çünkü bu beklenmedik bir gelişmeymiş. Esmer tenli, yirmili yaşlarının sonunda... Kafatası çatlamış. Cüzdanı da bulunmuş, bu yüzden kimlik tespitini hemen yapmışlar. Senin babanmış Daphne."

Daphne kanepenin kenarına sıçradı, Joseph'in yüzüne bakıyordu. "Babam mı?"

"Evet. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Ama ne düşündüğümü sorarsan, terapist senden saldırganın resmini çizmeni istedikten ve sen bir anne, bir baba ve bir kızın resmini çizdikten sonra babanın Beckett'tan şüphelendiğini düşünüyorum. Bence senin ne söylemeye çalıştığını biliyordu."

"Ama o noktada ona kimse inanmazdı." diye fısıldadı Daphne. "Herkes onun yaptığından çok emindi. Onlara babamın yapmadığını anlatmaya çalıştım. Aman Tanrı'm, Joseph! Bunu anneme nasıl söylerim? Bunca yıl boyunca onun kendisini terk ettiğini düşündü. Bunca yıl..." Boğazı düğümlenmişti. "Bunca yıl babamın benim yüzünden gittiğini düşündüm. Benden nefret ettiğini düşündüm."

"Küçük kızının intikamını almaya çalışıyordu. Ve sanırım kendi ismini temize çıkarmaya... Çok üzgünüm Daphne. Beckett senden ve aileden çok şeyi götürdü."

"Ben... Ben, şu an ne diyeceğimi bilmiyorum. Sanırım etkisini daha sonra hissedeceğim. Ama bunu bildiğim için daha iyi hissediyorum. Bu, babamın bir kahraman olduğu anlamına geliyor. Ailesini terk eden bir adam olmadığı anlamına..."

"Ben de bunu bu şekilde düşünmeni bekliyordum."

"Vay canına!.. Patlatacağın başka bomba var mı?"

"Hayır. Sanırım hepsi bu." Uzun bir soluk verdi. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Sana bunu anlatmaktan çekiniyordum. Sana kötü haberler vermekten nefret ediyordum."

“Bir süreliğine kötü haberler almayacağımızı umuyorum. Ama alsak bile bununla başa çıkabiliriz.” Daphne onun başını kendine çekti, tatlı bir öpücük olarak başlayan bu yakınlaşma daha sonra talepkâr bir hâle bürünen ve nefes nefese kaldıklarında ayrıldıkları bir öpüşmeye dönüştü. “Uzun bir gün oldu.” diye fısıldadı. “Yukarı çıkıp bunu güzel bitirelim.”

Joseph gülümsedi ve Daphne’nin kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. “Böyle düşünmen hoşuma gidiyor.”

Daphne ayağa kalktı ve onu da çekti. “Ama bunu bütün gün boyunca düşündüm. Artık düşünmeye ara vermeye hazırım.”

“Sanırım bunu yapmanın birkaç yolunu biliyorum.”

Daphne kolunu onun beline attı ve birlikte merdivenlere yürümeye başladılar. “Bunu bildiğini az çok tahmin etmiştim.”

“BANA AİTSİN” okudunuz mı?

BİR SIR SAKLIYORSUNUZ!
ÜSTELİK BİR SERİ KATİLDEN!
HATTA KATİLİN İZİNDE OLAN
BİR DEDEKTİFTEN!

Baltimore Cinayet Masası Dedektifi J.D. Fitzpatrick meslek hayatı ve Afganistan’daki görev süreci boyunca birçok vahşete tanık olmuştu. Fakat şehirde bulunan dehşet verici işkence yöntemleriyle öldürülmüş sonra da parçalanmış cesetler gibisini görmemişti. Dedektif Fitzpatrick bu sefer intikam ateşiyle yanıp tutuşan acımasız bir katille karşı karşıyadır ve Otopsi Uzmanı Dr. Lucy Trask’ın soruşturmayla alakası olabilecek bazı delilleri sakladığından şüphelenmeye başlamıştır.

Ona duyduğu ilgi, işini yapmasına engel olacak mı?

Otopsi uzmanı Dr. Lucy Trask, Dedektif Fitzpatrick’in şefkat ve sevgisine karşı koyamasa da, işle aşkı birbirine karıştırmaya hiç niyeti yoktur. Özellikle de ortalıkta gaddar bir katil kol gezerken. Ve özellikle de korkunç ölümlerle bağlantılı karanlık bir sır saklıyorken. Ne var ki bu sır Lucy Trask’ı katilin bir numaralı hedefi haline getirmiştir.

TEŞEKKÜR

Kanserle olan kişisel tecrübelerini benimle paylaşan tüm kadınlara kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim. Her şeyin gönlünüzce olması dileğiyle...

Tüm tıbbi terimler için Marc Conterato'ya,

Sıradışı bir kadın kahraman yaratmam için beni teşvik eden Kay Conterato'ya,

Beni tanıyan ve seven tüm dostlarım Terri, Mandy, Sonic ve Kay'e, kucak dolusu sevginiz ve kimse görmeden benim için arakladığınız çikolata için,

Sabır ve destekleri için harika editörlerim Claire Zion ve Vicki Mellor'a, sizinle çalışma şerefine nail olduğum için,

Tüm hatalarımdan dolayı af diler, teşekkürü bir borç bilirim.

"ANLATACAK KİMSE KALMADI"

Okudunuz ?

Baltimore'nin çetin sokaklarında geçen "Bana Aitsin" romanı, okuyucunun aklını başından almış, heyecan ve gerilimi aynı anda yaşatmıştı. Şimdi ise Karen Rose, tehlike ve arzuya dolu yepyeni hikâyesiyle Baltimore dedektif ve savcılarının dünyasına geri dönüyor.

Bir minibüs, acemi özel dedektif Paige Holden'in evinin önünde kaza yapar. Paige, karşılık beklemeden iş yaptığı müşterilerinden birinin, atılan kurşunla ansızın kollarında can verişine tanık olur. Kadın son nefesinde, kanlı ellerindeki bir flaş bellek ile Paige'nin kulağına gizemli kelimeler fısıldar.

Bundan beş yıl önce, Eyalet Başsavcısı Grayson Smith, bir katili parmaklıkların arkasına tıkmayı başarmıştı. Fakat Paige, elindeki flaş belleği ona gösterdiğinde, içindeki bilgilerin katilin hükmüne gölge düşürdüğünü görür.

Paige ve Grayson kendilerini bir anda şantaj, karanlık sırlar, üzerinden on yıl geçmiş bir cinayet davası ve yalnızca birbirlerine güvenerek içinden çıkabilecekleri bir soruşturmanın içinde bulurlar.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAREN ROSE

“İnsanı son sürat sürükleyen bir aksiyon ve gerilim balonu.”

Tess GERRITSEN

Amerika'nın sayılı zengin ailelerinden birine mensup delikanlı Ford Elkhart ve sevgilisi Çin asıllı Kimberly gece yarısı kaçırılmış ve bu esnada Ford'un koruması Zacharias öldürülmüştür.

Ford, elleri ve ayakları bağlı; ağzı bantlı vaziyette gizli bir yer altı sığınagında rehin tutulmaktadır. Kimberly'nin akıbeti ise meçhuldür.

Ford, Eyalet Savcı Yardımcısı Daphne Montgomery'nin oğludur ve 3 Aralık 10.00'da annesinin yürüttüğü bir cinayet davasıyla ilgili olarak jüri nihai kararını verecektir. İlgili taraflar, basın ve Amerika halkı dava sonucunu heyecanla beklemektedir.

Gençleri kaçırıp bir polisi öldüren Doug ise sabahın kör saatinde, arka sokakların birinde cinayet sanığı Reggie'nin ağabeyi George Millhouse'a bazı silahlar satmakla meşguldür.

Doug, Ford'u fidye için mi kaçırmıştır? Eğer öyleyse niçin Elkhart'lara telefon etmez? Yoksa o, Millhouse ailesinin bir maşası mıdır? Eğer öyle olsaydı Ford'u çok daha önce kaçırması gerekmez miydi? Kimberly kimdi ve şimdi neredeydi? George satın aldığı silahlarla ne yapacaktı?

İlk sayfasından itibaren okuyucunun zihninde birçok soru oluşturan romanda, akıcılığı ve gerilimi sağlayan her cevap beraberinde yeni soruları getiriyor.

Müthiş bir kurgu ve müthiş bir aksiyonlar zinciri...

“İlk bölümden sona kadar... Yoğun, karmaşık ve unutulmaz.”

James PATTERSON

ISBN:978-605-4478-92-7

KaNeS Edebiyat/ Roman
www.kanesyayinlari.com